Grigori Kapiţa

ŞCOALA BIOENERGETICII

ROVIMED PUBLISHERS

Grigori Kapița

ȘCOALA BIOENERGETICII

Traducere din limba rusă
Ina Arpard

Scanned with OKEN Scanner

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAPIŢA, GRIGORI
Şcoala bioenergeticii / G. Kapiţa; trad.: Ina Arpard; ed.: Victor Medveţki – Bucureşti: Rovimed Publishers, 2002
p.; cm.
ISBN 973-85928-5-2

I. Arpard, Ina (trad.)
II. Medveţki, Victor (ed.)

615.8

Copyright © 2001 by G. Kapiţa
Copyright © 2002 by VES PABLISGING HOUSE
Copyright © 2002 by ROVIMED PUBLISHERS
Toate drepturile sunt rezervate pentru România şi Republica Moldova. Multiplicarea şi/sau distribuirea prezentului volum sau a unor fragmente din acesta prin orice mijloace (prezente sau viitoare) este interzisă fără acceptul scris al ROVIMED PUBLISHERS.

Editura ROVIMED PUBLISHERS
Tel./Fax: (021) 222.69.35
e-mail: vladimed@pcnet.ro

Tehnoredactare: *Karmat Press*

Unic distribuitor: Societatea de Distribuţie a Cărţii *Pro-Noi*
Bucureşti, str. Ing. Pandele Ţăruşanu nr. 13
Tel./fax: (01) 222.69.35, 222.69.38
e-mail: pronoi2000@yahoo.com
Imprimat la Tipografia Centrală. Comanda nr. 1657

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Intenția realizării prezentei serii a apărut încă din anii '80 dar din păcate publicarea acestui gen de literatură era cu totul imposibilă atunci.

Începutul acestei istorii are o nuanță romantică. Soarta l-a făcut pe jurnalistul unui ziar central, trimis în Extremul Orient pentru a ilustra viața „luminoasă" a marilor șantiere, să întîlnească o femeie în vîrstă, singură. Viața săracă în evenimente a orașului de coastă l-a îndemnat să facă, oarecum din curiozitate, cunoștință cu ea. Maria Olegovna – căci acesta era numele ei – nu s-a confesat dintr-o dată, dar după o vreme de la debutul relației lor aceasta a început să-și povestească istoria vieții...

Grigori Kapița se trăgea dintr-o familie de nobili ruinați și era aproape de-o vîrstă cu veacul. Tatăl lui, inginer militar, luase parte la luptele de la Țușima[1] din 1905. Vasul acestuia, avariat, începuse să se scufunde. Inginerul a reușit însă să se salveze înotînd pînă la o mică insulă unde trăia o comunitate restrînsă de călugări buddiști care l-au și găzduit. Din acel moment, el a început să fie atras și să se intereseze – în mod neașteptat chiar și pentru sine, ca unul ce avea o formație de tip tehnic – de vechile învățături orientale. După un timp s-a întors în Rusia la familia sa, urmînd la relativ puțină vreme nașterea fiului său Grigori. Fiu care, în loc de poveștile de dinainte de culcare, asculta istoriile tatălui său ce pomeneau despre vechi legende și tradiții ale unor populații străvechi.

---

[1]Țusima - insulă în Strîmtoarea Coreea unde s-a dat bătălia navală din 1905, 14-15 mai, în timpul războiului ruso-japonez. Flota rusă a fost înfrîntă.

Grigori nu înţelegea atunci prea mult din aceste povestiri şi nici măcar nu bănuia ce influenţă vor avea asupra destinului său poveştile de seară ale tatălui. în anii '20 tatăl lui Grigori a plecat pe front înrolîndu-se în armata lui Kolceac[1]. Ulterior, ca şi alţi camarazi de arme, s-a refugiat cu familia la Shanghai unde Grigori a devenit student şi a terminat facultatea de istorie şi ştiinţe naturale într-una din numeroasele universităţi ruseşti ale acelor vremuri. Tînărul romantic aflat sub influenţa tatălui şi a atmosferei generale din emigraţia rusă începe să se intereseze de străvechile învăţături orientale simţind şi începînd să înţeleagă strînsa legătură energetică dintre om şi lume, micro şi macro cosmos. Primele gînduri şi reflecţii vor fi scrise în jurnalul său. Tînărul arheolog, deocamdată destul de sceptic în privinţa noţiunii de karmă, este preocupat de influenţa forţelor naturale asupra omului şi vieţii sale făcînd din această temă o poveste individuală a reflecţiilor sale filozofice.

Înainte de debutul celui de al doilea război mondial Grigori se întoarce în Rusia. Patria l-a întîmpinat însă cu o arestare, o judecată improvizată, şi mulţi ani de lagăr. Atunci a început în viaţa lui perioada meditaţiilor lungi şi chinuitoare asupra locului avut de om în această lume, a supraconstiinţei unice care reuneşte tot ceea ce este viu pe Pămînt şi a unităţii cîmpului energetic al Pamîntului. Cu timpul, Grigori Kapiţa va numi această perioadă ca fiind a Pămîntului. în lagăr face cunoştinţă cu un coreean bătrîn care va deveni primul lui învăţător adevărat. Traiul în condiţii de coşmar, munca silnică şi nesfîrşitul lanţ de chipuri şi caractere ce suportau diferit acest iad, au fost primele lecţii practice pentru Grigori. Toate studiile şi reflecţiile sale erau îndreptate spre utilizarea propriilor cunoştinţe de bioenergetică pentru sprijinul şi apărarea vieţii, pentru a se ajuta pe sine şi pe ceilalţi să reziste, să supravieţuiască.

În anii '50, Grigori este eliberat. Dar fireşte, conform procedurilor de atunci, nu are dreptul să locuiască în oraşele mari. Peregrinează prin sate, face cunoştinţă cu oameni diferiţi şi de data aceasta descoperă bazele înţelepciunii „păgînismului" slav. Această perioadă de nomadism va fi numită mai tîrziu de Grigori perioada Aerului. În respectiva perioadă, în care nu avea nici măcar un domiciliu stabil, nu poseda nici un sistem ordonat de cunoştinţe în bioenergetică, ideile sale fiind mai degrabă disparate, deşi în mod evident începuse să facă unele conexiuni între ele. Impresionează apropierea lui de percepţia asupra lumii a reprezentanţilor diferitelor culturi. O simplă ţărancă bătrînă devine pentru el o comoară de

[1]Kolceac, A.V. (1873-1920) - comandant de oşti rus, cercetător artic, amiral, organizator al mişcării albgardiste în Războiul civil (1918-1920).

Scanned with OKEN Scanner

cunoaştere exclusiv interioară, intuitivă, cunoaştere neluată din cărţi ci dobîndită odată cu laptele mamei. Şi cîte asemenea bătrîne nu sînt în satele acestei ţări! Continuînd să dezvolte o temă ce-l tulbura încă din lagăr, Grigori se frămîntă în legătură cu problema adaptării teoriei bioenergeticii şi karmei la condiţiile obişnuite de viaţă în care se poate găsi oricare din noi. Atunci începe el să facă primele adnotări pe caiete de şcoală, uneori doar gînduri răzleţe, alteori ceva semănînd a conspect, încercînd a-şi explica sieşi sau interlocutorului imaginar toate chinuitoarele judecăţi şi îndoieli. Încearcă tot timpul să-l ajute pe omul de lîngă el prin cunoştinţele sale, să dea un sfat concret, practic. De aceea scrierile lui apar adesea ca un dialog cu oamenii, nu numai imaginari ci şi cei reali care i s-au adresat pentru un ajutor concret. Aceste caiete vor fi completate de Grigori toată viaţa. Se pare că în acel timp acesta a avut prilejul să trăiască în familii de ţărani, să predea în clasele mici ale şcolilor săteşti. La această perioadă din viaţă se referă caietele consacrate mijloacelor de protejare energetică a copiilor. Tot atunci apar şi primele note pe tema bioenergeticii familiei.

Lungul pelerinaj al lui „taica Grigori", cum i se spunea cîteodată acestui om ce nu mai era tînăr se încheie în anii '70 în arhivele unei biblioteci siberiene unde autorul găseşte o neaşteptată confirmare a ideilor sale în cărţile de „parapsihologie" cum începuse a se numi pe atunci acest gen de literatură. Începea o nouă perioadă în viaţa lui – perioada Focului. Grigori lucra cu febrilitate nopţile conspectînd, făcînd adnotări. Aşa apare atlasul bioenergetic al omului.

Cunoştinţa cu bibliotecara Marina Olegovna a devenit cu adevărat un dar al sorţii. Ea i-a dat cheia de la arhivă şi l-a lăsat să lucreze nopţile în bibliotecă. Atunci s-a născut o iubire matură, plină de delicateţe, între doi oameni care împărtăşeau aceleaşi idei.

Marina Olegovna lucrase înainte ca laborantă la o uzină secretă unde se făceau experimente cu „apă grea". S-a îmbolnăvit din cauza radiaţiilor. De aceea interesul ei pentru problemele legate de energie şi diverse forme de iradiere era de înţeles. Surprinzător era doar faptul că fiind deja grav bolnavă nu-şi pierduse interesul faţă de viaţă şi încerca să înţeleagă acele procese energetice tainice ale căror victimă devenise.

Marina povestea că discuţiile despre „apa grea" aveau un efect oarecum straniu asupra lui Grigori. Doar ulterior a aflat ea despre felul neobişnuit în care tatăl lui Grigori şi-a prevenit fiul la despărţire: „Să-ţi fie teamă de apa grea". Trecînd prin trei etape de viaţă: perioada Pămîntului, perioada Aerului şi perioada Focului, Grigori aştepta o nouă etapă – şi anume pe aceea a Apei. Suferea tare mult din cauză că toată ştiinţa adunată nu se structura într-un sistem, şi cu cît se străduia mai mult cu atît se lărgea

teritoriul nevăzut, necunoscut. Fiind obsedat de dorinţa de a găsi o insulă, iar pe ea sălaşul urmaşilor acelor bătrîni călugări care l-au găzduit odată pe tatăl său, a luat hotărîrea de a se întoarce în Extremul Orient spre obîrşia familiei sale. Lui Grigori i s-a părut toată viaţa că tatăl său ştia ceva important, acel CEVA esenţial care-l va ajuta pe el să înţeleagă esenţa, reunind la un loc toate cunoştinţele acumulate de-a lungul anilor.

La sfîrşitul anilor '70 Grigori Kapiţa a plecat dintre noi, lăsînd în urmă, ca pe o adevărată moştenire, manuscrisele rezultate în urma cercetărilor sale.

După un an de la întîlnirea mai sus pomenită dintre Marina Olegovna şi jurnalist a sosit la Sankt - Petersburg un caiet. Marina scria că va muri în curînd şi nu avea cui lăsa manuscrisele, de aceea le trimite neaşteptatei sale cunoştinţe cu speranţa că poate-i va fi cuiva de folos, căci ea considera lucrările lui Grigori ca fiind esenţiale şi în mare parte unice. Avea o singură rugăminte: dacă manuscrisele aveau să fie tipărite, aceasta să nu se întîmple mai devreme de vara lui 1999. De ce? Pentru că în multe cărţi despre bioenergetică şi Agni-Yoga, - de exemplu în culegerea „Etica Vie" - sînt previziuni ale astrologilor în care se fac referiri ce duc la vehicularea ideii conform căreia în primăvara anului 1999 în planul subtil se va hotărî totul, promisa Judecată de Apoi urmînd a intra în faza decisivă. Marina Olegovna a insistat asupra faptului că şi necesitatea tipăririi respectivelor cărţi va fi oportună şi îngăduită de Sus tocmai în acest răstimp. Din aceste caiete s-a alcătuit seria de cărţi propusă acum spre atenţie cititorului. Editura şi-a luat asupra sa răspunderea completării cîtorva fragmente din jurnalele lui Grigori Ivanovici cu exemple recente şi cîteva observaţii şi comentarii ale specialiştilor considerate ca fiind absolut necesare, întrucît lumea înconjurătoare este schimbatoare şi instabilă iar unele lucruri sunt altfel percepute acum. La fel de schimbătoare a fost şi viaţa lui Grigori Ivanovici Kapiţa care la timpul său, după voia destinului, a cunoscut activitatea centrului de învăţătură şi sănătate „Aripile desăvîrşirii" şi a văzut că mult din ceea ce era apropiat şi constituia un stimulent pentru dezvoltarea spirituală se realiza în practică prin membrii acestei societăţi.

PARTEA I

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea I

Pofta de cunoaştere a omului nu are limite iar cei dornici şi iubitori de cunoaştere au reuşit să ajungă pînă la toate marile taine ale Naturii şi Cosmosului lărgind hotarele lumii vizibile. Ei se grăbesc să răzbată cu gîndurile lor dincolo de granița cunoaşterii cu speranța de a privi dincolo de ea şi de a atinge dintr-o dată necunoscutul. Dar nu, nu-i este dat omului să prindă această linie, ea fuge tot mai departe, pentru a-l ademeni din depărtări cu alte noi taine.

Epoca de căutare a pietrei filozofale a fost înlocuită de era cunoaşterii ştiinţifice a universului dar oamenii tot nu s-au apropiat de descifrarea secretului absolut al vieții. În anumite privințe chiar s-au îndepărtat mult, seduşi de construirea teoriilor universale unice. Universul, cu siguranță, este mult mai bogat şi elastic şi nu are nicidecum dorința de a intra în cadrele precise ale teoriilor elaborate de umanitate în scurta istorie a civilizației noastre. Toate teoriile formulate astăzi pentru descrierea fenomenelor deja descoperite nu sînt capabile să asimileze şi să explice o mulțime de fenomene, în mare parte cunoscute în trecut dar redescoperite în zilele noastre. De aceea nu pot să prezică nimic. Deoarece universul nu se supune unei logici liniare, în evoluția lui poate produce salturi, cotituri bruşte şi poate dovedi o asemenea schimbare a calităților încît nici o teorie nu va fi capabilă să le adune la un loc şi să le explice întru totul sau să le oprească.

Prin urmare, ce-i de făcut? Mulți îşi doresc foarte mult ca totul să fie explicat şi, urmînd nişte tipare clare, să urmeze logica normală, obişnuită, a vieții, pentru a avea încredere în ziua de mîine. Aceasta pentru ca ziua de

Scanned with OKEN Scanner

mîine să semene cu cea de ieri? Să-i lăsăm pe savanţi să se amuze cu genele, cuantele şi toate celelalte doar pentru a avea întotdeauna o tabletă care să rezolve junghiul dintre coaste, să ne ia cu mîna această neplăcere. Şi să ne explice mai repede de unde a apărut cancerul şi de ce cutremurele şi uraganele s-au îndesit. Altfel prea dispare ziua de mîine în ceaţa neprevăzutului. Trecutul se desenează în amintiri atît de senin şi confortabil încît îţi vine să ieşi la un loc deschis şi să ceri: daţi-ne înapoi aurita zi de ieri. Dar cui să i-o ceri? Stelelor? Să fie la fel de vii şi tainic romantice ca în copilărie. Stelele au devenit altele în depărtarea lor de atîţia şi atîţia parseci[1], dar nu cumva noi ne-am îndepărtat de ele pierzîndu-ne prospeţimea vederii şi sensibilitatea de odinioară? Ce folos de pe urma acestor stele care nu dau nici lumină nici căldură? Deşi există astăzi oameni care susţin cu tărie că stelele au o influenţă asupra omului dar previziunile lor prea seamănă a născocire.

Sau poate ar trebui să întrebăm Soarele de ce s-au schimbat toate în asemenea măsură, unde s-a dus blîndeţea mîngîietoare a razelor lui, ce acopereau nasul de pistrui şi ne umpleau cu dulcea aşteptare a verii. Dar noi înşine, pragmatici şi ultraraţionali am reformulat relaţia noastră cu Soarele în grade Celsius şi sezoane. Mai avem timp doar să observăm petele de pe familiarul nostru astru şi suferim că au devenit mai numeroase. Nu cumva s-au adăugat petele în noi înşine împărţind atît de confortabil lumea în două: alb şi negru, bine şi rău? Şi iată că Soarele nostru a devenit prea adesea duşmănos şi s-a întunecat.

Poate să rugăm Pămîntul să ne explice cîte ceva? Nu, mai bine să nu-l sîcîim cu întrebări căci se va supăra de tot şi va da din umeri - şi-n mare pagubă se va preface sîcîiala. Mai bine să ne amintim cum am îndiguit rîuri-le intrînd în competiţie cu însăşi natura, şi cum am construit tot felul de mine stricînd coaja subţire a obrazului pămîntesc, răscolind-o şi distrugînd echilibrul realizat de natură în milioane şi milioane de ani. Ei sînt iubitorii noştri de cunoaştere deveniţi curioşi dar şi lacomi, cruzi, brutali, încercînd să ia cu forţa ceea ce nu le aparţine. Apoi, în încrîncenatele încăierări ale mari-lor războaie s-au ocupat de împărţirea bogăţiilor smulse Pămîntului. Şi iar s-a zguduit corpul lui sub copitele hoardelor însetate de putere, bogăţie şi sîn-ge şi sub exploziile a tot felul de tipuri de armament, cele mai noi cuceriri ale civilizaţiei omeneşti, folosite întotdeauna mai întîi pentru distrugere.

Mult a răbdat Pămîntul, dar iată că nu mai suportă, se scutură încetul

[1]Parsec - unitate astronomică de măsurare a distanţelor, egală cu 3,26 ani lumină.

cu încetul încercînd să scape de omul civilizat. Ba dezlănţuie un uragan, ba un cutremur în părţile cele mai bolnave. Sau mai trînteşte un avion, minunea tehnicii, şi-l pocneşte tare de pieptul său, mai organizează cine ştie ce catastrofă. Le sugerează oamenilor că cei civilizaţi ar trebui să se înţeleagă unii cu alţii, cu natura ce le înconjoară sălaşul, cu Pămîntul însuşi. Vom auzi, vom înţelege aceste sugestii sau vom continua să ne împovărăm pe mai departe karma?

Iată că am ajuns la comentariile despre iubirea de cunoaştere şi curiozitatea oamenilor, la cuvîntul cheie desemnat în această carte. Cuvîntul nu este din limba noastră şi de fapt din nici o limbă vorbită la ora actuală pe Pămînt, căci sanscrita este o limbă moartă pentru comunicarea umană. Dar cuvîntul a rămas şi trăieşte. Să încercăm în cartea aceasta să-i înţelegem sensul profund şi pe cel superficial. Bio – tot un cuvînt dintr-o limbă veche şi de asemenea ieşită din uz, vine din grecescul bios – viaţă. Astăzi pe el a pus stăpînire ştiinţa colorîndu-l în roşu – alb nuanţele durerii şi sterilităţii. Să ne folosim de posibilitatea de a deduce din acest cuvînt sensuri noi, alte nuanţe şi să-l facem mai cuprinzător. Şi în sfîrşit cuvîntul energie – popular în veacul douăzeci, origine a cuvîntului energetic. Este cunoscut în toate limbile, este folosit în tehnică şi fizică, care se consideră unele ori singurele susţinătoare şi descoperitoare ale energiei pentru umanitate. Şi totuşi, oamenii îşi dau deja seama că energia se ascunde nu numai în mişcarea liberă a particulelor elementare. Este multă energie în jur şi ea se află peste tot. De exemplu, în corpul omenesc se mişcă şi conduce toate procesele vieţii pămîntene a omului, o substanţă subtilă care este tot o formă de energie.

A venit vremea ca oamenii să-i devină prieteni. Să urmărim în paginile acestei cărţi şi această ipostază a vieţii omeneşti, cea energetică. Pentru expresivitatea şi concretul unei expuneri exemplare atît de necesare în studiul temelor energiei subtile s-a ales forma atlasului cu comentarii detaliate. Ele vor înlesni o înţelegere lărgită a fenomenului universal complex şi contradictoriu, dar atît de armonios conceput: Cosmos - Om.

Scanned with OKEN Scanner

ENERGIA
FORMĂ DE VIAȚĂ

Multă vreme omul a cunoscut numai substanța. Toate organele de simț îi dovedeau omului că substanța, în lume, există cu adevărat și el chiar s-a hotărît să reunească toate substanțele atît de diverse, pămîntești și nepămîntești, cunoscute și necunoscute încă, într-un singur cuvînt, într-o singură noțiune – materia. Omul a inventat telescopul și privind prin această minune a tehnicii și-a reconfirmat părerea despre infinitatea lumii materiale, s-a aplecat asupra microscopului și s-a bucurat: acolo, în spațiul restrîns, există de asemenea materie organizată. Cu timpul oamenii au realizat că toată această imensă mulțime de aspecte ale materiei își trăiește viața internă proprie și participă la unele din cele mai diversificate mișcări și avînd diferite relații reciproce. Toate acestea materia le face cu ajutorul unei „substanțe" nevăzute, neauzite, nepipăibile și care nici miros, nici gust nu are dar care se manifestă evident prin mișcare, prin scăpărări de lumină, sunete puternice, percepția frigului și a căldurii, chiar a mirosului și gustului. Doar ne amintim cum miroase a proaspăt după furtuna dezlănțuită și bubuitoare și cît de dulce este strugurele ce a adunat în el razele soarelui. Acest ceva care umple de viață diferitele forme ale materiei și le pune într-o relație reciprocă este însăși energia. Și iată că s-au întîlnit materia și energia. Două ipostaze într-unul: Ynn și Yang existînd în unitate și luptă a contrariilor. Oamenii de știință au și pecetluit acest fapt într-o formulă $E = mc^2$. Adică energia E este egală cu materia m, iar c la pătrat e o constantă în limitele viziunii savanților: mărimea vitezei luminii la pătrat.

Scanned with OKEN Scanner

Se dovedeşte că omul trăieşte într-un spaţiu material – energetic şi el însuşi este un astfel de spaţiu.

Hipnotizaţi de căutătorii formelor dense, solide de energie – materie, oamenii s-au lansat într-o cursă lungă după noile ei aspecte. Primul s-a trădat focul. El obţinea cu atîta uşurinţă energie din orice materie că speriaţi la început de caracterul lui neînfrînat oamenii şi-au asumat riscul prelucrării lui şi aparent au izbutit. Focul desigur nu consideră că omenirea l-a supus şi cîteodată îşi manifestă pornirile nestăvilite organizînd pentru închipuiţii oameni, ce s-au crezut învingătorii lui, spectacole tragice şi absurde transformînd în energie pură şi trupurile lor, ale „învingătorilor". După care „consumă" din nou romantic şi plăcut lemnele din cămin, făcîndu-le să trosnească sau munceşte tensionat în furnale. Încălzeşte şi fierbe, topeşte. Dar nu numai, căci omul a început să trimită focul asupra semenilor săi folosindu-se de agresivitatea lui, închizînd ochii asupra propriei sale agresivităţi iniţiale.

Dar, focul nu poate fi ţinut în frîu; agresivitatea naşte agresivitate şi valurile de foc ale energiei eliberate străbat deja lumea.

Însă cît de firesc şi logic începe totul! Se vede dintr-o dată că în teritoriile vecine viaţa nu prea se desfăşoară după cum trebuie: oamenii trăiesc aiurea, cred în alte valori, neesenţiale, se folosesc de bogăţiile naturii nechibzuit şi în general bogăţiile acestea sînt repartizate în mod inegal în lume. Şi iată că a pornit peste tot acest animal de foc şi nu-i de scos la capăt cu el nici în lumea de afară, nici în sufletul omului. Oh, şi mult foc rău au stins oamenii astăzi, şi cît de multă energie de foc fierbinte stătea gata pregătită şi i s-a dat drumul necontrolat. Şi focului ce-i trebuie, trăieşte în libertate, se amuză de puterea lui transformînd materia în energie. Arde zidirile omeneşti şi truda naturii, arde şi omul însuşi, scrum se fac trupurile, scrum se fac sufletele, unele după altele. Ce face focul? Distruge. Este el crud? Ei da, este pur şi simplu puternic astăzi, iar aşa neînfrînat nu ştie decît să facă un singur lucru – să distrugă, să transforme. Cine i-a dat drumul hotărînd să se folosească de puterea lui? Omul însă a făcut-o. Acum focul nu se va linişti pînă nu va curăţa spaţiul într-atît de mult încît nu-i va mai rămîne hrană pentru a-şi alimenta în continuare agresivitatea. Apoi se va linişti, va pleca. Iar omul va trebui să o ia de la capăt; să construiască totul din nou. Aşa cum a făcut-o şi o va face întotdeauna. Nu să refacă lumea care a generat această agresiune a focului, ci să construiască una nouă. Şi va trebui începută construcţia, cu binele, cu omul. Să arunce din sine, din suflet focul cruzimii şi al iritării, focul supărării şi al irascibilităţii, al zgîrceniei şi al înşelătoriei, născîndu-se astfel un suflet mai curat ce îl va ajuta pe om să schimbe flacăra credinţei ce încă mai mocneşte în puterile şi posibilităţile sale.

Scanned with OKEN Scanner

Dorința aprigă de a trăi într-o lume nouă, transfigurată, plină de altfel de energii, altfel de forțe, altfel de relații cu focul însuși va avea oare vreo șansă?

Omul nou se va propti bine în pămînt nu călcîndu-l, ci iubindu-l. Pămîntul îi va da atît din energia sa ascunsă cît îi va trebui ființei umane pentru viață, iar omul nu va mai fi lacom și-și va cunoaște măsura și limitele. Pămîntul, generos, îi va arăta omului noii civilizații surse de energie invizibile pentru noi cei de astăzi. Deocamdată el nu ne permite să ajungem pînă la prețioasele sale taine. Deoarece actuala civilizație a demonstrat prin toate generațiile ei anterioare inabilitatea de a se folosi pînă și de aceea ce se găsește la suprafața pămîntului. Prin tendința deșănțată de acumulare, prin îngîmfarea ce reiese din atitudinea disprețuitoare față de lumea în care trăiește, omul contemporan s-a certat cu pămîntul. Într-unele locuri pămîntul nu mai suportă prezența omului alungîndu-l pentru mulți ani, provocînd condiții imposibile și dure.

Pămîntul, fertil, dă viață semințelor de graminee, idei și adevăruri. Astăzi el nu este prea generos. Și semințele fără o stimulare suplimentară datorată energiei substanțelor chimice nu dau o recoltă rapidă. Ideile de mult perimate îl tot împung pe om să le refacă, să croiască altfel lumea pămîntească, iar adevărurile nu mai sînt atît de „absolute și curate" și nu mai salvează omenirea de energia negativă, umplînd sufletul de agresivitate, enervare și ură. Omul a uitat că nu este el stăpînul planetei, ci pămîntul a fost atît de îngăduitor încît l-a lăsat pentru șaizeci – o sută de ani să-și clarifice problemele în această lume solidă. De și-ar manifesta fermitatea în încercarea de a trăi, fără să incomodeze pe nimeni și nimic din toate cele ce există simultan cu el ar fi extraordinar, omul însă se înăsprește în tendința de a-și lua maximum de senzații trupești. Ar fi bine să-și înnobileze sufletul cu iubirea de toate cîte sunt, caci i-a fost dat să se împlinească în această viață pămîntească, el însă nu-i poate permite aproapelui său să fie el însuși. Și la fel procedează și aproapele său. Și stau așa, unul împotriva celuilalt, nu ca niște frați care au avut norocul să vină în lumea asta în același timp, ci ca niște concurenți intrați în luptă, pentru spațiul pămîntesc, gata să-și dea și viața pentru a trăi acea iluzorie senzație de dominare a celorlalți.

Cum ar fi să devenim mai îngăduitori, mai maleabili, mai toleranți? De la cine să luăm lecțiile acestea? Acum cineva este lîngă noi și înăuntrul nostru. Apa e numele acestei forțe naturale, acestui dascăl și al acestei energii. Ea este curgătoare, lipsită de formă și știe să intre în orice formă rămînînd cu ea în pace și înțelegere. Dar uneori apa acumulează atîta energie încît nu se poate menține în nici o formă. Și atunci devine năvalnică, stăruitoare, chiar furtunoasă. Omul a fost întotdeauna binevoitor față de ea, i-a căutat prietenia, apropierea. Poate pentru că el însuși este 65%

Scanned with OKEN Scanner

constituit din apă. Pînă şi faptul de a trăi pe acest pămînt l-a legat pe om direct de apă. Şi aproape că s-a convins pe sine că din ea a şi ieşit cînd pămîntul l-a ademenit cu soliditatea şi stabilitatea lui. Apoi, apa se pare că nu s-a supărat, întotdeauna a împărţit generoasă energia sa cu omul. Pînă la urmă însă omul a căzut în trufie şi s-a închipuit cuceritorul stihiei acvatice. De foc i-a fost mai întotdeauna teamă şi s-a străduit să se păzească, cu pămîntul, mulţumită generozităţii şi răbdării lui, a avut relaţii în stilul său, apa însă i-a trezit spiritul de competiţie. Cei puternici au vrut neapărat să se lupte cu valul năprasnic, pragmaticii să zăgăzuiască impetuozitatea apei, iar cei împătimiţi de cunoaştere să-i găsească nemărginirii acvatice limitele.

Apa a îngăduit jocul şi chiar a acceptat să muncească puţin în dispozitivele inventate de om, dar n-a vrut să se împace cu atacul asupra lipsei de formă. Pînă şi pe rigidul pămînt, legat cu atîta încăpăţînare de formă, ea îl înghesuia obligîndu-l să-şi schimbe conturul malurilor. Şi pe om l-a învăţat această stihie cu nestatornicia, mobilitatea, lipsa formei. Se pare că puţine din aceste lecţii au fost asimilate de om cu folos, de aceea le este greu multora dintre noi să se împace cu condiţiile energetice modificate, în care sîntem determinaţi să trăim astăzi, căci este foarte greu să-ţi schimbi natura energetică în concordanţă cu lumea înconjurătoare. Sîntem acum obişnuiţi să ne luptăm cu noile condiţii de viaţă dar sîntem la fel de obişnuiţi să pierdem fără speranţă. Într-adevăr o luptă pe viaţă şi pe moarte. Se zbat şi se lovesc fluturii-oameni de obstacolele nevăzute ivite brusc şi de nicăieri în drumul lor obişnuit, atît de cunoscut.

Apa îi şopteşte omului la ureche: „Opreşte-te, ocoleşte piedicile, priveşte înapoi, poate ai să găseşti o nouă cale". Încăpăţînat, omul nu aude, el are alte raţiuni: „De acest drum, de acest făgaş s-au folosit strămoşii noştri, el este descris în cărţile eterne, înseamnă că trebuie să ne luptăm şi vom străbate". Bălteşte apa, se strică în albia stătută, îndesată de trupurile celor care n-au reuşit, pînă va ieşi la iveală o nouă dovadă care să ateste faptul că vechiul drum este de netrecut. Dar şi zvonul că undeva pe-aproape cei mai mobili şi îndemînatici dintre oameni au format un nou drum, au găsit o nouă cale, a încetat de mult să mai fie un zvon şi s-a prefăcut într-o realitate vie a vieţii. Deja nu se mai înţelege cum de n-a putut fi văzută această variantă mai devreme. Îi mulţumim apei, fluidităţii ei, caracterului schimbător şi puterii spre care totuşi ne îndreaptă atenţia. Pe cei care se încredinţează înţelepciunii ei, apa îi scoate pe un pămînt ferm şi plin de noutăţi unde un foc nou aţîţă curiozitatea omenească. Începem un nou ciclu, o nouă spirală.

Trăim, învăţăm, cunoaştem energia şi materia. Formele ei tot mai puţin dense ne atrag atenţia şi se lasă asimilate. Iată că şi aerul, invizibil,

Scanned with OKEN Scanner

şi-a arătat cîte ceva din secrete permiţîndu-i omului să se desprindă de pămînt şi să treacă dincolo de apa cea mare a oceanului. Cald, rece, elastic, înţepător, alunecînd printre degete şi dulce alunecînd în plămîni, divers, insesizabil şi foarte mobil, aerul l-am experimentat de mult pe noi înşine. Am invidiat norii şi păsările pentru alunecarea lor lină prin înălţimile văzduhului. Iar noi ne-am rostogolit atît de încet pe roţile noastre peste suprafaţa pămîntului sau am alunecat pe suprafaţa apei cînd aerul ne-a împins cu umărul său pînzele. În el s-au întîlnit contrariile: poate fi iute şi stăruitor, dar şi agresiv în nerăbdarea lui, pentru ca altcori să cadă în toropeala acalmiei totale ducîndu-l pe om la nebunie cu absenţa oricărei mişcări a materiei, energiei, informaţiei. În linişte deplină parcă ar muri, dar nu, vine vremea de a duce veste în lume şi o face fără ezitări intrînd în toate spaţiile închise, găsind o crăpătură oricît de mică pentru a se infiltra. Nestatorinic, mobil, insistent şi curios în toate dar şi rapid, aşa este aerul. El stăpîneşte energiile subtile care pot duce sunetul şi aripile avioanelor. Subtile, dar nu slabe.

Timpul trece şi omul, ca şi aerul, se scurge dintr-o parte în cealaltă a pămîntului nostru şi nici o putere nu poate opri acest şuvoi. Dar se întîmplă ca şi aerul să fie băgat în recipiente cu pereţii groşi iar oamenii după „pereţii" unor hotare deloc transparente. Acolo sînt înghesuiţi şi aerul, şi oamenii. Iar dacă se vor elibera o vor face cu mult zgomot şi putere, eliberîndu-se de surplusul de energie. Adesea şi „carapacea" corpului omenesc ajunge la saturaţie din cauza acumularii energiei emoţiilor, sentimentelor, gîndurilor. Nu pot sta în acest vas, se zbat să iasă afară într-o formă atît de cunoscută şi obişnuită în chipul cuvintelor iar aerul duce cu el vorbele foarte departe, imposibil de prins. Vorbele spuse dispar, cedîndu-şi energia fizică aerului. Dacă energia ascunsă în cuvinte ar fi doar energia sunetului, cu cît ar deveni lumea mai caldă şi mai mîngîietoare colectînd, cu ajutorul aerului, energia tuturor cuvintelor spuse.

Dar mai este şi o altă energie ascunsă în cuvintele noastre. Ele sînt uşoare şi mobile ca aerul dar cad uneori ca focul, te inundă ca apa rece, te strivesc precum pămîntul sub greutatea sa. Mediul care primeşte energia subtilă, ascunsă în cuvinte, este conştiinţa omului. Aici se pot instala pentru multă vreme cuvintele spuse de cineva şi-şi pot face lucrarea constructivă sau distrugătoare în sufletele unor oameni. Aerul duce cuvîntul la ureche, îi este tot una ce energie transportă prin oscilaţia moleculelor sale. Dar ce cuvinte să pronunţăm, în ce loc şi-n ce timp, cu un adaos sau nu de otravă în spaţiul din jurul nostru prin intermediul unui cuvînt lipsit de tact adresat cuiva - aceasta este alegerea noastră, a oamenilor. Nici o energie nu dispare. Dacă aspectele fizice se transformă în cele din urmă pur şi simplu în căldură (deşi nu-i bine nici aşa, deoarece multă căldură fizică duce la arşiţă covîrşitoare),

Scanned with OKEN Scanner

atunci aspectele subtile vor rămîne multă vreme energii ale pasiunilor omenești, ale frămîntărilor sufletești, ale emoțiilor afectînd lumea interioară a multor oameni. Ce greu le este unora dintre semenii noștri, probabil, să-și spună unul altuia cuvinte blînde, delicate, mîngîitoare și ce ușor sar de pe limbă injuriile și grosolănia.

De fapt, am trecut pe neobservate la energiile care nu se subordonează forțelor naturale ale aerului. Am ieșit cu totul din limitele cercului guvernat de cele cinci simțuri ale omului și am intrat acolo unde stăpîn este un așa numit al șaselea simț, pentru mulți de neînțeles. Unii oameni spun că simt ceva cu spatele în situațiile critice. Alții spun: „nu, cu ceafa", terții: „cu pielea", iar la următorii apare un nas neobișnuit care nu simte mirosul, dar știe tot. Toate aceste variante dar și altele, de percepție extrasenzorială deloc banală a unor realități neuzuale au fost reunite sub un singur al șaselea simț, iar unde stă el ascuns depinde de individualitatea fiecărei persoane. Pot fi izbucniri intuitive profunde din inconștient, ascunse privirii superficiale a omului dar care știu despre persoana în cauză și despre lumea înconjurătoare foarte mult. Aceasta este sfera înaltelor energii subtile subordonate forțelor naturale eterice. În vremurile de demult omul materializa substanța în conștiința sa pentru a descrie un asemenea tip de relație dintre două obiecte, cînd suportul real al energiei încă nu fusese găsit. Eterul în concepția veche umplea spațiul infinit pentru ca stelele să aibă în ce pluti. Mărul căzut în capul lui Newton a ajutat o omenire legată de formele corporale materiale, să-și păstreze capul la locul său în descifrarea enigmei: pe ce se țin stelele? Firele invizibile ale cîmpurilor gravitaționale au eliberat Eterul de obligația lui. Dar Eterul s-a păstrat ca un fel de purtător al unor fenomene inexplicabile. Să închizi ochii și să te prefaci că nu vezi prezența sferelor subtile unde funcționează alte forțe, alte energii, nu se mai poate. Și iată că a fost bun Eterul pentru a deveni iar purtătorul acelui ceva ce există și nu se manifestă material sau se manifestă atît de inobservabil, încît majoritatea oamenilor sînt lipsiți de capacitatea de a-l percepe.

Oameni deosebiți, care l-au simțit și văzut în mod real au fost în toate epocile, în toate civilizațiile. Și atitudinea față de ei a fost diferită: de la recunoașterea generală a calităților lor și pînă la persecuția înverșunată îndreptată împotriva acestora. Cunoașterea a fost ținută în umbră în multe perioade și a fost descoperită și folosită de către cei inițiați, care apărau cu strășnicie secretul ei de restul omenirii atît de temătoare și intolerante ce era gata să sfîșie în bucăți pe orice deținător al unei astfel de cunoașteri. Ținerea secretă a acestei cunoașteri apăra și omenirea însăși de utilizarea incorectă a energiei subtile. Forțele pe care le poate trezi această energie

sînt mari și mare este și tentația de a le folosi pentru realizarea țelurilor personale, în detrimentul altor oameni. Dacă civilizația omenească nu s-ar fi descurcat cu energiile eterice în epoca ce se încheie, Kaliyuga (Epoca neagră), ar fi dispărut înainte de termen.

Dar acel termen a venit. Sîntem în pragul unei noi Satiayuga (Epoca albă) care prin energiile sale eterice se va deosebi pregnant de cea premergătoare. Și, desigur, astfel de tranziții nu pot avea loc fără dureri. Perioada de trecere de acum nu este o excepție. Prin urmare ce avem de făcut? Să trăim și să învățăm de la viață în noile condiții energetice. Să fim atenți la noi și la lumea înconjurătoare, să descoperim din nou aceste două lumi – interioară și exterioară. Omul civilizației trecute a fost atît de strîns legat de corpul fizic și s-a comportat atît de nepotrivit cu el, încît și-a scurtat durata vieții pămîntești pînă la limita inferioară. Actuala durată de viață, cuprinsă între șase și opt decenii înseamnă foarte puțin pentru un corp atît de bine gîndit și produs în „fabrica" cerească. Pentru corpul lui solid omul de astăzi cunoaște acum doar o singură formă de energie, și anume aceea pe care i-o dă hrana, omul fiind acum preocupat în exclusivitate de a face eforturi pentru cîștigarea ei cu sudoarea frunții, ca apoi să-și ocupe timpul cu consumarea ei. Este adevărat că omul a păstrat și posibilitatea de a obține și altfel energia necesară sau să economisească ceea ce are dar fără să pună prea mult accentul de fapt pe aspectul benefic al unor fenomene ca odihna, sub orice formă ar fi ea manifestată: prin petrecerea timpului liber în natură, în locuri de amuzament, la teatru, în cadrul unor expoziții, sau pur și simplu în fotoliul de acasă. Dar spre sfîrșitul vieții noastre în această lume încetăm să mai fim îndeajuns de receptivi la aceste forme de a acumula energie. Simțurile se tocesc, devenim mai zgîrciți cu emoțiile, ba chiar și mîncarea nu ne mai bucură într-atît – se simte apropierea asfințitului. Omul contemporan va trebui să facă față tuturor aspectelor energetice care se revarsă ca un ocean în jurul fiecăruia dintre noi. Să le redescopere și să învețe să le absoarbă iar pentru aceasta va trebui să se analizeze pe sine, să-și înțeleagă natura energetică.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

OMUL
ENTITATE ENERGETICĂ

Spaţiul din jurul nostru este saturat de energie. Prezentă sub mai multe forme, ea este diferită în funcţie de însuşirile ei, de natura şi de mijloacele de transformare dintr-o formă în alta. Sub orice aspect ar fi găsită fiind totuşi unică în esenţă – ea este cea care face ca lumea să fie atît de diversificată. Diversitatea ei punînd în mişcare şi ducînd la generarea a noi forme de viaţă. Dar şi ceea ce frînează cursul vieţii, degradează unele din formele ei şi le face să semene unele cu altele, este tot energie. După cum vedem este imposibil, de fapt, să definim energia şi cu atît mai lipsite de succes sînt încercările de a identifica toate multiplele ei forme cu una particulară – cîmpul şi de a strînge sub formularea unei singure teorii a cîmpului toate aspectele energiei. Este adevărat, fizicienii încă se împiedică la nivelul cîmpurilor fizice. Cîmpul gravitaţional nu se mai unifică cu cel electromagnetic ci doar s-a distorsionat deformînd spaţiul însuşi şi pe urmele lui mersul timpului şi-a perturbat goana liniară: de ieri pînă azi şi către mîine, încurcînd reprezentările simple şi clare despre lume. Universul îşi descoperă încetul cu încetul secretele dezvăluind oamenilor aspecte si fapte de neimaginat pînă acum.

„Cît este de complicat totul!" va dori cineva să exclame. „Nu, nu putea forţa creatoare superioară să alcătuiască o astfel de lume, atît de complicată". Desigur că nu. Formele primordiale aşezate la baza universului sînt într-adevăr simple. Utilizatorii au complicat pe urmă totul dar ideea a fost excelentă prin simplitatea ei. Au spus că tot universul este pătruns de energie. Şi omul, ca o părticică a acestei lumi, este îmbibat de energie de

la rădăcina părului pînă în vîrful degetelor. Corpul omului de aceea este energie pentru că este ţesut din substanţă. Pentru realizarea fiecărei substanţe materiale s-a consumat o oarecare cantitate din energia universală şi această energie trăieşte înăuntrul nostru ajutîndu-ne să ne conservăm forma fizică obişnuită – corpul nostru. Dintr-o unică şi mică celulă s-a format el, apoi a crescut îndelung şi greu strîngînd puteri, folosind energia internă şi pe cea a spaţiului înconjurător. Experienţa de viaţă obişnuită ne spune că pentru creşterea şi dezvoltarea sa organismul trebuie să fie alimentat, adică energia pentru construirea unor noi celule şi funcţionarea celor deja formate este obţinută de către om din hrană. Primii reprezentanţi ai civilizaţiei noastre, oamenii preistorici obţineau această hrană cu foarte multă greutate. Atunci cînd vînătoarea se solda cu un eşec, materia corpurilor unora dintre membrii tribului trebuia să treacă în energie pură sub îndrumarea forţei naturale a pămîntului. Spaima de a-şi pierde forma materială, adică pur şi simplu de a muri, a intrat atît de adînc în conştiinţa omului, încît acoperindu-şi de cîteva ori nevoile energetice prin rezerve de hrană necesare supravieţuirii, el îşi risipeşte viaţa pentru căutarea şi depozitarea hranei.

În zilele obişnuite nu îşi găseşte liniştea - lucrează în principal pentru mîncare - iar în cele de sărbătoare îşi pune problema să înghită în scurtă vreme maximum de alimente (salate, saramuri, ceea ce în general vorbind nu este în mod necondiţionat hrană). Totul se învîrte în jurul noţiunii de hrană, totul se face pentru pentru alimentaţie, totul în numele mîncării. Adunîndu-se la masă în timpul sărbătorilor proprii, oamenii rostesc urări de sănătate pentru ca farfuriile să nu stea goale. Paradoxal, în aceste momente oamenii îşi amintesc de sănătate asimilînd două noţiuni care deseori se exclud reciproc: sănătatea şi îbuibarea propriilor organisme cu hrană superconcentrată, în combinaţii de neimaginat, în cantităţi excesive. Corpul nu se mai descurcă de mult cu aceste revărsări de energie nutritivă, se micşorează randamentul şi aşa scăzut al prelucrării alimentelor.

Savanţii au studiat sub toate aspectele şi în toate detaliile mecanismele ascunse ale transformării substanţelor aduse de alimente în interiorul organismului uman în energie internă necesară în procesele de mişcare, dezvoltare şi menţinere în viaţă a corpului omenesc, în cele mai diverse componente care la nivelul moleculelor contribuie la construirea celulelor corpului fizic. S-ar părea că ne-a rămas de făcut doar un lucru foarte simplu: să calculăm cîtă energie nutritivă trebuie produsă pentru unitatea de masă a corpului omenesc şi ce cantităţi, din care substanţe trebuie puse în dotarea acestui corp. Şi omul contemporan chiar a încercat să procedeze astfel. Numai că organismul nu ascultă mereu de aceste recomandări şi reacţionează neaşteptat la modificările echilibrului de substanţe şi energii.

Scanned with OKEN Scanner

Fie că se ajunge la obezitate în timpul celei mai severe diete şi această creştere corporală nu poate fi oprită cu nici un fel îngrădiri alimentare, fie, dimpotrivă, omul nu reuşeşte nicidecum să-şi mărească volumul chiar şi la cea mai intensivă alimentare, neasimilînd nimic din alimentele îngurgitate.

Echilibrarea aportului de microelemente şi vitamine în organism a devenit un lucru de la sine înţeles. Există cazuri de grupuri de populaţii întregi care nu au avut probleme de sănătate, alimentîndu-se cu porţii reduse de hrană nediversificată şi nu s-au grăbit să dispară de pe faţa pămîntului pînă cînd reprezentanţii mult mai „instruiţi" ai altor comunităţi umane mult mai civilizate nu au intervenit explicîndu-le cît de mult şi-au sărăcit viaţa prin absenţa din raţia lor a multor produse – purtătoare de preţioase substanţe şi energii. Ei le-au dăruit cu generozitate confraţilor necivilizaţi cunoştinţe despre mijloacele de obţinere a energiei nutritive. Şi iată că de aici a început procesul de degradare şi chiar dispariţie al acestor populaţii o dată cu pierderea propriului mod de viaţă lipsit de confirmarea ştiinţei. Din nefericire părerea exprimată de mulţi neaveniţi (dacă sînt suficiente vitamine în raţia de peşte a populaţiilor nordice sau dacă tibetanii au gama completă de aminoacizi) a dus la consumarea multor drame imposibil de remediat vreodată. Cantităţile de hrană utilizată, după mărimea şi relaţia cu consumul energetic, pentru subzistenţa fizică a populaţiilor civilizate şi a celor la care „civilizaţia" a venit mai tîrziu, se deosebesc şi azi la fel de mult dar durata vieţii, a perioadei active la reprezentanţii uneia sau alteia dintre populaţii, nu diferă prea mult.

Întrebarea care se pune este următoarea: nu cumva omul de astăzi şi-a concentrat atenţia prea mult asupra formelor de energie nutritivă? Chiar şi omul absorbit numai de corpul său fizic simte uneori nevoia de alte surse de energie. Vrea dintr-o dată spectacol şi se duce la teatru, film sau, în cel mai rău caz, la restaurant unde îmbuibarea are altă coloratură emoţională decît în condiţiile de acasă. Acesta este un alt spectru energetic, legat de lumea emoţiilor umane. Ne-am apropiat de acel aspect al vieţii omeneşti pe care ştiinţa naturală nu l-a supus unei examinări prea insistente. De fapt, de studiat a studiat-o dar încă nu a conştientizat natura energetică a emoţiilor, probabil din cauza absenţei unui purtător material vizibil al acestei energii. Să-i lăsăm pe fizicieni cu joulii şi kilocaloriile lor şi să aruncăm o privire în lumea emoţiilor umane prin prisma concepţiilor energetice. Nu, nu vom prelucra emoţiile umane ca să rezolvăm probleme naturaliste: cîte unităţi de bucurie sînt necesare pentru a cunoaşte fericirea. Să urmărim omul în diverse situaţii. Iată-l că se duce la întîlnire, plin de speranţă şi de o aşteptare fericită în faţa evenimentului ce va urma să se producă.

Întîlnirea a fost planificată din timp, de aceea omul se pregăteşte pen-

tru ea, se agită cu garderoba alegînd accesoriile vestimentare considerate a fi cele mai potrivite. Energia i-a sugerat deja, fără să se manifeste evident, că dacă nu va corespunde cravata stilului şi gamei cromatice aferente costumului, atunci nu va resimţi nici un confort în această îmbrăcăminte şi nici nu va crea impresia dorită. Şi iată-l străduindu-se să ia în considerare toate nuanţele. Apoi alege îndelung florile. Trandafirii sînt poate puţin prea festivi, garoafele prea obişnuite, crizantemele, lalelele prea specifice, vor plăcea oare? Nu, mai bine totuşi trandafiri căci cu aceste flori atît de delicate este greu să greşeşti. Dar rămîne problema culorii! Roşii? Au o culoare excitantă, pătimaşă în insistenţa ei agresivă şi poate chiar prea sinceră etalîndu-şi esenţa înflăcărată. Portocaliul este mai delicat dar forţa lui excitantă, haotică poate avea o influenţă iritantă. Culoarea roz cu paloarea ei, va anihila desigur perseverenţa agresivă a roşului. Sau galben? Uşuratic şi voios, o culoare superficială în mod obligatoriu, eliberînd excentric sentimentele. Sau poate să prefere puritatea desăvîrşită a albului. În fapt albul conţine totul de aceea este mereu altul şi atît de profund. Florile au fost alese. Timpul devine acum esenţial pentru subiectul nostru, neliniştit el se grăbeşte căci nu are voie să întîrzie.

Iar energia continuă să-l supună pe om încercărilor, îndreptîndu-l împotriva curentului lumesc principal. El merge la întîlnire, în timp ce toţi ceilalţi merg spre casă, el se grăbeşte dar nici omul muncii nu prea vrea să piardă timpul în mijloacele de transport cînd simte că se apropie de casă. În costumul impecabil călcat, cu o cravată vizibil asortată, cu flori în mînă, eroul nostru se afundă în mulţimea încet curgătoare alcătuită din oameni obosiţi, uşor şifonaţi de complicaţiile zilnice, oameni ce-şi consumă o mare parte din energia fizică şi emoţională în activitatea de zi cu zi şi se scurg acum într-un singur flux către principalele lor surse de energie: mîncarea, televizorul, halatul şi bineînţeles familia. Eroul nostru este singur împotriva tuturor. Ei nu, are şi el aliaţi care se mişcă în aceeaşi direcţie, dar ce şanse au aşa dispersaţi cum sînt în faţa unităţii de monolit a şuvoiului ce adună resturile de energie în numele unui ţel mult rîvnit: acasă la mîncare şi la fotoliul moale din faţa televizorului. Aici încep schimburile energetice intensive. Nu a reuşit să se ferească la timp şi l-a atins pe careva cu umărul sau l-a călcat pe picior provocînd un moment neplăcut. Se nasc tot felul de gînduri supărătoare despre cît de aglomerat este totuşi metroul la noi şi cît de îndărătnici sînt oamenii. Gîndurile au apărut şi au zburat ducînd în spaţiul universal o părticică din energia noastră Dar dacă mişcarea stîngace de a ocoli un om ce mergea încet nu a provocat doar o atingere ci chiar o ciocnire? Asta nu se mai rezolvă cu un „scuzaţi", încep explicaţiile despre cine şi cum se îmbulzeşte cu cravata la gît şi florile în mînă. Şi se

poate ca ceva să se mişte înăuntru şi să iasă într-o izbucnire necontrolată în lumea de afară sub formă de cuvinte sau chiar şi acţiune fizică...

O altercaţie scurtă, obişnuită, pe care marea parte a martorilor nevinovaţi nici nu o bagă în seamă, alunecînd pe lîngă, spre treburile lor, neinteresaţi de ceea ce se întîmplă în jur. Dar cîte schimbări a suferit eroul nostru: respiraţia s-a înteţit, inima bate neregulat, sîngele s-a urcat la cap, mîinile tremură. Ce l-a adus pe om în starea aceasta?

De unde a apărut toată această energie care a făcut să fiarbă sîngele şi unde s-a volatilizat cînd combatanţii s-au îndepărtat unul de celălalt, fiecare pe drumul său? Sîngele desigur că se va linişti dar forţele au slăbit şi picioarele nu mai păşesc cu aceeaşi vioiciune. După toate legile fizicii omul n-a pierdut o cantitate semnificativă de energie – nici potenţială, nici cinetică şi chiar faţa arzînd de mînie nu a cedat aerului atîtea raze calorice încît organismul să resimtă un consum notabil. Şi, totuşi, s-a constatat că o înrăutăţire reală a stării generale s-a petrecut. Omul de ştiinţă va spune: „Hormonii, după comanda sistemului nervos central, eliberaţi în sînge, au declanşat aceste consumuri energetice". Fie şi hormonii, dar energia unde pleacă? Iar sistemul nervos central de unde a luat energia pentru izbucnirile, fluxurile sale? Să-l lăsăm pe eroul nostru, el măcar a înaintat puţin clarificînd situaţia cu oponenţii săi, dar iată alt personaj. Omul şi-a petrecut întreaga zi la masa de lucru, cu stiloul în mînă, acoperind coli de hîrtie cu un scris compact. La sfîrşitul zilei de muncă a obosit în aşa hal de parcă ar fi mutat cu mîna o tonă de cărbune. Aici ce fel de hormoni au acţionat? Şi omul a muncit într-adevăr, nu o singură viaţă şi-a petrecut în gînduri şi emoţii, pînă a apărut pe hîrtie textul dorit.

Să ne întoarcem la titlul capitolului: „Omul - entitate energetică". Energia nu este numai căldură şi activitate chimică în moleculele corpului uman care topesc în „cuptoarele" lor hrana, dar şi oarecare substanţă subtilă care generează în corpul nostru tot spectrul de mişcări interioare, de la senzaţia sîcîitoare de jenă, cînd stomacul este gol pînă la gîndurile profund filozofice şi furtunile de emoţii din suflet ca răspuns la vreo situaţie exterioară. Energia primordială, prana, este cea pe care învaţă să o dirijeze yoghinii – adepţii căii ţigun cînd îşi transmit energia ţi prin canalele energetice. Iar oamenii obişnuiţi pur şi simplu şi-o tot consumă necontrolat pînă cînd energia se risipeşte din corpul lor, dispărînd treptat toate rezervele primare. Această energie este cea care declanşează toate reacţiile fiziologice naturale din organism. Sub influenţa ei creierul începe să transmită impulsuri terminaţiilor nervoase, glandele corespunzătoare produc hormonii necesari în acel moment. Ei vor transmite mai departe, în lanţ, prin organismul uman, impulsul energetic iniţial, pînă la organul ţintă. După

Scanned with OKEN Scanner

un oarecare timp nu numai un clarvăzător va vedea ce acţiune destructivă sau constructivă a dezvoltat energia în om. Simţurile formează un buchet enorm şi divers compus din toate formele de energie. În el se află diferite flori: frumoase sau nu, cu miros plăcut sau iritant, pătrunzător, strident colorate sau obişnuite. De fapt, cînd vorbim despre energie toate aceste epitete care ne evocă o serie exemplară păcătuiesc printr-un neajuns serios: energia nu are calităţi care să permită să se afirme că această energie este benefică, aceea este malefică, aceasta este bună, cealaltă este rea. Energia este pur şi simplu diferită dar nouă ne sînt mai plăcute mirosurile îmbietoare decît cele înţepătoare, iritante, de aceea preferăm involuntar unele forme din energia prezentă în jurul nostru sau în noi în detrimentul altor forme, investind unele dintre aceste forme cu diverse calităţi.

Sentimentele umane se relevă prin emoţii, sînt compuse din diverse emoţii. Dar, în final, orice transpunere în imaginar a unui sentiment sub forma unei sume de emoţii este o simplificare vulgară, o înlocuire a sentimentelor autentice cu o schemă. Iată ce a trăit omul care a primit o veste mult aşteptată. El a aşteptat tensionat şi îngrijorat pentru soarta celui apropiat care a plecat într-o călătorie îndepărtată, nu lipsită de riscuri. Gîndurile rele născute din teamă, măresc frica, conturînd în imaginaţie tablouri înfricoşătoare de care nu te poţi elibera nicicum. Melancolia singuraticului, prefăcîndu-se în dor ce chinuieşte sufletul, s-a lipsit în virtutea împrejurărilor de relaţiile obişnuite şi deci de schimbul obişnuit de energie. Şi iată vestea cea bună exprimată poate printr-un singur cuvînt într-o telegramă: „Te iubesc" - a iscat deodată o mulţime de sentimente şi unul din ele - bucuria. Din această bucurie s-a născut veselia, dorinţa de viaţă şi, poate, de a cînta şi a dansa sălbatic şi dezlănţuit sau pur şi simplu de a vorbi - de a vorbi fără de sfîrşit.

Dar poate fi şi o stare interioară curgînd prin corp ca o netulburată fericire, ducînd la o destindere profundă reliefată într-o formă de împăcare şi linişte. Numai ochii care atît timp au fost pustii, inexpresivi, trădează această bucurie ascunsă prin vioiciunea sinceră a privirii. Omul tace, doar ochii îi scînteiază – bucuria care-l inundă pe om îl obligă să trăiască o altă viaţă emoţională. Şi ei trăiesc, vorbesc, cîntă, dansează, revărsînd în jur bucurie. Energia, din nou energia, eliberează aceste emoţii relevînd sentimentul abia născut. Un singur cuvînt în telegramă dar cîte evenimente, cîte modificări a provocat în om. Ce diversitate de gînduri a apărut în urma cuvîntului. Acest roi de gînduri s-a aliniat într-o secundă şi a format un sentiment nou, care a început prin intermediul emoţiilor să se exteriorizeze. În lumea din afară au răsunat iar cuvintele, au avut loc transformări, s-au iscat noi emoţii şi noi sentimente. Bucuria ieşită la suprafaţă a gene-

Scanned with OKEN Scanner

rat alte gînduri, a dus la rostirea altor cuvinte născute din aceste gînduri, a fredonat cîntece compuse din aceste cuvinte, s-a lansat din nou într-un dans. Energia a fost alături, a fost înăuntrul omului şi într-o clipire de ochi s-a mutat dintr-un punct al spaţiului în altul. Parcă ar fi apărut de niciunde şi, totuşi, a fost dintotdeauna acolo.

Uzînd de logica obişnuită, liniară, care se subordonează doar legilor aritmeticii, nu se pot descrie procesele apariţiei şi transmutării formelor de energie din unele în altele. Dar practica observaţiei vieţii omeneşti atît în sfera gîndirii cît şi emoţional – sentimentală ne spune: aceste transformări există şi ne influenţează permanent.

Şi, totuşi, cine şi ce este substratul şi purtătorul primordial şi totodată mecanismul iniţiator al acelor unde energetice care intră în om, iscînd în el un şuvoi de sentimente şi care se manifestă prin emoţiile şi trăirile lui?

Poate gîndul? Desigur este el, gîndul care s-a lansat prin labirintul conştiinţei umane de îndată ce semnele literelor s-au unit pentru el în sensul cuvintelor: „Te iubesc". Acest gînd a pornit toate procesele fiziologice în corpul omului, trădîndu-i atît de vizibil starea interioară. Gîndul a „contaminat" sentimentele, gîndul le-a eliberat în afară sub forma emoţiilor. Deoarece gîndul este material, materia gîndului poate acumula în sine imense fluxuri de energie şi le poate elibera instantaneu. Atunci se produce explozia emoţională care este capabilă chiar să ucidă, cînd această energie se află în mişcare în interiorul corpului omenesc, rupînd toate zăvoarele puse în mod normal sub control. Ea poate într-o clipă să provoace o stare de şoc, de adîncă depresie. Sau poate declanşa în om furia provocînd ofensiva împotriva gloanţelor duşmanului. Gîndul poate declanşa în om orice emoţie şi o poate stinge. Emoţia însăşi devine împreună cu gîndul materială, întrucît cîteva gînduri luate împreună formează emoţia. Gîndul îşi transferă acţiunea instantaneu în orice punct al spaţiului. Pentru el neexistînd spaţiu, distanţă, el este acolo unde a fost transmis. Şi nu contează dacă punctul de aplicaţie al gîndului se găseşte în îndepărtările fără de sfîrşit ale Universului sau în adîncimile microcosmosului fiinţei umane - el este acolo de îndată ce a fost formulat. Pînă şi în lumile paralele, în afara limitelor fizice, obişnuite nouă. Pentru gînd nu există bariere şi distanţe. De el nu te poţi ascunde nici după zidurile de beton armat care opresc cele mai joase radiaţii radioactive, nici pe fundul oceanului. Gîndul este omniprezent. Îi sînt accesibile toate epocile deoarece pentru el nu există noţiunea de timp. El traversează instantaneu orice limite de timp în orice direcţie atît în trecut cît şi în viitor. Pentru gînd toate epocile există acum, simultan, el poate atinge orice secundă ce naşte orice eveniment. Fiecare gînd al nostru, oricît de nesemnificativ, apărînd atît de repede încît nu are

timp nici să se formeze în cuvinte se lansează către orice ființă umană ce există simultan cu noi dar şi pînă la Alexandru Macedon care a lărgit cu forța armelor hotarele imperiului său. Pentru gînd sîntem ai aceluiaşi timp şi la fel de reali. Orice punct al Universului află imediat oricare dintre intențiile noastre bune sau rele, oricît de minore ar fi. Cel mai firav gînd aduce toată informația conținută în el pînă la oricare punct spațio-temporal, neirosind nici o picătură din energia pusă în el.

Se spune că gîndul rostit este minciună. Desigur gîndul transpus în cuvinte se poate deforma. Aceasta este firea şi natura umană, ascunde în mod naiv în spatele cuvintelor adevăratele gînduri în momentul în care ele sînt cunoscute peste tot şi oricui. Dar deocamdată nu vom vorbi despre aceasta ci despre faptul că, spus sau nespus, gîndul există. Unde se află? În spațiul gîndurilor - numit aici cîmp informațional al Pămîntului. În acest cîmp există toate - toate gîndurile pînă la care ar fi putut ajunge umanitatea împreună cu toate gîndurile oamenilor şi cele geniale, şi cele banale, şi cele curate şi cele ticăloase. Toate. Gîndurile trăiesc o perioadă foarte lungă, hrănite de om. Cîteva din ele, cele care trezesc în oameni agresivitatea, iritarea, invidia, dorința de a trişa şi alte sentimente asemănătoare, de mult ar fi trebuit să se linişteacă şi poate chiar să dispară. Dar nu, ele se găsesc uneori chiar între cei mai de treabă, civilizați pămînteni. Cîțiva, cu gîndurile lor doresc răul semenilor, iar alții traduc în vorbe un astfel de gînd. Unuia i se pare că nu se întîmplă nimic rău dacă se adresează violent unui apropiat, căci doar nu-şi însoțeşte vorbele cu fapte. Dar gîndul, chiar dacă este cu totul ascuns de urechea străină, este totuşi prezent. Cîteodată ne permitem să punem în practică chiar lucruri negîndite. Uneori, concetățenii noştri de treabă au gînduri cu totul îngrozitoare. Ei, desigur, speriindu-se şi uneori regretînd le alungă dar pe urmă se consolează: „A gîndi nu înseamnă totuşi a face". Iar în timpul acesta forța vitală a gîndurilor ticăloase se consolidează în cîmpul pămîntului. Se află între pămînteni şi asemenea oameni care prin particularitățile lor se pot concentra asupra acestor gînduri iar prin intermediul altor însuşiri specifice le pot realiza prin fapte. Apoi cînd le comunică celor cumsecade ceea ce au făcut aceştia se revoltă sincer şi se miră cum de rabdă pămîntul oameni capabili să săvîrşească astfel de ticăloşii. Numai că gîndul păcătos ce le-a traversat cîndva şi lor mintea nu se leagă cu delictul comis de cineva are legătură şi cu ei! Căci au şi ei o parte de vină în cele întîmplate. Ei au dat viață unui astfel de gînd şi apoi l-au alimentat în cîmpul informațional al pămîntului. Dar nu, nu se asociază astăzi în conştiința cetă-țenilor „de treabă" ai Pămîntului aceste două lucruri: naşterea unui „gînd rău" şi comiterea de către cineva a unei „fapte rele". Energia gîndului este o forță uriaşă şi corpul nostru o primeşte transformînd-o în energia sentimentelor, energia emoțiilor, energia faptelor.

Scanned with OKEN Scanner

Energia în corpul uman

Omul este viu atît timp cît în corpul lui există energie. De îndată ce energia începe să aibă acces într-un mod mai dificil la un oarecare organ sau sistem, condițiile de viață ale acestui organ se înrăutățesc, ceea ce duce la dezvoltarea unei boli specifice. În mod firesc barierele în traseul energiei nu apar deodată, omul le creează greu și în timp îndelungat construind treptat „baraje" în calea fluxului de energie. Undeva spre al patrulea deceniu de viață omul acumulează o „experiență" uriașă în construirea unor astfel de baraje și încep să apară unele întreruperi ale fluxului energetic (astfel, unul după altul organele din corpul sau încep să cedeze). Într-o scurtă perioadă de timp, în ciuda faptului că nu demult omul se simțea bine sănătos, omul s-a îmbolnăvit. Boala parcă ar fi aprins un foc în individul atins de ea, și de aceea apare dorința de a o „stinge" cît mai repede. Începe căutarea specialistului, cel ce urmează a întrerupe intrarea definitivă și dezvoltarea bolii în organism. Se încearcă orice: de la obișnui-tele tablete - amestecuri, pînă la cele mai noi cuceriri ale tehnologiei în domeniul medicinei și chiar sfaturile vecinei - o bolnavă profesionistă cu stagiu lung. Primele simptome acute ale bolii pot fi adesea îndepărtate și omul este ușurat: „uf!, a trecut". Treptat însă, bolnavul „începător" face cunoștință cu particularitățile bolii sale și se dovedește că ea nu a trecut, ci a alunecat pe pozițiile de rezervă și oricum, în conformitate cu schimbările de sezon din lumea înconjurătoare, atacă neplăcut din ascunzișul său. Nu la fel de dureros ca prima dată, în perioada de criză, dar în mod regulat. Forma acută a bolii trece lin în cea îndelungată, cronică, însoțindu-l pe om în tot restul vieții sale.

„Stăvilarele", „digurile" stabilite în timp pe cursul energiei în organismul omului s-au consolidat relativ ușor. În orice caz, în mod considerabil mai mult decît a durat perioada de criză a bolii. Semne ale furișării bolii au fost și mai devreme dar cine ajunge să dea importanță unor scurte stări de jenă. Cînd însă „scurtele atenționări" se transformă în indicii directe omul începe să acționeze, să caute cauzele bolii și metoda de vindecare. Dar cel mai adesea se caută o cauză exterioară: un curent, o vreme friguroasă, o îmbrăcăminte nepotrivită, o piatră rece pe care a stat la pescuit, un dulap greu care a trebuit să fie mutat urgent la solicitarea vecinului (iată că și vecinul este vinovat), un regim alimentar prost organizat, într-un cuvînt: nu s-a îngrijit și iată răsplata pentru greșelile din anumite momente ale vieții. Și oamenii se protejează, se ocupă de profilaxie, se călesc chiar și prin metode speciale, dar boala tot îi va ajunge. Deoarece cauzele bolilor omenești nu se

află în lumea exterioară. Oricît de solid ar fi zidul format din măsuri profilactice, pus în calea bolii, ea tot va găsi locul slab, poate doar ceva mai tîrziu.

Ridicînd ziduri de apărare în calea factorului dăunător omul continuă în acelaşi timp să construiască „baraje" interne în calea fluidelor energetice. Desigur, acţiunea exterioară o încetineşte întrucîtva pe cea interioară, dar nu o opreşte. Şi iată, cînd ultima pietricică a fost pusă în corpul „barajului", fluxul de energie dinspre un organ, micşorat vizibil pînă la dimensiunile unui pîrîu, seacă de tot. Aici apare acea formă acută a bolii care îi anunţă omului modificări serioase în structura lui energetică. Dar omul nu asimilează nici această informaţie şi o traduce în felul său: n-am avut noroc, m-am îmbolnăvit. Omul caută şi adesea găseşte mijloace de acţiune prin forţă care ar produce în acest stăvilar energetic breşe, permiţînd organului înfometat să primească mai multă energie, atît de necesară în funcţionarea zilnică.

Mijloacele acestea se găsesc şi bolnavul se simte mai bine. E adevărat, asemenea mijloace acţionează nu numai asupra zăgazurilor ce barează drumul energiei spre organul suferind dar şi asupra comunicaţiilor energetice naturale pentru omul respectiv, şi-n acelaşi timp, se intensifică curenţii energetici în acele sisteme, unde organismul a hotărît singur să acumuleze deocamdată energia şi apar de asemenea noi obstacole în cele mai neaşteptate locuri ale reţelei energetice. Iată şi efectele secundare ale dozei de şoc a mijloacelor salvatoare. În acest timp bolnavul „salvat", calmat prin dispariţia simptomelor acute continuă să se perfecţioneze în construcţia „barajelor" şi astupă cu acurateţe breşele făcute de medicamente. De aceea provoacă revenirea bolii, închizînd din nou albiile energetice în propriul organism. Cum, în ce fel se închid canalele energetice în corpul uman, va fi subiectul unor discuţii ulterioare cînd vom analiza caracterul şi mijloacele de difuzare a energiei prin canale. Să adăugăm doar, pentru a termina într-o notă optimistă, că organismul nostru este construit foarte înţelept şi nu se dă bătut cu una cu două. Cînd curgerea energiei printr-un oarecare canal se micşorează sensibil, în organism se constituie căi de ocolire - „colateralele". Ele deservesc organul sau sistemul bolnav, asigurînd livrarea energiei.

Anatomia omului din punctul de vedere al energiei

Energia „percepe" corpul fizic al omului în unitatea armonică a tuturor organelor şi sistemelor. Toate sînt legate între ele. Nu există un organ, o celulă, fie ea şi cea mai mică din corpul fizic uman în care să nu se evidenţieze toate celelalte părţi ce compun organismul. Energia universală

primordială, care ca însăşi reprezintă totul, transmite şi fixează orice informaţie într-un obiect indifrent de complexitatea lui, fără să piardă nici măcar o fărîmă din ea.

Corpul omenesc a crescut dintr-o singură, unică, celulă-ou. Celulele s-au divizat, s-au specializat, s-au delimitat formînd în construcţia anatomică a omului organele corpului, cu totul diferite după relaţiile lor funcţionale. Dar memoria primei surse, unice, rămîne, oricît de departe unul de altul s-ar afla ulterior organele, legate de-acum la exterior doar prin fluxul sanguin unic care spală totul în corpul nostru. Aşa şi sîngele se schimbă şi este greu de crezut că aceleaşi elemente formative ale sîngelui în scurta lor viaţă reuşesc să ajungă prin toate punctele corpului nostru pentru a le reuni informaţional. Totuşi aceste legături există şi în anumite momente ele se relevă clare şi distincte.

Să ne referim acum la modelul în care este prinsă sugestiv, exemplar, natura energetică a omului şi caracterul relaţiilor reciproce dintre organele interne. Pe baza lui s-au născut şi s-au dezvoltat metodele practice ale terapiei chineze ţigun, metodele de cercetare şi reglare a energiei omului, pentru realizarea şi menţinerea sănătăţii. Conform acestui model în organismul uman se evidenţiază cinci perechi de organe principale compacte şi cavitare: inima şi intestinul subţire, splina, pancreasul şi stomacul, plămînii şi intestinul gros, rinichii şi vezica urinară, ficatul şi vezica biliară. Fiecare dintre aceste unsprezece organe în afară de funcţiile fiziologice de bază este învestit şi cu un soi de viaţă interioară, cu un caracter propriu, cu o înclinaţie faţă de o anumită culoare, miros, anotimp, forţă naturală în cele din urmă. O asemenea abordare exemplară a organelor omului şi interpretare a activităţii lor vitale dincolo de limitele funcţionalităţii practice, permit apropierea de ideea că totul în această lume este viu şi de aceea organismul omului este compus din entităţi vii, ce-şi trăiesc viaţa între hotarele corpului omenesc, în pace şi înţelegere sau în dezbinare şi conflict.

Specialistul va spune: „Inima este un organ muscularo-cavitar care primeşte sîngele din trunchiurile venoase ce pătrund în ea şi îl pompează în sistemul arterial". Omul care gîndeşte figurativ va adăuga că pentru inimă este caracteristic schimbul rapid de emoţii, că inima conţine raţiunea umană, că răspunde de reglarea şi distribuirea energiei.

Inima guvernează conştiinţa, memoria, gîndirea; în ea se pot înstăpîni teama şi bucuria. Disfuncţiile din activitatea inimii se manifestă prin schimbarea culorii feţei (pielea se înroşeşte, păleşte) – acestea sînt reacţii rapide. Cheia aflată mereu în funcţiune – şi este vorba de limbă – poate fi roz, umedă, sau poate fi uscată, plesnită, acoperită de o falsă membrană, poate fi mobilă şi uşoară sau grea, mişcîndu-se cu dificultate. De aceea şi

Scanned with OKEN Scanner

vorbirea este în legătură cu activitatea inimii.

Elementul primordial, focul, s-a aprins cu o culoare roşie şi i-a dat inimii viaţă.

Intestinul subţire – organ cavitar care se află în relaţie cu inima şi la fel de dator focului pentru începutul vieţii sale. În responsabilitatea lui sînt funcţiile digestive. Intestinul subţire primeşte alimentele din stomac, le transformă absorbind substanţele nutritive pentru o prelucrare ulterioară iar restul îl distribuie între intestinul gros şi vezica urinară.

Splina – pancreasul. La acest nivel s-au adunat, sub stăpînirea unui singur flux de energie, două organe cu totul diferite prin relaţiile lor funcţionale şi anatomice. Unul din ele este în esenţă un mare nod limfatic în calea traseului sanguin cu funcţia complementară de cimitir al corpusculilor sanguini roşii (eritrocite) – celălalt fiind o glandă a sistemului digestiv ce secretă sucul pancreatic în duoden şi insulina în sistemul circulator, pentru reglarea conţinutului de zahăr în sînge. Ambele sînt plasate lîngă stomac în regiunea subcostală stîngă. După terapia ţigun, splina şi pancreasul administrează transportul şi digerarea hranei obţinînd din ea energie. Energia acestui organ reglează cantitatea de umiditate în chiar canalele energetice, controlează sîngele, reglîndu-l prin curăţare şi alimentare. Menţine sîngele în interiorul vaselor sanguine făcînd să se realizeze circulaţia acestuia fără hemoragii interne. Splina şi pancreasul conduc muşchii formînd trupul omului, constituţia lui şi forţele fizice.

Cheia stării splino - pancreasului se află în gură, în sensibilitatea gustativă, în secreţia salivară. Apariţia diverselor gusturi, scăderea sensibilităţii gustative, modificarea aspectului buzelor (uscăciune, umiditate, crăpături) adesea vorbesc despre procese patologice în organ şi despre irosirea energiei. Elementul primordial, pămîntul, a colorat splina – pancreasul în galben.

Stomacul, aflat în relaţie directă cu splino – pacreasul, este un organ cavitar ce primeşte mîncarea şi băutura, realizează prelucrarea lor primară pentru energia internă şi le transportă mai departe în intestinul subţire.

Plămînii se găsesc în cavitatea toracică. Ei reprezintă organul care îmbogăţeşte sîngele cu oxigen şi îl curăţă de bioxidul de carbon. Aceasta este una dar nu singura dintre funcţiile plămînilor. Ţigun spune că plămînii, dirijînd respiraţia amestecă energia adusă de aer cu energia obţinută din hrană şi intrată deja în sînge. Aici se petrece redistribuirea energiei şi curăţarea ei de informaţia patologică. Moleculele gazelor, după ce s-au aflat în părţile corpului plasate departe de centru, elimină energia ce-i prisoseşte omului o dată cu aerul expirat. Prin fiecare inspirare o nouă doză de energie proaspătă se revarsă prin corp. Plămînii se găsesc mai sus decît toate organele compacte şi cavitare, împărţind energia între ele, lăsînd-o să

se răspîndească de sus în jos. Inima este, desigur, principalul sistem de reglaj și distribuitor de energie dar aceasta distribuie deja rodul muncii altor organe. Plămînii îi aduc organismului uman noi forme de energie din aer. Plămînii reglează metabolismul hidric la toate nivelurile, de la lichidele din țesuturi pînă la eliminarea urinei. Mișcarea inversă a lichidelor în sus este corelată cu pierderea capacității plămînilor de a lăsa în jos energia și lichidele. De aici perturbarea procesului de eliminare a urinei și acumularea apei (umidității) în plămîni.

Plămînii determină starea pielii, de aceea este posibilă proba inversă deoarece și prin porii pielii intră energia din spațiul înconjurător. Starea proastă a învelișurilor pielii și inflamarea foliculilor este un injdiciu al proastei funcționări a plămînilor în privința distribuției de energie. Starea nasului, funcției mirosului este un indicator al sistemului respirator.

Viața plămînilor a fost inițiată și este guvernată de metalul alb.

Intestinul gros – organ cavitar legat de plămîni. El transportă cantitățile de hrană din intestinul subțire, absoarbe apa, formează materia fecală (scaunul) și se deschide în anus pentru eliminarea lui.

Rinichii – organ excretor pereche aflat în peretele posterior al cavității abdominale, de o parte și de alta a coloanei vertebrale. Ei produc urina. Rinichii sînt responsabili de reglarea întregului proces al metabolismului hidric. O parte de lichid din circuitul general al organismului ajunge la rinichi, unde se desparte în clar și tulbure. Partea clară, saturată de energiile renale, se întoarce în circuitul general al lichidelor din corp. Cealaltă parte, saturată de energie patologică, se elimină din organism prin vezica urinară sub formă de lichid tulbure. Sub controlul rinichilor se află dirijarea oaselor, formarea măduvei osoase și a țesutului osos în întregime, ca și producerea sîngelui.

Starea rinichilor se relevă în aspectul părului capilar. Acumularea de energie sexuală și funcția de reproducere, creșterea și dezvoltarea organismului se află de asemenea sub supravegherea rinichilor. Cheia înțelegerii stării rinichilor se găsește în urechi. Starea auzului este strict legată de cantitatea de energie din rinichi. Maladiile rinichilor se pot manifesta prin zgomot în urechi și amețeli. Rinichii reglează starea orificiilor interne și externe ale corpului, deschiderea și închiderea lor. Rinichii răspund de felul în care organismul uman acumulează energie, veghează asupra felului în care muncește splino – pancreasul și tot tractul digestiv reprezentat de organele compacte, ajută plămînii să preia energia din aer și s-o distribuie în tot organismul. Emoțiile renale sînt frica, starea de alarmă. Cînd energia din rinichi slăbește aceste emoții scapă de sub control, spaimele se întețesc. Apa Neagră le-a conferit rinichilor viață și la susține evoluția în corpul omului.

Scanned with OKEN Scanner

Vezica urinară – organ cavitar ce colectează urina pentru o depozitare temporară, urmînd să o elimine din organism. Rinichii prin energia lor susţin şi reglează acest proces, transformînd şi distribuind lichidele corpului, controlînd deschiderea şi închiderea orificiilor vezicii urinare.

Ficatul – glandă digestivă importantă ce secretă fierea, ce intră prin canalul excretor în duoden. În plus ficatul neutralizează produsele toxice ale metabolismului proteinelor, deshidratează substanţele absorbite în intestin. În afară de asta acumulează glicagenul, produs al degradării hidraţilor de carbon (glucide) resorbiţi de intestin, participă la procesul de hematopoeză.

Ficatul este locul de depozitare a sîngelui, despre el se spune: „o mare de sînge". El adună sînge, măreşte debitul sanguin (volumul fluxului sanguin). Sîngele şi energia merg împreună şi sînt indispensabile fiecărei celule din organism. De aceea, influenţa ficatului asupra activităţii tuturor organelor şi ţesuturilor este vitală. O atenţie deosebită acordă ficatul tractului digestiv şi obţinerii energiei din mîncare şi apă. Ficatul dirijează tendoanele, le alimentează şi le menţine starea de funcţionare normală. Dacă energia ficatului seacă, tendoanele slăbesc, de aici obişnuitele entorse, întinderi, slăbiciuni ale terminaţiilor; hiperactivitatea ficatului duce la frisoane şi spasme musculare. Debilizarea ficatului se răsfrînge de asemenea asupra unghiilor: devin moi şi friabile.

Ficatul în calitate de purificator al organismului îndepărtează toată toxicitatea posibilă, asigură libera circulaţie a energiei.

Emoţiile ficatului: depresia, predispoziţia lacrimogenă, starea de mînie, neliniştea.

Cheia înţelegerii stării ficatului este ascunsă în ochi. Astfel diminuarea curentului (fluxului) energetic din ficat duce la apariţia uscăciunii oculare şi scăderea vederii, creşterea exagerată a curenţilor hepatici duce la înroşirea ochilor, umflarea lor şi apariţia stării bolnăvicioase. Ficatul reglează secreţia lacrimală a omului. Gustul amar şi acru trădează procesele patologice din ficat.

Ficatul este născut şi învestit cu viaţă de elementul primar – lemnul – desigur de culoare verde, uneori cu nuanţă albăstruie.

Vezica biliară – organ cavitar care adună şi depozitează fierea transferînd-o în intestin după necesităţile digestiei. Îi ajută ficatului să realizeze un flux de energie liber.

Să mai spunem cîteva cuvinte despre organele neamintite mai sus.

Pericardul. După anatomia normală este un înveliş al inimii format din două straturi care protejează cordul. Dar pe noi ne interesează energetica organelor şi în planul energetic semnificaţia şi posibilităţile pericardului se lărgesc. Acest organ, împreună cu inima, reglează circulaţia sîngelui, influ-

enţează respiraţia, dirijează emoţiile şi funcţiile sexuale umane. Ca şi inima, elementul primar de care este guvernat este focul.

Cei trei încălzitori. Este un organ convenţional ce nu are corespondent în anatomia normală, dar este perfect real din punctul de vedere al energeticii omului. Cei trei încălzitori urmăresc felul în care îşi îndeplinesc obligaţiile energetice cele zece organe compacte şi cavitare. Astfel *încălzitorul superior* plasat în josul inimii pînă la diafragmă are centrul la nivelul celei de-a patra intercostale, pe linia anterioară a toracelui şi reprezintă unificarea funcţiilor inimii şi plămînilor în distribuţia curenţilor de energie prin întregul corp.

Încălzitorul mediu se află la nivelul stomacului. Centrul lui este pe linia mediană a stomacului între orificiul ombilical (buric) şi apendicele xifoid. Acest încălzitor reuneşte funcţiile splinei, pancreasului şi stomacului în procesele de obţinere a energiei din alimente şi apă şi controlează justa ei distribuţie.

Încălzitorul inferior este plasat la nivelul orificiului de sus al vezicii urinare, cu centrul pe linia mediană a stomacului, la distanţă de o palmă mai jos faţă de orificiul ombilical. Sarcina încălzitorului inferior este de a cumula funcţiile rinichilor şi vezicii urinare în activitatea lor de curăţare şi eliminare a energiei de prelucrare toxice şi reglare a ditribuirii energiei pure între organe.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

LEGĂTURILE RECIPROCE DINTRE ORGANE ŞI CERCUL ELEMENTELOR PRIMARE

La începutul cărţii am analizat deja rolul avut în alcătuirea lumii noastre pămînteşti diferitele forţe naturale: Pămîntul, Apa, Focul, Aerul, Eterul. Am realizat cu ajutorul imaginaţiei cum această Energie Universală s-a constituit din aceste cinci forţe naturale în viaţa întrupată pe planeta Pămînt. De ce s-a întîmplat ca aceste forţe naturale să fie cinci şi nu patru sau şase, de exemplu? Aşa au simţit, şi-au imaginat, în sfîrşit, au crezut acei oameni care pentru prima dată au meditat asupra constituirii lumii. Şi aceste idei ale lor, o dată intrate în Cîmpul Informaţional al Pămîntului, şi-au căpătat viaţa lor autonomă, consolidată de eforturile adepţilor. Apoi au devenit accesibile chiar şi conştiinţei mai puţin inteligente care nu pune prea multe întrebări ci ia din Cîmpul Informaţional forme de gîndire gata făcute şi le foloseşte pentru a-şi explica sieşi şi celor din jur secvenţele lumii vizibile. Treptat lumea densă, pămîntească s-a consolidat în asemenea măsură în conştiinţa de masă a oamenilor de rînd prin concreteţea ei, încît ei au început să uite tot mai des de cea de a cincea forţă naturală – eterul, iar cu el s-a pierdut şi componenta subtilă a celorlalte forţe naturale. Lumea oamenilor de pe Pămînt a devenit astfel mai densă, dar nu neapărat şi mai trainică. Ba erupe un vulcan şi pămîntul de sub picioare se transformă într-un amestec de Aer şi Foc, ba trece un război ce răscoleşte pur şi simplu centrele civilizaţiei oprind creşterea seminţelor spiritului în solul dur al pragmatismului şi lipsei de credinţă, ba chiar se şterge de pe faţa Pămîntului, cu un şuvoi

uriaş, omenirea rătăcită. Această Energie Universală, concentrată pînă la stadiul formelor pămînteşti dense, le amintea oamenilor despre existenţa ei şi necesitatea de a fi luată în considerare. Au apărut idei noi, noi filozofii, noi forme ale credinţei. În urma cunoaşterii de sine a omului, lumea în care trăieşte generează noi forme de gîndire în Cîmpul Informaţional al Pămîntului atît pentru sine cît şi generaţiile ulterioare de filozofi şi practicieni ai vieţii.

La celălalt capăt al Pămîntului, în partea de răsărit, alţi filozofi au văzut că lumea este alcătuită tot din cinci forţe naturale. Le-au numit elemente primare şi pe baza lor au crescut cinci trunchiuri cereşti urcînd de la Pămînt pînă la Cer. Şi încă cinci trunchiuri din aceleaşi cinci elemente primare crescute în altă lume, în alt cer. Şi asta pentru că fiecare lucru are două începuturi, două părţi şi numai cînd există femeia şi bărbatul apare şansa ca noi oameni să se nască. Numai cînd contrariile se îmbină în unitate şi în luptă se naşte mişcarea, există dezvoltare, există perfectibilitate. Ynn şi Yang se numesc aceste două începuturi iniţiale. Lemnul, Focul, Pămîntul, Metalul, Apa sînt denumirile acelor elemente primare. Zece trunchiuri au unit pămîntescul şi cerescul. Însuşi Cerul a coborît pe Pămînt şi a intrat în fiecare celulă din tot ceea ce trăieşte aici.

Pe urmele înţelepţilor orientali am aruncat o privire în corpul omenesc şi ne-am uitat cu atenţie la cele zece organe principale ale lui. Am încercat să vedem în fiecare organ nu doar începutul lui material dar ci şi fondul lui energetic. Să încercăm acum să înţelegem caracterul relaţiei dintre organe, îndepărtîndu-ne de ideea celor cinci elemente primare.

Şi aşa, cele cinci elemente primare: Focul, Pămîntul, Metalul, Apa, Lemnul, combinate din voinţa Prea-Înaltului (Supremului) au dat naştere tuturor lucrurilor şi omului de asemenea. O dată pornit acest proces al creaţiei, el a funcţionat şi continuă să o facă pînă în vremea de azi, ducînd la naşterea a noi gînduri, idei, concepţii, evenimente, fenomene, esenţe, forme, corpuri ş.a.m.d. Aceasta şi este viaţa în esenţa ei. Cele zece simboluri cereşti au pătruns în toate şi au format culorile vieţii. Pozitivul şi negativul, Ynn şi Yang – două forţe, două începuturi primordiale nu lasă lumea să se stingă în imobilitate. În fig. 1 sînt ilustrate schematic relaţiile dintre elementele primare. Focul stimulează, naşte şi consolidează Pămîntul – Metalul, Metalul – Apa, Apa – Lemnul, Lemnul – Focul. Cercul s-a închis şi totul a început să se mişte. Dar lumea în care funcţionează doar legături de stimulare n-ar fi trainică. O astfel de lume nu are perspective, se autodistruge. Ca măcar pentru scurtă vreme în sistem să apară stabilitatea, legăturile inhibitoare sînt absolut necesare. Focul s-a dovedit un inhibitor natural al Metalului, Metalul al Lemnului, Lemnul al Pămîntului, iar Pămîntul al Apei.

Scanned with OKEN Scanner

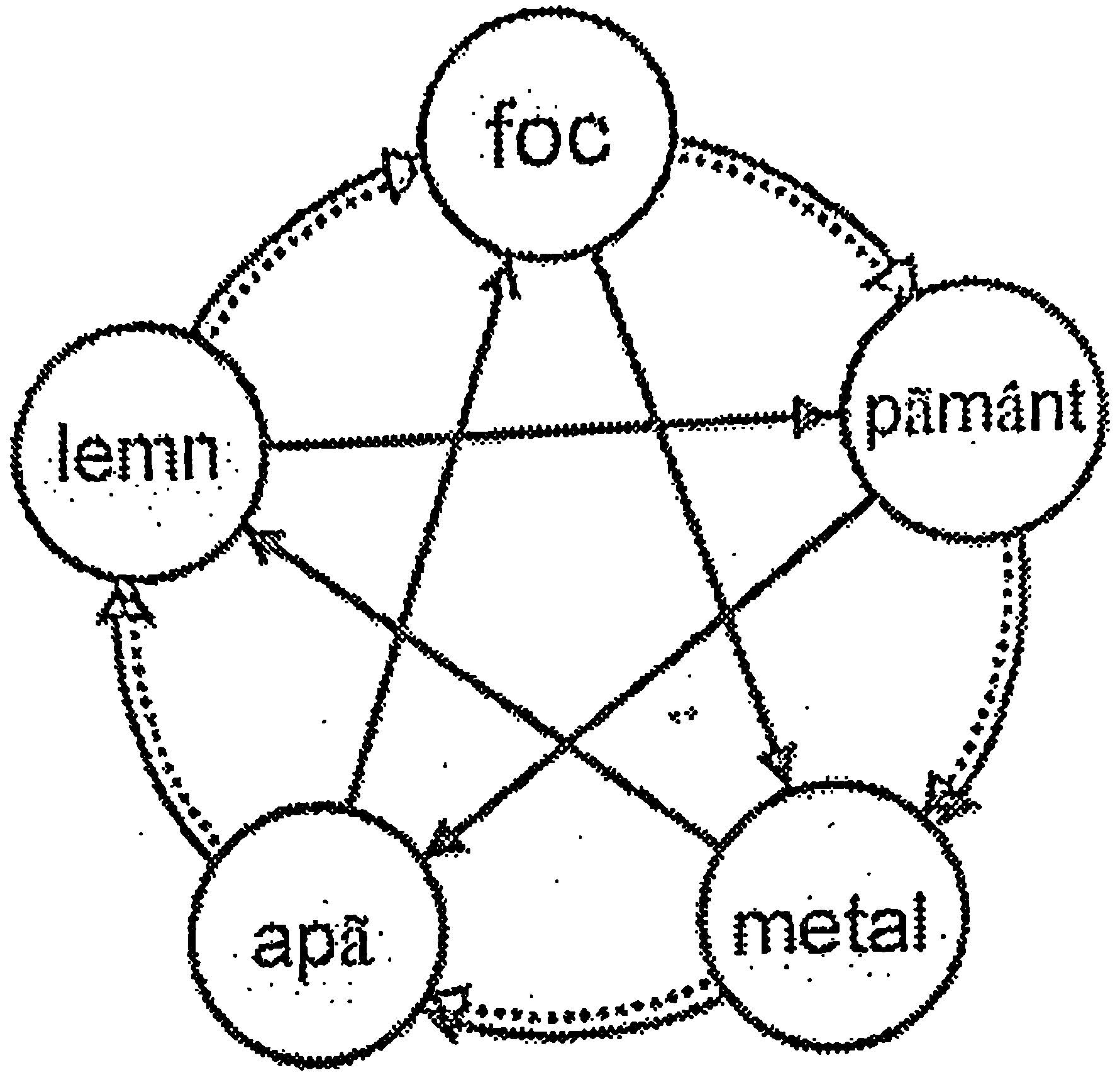

fig. 1 - Cercul elementelor primare

În felul acesta, curgînd din unul în altul, stimulîndu-se şi limitîndu-se unul pe altul, elementele primare trăiesc şi creează o nouă viaţă, de la formele ei grosiere, pămînteşti, pînă la cele subtile evanescente în spaţiile spiritului. În unele dintre procesele vieţii se regăseşte mai mult din pulsaţia Focului, în altele mai mult din duritatea Metalului sau speranţele crescînde ale unui copac ce înfloreşte, sau trăinicia şi întemeierea Pămîntului, sau nesiguranţa şi versatilitatea Apei. Trece un timp şi totul se poate schimba pînă la a nu mai fi recunoscut: copacul va arde în foc şi va deveni pămînt, pămîntul săpat de metal se va impregna de umezeala lacrimilor şi va deveni apă.

În corpul omenesc coexistă toate primele - elemente dar fiecare organ are preferinţa lui: Inima şi intestinul subţire şi-au arătat natura de Foc; splina - pancreasul sunt în strînsă legătură cu Pămîntul; plămînii şi intestinul gros au venit de la Metal; rinichii şi vezica urinară desigur de la Apă; ficatul şi vezica biliară s-au format din natura Lemnului (fig. 2).

În partea exterioară a cercului elementelor primare au fost plasate organele cavitare Yang, iar în partea interioară cele compacte Ynn. Cercul forţelor naturale - elemente primare ne-a ajutat să descoperim deodată legăturile energetice tainice dintre organele compacte şi cavitare. Să privim mai atent la aceste legături şi să observăm că nu există un asemenea organ

care să nu fie legat de toate celelalte. Se schimbă caracterul şi direcţia relaţiilor, dar lanţul acestor legături nu se întrerupe nicăieri. Iată că cineva s-a îmbolnăvit de ficat. Omul crescut într-o societate cu o gîndire „concretă", de tip european, va trece la tratarea imediată a ficatului sau, mai simplu spus, de îndepărtarea simptomelor bolii din organul ce creează probleme. Dar în conformitate cu relaţia reciprocă dintre organe, prezentată în cercul elementelor primare perturbările se pot produce:

1) în chiar organul respectiv - ficatul;
2) în organul care îl stimulează - rinichii;
3) în organul care este stimulat de ficat - inima;
4) în inhibitorul natural al ficatului - plămînii;
5) în organul pe care ficatul este nevoit să-l inhibe - splina-pancreasul.

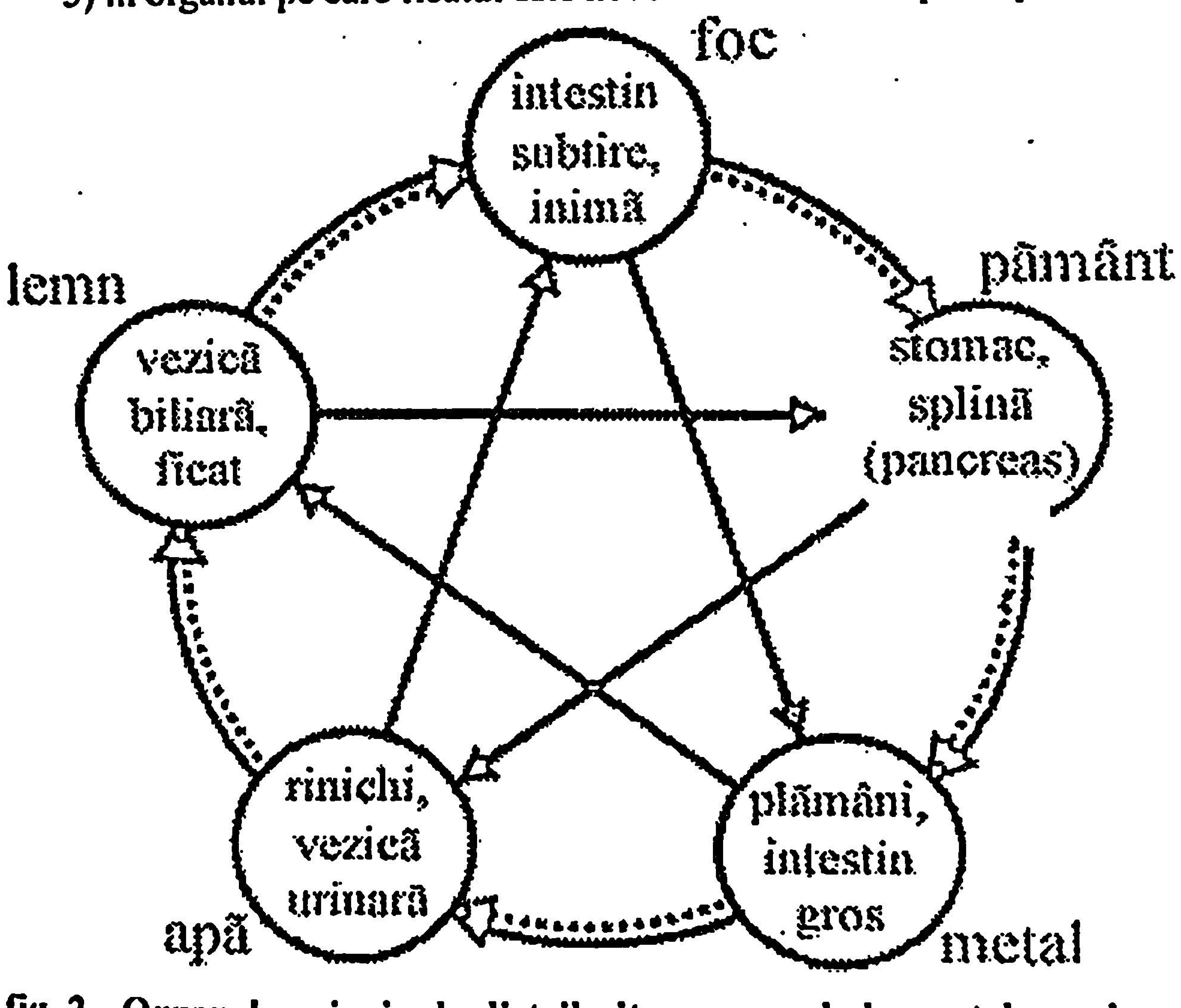

fig. 2 - Organele principale distribuite pe cercul elementelor primare

Caracterul acestor relaţii se poate schimba în chiar opusul lor în funcţie de excesul sau lipsa de energie din organul în care a apărut problema. Să presupunem că în rinichi există o insuficienţă energetică, atunci ei nu vor putea stimula în mod necesar energia ficatului, ceea ce poate duce la îmbolnăvirea lui. Sau poate, dimpotrivă, în rinichi s-a format un surplus de energie care se scurge într-un şuvoi excedentar în ficat, iar ficatul se

încacă, începe să dea semne de îmbolnăvire.

Aşa încît problema de a acţiona sau nu asupra organului în care se manifestă dereglari energetice necesită un studiu suplimentar. Simptomele apar în primul rînd, desigur, în veriga cea mai slabă, dar oricît ar fi ea stimulată, dacă dezechilibrul energetic iniţial s-a petrecut în cu totul altă parte, acţiunea distructivă va continua.

În felul acesta, modelul respectiv, deloc complicat, l-a adus pe om la cu totul alt nivel de percepţie a propriului corp şi a caracterului relaţiilor reciproce dintre organele interne. S-a dovedit că alăturarea mecanică, simplistă, de „organ lîngă organ", oferă un model rudimentar în care se pierd multe dintre legăturile ce există între viscere. Cercul elementelor primare ne-a demonstrat că toate se află într-o strînsă legătură. Şi-n acelaşi timp relaţiile nu sînt liniare, o cît de mică modificare energetică apărută într-un organ va atrage după sine schimbări semnificative în altul, înţelese în mod subiectiv ca maladive.

Scanned with OKEN Scanner

CANALELE ENERGETICE

Cum ajunge energia la organele din corpul nostru uman? Pentru aceasta există canale speciale. Fiecare din organele compacte şi cavitare are un canal energetic propriu, chiar două plasate simetric faţă de axa verticală a corpului. Canalele se aşează pe cercul forţelor naturale exact la fel ca şi organele, de aceea vom desena a treia oară schema cunoscută desemnînd canalele în conformitate cu tradiţia europeană prin indici francezi (fig. 3).

A rezultat că trupul omenesc e acoperit de o reţea formată din douăsprezece perechi de canale care prin traseul lor interior (în interiorul corpului uman) şi exterior (la suprafaţa pielii) duc energia de la centru spre periferie şi invers.

În cele trei canale Ynn ale mîinii: al plămînilor [P], al inimii [C], al pericardului [MC] - energia se mişcă pe suprafaţa anterioară (palmară) a mîinilor de la centrul capului spre degete - mişcare centrifugă.

În cele trei canale Yang ale mîinii: al intestinului gros [GI], al intestinului subţire [IG], al celor trei încălzitori [TR] fluxurile energetice se îndreaptă de la degetele mîinii pe suprafaţa posterioară (a dosului palmei) spre cap cu o mişcare centripetă.

În cele trei canale Ynn ale piciorului: al splino-pancreasului [RP], al rinichilor [R], al ficatului [F] energia se deplasează centripet pe suprafaţa interioară a terminaţiei inferioare spre regiunea inghinală şi chiar pe suprafaţa anterioară a abdomenului, toracelui spre centrul corpului.

În sfîrşit, în cele trei canale Yang ale piciorului: al stomacului [E], al vezicii urinare [V], al vezicii biliare [VB] fluxurile de energie se răspîndesc centrifug de la cap la picioare pe suprafaţa postero - laterală a torsului (canalul stomacului, într-adevăr, se găseşte pe suprafaţa anterioară a trunchiului) şi pe suprafaţa postero-superficială a picioarelor.

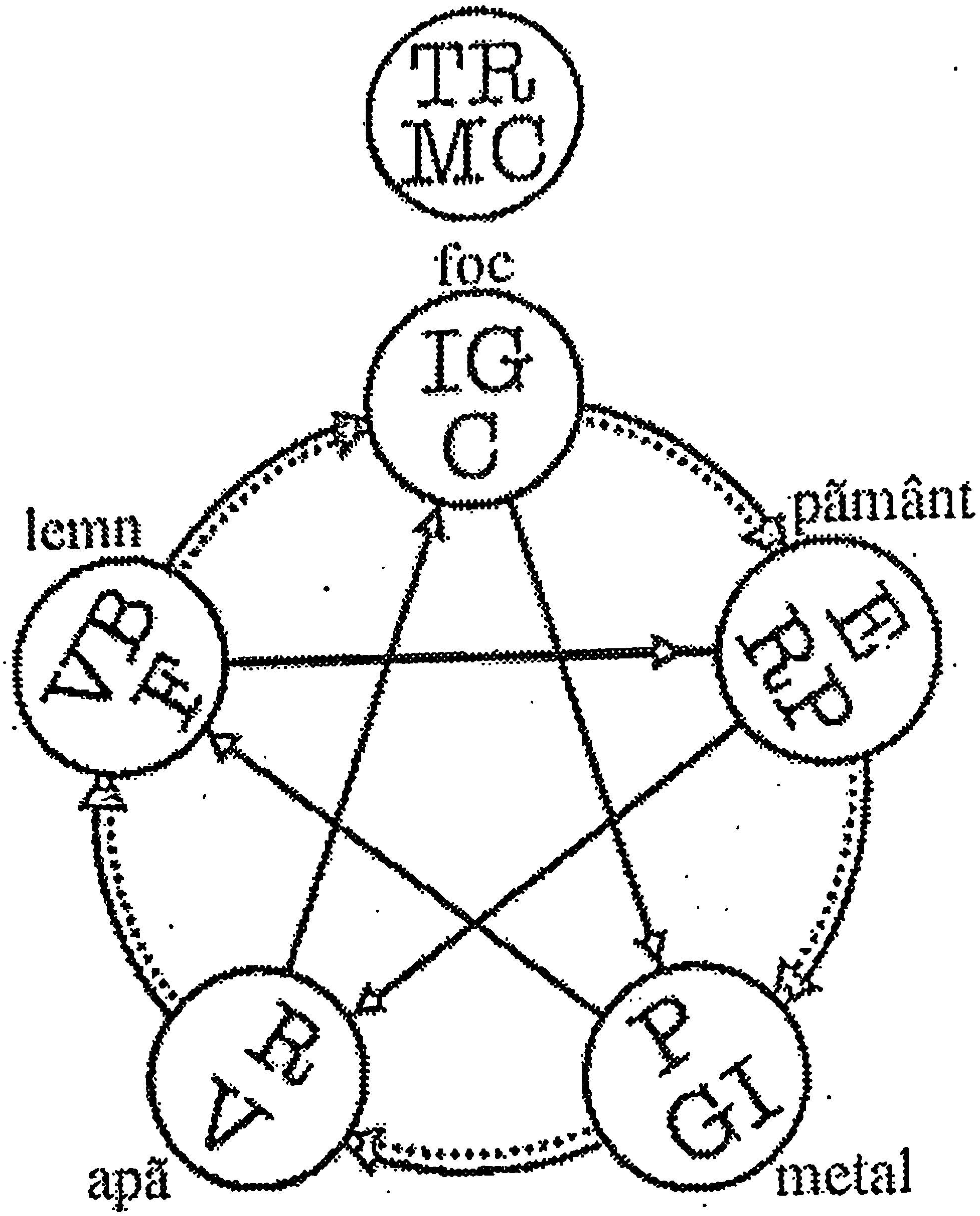

fig. 3 - Canalele energetice pe cercul elementelor primare

Pe fiecare canal se află o mulţime de puncte active care se evidenţiază printr-o sensibilitate crescută faţă de influenţele externe. De aceea şi fără să vadă în mod direct canalele, orice om poate să le vizualizeze prin aceste puncte biologic-active (PBA). În total pe suprafaţa corpului uman s-au localizat 365 astfel de puncte. Pe fiecare canal există şi puncte cu totul speciale cu ajutorul cărora canalul informează despre trecerea energiei prin sistemul corespondent. Primele dintre aceste puncte speciale poartă numele de puncte de semnalizare, ele transmiţînd semnale despre toate schimbările din organele omului. Perturbarea curentului energetic din canale atrage după sine modificări patologice în organe şi punctele de semnali-

zare devin dureroase. În stările acute devin dureroase la palpare şi punctele de pe canal numite analgezice. Pe canalul veziciii urinare, în regiunile din apropierea coloanei vertebrale fiecare din cele douăsprezece canale şi-a lăsat amprenta sub forma punctului simpatic care după cum arată şi numele simpatizează cu toate procesele ce au loc în canale şi de asemenea reacţionează prin durere la perturbările serioase din organe.

Există un punct cu ajutorul căruia poate fi intensificat fluxul energetic diminuat, din canal. Acesta este un punct tonifiant. Cu ajutorul punctului sedativ pot fi calmate, diminuate, fluxurile de energie aflate în exces în organe şi canalele lor.

Să trecem acum la analiza unor canale energetice separate. Dar întîi încă o scurtă observaţie. Pentru căutarea punctelor canelare şi a canalelor înseşi pe suprafaţa corpului uman există o măsură specială, individuală - ţuni. Este distanţa dintre prima şi a doua cută făcută de falange pe al treilea deget de la mîna stîngă la bărbaţi şi dreaptă, la femei. Variante ale acestei măsuri sînt ilustrate în fig. 4.

Şi iată că omul urmează să treacă prin încercarea supremă a încă unei vieţi pămînteşti. În pîntecele mamei el încă nu este liber energetic, sistemul său de canale este inclus în reţeaua maternă. Dar vine momentul naşterii: primul ţipăt, prima inspiraţie şi fluxul de energie s-a pornit pe drumul său independent prin corpul noului născut. A început această mişcare în canalul plămînilor.

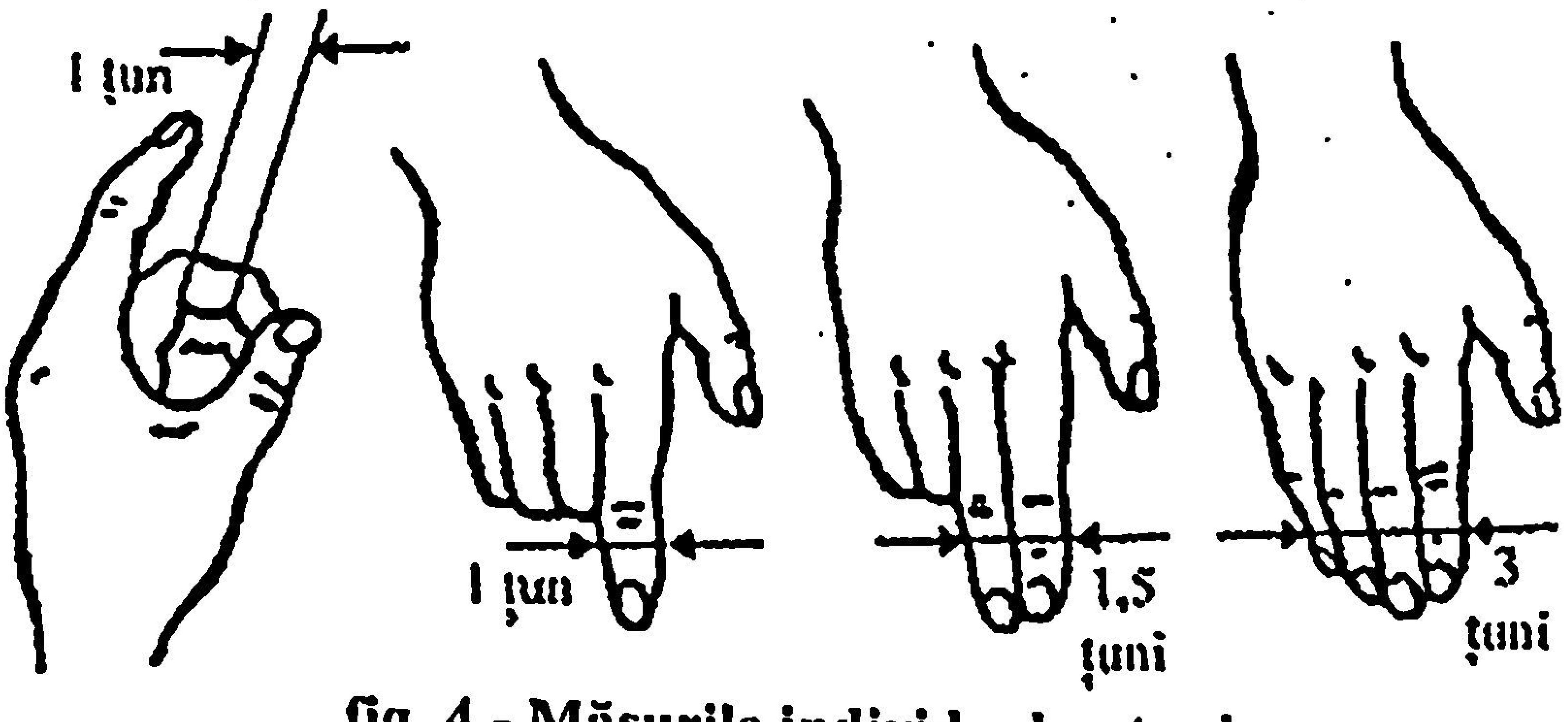

fig. 4 - Măsurile individuale - ţuni

Canalul plămînilor [P] (fig. 5)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie în canal atinge punctul maxim de la ora 3 la ora 5 dimineaţa, venind din canalul ficatului [F] şi transmiţîndu-se canalului intestinului gros [GI]. Traseul exterior al canalului trece pe suprafaţa anterioară a mîinii mai aproape de marginea ei radială, de la punctul situat în prima intercostală lateral faţă de linia medi-

Scanned with OKEN Scanner

ană a toracelui la 6 ţuni, P 1. Ultimul punct P 11 pe partea radială.

Punctul semnalizator este chiar primul – P 1.

Punctul analgezic, P 6, se află pe suprafaţa palmară a antebraţului, mai sus de cuta radio-carpiană, la 7 ţuni.

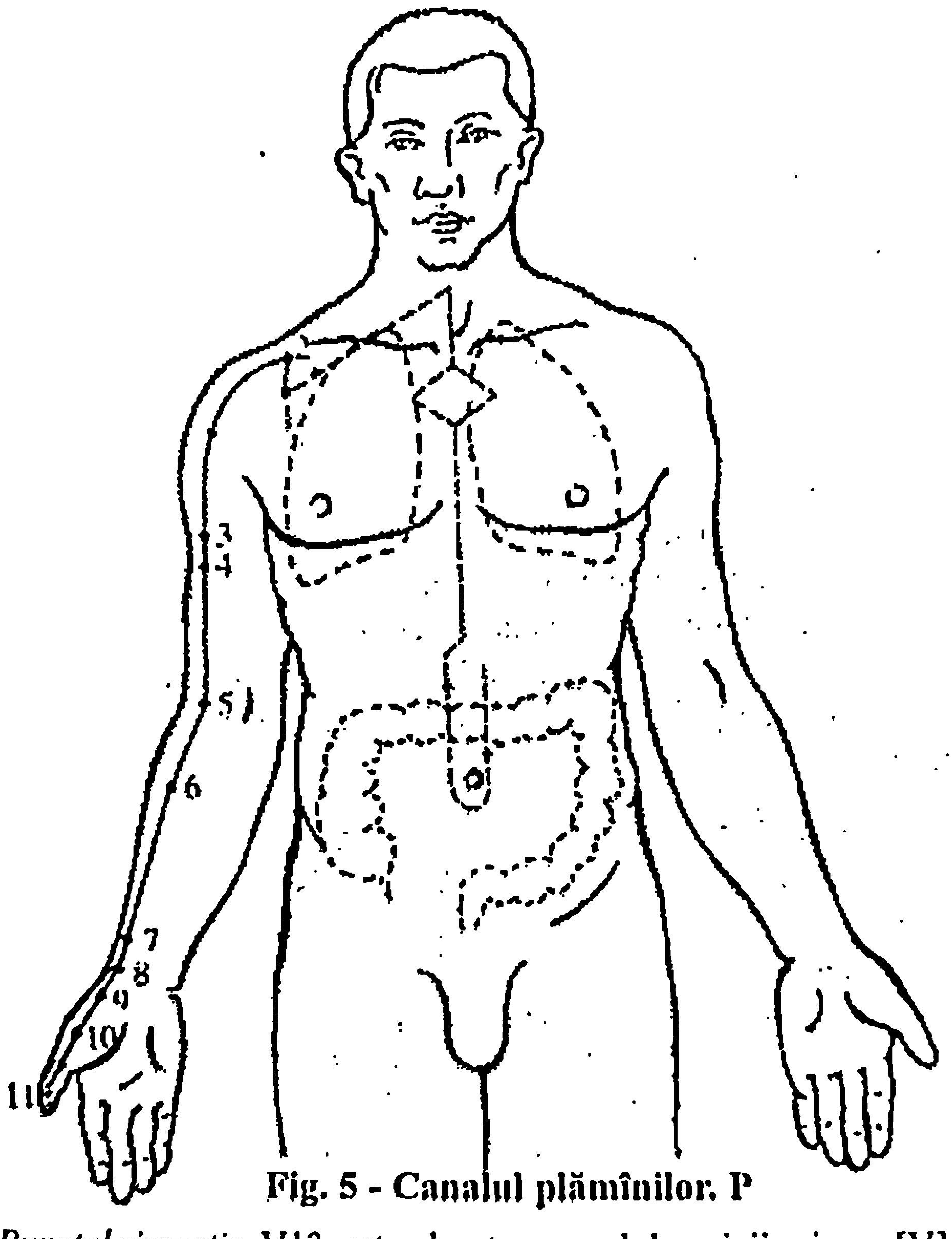

Fig. 5 - Canalul plămînilor. P

Punctul simpatic, V 13, este plasat pe canalul vezicii urinare [V] în zona de lîngă coloana vertebrală la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 3 şi 4 la o distanţă de 1,5 ţuni faţă de linia mediană.

Canalul intestinului gros [GI] (fig. 6)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Fluxul maxim de energie merge prin el între ora 5 şi ora 7 dimineaţa. Energia vine din canalul plămînilor [P] şi pleacă în canalul stomacului [E].

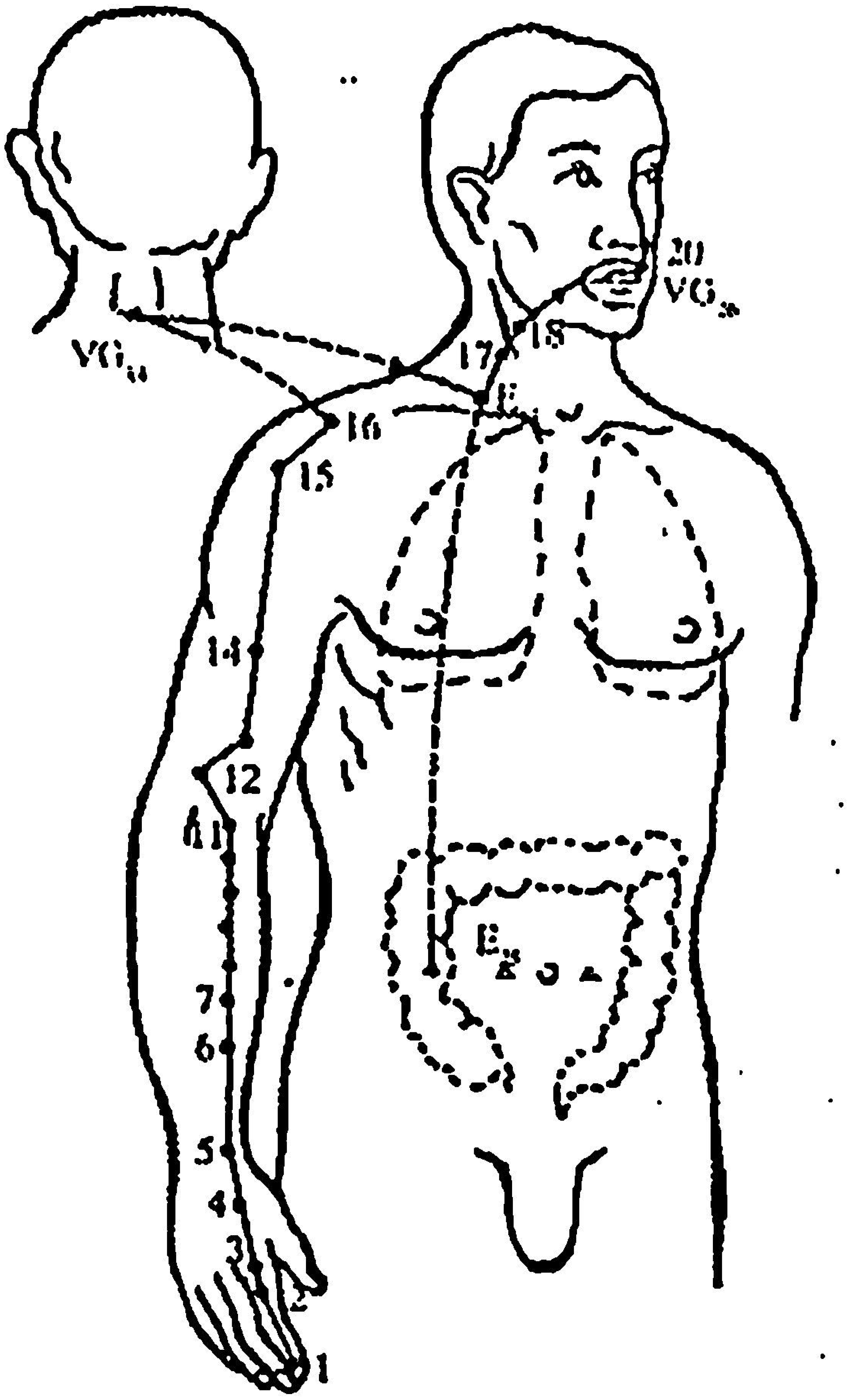

Fig. 6 - Canalul intestinului gros. GI

Traseul exterior al canalului merge pe suprafaţa posterioară a mîinii mai aproape de marginea radială a ei şi iese pe suprafaţa antero - laterală a gîtului, feţei, ocoleşte gura şi se termină lîngă aripa nasului; primul punct GI 1 se află la rădăcina unghiului celui de al doilea deget pe partea radială; ultimul punct GI 20 se află la capătul superior din şanţul lateral al aripei nasului.

Punctul semnalizator E 25 - este plasat pe canalul stomacului pe suprafaţa anterioară a abdomenului la nivelul orificiului ombilical în afara liniei mediane, la 2 ţuni (2 puncte).

Punctul analgezic GI 7 - suprafaţa exterioară a antebraţului la jumătatea distanţei dintre articulaţiile cotului şi radio-carpiană.

Punctul simpatic V 25 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor lombare 4 şi 5, lateral faţă de linia mediană a spatelui la 1,5 ţuni.

Scanned with OKEN Scanner

Canalul stomacului, E (fig. 7)

Simetric, pereche, centifug, Yang. Fluxul maxim se scurge prin el între orele 7 şi 9 dimineaţa. Energia trece din canalul intestinului gros [GI] şi deversează în canalul splino – pancreatic [RP].

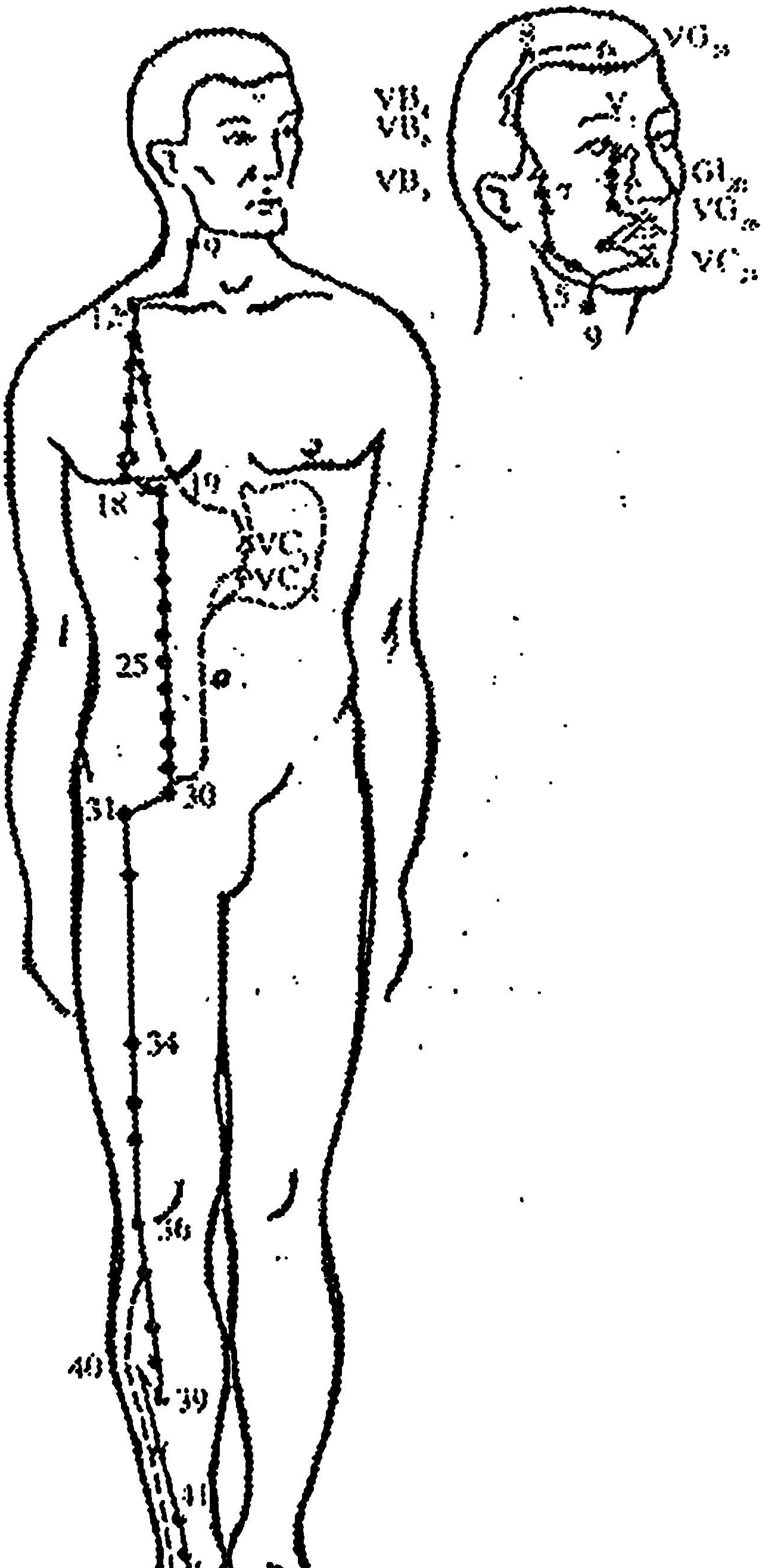

Fig. 7 - Canalul stomacului. E

Scanned with OKEN Scanner

Traseul extern al canalului se află pe suprafața anterioară a corpului uman de la regiunea suborbitală (sub pupilă la jumătatea marginii inferioare a orbitei - E 1) în continuare pe față în jos pe suprafața antero-laterală a gîtului de la foseta claviculară pe torace în linia sfîrcurilor, pe stomac la 2 țuni în lateral față de linia mediană; pe mijlocul coapsei, ocolește rotula pe partea externă, pe suprafața anterioară a genunchiului în lungul părții laterale a tibiei, spre partea din spate a tălpii către rădăcina unghiei celui de al doilea deget pe partea exterioară (E 45 este ultimul punct).

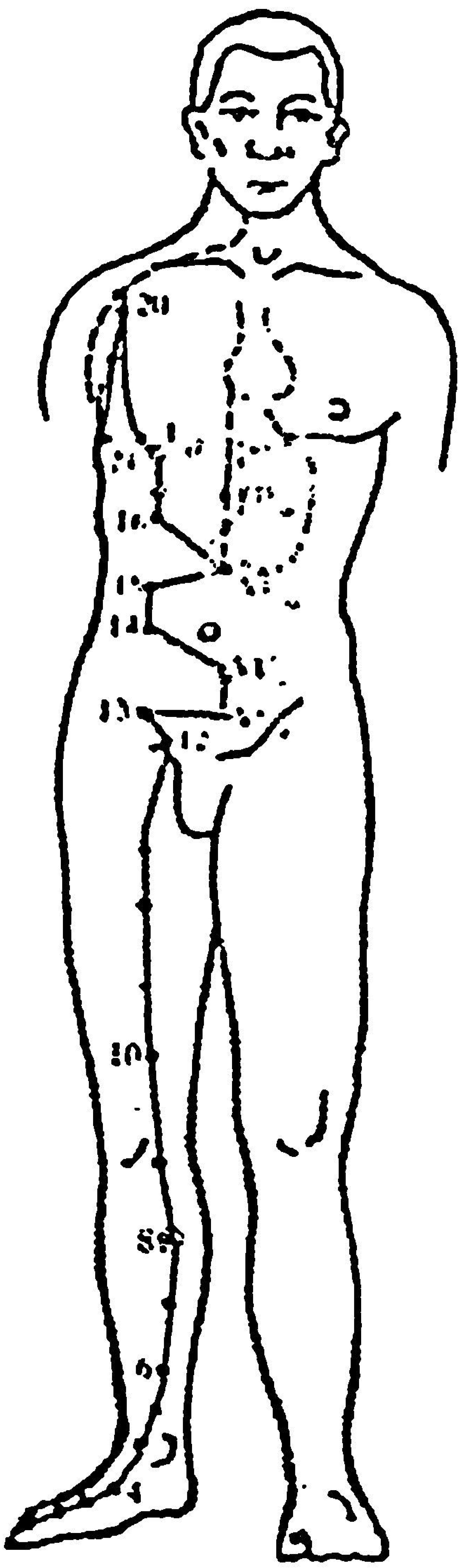

Fig. 8 - Canalul splino-pancreasului. RP

Scanned with OKEN Scanner

Punctul semnalizator VC 12 - este amplasat pe meridianul antero lateral pe linia mediană a abdomenului, mai sus de orificiul ombilical la 4 ţuni (mijlocul distanţei dintre buric şi apofiza xifoidiană a sternului).

Punctul analgezic E 34 - este plasat pe coapsă, mai sus de rotulă la 2 ţuni, puţin într-o parte faţă de linia mediană unde se poate pipăi o adîncitură.

Punctul simpatic V 21 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 12 toracală şi 1 lombară, lateral cu 1,5 ţuni.

Canalul splino-pancreatic [RP] (fig. 8)

Simetric, pereche, centripet, Ynn. Fluxul de energie este maximal între orele 9 şi 11 dimineaţa, trece din canalul stomacului [E] în canalul inimii [C].

Traseul extern al canalului merge pe suprafaţa interioară a piciorului, începînd de la rădăcina unghiei primului deget dinspre partea interioară (RP 1), ocoleşte glezna interioară prin faţă, alcătuieşte la 3 ţuni mai sus punctul RP 6, în care se intersectează toate canalele Ynn ale piciorului, iese pe suprafaţa abdomenului la 4 ţuni de linia mediană şi realizînd mai sus şi mai jos de orificiul ombilical reunirea cu canalul median anterior, pleacă pe suprafaţa laterală a toracelui şi se încheie în regiunea medio-axilară în cea de a şasea intercostală, în punctul RP 21.

Punctul semnalizator F 13 aparţine canalului ficatului [F] şi se situează la marginea inferioară a terminaţiei libere a coastei 11.

Punctul analgezic RP 8 se află pe suprafaţa interioară a genunchiului la 5 ţuni mai jos de marginea inferioară a rotulei.

Punctul simpatic V 20 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 11 şi 12 toracale, cu 1,5 ţuni în lateral.

Canalul inimii [C] (fig. 9)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Activitatea maximală este atinsă de la ora 11 la ora 13, primind fluxul energetic de la canalul spino-pancreatic [RP] şi trecîndu-l în canalul intestinului subţire [IR].

Traseul extern al canalului începe în adîncitura axilară, la marginea inferioară a muşchiului mare pectoral şi marginea interioară a bicepsului C 1, se mişcă pe suprafaţa anterioară a mîinii mai aproape de marginea cotului, pînă la rădăcina unghiei degetului mic, pe partea radială – punctul C 9.

Punctul semnalizator VC 14 - pe canalul medio-anterior [VC], mai jos de apofiza xifoidă a sternului la 1,5 ţuni, pe linia mediană a stomacului.

Punctul analgezic C 6 este plasat pe partea palmară a antebraţului la 0,5 ţuni mai sus de cuta încheieturii radio-carpiane, în adîncitura dintre tendoane.

Scanned with OKEN Scanner

Punctul simpatic V 15 – pe canalul vezicii urinare [V] la nivelul dintre apofizele spinale ale vertebrelor 5 şi 6 toracale, într-o parte la 1,5 ţuni.

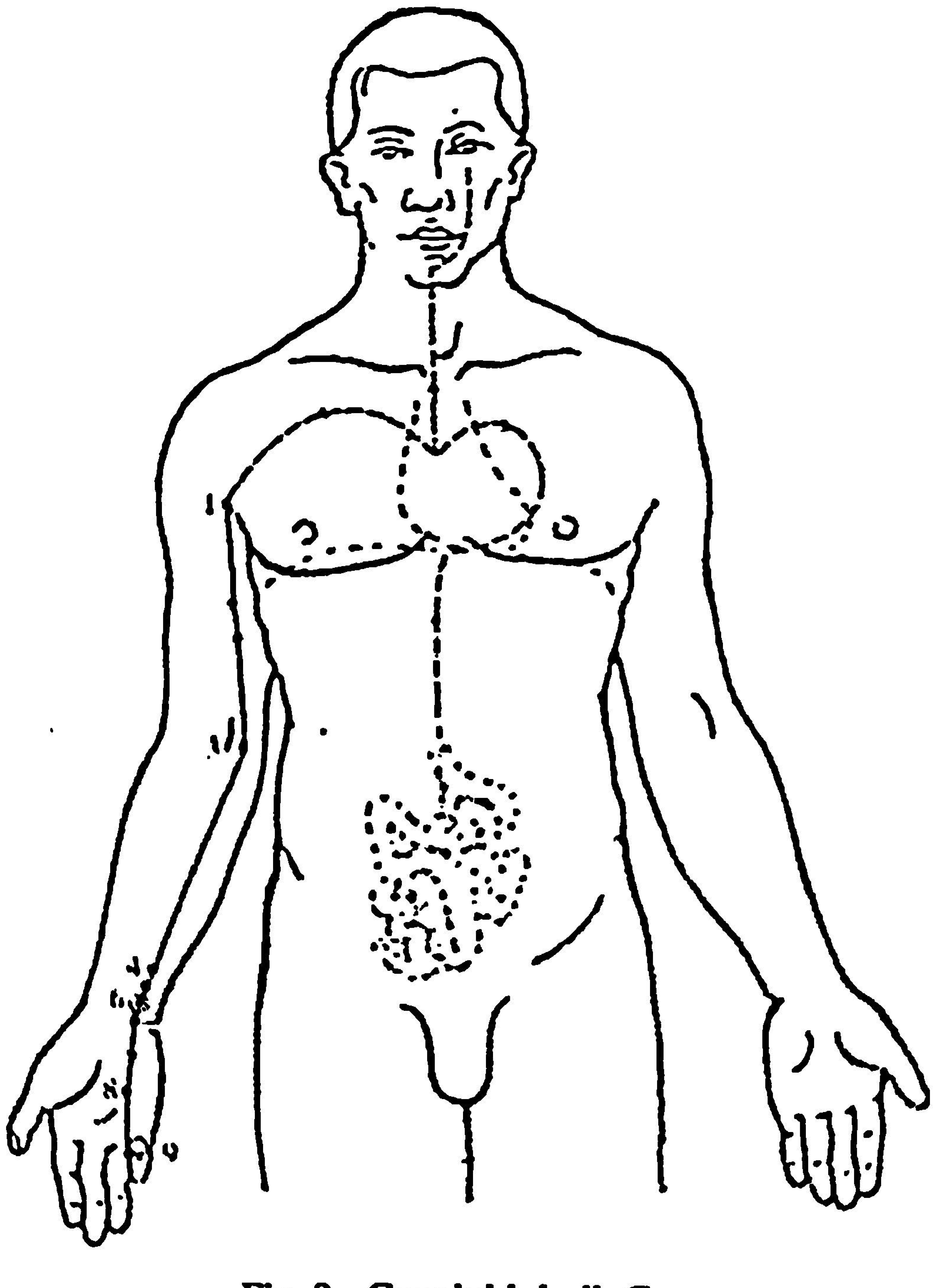

Fig. 9 - Canalul inimii. C

Canalul intestinului subţire [IG] (fig. 10)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Fluxul maximal de energie în el este între ora 13 şi 15. Energia trece din canalul inimii [C] şi se transmite în canalul vezicii urinare [V].

Traseul extern al canalului porneşte de la rădăcina unghiei degetului mic pe partea cubitală, trece pe partea dorsală a mîinii mai aproape de marginea cubitală, iese pe omoplat şi, transferîndu-se în regiunea umărului,

Scanned with OKEN Scanner

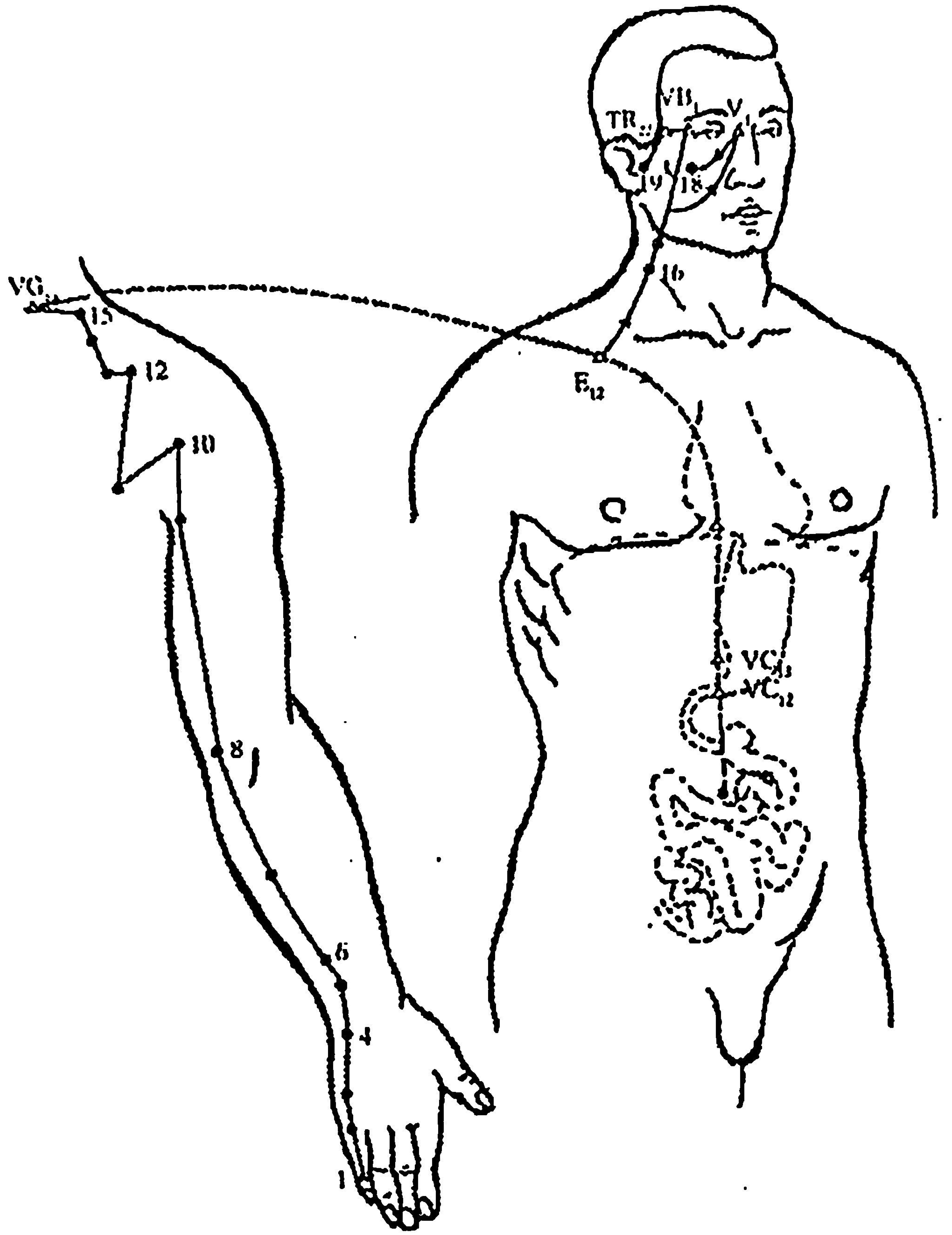

Fig. 10 - Canalul intestinului subţire. IG

iese pe suprafaţa laterală a gîtului înaintînd cu două ramuri pe obraz şi colţurile intern şi extern ale ochiului, iar de la ele puţin înapoi şi în jos - spre ureche şi osul temporal terminîndu-se în punctele IG 18 şi IG 19.

Punctul semnalizator VC 4, pe canalul anterolateral, pe linia mediană a abdomenului la 3 ţuni mai jos pe orificiul ombilical.

Punctul analgezic IG 6, se află pe partea dorsală a antebraţului, în marginea cubitală a articulaţiei radio-cubitale şi a osciorului piramidal.

Scanned with OKEN Scanner

Punctul simpatic V 27, pe canalul vezicii urinare [V] la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 1 şi 2 sacrale, în laterală cu 1,5 ţuni.

Canalul vezicii urinare [V] (fig. 11)

Simetric, pereche, centrifug, Yang. Energia maximală de la ora 15 la ora 17 vine din canalul intestinului subţire [I 6] şi trece în canalul rinichiului [R].

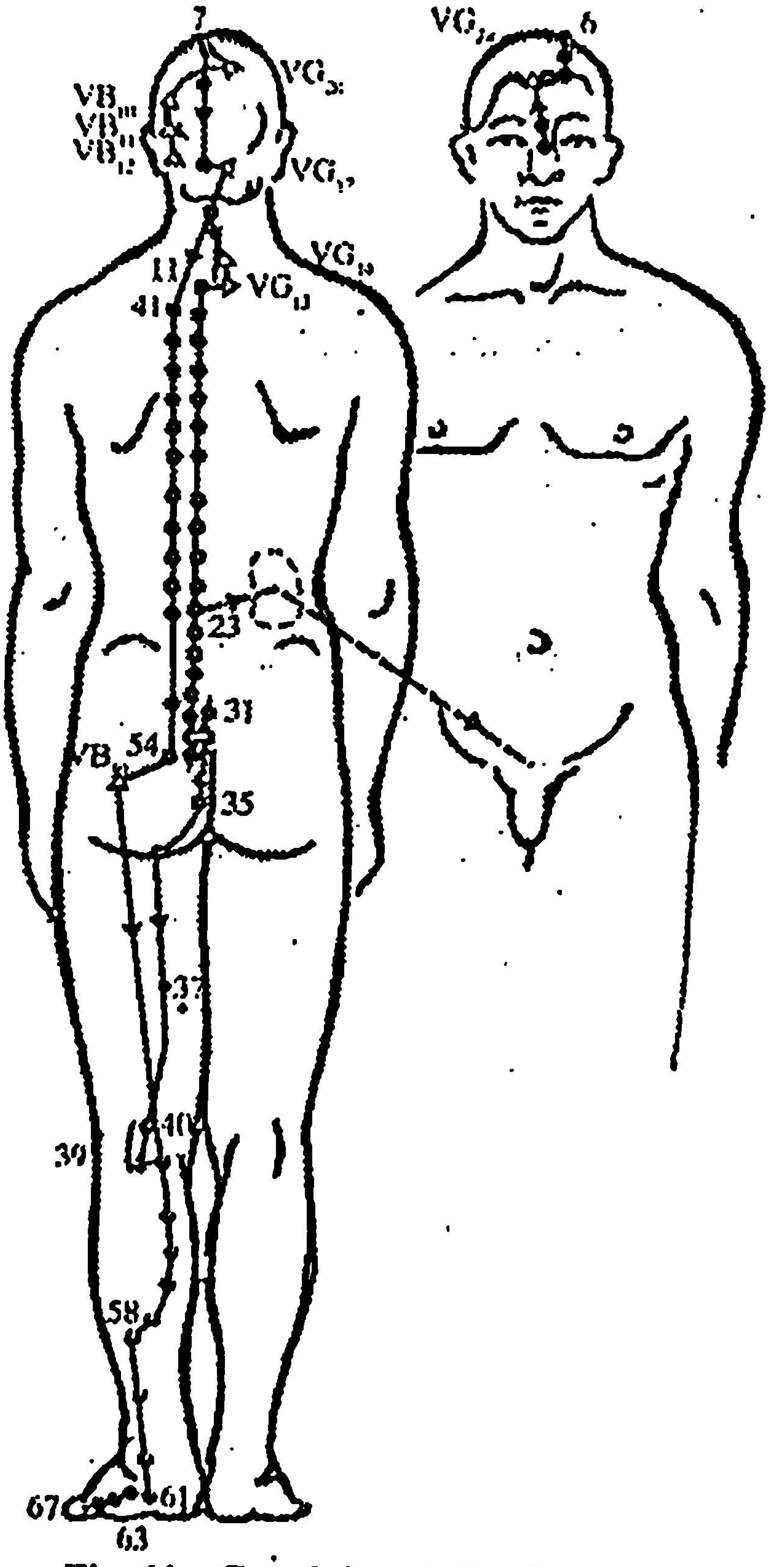

Fig. 11 - Canalul vezicii urinare. V

Scanned with OKEN Scanner

Traseul extern începe de la unghiul interior al ochiului (V 1), se prelungeşte pe suprafaţa capului de la frunte spre ceafă şi în punctul aflat la 2 cm mai sus de linia posterioară a scalpului. La 1,5 ţuni lateral faţă de linia mediană a capului se desparte în două ramuri ce merg paralel una faţă de alta şi cu axa coloanei vertebrale la 1,5 şi 3 ţuni în laterală, relativ pînă la osul sacral unde ramurile se depărtează nu prea mult: una spre sacrum, cealaltă spre articulaţia coxo-femurală, mergînd apoi mai departe în jos pe suprafaţa posterioară, apoi pe cea externă a coapsei pînă la rotulă, unde se îmbină într-o singură linie care pe suparafaţa posterioară, apoi pe cea exteră a genunchiului ajunge pînă la marginea exterioară a tălpii, ocolind glezna prin spate, pe linia de despărţire dintre suprafaţa dorsală şi talpa labei piciorului spre rădăcina unghiei degetului mic, pe partea exterioară (V 6).

Punctul semnalizator VC 3 - se află pe canalul antero-median, [VC], pe linia mediană a abdomenului, mai jos de buric la 4 ţuni.

Punctul analgezic V 63 - se află mai jos, înspre faţă de la glezna exterioară, în adîncitura de la capătul osului cubital, la limita dintre suprafaţa dorsală şi talpa labei piciorului.

Punctul simpatic V 28 - la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor sacrale 2 şi 3 cu 1,5 ţuni în laterală.

Canalul rinichilor [R] (fig. 12)

Simetric, pereche, centripet, Ynn. Fluxul de energie atinge maximumul de la ora 17 la ora 19 venind din canalul vezicii urinare [V], merge în canalul pericardului [MC].

Traseul extern al canalului începe la suprafaţa tălpii sub degetul mic şi traversînd laba piciorului în diagonală continuă spre glezna interioară. Primul punct (R 1) este situat în adîncitura dintre oasele meta-tarsiene 2 şi 3 la nivelul de 2/5 distanţă faţă de capătul celui de-al doilea deget pînă la suprafaţa dorsală a călcîiului, înfăşoară călcîiul cu o buclă, intersectîndu-se în punctul RP 6 (la 3 ţuni mai sus de glezna interioară) cu alte două canale Ynn ale picioarelor (splino-pancreatic [RP] şi al ficatului [F]), iar mai departe în lungul suprafeţei interioare a piciorului merge spre regiunea inghinală şi pe suprafaţa abdominală la distanţa de 0,5 ţuni de la linia mediană, iar mai departe de la a cincea intercostală pînă la claviculă la distanţa de 2 ţuni faţă de linia mediană a toracelui în punctul terminal (R 27).

Punctul semnalizator VB 25 - se află pe canalul vezicii biliare pe suprafaţa laterală a abdomenului la capătul liber al coastei 12.

Punctul analgezic R 5 - pe suprafaţa interioară a labei piciorului înainte şi în sus faţă de tuberozitatea calcaneului.

Punctul simpatic V 23 - aparţine canalului vezicii urinare [V] şi este

amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 şi 3 lombare, într-o parte, la 1.5 ţuni.

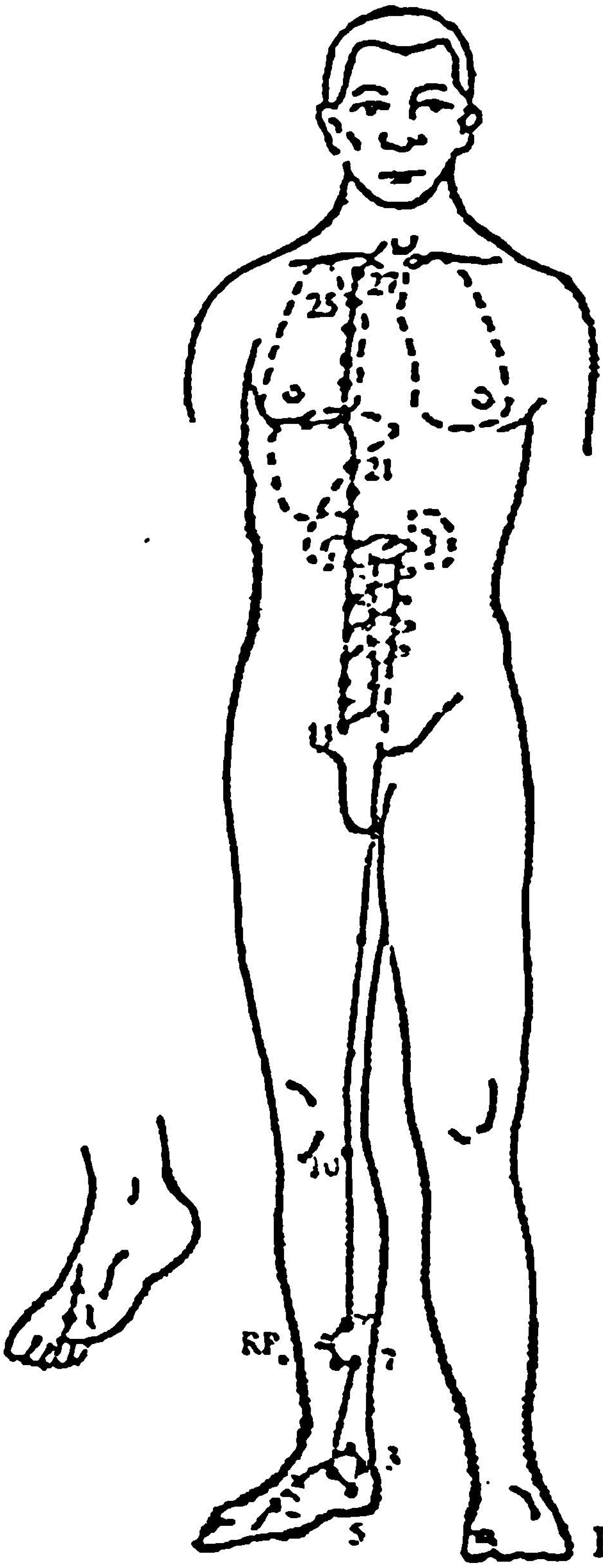

Fig. 12 - Canalul rinichilor. R

Canalul pericardului [MC] (fig. 13)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie atinge maximul de la ora 19 la 21, vine din canalul rinichilor [R] şi se scurge în canalul celor trei încălzitori (TR).

Traseul extern al canalului începe în intercostala a patra, la 5 ţuni în

Scanned with OKEN Scanner

amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 şi 3 lombare, într-o parte, la 1,5 ţuni.

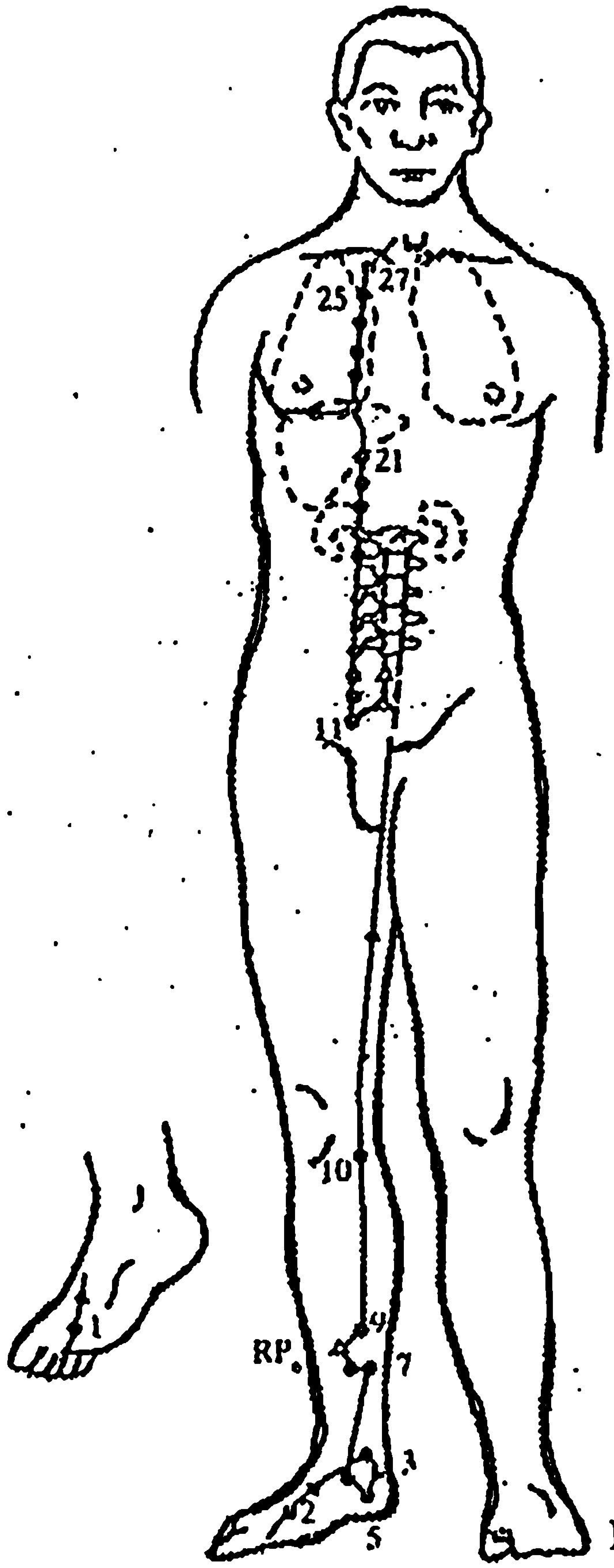

Fig. 12 - Canalul rinichilor. R

Canalul pericardului [MC] (fig. 13)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie atinge maximul de la ora 19 la 21, vine din canalul rinichilor [R] şi se scurge în canalul celor trei încălzitori (TR).

Traseul extern al canalului începe în intercostala a patra, la 5 ţuni în

exterior față de linia mediană a toracelui (punctul MC); se ridică spre adincitura axială și merge pe linia mediană a suprafeței exterioare a mîinii pînă la capătul degetului mijlociu (punctul MC 9).

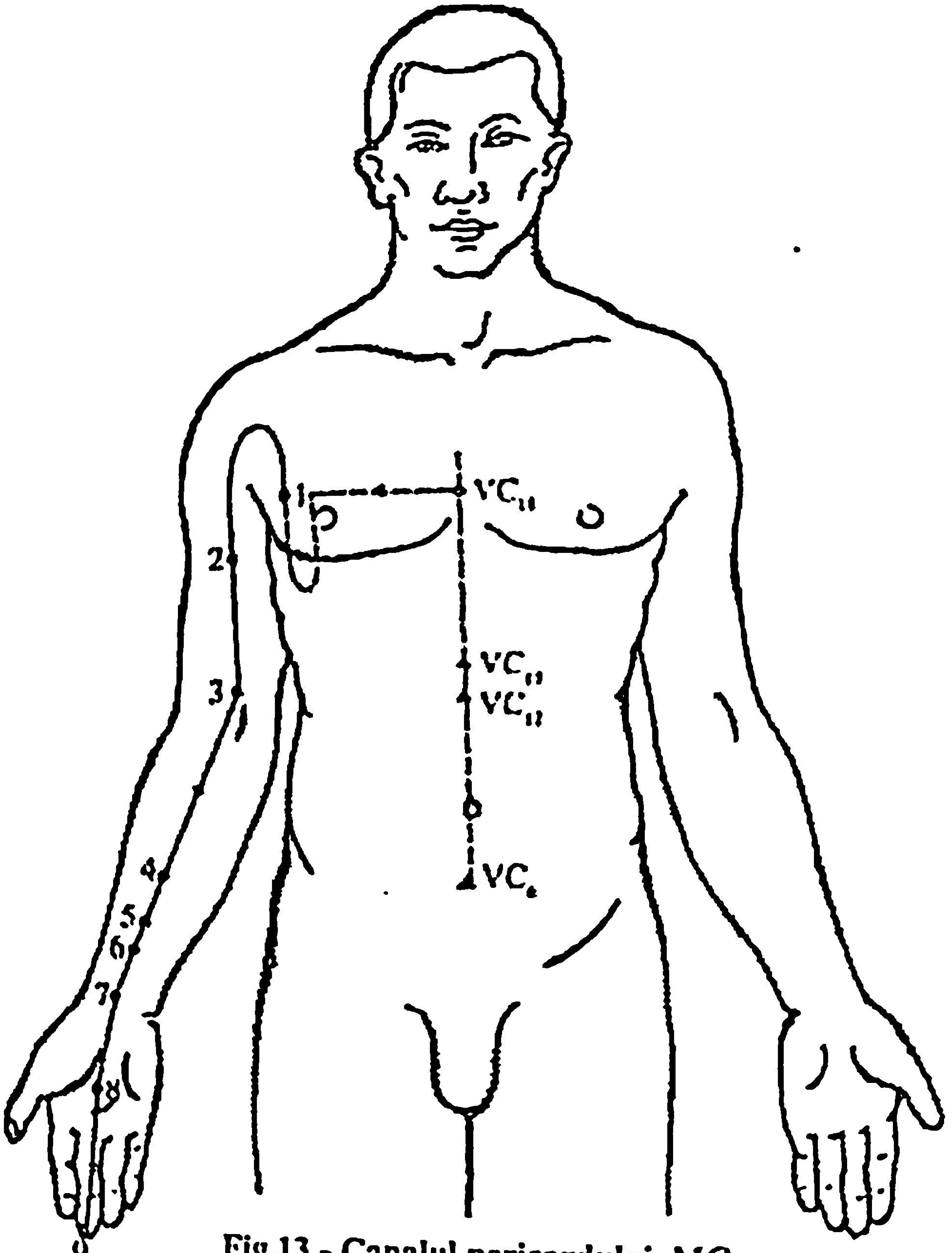

Fig.13 - Canalul pericardului. MC

Punctul semnalizator MC 1 - în a patra intercostală spre exterior față de linia anterioară la 5 țuni.

Punctul analgezic MC 4 - pe suprafața anterioară a antebrațului, mai

Scanned with OKEN Scanner

sus de pliul radio-carpian.

Punctul simpatic V 14 - pe canalul vezicii urinare la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 4 şi 5 toracale, la 1,5 ţuni lateral faţă de linia mediană.

Canalul celor trei încălzitori [TR] (fig. 14)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Timpul activităţii maxime a energiei în canal de la ora 21 la ora 23. Fluxul energiei se transmite din canalul pericardului [MC] spre canalul vezicii biliare [VB].

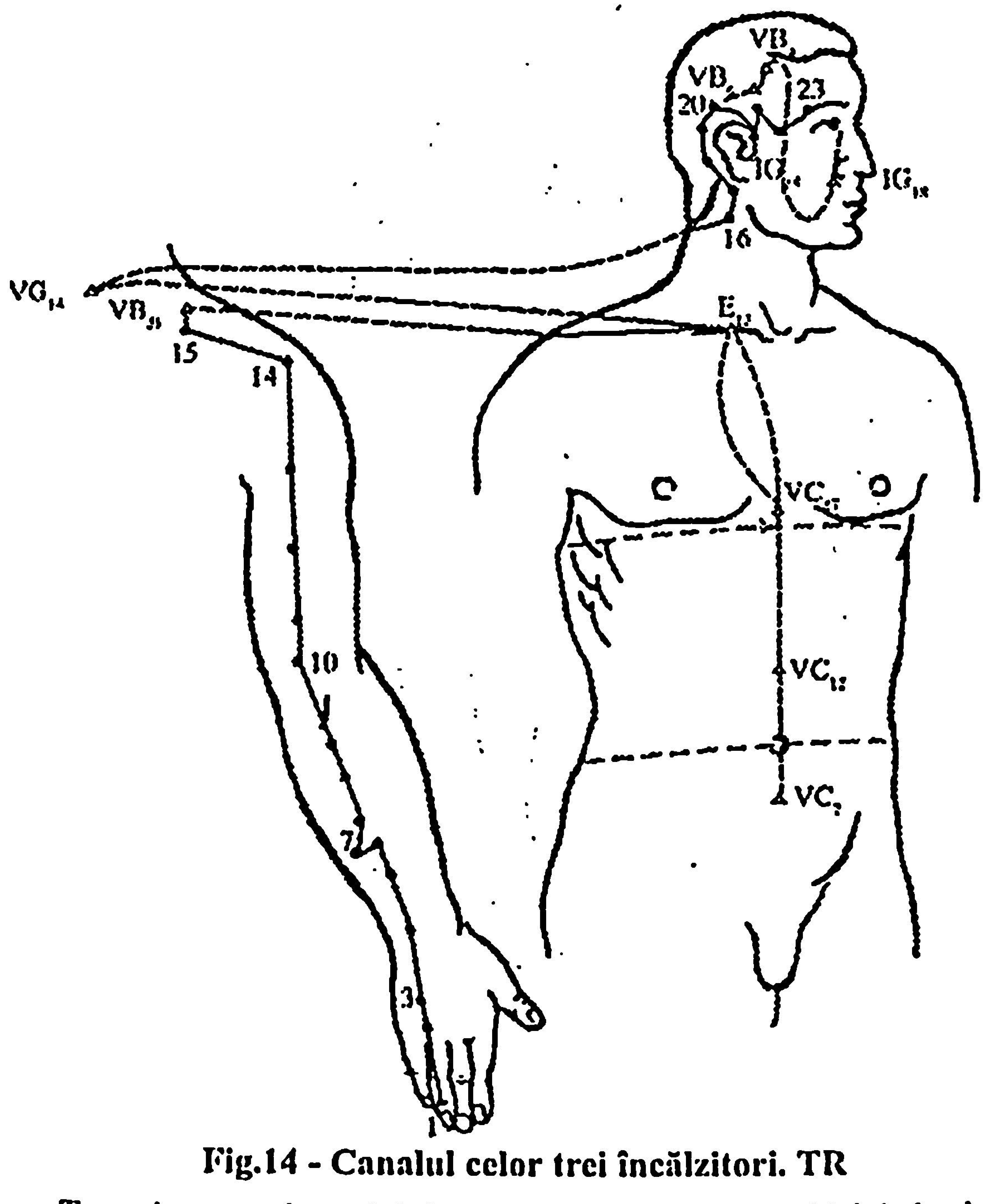

Fig.14 - Canalul celor trei încălzitori. TR

Traseul extern al canalului începe de la rădăcina unghiei de la al patrulea deget pe partea cubitală (punctul TR 1) merge mai departe în lungul

suprafeţei dorsale a palmei, între oasele carpiene 4 şi 5 iese pe suprafaţa dorsală a antebraţului, a umărului spre regiunea cervicală; de la punctul „marea vertebră" (VG 14 - vertebra cervicală 7), pe meridianul postero-median canalul iese pe suprafaţa laterală a gîtului în regiunea temporală şi

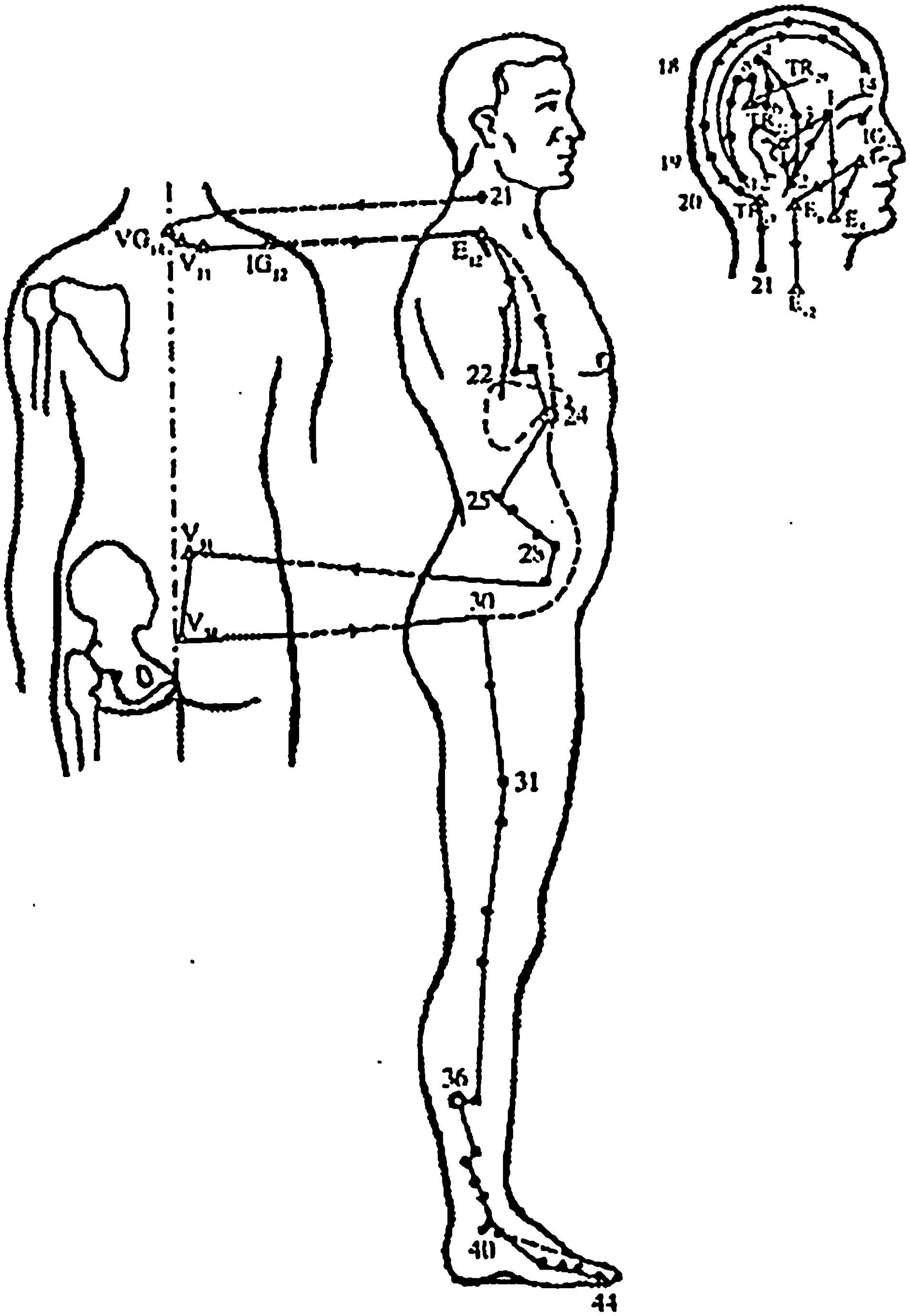

Fig. 15 - Canalul vezicii biliare. VB

ocolind urechea pe sus se închide în punctul TR 23 la capătul exterior al sprîncenei.

Punctul semnalizator VB 5 - este plasat pe canalul antero-median, pe linia mediană a abdomenului la 2 ţuni mai jos de orificiul ombilical.

Punctul analgezic TR 7 - se află pe partea dorsală a antebraţului, la 3 ţuni mai sus de pliul articulaţiei radial - carpiane, la o lăţime de deget arătător, în partea cubitală, faţă de linia mediană a antebraţului.

Punctul simpatic V 22 - aparţine canalului vezicii urinare [V] şi este plasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 şi 3 lombare, la 1,5 ţuni în laterală.

Canalul vezicii biliare [VB] (fig. 15)

Simetric, pereche, centrifug, Yang. Activitatea maximă atinsă de la ora 23 la ora 1. Energia vine din canalul celor trei înncălzitori [TR] şi se transferă în canalul ficatului [F].

Traseul extern al canalului porneşte din unghiul extern al ochiului (punctul VB 1, la 0,5 cm spre exterior) şi se mişcă spre ureche; apoi de la aceasta în sus spre osul tîmplei, în regiunea temporală şi în jos - spre baza osului occipital; mai departe pe arcadă - spre osul tîmplei, frunte - mai sus de mijlocul sprîncenei la un ţuni şi încă o dată pe arcadă spre baza osului occipital la înălţimea limitei posterioare a scalpului la un ţuni, apoi suprafaţa laterală a gîtului, „marea vertebră", mijlocul adînciturii claviculare şi mai departe în jos în lungul suprafeţei laterale a toracelui, a abdomenului şi a suprafeţei laterale a piciorului; ocoleşte glezna externă prin faţă şi se încheie la rădăcina unghiei în punctul VB 44.

Punctul semnalizator VB 24 - este plasat în cea de-a şaptea intercostală pe linia sfîrcurilor.

Punctul analgezic VB 36 - pe suprafaţa laterală a genunchiului, pe verticală, mai sus de centrul gleznei exterioare, la 7 ţuni.

Punctul simpatic V 19 - aparţine canalului vezicii urinare [V] şi este amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 şi 11, cu 1,5 ţuni în laterală.

Canalul ficatului [F] (fig. 16)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Energia din canal este maximală între ora 1 şi ora 3 dimineaţa. Fluxul vine din canalul vezicii biliare [VB] şi se transmite canalului plămînilor [F].

Canalul începe de la rădăcina unghiei degetului mare al piciorului, dinspre partea exterioară (F 1) şi continuă în lungul suprafeţei dorsale a tălpii, trecînd pe lîngă glezna internă prin faţă la distanţa de 1 ţuni, iese în

Scanned with OKEN Scanner

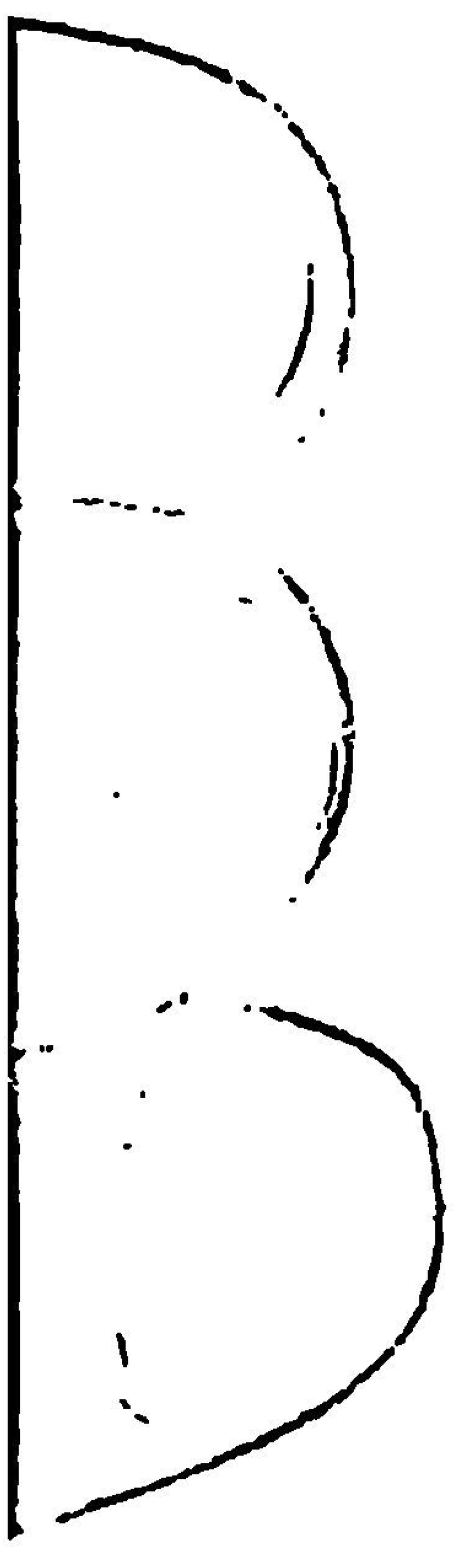

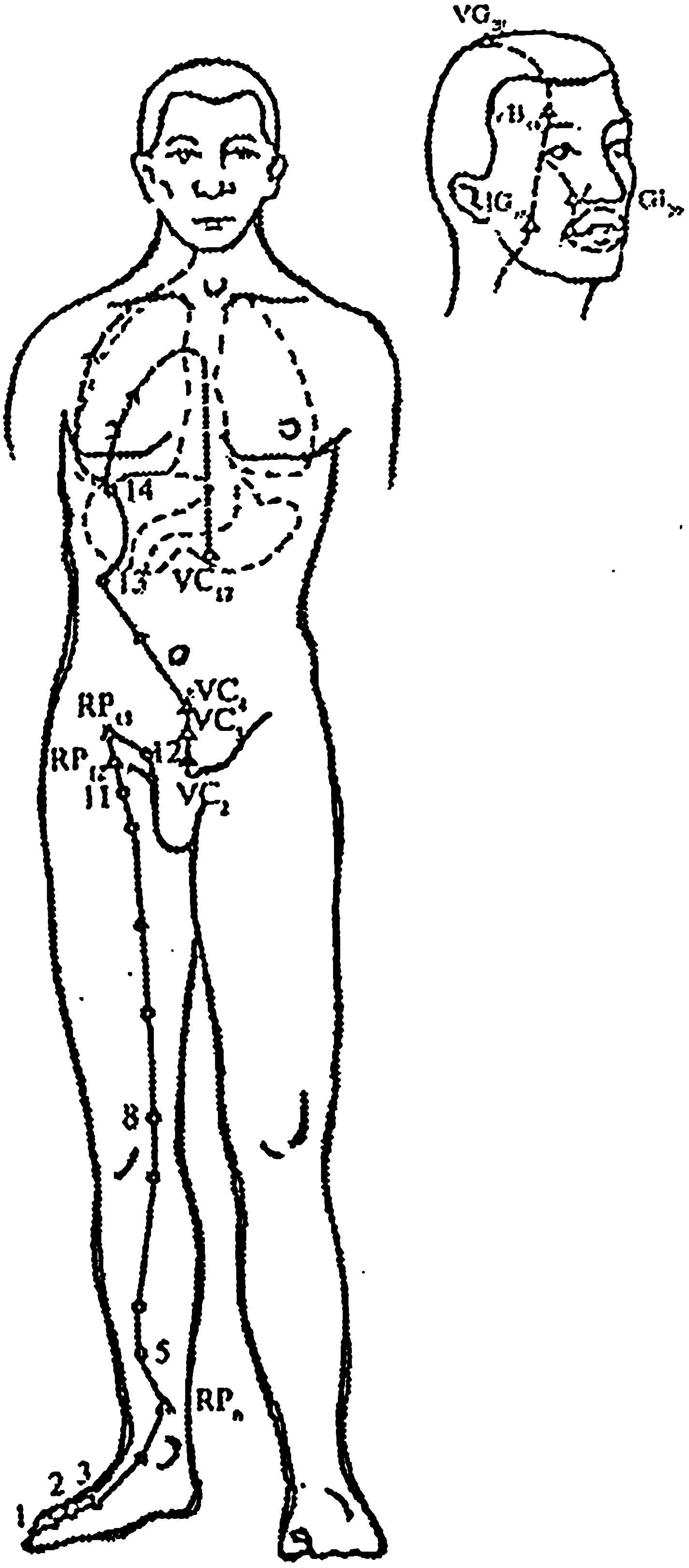

Fig.16 - Canalul ficatului. F

punctul RP 6 al canalului splino-pancreatic la 3 ţuni mai sus de gleznă unde se întîlnesc toate cele trei canale Ynn ale piciorului, şi pe suprafaţa interioară a genunchiului, pe coapsă, ajunge pînă la partea inferioară a abdomenului la nivelul simfizei pubiene la 4 ţuni în laterală, întîlnindu-se aici încă o dată cu canalul splino-pancreatic; ocolind organele genitale, iese în linia mediană a abdomenului unindu-se cu punctele canalului antero-median VC 2, VC 3, VC 4, la 3 ţuni mai jos de orificiul ombilical, apoi canalul se întoarce spre capătul liber al coastei 11 şi iese spre ultimul său punct în a şasea intercostală, pe linia mediană dintre sfîrcuri (F 14).

Punctul semnalizator F 14 - este amplasat în a şasea intercostală pe linia sfîrcurilor.

Punctul analgezic F 6 - se află pe suprafaţa antero-internă a genunchiului la 7 ţuni mai sus de centrul gleznei interioare.

Punctul simpatic V 18 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 şi 11, cu 1,5 ţuni în laterală.

Din canalele principale ale corpului uman fac parte încă două canale neperechc. Ele sînt reglatori şi responsabili a două grupe de canale analizate mai sus, aflate în legătură cu Ynn şi Yang.

Canalul antero-median al reproducerii [VC]
„Marea" tuturor canalelor Ynn (fig. 17)

Traseul extern al canalului începe de la pelvis, primul punct VC 1 în perineu. Canalul urcă pe suprafaţa anterioară a abdomenului, toracelui, bărbiei de la osul frunţii pînă la maxilarul inferior, încheindu-se în punctul VC 24 sub buza inferioară.

Acest canal conduce toate canalele Ynn: [P]/ mîna, [R]/ piciorul, [C]/ mîna, [R]/ piciorul, [MC]/ mînă, [F]/ piciorul. Reglează cursul energiei în aceste canale în starea de calm nemaladivă şi redistribuie fluxul de energie, cînd se ivesc bariere în canale şi perturbări patologice în organismul omului.

În acest caz segmentul de canal de pe partea inferioară a abdomenului pînă la orificiul ombilical controlează îmbolnăvirea sistemului urogenital şi a intestinului.

Regiunea părţii superioare a abdomenului (mai sus de buric) controlează îmbolnăvirea tractului digestiv,dereglarea sistemului nervos, perturbările psihice.

Segmentul aflat pe torace - îmbolnăvirea plămînilor, a pieptului, a esofagului, îmbolnăvirile datorate răcelii.

Segmentul din regiunea gîtului - bolile gîtului, ale limbii şi laringelui.

Segmentul amplasat pe maxilarul inferior, în regiunea buzelor, urmăreşte bolile cavităţii bucale şi ale dinţilor.

Scanned with OKEN Scanner

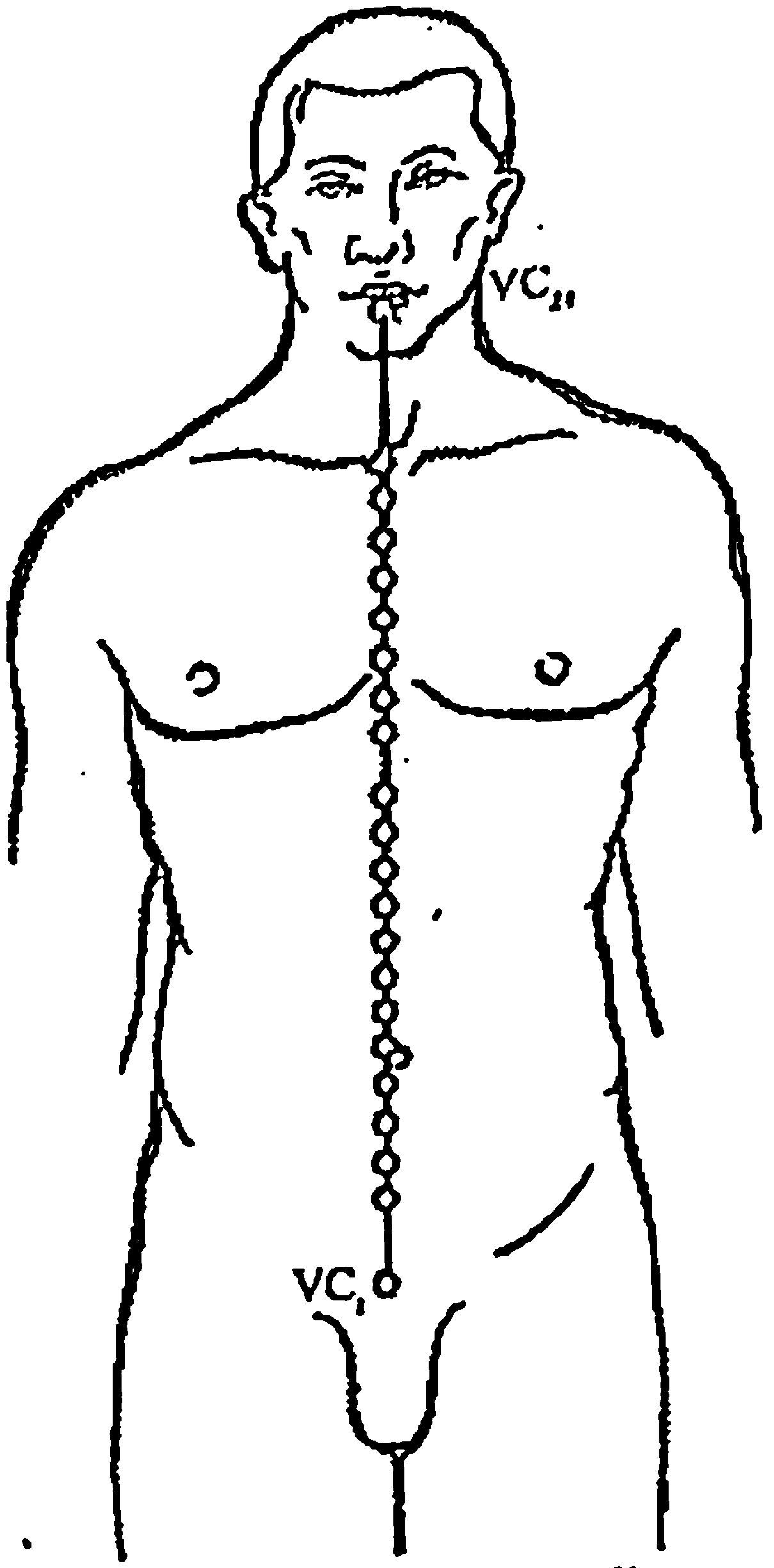

Fig. 17 - Canalul antero-median

Canalul de control postero-median [VG]
„Marea" tuturor canalelor Yang (fig.18)

Traseul exterior al canalului începe la jumătatea distanţei dintre anus şi coccis (punctul VG 1) şi se ridică în lungul liniei mediane a spatelui, gîtului, capului pînă-n creştet şi continuă pe frunte şi mai în jos în regiunea nasului şi gurii, încheindu-se în punctul VG 28 la mijlocul frîului buzei superioare.

Canalul dirijează toate canalele Yang: [GI]/ mîna, [E]/ piciorul, [IG]/ mîna, [V]/ piciorul, [TR]/ mîna, [VB]/ piciorul. Acest canal, la rîndul său reglează toate procesele energetice din canalele Yang în stările benefice şi

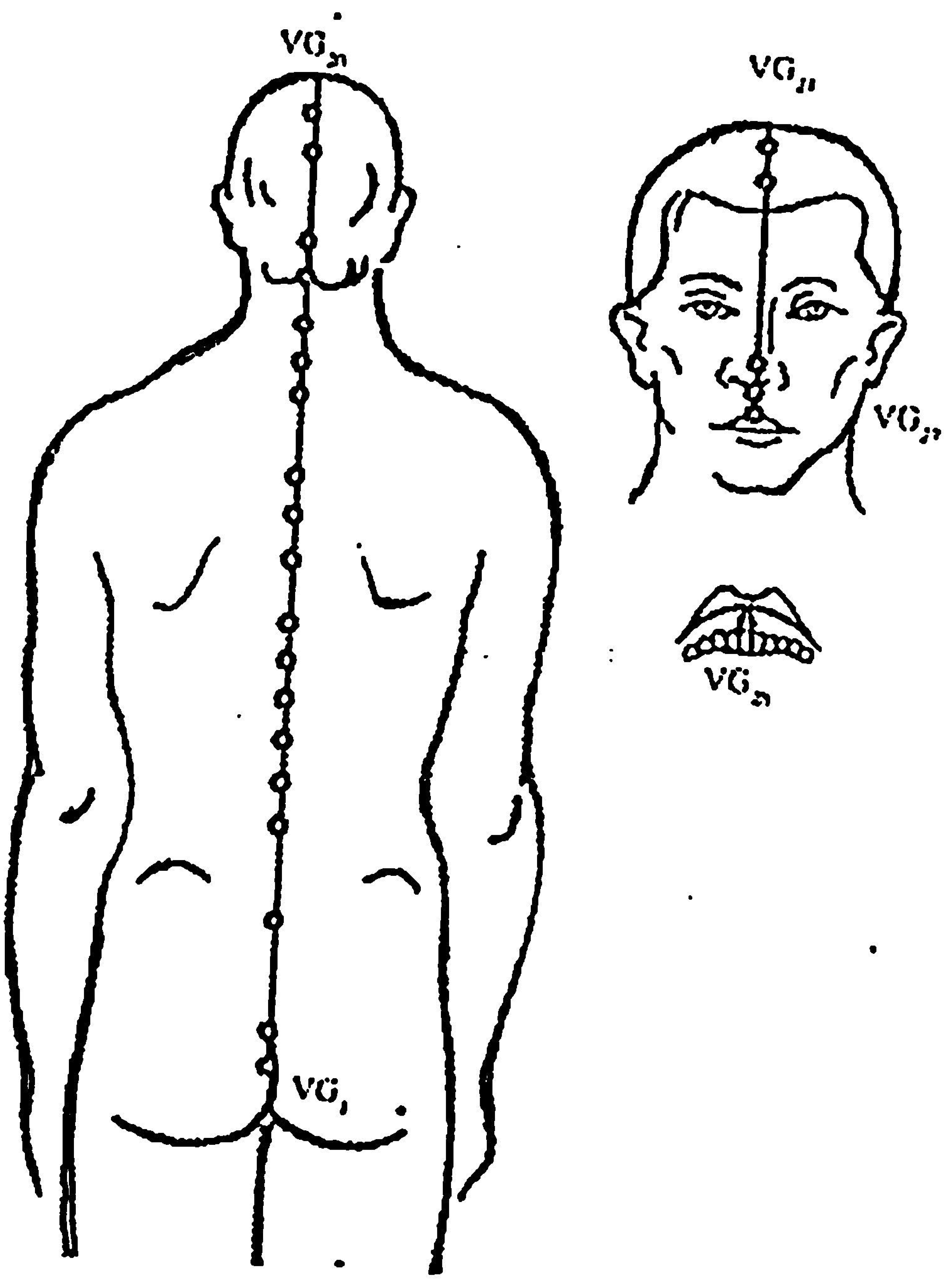

Fig.18 - Canalul postero-median

patologice, redistribuind fluxurile corespunzătoare. La fel ca şi responsabilul canalelor Ynn, dirijorul Yang controlează abaterile de la funcţionarea corectă a unora sau altora din organe prin diversele sale zone.

Astfel, zona canalului [VG] de la punctul VG 1 la punctul VG 4 (între apofizele spinale ale vertebrelor lombare 2 şi 3, punctul se numeşte „poarta vieţii") controlează îmbolnăvirile sistemului uro-genital, ale intestinelor gros şi subţire, ale sistemului nervos.

Zona de la punctul VG 5 (între apofizele spinale ale vertebrelor lombare 1 şi 2) pînă la punctul VG 8 (între apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 şi 11) controlează vezica biliară, stomacul, iar prin ele ficatul şi splino-pancreasul avînd de asemenea legătură atît cu bolile spatelui, ale regiunii lombare şi ale terminaţiilor inferioare cît şi cu deranjamentele sistemului nervos.

Segmentul de la punctul VG 9 (între apofizele spinale ale vertebrelor toracale 7 şi 8) pînă la punctul VG 14 (între apofizele spinale ale vertebrelor 7 cervicală şi 1 toracală, punctul acesta se numeşte „marea vertebră") controlează îmbolnăvirea sistemelor respirator, nervos, cardiovascular, diverse stări febrile.

Segmentul de la punctul VG 15 (între vertebrele 1 şi 2 cervicale, mai sus de limita dorsală a scalpului, la 0,5 ţuni) pînă la punctul VG 16 (sub proeminenţa occipitală, mai sus de linia dorsală a scalpului cu 1 ţuni) reflectă îmbolnăvirile cefei, ale nasului, limbii, gîtului, îmbolnăviri ale psihicului şi sistemului nervos.

Segmentul de la punctul VG 17 (la marginea superioară a proeminenţei occipitale, mai sus de limita dorsală a scalpului, la 2,5 ţuni) pînă la punctul VG 24 (mai sus de limita anterioară a scaplului la un ţuni, acest punct se numeşte „o sută de întîlniri") controlează deranjamentele, îmbolnăvirile febrile, bolile de urechi, ochi şi nas, îmbolnăviri ale sistemului nervos şi dereglări psihice.

Segmentul de la puntul VG 25 (pe vîrful nasului) pînă la punctul VG 28 (pe frîul buzei superioare) ţine sub control îmbolnăvirile nasului, gurii, dinţilor, psihice şi alte dereglări ale sistemului nervos.

Scanned with OKEN Scanner

SPECIFICUL FUNCŢIONĂRII CANALELOR ENERGETICE

Am ajuns deja la concluzia, în reflecţiile noastre, că energia din jurul nostru este omniprezentă şi unitară. Dar lumea în care trăim este saturată de o mulţime nenumărată de elemente formale variante ale vieţii pămînteşti, de la viaţa pietrei pînă la viaţa omului.

În fiecare din aceste forme de viaţă prezente în imensitatea spaţiului, energia universală s-a manifestat în felul său, punîndu-şi amprenta. Şi iată că începem deja să împărţim energia după aspecte, vorbim astfel de energia mineralelor, energia plantelor, energia animalelor şi energia umană.

Dar să-l analizăm pe om. Cu cîte eforturi a reuşit energia să alcătuiască un corp atît de minunat adunînd în el un număr imens de disponibilităţi pentru ca cele mai neaşteptate situaţii de viaţă să nu-l pună pe om în impas. Un astfel de corp ar fi putut trăi pe pămînt multă vreme dacă însuşi omul nu l-ar fi incomodat. Orice particularitate a mediului înconjurător îşi lasă amprenta asupra corpului nostru. Trupul găseşte modalitatea optimă de a se adapta oricăror modificări exterioare cu minimul de pierderi energetice. Desigur, de exemplu, la început, meridionalii n-ar avea un trai prea dulce dincolo de cercul polar, în condiţii extreme datorate temperaturilor scăzute şi alimentaţiei. Nu toţi ar supravieţui dacă ar avea loc mutări de mase, dar acela al cărui corp ar reuşi, ar vieţui cu totul confortabil şi în astfel de condiţii extreme. Iar de ar trebui din nou ca aceşti oameni să se mute de la nord la sud s-ar isca iarăşi probleme şi iar s-ar rezolva, deşi nu de către toţi.

Energia declanşează înăuntrul omului toate mecanismele posibile de

Scanned with OKEN Scanner

SPECIFICUL FUNCȚIONĂRII CANALELOR ENERGETICE

Am ajuns deja la concluzia, în reflecțiile noastre, că energia din jurul nostru este omniprezentă și unitară. Dar lumea în care trăim este saturată de o mulțime nenumărată de elemente formale variante ale vieții pămîntești, de la viața pietrei pînă la viața omului.

În fiecare din aceste forme de viață prezente în imensitatea spațiului, energia universală s-a manifestat în felul său, punîndu-și amprenta. Și iată că începem deja să împărțim energia după aspecte, vorbim astfel de energia mineralelor, energia plantelor, energia animalelor și energia umană.

Dar să-l analizăm pe om. Cu cîte eforturi a reușit energia să alcătuiască un corp atît de minunat adunînd în el un număr imens de disponibilități pentru ca cele mai neașteptate situații de viață să nu-l pună pe om în impas. Un astfel de corp ar fi putut trăi pe pămînt multă vreme dacă însuși omul nu l-ar fi incomodat. Orice particularitate a mediului înconjurător își lasă amprenta asupra corpului nostru. Trupul găsește modalitatea optimă de a se adapta oricăror modificări exterioare cu minimul de pierderi energetice. Desigur, de exemplu, la început, meridionalii n-ar avea un trai prea dulce dincolo de cercul polar, în condiții extreme datorate temperaturilor scăzute și alimentației. Nu toți ar supraviețui dacă ar avea loc mutări de mase, dar acela al cărui corp ar reuși, ar viețui cu totul confortabil și în astfel de condiții extreme. Iar de ar trebui din nou ca acești oameni să se mute de la nord la sud s-ar isca iarăși probleme și iar s-ar rezolva, deși nu de către toți.

Energia declanșează înăuntrul omului toate mecanismele posibile de

Scanned with OKEN Scanner

adaptare şi acela prin al cărui corp energia poate curge liber şi produce comutările necesare, se va putea adapta oricăror condiţii de viaţă. Dar nu numai pămînteşti, omul este capabil să trăiască pînă şi în cosmos, în condiţii de imponderabilitate, acolo unde nu există greutatea terestră. Organismul poate realiza o formă optimă de viaţă în orice condiţii. Corpul omenesc vede deodată că stăpînul lui a învăţat să zboare, iar cînd este aşezat sau stă în picioare muşchii nu sînt nevoiţi să se contracte pentru a susţine această postură. Analizatorul intern pune imediat întrebări: de ce omul are nevoie de oase atît de solide şi de muşchi atît de puternici dacă nu sînt folosiţi? Şi, neprimind un răspuns convingător, corpul continuă analiza noii situaţii: de ce trebuie atunci cheltuită energia pentru obţinerea calciului şi construirea unor oase solide, dacă această soliditate nu este necesară; de ce trebuie alimentaţi muşchii dacă ei nu se mişcă? Începe o reconstrucţie globală a corpului uman. Reconstrucţia corpului nu poate evita, în consecinţă, modificările din conştiinţa unui posesor de corp atît de versatil. Ceea ce înainte îl lega de pămînt şi-i cerea anumite eforturi pentru executarea celor mai simple acţiuni, acum a dispărut.

Iată, de exemplu, o situaţie simplă de viaţă. Un subiect, la cererea soţiei, trebuie să instaleze şi să desfacă în fiecare dimineaţă scîndura de călcat. Comentînd în sine ciudatul obicei de a călca în fiecare zi lucrurile, această persoană îşi desprinde trupul de locul cald pe care şedea sau era culcat şi instalează stîngaci, cu bufnituri, dispozitivul în micul apartament. Ar vrea să refuze să facă asta dar apare teama că ar urma să aibă, drept consecinţă, o situaţie tensionată cu soţia.

Dar dacă greutatea lipseşte această procedură plicticoasă se realizează uşor şi fără complicaţii, iar omul nici măcar nu se gîndeşte să analizeze ce-i mai simplu: să se ridice din fotoliu, să scoată de după dulap afurisita de scîndură de călcat, să găsească un loc liber pentru instalarea ei, s-o instaleze şi apoi să se ocupe de treburile sale, sau să se lanseze în explicaţii cum că acum este ocupat cu o treabă foarte importantă. Dar, deocamdată, în fiecare dimineaţă apare ideea fixă cu scîndura de călcat, şi el nu mai vrea să audă de ea. Astfel, atunci dintr-o problemă mică se naşte una mult mai mare şi va trebui să-şi arate dragostea, preocuparea, amabilitatea, lipsa de egoism - ce n-au trecut proba scîndurii de călcat - faţă de soţie prin alte mijloace care vor pretinde de la el cheltuieli suplimentare de energie. Dar dacă nu este greutate, atunci, se prea poate ca soţiei să nu-i fie deloc greu să facă singură acest lucru fără să-l încarce pe soţ cu mărunţişuri!

Şi iată că se dovedeşte cît de mult se poate schimba viaţa omului: şi cea interioară, şi cea exterioară, dacă se modifică şi condiţiile vieţii lui, chiar cu puţin. Se schimbă însăşi scara valorilor şi se modifică reacţiile

Scanned with OKEN Scanner

fiziologice ale corpului. Şi una şi alta este energie care-şi schimbă caracterul curgerii prin corpul uman.

În interdependenţă faţă de solicitările vieţii exterioare energia produce o diferenţiere profundă în interiorul organismului uman. Astfel în el se află inima şi plămînii, care prin legăturile lor cu alte organe şi sisteme realizează corelarea generală şi distribuţia curenţilor energetici între ele. Inima are acces la toate formele de energie, tot spectrul ei, iar plămînii pun accentul pe obţinerea energiei din aerul înconjurător. De fapt, în aer există tot, de aceea plămînii sînt conductori universali ai tuturor formelor de energie. Splino – pancreasul şi toate sistemele ce aparţin tractului digestiv (intestinul gros şi cel subţire, stomacul şi ficatul cu vezica biliară în funcţia ei digestivă) sînt ocupate cu preluarea energiei din hrană.

Ficatul, rinichii, vezica urinară şi tractul intestinal sînt structuri de purificare şi canalele lor transportă energie de curăţare eliberînd corpul şi canalele lui de resturile fizice şi energetice. Ficatul urmăreşte asiduu cum curge energia prin canale şi în momentul în care primeşte informaţia că undeva se manifestă o cît de mică zăgăzuire, un blocaj, îşi trimite curenţii pentru dizolvarea acumulărilor. Energia trebuie să curgă mai departe şi ficatul se străduieşte să menţină fluxul pînă cînd îi ajunge energia pentru îndeplinirea unei astfel de slujbe.

Rinichii, păstrătorii fluxului iniţial, urmăresc în amănunt conservarea şi îmbogăţirea lui. Dacă fluxul acesta seacă, viaţa începe să se piardă. Iată de ce rinichii urmăresc să nu se irosească energia, pentru ca principiul bunăstării rezonabile să fie urmat de fiecare organ, fiecare sistem al corpului uman şi a omului în întregul lui.

Vorbim despre unitatea energiei care umple canalele energetice ale corpului omenesc, înţelegînd între timp că în procesul ordonării omului la viaţa pămîntească s-a produs o specializare a organelor lui.

Acum va trebui să vorbim şi despre energii diferite. Despre energii de început - părinteşti, energii de curăţare ş.a.m.d. Acestea nu sînt forme diferite de energie ci una şi aceeaşi energie universală care îndeplineşte în împrejurări deosebite, în corpuri diferite, în diverse organe, funcţii diferite. Împrejurările, corpurile, organele adaptează energia pentru necesităţile lor. De exemplu, nu energia sexuală scade în om, cînd interesul corespunzător se micşorează, ci pur şi simplu energia. Dar rinichii, care controlează forţa masculină şi feminină vor transmite informaţia conform căreia a secat fluxul reproducerii.

Omul ajunge pe pămînt într-o lume concretă şi de aceea conştiinţei omeneşti îi stă în fire să o fărîmiţeze, să o detalieze în procesul asimilării. Adesea în conştiinţa multor oameni lumea rămîne necontopită în unitatea divină.

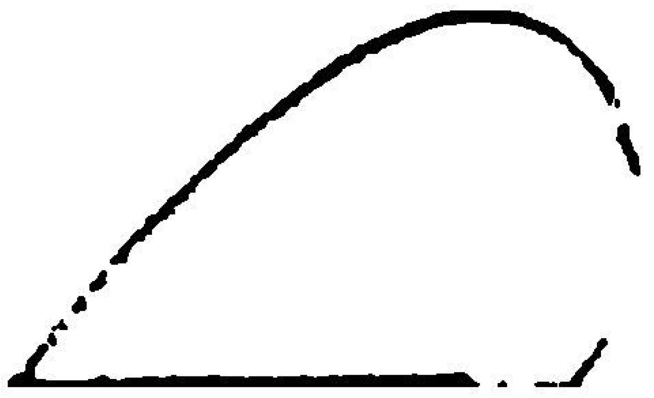

Scanned with OKEN Scanner

fiziologice ale corpului. Şi una şi alta este energie care-şi schimbă caracterul curgerii prin corpul uman.

În interdependenţă faţă de solicitările vieţii exterioare energia produce o diferenţiere profundă în interiorul organismului uman. Astfel în el se află inima şi plămînii, care prin legăturile lor cu alte organe şi sisteme realizează corelarea generală şi distribuţia curenţilor energetici între ele. Inima are acces la toate formele de energie, tot spectrul ei, iar plămînii pun accentul pe obţinerea energiei din aerul înconjurător. De fapt, în aer există tot, de aceea plămînii sînt conductori universali ai tuturor formelor de energie. Splino – pancreasul şi toate sistemele ce aparţin tractului digestiv (intestinul gros şi cel subţire, stomacul şi ficatul cu vezica biliară în funcţia ei digestivă) sînt ocupate cu preluarea energiei din hrană.

Ficatul, rinichii, vezica urinară şi tractul intestinal sînt structuri de purificare şi canalele lor transportă energie de curăţare eliberînd corpul şi canalele lui de resturile fizice şi energetice. Ficatul urmăreşte asiduu cum curge energia prin canale şi în momentul în care primeşte informaţia că undeva se manifestă o cît de mică zăgăzuire, un blocaj, îşi trimite curenţii pentru dizolvarea acumulărilor. Energia trebuie să curgă mai departe şi ficatul se străduieşte să menţină fluxul pînă cînd îi ajunge energia pentru îndeplinirea unei astfel de slujbe.

Rinichii, păstrătorii fluxului iniţial, urmăresc în amănunt conservarea şi îmbogăţirea lui. Dacă fluxul acesta seacă, viaţa începe să se piardă. Iată de ce rinichii urmăresc să nu se irosească energia, pentru ca principiul bunăstării rezonabile să fie urmat de fiecare organ, fiecare sistem al corpului uman şi a omului în întregul lui.

Vorbim despre unitatea energiei care umple canalele energetice ale corpului omenesc, înţelegînd între timp că în procesul ordonării omului la viaţa pămîntească s-a produs o specializare a organelor lui.

Acum va trebui să vorbim şi despre energii diferite. Despre energii de început - părinteşti, energii de curăţare ş.a.m.d. Acestea nu sînt forme diferite de energie ci una şi aceeaşi energie universală care îndeplineşte în împrejurări deosebite, în corpuri diferite, în diverse organe, funcţii diferite. Împrejurările, corpurile, organele adaptează energia pentru necesităţile lor. De exemplu, nu energia sexuală scade în om, cînd interesul corespunzător se micşorează, ci pur şi simplu energia. Dar rinichii, care controlează forţa masculină şi feminină vor transmite informaţia conform căreia a secat fluxul reproducerii.

Omul ajunge pe pămînt într-o lume concretă şi de aceea conştiinţei omeneşti îi stă în fire să o fărîmiţeze, să o detalieze în procesul asimilării. Adesea în conştiinţa multor oameni lumea rămîne necontopită în unitatea divină.

Scanned with OKEN Scanner

Şi aşa am analizat ce energie trece prin canalele principale, centrale ale corpului omenesc. Acum să înţelegem ce reprezintă canalele energetice şi în ce mod energia se deplasează prin ele.

Cursurile energetice - canale, sau cum mai sînt denumite adesea, meridiane - au trasat liniile lor exterioare cu o exactitate geometrică pe suprafaţa corpului omenesc şi la fel de exact şi-au găsit destinatarul necesar prin mersul intern în adîncurile organismului, oferind informaţii despre procesele ce au loc în organele interne, pe suprafaţă în punctele biologice active (PBA). Nici aceste puncte nu se contopesc într-o agitaţie dezordonată, ci au adresa lor exactă, legată de părţi concrete ale corpului. Astăzi, nici cel mai inveterat materialist nu are dubii asupra faptului că aceste canale energetice sînt reale, ca şi celelalte părţi vizibile ale corpului uman. Deşi nimeni nu a constituit încă un astfel de „microscop" în care, cu ochiul normal al omului, să fie posibil să vedem aceste „tubuleţe". Prin urmare ce reprezintă aceste canale reale şi invizibile? Poate că ele constituie fructul unei imaginaţii prolifice, a gîndului cuiva? Să ne amintim de legenda care ne oferă o versiune a descoperirii acestor canale.

Un oarecare ţăran din China antică, imperială, suferea de dureri de cap foarte puternice. După ce a încercat o sumedenie de metode folosite la vremea respectivă nu a reuşit nicicum să scape de dureri, dar odată, lucrînd pe cîmp, s-a zgîriat cu săpăliga şi durerea a trecut. Ţăranului şi vecinilor lui le-a plăcut metoda de îndepărtare a durerii de cap şi au început s-o folosească adesea, lovindu-şi piciorul cînd îi durea capul, care cu aceeaşi săpăligă, care cu o piatră. Zvonul despre miraculoasa metodă a ajuns la vestitul împărat şi el s-a ocupat de studierea ei înlocuind piatra grosolană cu un ac subţire de piatră. S-au descoperit noi puncte pe trupul omenesc care dădeau efecte curative şi în cazul altor boli. Treptat, punctele izolate s-au reunit în grupe care au constituit prin linii canalele. Şi cine poate spune cu exactitate ce a fost la început? Aceste puncte invizibile, imperceptibile în viaţa obişnuită sau gîndul despre ele?

Desigur că energia curgea prin corpul omenesc şi ieşea pe suprafaţa lui prin PBA şi înainte ca primul chinez învăţat să construiască modelul canalului concret şi să-l formuleze în cuvinte. Fără energie omul nu poate trăi, iar energia trebuie să curgă cumva prin corp. Chiar percepţia vieţii din corp, gîndul că el, omul, este viu şi activează, iar înăuntrul lui trăiesc şi activează organe şi sisteme legate într-un tot - toate acestea creează premisa circulaţiei energiei în interiorul corpului fizic. Omul se resimte din ce în ce mai mult ca o entitate energetică chiar neconştientizînd încă acest lucru. Aceasta dacă am vorbi numai despre starea conştiinţei de masă, dar între oameni au existat întotdeauna inşi suprasensibili, pentru care ştiinţa despre

Scanned with OKEN Scanner

curgerea energiei prin interiorul corpului este tot atît de firească pe cît este pentru omul obişnuit conştientizarea fluxului sanguin.

În acest mod, putem spune că ştiinţa despre fluxurile de energie din interiorul corpului omenesc s-au aşezat în Cîmpul Informaţional al Pămîntului împreună cu omul care s-a conştientizat ca fiinţă terestră. Adică omul a ştiut întotdeauna că este energetic, doar că nu a formulat încă pentru sine modul de răspîndire a energiei prin corpul său. Dar a venit timpul şi oamenii ce merg în această direcţie parcă s-ar fi lovit din „greşeală" la genunchi şi ar fi legat mental lovitura, dintr-un anumit loc al piciorului, de dispariţia durerii de cap. Gîndul s-a fixat în Cîmpul Informaţional al Pămîntului. Adepţilor unei astfel de metode, de tratament, lovitura cu săpăliga - piatra, le-a fost mai uşor, subconştientul lor s-a pregătit pentru o idee-formă gata constituită: „Dacă te doare capul, loveşte-ţi genunchiul". Energia gîndului adepţilor a întărit şi mai mult această idee. Adepţii nici măcar nu s-au îndoit de realitatea existenţei unor astfel de puncte biologic active şi a unei adrese sigure a lor pe piele. Nouă, celor care trăim departe de surse, cînd cîmpul terestru mental este deja compact şi în el se găseşte tot, nu ne rămîne decît să ne încredinţăm informaţiei curente şi să folosim în practică cunoştinţele gata formulate. Este adevărat că astăzi ştiinţa despre canale în forma ei canonică este pusă în discuţie de cîţiva dintre compatrioţii noştri, care afirmă că „Ceea ce pentru chinez este bun, pentru rus este mortal". Ei susţin că ne deosebim nu numai prin constituţia corpului, culoarea şi forma ochilor dar şi canalele energetice din corpurile noastre arată diferit. Desigur, dacă oamenii se consideră făcuţi după cum se spune din alt „aluat", atunci nici organele lor interne nu sînt asemănătoare cu ale celorlalţi, şi energia ce alimentează aceste organe se obţine pe nişte căi proprii, cîmpul unitar al Pămîntului trecînd pe lîngă conştiinţa lor fără să lase urme. Într-adevăr, felul în care omul se conştientizează pe sine îl face să existe în cele din urmă. Doar este spus: „După credinţa voastră să vă zidiţi". Credinţa aceasta însă, în specificul ei de excepţie trebuie să fie auten-tică şi profundă şi nu la nivelul observaţiei superficiale aruncate în patima controversei. Se ivesc de „niciunde" noi cunoştinţe despre caracterul apariţiei energiei în corpul omenesc. Cu toată elaborarea teoriei terapiei - ţigun, despre canalele energetice se găsesc oameni care într-adevăr fac descoperiri şi află lucruri noi. De pildă, terapia su-djoc cu accente pe talpa piciorului şi terminaţia mîinii omului. Noi sîntem martorii apariţiei şi utilizării unei noi metode de lucru cu energia umană care s-a consolidat în cîmpul Pămîntului. Se prea poate că această metodă exista dintotdeauna iar autorii care au descoperit-o acum s-au străduit să se relaxeze într-atît, încît s-au eliberat din chingile şabloanelor şi au permis acestei noi cunoaşteri să ajungă la ei.

Scanned with OKEN Scanner

În acest fel, poate că şi păzitorii purităţii energetice a corpului european se vor înmuia şi vor permite ideilor general - umane atît de distinct apărute pe substratul chinezesc să lucreze şi pentru binele lor?

Sau, dimpotrivă, dezicîndu-se de individualitatea proprie şi depăşind toate stereotipurile, să descopere pentru oameni ceva cu adevărat nou în caracterul răspîndirii energiei prin corpul omenesc şi în mijloacele de a o pune în evidenţă pentru a se putea lucra în mod practic cu ea.

Sună bine - lucrare practică. Cum se poate, totuşi, utiliza în practică cunoaşterea despre canalele energetice?

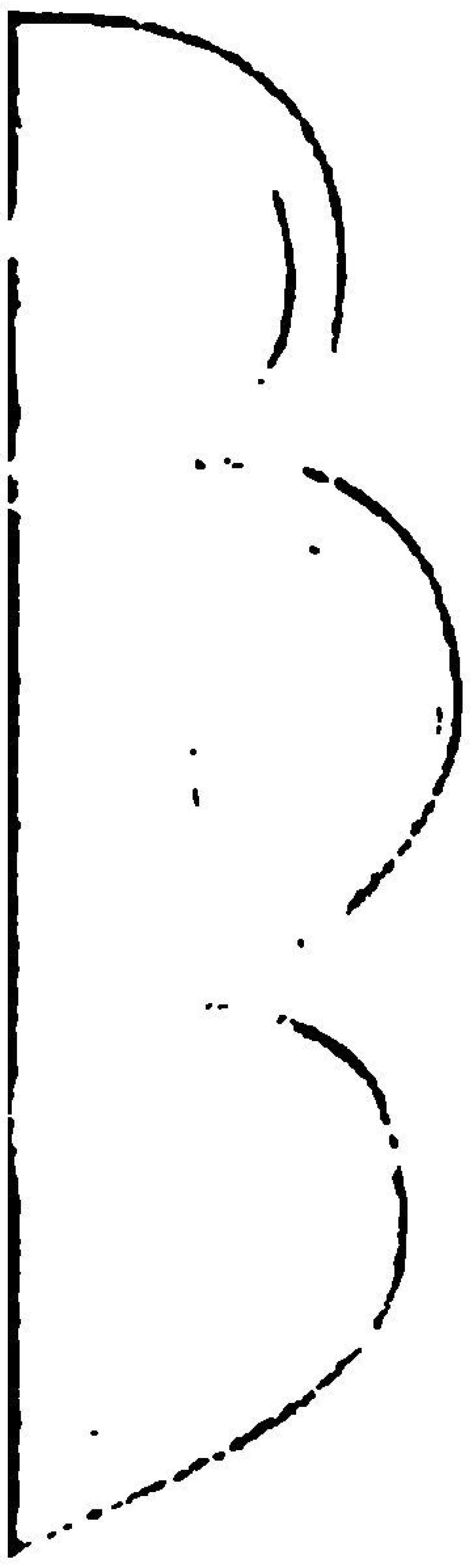

Scanned with OKEN Scanner

PRACTICA LUCRULUI CU CANALELE ENERGETICE

Chinezii spun: „Ceea ce faci afară intră înăuntru". Asta înseamnă că manipulările de pe suprafața corpului omului sau din apropierea lui în lungul liniilor traseelor externe duc la modificarea caracterului răspîndirii energiei prin canale. Adică, orice acțiune asupra corpului omului - de la un banal masaj pînă la formele fără contact din terapeutică - este lucrare energetică. În virtutea aceleiași naturi energetice a omului un masaj neenergetic, de exemplu, nu există. Toată treaba stă în puterea de concentrare a executantului asupra obiectului manifestării. Dacă gîndurile terapeutului sar de la propriile probleme la cele lumești - generale, iar mîinile în timpul acesta fac deplasări lipsite de logică, haotice, pe corpul omului, atunci energetica celui aflat sub tratament primește modificări haotice. Cîteodată suma unor astfel de modificări este totuși benefică pentru om, altădată negativă, dar cel mai adesea de nici un fel. De aceea oamenii nici nu conștientizează energetismul unor astfel de influențe. Despre energetică în tratament se vorbește cînd se întreprind eforturi speciale pentru concentrarea pe structurile energetice ale omului (canale, centri). Dacă practicianul terapeut se concentrează numai asupra părților fizice ale corpului neștiind nimic despre energia omului, dar inima lui este plină de iubire față de pacient iar mîinile blînde, pline de atenție, percep organul vătămat ca pe o ființă bolnavă, capricioasă și suferindă, atunci o astfel de acțiune va fi cea mai înaltă măsură energetică.

Energia are o mulțime de manifestări în corpul uman. De aici și marea diversitate a metodelor de acțiune terapeutică asupra bolnavului. Un

Scanned with OKEN Scanner

om creativ nu va nega sau absolutiza pe nici una din ele. Orice om care se ocupă de vindecare poate avea formele lui preferate de acţiune, pe care le reuşeşte mai bine sau care se potrivesc mai bine omului concret, în timpul aplicat al lucrului cu el. O singură cerinţă rămîne generală şi constantă pentru terapeutul practician în orice formulă de lucru energetic, obligaţia dezvoltării spirituale interioare. Printr-un asemenea tip de dezvoltare, prin conştientizarea propriilor probleme şi aflarea mijloacelor de a le pune sub control, terapeutul atinge tot mai profund natura umană, a bolilor omeneşti şi învaţă să le învingă. Omul care ştie să se vindece pe sine va fi capabil să-i ajute şi pe alţii.

Canalele energetice sînt linii trasate prin mersul lor exterior de la zonele centrale ale corpului uman spre periferie, mîini şi picioare şi înapoi, avînd în fiecare punct biologic activ legături cu cîmpurile energetice înconjurătoare. Dacă aceste puncte sînt curate şi deschise iar canalele nu sînt înfundate cu murdărie (energetică), nefiind nici acoperite de blocaje corporale, atunci energia prelucrată părăseşte liber corpul omenesc, iar energia curată, proaspătă, intră în el la fel de liber. Privind spre un astfel de om cei din jur vor spune: „Este armonios şi practic sănătos".

Pe distanţe mici în corpul nostru unde permeabilitatea prin canale se poate înrăutăţi apar zone de comutare de la un ţesut la altul. De exemplu, acolo unde tendoanele se prind de oase, fibrele musculare se învecinează cu fasciile care le acoperă ş.a.m.d. Energia se blochează şi în structuri anatomice compacte: articulaţii, muşchi şi tendoane izolate, organe interne. Trosnesc articulaţiile înfundate cu săruri din cauză că nu curge energia prin canalele ce trec prin apropierea lor; trosnesc ligamentele dure, neelastice - se opreşte fluxul; în muşchii odată elastici şi puternici apar cordoane formate din fibre musculare şi noduli denşi, dureroşi - energia slăbeşte; organul intern îşi reformulează structura, apar în el zone cu ţesuturi conjunctive amestecate - fluxurile de energie se pierd. Desigur insuficienţa energetică impune organului o restructurare întrucît el se înfundă cu substanţe de prisos, cu celule inutile pentru îndeplinirea funcţiilor naturale ale ţesuturilor. Dar şi organul restructurat, cum am subliniat deja, nu lasă să treacă fluxurile de energie necesare, dispersîndu-le prin formaţiunile patologice. Aceste procese sînt corelate reciproc şi se hrănesc unul pe celălalt. Iar în momentul în care omul se adresează după ajutor specialistului nu mai are importanţă „cine a început primul" acţiunea de distrugere. Sau omul s-a supărat fiind necăjit pe oamenii din jur şi a barat drumul curentului de energie prin trupul său, sau, de exemplu, rinichii i s-au certat între ei şi întrerupînd orice relaţie s-au apucat de construcţia baricadelor din celule de ţesut conjunctiv. Penru om toate acestea se manifestă prin senzaţii specifice de durere

Scanned with OKEN Scanner

într-un anume loc, concret, al corpului său.

Mai devreme sau mai tîrziu vine momentul cînd stăpînul organului bolnav hotărăşte că, în sfîrşit, a răbdat destul. Începe procesul de tratare. În funcţie de tehnica specialistului căruia i s-a adresat, omul primeşte un anume tip de acţiune. Medicul de familie îl va trimite neapărat pe bolnav la farmacie după o doză de mijloace chimice, care printr-un fel oarecare vor schimba condiţiile de lucru ale organului care a dat semne de boală şi este posibil ca un timp anume ele să nu mai apară. Specialistul „netradiţional" poate să aleagă două căi: pe cea a influenţei asupra organului bolnav sau calea acţiunii directe asupra energeticii organului şi a omului în întregime.

În primul caz, poate fi masajul, mişcările active şi pasive, tratamentul cu plante, procedeele de purificare şi o mulţime de alte metode de tratare fără medicamente. În acest caz se schimbă „constituţia" deja stabilă a organului şi condiţiile lui de comunicare reciprocă cu ţesuturile din jur, ca urmare a acestor modificări energia începe să se răspîndească în alt fel, astfel să alimenteze organul şi schimbările pozitive provocate de terapeut se consolidează, iar organul se întoarce pentru o vreme la funcţionarea normală fără dureri şi probleme.

La al doilea mijloc de acţionare deja energia însăşi, pe care a stimulat-o într-un fel sau altul, schimbă structura organului bolnav printr-un flux de energie proaspătă, complementară, pregătind condiţiile pentru curgerea ei liberă, ulterioară. Un timp şi acest bolnav se va simţi sănătos.

Dar ce se întîmplă, oricum l-ai trata pe om el se va simţi sănătos numai un timp? Rezultă că da. În toate aceste metode de tratament accentul cădea pe locul dureros iar posesorul organului bolnav rămînea în afara razei de observaţie a vindecătorului. Dar boala apare cu mult înainte ca omul să simtă simptomele dureroase. Acestea sînt ultima alarmă dintr-un lanţ întreg de preveniri prin care soarta a încercat să-l păzească de greşeli. Dar omul nu a auzit acele semnale, în schimb semnalele durerii din corp se aud deja distinct. De aceea concomitent cu acţiunea de îndepărtare printr-o metodă sau alta a simptomelor dureroase din organism, trebuie să se desfăşoare cercetări psihologice asupra proceselor interne din adîncurile conştiinţei omului. Boala va ceda cînd se va petrece o transformare spirituală a omului. Boala va slăbi cînd omul va începe să reflecteze şi să caute problema nu în organul sau sistemul bolnav, ci în modul său de a trăi. Boala începe să renunţe necondiţionat la poziţiile ei cînd omul devine el însuşi un participant activ la procesul său de vindecare.

Acest proces, fără-ndoială, este foarte dificil. De aceea şi cei mai mulţi oameni, şi medicina, se blochează pe terapia simptomatologică, cu abaterea cursului bolii de la cronic în cel mai bun caz. Natura s-a preocu-

pat de om şi a aranjat lucrurile foarte înţelept. Corpul şi conştiinţa omului sînt legate într-un tot şi modificările unuia vor atrage fără ocol modificările celuilalt. Pentru a ajuta corpul se poate şi trebuie schimbată conştiinţa şi invers, schimbînd învelişul corporal se poate corecta conştiinţa omului. Nu mulţi oameni au acces la prima cale, deoarece nu este simplu să înveţi să-ţi controlezi în mod conştient emoţiile, sentimentele. Adesea omului îi este greu şi să recunoască faptul că prezenţa unor trăsături de caracter poate fi cauza contactelor dureroase cu lumea exterioară şi că el, caracterul, ar merita să fie luat sub controlul conştiinţei.

Oamenii s-au ataşat în asemenea măsură de corpul lor încît viaţa, în conştiinţa multora, este legată de bunăstarea învelişului fizic însuşi. De aceea acţiunea asupra corpului în sine este mult mai apropiată şi mai de-nţeles pentru majoritatea oamenilor. Este altceva că această majoritate nu ştie să-şi guverneze corpul, dar se poate învăţa.

Prin urmare asupra corpului se poate acţiona pentru a obţine schimbări interioare profunde. În speţă trebuie înţeles că şi prin formele corporale de lucru nu se poate schimba repede conştiinţa. Tabletele i-au obişnuit pe oameni cu ideea că stările de bolală acută se pot îndepărta repede, de aceea şi de la această metodă se aşteaptă un rezultat la fel de rapid, dar fără neajunsurile terapiei medicamentoase, cum ar fi intoxicarea organismului cu substanţe chimice şi efecte secundare neplăcute. Şi iată că în alegerea metodelor de acţionare asupra organismului preferinţa se acordă formelor dure, intensive - scopul fiind să se scape cît mai rapid de senzaţiile neplăcute. Aceste forme au şi ele efectele lor secundare negative şi cel mai important dintre ele constă în aceea că oamenii îşi pierd încrederea în eficienţa lucrării corporale. Dar este imposibil să obţii schimbări reale, benefice în structurile corporale (muşchi, ligamente, articulaţii, vase organe interne ş.a.m.d.) printr-o manipulare tranşantă asupra structurilor osoase, să zicem. Omul îşi „adună" boala cu anii şi modificările patologice ating multe organe şi ţesuturi din vecinătate. Prin ce manifestări rapide se poate îndepărta această „bogăţie"? Calea spre sănătate este încă şi mai lungă decît drumul spre boală. De aceea este importantă o acţiune regulată şi sistematică asupra corpului, ce va duce în mod sigur la un rezultat pozitiv.

Se poate începe cu aparatul articulo-musculo-ligamentar, numit şi locomotor. Să ne amintim că toate organele importante ale corpului omenesc controlează o parte sau alta a acestui aparat. Să ne amintim de asemenea că în corpul uman totul se leagă de tot. De aceea, după principiul legăturii inverse (feed-back) energia va aduce fără tăgadă impulsul vindecător, format în straturile superficiale ale corpului, pînă la organul plasat în profunzime. La toate nivelurile corpului uman, de la creştet pînă la călcîi se poate

organiza activitatea musculară astfel încît va da un efect terapeutic vizibil şi stabil, va permite rezolvarea multor probleme interne. Supraîncordarea acumulată de oameni în corpurile lor este prea mare. Această supraîncordare s-a revărsat ca un val pînă la organele cele mai adînc plasate şi a acoperit fluxul liber de energie din corpul omului. Prin întindere, prin lucrul static cu muşchii relaxaţi, se poate îndepărta această supratensiune din straturile superioare ale corpului şi iniţia o relaxare profundă a întregului organism, ceea ce va permite energiei să curgă natural şi să ajungă în locurile unde ea este necesară, rezultatul fiind un corp sănătos. Acţiunea treptată, fără grabă, dozată asupra corpului, regularitatea acestei munci vor da un rezultat pozitiv. Lucrarea intensivă, cu faze bruşte, de un caracter impulsiv poate avea efecte distrugătoare.

Dar să ne întoarcem la canalele energetice şi la practica lucrului cu ele. Lucrarea la suprafaţa corpului permite îmbunătăţirea condiţiilor de curgere a energiei prin canale. Acum trebuie trimisă energia prin canale. Ce ar putea s-o deplaseze prin canal cînd mîna se mişcă prin traseul superficial propriu în lungul cursului său? Energia este împinsă de forţa gîndului. Dacă în momentul deplasării mîinii gîndul a trecut difuz, atunci energia nu se concentrează în canal ci se dispersează haotic, neatingîndu-şi ţelul. De aceea în lucrarea energetică este foarte important momentul concentrării gîndului asupra obiectului manipulărilor noastre. Canalele pot fi prelucrate în orice tehnică a acţiunii. Cel mai bine se potrivesc şedinţele de masaj clasic: mîngîierea şi frecarea. Ar fi de dorit să fie văzut sau perceput canalul, să fie conştientizat caracterul curgerii energiei prin el (este un surplus?, o insuficienţă?) şi plecînd de la această înţelegere să se constituie propria lucrare energetică relativ la canal. Surplusul se scoate prin punctele iniţiale sau terminale ale canalului, insuficienţa se completează cu un flux de energie exterioară.

Dacă nu există încă o vizibilitate directă a canalului se poate construi lucrarea pe forma mentală a canalului. Pentru aceasta trebuie privită atent linia canalului de pe planşă şi închizînd ochii să fie imaginată ca trecînd pe pielea omului. Această imagine trebuie menţinută pe toată durata lucrării. Gîndul este material şi chiar această proprietate materializează intenţia noastră de a îmbunătăţi curgerea energiei prin canalul propriu-zis.

La deprinderea de a lucra cu forme mentale cînd un gînd lăturalnic nu ne mai abate de la modelul canalului, putem să asimilăm metoda pompării energiei prin sistemul canalelor omului printr-o trecere mentală a fluxului de energie prin tot sistemul canalelcor principale, de la canalul plămînilor [P] la canalul ficatului [F]. Introducem fluxul simultan prin două linii ale canalelor pereche. Se încheie un astfel de tur al canalelor prin mişcarea

mentală a fluxului de la punctul „celor o sută de întîlniri" din creştetul capului în jos, pe canalul antero-median pînă la perineu şi în sus, pe cel postero-median pînă la creştet. O astfel de pompare se poate utiliza şi la tratarea altor oameni şi la autotratare. Cantitatea de ture se alege în funcţie de individualitatea terapeutului şi a bolnavului, de felul în care primul se poate concentra cu gîndul asupra canalelor şi de cît de blocat este canalul celui de al doilea. Vă reamintesc că nu este cazul să va forţaţi să rezolvaţi dintr-o dată toate problemele, într-o şedinţă. Fluxurile de energie în exces sînt la fel de periculoase ca şi supradoza de mijloace medicamentoase. Bunăstarea rezonabilă - iată criteriul eficienţei lucrului cu energia. Omul poate să atingă acest nivel de înţelegere doar prin experienţa practică.

În încheierea analizei temei canalelor energetice vă prezint două metode practice de autoreglare.

Stimularea canalelor energetice (fig. 19)

înainte de a începe această lucrare este necesară o relaxare prealabilă a corpului. Poziţia iniţială: şezînd pe scaun, spinarea dreaptă, capul, gîtul pe aceeaşi linie, mîinile pe genunchi; ochii închişi. Orice deformare a poziţiei corpului mai ales strîmbarea coloanei vertebrale duce la limitarea permeabilităţii canalelor principale, de aceea poziţia corporală aleasă este obligatoriu să fie menţinută pe toată durata procedurii. Utilizînd metoda materializării gîndului şi de asemenea legea naturii vii a tot ce există în această lume, inclusiv a părţilor separate din corpul uman, este necesar să vă adresaţi tuturor părţilor propriului corp cu rugămintea de a se relaxa maximal.

Mai departe trebuie să lăsaţi unda destinderii de sus, de la cap spre picioare, spunînd formula :

- se relaxează gura, ochii, fruntea;
- faţa, capul sînt relaxate;
- se relaxează gîtul, de sus în jos;
- regiunea umerilor este relaxată;
- se relaxează mîinile de la articulaţiile umerilor spre degete şi înapoi;
- toracele, abdomenul şi toate organele interne sînt relaxate;
- se relaxează regiunea lombară;
- spatele se relaxează în lungul coloanei vertebrale de jos în sus şi înspre suprafeţele laterale ale trunchiului;
- unda relaxării coboară pe spate şi pelvis;
- este relaxat pelvisul şi toate organele pelviene sînt relaxate;
- se relaxează coapsele, genunchii, muşchii gambelor, gambele;
- tălpile sînt relaxate.

Aruncaţi din nou o privire interioară părţilor din corp care se relaxează greu şi rugaţi-le să se relaxeze. O atenţie specială acordaţi feţei. Dacă pe faţă se află grimasa încordării atunci şi în corp se vor găsi muşchi care vor răspunde prin încordare.

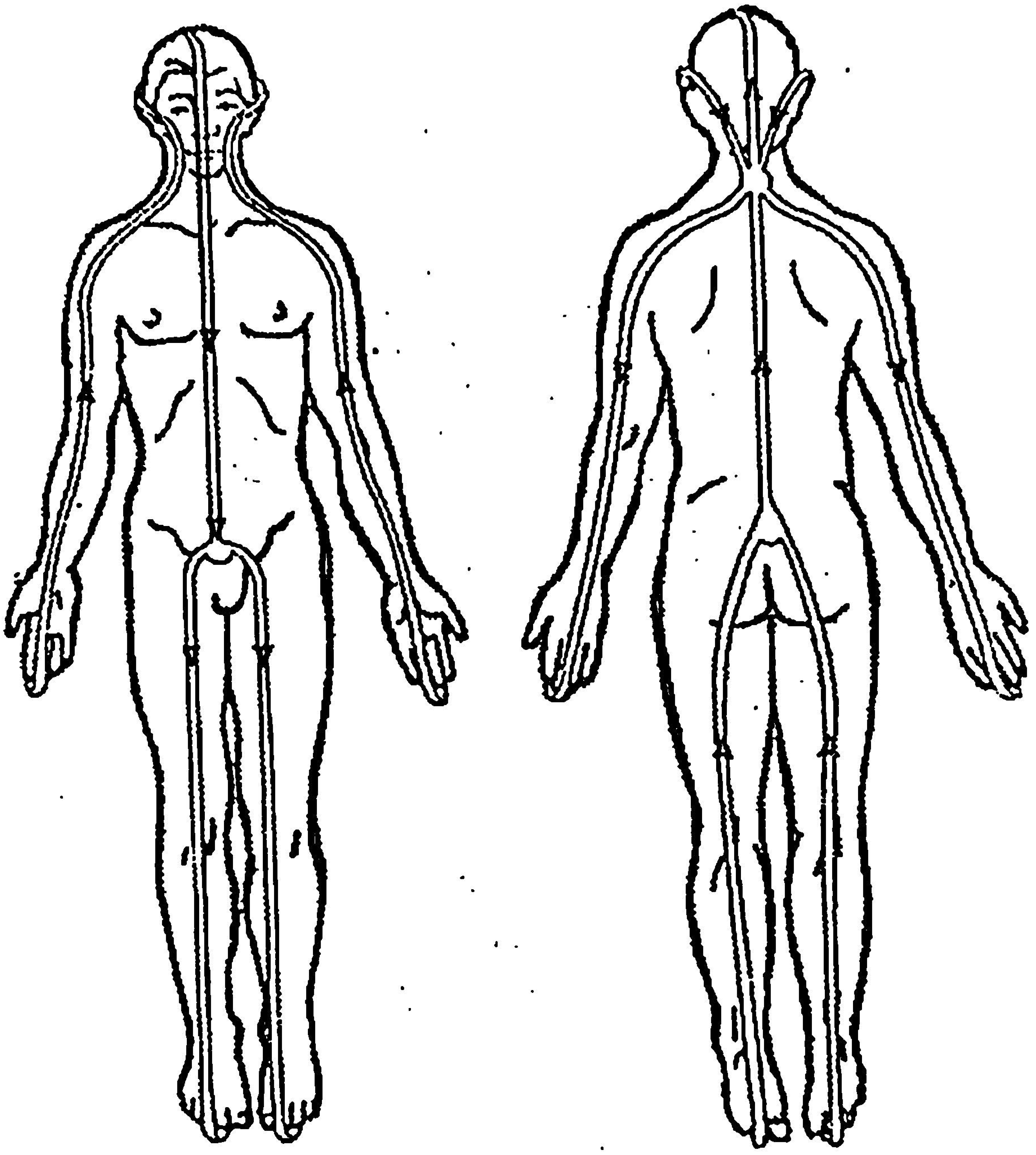

Fig. 19 - Schema „pompării energetice"

Acum se poate trece propriu-zis la răspîndirea energiei prin canale. Ne amintim că este multă energie în jur, foarte diversă, şi inclusiv şi cea care vă este necesară dumneavoastră chiar acum. Misiunea constă în a obţine şi introduce în propriul organism energia şi a o ajuta să se distribuie prin canale.

Imaginaţi-vă cum fluxul de energie curată intră în corpul dumneavoastră prin punctul din creştetul capului (punctul „celor o sută de întîlniri").

Formulaţi acest gînd şi urmăriţi cum fluxul se răspîndeşte prin corpul dumneavoastră. Respiraţia este ritmică, liniştită. Inima bate egal. Repetaţi cîteva cicluri inspirări - expirări. Începeţi să purtaţi mental fluxul de energie pe meridianul antero - median de la punctul „celor o sută de întîlniri" în jos pînă la partea inferioară a abdomenului. Aici fluxul unic se desparte în două părţi egale de energie ce se scurge pe suprafaţa anterioară a coapselor în jos spre tălpi. Pe suprafaţa dorsală a tălpilor spre degete şi mai departe ocolindu-le, două mici fluxuri ies pe partea inferioară tălpilor şi se ridică în sus pînă la sacrum unde se unesc iar într-un flux unitar, care se ridică lin prin canalul postro - median pînă la vertebra 7, cervicală, (punctul „marea vertebră"). Aici fluxul mic de energie se desparte din nou în două, curgînd pe suprafaţa dorsală a mîinilor pe dosul palmelor, pentru a ocoli degetele, iese prin palme şi pe suprafaţa anterioară a mîinilor, se ridică spre articulaţiile umerilor. Mai departe, cele două fluxuri de energie îşi continuă drumul pe antebraţe, pe suprafeţele laterale ale gîtului spre urechi, le ocolesc prin faţă, pe sus, spre înapoi şi în jos spre „marea vertebră" reunindu-se într-un flux unic. De aici fluxul de energie se ridică pe suprafaţa dorsală a gîtului, cefei spre punctul „celor o sută de întîlniri", unde se şi încheie circuitul său.

Executaţi iar o inspiraţie - expiraţie şi porniţi un nou circuit de antrenare a energiei prin canale. Este neapărat necesar să faceţi 9 astfel de circuite într-un ciclu. Răspîndirea energiei prin canalele propriului corp este o procedură terapeutic - profilactică şi poate fi realizată de două ori pe zi, dimineaţa şi seara.

Automasajul liniar

Poziţia iniţială pentru îndeplinirea acestui masaj este stînd în picioare. La început trebuie să vă pregătiţi palmele pentru lucru, frecîndu-le una de alta, şi apoi făcînd o serie de mişcări în următoarea succesiune:

1. Mîngîierea feţei de la frunte spre obraji cu o uşoară apăsare - de 9 ori. Mîinile se întorc în poziţia iniţială fără să atingă faţa.

2. Frecarea aripilor nasului cu dosul degetelor mari de la mînă - de 27 de ori. Mişcarea este alternativă.

3. Frecarea mijlocului frunţii cu baza palmei cu mişcări circulare într-un sens şi altul în decurs de un minut.

4. Mîngîierea tîmplelor cu suprafaţa dorsală a degetelor mari de la mîini începînd de la unghiul interior spre cel exterior - de 9 ori.

5. Ciupirea sprîncenelor cu degetele mîinii, primul şi al doilea - al treilea de la unghiul intern la cel extern - de 9 ori.

6. Ciupirea rădăcinii nasului - de 27 de ori.

7. Apăsarea uşoară cu arătătorul vîrful nasului şi frecarea prin mişcări circulare de 9 ori în ambele sensuri.

8. Să frecaţi pavilionul urechii cu degetele mîinii. Mişcările la început line, delicate, devin apoi mai adînci, intensive.

9. Îndoiţi urechile de sus în jos - lipiţi-le de cap şi ţineţi-le cîteva secunde, din spate spre faţă - apăsaţi, din jos în sus - apăsaţi, ţineţi.

10. Frecaţi scalpul cu buricele degetelor în mişcări circulare, pe cărări, de la frunte spre ceafă - 5 minute.

11. Mîngîierea suprafeţei dorsale a gîtului de la ceafă spre regiunea umărului - de 9 ori cu fiecare mînă.

12. Mîngîierea suprafeţei anterioare a gîtului de la bărbie spre stern - de 9 ori cu fiecare mînă.

13. Mîngîierea mîinii (bărbaţii încep cu mîna stîngă, femeile cu dreapta). Cu palma celeilalte mîini să treceţi de la articulaţia umărului spre axilă de 9 ori. Degetele mîinii care mîngîie sînt îndreptate în lungul liniilor ca-nalelor. Acelaşi lucru cu cealaltă mînă.

14. Mîngîiaţi toracele - abdomenul de la clavicula stîngă pentru bărbaţi şi de la cea dreaptă pentru femei spre creasta iliacă. Femeile ocolesc glan-da mamară dinspre latura externă. A se repeta de 9 ori de ambele părţi.

15. Frecarea abdomenului cu mişcări circulare de 36 ori cu fiecare mînă.

16. Aşezaţi mîinile pe creasta iliacă, apăsînd cu patru degete de la fiecare mînă pe suprafaţa anterioară a abdomenului. Aplecaţi-vă înainte şi la expirare apăsaţi cu degetele pe abdomen, presînd puternic peretele ante-rior pînă la perceperea pulsaţiilor aortei, sub degete. Pe apneea expirului men-ţineţi această stare cîteva secunde. Eliberaţi brusc degetele şi execu-taţi o inspiraţie. Repetaţi mişcarea de 27 ori.

17. Relaxarea feselor. Apucaţi cu mîinile ambele fese şi strîngeţi-le alternativ sus-jos de 27 ori.

18. Mîngîierea picioarelor. Bărbaţii încep cu stîngul, femeile cu dreptul. Mişcările se încep de la articulaţia coxo-femurală pe suprafaţa antero-externă a coapsei spre talpă şi înapoi, pe suprafaţa postero-interioară, spre regiunea inghinală - de 9 ori.

19. Frecarea degetelor picioarelor cu mişcări alternative, ale palmelor - 1 minut. Îndoiţi piciorul la genunchi şi puneţi talpa pe coapsa piciorului de sprijin. Cei cărora le este greu să stea într-o astfel de poziţie pot face mişcarea din poziţia şezînd.

Executarea acestui masaj se poate face dimineaţa şi seara pentru reglarea fluxurilor energetice în organism. Nu cere mult timp, iar benefi-ciul este mare. Acestea sînt formele în care omul poate debuta în lucrul cu energia.

Scanned with OKEN Scanner

Introducerea expusă mai sus este mult mai complet prelucrată în ţigun. Ţigun nu este doar cunoaşterea despre natura energetică a omului, a canalelor şi energeticii organelor, inter-relaţia lor şi influenţa reciprocă; nu este doar o gimnastică, care dă sănătate şi forţă; nu e doar o terapie originală şi o filozofie interesantă. Ţigun este un mod de a trăi, este o percepţie specifică asupra lumii, un mijloc de a ne smulge din rutină şi de a înţelege altfel realitatea.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

CANALELE ENERGETICE DIN PUNCTUL DE VEDERE AL PRACTICĂRII YOGA

Energia este unitară şi multiformă. Cîţi oameni Atîtea forme de energie, cîte emoţii atîtea forme de energie, cîte gînduri atîtea forme de energie, cîte state atîtea forme de energie, cîte curente filozofice atîtea formeş Acest lanţ de enumerări poate fi prelungit la infinit întrucît nu există o limită a manifestărilor vieţii în Univers şi în forma lui particulară, a vieţii pe Pămînt. Fiecare formă de viaţă îi conferă energiei nuanţa ei, vibraţiile ei şi, la fel, vede în mod specific energia şi-şi găseşte modalităţile proprii de lucru cu ea. Ţigun a pus accentul pe canalele energetice şi punctele canelare, a evidenţiat trei niveluri energetice: superior, mediu, inferior, străjuite de canalul celor trei încălzitori.

Alţi oameni cu altă percepţie asupra energiei au luat în considerare alte canale, alt caracter al distribuţiei energiei. Ei au denumit energia prin cuvîntul Prana, canalele - nadi, iar calea realizării unităţii sufletului, trimis în cîmpul material al pămîntului de voinţa Creatorului, cu începutul său divin - calea Yoga. Lucrul cu energia este pentru yoga o problemă tehnică, dar foarte importantă. Astăzi problemele de contact cu energia au devenit importante şi pentru oamenii obişnuiţi iar yoga însăşi a ieşit din temniţa hotarelor naţionale şi capătă tot mai mult statutul Cunoaşterii unitare despre natura vieţii, în general, şi formele ei concrete, în particular. Faptul că Yoga este universală în postulatele şi tehnicile ei de dezvoltare spirituală şi corporală se vede pînă şi la o analiză superficială a tuturor teoriilor şi

curentelor dezvoltării umane. Toate, inclusiv ţigun, la care ne-am oprit cu cîteva pagini mai înainte, este un caz particular - Yoga. Cîmpul informaţional al Pămîntului a pecetluit această Cunoaştere pentru toţi pămîntenii fără a ţine cont de naţionalitatea lor. În fiecare capăt al Pămîntului, în diferite vremuri, au aderat la ea fie popoare întregi, fie anumite individualităţi, într-o formă accesibilă înţelegerii şi cu şanse reale de dezvoltare într-o ţară anume sau o grupă delimitată de oameni. Oamenii care au făcut astfel de „descoperiri" în cîmpul informaţional, în virtutea particularităţilor personale sau naţionale, au denumit cunoştinţele dobîndite în mod diferit dar pentru păstrătorii tradiţiei Yoga toate acestea au fost lipsite de importanţă în faţa nevoii ca omenirea să aibă întotdeauna şi oriunde o şansă de dezvoltare spirituală.

Astăzi, în condiţiile unui schimb drastic al regimului energetic sub care au trăit pămîntenii, importanţa practicii Yoga a crescut şi mai mult. Dispar barierele naţionale, terminologice, care au ţinut ascunsă pînă acum Cunoaşterea de „utilizarea de masă". Adepţii diferitelor şcoli şi confesiuni se apropie tot mai mult de principiile energetice unice ale vieţii. Dacă undeva apar neînţelegeri şi conflicte între oamenii care merg sub diferite stindarde spirituale ele se datorează slăbiciunilor şi ambiţiilor omeneşti încă nelichidate pe care Yoga ne învaţă să le depăşim. Iar pentru a le depăşi avem nevoie de un curs accelerat de ştiinţă spirituală, deoarece timpul necesar omenirii pentru a ieşi din fundătura necredinţei, urii, nu mai este deloc mult, fiind estimat la doar cîteva sute de ani. Se şi vede asta după felul în care s-au stabilit legăturile între noi şi noile energii ce stăpînesc astăzi Pămîntul. Se năruie formele vechi de viaţă, chiar şi însuşirile lucrurilor se schimbă şi ele. Dacă oamenii vor continua să se împotrivească schimbărilor, să refuze oportunităţile de dezvoltare spirituală proprie, atunci soluţia este una singură - dispariţia. Aşa a fost întotdeauna, cînd noul intra în viaţa oamenilor, aceia care credeau în el începeau să trăiască după noua ştiinţă iar adversarii care nu asimilau noul, prin forţa declinului firesc, deveneau tot mai puţini. Energiile care stau acum în faţa omului sînt aspre, este de-ajuns să „priveşti pe fereastră" ca să te convingi de asta.

Iar noi, în urma străvechilor yoghini, pentru care sanscrita era mai familiară decît nouă astăzi, vom încerca să înţelegem abordările temei energiei în maniera yoga. Nadi - canale, de la sanscritul „nad" - mişcare, este locul prin care se mişcă prana - energia. Yoghinii au numărat 350 de mii în corpul omenesc! Ei au inclus în acestă listă de canale toate cursurile mari şi mici prin care se deplasează cele mai diferite forme de energie, independente sau antrenate de purtătorii materiali. Sînt vase, de la capilare, vase limfatice, fibre nervoase, canale energetice propriu-zise, pînă la cir-

Scanned with OKEN Scanner

cuitele largi ale corpului fizic care transmit masele nutritive şi substanţele asimilabile de la locul de intrare a energiei concrete în corp pînă la cele mai mici celule ale lui. Să ne concentrăm asupra celor mai importante din ele, purtătoare de energie subtilă. Ele, desigur, nu se văd cu ochiul liber, dar cel care merge pe calea lucrării spirituale asupra sinelui are şansa de a învăţa să vadă energia şi canalele care o însoţesc, cumva altfel.

Yoghinii au delimitat paisprezece canale energetice principale iar între ele mai importante sînt trei: Ida, Pindala, Sushumna (fig. 20). Ultimul este şi cel mai important.

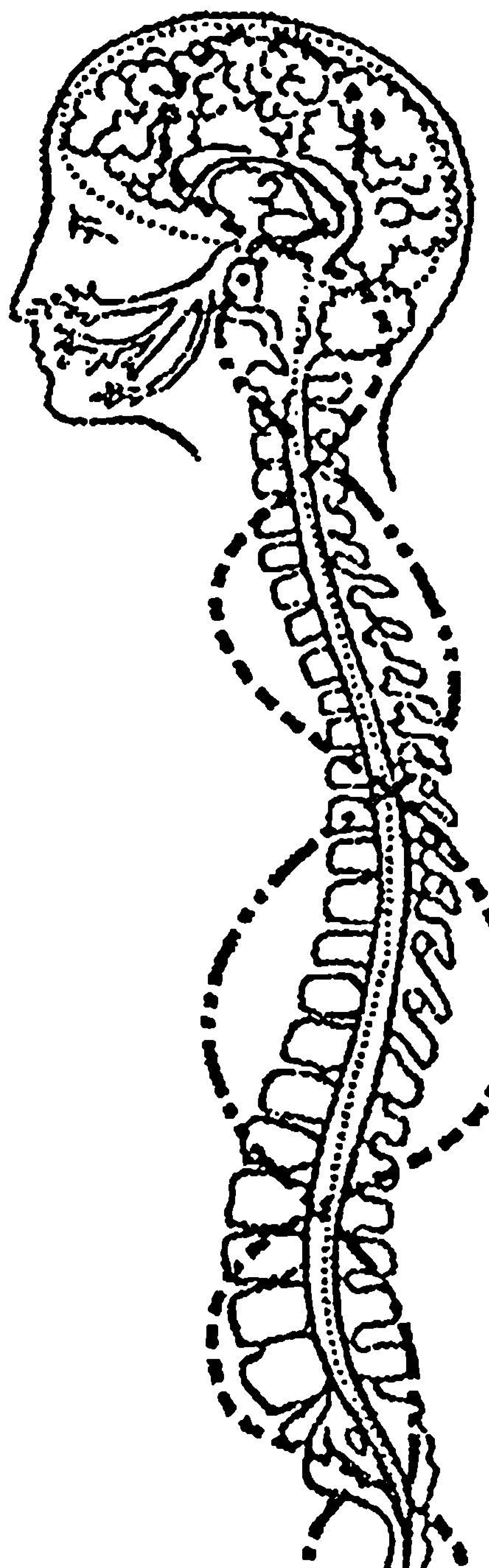

Fig. 20 - Canalele energetice principale: Sushumna, Ida, Pingala

Scanned with OKEN Scanner

Sushumna. Acest canal - purtătorul forţei naturale - focul se situează în canalul spinocerebral, porneşte de la rădăcina lotoului care se află în perineu şi se termină în lotusul cu o mie de petale pe creştetul capului. În regiunea trunchiului encefalic canalul se desparte în două ramuri. Prima din ele merge spre lobul frontal al creierului mare şi mai departe în regiunea dintre sprîncene spre lotusul cu două petale. De aici, această ramură - Sushumna anterioară - se ridică spre regiunea din creştet (moalele capului la nou-născuţi). A doua ramură - Sushumna posterioară - de la punctul bifurcaţiei merge spre lobii occipitali şi parietali ai scoarţei cerebrale şi în regiunea parietală se întîlneşte cu Sushumna anterioară închizînd bucla. Prin această zonă de pe creştet numită Brahma - Randhra, deschizătura lui Brahma (aşa este numit în vede - vechi scrieri - chiar creatorul), yoghinul iluminat îşi părăseşte corpul.

La omul obişnuit, Sushumna este închisă şi trebuie să depui multe eforturi pentru a difuza energia prin acest canal. Una din tehnicile Yoga chiar constă în trezirea şarpelui Kundalini ce s-a încolăcit într-un inel la rădăcina lotusului, în ridicarea lui pînă la reunirea cu marea energie cosmică. Yoghinul care l-a ridicat pe Kundalini pînă la deschizătura lui Brahma devine stăpînul timpului. El se află simultan în trecut, prezent şi viitor, trupul lui este nemuritor.

Sushumna, complexă în constituţia ei, este compusă din trei învelişuri: roşu ca focul - sushumna-nadi propriu-zisă, strălucind ca lumina soarelui, - vadjra-nadi sclipind ca lumina lunii - citrini-nadi. Chiar prin ultimul trece calea lui Kundalini spre Spiritul Suprem.

Ida. Canalul lunii începe împreună cu al sushumnei în rădăcina lotusului şi răsucindu-se în jurul ei se ridică în nara stîngă. Chiar principiul primar Ynn umple acest canal cu energie. Sfera emoţională, psihică se află sub controlul acestor energii. Este cheia tainelor subconştientului, a motivelor profunde, interioare, determinante ale exteriorului. Sfera iraţionalului, a forţelor magnetice.

Pingala. Canalul solar, începe la fel de la rădăcina lotusului şi răsucindu-se de asemenea în jurul sushumnei, iese la nara dreaptă. Canalul poartă principiul masculin activ creator, Yang, energia voinţei care provoacă acţiunile, oferă forţa fizică pentru aceste acţiuni. Sub controlul acestei energii care se manifestă în starea de sănătate, în forţa corporală se află sfera forţelor raţionale, electrice.

Tipul de distribuţie Ida şi Pingala descris mai sus este unul masculin. Pentru tipul feminin, Ida se întinde pe dreapta, iar Pingala - pe stînga. Dar nu pentru toate femeile şi bărbaţii aceste canale se formează în mod „clasic". Deoarece în fiecare persoană acţionează şi energii masculine şi femi-

nine, care dintre acestea şi în ce moment domină se poate stabili numai prin analize complementare. Aceasta se poate determina închizînd pentru o vreme (nu mai puţin de 24 h) una din nări. Respiraţia printr-o singură nară activează fie energiile masculine fie pe cele feminine, devine activă pe această perioadă fie Pingala, fie Ida. Făcînd asemenea analize, omul poate să înveţe să înţeleagă foarte multe despre sine, despre corpul său, psihicul său poate determina ce tip de distribuţie a canalelor îi este propriu, Ida sau Pingala. Dar pentru o astfel de lucrare trebuie să aveţi răbdare, perseverenţă şi un îndrumător experimentat.

Yoghinii au multe practici respiratorii (pe care ei le numesc pranayama) ce permit fie activarea forţei vitale corporale, acţionînd asupra Pingalei cu ajutorul respiraţiei solare, fie conectarea la o serioasă activitate la nivelul conştiinţei.

La om, nu pot fi simultan în fază activă ambele nări. Într-o vreme se respiră mai bine prin nara stîngă în alta prin cea dreaptă. Pe timpul zilei este mai activă Pingala, al nopţii - Ida. Dar după cum soarele şi luna se află în faze opuse numai o dată pe lună, la lună plină, cînd la apusul soarelui urcă deasupra orizontului luna, atunci, în realitate, perioada activă a unui canal sau altuia se schimbă mereu. Cînd luna se află în descreştere Pingala este mai activă, cînd este în creştere - Ida. Cunoaşterea acestor cicluri naturale şi caracterul relaţiei reciproce cu propria individualitate îi va permite omului să fie mai perseverent în timpul schimbării ciclurilor, să-şi înţeleagă mai bine stările şi să nu pretindă de la sine imposibilul cînd Pingala nu poate oferi corpului fizic susţinerea enegetică corespunzătoare sau cînd Ida nu permite psihicului să funcţioneze la valoarea reală.

Dar asta nu înseamnă că totul este determinat atît de fatal şi rigid. Omul se poate totuşi amesteca în aceste procese, ceea ce şi fac yoghinii lucrînd asupra lor, curăţîndu-şi canalele pentru ca pînă şi o cantitate foarte mică de energie în cea mai neprielnică pentru ea perioadă să poată trece şi alimenta lucrul organismului omenesc la capacitate maximă. Căci dacă murdăria energetică înfundă canalul, aşa cum se observă la majoritatea oamenilor obişnuiţi, modificările nesemnificative ale condiţiilor de lucru duc la o înrăutăţire considerabilă a circulaţiei energiei şi omul resimte disconfortul sau pur şi simplu starea de boală. Tot ce-i rămîne unui astfel de om este să urmărească insistent schimbările calendaristice pentru a nu-şi suprasolicita corpul cînd Pingala nu primeşte destulă energie şi să nu se aştepte la o stabilitate emoţională în perioada nepotrivită a Idei. Lucrînd cu corpul, cu conştiinţa, Yoga ne învaţă să obţinem energia fără să distrugem lumea din jur.

Acum despre celelalte unsprezece canale principale.

Scanned with OKEN Scanner

Gandhari. Este plasat la dreapta Idei şi merge de la unghiul extern al ochiului stîng către degetul mare al piciorului stîng.

Hastajihva. Se află anterior de Ida şi de unghiul exterior al ochiului drept şi merge către degetul mare al piciorului drept.

Ambele canale contribuie la activitatea ochilor, energia care trece prin ei alimentează vederea omului.

Iashasvini. Este plasat în faţa Pingalei şi merge de la degetul mare al tălpii drepte spre urechea stîngă.

Pusha. Este amplasat posterior faţă de Pingala şi merge de la degetul mare al tălpii stîngi spre urechea dreaptă. Ambele canale alimentează activitatea organelor auzului.

Alambusha. Începe la anus şi se termină în gură.

Cuhu. Se întinde anterior faţă de Sushumna. Începe în gît şi se încheie în organele genitale. Prin acest canal yoghinii pot ridica energia indusă în părţile seminale pînă la lotuşii superiori ceea ce le permite să se deschidă şi omul atinge stările de conştiinţă cele mai înalte şi dobîndeşte capacitatea de a dispune de dorinţele sale sexuale.

Sarasvati. Se găseşte în spatele Sushumnei încheindu-se pe limbă. Energiile acestui canal controlează vorbirea. Cînd omul preţuieşte pauza dintre cuvinte nu mai puţin decît însuşi cuvintul atunci cuvîntul lui devine autentic.

Varuni. Este amplasat între Iashasvini şi Cuhu încheindu-se în anus. Eliberează urina. Acest canal poate fi activat prin spălare cu apă (curăţare apoasă).

Vishvodara. Se află între Cuhu şi Mastadjihva, ajută la similarea hranei.

Paiashvini. Amplasat între Pushu şi Sarasvati merge de la degetul mare al tălpii drepte pînă la urechea dreaptă.

Shanchini. Amplasat între Gaudhara şi Sarasvati, merge pe partea stîngă a Sushumnei şi se încheie în anus. Transferă energia hranei.

Acestea au fost cele paisprezece canale energetice de bază de pe poziţia yoghinilor. În afară de exerciţiile de respiraţie - pranayamele care curăţă canalele şi contribuie la activarea lor, yoghinii au inventat multe exerciţii pentru corp - asanele. Sînt poziţii statice speciale în care corpul uman ia diverse poziţii în care în afară de acţiunea asupra unor organe şi sisteme concrete ale corpului însuşi se produce şi o curăţare intensivă şi alimentare cu energie a canalelor corespunzătoare. Canalele se pot întinde, scurtcircuita, comuta. Este un mod foarte eficient de lucru cu canalele.

Scanned with OKEN Scanner

CENTRELE ENERGETICE ALE OMULUI

Sistemul canalelor energetice şi-a întins reţeaua deasă prin corpul omului, legînd unele de altele într-un tot unitar atît organele vecine cît şi sistemele îndepărtate. Canalele se pot intersecta, împleti, reuni în fascicule paralele şi forma noduri. Trei canale excepţionale, dintre cele mai importante energetic: Sushumna, Ida, Pingala – şi-au găsit sursa comună în perineu, în rădăcina lotusului. Mai departe, urcînd spre punctele lor terminale canalele Ida şi Pingala se răsucesc în jurul Sushumnei şi mai trec prin şase noduri. La aceste noduri se conectează şi alte canale ce duc spre periferia corpului omului. Astfel de noduri sînt amplasate în lungul Sushumnei, reprezentînd centre energetice ce absorb energia cosmică şi o distribuie cu ajutorul canalelor prin tot corpul. Aceste centre se numesc ceakre. Ceakra - inel, vîrtej, aflux de energie. Ceakra este reglată ca o antenă pentru anumite vibraţii înalte. De aceea ceakrele se deosebesc într-un mod atît de vizibil una de alta prin nucleul lor energetic.

Yoghinii imaginează ceakrele ca pe nişte lotuşi înfloriţi. Fiecare lotus are dimensiunea lui, un număr determinat de petale, cu o culoare dominantă şi aceasta nu mai este o floare ci un întreg oraş populat de felurite animale, divinităţi ale pămînteanului vedic, zei drapaţi în haine de o anume culoare şi formă, decorate cu atribute în chip de sceptru, spadă, floare, mătănii etc. Cînd energia Kundalini se ridică din somnul ei din rădăcina lotusului, centrii energetici corespunzători ceakrelor se deschid pe măsura trecerii ei şi tot spectrul energiei lor începe să lucreze. În timpul acesta omul trăieşte stări diverse guvernate de ceakre concrete, primeşte însuşiri şi

Scanned with OKEN Scanner

energii noi, de neatins pînă acum, patimile, dorinţele, viciile devin controlabile şi uşor de dirijat, omul pur şi simplu se eliberează de ele. Eliberarea supremă, reunirea spiritului omului cu Spiritul Absolut se petrece cînd energia se ridică pînă la lotusul cu o mie de petale de pe creştet. Samadhi, aşa se numeşte această stare, cînd omul devine nimic şi în acelaşi timp tot. El îşi pierde individualitatea terestră manifestată în particularităţile caracterului său şi se trezeşte în afara timpului şi spaţiului, unindu-se cu tot Universul.

La omul obişnuit centrele energetice nu sînt deschise în totalitate, de aceea el are atît de puţină energie pentru traiul de o mie de ani de înţelegere şi armonie cu lumea înconjurătoare. În schimb are energiile de nestăpînit ale dorinţelor de a poseda şi totul, şi nu are energie pentru a trudi, a dobîndi, a se lupta pentru una sau alta. Nu are energie pentru a-şi înfrîna zgîrcenia, iritarea, irascibilitatea, mînia, nu-i ajunge energia nici măcar pentru onestitatea interioară, pentru a-şi recunoaşte existenţa tuturor acestor însuşiri. Nu-i ajunge energia pentru bunătate şi blîndeţe (duioşie), pentru solicitudine şi o atitudine plină de atenţie faţă de sine şi cei din jur. „Faţă de sine" nu este pus aici întîmplător, căci omul, în primul rînd, faţă de sine este indiferent şi neatent, nu ştie şi nu vrea să înveţe să-şi menţină corpul curat din punct de vedere energetic şi cu un tonus ridicat. Cum se poate aştepta de la un astfel de om să fie atent faţă de cei din jur? Pe cei din jur îi recepteazǎ ca pe o sursă de energie, doar că-şi maschează destul de dibaci pretenţiile energetice prin atenţie şi preocupare.

Să ne întoarcem totuşi la studiul ceakrelor din corpul uman.

Ceakrele, ca şi canalele, au o adresă anatomică exactă, pe corpul fizic al omului. Dar ele nu sînt accesorii ale corpului fizic. Şi canalele energetice, şi centrele energetice, sînt generate de vibraţiile corpurilor subtile despre care vom vorbi mai departe. Dar aceste substanţe îşi răspîndesc acţiunea asupra omului în întregul său fără excepţie, inclusiv asupra învelişului fizic grosier, ceea ce am şi văzut, urmărind canalele energetice în sistemul ţigun.

Pentru a putea opera mai uşor cu centrele energetice, yoghinii le-au vizualizat cu ajutorul unor cadre simbolice, speciale, ce se numesc yantre. Nivelul de concentrare asupra ceakrelor creşte, ceea ce duce la o acumulare de energie intensivă în centrul corespunzător, la o mai deplină curăţare a lui şi la o stimulare a deschiderii ceakrei. Aşa este pe Pămînt pentru majoritatea oamenilor care s-au încarnat încă o dată: memoria experienţei trecute nu apare în mod clar. De aceea a nouă viaţă trebuie începută ca de la zero, acumulînd o nouă experienţă şi repetînd lecţiile anterioare. Iată că şi ştiinţa acumulată în alte epoci, de alte popoare, este mai uşor primită din

Scanned with OKEN Scanner

surse „sigure", scrise, sau în tradiția pură de la învățător la ucenic. De aceea este atît de mare atracția și încrederea în izvoarele scrise și orale pe care le păstrează oamenii investiți cu o înaltă încredere.

Întotdeauna este mai ușor să copiezi, să repeți, decît să încerci să vezi ceea ce se află astăzi în om și în spațiul din proximitatea lui. Dar simplitatea aceasta este cu totul înșelătoare întrucît acele originale nu sînt deloc simple. Aceste imaginări ale yantrelor - simboluri ale ceakrelor, luate din sursele vedice canonice, sînt greu de înțeles în simbolistica lor pentru omul contemporan care mai și trăiește la alt capăt al pămîntului, acolo unde au fost întotdeauna mai mulți urși decît elefanți. Simbolul trebuie să genereze un anume tip de imagine. Dar dacă nu există o tradiție, nu există o cultură corespunzătoare a lucrului cu această imagine, nu există o credință sinceră în acest panteon de divinități, ci o atitudine față de el ca față de niște ființe mitologice și în loc de credință - obișnuita curiozitate a celui de pe margine, atunci nu este cazul să aștepți vreun efect de la lucrul cu o astfel de simbolistică. În plus, pînă și cele mai vechi tratate s-au scris totuși de către oameni și cei mai sinceri învățători au trebuit să navigheze printre condițiile reale ale unei epoci concrete, de aceea deformările produse de nedesăvîrșirea anumitor personalități - păstrătorii acelor tradiții - sînt de neocolit. În epoca noastră atît de îndepărtată de începuturi nu este cazul să așteptăm limpezimea și puritatea surselor. De aceea, ocupîndu-ne de o parte din Yoga deloc simplă, cum este știința despre ceakre, vom lua doar materialul factic despre caracterele ceakrelor și distribuția lor. Iar pe simboluri și sistemul de imagini generat de ele, util yoghinilor indieni nu vom pune accentul. Yoga există în Univers pentru toate lumile. Niciuna dintre lumi, nici un popor, nu poate emite pretenții de exclusivitate (mică posesiune) asupra acestei Cunoașteri. Absolutul nu are misiunea de a-i face pe toți pămîntenii hinduși, ci are misiunea ca, oferind oamenilor spre utilizarea de masă un instrument atît de puternic cum este yoga, să impulsioneze omenirea pe calea spre evoluția spirituală.

1. Muladhara Ceakra (fig. 21)

Ceakră a rădăcinii, ceakră bazală. Se găsește în regiunea perineului între organele genitale și anus. În acest nod se îmbină patru canale energetice și înainte de toate Sushumna. De aici își începe ascensiunea energia încolăcită ca un arc, Kundalini. Această ceakră este în legătură cu dezvoltarea corpului fizic al omului, cu hrănirea și eliminarea resturilor. Concentrarea asupra ceakrei duce la intensificarea energiei vitale, a tonusului, a rezistenței.

Emoțiile acestei ceakre: zgîrcenia, spiritul de prevedere, mînia, senzualitatea, falsele orientări, tendința de consolidare a averii.

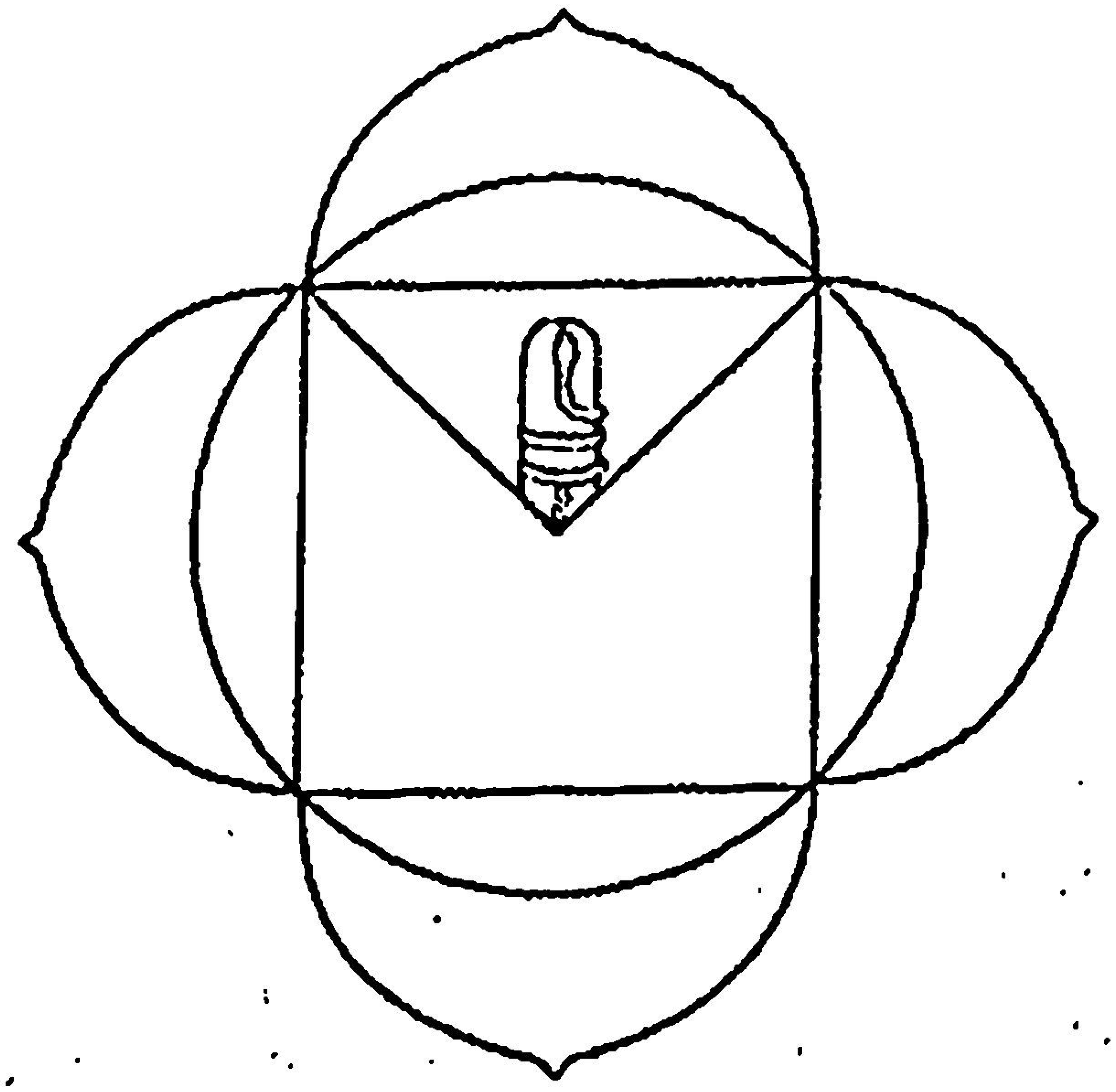

Fig. 21 - Ceakra Muadhara

Yantra ceakrei apare în chip de lotus cu patru petale (borda) de culoarea roşu-închis, după numărul canalelor ce se întîlnesc în ceakră.

Pătratul galben înscris în cerc simbolizează cele patru părți ale lumii ca şi trăinicia, temeinicia.

Triunghiul cu vîrful în jos simbolizează principiul feminin iar în el lingamul - organul de reproducere masculin, în jurul căruia este încolăcit în trei spire şi jumătate şarpele Kundalini cu capul lăsat în jos.

El somnolează la izvorul Sushumnei.

2. Svadhistana Ceakra (fig. 22)

În această ceakră se află forța vitală. Este repartizată la nivelul osului pubian. Şase canale se desprind din acest centru. Centru al energiei sexuale, al fecundării, al fertilității şi înfloririi.

Apa şi luna fac mobilitatea şi inconsecvența manifestărilor acestei ceakre. Ea are o mare influență asupra sferei emoționale, a senzualității.

Concentrarea asupra ceakrei duce la eliberarea de egoism, gelozie, invidie, dirijarea emoțiilor sexuale.

Cel care stăpîneşte energiile acestei ceakre - contemplatorul liniştit care îşi răspîndeşte blînd lumina în jur.

Această ceakră conferă adîncirea în lumea interioară, lumea emoțiilor, a sentimentelor şi fanteziei.

Yantra ceakrei se reprezintă sub forma unui lotus cu şase petale stacojii în jurul unui cerc alb, în josul căruia se află o semilună.

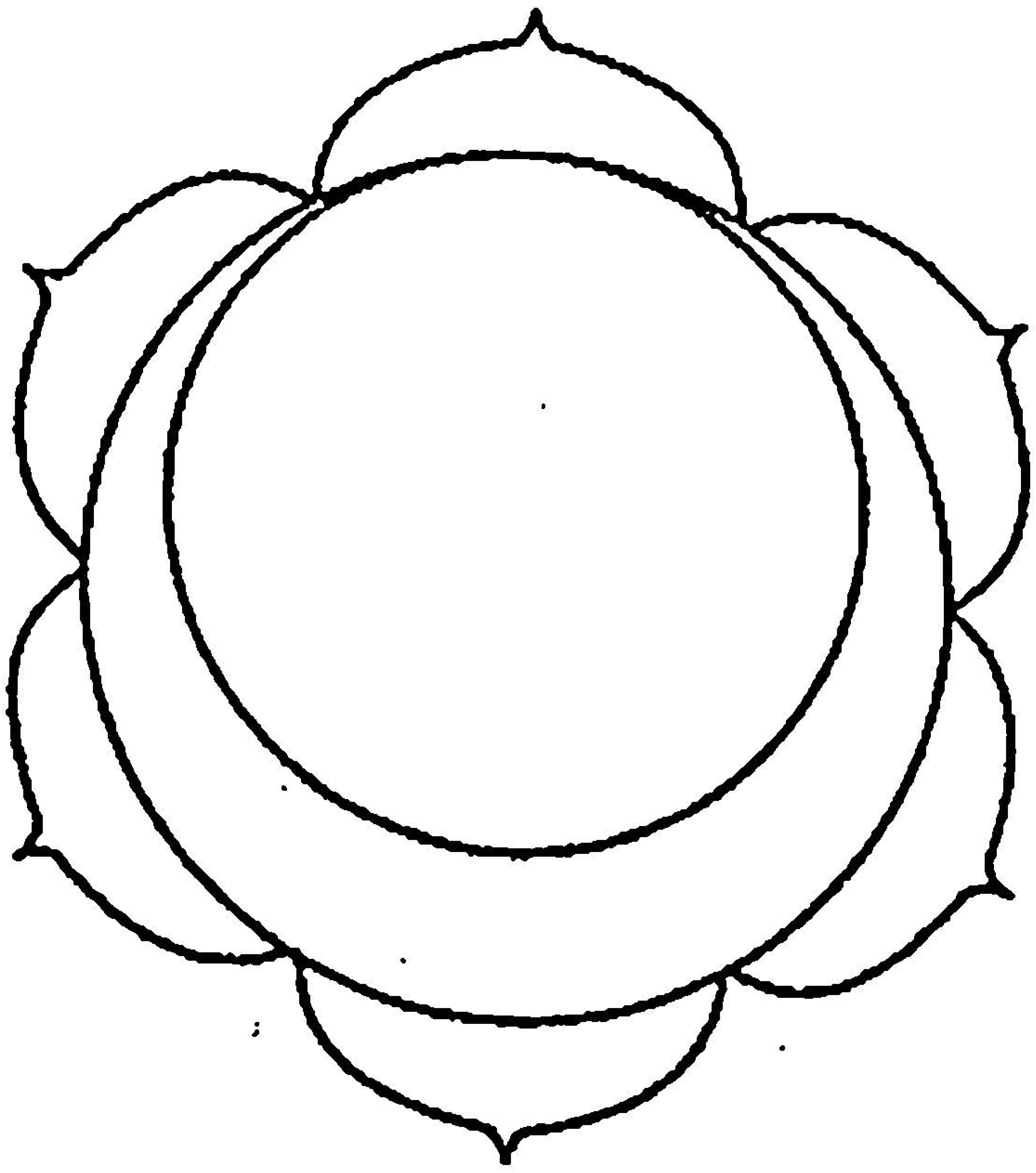

Fig. 22 - Ceakra Svadhistana

3. Manipura Ceakra (fig. 23)

În această ceakră arde focul şi se mai numeşte „oraşul pietrelor preţioase", şi-l cheamă pe om să-şi descopere propriul corp, ca fiind o piatră preţioasă. Se găseşte în regiunea buricului sau a plexului solar.

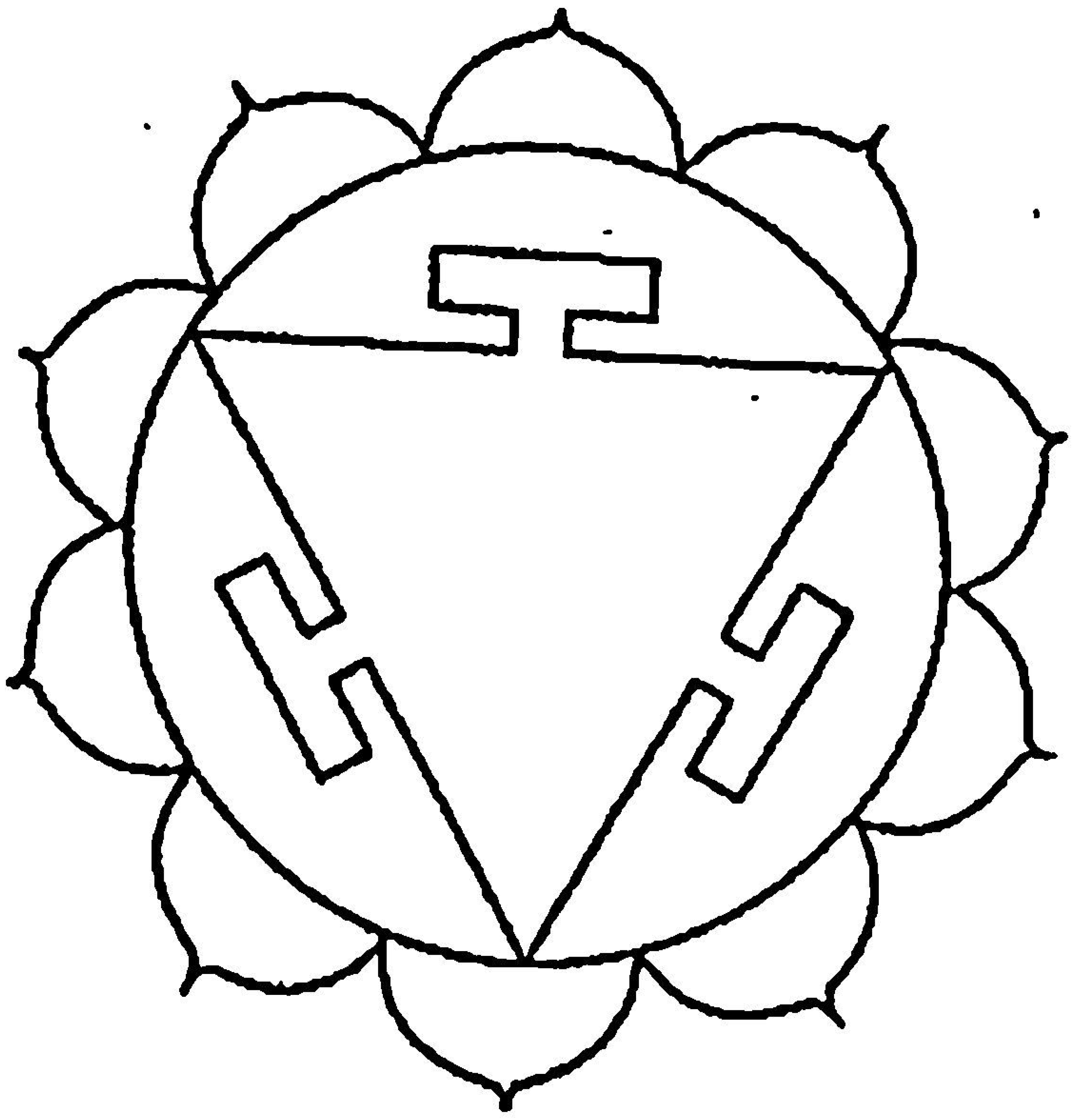

Fig. 23 - Ceakra Manipura

Aici vin zece canale cu zece forme de energie. Această ceakră contribuie la digerarea hranei, măreşte puterea de apărare a organismului. Energiile ei acţionează asupra omului într-o manieră impulsivă, dură. Este

ceakra principiului volitiv, a acţiunii, a forţei.

Concentrarea asupra ceakrei conferă sănătate fizică prin înţelegerea proceselor din corpul fizic şi din planurile subtile, dezvoltă puterea de a concretiza lucrul început şi realismul. Omul îşi stăpîneşte dorinţele şi dobîndeşte puterea de a crea şi distruge.

Yantra ceakrei se alcătuieşte în forma lotusului cu zece petale de culoarea norilor de ploaie, înăuntru e triunghiul de foc, trei semne ale svasticii în afara triunghiului simbolizează cele trei porţi.

4. Anahata Ceakra (fig. 24)

Ceakra numită incasabilă se află în regiunea inimii, în acest canal se strîng douăsprezece canale.

Această ceakră conferă controlul respiraţiei, fineţea percepţiilor, umple ochii de curăţenie şi magnetism, ajută la înfrînarea patimilor şi trezeşte conştiinţa. Este ceakra iubirii înalte, divine, a iubirii abstracte.

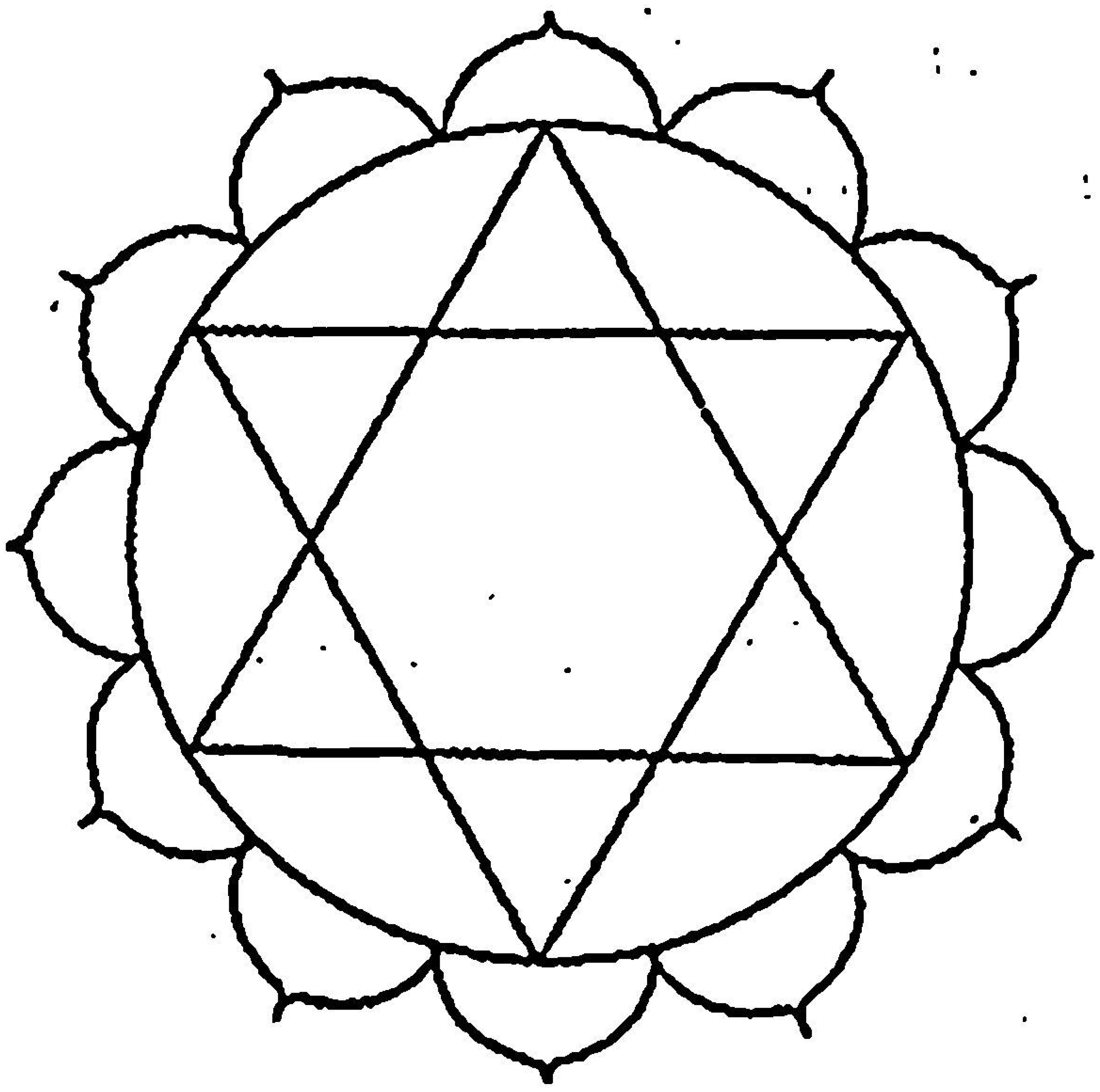

Fig. 24 - Ceakra Anahata

Concentrîndu-se asupra ceakrei omul îşi atinge propriul Eu, devine înţelept şi cinstit. Se echilibrează energiile masculină şi feminină şi dobîndeşte controlul asupra simţurilor. Compasiunea şi iubirea universală se aşează în inima celui ce capătă energia acestei ceakre. Omul îşi atinge menirea.

Yantra ceakrei reprezintă un lotus cu douăsprezece petale de culoare zmeurie şi cu o stea în şase colţuri, formată din două triunghiuri de culoare griverzui. Triunghiul orientat în sus simbolizează principiul masculin, cel orientat în jos - pe cel feminin feminin.

5. Vishudha Ceakra (fig. 25)

Ceakra purităţii şi a formei perfecte se află în regiunea gîtului, şaisprezece canale se adună în acest lotus.

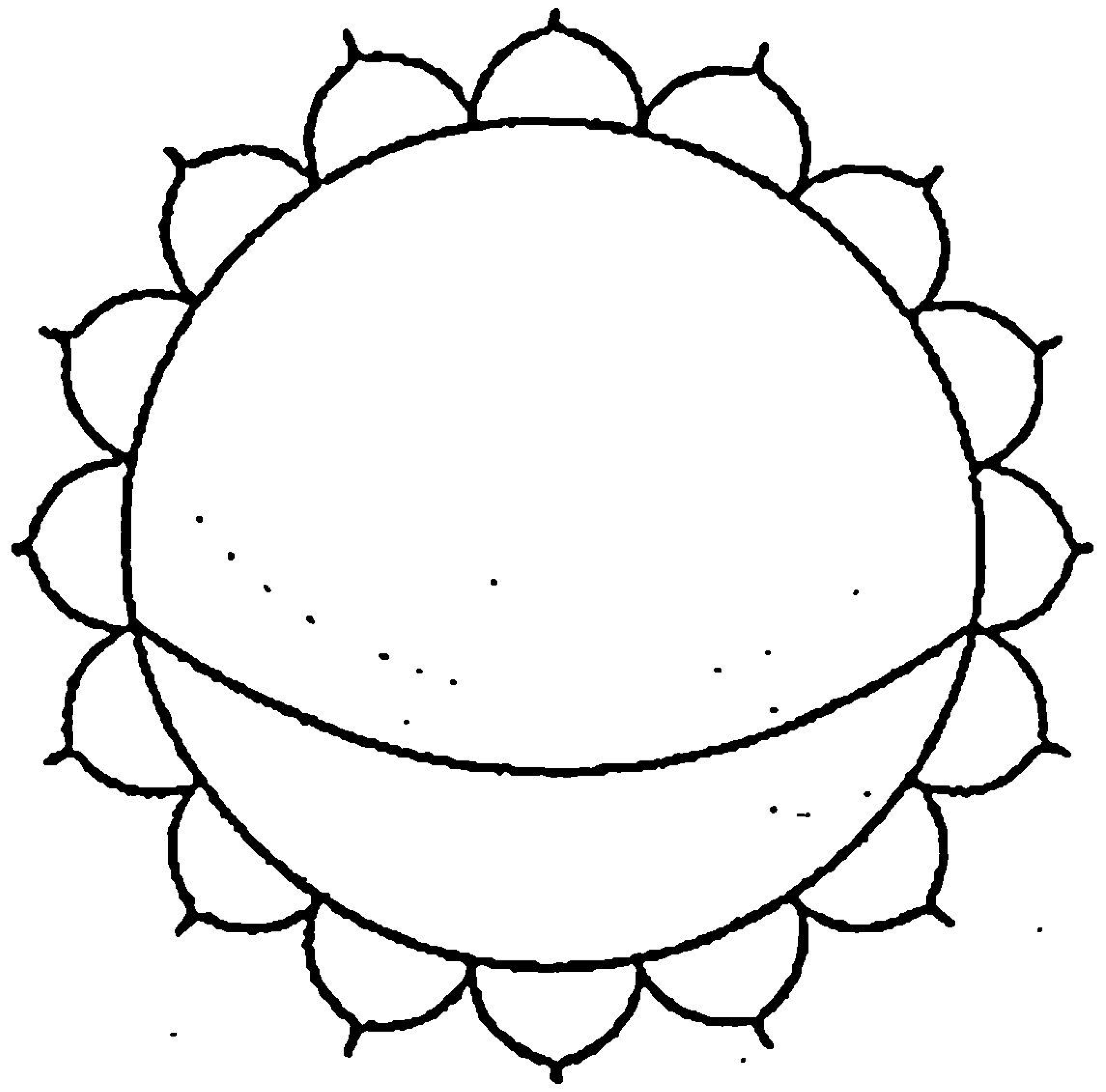

Fig. 25 - Ceakra Vishudha

Ceakra ajută în lucrul cu sunetul, vorbirea. Îl face pe om să vadă eterul în care se topesc toate forţele naturale mai dense (pămîntul, apa, aerul, focul). Asimilarea energiei acestei ceakre conferă cunoaşterea naturii lumii materiale. Omul dobîndeşte însuşiri ca: încrederea, raţiunea, intuiţia şi controlul conştiinţei în timpul somnului - toate acestea ţin de lotusul gîtului.

Concentrarea asupra ceakrei îi dă omului linişte, puritatea intenţiilor, claritatea acţiunii şi o voce frumoasă, desăvîrşirea manifestărilor şi formelor.

Yantra reprezintă un lotus cu şaisprezece petale de culoare fumuriu-vineţie iar înăuntrul cercului alb se află o semilună argintie.

6. Ajna Ceakra (fig. 26)

Ceakra înţelepciunii - locul minţii subtile, pătrunzătoare, al autorităţii şi puterii este amplasată între sprîncene.

Această ceakră - al treilea ochi al lui Shiva, deschide vederea planurilor subtile.

Concentrarea asupra acestui lotus duce la eliberarea de orice dorinţă, omul învinge barierele timpului şi vede prezentul, trecutul, viitorul. Orice cunoaştere îi devine accesibilă. Prin Ajna omul îşi atinge natura divină şi se eliberează de spaime, de Karma, de păcate.

Yantra ei reprezintă un lotus cu două petale ce luminează, cu un cerc alb. Înăuntrul cercului se află un triunghi în vărful căruia se găseşte un lingam. Ida şi Pingala se unesc în acest lotus.

Scanned with OKEN Scanner

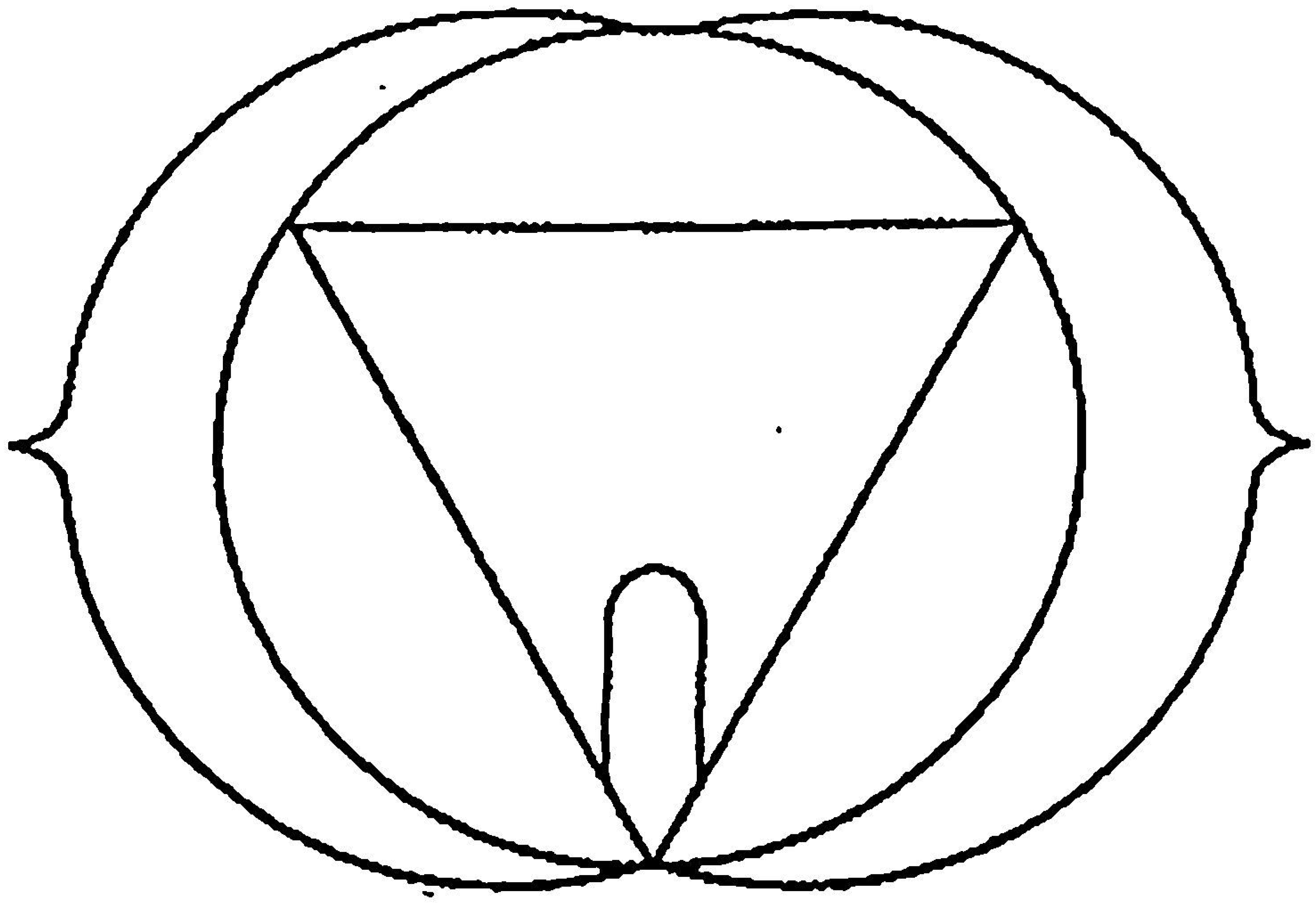

Fig. 26 - Ceakra Ajna

7. Sahasrara Ceakra (fig. 27)

Lotusul cu o mie de petale se află în partea superioară a craniului. Prin deschiderea acestei ceakre se atinge natura spirituală a omului, cunoașterea adevăratului Eu. Această stare se numește samadhi. Cel ce ajunge în ea se contopește cu Absolutul, dar nu dispare pentru viața pămîntească. Omul pur și simplu vede altfel lumea, toate obiectele și fenomenele își relevă pentru el natura divină. Omul este în afara timpului, a existenței, a spațiului și-n același timp este peste tot și oriunde. Din el emană chiar iubirea divină, el fiind umplut de ea. Yantra ceakrei reprezintă lotusul cu o mie de petale, în centrul căruia se află un cerc curat înfățișînd luna plină.

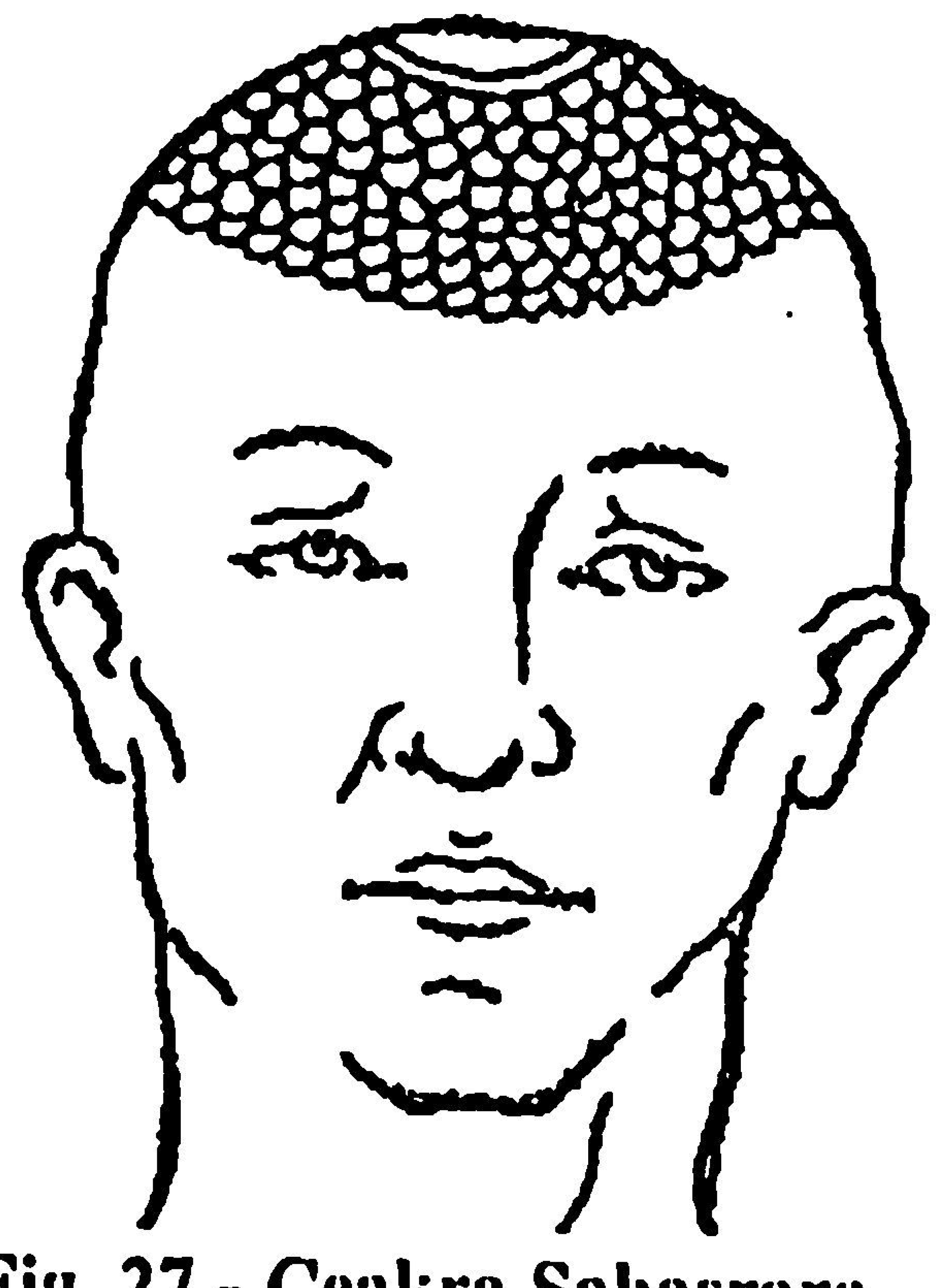

Fig. 27 - Ceakra Sahasrara

Scanned with OKEN Scanner

Acestea sînt cele şapte centre de energie de bază ale omului, de fapt sînt cele mai importante şapte ceakre. Există mult mai multe centre mărunte de importanţă secundară dar nu ne vom opri asupra lor. În fond, fiecare punct de acupunctură este o miniceakră prin care organismul omului, ca şi prin orice ceakră, face schimb de energie cu spaţiul înconjurător investit cu multe energii şi, la fel ca şi omul, cu entităţi energetice.

Omul obişnuit realizează în viaţa lui multe schimburi energetice cu lumea din jurul său dar aceste procese se petrec spontan, în mod incontrolabil pentru el. Din lumea exterioară ne vine adesea un impuls director care cere cu insistenţă redistribuirea energiei. Cîteodată prin ceakre ne vine un flux suplimentar, cîteodată omul este solicitat să ofere energie. Şi toate acestea arată normal, obişnuit pînă la rutină. Aşa trăiesc oamenii astăzi, smulgînd energie unul de la altul şi revărsînd unul asupra altuia ceea ce nu le mai trebuie şi fără ca cineva să ceară permisiunea de a comite un astfel de atac energetic împotriva celuilalt. Spre o anumită vîrstă critică la om apare convingerea fermă că lumea este nedesăvîrşită fiindcă nu se ştie de ce, ia mai mult decît dă. Iar în viaţă sînt tot mai puţine bucurii şi tot mai multe probleme. Dar trebuie să tragem la căruţa asta, căci să mori este totuşi înfricoşător. Însă lumea este construită foarte rezonabil. Energia nu va curge nicăieri dacă pentru aceasta nu sînt create condiţiile corespunzătore. Condiţiile pentru pierderea propriei energii sau pentru aportul inutil de energie sînt date de omul însuşi. Pur şi simplu ţine deschisă ceakra potrivită situaţiei şi pierde energie, sau se deschide şi primeşte fluxuri nocive pentru el, fiindcă nu ştie deloc să dirijeze centrele energetice pentru a recepta energia curată, cosmică.

Yoghinii au elaborat tehnici speciale care-i permit omului să-şi administreze propria energie. Ei dobîndesc o curgere liberă prin ceakre a energiilor necesare în direcţia utilă. Yoga este un mod de viaţă eliberat de cheltuielile energetice nerezonabile.

Pentru viaţa fizică reală omul nu are nevoie de multă energie. Dar el şi-a construit pe Pămînt o lume în care nu se poate trăi fără o rezervă mare de energie. Iar omul modern a pus accentul pe formele dense de energie orientate spre învelişul lui grosier, corporal. Şi aşa transpiră omul muncind pentru a-şi cîştiga pîinea, pentru a o topi transirînd în cuptoarele corpului fizic şi pentru a cheltui o mare parte din energia obţinută în întreţinerea aceluiaşi sistem metabolic. Cealaltă parte se consumă în menţinerea tonusului vital, funcţionarea fiziologică a organismului. Încă o porţie de energie trebuie asigurată pentru susţinerea obişnuitului fond emoţional. Dacă lumea exterioară îi provoacă omului emoţii negative atunci consumul este aici mare. Apoi, interminabilul flux al gîndirii. Gîndurile mici, cotidiene,

Scanned with OKEN Scanner

nu cer multă energie pentru a exista dar formele majore cum ar fi pregătirea unei discuţii neplăcute cu şeful necesită deja mai mult. Năzuinţele, visele, credinţa noastră - toate au nevoie de o alimentare energetică. Înseamă că trebuie cîştigată multă pîine pentru întreţinerea unui astfel de personal.

Yoghinii îşi studiază corpul fizic pentru a-l face să-şi îndeplinească funcţiile uşor, fără încordare, pentru a-i menţine întotdeauna tonusul. Ei îşi analizează lumea emoţională pentru ca necazul să nu-i sufoce iar bucuria să nu devină distructivă prin excesul ei. Yoghinii învaţă să dirijeze fluxul gîndurilor. Ei tind ca omul să aibă o atitudine meditativă (rezervată) faţă de un lucru imperios necesar decît să-l roadă o idee fixă cu insistenţa ei monotonă. Atunci, într-adevăr viaţa nu va cere un consum mare de energie şi există posibilitatea de a folosi energia „economisită" pentru ascensiunea prin canalul Sushumna, pentru deschiderea tuturor centrilor energetici, pentru dobîndirea eliberării şi fericirii contopirii cu Dumnezeu.

„Nu este cam bombastic?" va spune omul obişnuit. Lui nu-i trebuie nici un fel de libertate abstractă şi de ce i-ar trebui lui, educat în spiritul materialismului, să se contopească cu Dumnezeu. Nu poate înţelege asta. Este drept că sănătatea lui s-a cam destrămat şi în suflet are unele nelinişti. Cum să rezolve oare aceste probleme, căci tabletele nu-l prea ajută. Ce mai, se poate vorbi şi despre prozaismul vieţii. Energetica omului într-adevăr poate fi dirijată dar pentru a atinge acest stadiu trebuie depuse eforturi sub forma unor purificări regulate ale organismului, obţinută în urma lucrului zilnic cu organismul. Şi atunci totul se va aşeza la locul lui, omul va învăţa să-şi rezolve problemele corporale şi existenţiale. Doar că pentru aceasta trebuie timp şi perseverenţă în atingerea ţelurilor propuse şi o mare încredere în sine, în posibilităţile proprii şi în posibilităţile metodei.

Obiectul discuţiei noastre din aceste pagini are o legătură directă şi cu sănătatea omului. Numai că cei care se aşteaptă să găsească în metodele energetice de autoreglare o „tabletă" nouă, eficientă, cu acţiune rapidă, vor fi dezamăgiţi.

Da, viaţa are proza ei. Se pare că toate vindecările miraculoase trebuie pregătite cu minuţiozitate.

Scanned with OKEN Scanner

CORPURILE OMULUI

Ceea ce numim corp în paginile acestea are în realitate o structură complexă şi reprezintă un sistem de corpuri (fig. 28). Cea mai simplă variantă de structurare a corpului omenesc se relevă cînd se spune că omul are un înveliş corporal material şi o oarecare formă subtilă - sufletul, care este prezent în mod invizibil în viaţa lui pămîntească dar se manifestă în mod independent doar în clipa morţii. La acest moment sufletul trebuie să părăsească trupul şi să-şi continuie viaţa extracorporală. În suflet, se pare, se ascund foarte multe: emoţii, sentimente, gînduri, tot felul de cunoştinţe şi experienţe de viaţă, chiar şi ştiinţa de a folosi corpul deja inutil.

Yoghinii au văzut ceva mai mult - trei tipuri de formaţiuni stucturale. Prima structură formează corpul fizic, învelişul anatomic care este vizibil şi inteligibil pentru fiecare. Totuşi în corpul fizic, ce pare accesibil, sînt ascunse posibilităţi încă nestudiate şi nedescoperite. Corpul îi permite omului modern să trăiască un timp extrem de limitat, în vreme ce izvoarele scrise conţin mărturii despre o durată a vieţii de cinci sute de ani, iar trei secole de existenţă pămîntească constituie un eveniment cu totul comun. S-a pierdut deocamdată ştiinţa de a trăi în corpul fizic, ştiinţa de a comunica cu el. Dar nu pentru totdeauna, Cîmpul informaţional al Pămîntului ţine minte tot şi restituie periodic oamenilor ştiinţa. Sînt cunoscute cazurile în care oameni obişnuiţi după datele exterioare, cu un biochimism uzual, încep să facă cu corpul lucruri stranii din punct de vedere al legilor fizice (să se ardă în foc, să meargă pe cioburi de sticlă, să-şi supună muşchii probei exploziei ş.a.m.d.) iar corpul nu se distruge. Toate acestea sînt energie. Acolo unde energia poate fi dirijată şi controlată ea face astfel de minuni, iar acolo unde energia abia se scurge prin corpul fizic, trupul trăieşte cu dificultate pînă la cel mult şaizeci de ani.

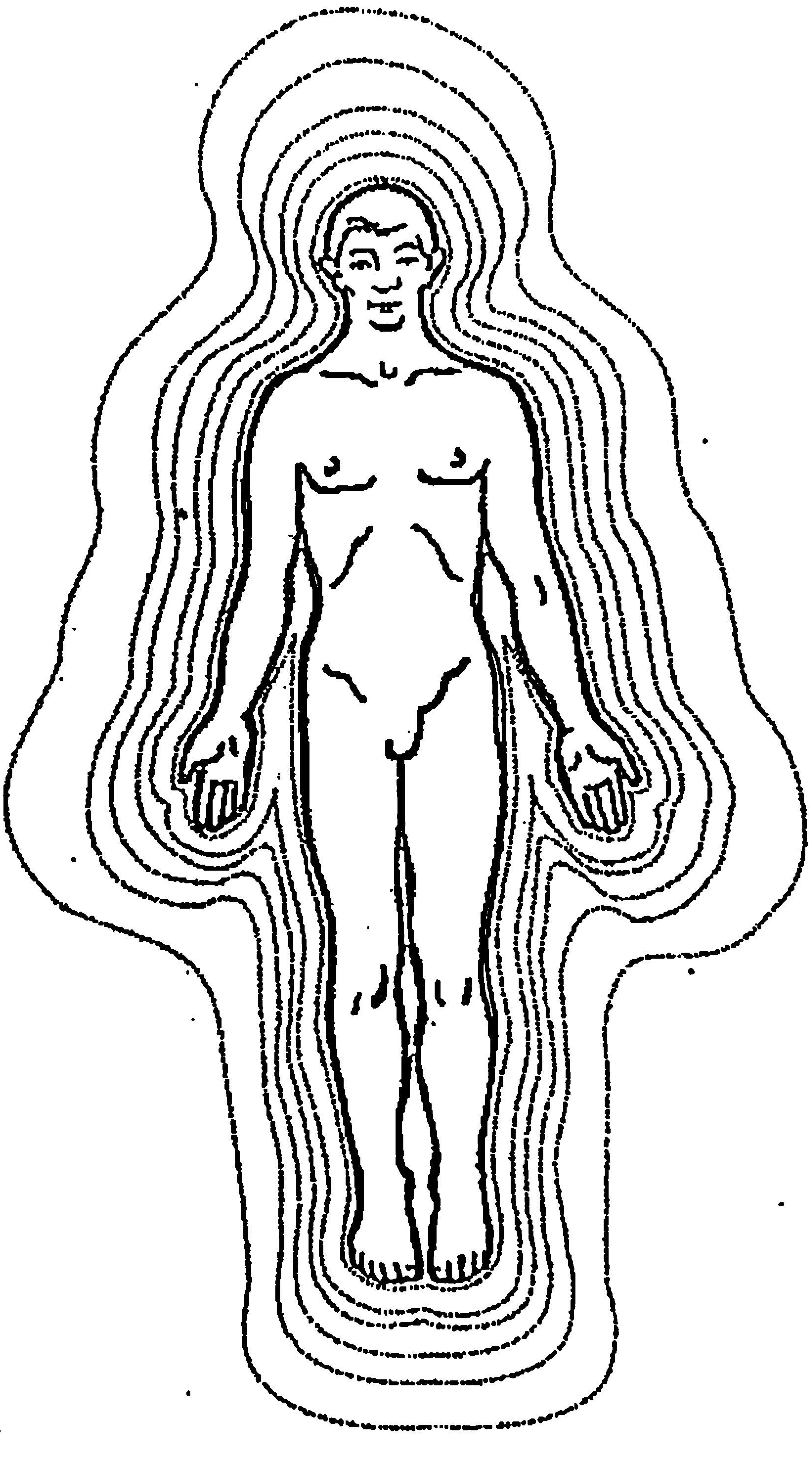

Fig. 28 - Schema structurală a corpurilor subtile ale omului

Scanned with OKEN Scanner

A doua structură este compusă din corpurile subtile ale omului. Yoghinii au numărat trei: 1) învelişul fiziologic sau funcţional, în interpretările moderne este corpul eteric; 2) învelişul psihologic, apropiat de înţelesul corpului astral; 3) învelişul intelectual sau corpul mental.

Corpul eteric este o structură prin excelenţă energetică, pe care nu este posibil s-o pipăim, ca pe corpul fizic. Corpul eteric este legat în mod direct de cel fizic şi reflectă toate particularităţile fiziologice, funcţionale. După „schiţele" corpului eteric a fost construit cel fizic cu toate detaliile anatomice. Corpul fizic parcă ar umple o matriţă energetică cu forme dense, primind, în timpul constituirii, energia ce reglează acest proces chiar de la corpul eteric. Cînd corpul fizic începe să trăiască independent şi să primească energia din sursele exterioare (direct din spaţiul înconjurător şi pe calea prelucrării hranei), corpul eteric ia sub control funcţionarea lui, adică îl urmăreşte pînă se descurcă cu funcţiile sale fiziologice. Stările corpului fizic, perceptibil subiectiv sub forma vioiciunii sau slăbiciunii, rezistenţa la influenţele exterioare, tonusul sistemului nervos, starea sistemului imunitar - toate acestea sînt reflectarea stării corpului eteric. Corpul eteric „cunoaşte" dinainte detalii despre toate restructurările din corpul fizic.

Omul vrea să slăbească. Acest gînd, în forma intenţiei, s-a înfipt în conştiinţa omului şi la momentul de început al acţiunii hotărîte planul viitor este deja modelat în toate amănuntele, în corpul eteric. Corpului fizic nu-i rămîne decît să depună un oarecare efort pentru a copia modelul deja elaborat. Procesele maladive din corpul eteric se continuă prin materializarea în modificări structurale din corpul fizic.

În afară de sursele de energie „personală", corpul eteric îşi ia partea de energii, procurate de corpul fizic, din hrană şi printr-o bună senzaţie de foame îi aminteşte fizicului despre necesităţile energetice de acest tip ale corpurilor superioare.

În momentul plecării omului din viaţa fizică, corpul eteric păstrează încă o vreme memoria acelei forme care nu demult a fost încarnată şi funcţiona pe Pămînt. Treptat însă nevoia de a menţine memoria ultimului corp fizic dispare iar aceasta semnifică o reducere considerabilă a fluxului de energie din corpuri mult mai subtile. Tăiat de la raţia (solda) energetică corpul eteric îl părăseşte şi el pe om, devenind energie pură.

Prin construirea corpului fizic pe Pămînt se întrupează omul „fizic". Trupul lui are o anumită dimensiune şi greutate, particularităţi constituţionale şi un aspect exterior propriu irepetabil, are abilitatea de a se mişca pe două picioare şi de a gesticula. Dar acesta nu este încă omul căci el are un corp eteric care investeşte corpul fizic cu funcţii. Un astfel de corp învaţă instantaneu o mulţime de lucruri: să respire, să mănînce şi să digere hrana,

să asimileze apa, să se apere de substanţe toxice şi microbi, să-şi regleze temperatura. În ambele corpuri s-au trezit deodată multe instincte. Energia se termină şi apare senzaţia de foame, care-l trimite pe stăpînul celor două corpuri la vînătoare. La vremea potrivită Svadhistana va aminti că pe lume există fiinţe de sex opus. Ceakre superioare vor aduce nişte nuanţe corectînd cu energiile lor corpurile încarnate. Manipura va intensifica sau diminua principiul volitiv ceea ce se va reflecta asupra tonusului vital persoanei, iar Anahata îşi va îndrepta atenţia asupra purităţii şi graţiei naturale a corpurilor, eficienţei funcţionării lor. Ceakrele superioare îi vor aminti de natura divină a corpurilor sale, de frumuseţea naturală şi înţelepciunea organizării lor.

Cineva va spune: „Ei, iată omul întreg, viu şi activ. Şi tot restul este scorneala unor nevolnici al căror sistem nervos nu funcţionează prea bine". Da, numai că abstracţie făcînd de convingerile celor cu pielea groasă, omul are şi sensibilitate. Şi vom vorbi despre încă un corp - astralul.

Corpul astral este o formă mai subtilă care reflectă natura emoţională a omului care trăieşte şi prin urmare simte. Acest corp determină caracterul reactivităţii individuale a omului la situaţii interne şi externe. Instinctele de supravieţuire nerealizate sufocă adesea senzaţiile subtile. Dacă omul este sătul el începe să audă şi vocea corpului astral. Înainte era mulţumit cu o bucată de carne afumată, mirosind a foc de tabără, acum preferă să mănînce aceeaşi bucată de carne pe o farfurie de argint, acompaniind-o cu un vin roşu sec. Este corpul astral care vrea să coloreze emoţional procesul de hrănire, nefiindu-i de ajuns ca pur şi simplu corpul fizic să se sature. El vrea să lărgească spectrul senzaţiilor, pentru ca emoţiile să fie diverse, ceea ce înseamnă creşterea raţiei energetice a corpului respectiv. Iată că se serveşte şi desertul. Două corpuri, fizic şi eteric, îl privesc cu groază închipuindu-şi cu înfiorare cum ar putea să-l mai îndese în stomacul complet umplut şi cum să acţioneze asupra lui pentru ca produsul artei culinare să nu le otrăvească. În schimb, corpul astral este fericit. El convinge corpul fizic să nu se grăbească, să deguste încet, să prelungească momentul deliciului. Iar Svadhistana, Manipura şi celelalte ceakre?

Cînd vibraţiile cele mai joase ale tuturor centrelor energetice sînt solicitate şi realizate în instincte umane normale, omul ar vrea să guste energii mai subtile. El jinduieşte după aventuri romantice, frumoase şi strălucitoare să se îmbete de vitalitate şi putere, să se tulbure de o iubire înaltă, să aibă satisfacţii estetice în faţa operelor de artă, să se afunde în materia subtilă a filozofiei şi înţelepciunii.

Emoţiile omului pot fi imaginate ca fiind oraşe întregi populate de oamenii lor fie veseli, fie trişti. Cum apar şi cum se sting emoţiile? Corpul

astral, ca şi cele anterioare, este deschis pentru schimburi energetice în toate direcţiile. De jos, corpurile fizic şi eteric alimentează cu fluxurile lor emoţiile noastre, de la asta am pornit analiza structurii, corpului astral. De sus, din corpuri mai subtile (iar corpul emoţiilor este corpul gîndurilor), coboară gîndurile care trezesc prin energia lor emoţiile – oraşele somnolente şi în ele începe să clocotească viaţa iar în om să clocotească emoţiile, şi deja nu mai poate fi reţinută, nu mai poate fi înfrîntă cu nimic. Rămîne doar să trecem prin această experienţă şi apoi să n-o ignorăm, să n-o împingem adînc în subconştient, luînd aerul că n-a fost nimic, ci să recunoaştem faptul prezenţei în corpul nostru astral şi a unei astfel de energii, şi a unei asemenea particularităţi. Omul iscoditor, căutător de cunoaştere, treptat, pas cu pas, va afla despre sine, despre corpul emoţiilor sale multe lucruri interesante şi într-un moment oarecare îi va vedea forma, constituţia, părţile tari şi slabe. Un astfel de om are şansa de a se împrieteni cu corpul său astral şi să înveţe să se înţeleagă cu cele mai îndărătnice emoţii din cele care îl alcătuiesc. Dar mai există şi fluxuri energetice puternice din spaţiul încojurător, din Cîmpul Informaţional al Pămîntului, de exemplu. Totul în jur este viu, schimbător. Şi în acest cîmp se pot naşte propriile furtuni, propriile cicloane, sub influenţa cărora oamenii, ale căror corpuri astrale s-au aflat în limitele accesibilităţii lor, pot fi implicaţi în fluxul comun de emoţii şi patimi colective. Dintr-o dată, în cele mai orînduite şi pline de bunăstare ţări, suporterii unui club sportiv încep să se aprindă de o ură neînfrînată faţă de simpatizanţii altuia sau bătrînele cumsecade nimerite în vîrtejurile emoţionale ale unui autobuz arhiplin se lasă tîrîte în gîlcevi absurde şi durabile (pe tot parcursul deplasării maşinii).

E timpul! Este timpul ca omenirea să-şi abată atenţia asupra cîmpurilor emoţiilor şi gîndurilor ce plutesc deasupra capului ei, să-şi pună o strajă care să-i dea alarma pentru a o preveni de zonele periculoase: „Atenţie vine un ciclon emoţional!"

Corpul mental este cel de al patrulea corp în clasificarea Yoga şi al treilea dintre corpurile subtile. Este un corp foarte important ce transmite caracterul omului concret. Dar cum gîndeşte omul? Unde se nasc gîndurile lui şi unde pleacă? Ale cui gînduri roiesc în om? Întrebările acestea nu sînt fără rost întrucît răspunsurile nu sînt chiar atît de evidente pe cît se pare.

Pentru rezolvarea problemelor logice şi şaradelor pe care viaţa le pune în faţa omului, el începe să-şi stoarcă mintea, encefalul, instrumentul fizic care asaltează cetăţile mari sau mici ale logicii formale. Omului i se spune din fragedă copilărie: „Gîndeşte; foloseşte-ţi creierul, rezolvă problema; memorează". Apoi la o vîrstă mai înaintată îi vor arăta pe o planşă circumvoluţiunile creierului. Cercul s-a închis şi omului îi apare convin-

gerea fermă că în aceste circumvoluţiuni este concentrat tot aparatul gîndirii lui. Şi întrucît omul se dovedeşte a fi îndeaproape identificat cu procesul gîndirii (doar se spune: „Gîndesc, deci exist"), atunci această bucată de ţesătură cerebrală împestriţată de şerpuiri îl înlocuieşte uneori pe om însuşi. În concepţiile materialiste cînd aparatul gîndirii moare - moare chiar şi omul, în cele religioase de asemenea întregul proces al gîndirii rămîne pe pămînt pentru că sufletul nu mai are nevoie să gîndească, acolo toate problemele lui vor fi rezolvate de alţii, iar lui nu-i mai rămîne decît să sufere sau să fie fericit.

În acest chip, un instrument uzual, menit să rezolve probleme de viaţă umană concrete, „tehnice", în corpul dens, fizic, se identifică în conştiinţa multor oameni dacă nu chiar cu omul însuşi. În limitele acestei logici rezultă că un copil mic nu gîndeşte deloc ci se conduce ca un animal după instinctele sale, scuzaţi, reflexe, şi doar asimilînd una din limbile pămînteşti începe să înţeleagă ceva. De aceea întregul proces de gîndire constă din spunerea cuvintelor din punerea problemelor, după care urmează cîteva premise de legătură şi, în sfîrşit, formula tip de rezolvare a problemei, exprimată iar prin cuvinte. Sigur, rămîne neînţeles ce se petrece acolo între cuvinte cînd problema este formulată dar nu are încă un răspuns. Cîte variante trebuie să treacă în revistă creierul şi-n ce sistem de semne să se petreacă toate aceste operaţii „numerice" pentru ca omul să se lumineze? Dar unde găseşte omul cuvintele necesare pentru rimă şi de ce tabelul lui Mendeleev a trebuit să-i apară în vis autorului său? La acestea fiziologii activităţii nervoase superioare afirmă deodată în afara logicii liniare: emisfera dreaptă a creierului gîndeşte nu în cuvinte ci în imagini. De ce cea dreaptă? Celulele sînt aceleaşi, căile de transmitere aceleaşi, dar gîndirea alta.

Să gîndeşti poţi într-adevăr în mod diferit: şi prin cuvinte, şi prin imgini, şi prin mijloacele cu totul de neînţeles cînd gîndurile se ivesc parcă de niciunde şi dispar nicăieri. În primul caz, omul spune ceea ce vrea să fixeze în conştiinţa lui. Este un proces destul de lent de gîndire, preferat de minţile obtuze. În al doilea mod se relevă clar materialitatea gîndului. Omul abia şi-a schiţat în minte imaginea a ceea ce intenţionează să înţeleagă, dar gîndul a şi luat-o la fugă, formînd un întreg lanţ de imagini, gînduri care au declanşat sentimentele sau emoţiile corespunzătoare şi iată că apar deja manifestările corporale ale acestor sentimente: poate lacrimi sau poate rîs, sau dorinţa nestăvilită de a face ceva.

Gîndirea prin imagini are o largă aplicaţie în artă cînd un anume semn sau simbol, gest, schiţă sau sunet, provoacă în privitor sau ascultător cele mai felurite sentimente în relaţie directă cu acordajul individual către anu-

mite forme de energie. În mod special acest simbolism îşi are locul în arta contemporană, care spre deosebire de cea realistă, sentenţioasă, acţionează prin sugestie încetul cu încetul şi poate să declanşeze adevărate cascade emoţionale ascunse adînc în subconştient.

Gîndul născut din logica vieţii obişnuite a omului cu probleme existenţiale sau de producţie (uzină), cînd trebuie să te aşezi şi să te gîndeşti intens, îşi trimite energia în corpurile fizic şi eteric, iar creierul ca un „computer de bord" o prelucrează cu substanţa cenuşie pînă la obţinerea rezolvării. Ca rezultat al acestor procese la om se poate naşte şi ceva doar al său. Dar să inventeze un gînd negîndit încă de nimeni este foarte dificil. De milioane de ani de cînd există omul pe pămînt astfel de gînduri, pe care să nu le fi gîndit cineva vreodată, nu mai sînt. Gîndul o dată născut se mută în cîmpul terestru al gîndurilor şi trăieşte acolo un timp îndelungat. În acelaşi timp, noi, deşi sîntem diferiţi, ne preocupăm de acelaşi cerc de probleme, în fond, astfel că oamenii se gîndesc la unul şi acelaşi lucru. Aşa şi alimentăm, consolidăm cu energie forme de gînduri deja născute. Apoi, în dependenţă faţă de constituţia sa energetică, omul selectează din cîmpul gîndurilor formele de gînd apropiate lui şi mai departe energia lor declanşează în om un proces sau altul.

Corpul gîndurilor, corpul mental, este tot un fel de carcasă construită, iarăşi, de gîndul omului despre sine însuşi, despre modalitatea gîndirii lui şi reflectînd caracterul proceselor de gîndire ale individului. Adică, este felul în care omul concret reacţionează la felurite gînduri. Corpul acesta filtrează gîndurile, iar gîndurile care au nimerit în centrele energetice ale corpului mental vor fi distribuite de către acestea în alte corpuri ale omului. Gîndurile înalte, divine, care generează sentimente înalte vor pleca în sus spre stimularea corpurilor aşezate mai sus, care vor transfera ulterior energiile în jos, pentru declanşarea unor reacţii coordonate în corpuri mult mai dense: fizic, eteric, corpul emoţiilor şi chiar în corpul mental, dacă aceste reacţii din punctul de vedere al corpurilor înalte sînt absolut necesare. Gîndurile concret-utilitare, de felul obişnuitului „trebuie să mănînc", vor fi orientate imediat spre eteric pentru ca el să organizeze în corpul fizic, dacă nu foamea, cel puţin pofta de mîncare.

Există şi forme-gînduri „de servici", specifice. De exemplu, o supărare proaspătă, necicartizată stă în corpul gîndurilor într-un clişeu „de-a gata" şi-n cel mai neaşteptat moment se aruncă în conştiinţa omului dînd o mulţime de ecouri emoţionale. Iar după aceea omul mult timp nu se poate linişti, o prelucrează cu marele şi puternicul său instrument, creierul, irosind energie preţioasă pe o activitate inutilă. Există un mijloc sigur, eficient de a te feri de astfel de gînduri: să nu le acorzi nici o atenţie. Ca orice lucru

Scanned with OKEN Scanner

viu din jur, gîndul viu va reaționa șablon: prin supărare. Și lăsați-o să reacționeze, noi nu o băgăm în seamă și ea va pleca în mod sigur de la noi. Prin acest procedeu putem scăpa de toate gîndurile nedorite. Și atunci omul atinge o asemenea stare în care el alege gîndurile, nu gîndurile pe el. Astfel ne chinuim cu o gumă de mestecat mentală și presupunem că sînt gîndurile noastre personale, în timp ce respectiva energie a venit la noi din cîmpul unic al gîndurilor și s-a transformat în noi în conformitate cu constituția individuală a corpurilor noastre provocînd reacții fiziologice cunoscute nouă, emoții, gînduri paralele. De aici se și naște iluzia că aceste gînduri sînt generate de noi. Iar ceea ce este născut de noi se dovedește a fi Eul nostru autentic. Pînă la Eul autentic omul mai are de parcurs un drum (dacă-l interesează, desigur) cercetînd caracterul transformării și remodelării formelor-gînd standard din individualitatea umană a corpurilor dense și subtile.

Următoarea structură se adresează formațiunilor supra subtile. Yoghinii au intitulat-o structură cauzală și au delimitat pentru ea un corp: cauzal. Cercetările contemporane asupra învelișurilor corporale împart această structură supra subtilă în trei corpuri: cauzal prpriu-zis, buddhi și atman. Rezultă că omul are șapte ceakre principale și șapte corpuri fundamentale. Să urmărim și noi această schemă oprindu-ne scurt la fiecare din corpurile supra subtile.

Corpul cauzal este corpul cauzelor, are o natură karmică. În viața omenească se petrec multe și diverse evenimente. Unele din ele par firești, justificate logic, altele stranii pînă la absurd. Există evenimente pe care omul le așteaptă și pentru care se pregătește minuțios, după cum există și acelea în care eroul întîmplărilor repetă într-una numai două cuvinte „Pentru ce?" Oricum ar fi, nu există în viața omului evenimente întîmplătoare. Fiecare are o structură corporală care dirijează șirul evenimentelor, ea este reflectarea, mulajul tuturor corpurilor mai dense. Mai degrabă, este copia inversă. Sufletul omenesc, pregătindu-se de o nouă încarnare în lumea pămîntească, își alege un loc și un timp pentru acest eveniment. Omul nu se pregătește pentru o simplă plimbare sau pentru odihnă, ci pentru o muncă serioasă și dificilă de autodesăvîrșire. Sînt studiate pînă la detaliu toate încarnările anterioare, analizate și cîntărite cu cele mai fine cîntare ale onestității interioare toate gesturile și evenimentele trecute. Se stabilește care însușiri au fost prelucrate îndeajuns și mai mult de atît (de ele este bine să te eliberezi într-o oarecare măsură) și care sînt în mare lipsă. Mai bine ne-am desăvîrși acolo între suflete atît de înțelegătoare și delicate, ce să ne mai agităm încolo și-ncoace pe Pămînt? - va spune scepticul. Se poate desigur și acolo, în lumea subtilă, să evoluezi cumva dar

Scanned with OKEN Scanner

asemenea pietre de moară ca pe Pămînt nu se pot găsi multe în Univers, de aceea se şi doreşte o nouă încarnare în pămîntean. Şi iată că-şi alege omul un nou drum pămîntean pentru ca toate aceste eforturi să nu fie zadarnice. Se poate alege o familie bogată, trăind în bunăstare, şi să fii unicul, mult-aşteptatul copil, dar nu va fi asta o pierdere de timp? Ştiinţa de a trăi şi de a supravieţui în şuvoiul iubirii generale este deja dobîndită. Dar cum ar fi să încerci un tip de familie nereuşită? Şi încă într-o ţară dificilă cu climat sever? Aici în mod sigur există şansa de a învăţa ceva nou. Aşa se ţese pînza noului trup cauzal, care pregăteşte şirul evenimentelor pentru noua viaţă de pe Pămînt.

Prin urmare condiţiile vieţii de pe Pămînt au fost alese: climat sever, asta înseamnă că vor fi evenimente legate de depăşirea dificultăţilor climatice şi corpul fizic va trebui să fie pregătit corespunzător; va fi cazul să te hrăneşti cu produse nedietetice, ba şi mediul este deja cam stricat - corpul eteric va trebui să se descurce, să se adapteze unor astfel de condiţii; apoi o familie deloc simplă, toţi cu caractere dure, înseamnă o viaţă emoţională saturată - iată că pentru corpul astral se adună un şir de evenimente bune pentru şlefuire; iar în ce priveşte corpul mental, sigur nu-i vor îngădui să somnoleze şi încă, uite, pe Pămînt a apărut o nouă temă - legea materialităţii gîndului, înseamnă că există o şansă de a învăţa să lucreze cu gîndul. Să înveţi, de exemplu, să nu te amesteci în viaţa nimănui deja de la nivelul gîndurilor, să nu înşeli, să nu judeci pe nimeni, să nu fii zgîrcit şi mai sînt multe altele de învăţat cînd conştientizezi, în sfîrşit, materialitatea gîndului.

Corpul cauzal pregăteşte şirul evenimentelor din noua reîncarnare, pregăteşte corpurile pentru viaţa în mijlocul acestor evenimente. Rezultă că viaţa terestră a omului este predeterminată în toate întîmplările ei, de la început pînă la sfîrşit? Da, aşa este, dar cu exactitate pînă la libera voinţă a omului. Desigur, omul n-are în viaţa lui chiar atît de mult din această libertate. Deja faptul că forţa gravitaţională îi ţine corpul destul de strîns pe suprafaţa Pămîntului îi limitează mult libertatea deplasării, de exemplu. Dar există o mulţime de alte obstacole, să ne amintim doar de acel om care se grăbea la întîlnire într-o oră de vîrf şi a fost nevoit pentru o vreme să meargă împotriva sensului de mişcare al majorităţii oamenilor. Cîte legături limitative au apărut atunci în viaţa lui. Libera voinţă îi propune două linii extreme de comportament. S-o ia pieptiş înainte făcîndu-şi loc cu coatele şi să ajungă la evenimentul determinat de corpul cauzal - întîlnirea cu iubita, exact la timpul stabilit şi să aducă cu sine o trenă de emoţii şi gînduri rele, ale oamenilor supăraţi de o asemenea impoliteţe, plus găuri în corpurile mental, astral, eteric făcute de propriile gînduri rele şi posibil

chiar pe corpul fizic. Altă variantă de rezolvare a situaţiei cauzale îl poate duce la aceea că omul s-a străduit foarte tare să treacă prin masa de oameni fără să fie remarcat, nu a provocat nici o emoţie, nici un gînd morbid, nu a călcat pe nici un picior ci pur şi simplu a întîrziat la întîlnire. Acum va trebui să dea explicaţii iubitei dacă ea a rămas să-l aştepte. Iar între situaţiile extreme sînt nenumărate variante intermediare - alegeţi.

Este posibil amestecul în şirul karmic de evenimente? În cazul în care karma i-a prefigurat omului viaţa într-un corp fizic slab, nedezvoltat şi într-un corp eteric incapabil să asigure procesele fiziologice de bază, cu astralul supraîncărcat de emoţii morbide (supărare, iritare, irascibilitate), cu o gîndire labilă, superficială nu se va schimba nimic. Altceva, după cumulul de datorii faţă de sine însuşi, acest om nu a putut primi. Dar libertatea voinţei îi va permite să-şi cheltuiască repede restul de forţe şi să plece în altă lume fără să înţeleagă ce-a mai fost şi asta. Sau poate, lucrînd cu corpurile sale, antrenîndu-le, ajunge să înţeleagă în cele din urmă ce a fost totuşi viaţa. Corpurile mai dense, o dată modificate atrag după sine şi modificări în cele subtile. Totul este legat de tot, indiferent de cadrul filozofic în care ne-am găsi, de termenii cu care am opera această teză îşi găseşte inevitabil confirmarea. De aceea şi corpul cauzal va forma acele cursuri de evenimente pentru omul care, lucrînd stăruitor asupra sa, şi-a lărgit posibilităţile.

Corpul buddhi fixează cunoaşterea subtilă a sorţii omului, menirea, misiunea lui. În sanscrită buddhi înseamnă „raţiunea superioară". Omul obişnuit încearcă să nu reflecteze asupra menirii lui şi mai ales să vorbească emfatic (bombastic) despre vreo misie, nu-i vine la-ndemînă şi chiar se teme. Mai marii şi puternicii lumii acesteia au o misiune de îndeplinit, noi însă, trăim cu modestie. Creştem copii, ne vom dădăci nepoţii, avem n-avem locuinţă dar o casă de vacanţă ne-am construit, am pus acolo şi nişte pomi şi gata toată misia. Şi totuşi, o prefigurare a destinului are fiecare om şi este de dorit să se împlinească. Dar cunoaşterea propriei sorţi este ascunsă de privirea superficială a omului, adînc în subconştient. Pînă la această cunoaştere omul mai are de crescut. Prin corpul buddhi al cunoaşterii cereşti omul deja se apropie pînă la atingere de procesele universale. Din punctul de vedere al energiilor celui de al şaselea corp, dacă omul se ocupă sau nu de perfecţionarea şi purificarea corpului său fizic, dens, nu mai este problema personală a ultimului deţinător ci o problemă care îi implică pe foarte mulţi din Univers.

Iar din moment ce există un anume interes superior în acţiunile individului atunci există şi forţa care în mod neabătut îl va împinge pe om să execute acea acţiune. Şi omul, în cele din urmă, va simţi forţa stimulatoare

şi va împlini paşii prescrişi de soartă sau propriile slăbiciuni îl vor învinge totuşi, iar el se va abate de la făgaşul ales cîndva de el însuşi. Doar şi-a formulat soarta în acord cu nevoile Universului încă de acolo, în pragul încarnării pămînteşti. Omului nu i se va permite mult timp să evite împlinirea misiunii sale. Prins de cursul evenimentelor, pornite de energiile corpului cauzal, căzut în capcana şi reţeaua gîndurilor comune, ce umplu corpul mental, încarnat în izbucnirile emoţionale ale astralului, în problemele corpurilor eteric şi fizic, omul se poate rătăci departe de făgaşul dat lui de soartă. Va fi cu atît mai greu să se facă o corectare, şi procedura fiind foarte dureroasă.

Însă numărul încercărilor de a împlini predestinarea pe durata unei vieţi concrete, este limitat pentru fiecare din noi. Dacă omul se abate sistematic de la ţelul lui principal demonstrînd o completă neînţelegere a semnelor sorţii, atunci mai devreme sau mai tîrziu el îşi va irosi toate şansele şi va fi scos de pe traseu ca unul ce nu face faţă. Aflîndu-se deja în afara corpului fizic şi nemaiavînd posibilitatea de a îndrepta ceva la repezeală, omul va privi cu regret cadrele filmului unei existenţe ce nu a evoluat cu nimic şi se va mira cum de a putut fi atît de orb încît să nu perceapă semnalele clare ce-l îndreptau către ţelul vieţii.

Ce fel de misiune trebuie să aibă omul obişnuit? Şi de ce nu se poate pur şi simplu trăi, spre bucuria vieţii, aşa cum fac toţi oamenii normali? Desigur că se poate, doar că trebuie în scurtul interval al vieţii terestre de astăzi să reuşeşti să înţelegi ceva despre tine şi despre lumea în care eşti nevoit să trăieşti. Ne este necesar, de aceea am şi venit în această viaţă. Nu pentru odihnă şi plăcere ci pentru cunoaştere. Agitîndu-se în vîrtejul evenimentelor vieţii omul uită de ce i-a călcat pragul.

Dar de ce se preocupă atîta Universul pe tema alegerii noastre personale? Facem sau nu faţă sarcinilor alese pentru viaţă, ne abatem de la ţel sau ne vom apropia de el pe drumul cel mai scurt - este doar problema noastră personală! Da, într-adevăr ar fi doar problema noastră dacă n-ar exista legea fundamentală a vieţii: materialitatea gîndului. Omul este supus greşelii şi experienţa negativă sub forma gîndurilor, emoţiilor, sentimentelor se fixează temeinic în cîmpul informaţional şi se împrăştie prin tot Universul. Nu există bariere pentru gînduri, nu există apărare împotriva influenţei lor. Experienţa planurilor nereuşite devine accesibilă.

Iată cum decurg lucrurile cu misiunea. Înseamnă că este important corpul acesta, buddhi. Sau poate ne suflă cineva totuşi - care şi a cui este această misiune? Ghicitoarele, astrologii sau oamenii de ştiinţă-psihologi îşi vor etala cărţile, horoscoapele, chestionarele, va avea loc o discuţie de suflet şi vor spune: „Ar fi trebuit să te faci pictor; ai o mînă uşoară, ai sim-

ţul culorii, o imaginaţie bogată iat tu te-ai lăsat pradă comerţului, mergi pe lîngă menirea vieţii tale." Da, numai că nu există pe Pămînt un astfel de om, care ar putea să hotărască pentru altul, ce este mai important: să are pămîntul sau să bată fierul. Şi o astfel de alegere nu are de-a face cu misiunea ce trebuie îndeplinită. Toate sînt fluxuri cauzale, mijloace de realizare a predestinării printr-o activitate concretă. Şi într-adevăr, un gen de activitate îi poate fi omului mai la îndemînă decît altul iar pentru unele trasee de viaţă ce nu are nici energie nici forţa în momentul respectiv şi dacă din greşeală pleacă pe ele, tolerîndu-şi ambiţiile, nu va mai avea timp să-şi dea obolul şi nu va mai ajunge la scopul vieţii lui. Dar poate că sarcina principală a acestui om a fost să se înfunde în cele mai lipsite de speranţă treburi şi să dobîndească experienţa de a face pasul dintîi, cel mai greu? Toate acestea le poate înţelege despre sine numai omul însuşi. Pentru aceasta trebuie să înveţe să se asculte, să aibă încredere în sine, să se iubească. Atunci, experienţa pozitivă a misiunii îndeplinite îi va ajuta pe oamenii de mai tîrziu să înceapă lucruri noi întrucît această experienţă se va fixa în cîmpul gîndurilor sub forma unei cunoaşteri finite. Misiunea omului nu constă în aceea că ştia să alcătuiască rime şi a făcut o mulţime de strofe ce sună plăcut, alinînd cu energia lor generaţiile următoare de oameni, ci în aceea că nu şi-a lăsat talentul să se piardă, l-a dezvoltat, învingîndu-şi, poate, lenea, rutina, zăpăceala şi tot ce avea în arsenalul datoriilor karmice, reuşind să ajungă prin creaţie la stările limită.

Acum omului îi este uşor să ajungă pe culmile extazului creaţiei, independent de sfera de aplicaţie a forţelor creatoare. Deja are experienţa atingerii acestei stări.

Corpul atman, ultimul dintre corpurile supra subtile. În sanscrită Atman înseamnă „sufletul superior", „spiritul divin al Universului". Acest corp este deschis contactului liber cu lumea. El parcă s-ar deschide în profunzimea spaţiului din jurul omului. Energiile Cosmosului intră în om prin cel de al şaptelea lui corp şi se translatează în planurile inferioare, ducînd la o corectare a corpurilor corespunzătoare şi prin ele - adaptarea omului la noile energii cosmice. Aflîndu-se în corpul dens, omul se percepe de la început ca o substanţă fizică. Pe măsură ce se acumulează experienţa sub influenţa fluxurilor transmise de cîmpul informaţional, el se va înrădăcina în convingerea că nimic altceva decît ceea ce se numeşte trup nu există. Dar poate că, adunînd fărîme de senzaţii neobişnuite şi confruntîndu-le, ajunge la a se conştientiza ca esenţă divină, la acceptarea faptului că există un oarecare spirit superior care este oriunde şi oricînd, ceea ce înseamnă că şi în el însuşi. Aceasta este deja altă concepţie asupra lumii altă credinţă, credinţa în natura dumnezeiască a omului. Aceeaşi experienţă de viaţă

Scanned with OKEN Scanner

dar altfel asimilată l-a dus pe om la o altă concepţie asupra lumii. În plus educaţia, absoluta influenţă a mediului, îl fac un adept convins al sistemului de credinţă dominant în societate.

Nevoia de credinţă este mare la om. Fără ea el pierde direcţiile de orientare în lumea în care trăieşte, se simte lipsit de apărare în faţa furtunilor sorţii, aruncat nu se ştie de ce într-o lume aspră, crudă. Această nevoie este manifestarea forţei vitale a corpului superior atman. Foamea fizică obişnuită este ştiută de toţi. Foamea emoţională îl determină pe om să se lanseze în căutarea unor senzaţii şi sentimente noi. Există o foame de idei şi gînduri noi, de evenimente de viaţă concrete şi setea unei linii călăuzitoare a sorţii. Dar există şi o foame spirituală cînd omului îi lipsesc vibraţiile înalte, stările extatice. Lucru straniu, omul obişnuit în viaţa lui comună nu este onorat cu astfel de stări, el pur şi simplu nu este gata să le trăiască în mod adecvat dar percepţia că aceste stări sînt reale, pulsează undeva adînc înăuntru şi îndeamnă la căutări spirituale. Insatisfacţia spirituală apare cel mai des la oamenii care au experimentat destule senzaţii corporale, senzuale, care au fost în multe prelucrări existenţiale şi au „ros" granitul concepţiilor mentale, filozofice. Atunci şi apare nevoia de a-şi înţelege misiunea pe Pămînt şi de a simţi freamătul corpului atman care permite atingerea stărilor divine.

Calea spre obţinerea eliberării supreme (supremei libertăţi) nu este simplă şi începe de jos, de la formele corporale grosiere, de la cele mai joase vibraţii energetice. Sînt posibile cîteodată străpungeri în spaţiile superioare şi cu corpurile mai înalte. Există oameni cărora constituţia individuală a corpurilor subtile le permite să facă asemenea salturi. Există şi ajutor de sus transmis prin energia corpului atman însuşi. Dar lucrul individual, cu corpurile inferioare, pentru omul ce a păşit pe calea căutărilor spirituale nu i-l poate totuşi anula nimeni. La nivelul înalt, astral-mental, mişcarea începută aici va fi dublă: în sus, spre spiritul suprem, şi în jos, pentru eliberarea de mormanele din ariergardă. Să laşi asemenea mormane în spatele tău nu este chiar inofensiv, dar cînd munca spirituală este bine organizată, înaintarea în sus şi curăţarea de datoriile din corpurile mai grosiere se fac paralel.

Totul este în legătură cu toate. Dificultatea lucrării spirituale chiar în asta constă, în aceea că ea presupune o muncă destul de complexă în toate corpurile omului. Dacă încă din copilărie nu i s-a format deprinderea de a se raporta cu respect la corpul său fizic, va trebui să i se formeze acum, cînd a apărut cerinţa parcurgerii căii spirituale. Iar asta înseamnă obligaţia de a regla problemele de nutriţie, de a deprinde cele mai simple procedee de purificare, de a-i da corpului, în acord cu constituţia lui, sarcini şi de a-l învăţa cum să se relaxeze profund. Dacă este asimilată lucrarea corporală

la nivelurile fizic şi eteric dar nu există eforturi pentru purificarea la nivelul corpului astral, nu se va înainta. Şi omul va rămîne blocat în ascunsele lui emoţii şi spaime strivite şi înghesuite în subconştient. Dacă omul nu este învăţat să-şi treacă, cu măsura onestităţii interioare, peste acest corp, atunci nu va putea trece peste barierele propriilor emoţii.

Mai departe - corpul mental este saturat de concepţii străine, teorii şi gînduri ce nu îi aparţin pe care omul le consideră în mod sincer ca fiind ale sale. Şi pînă nu se lucrează la curăţarea acestui nivel, pînă cînd gîndurile nu vor fi puse sub control, nu va apărea liniştea interioară atît de necesară pentru a auzi glasul lui Dumnezeu şi nu corul propriilor emoţii, dorinţe, gînduri şi restul zgomotoasei populaţii a corpurilor subtile. Este o muncă grea să atingi percepţia, simţirea propriului corp atmanic. Pe drumul acesta sînt mulţi falşi îndrumători care manipulează abil conştiinţa încă necurăţată a omului neeliberat de ambiţii, de dorinţa pătimaşă de a atinge mai repede divina cunoaştere sau de curiozitatea banală.

Şi se îmbulzesc spre om vedeniile: iată-l că vorbeşte cu îngerii de la egal la egal şi primeşte informaţia din prima sursă. Iar la o verificare este ambiţia noastră care şi-a lipit aripioarele, s-a acoperit de văluri albe şi se distrează pe seama noastră. Dar totul în jur este viu şi emoţiile sînt entităţi vii. De, vrea omul să vorbească cu îngerii, de ce să nu ne amuzăm - lasă-l să se bucure, poate va rămîne mai mult timp în ignoranţă şi nu va observa cine sînt glumeţii. Iar cu cît va rătăci mai mult omul, cu atît va fi mai lungă viaţa nestingherită a emoţiilor înseşi pe care ar merita să le înfrîneze. Ele înţeleg asta, oamenii - nu întotdeauna. Grea este calea spirituală, dar există şansa de a se realiza, de a atinge eliberarea, măcar în parte, de a te elibera de lanţurile trupului prost folosit, veşnic înfometat, veşnic nedormit îndeajuns şi veşnic bolnav, fără a-l părăsi. Să înfrînezi năravul îndărătnic al emoţiilor clocotitoare. Să înveţi să nu-ţi arunci propriile gînduri ca pe pietre şi să nu cazi în plasa celor străine. În sfîrşit, să înveţi să trăieşti în fluxul evenimentelor corpului cauzal fără să te loveşti prea rău la cotituri şi la schimbarea cadrelor (de film). Să-ţi înţelegi propria soartă şi să atingi izvorul divin. Doar se spune: „Drumul îl întăreşte pe cel ce merge". Să porneşti oare pe acest drum? Fiecare alege singur.

Toate cele şapte corpuri ale omului, conform „anatomiei subtile", par a fi incluse unele în altele. Şi fiecare din corpuri are o structură subtilă şi umplînd tot volumul corpului anterior iese prin conturul său exterior dincolo de limitele lui. Este un contur tot mai estompat şi îndepărtat de suprafaţa corpului fizic şi este perceput de oamenii sensibili ca aură şi se numeşte biocîmpul lui. Adică, atingîndu-se de orice în lumea fizică, omul intră în contact cu corpurile altor entităţi vii, atingîndu-se întîi de limitele exterioare

ale corpurilor subtile. Omul sensibil simte deja această uşoară atingere.

La omul sănătos suprafaţa corpurilor subtile este netedă, fără rupturi, ridicături şi căderi (denivelări). Organele interne, canalele energetice şi centrele energetice - ceakrele pe care le-au descoperit înăuntrul şi la suprafaţa corpului fizic au proiecţiile lor în fiecare dintre corpuri. În felul acesta, omul întreg cu tot „dispozitivul" lui reprezintă o construcţie din corpuri întrepătrunse şi interdependente, structurate analog corpului fizic. Şi ficatul, şi rinichii „ştiu ce vor" şi se gîndesc la ceva, trec prin emoţii şi iau parte la fluxul propriilor evenimente, deoarece sînt organe vii, ca totul din jur.

Cu aceasta încheiem examinarea anatomiei subtile a omului.

Scanned with OKEN Scanner

LEGILE COSMOSULUI DE CARE TREBUIE SĂ ȚINEM SEAMA

Despre aceste legi am amintit nu o dată dar ne întoarcem la ele în virtutea importanței lor. Ele sînt trei:

1) Gîndul este material.

2) Totul în jur este viu.

3) Noi sîntem răspunzători pentru tot.

În aceste trei scurte formule sînt înscrise în formă concisă toate cunoştinţele spirituale ale lumii, toate cărţile şi învăţăturile. Cuiva o asemenea afirmaţie i se va părea excesivă dar un observator atent al vieţii va fi de acord şi cu adevărul legilor, şi cu forţa lor atotcuprinzătoare. Ele s-au consolidat îndeajuns în Cîmpul Informaţional al Pămîntului şi conştiinţa colectivă aproape că s-a obişnuit cu aceste formule simple. Prima formulă se aude astăzi destul de des, chiar ameninţă să devină un loc comun. Dar de aceea sînt fundamentale aceste legi pentru a nu se lăsa chiar aşa de uşor tocite de frecventa şi orala lor utilizare.

Au apărut deja şi oameni care nu recită formule de-a gata ci încearcă să le înţeleagă esenţa vitală şi să-şi organizeze viaţa după ele. S-a dovedit a nu fi o treabă simplă - să ştii şi să urmezi legile universale pentru că sfera aplicării lor este viaţa întreagă. Gîndul se dovedeşte a fi material peste tot: şi în timpul lucrului şi la plimbare, chiar şi cînd omul face o baie. El este material nu numai pe Pămînt dar şi în orice colţ al Universului şi în universurile ce există în paralel cu al nostru.

Scanned with OKEN Scanner

Şcolile spirituale, învăţătorii spirituali, au încercat şi înainte să-l deprindă pe om cu unele cazuri particulare ale manifestării acestei legi. Ne-au spus că este un păcat să vrei avuţia altuia, să doreşti femeia altuia (probabil şi ea este avuţia cuiva). Omul a încercat să nu jinduiască bunul altuia - nu a reuşit, gîndul tot se furişează spre ce-i interzis. La început s-a speriat: „Ce fac eu aici?" Apoi a privit mai atent: averea vecinului nu s-a micşorat. E adevărat că nevasta lui a început să se uite cam ciudat dar cine poate să zică ceva? Gîndul nu se vede? Dar a venit o nouă descoperire: „Dacă îmi permit din cînd în cînd să doresc puţintel ceea ce-i al altuia, se vede că nici vecinul nu e prost. Ochii lui fug în toate părţile de îndată ce-mi calcă pragul. Nu, cu el trebuie să-mi ţin urechile ciulite şi să cred mai puţin în cuvintele lui". Aşa se prinde gînd şi cresc înlănţuiri ciudate de la acel prim gînd neastîmpărat. Gîndul este ceva care lucrează interesant. Să se înfăptuiască, să se realizeze imediat nu-i reuşeşte: e fărîmicios, slab energetic, temător dar rezistent. Trăieşte de secole în cîmpul gîndurilor Pămîntului şi nu păţeşte nimic. De mult a părăsit pămîntul primul care a rîvnit avutul altuia dar gîndul lui trăieşte şi ne întunecă şi acum. Pentru că cei care au ajuns la el sînt mulţi pe Pămînt şi puterile i-au crescut, deja poate şi singur să intre în corpul cuiva şi să-i facă omului în ciudă.

Indiferent de cît timp îşi adună gîndul forţele, mai devreme sau mai tîrziu el devine patrimoniul unor mase largi de locuitori ai Pămîntului. Iar în interiorul acestor mase va fi neapărat cineva venit aici să-şi înţeleagă pasiunea pentru avutul altuia. Toată fiinţa lui interioară este pătrunsă de aceste vibraţii. El a venit să se elibereze de patima păguboasă iar aici se dovedeşte că sînt atîţia care jinduiesc la avutul altuia, şi se tem doar să nu fie prinşi. A răbdat cît a răbdat omul şi n-a mai rezistat şi a hotărît: „Doar o dată ca să mă descarc". Dar după prima oară vine a doua oară şi degeaba a venit omul pe pămînt - nu s-a descurcat, ba a mai şi adăugat încă multe alte forme - gînduri negative în cîmpul deja îngroşat al Pămîntului. Măcar şi aceea că poţi să faci ceva dar nu rezişti şi renunţi. Există acum şi un astfel de experiment. Următorul se va apuca mai uşor de treabă ca s-o lase neterminată. Iată cum este el, gîndul materializat! Nevăzut dar întotdeauna prezent.

Şi se mai spune: „Nu judeca" şi se explică: „Ca să nu fii judecat". Fără comentarii, omului contemporan îi este greu să înţeleagă de ce-i rău să judeci pur şi simplu, numai sub ameninţarea unei judecăţi în replică se mai poate încerca să-l opreşti pe careva din astfel de activităţi. Şi totuşi, vorbim numai despre forme orale. Cuvîntul poate într-adevăr să rănească foarte adînc. Cuvintele spuse zboară, desigur, însă gîndurile născute de ele trăiesc mult timp şi picură otravă pe substratul bolnav al omului. Dar să nu-l judeci pe altul în gînd? Despre asta nici nu se vorbeşte. În morala socială

încă nu s-a ivit un asemenea postulat.

Cît de mult ne place să ne incomodăm unul pe altul, să ne punem piedici, să-l agăţăm cu gîndurile-cîrlige şi să-l oprim pe confratele întru civilizaţie. Se hotărăşte omul pentru o oarecare lucrare interioară, îşi adună toată voinţa şi face acest prim şi greu pas. Energia din jurul său îşi schimbă dintr-o dată configuraţia şi cei din apropiere se agită simţind că ceva nu-i în regulă. Înainte se putea lua energic de la om fără oprelişti atingîndu-i corzile sensibile, folosindu-te de susceptibilitatea, neliniştea, spaimele lui. Mai nou a devenit econom nu se lasă provocat, nu se supără şi de aceea nu-şi cedează energia. Asta nu-i place celui din apropiere şi trece la atac. Se foloseşte tocmai însuşirea materialităţii gîndului. Dar cum se organizează totul, ce anturaj se constituie: intră în funcţiune şi concepţiile fundamentate ştiinţific, în contradicţie cu care a venit acest căutător de noutăţi, şi principiile morale încălcate. Numai să încolţească puţin îndoiala că-şi va face ca treaba demolatoare şi totul se va întoarce la locul său. Oamenilor le este greu să recunoască că pe ei nu grija faţă de aproapele lor îi mînă ci temerea că schimbările lui pot duce la schimbarea a tot ce-l înconjoară. Mai este şi invidia care şopteşte: „şi dacă totuşi iese în libertate, cum rămîne cu tine?”. Dar să depui eforturi nu-ţi prea vine, înseamnă că trebuie să ţii în frîu şi ceea ce iese la suprafaţă! îi este de-ajuns numai să-şi repete ferm şi convins, şi cu vorba şi cu gîndul: „N-o să-ţi reuşească nimic”. Şi apoi să tragă triumfal concluzia: „Doar ai fost prevenit că nu va ieşi nimic!”.

Da, am vorbit despre materialitatea gîndului, dar pînă la practica vieţii, cînd în mod nepermis se va gîndi incorect la sine, la cei din jur, la natură, la lume în genere, mai este încă mult. Dacă fiecare din respectabilii pămînteni, chiar şi acela care nu poate pronunţa un cuvînt rău, se va uita cinstit înăuntrul său şi-şi va urmări măcar un ceas gîndurile, se va îngrozi. Cîte gînduri stranii, proaste şi lipsite de frumuseţe, ne vizitează. Şi prin faptul că ne fixăm asupra lor le întărim vitalitatea de aceea vor trăi multă vreme. Închipuiţi-vă ce greu îi este să urmărească tot zgomotul gîndurilor aceluia pentru care contactul cu gîndul este ceva natural. Cum altfel, se pare că această creaţie superioară alcătuită după chip şi asemănare îl cam plictiseşte pe apropiatul şi îndepărtatul Cosmos prin gîndurile sale nu tocmai curate. Dar a venit vremea şi pentru pămînteni să-şi pună în ordine gîndurile.

Dacă gîndul ar fi material şi atît, el însă mai este şi viu, întrucît conform celei de a doua legi, în lume totul este viu, deci pur şi simplu nu există materie moartă. Omul admite cu greu, astăzi, valoarea deplină a vieţii animalelor. De vii sînt vii dar n-au raţiune. Dar cel care s-a aflat multă vreme pe lîngă animale poate să contrazică teza despre lipsa lor de judecată. Spre

Scanned with OKEN Scanner

deosebire de oameni şi animalele înţeleg limbajul gîndurilor.

Atunci, poate că în plante viaţa nu este chiar autentică? Desigur, ceva se schimbă în ele după sezon, s-ar putea numi asta viaţă, probabil, dar una foarte limitată. Dar şi plantele cunosc limbajul gîndurilor, şi ele „văd" gîndurile noastre pînă la rădăcină, cum se spune. Iată cum stau lucrurile cu stejarii - frasinii lipsiţi de judecată de la care, conform sfaturilor unor sisteme terapeutice, poţi să preiei energie pe degeaba (apropo, cu ajutorul legii materialităţii gîndului). Dar nu se ştie de ce omului nu-i vine o idee atît de simplă: el fără-ndoială este viu; dar de îndată ce unul dintre confraţi începe să pretindă în numele raţiunii un spaţiu vital (pămînturi, bunuri, sănătate, energie), îi place? Normele moralei sociale presupun măcar să-i ceri voie stăpînului acestui spaţiu. Dar cu plantele, se vede treaba, poţi renunţa la politeţe. Timpul lor curge, firesc, mai încet decît al nostru şi viaţa nu este atît de grăbită dar şi plantele reacţionează la agresiunea noastră împotriva lor. Trece vremea şi acolo unde omul nu a reuşit să realizeze un acord cu natura vie, ea îl îndepărtează.

Viaţa mineralelor curge şi mai încet. Piatra de lîngă drum a văzut multe la vremea ei, multe a regîndit. Dacă materia gîndului i-ar fi accesibilă omului cum îi este ei, ar putea ieşi o discuţie interesantă. Să lăsăm pietrele, este în ele o forţă tainică, poate chiar sînt vii. Dar ceea ce este făcut de om poate fi viu? Lucrurile făcute de mînă au pînă şi caracterul lor. Unele ori sînt capricioase, ca nişte copii, uneori glumesc, iar alteori se supără şi pot chiar exploda la furie.

Cum s-ar aşeza toate la locul lor dacă omul ar fi învăţat din copilărie să înţeleagă altă viaţă, să înţeleagă că nimic din ce este viu nu suportă agresiunea asupra sa şi la violenţă răspunde adesea în acelaşi fel.

Aşa şi gîndul este viu şi conţine toate particularităţile materiei vii. Are caracter, are capacitatea de a simţi şi posedă aceeaşi poftă de viaţă ca şi omul. Odată născut şi hrănit de ulterioarele întoarceri către el, gîndul manifestă abilitate şi tenacitate la toate încercările de a te elibera de el. Astfel că omul va trebui să caute căi de colaborare şi să înveţe să realizeze acorduri cu cele mai pisăloage dintre gîndurile lui.

Am fi putut în continuare să nu dăm atenţie primelor două legi fundamentale, dacă n-ar fi a treia, care susţine iminenţa răspunderii a tot faţă de tot. Omul este răspunzător pentru toate actele comise şi pentru necomiterea actelor cînd sînt gata să se producă, este răspunzător pentru toate cuvintele lui spuse şi nespuse. Este răspunzător pentru gîndurile lui. Alegerea este de partea omului: să-şi permită, sau să se ţină-n frîu? Poftiţi, judecaţi-vă aproapele doar că va veni timpul şi se va pune întrebarea: ce drept aţi avut să-l incomodaţi pe om şi să alcătuiţi în Cîmpul Informaţional al Pămîntului o

Scanned with OKEN Scanner

formă pe potrivă ce-şi va găsi ulterior o mulţime de adepţi? O sarcină karmică grea va lăsa nevinovata patimă de a-i judeca pe alţii. Poate că deja în această viaţă va trebui să treceţi prin greutăţi provocate de acest obicei, poate, datoria se va întinde ca o trenă în viitoarea încarnare, să înveţi să trăieşti fără să-l judeci pe altul tot va trebui. Omul îl judecă pe altul pentru că nu a învăţat să-i permită fiecăruia să fie aşa cum este. Dar iată, este unul din cale-afară de prost, nu se poate să fii aşa. Poate. Astăzi este aşa şi poate că face paşi disperaţi pentru a se deştepta, dar eticheta gravată cu puterea gîndului îl ţine, nu-l lasă. Are careva dintre oameni dreptul de a opri evoluţia cuiva? Nu, un astfel de drept nu are nimeni.

Dar dacă este un delicvent? Pe ăsta trebuie neapărat să-l etichetezi şi cu vorba şi cu gîndul pentru ca să se-nveţe şi alţii minte. Şi aici este o fundătură şi neînţelegerea faptului că gîndul este material. Gîndul are o mare putere de influenţă asupra omului însuşi. Pentru ceea ce a săvîrşit delicventul el răspunde după legile acelui stat în care trăieşte, va răspunde şi în faţa judecăţii lui interioare cînd va veni timpul cîntăririi propriei vieţi pe balanţa fină a karmei. Dar mai vrem acum să ne bucurăm de tabloul caznelor lui. Scuzaţi dar ce caută aici răzbunare dreaptă? Este patima pentru cruzime care cere privelişti. Furia (răutatea) pe care n-am avut motiv s-o arătăm şi acum o putem demonstra. Şi multe alte însuşiri „minunate", adînc ascunse înăuntru se cer afară. Gîndul este material, răutatea noastră trăieşte în spaţiul cîmpului gîndurilor şi-i provoacă, îi împinge pe oamenii aflaţi la acest nivel al evoluţiei spirituale, cum că ar putea să-şi întrupeze răutatea lor şi a altora în lumea fizică, trecînd de la gînd la faptă. Cu cît este răutatea omului, ascunsă în adîncul sufletului, mai bună decît răutatea delicventului? Aşa încît poate este mai rezonabil să nu judeci pe nimeni din această lume, atunci, vei vedea, vor dispărea din cîmpul gîndurilor sursele de ură, neîncredere, dispreţ al oamenilor, unul faţă de altul.

Dacă-i este sortit civilizaţiei noastre să se păstreze şi să treacă în epoca Albă se va întîmpla numai cu condiţia că va porni o reconstrucţie interioară serioasă şi prin detaşamentul său de frunte se va contopi cu civilizaţia ce vine şi care stă să apară. O astfel de reconstrucţie presupune mari schimbări care vor atinge toate laturile vieţii interioare şi exterioare ale omului.

În conformitate cu prima lege fundamentală, omul va spune numai ceea ce gîndeşte, iar faţă de gînd va fi precaut şi atent. Omul nu va mai minţi, deoarece minciunile vor fi văzute de toţi cei din jur în virtutea ştiinţei lor de a citi şi înţelege gîndurile, la fel de uşor ca şi cuvintele. Normele moralei triple, cînd omul spunea una, gîndea alta şi făcea altceva vor ieşi din uz. Se vor schimba însăşi morala, relaţia dintre bărbat şi femeie va fi alta, psihologia oamenilor se va transforma. Supărările, invidiile, zgîrcenia

toate vor trebui să plece sau să-şi schimbe forma. Cum vor putea soţii să stea supăraţi multă vreme unul pe altul, doar supărarea este prelungirea unei altercaţii zgomotoase în forma monologului interior de gînduri. Iar dacă gîndul va putea fi auzit, aşa cum astăzi se spune tare, cuvîntul, vor mai fi posibile bătăliile zgomotoase de săptămîni? Doar nu sînt decît cheltuieli enorme de energie. Oamenii rezonabili nu-şi pot permite asemenea lucruri. Oamenii vor deveni mult mai deschişi şi sinceri. Pînă şi diferenţele naţionale se vor estompa întrucît limba gîndurilor este universală. Şi cu natura va exista o înţelegere reciprocă - va funcţiona a doua lege. Omul va fi pur şi simplu condamnat să-şi arunce la groapa de gunoi prezumţiosul statut de frate mai mare.

Pentru astăzi sarcina datoriilor civilizaţiei noastre faţă de ea însăşi şi Universul întreg este mare. Cea mai importantă între ele este neştiinţa şi inabilitatea de a trăi după legile cosmice. Această karmă grea ne împinge spre schimbări. Este inutil să te împotriveşti karmei - datoriile trebuie plătite şi mai bine la timp deoarece condiţiile de plată se schimbă mereu şi în direcţia cea mai rea pentru datornic. Posibilitatea de a te elibera de unele noduri karmice există întotdeauna dar ele nu sînt într-un număr infinit. Dacă elevul nu-şi face sistematic temele şi nu pentru că nu poate ci pentru că îi este lene, mai devreme sau mai tîrziu va apărea întrebarea: „Merită să înveţe un astfel de elev? Poate este cazul să-l dăm afară?". O astfel de întorsătură a evenimentelor ar fi catastrofală. Avem o ultimă şansă, pe celelalte le-am consumat. Şi această şansă este reală.

Dar cum să se schimbe civilizaţia? Să facem un consiliu mondial pentru salvarea civilizaţiei şi să strigăm: „Salvaţi-vă"? Nu, desigur. Nu trebuie nimeni convins să se salveze, această cale n-ar fi eficientă. Schimbările din lumea exterioară pot fi atinse numai transformînd lumea interioară. Karma civilizaţiei se alcătuieşte din mari blocuri karmice ale ţărilor şi popoarelor luate separat. Iar cea formată la rîndul ei din blocuri mărunte - din karma oraşelor şi satelor. Spărgînd în felul acesta „karma cea mare" vom ajunge la cărămizile ei, karmele izolate ale oamenilor. Dacă aceste cărămizi vor deveni altele, altul va fi zidul format din ele. Prin urmare problema stă în cărămizi.

„Dar este o treabă imposibilă", va crede careva, „sîntem atît de mulţi." În primul rînd, ne amintim deja că gîndul este material şi nu ne permitem să formulăm contexte negative şi cuvintele: nu pot, nu va reuşi, imposibil. În al doilea rînd, nu este necesar ca toţi oamenii să intre într-o formaţie mică în acelaşi timp. În virtutea aceleiaşi legi despre materialitatea gîndului în societatea umană este suficient ca măcar cineva să înceapă mişcarea pentru asimilarea celor trei legi fundamentale şi să-şi formeze linia pro-

Scanned with OKEN Scanner

prici vieţi în conformitate cu aceste legi. Urmarea unei astfel de lucrări - purificarea propriei karme. Atunci în cîmpul gîndurilor Pămîntului va apărea şi se va consolida ştiinţa despre o nouă concepţie despre lume care mai devreme sau mai tîrziu va reconstrui toată lumea pămîntească. Cineva iar va protesta, amintind că oamenii evoluaţi spiritual care şi-au purificat şi karma, au înţeles şi legile Cosmosului, au fost dintotdeauna. Sigur că au fost! În mare, mulţumită lor avem astăzi o şansă. Este vorba despre formele de masă. Pentru ca o astfel de regîndire a vieţii să se petreacă nu departe de ea, în munţi şi pustiu, ci în existenţa umană obişnuită. Şi acesta într-adevăr nu este un lucru simplu. În chiar cursul vieţii apar o mulţime de obstacole împotriva unei asemenea mişcări. Toate formele de viaţă existente astăzi după a doua lege - entităţi vii, vor şi ele să trăiască, de aceea se vor împotrivi pătimaş introducerii noului. Închipuiţi-vă cum ar trebui să fie relaţiile între oameni pentru ca ei să se înscrie în cele trei legi fundamentale. Cînd nu va mai fi posibil să înşeli, când va trebui să-ţi respecţi cuvîntul dat, cînd nu va trebui să faci ceea ce nu-i trebuie nimănui. Aceasta vizează toate laturile vieţii noastre. Karma este perseverentă şi le vor găsi fără îndoială cei, nu mulţi, care se vor înhăma la această căruţă grea. Viaţa însăşi îi va alege. Ei îşi vor rezolva negreşit „cozile" karmice şi-i vor ajuta şi pe cei apropiaţi s-o facă. Această undă purificatoare se va rostogoli pînă la cel mai tăinuit colţ al civilizaţiei. Civilizaţia noastră va păşi în Noua Epocă.

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a-II-a

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea a II-a

Te salut, imaginarul meu interlocutor, închipuitul sau posibilul meu prieten. Să stăm puțin de vorbă, poate că tema acestei conversații te va interesa, și, sper eu, chiar îți va fi de folos dacă vei încerca să rememorezi împreună cu mine cîteva dintre întîmplările propriei tale vieți.

Eu nu mai cred de mult în coincidența întîmplărilor, în concursul de împrejurări pe care obișnuim a le numi misticism, supranatural ș.a.m.d., încercînd parcă să alungăm nevăzutul („pici de-aici!"), și să le dăm un sens oarecum peiorativ. Mie experiența de viață îmi sugerează de mult, îmi explică și mă-mpunge cu degetul spre ceea ce este evident: toate sunt departe de a fi întîmplătoare, toate sunt cu adevărat supranaturale! Putem, desigur, să ne cramponăm de cuvinte, de ceea ce este natural și ce nu este natural, ce înseamnă „supra", unde sunt susul și josul, și tot așa, pînă reducem ideea la absurd. Departe de mine această pornire: dar dacă ceva din închipuire s-a trezit și mi-am amintit nu este fără motiv; înseamnă că trebuie să duc la bun sfîrșit o treabă începută. Încă din vremea îndepărtatei adolescențe am reflectat asupra fenomenului relaționării umane: cît imprevizibil conține, cum este adesea de neînțeles. Am simțit, în același timp, că în acest fenomen sunt ascunse o putere și un sens pe care-l voi lămuri dacă voi încerca să gîndesc puțin altfel decît ne-am obișnuit și să nu mă opresc la suprafața lucrurilor.

Vorbesc cu tine în gînd, interlocutorul meu. Poate că odată, de mult, ne-am cunoscut sau, doar din întîmplare, ne-am intersectat pe cărările întortocheate ale vieții. Hai, ajută-mă! Să încercăm să ne amintim ce am început împreună și n-am dus la bun sfîrșit. Eu am o presupunere, și voi

încerca să ţi-o expun, iar tu mă vei corecta dacă pe undeva nu am dreptate.

Cu tine, vechiul meu prieten... am început să ne adîncim în marile taine ale ştiinţelor ezoterice. Îţi aminteşti cîte controverse am avut? Cît de diferiţi eram prin educaţia noastră, prin modul de apropiere faţă de studiul înţelepciunii omeneşti!

Pînă astăzi, încercînd adesea să mă edific asupra unei probleme, intru din nou cu tine în polemică, iar şi iar, imaginarul sau poate foarte realul meu tovarăş şi combatant de idei. Excelent instruit, cu o minte iscoditoare, lipsită de orice rutină sau gîndire şablonardă, aşa eşti tu, interlocutorul meu. Chirurgul numai cu mîinile absolut curate, sterile, poate realiza o operaţie complicată prin care să înlăture partea bolnavă fără o infectare ulterioară şi fără recidivă. Numai cu o inimă şi o minte într-adevăr curate poţi să te apropii de zona periculoasă a existenţei şi conştiinţei. Probabil că de aceea îmi şi trebuie un om „ideal" pentru a putea cu el de mînă „să cobor în iad", în străfundul căderii. De ce vreau să cobor pînă acolo? O lege veche spune: ce este sus este şi jos. Dacă nu putem să obţinem una dintre părţi, poate ca merită să o cunoaştem pe cealaltă. Atunci vom putea şi să privim altfel şi să înţelegem din alt unghi obişnuitul.

Una dintre temele pe care am încercat noi să le dezvoltăm atunci, în speculaţiile noastre, a fost cea a bioenergeticii, a lumii nevăzute impregnate de energie, cu schimburile şi dinamica ei. Au fost teorii excelente, dezbateri pătimaşe, au fost şi germeni ai unor idei deloc rele, dar mă tem că nu a fost nimic mai mult decît atît.

Pentru a putea înţelege complicatele procese ale relaţionării umane, asupra cărora meditează cele mai de seamă inteligenţe ale Planetei, specialişti în psihologie, ideile şi patosul nu sunt de ajuns. Este necesară, în contactul cu oamenii, o experienţă continuă şi susţinută pe mai multe planuri. Doar astăzi, după ce am asimilat o asemenea cantitate de informaţie, încît s-a înscris în memorie o dată cu bătăturile din palme şi ridurile de pe piele, după ce a germinat în esenţa ei fizică şi a fost resimţită şi trăită de propria-mi viaţă, doar astăzi pot să încerc să generalizez şi să fac o sinteză cu acele idei pe care le formulam pe sub bolţile universitare în frumoasele vremuri naive.

Şi iată, prietene, înţelegînd ca amintirea vie pe care mi-o trezeşti nu este întîmplătoare, am dedus pentru mine însumi următoarele: trebuie să clarific problema iscată încă de atunci, din timpurile de odinioară ale adolescenţei, cînd ai vrea sa cuprinzi necuprinsul şi crezi în viitorul cel fericit. Cînd intri în contact cu ştiinţa ezoterică, nu te mai poţi desprinde de ea, să o părăseşti ca pe o îndeletnicire nefolositoare şi s-o uiţi. Ea nu te va lăsa. Va trebui să continuu studiul bioenergeticii folosindu-mă de experienţa de viaţă acumulată, analizînd-o, formulînd concluzii şi găsind legităţi.

Regulile se supun mai mult decît orice excepţiilor. Pentru a demonstra prezenţa continuă a Armoniei Superioare în tot ceea ce există, putem recurge la exemplele patologici din schimbul energetic inegal şi să observăm către ce duce el. Experienţa acumulată în acest domeniu poate fi cea mai bună ilustrare.

Aşa am ajuns la conţinutul fundamental al muncii mele: atacurile energetice, schimbul energetic inegal şi, în consecinţă, traiul unui ins pe seama altuia. Patologia cea mai grea, cea mai întunecată se constituie din cazurile în care o astfel de acţiune se petrece intenţionat şi în mod constant. Ea a fost întotdeauna legată de vrăjitorie, de magia neagră, de satanism. Prin urmare, eu vreau să mă afund în noroi şi să rămîn totodată curat. Lujerii subţiri ai florilor răsar în lume şi cresc curaţi precum cristalul, din pămînt, putregai, noroi, în pofida tuturor nenorocirilor. În felul acesta vreau şi eu să port o scînteie din cunoaşterea cea mai luminoasă prin întunericul şi teroarea căderii umane. De aceea vădesc un anume curaj în abordarea unor teme atît de marcate de ambiguitate. Poate că tocmai de aceea invoc sprijinul şi ajutorul tău, interlocutorul meu imaginar. Viaţa mea, care n-a fost simplă, să fie mărturie despre adevărul deducţiilor mele.

Cu ce vreau să-mi încep reflecţiile? Vreau să înţeleg ce se întîmplă în oceanul infinit de energie ce umple şi hrăneşte lumea noastră. Vreau să încerc să înţeleg, cu mintea mea slabă şi limitată, ce-i în jurul meu. Vreau să-mi lărgesc capacitatea de a cunoaşte, pentru a şti mai mult. Dar pentru a merge în Necunoscut trebuie să găsim malul de la care să pornim în această călătorie. În matematică există o minunată noţiune axiomatică (în sensul ca nimeni nu întreabă de ce este tocmai aşa): PUNCTUL. Acest lucru cu dimensiuni infinit de mici în comparaţie cu tot restul înconjurător şi care nu interesează pe nimeni, ca obiect în sine, trece prin diverse transformări şi situaţii. El călătoreşte, se deplasează, are ceva legături de reciprocitate cu alte esenţepuncte. Între ele pot fi distanţe, delimitări, intervale de formă, lungime şi orientare diferită. Cu alte cuvinte, ceea ce i se întîmplă acestui punct este mai important, de fapt, decît el însuşi. Matematica stabileşte reguli. Sunt multe, de la cele mai simple la cele a căror complexitate puţini o înţeleg. Eu însumi, nu o dată, dînd examen la aceasta disciplină am încercat să-mi închipui cîte o asemănare concretă, să găsesc o analogie cu o aplicaţie curentă. De multe ori nu reuşeam. Dar nu asta e important. Iată ce-mi atrage atenţia: noi studiem relaţiile reciproce şi acţiunea. Nu am studiat niciodată punctul în sine. El există doar prin studiul interacţiunii punctelor. Dacă dintr-odată cineva ar vrea să cunoască structura internă a punctului însuşi, ar uita pe loc de legăturile lui biunivoce cu alte puncte.

Relaţiile interumane sunt adesea analizate tot aşa, la nivel matematic.

Scanned with OKEN Scanner

Aceste două puncte sunt apropiate: sunt doi soți. Și celelalte două puncte sunt apropiate: sunt doi vecini. Aceste două puncte sunt apropiate pentru că sunt frați de sînge și sunt depărtate pentru că locuiesc în orașe diferite. Cîteodată se mai ia în seamă configurația lor. De exemplu, relațiile dintre rude sunt de o anume formă (domoale, unduioase), între vecini ceva mai abrupte. Toate acestea sunt aproximări abstracte.

Pentru a ne închipui măcar ce se întîmplă în lumea din jurul nostru, va trebui mai întîi de toate să ne rupem de înțelesurile primitive, abstracte. Nu trebuie să încercăm să înțelegem ce se întîmplă cu punctul privind prin ochii punctului. Doar modul nostru tradițional de a vedea omul ca pe o configurație de carne și sînge (mod livresc), oase și mușchi, piele (mod anatomic), mîini, picioare, trunchi (mod uzual), acest mod vede doar faimosul punct, adică nu înțelege nimic din ceea ce este omul. El analizează nu omul, ci învelișurile lui fizice, și atît. E adevărat, chiar și unii materialiști învecerați fac cîteodată mici concesii, cum că undeva acolo - privesc în sus sau spre un colț al camerei, sau peste umărul stîng - parcă ar mai fi un oarecare suflet. Dar unde se află el și cine l-a văzut vreodată? Și iată că imaginația oamenilor atribuie unor părți din corpul fizic, prezente în configurația anatomică, diverse însușiri. Dar, dacă înțelegem că senzația de foame se formează în stomac (de acolo a venit și tot acolo se stinge), cu alte senzații este mai complicat, pe ele parcă ar trebui să le plasăm în creier, doar că acesta pare să aibă cam prea multe funcții. Cum alt loc nu avem, pe seama creierului se pun tot mai multe și mai multe.

S-ar putea ca ceva sa nu fie în regulă cu modul de abordare! Mie stilul acesta nu-mi place, eu vreau să înțeleg unde și în ce lume trăiesc, și cine sunt eu de fapt!

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

CINE SUNT EU?

Eu sunt o ființă umană. Ce înseamnă asta? Prin ce se definește? Prin aceea că am două picioare, două mîini și un cap care uneori mă încurcă și mă doare? De ce am venit eu pe pămînt? De ce în jurul meu sunt unii la fel ca mine, reprezentanți ai seminției omenești, identici după aspect (în planul apartenenței la genul uman). Dar de ce sunt atît de diferiți în relațiile dintre ei, în contactele personale? De ce în prezența unora simți căldură și liniște, iar în prezența altora, o stare de respingere la o simplă atingere? Nu are nici o legătură cu înfățișarea exterioară, căci cel mai frumos om se poate dovedi în final și cel mai neplăcut. Probabil că există alte criterii, nu tocmai evidente, pe care nu le poți descoperi la prima vedere.

Eu reprezint o părticică din lume. În jurul meu se află lumea imensă, îmbietoare și minunată, cîteodată înspăimîntătoare și periculoasă. Ea există independent de mine, dar totodată există și pentru că eu exist. Este țesută din energie, din particule infime care prin viața și vibrația lor o alcătuiesc. Și eu, ca și fiecare om, sunt unul dintre acești atomi ce alcătuiesc lumea. Lumea înconjurătoare nu este omogenă. Forțele ei, al căror efect îl resimțim interacționînd cu ea, ne influențează în mod diferit. De aceea considerăm că forțele lumii înconjurătoare sunt sau bune, sau rele pentru noi. Binele și Răul sunt două dintre primele noțiuni existente. Ele sunt absolute ca importanță și relative în înțelesul omenesc. Din cele mai vechi timpuri ale istoriei umane, miturile, legendele, tradițiile reflectă această dualitate a ființării. Omul este înconjurat de forțe bune și rele, care aparțin în mod corespunzător zeilor buni sau răi. Unora li se adresa pentru ajutor, de la ceilalți aștepta osînda, căutînd un refugiu din calea lor.

Trebuie subliniat faptul ca înțelegerea binelui și a răului este indisolu-

bil legată de conștiința noastră. Și ceea ce înainte a fost „rău" s-a dovedit ulterior o încercare în numele binelui, și de aceea a fost în esență bun. Și invers, ceea ce înainte părea să ajute și să acționeze în sensul binelui s-a văzut mai apoi altfel: cărările erau înșelătoare și abăteau de la munca necesară dezvoltării. Am întîlnit adesea acest punct de vedere: „Omul prin natura lui este leneș și zgîrcit". N-aș vrea să rămîn la nivelul unei astfel de „naturi"! Lenea este însușirea unei conștiințe cu totul neevoluate. Personalitatea este la nivelul embrionar. Lenea este unul dintre obstacolele timpurii pe drumul lucrului asupra sinelui.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

ATACUL ENERGETIC

Aşadar, m-am apucat să studiez unul dintre fenomenele cele mai complicate. Pe cît de dificile sunt percepţia şi înţelegerea sa, lupta împotriva lui şi a efectelor sale, pe atît de des se întîlneşte în viaţa de toate zilele. Este vorba de aşa-numita intervenţie energetică. Se poate spune şi astfel: atacul psihic.

De ce se întîmplă aşa ceva? Cum se resimte? În ce constă pericolul? Să încercăm să răspundem la întrebările puse. Ce ne trebuie pentru aceasta? Experienţa vieţii şi, înainte de toate, o minte deschisă cunoaşterii, desprinsă din plasele raţionalismului. Ne-am obişnuit să vedem doar o parte a lumii. Ceea ce răzbate cîteodată întîmplător, „printre rînduri", din Cartea Vieţii se întîmplă să fie greu de captat. Uneori, dimpotrivă, scînteia cunoaşterii poate fi ascunsă sub un strat gros de reziduuri mistice.

Primul pas: să detectezi pentru tine acest hotar îngust dintre „mistică" în conştiinţa domestică (ceva ce parcă nici nu există) şi realitatea supusă legilor pînă la deformare. Al doilea pas trebuie să fie pătrunderea treptată şi atentă în profunzimea acestei stări intermediare. Tocmai atunci se iveşte şi posibilitatea de a avea asupra tabloului adevărat al vieţii un punct de vedere cît de cît corespunzător. Partea raţională este reprezentată în concluziile mele de ştiinţa tradiţională. Ei bine, cum se împotriveşte ea şi nu vrea să admită concurenţa! Consolidîndu-se temeinic pe tot parcursul secolului al XIX-lea, secolul cercetărilor şi descoperirilor fundamentale, a fost înfrîntă în mod extrem de neplăcut de cele mai recente cercetări.

Dar şi ştiinţa trebuie să se schimbe, să recunoască şi ea că tradiţia şi drumul bătut sunt limitative şi să se dezvolte. În continuare partea „mistică", ceea ce este iraţional şi inaccesibil înţelegerii, trebuie căutată în feluritele învăţături filozofice şi în religiile diferitelor popoare. Şi nu este obli-

gatoriu să fii excesiv de perspicace pentru a descoperi ce multe au în comun ideile unitare care le străbat. Surprinzător prin frumusețea și construcția lui este sistemul de cunoștințe alcătuit de străvechii învățați orientali. Ele au fost receptate și ușor reformulate de ocultismul occidental. Astfel că, împreună, oferă acea metafizică în care m-am obișnuit să cred și de care mă folosesc bazîndu-mă pe terminologia și semnificațiile ei.

Studiind problema luată în colimator în această lucrare, intervențiile energetice, caut iar și iar sprijin și explicații în această ezoterică - adică neștiută de toți și într-o oarecare măsură tainică - știință.

În natură schimbul energetic se realizează permanent. În lumea energiei trăiește și de asemenea există omul. Toată viața lui este un circuit energetic în diferite doze de emisie și absorbție. Cînd omul produce el însuși energie necesară pentru a exista în raport cu ceilalți oameni, își dăruiește energia, primind-o în schimb pe a altora. În felul acesta oamenii relaționează, fac schimb de senzații, de strîngeri de mînă, de sentimente, cuvinte, gînduri.

Dar unii oameni, ca urmare a unei imaturități sufletești și a lenei sau însușirilor egoiste, preferă să ia mai mult decît oferă. Captîndu-și energia necesară, ei comit atacuri energetice - în esență, un furt de forțe vitale.

Aceasta se evidențiază mai mult sau mai puțin conștient sau inconștient, dar cît de frecvent este fenomenul scapă închipuirii multora.

Nu trebuie uitat că noi nu trăim pe pămînt doar așa, de florile mărului, și că în fiecare dintre noi are loc în permanență o luptă între Dumnezeu și Diavol. Dar oamenii sunt „orbi", ei nu știu, nu văd ce se întîmplă în jurul lor. Iar războiul forțelor subtile este de asemenea invizibil pentru ei. Unde are el loc? Care sunt țelurile lui? Lumea însăși este acest război continuu și cîmpul de operații îl reprezintă omul. Iată și de ce am apelat la un termen militar precum e „atacul". Forțele întunecate nu trebuie niciodată subevaluate. Ele invadează în permanență și se fac prezente în acele manifestări ale vieții omenești unde controlul minții este slab. Prin urmare, ce se întîmplă în decursul schimbului energetic inegal? În ce constă pericolul? Acest fenomen este numit frecvent „vampirism". Legendarii vampiri din poveste parcă se hrăneau cu sîngele propriilor lor victime. Ce fel de sînge beau și ce fel de vampiri sunt? Astea sunt basme! Așa ceva nu există! mi se va spune. Eu pot răspunde într-un singur fel: cît de mult aș vrea să fie acestea basme!

În realitate, desigur, ar fi fost mai adecvat să numim acest fenomen vampirism numai în cazul în care are loc un atac cu totul conștient, indiferent de felul în care îl resimțim. Astfel de cazuri există, se înțelege, dar sunt foarte rare. Fenomenul despre care vorbim în fapt s-ar numi mai propriu parazitism, o dorință conștientă sau inconștientă de a trăi pe socoteala altuia.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

ENERGIA

Despre ce fel de energie vorbim? Ocultiştii preferă expresia „energie psihică". Este posibil să aibă dreptate. Psihicul este legat de suflet, iar noi cheltuim ceea ce uzual se numeşte puterea sufletului. De fapt, totul este puţin mai complicat, dar ne putem limita la o astfel de definiţie. Ea nu păcătuieşte prea mult împotriva adevărului.

Prin „energie" se obişnuieşte să se înţeleagă acelaşi lucru cu cel desemnat în India prin „prana", iar în China prin „ci" sau „ţi". Energia înseamnă vibraţiile care umplu cosmosul. Este o forţă magică, invizibilă. Fiecare popor are pentru ea o definiţie, dar nimeni nu a reuşit încă s-o înţeleagă şi s-o explice. De aceea, denumirea ei depinde de felul în care se manifestă. Ea poate fi „energie telurică", „energie a dragostei" şi „energie de lucru". Totul în spaţiu este alcătuit din materie, materia fiind o formă de existenţă a energiei care se găseşte sub diverse aspecte, diverse forme, în vibraţii cu frecvenţă variabilă. Cosmosul este saturat cu această forţă originară, de dinainte de creaţie, care se concentrează şi se manifestă pe deplin în fiinţa umană.

Energia trece în om prin diferiţi conductori. În acest caz reprezintă energia acţiunii, forţa existenţei, vitalitatea - toate sunt manifestări eterice. Puterea sentimentelor este manifestarea astrală, energia gîndului reprezintă manifestarea mentală, iar forţa superioară a iubirii şi a credinţei - manifestarea spirituală. Sintagma „energie psihică" a primit semnificaţie în Agni Yoga şi în învăţăturile oculte. Însuşi termenul de „energie" a apărut pentru prima dată la Aristotel.

Ce este energia s-ar zice că ştim cu toţii. L-am întrebat deunăzi pe un băiat din vecini, isteţ şi foarte bun şcolar:

- Tu știi, Kolenka, ce este aceea energie?

Istețul mi-a răspuns cu mîndrie:

- Bineînțeles că știu. Mi-am scris definiția în caiet.

- Ia te uită! Fii bun și povestește-mi.

Elevul merituos s-a înmuiat și mi-a spus ceva mai puțin sigur:

- O citesc imediat. N-o țin minte, trebuie să mă uit.

Așa se întîmplă cu noi toți, folosim concepte înalte fără sa știm sau să se amintim exact înțelesul lor. Totodată, Biblia și creștinismul sunt pline de semnalări ale forțelor și energiilor. Elena Blavatsky confirma, în lucrarea „Devoalarea lui Isis", infinitatea de nume ale forțelor nevăzute prin următoarea listă:

„Haosul anticilor, Focul Sacru al lui Zoroastru sau Atash-Behram al perșilor, Focul lui Hermes, Focul Sfîntului Elm al germanilor, Fulgerul Cibelei, Făclia arzătoare a lui Apollo, Flacăra de pe altarul lui Pan, Focul nestins din templul de pe Acropole și din templul zeiței Vesta, Pala de foc de pe coiful lui Pluton, Strălucitoarele Scîntei de pe diademele Discurilor, de pe capul Gorgonei, de pe coiful lui Pallas Athena și din sceptrul lui Mercur, Limbile de foc ale Sfintei Treimi, Chivotul lui Moise, Stîlpul de Foc din Cartea Exodului, Făclia lui Abraham, Focul Veșnic al Beznei fără de Fund..." și multe, multe altele.

Învățăturile ezoterice evidențiază următoarele forme ale energiei cosmice:

Electricitatea, sau manifestarea activă a energiei. Este aspectul masculin al forței cosmice Yang; simbolul lui este un principiu dinamic - impulsul.

Magnetismul, sau manifestarea pasivă, „aspectul feminin" Yin; simbolul sau este cîmpul de forță, un principiu static.

Starea fluidă, sau electromagnetică, a echilibrului instabil corespunde curgerii și de fapt doar ea există în lumea reală.

Știința ezoterică se fundamentează pe legea ermetică a identității, conform căreia în tot ce există se reflectă forțele superioare neîntrupate. În felul acesta, putem presupune că în fiecare om există trei feluri de energie: manifestarea principiului divin masculin al voinței, a principiului divin feminin al absorbției și manifestarea primelor două principii în care a pătruns respirația vieții, ceea ce de fapt și reprezintă energia psihică.

CUM ESTE, OARE, ALCĂTUIT OMUL? CELE ŞAPTE CORPURI ALE OMULUI

Mai tot timpul dau peste cuvîntul „subtil". În permanenţă, sau „se activează planul subtil", sau se întîmplă ceva în „lumea subtilă". Ce înseamnă termenul acesta ? De ce anume este legat?

Din punctul de vedere al marii majorităţi, între diversele sisteme de opinii, învăţături şi practici, omul nu este doar o formă fizică vizibilă pentru toţi, dar cu ea se identifică tot mai mult contemporanii noştri. Cîteodată se adaugă la apartenenţa propriului eu lumea sentimentelor, a dorinţelor şi a emoţiilor. De obicei, ele servesc chiar la configurarea propriei personalităţi, şi mai mult, la delimitarea de ceilalţi, adică la trasarea hotarului cu o linie cît mai groasă. Dar omul este departe de a fi doar atît, multe lucruri sunt încă inaccesibile simţurilor noastre. Pentru a înţelege, pentru a ne face o imagine, să ne adresăm învăţăturilor ezoterice Anatomia metafizică a omului reprezintă o alcătuire din şapte corpuri subtile. Ele îşi îndeplinesc funcţiile în alte coordonate spaţio-temporale, de aceea nu sunt accesibile organelor de simţ obişnuite. Ele au alte vibraţii. Pentru un cercetător iscoditor subiectul acesta este uriaş. Dar pentru a înţelege relaţiile dintre oameni, mai ales pe cele patologice, acest gen de informaţie nu poate fi ocolit. O expun într-o formă cît se poate de sumară:

Corpul fizic. Iată-l, iubit uneori pînă la durere, cunoscut pînă la dez-

Scanned with OKEN Scanner

gust. Este ceea ce ştim, ceea ce percepem. Salutare, drăguţule, n-ai nici o şansă să te uităm. Corpul fizic recepteazā doar energiile grosiere, compacte şi influenţele din planul fizic. El este un instrument, căci singur nu simte nimic. Este putreziciune şi ţărînă. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu" (Geneza, II, 7). Corpul fizic este un suport şi un recipient pentru energia din planul subtil. Dar plăcerea, căldură sau, dimpotrivă, disconfortul le resimţim prin corpul eteric. El este dublura corpului fizic. Dintre corpurile subtile, el este cel mai dens. Exista oameni care-l pot percepe cu propriile lor organe de simţ, dar numai cei hipersensibili (extrasenzorialii, sau, într-o altă terminologie, senzitivii). El este acela numit în mod curent biocîmp. Inexact. Noţiunea de biocîmp reflectă starea de sănătate a omului, distribuţia şi uniformitatea energetică la nivelurile corporale. Dar, mai mult decît atît, corpului eteric îi corespunde şi fundamentul, scheletul legăturilor psihologice dintre om, societate şi mediu.

Corpul eteric se compune din reacţiile acumulate ale omului. Din toate acele reacţii, mai exact din rezultatele lor, care se reţin instinctiv, din reacţiile organelor de simţ, din primele impresii, descoperiri etc. Cuvîntul de relaţie al cîmpului electric este viabilitatea. Conştiinţa noastră n-ar trebui să se amestece în aşa ceva. Dacă am încerca să înţelegem cîte un fragment izolat din întregul „marii" cunoaşteri instinctive, n-am ajunge la nici un rezultat. Încearcă sa înţelegi cum mergi: cum, în timp ce păşeşti, se contractă articulaţia, cum se îndoaie degetele, la ce înălţime se ridică celalalt genunchi... Dacă în acest moment nu cazi cît eşti de lung înseamnă că îţi desfăşori „înţelegerea" cu multă acurateţe. Încearcă sa înţelegi cum respiri, cum se mişcă diafragma, cutia toracică. Presupun ca vei întrerupe foarte repede experimentul! Conştiinţa provoacă un dezechilibru în planul eteric. Nu este dorită pe aici.

Îmi vine în minte următorul gînd: Dacă eu, prin acţiunea mea, pot să intru în cîmpul meu eteric, în acelaşi fel este capabil şi altul să intre în el. Da, în principiu aşa se şi întîmplă. Doar că asta presupune o anume tehnică şi măiestrie. Cea mai bună apărare în acest caz se dovedesc a fi neîncrederea şi necunoaşterea. De asemenea inima curată, sufletul şi cugetul curat. Dacă tu însuţi nu vei face aşa ceva, nu vei încerca să te vîri în altul, atunci nimeni nu va putea să-ţi facă ţie acest lucru.

Norbert Wiener, „părintele ciberneticii", gîndindu-se cum să realizeze computerul, inteligenţa artificială, a ştiut cum să-l înveţe să calculeze, să activeze, să funcţioneze. Dar n-a ştiut cum să-l înzestreze cu capacitatea specific umană de a recunoaşte figurile. De aici a rezultat concluzia lui că

Scanned with OKEN Scanner

nu se poate construi un creier identic cu cel omenesc.

Noi putem, de pildă, să deosebim instantaneu un bărbat de o femeie fără să studiem, să deliberăm, întîlnindu-i, cărui sex aparţine fiecare. Chiar şi un copil mic deosebeşte un „nene" de o „tanti". Astfel de informaţii, reacţii, cunoştinţe adunate încă din timpul vîrstei inconştiente şi care servesc la dotarea omului pentru viaţă se acumulează în corpul eteric şi se folosesc ulterior în mod instinctiv.

Computerul analogic trebuie sa aibă o incredibilă memorie aplicată, o bază de date uriaşă (la om aceasta este creierul) şi o viteză fantastică de prelucrare a informaţiilor (la om, deplasarea energiei prin corpul eteric). Poate cîndva acestea vor deveni realitate.

Urmează corpul astral, corpul senzaţiilor, emoţiilor şi patimilor. La unii este ca un firicel de apă, la alţii un ocean necuprins, cînd în furtună, cînd liniştit. Putem să ne studiem corpul astral, dar nu toate profunzimile ne sunt accesibile, iar stăpînirea sentimentelor este o capacitate foarte rară. Prin corpul astral se realizează legătura dintre om şi Planetă. În decursul evoluţiei noastre ne-am separat unii de ceilalţi doar prin corpurile fizice, dense. Dar prin sentimentele noastre suntem legaţi de fapt într-o singură fiinţă. Făcînd un rău cuiva, în final ne facem rău doar nouă înşine. Acest lucru se reflectă şi în porunca „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi", dată nouă spre izbăvire.

Deocamdată omenirea se înţelege atît de puţin pe sine, încît seamănă cu un sugar ce se agită în pătuţul sau. Iată, copilul, jucîndu-se cu mînuţele sale, nu vede ca ele sunt o parte a propriului său corp. Iată-l că s-a lovit peste mînuţa-jucărie şi a izbucnit în plîns, neînţelegînd de ce îl doare. Ce mult mai are de învăţat! Pentru început, să perceapă, să înţeleagă, şi abia apoi să stăpînească.

Adesea, în loc de a stăpîni corpul astral, se striveşte în mod primitiv un sentiment izolat, desprins, şi chiar dorinţa din spatele lui. Prin aceasta, corpul astral este mutilat, se deformează, se îmbolnăveşte, şi întregul sistem „om" nu mai poate funcţiona în deplinătatea lui. Stăpînirea corpului astral - de exemplu, corectarea dispoziţiei - se poate realiza cu ajutorul instrumentului conştiinţă. Propriile tale sentimente pot fi stăpînite doar analizînd şi înţelegînd de ce ţi s-a schimbat dispoziţia, explicîndu-ţi fie caracterul obiectiv sau temporar al problemei, fie posibilitatea îndepărtării ei. Metoda aceasta s-ar putea numi „a privi de pe margine". Dar este foarte posibil, prietene, ca, lovindu-te de dorinţa care te încurcă, sa renunţi la ea. În ce constă diferenţa? De ce, de data asta, corpul astral nu va suferi deprecieri? Ai decis asupra refuzului, perfect conştient, fără să transferi în subconştient o dorinţă primară informă, neprelucrată. Dar ea nu s-a schim-

bat, nu s-a realizat, pur şi simplu a dispărut din orizontul vizibil, luînd cu sine - în adîncul tău! - tot aceeaşi problemă.

În planul astral, multe sunt determinate tot de autoevaluare. Dacă nivelul autoevaluării este foarte coborît, atunci corpul astral va apărea înghesuit; dimpotrivă, dacă nivelul autoevaluării este ridicat, corpul astral va avea goluri. Şi într-un caz, şi în celălalt, lipseşte armonia, şi de aceea situaţiile de viaţă se vor dezvolta în aşa fel încît să readucă sistemul în starea de echilibru. Şi, cu cît greşeala este mai mare, cu atît vieţii îi va fi mai greu s-o corecteze.

După moartea fizică, ce reprezintă un popas în existenţa spiritului nemuritor, în respectivul trup concret, muritor, începe descompunerea succesivă a învelişurilor eterice. Legătura cu datinile creştine ale înmormîntării nu cere o atenţie deosebită, ea este evidentă. Corpul eteric se descompune cam în a noua zi şi duce cu sine amintirile minore de scurtă durata, valabile doar pentru o viaţă. Corpul astral se descompune după cel eteric, către cea de-a patruzecea zi. Informaţia pe care a strîns-o o transmite ca experienţă corpului următor, aflat cu mult deasupra lui, corpul mental.

Corpul mental se constituie din gîndurile noastre. Gîndurile noastre sunt sîngele lui, iar capacitatea de a înţelege este una dintre însuşirile lui. Dar în el sunt şi obsesiile adînci, şi neplăcerile. Prin corpul mental suntem de asemenea legaţi, unii în mai mare măsură, alţii mai puţin, de întreaga lume. Însă, din nou, puţini sunt aceia capabili de a intui şi de a înţelege acest lucru. Hotarul dintre privat şi comun îl stabileşte conştiinţa noastră. Hotarul există întotdeauna. La nivelul corpului eteric, el se compune din ţelurile egoiste care întreţin activitatea vitală a corpului fizic. Aş spune ca aceste orientări se exprima prin „eu vreau". Aici s-ar putea face o analogie cu oul. Orientările egoiste sunt coaja. Ea protejează embrionul delicat, conţinutul oului, de lumea exterioară. În acelaşi timp, tocmai prin ea se realizează schimbul cu mediul extern indispensabil pentru menţinerea vieţii şi dezvoltării personalităţii. Dacă orientările sunt prea rigide, impenetrabile, personalitatea se sufocă şi începe să se descompună înainte de a se fi născut. Dacă cineva din afară sparge coaja înainte de soroc, şi asta poate duce la moartea personalităţii. Ea nu este încă pregătită pentru viaţa în condiţii atît de grele. Cu cît este mai firavă personalitatea umană, cu atît este mai tare coaja din jurul ei. Şi cît de des, lovindu-ne de egoismul celuilalt, de încăpăţînarea lui, enervaţi, încercăm să spargem convenţiile acestui om, fără să ne gîndim la consecinţe.

La nivelul mental, suntem apăraţi de influenţele exterioare destructive prin acumularea de cunoştinţe, de experienţă - dar nu una personală. Întreaga noastră experienţă de viaţă cu greu ar ajunge pentru alcă-

Scanned with OKEN Scanner

tuirea corpului eteric. Apărarea mentală se compune din cunoştinţele de ordin general, asimilate de om pentru sine, din etica, morala, religia constituite de-a lungul mileniilor. Să presupunem că, indiferent din ce motiv, un om nu mai este în conexiune cu religia în înţelesul ei de fiecare zi. Dar el ştie, măcar în mod abstract, despre existenţa ei „undeva în natură", şi în construcţiile sale mentale o confirmă, „îi dă dreptul la existenţă". Pentru acest om religia face parte din învelişul de protecţie al nivelului mental.

Orientările, ideile şi principiile acumulate îşi găsesc un loc în corpul cauzal, numit uneori „al mutaţiilor", alteori „al lui Manase". Prin el omului i se transmite energia cosmică superioară, de evoluţia acestui corp se leagă consolidarea structurii interne, autoperfecţionarea şi percepţia armoniei superioare, pe care o receptăm în forma conştiinţei, a principiilor morale, a simţului datoriei. Aici se află etica, orientarea evoluţiei şi relaţiile cauză-efect.

Mai sus, la un grad de subtilitate superior, există încă două corpuri, care alcătuiesc împreună monada, „scînteia divină" pusă în noi înaintea naşterii. Acestea sunt corpurile „buddhi" şi „atman". La nivelul actual de evoluţie a omului şi a societăţii umane, conştiinţa nu se poate ridica atît de sus. Doar cîteva personalităţi din întreaga istorie a omenirii au confirmat regula prin excepţia pe care o constituie. În aceste corpuri este punctul cel mai de sus al individualizării şi dezvoltării, aici se află conştiinţa superioară, ca şi dezlegarea, şi binecuvîntarea de a trăi.

Omenirea, în actualul său stadiu dezvoltare, nu este în stare să recunoască aceste trei corpuri, şi toate presupunerile despre ceea ce conţin, despre ce se petrece în ele nu sunt decît o palidă copie după un grandios original. Nici o noţiune nu li se poate adeeva. Fără să minţim, putem spune că în aceste corpuri ale noastre se află învăluită acea Împărăţie a lui Dumnezeu dinăuntrul nostru. Trebuie doar să găsim calea spre ea. Aceste corpuri sunt de asemenea unitare pentru întreaga omenire.

Fiecare dintre aceste corpuri are un înveliş, după cum corpul fizic este acoperit de piele. Prin piele corpul respiră, ea îl apără de condiţiile ostile ale mediului înconjurător, îl protejează şi reacţionează la influenţele exterioare. Învelişul trebuie să fie rezistent şi plastic, pentru a se putea adapta repede la diversele condiţii ale spaţiului din jurul corpului. Dar învelişul nu poate exista singur, el se alimentează şi se susţine chiar prin energia corpului subtil. Dacă în corpul subtil s-a petrecut un oarecare dezechilibru, în mod corespunzător se fragilizează şi învelişul, putînd fi străpuns ulterior printr-o acţiune exterioară. Dar niciodată problemele nu pot începe cu străpungerea învelişului, nu pot apărea din exterior. Dereglările vin dinăuntru, din corp, şi numai ulterior se relevă, în contactul cu lumea exterioară.

Scanned with OKEN Scanner

DISTRIBUIREA ENERGIEI CEAKRELE

Ar mai fi de menționat felul în care energiile se răspîndesc în corpuri. Deoarece legăturile interactive dintre corpurile omului se realizează în speță cu ajutorul curenților de energie, rolul de organe de simț subtile îl joacă ceakrele, punctele de distribuție a energiei. În mod tradițional, se consideră că există șapte ceakre, amplasate în lungul coloanei vertebrale, și dacă ar fi să le atribuim convențional organelor corpului fizic rezultă următorul tablou:

Moalele capului - *Sahasrara* - punctul intrării.

Punctul dintre sprîncene - *Ajna* - receptaculul energiei mentale.

Gîtul - *Vishuda* - receptaculul energiei formei, expresiei.

Inima - *Anahata* - receptaculul sentimentelor.

Plexul solar - *Manipura* - receptaculul energiei volitive.

Regiunea inghinală - *Svadhistana* - receptaculul energiei sexuale și creatoare.

Coccisul - *Muladhara* - receptaculul energiei vieții.

Nu este deloc greu să presupui că trupul, corpul fizic, este purtătorul minții. Dacă trupul suferă o vătămare, nici mintea nu se poate exprima în mod optim, manifestările afective se perturbă, reacțiile se deformează. Și iarăși toate acestea se „înscriu" la capitolul funcționarea creierului. Creierul reprezintă (conform unei răspîndite opinii științifice) organul activității mentale. În conversațiile uzuale, prin mijlocirea expresiei „activitate cerebrală", creierului i se asociază termenul greu accesibil de „mental". Învăța-

Scanned with OKEN Scanner

turile ezoterice atribuie creierului doar capacitatea de a recepţiona stimulii senzoriali şi impulsurile motorii. Am întîlnit în cercetările ocultiste o comparaţie ingenioasă: „centrala telefonică a sistemului nervos". După părerea mea, se apropie mult de adevăr. Creierul este punctul în care mintea intră în contact cu trupul, prin el trec mult mai accentuat curenţi energetici ce leagă între ele corpurile subtile, transferînd informaţia. Puncte de acelaşi gen constituie în planul fizic glandele cu secreţie internă, ce sunt legate de sistemul endocrin. Ceakrele, prin amplasarea lor în corpul uman, coincid cu organele sistemului endocrin.

În planul fizic este greu de evaluat însemnătatea glandelor cu secreţie internă: hormonii produşi de ele determină calitatea sîngelui, compoziţia lui. Prin perturbarea funcţionării uneia dintre ele se modifică şi cantitatea de hormoni din sînge, iar ulterior se produce o perturbare a schimbului de substanţe în tot organismul. De aceea sunt atît de dificile diagnosticarea, studierea şi, mai departe, tratarea cazurilor din patologia endocrină. Totodată, avînd o legătură strînsă cu trecerea curenţilor energetici prin ceakre, în cazul insuficientei lor permeabilităţi, deschideri, se ajunge la o perturbare care în viitor se va proiecta pe corpul uman. Iniţial este posibil ca perturbarea să se petreacă la nivelul corpului astral, schimbînd mediul emoţional al omului. Din informaţiile mele, medicina practică are cunoştinţă de legătura dintre starea emoţională şi temperamentul omului.

Acest factor le este de mult cunoscut adepţilor diferitelor învăţături. Multe practici orientale utilizează metode de dezvoltare a corpului prin deschiderea ceakrelor şi transferul de energie din planurile superioare în cel fizic. Dacă oricare dintre procedeele translatării se face printr-o conectare corectă la planul fizic, acesta devine foarte puternic. Lumea fizică solidă ne este mult mai accesibilă, şi trebuie sa ştim să găsim punctele de acces, de contact cu materia grosieră. Construcţiile mentale abstracte aşa vor şi rămîne daca nu vor fi trecute în fapt.

Fiecare ceakră pare să lucreze în două direcţii: orizontală, cînd primeşte, distribuie şi radiază curenţii energetici corespunzători ei, şi verticală, cînd energia sub formă de curent, venind din afară, este recepţionată şi trecută în mod logic prin tot canalul spinal. Într-un organism ideal, aşa cum ar trebui sa fie conform proiectului Creatorului fiecare om, energia vitală curge dintr-o parte în alta purtînd forţele vitale lin, uşor şi liniştit prin toate ceakrele, fără perturbări şi pierderi. În mod practic, nu se întîlneşte aşa ceva în viaţă, iar cauza rezidă în necunoaşterea legilor Naturii, motiv pentru care oamenii se îmbolnăvesc şi suferă, iar acest fapt, la rîndul său, dăunează Naturii. Ţelul spre care trebuie să tindem este realizarea Armoniei omului cu Natura în toate planurile, şi cel fizic, şi cele subtile.

Scanned with OKEN Scanner

CE ESTE VAMPIRISMUL ENERGETIC

Vampirism în accepţia noastră nu înseamnă, desigur, a suge sîngele cuiva în timpul nopţii. Prin vampirism se înţelege îndeobşte orice formă de preluare a energiei sau a forţelor vitale de la ceilalţi, şi în aceeaşi măsură intensificarea forţelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trai pe seama altora.

Vampirismul este o boală care produce leziuni în corpul astral al omului. În distribuţia de energie pe nivelurile corpurilor subtile apare o ruptură: curenţii emergenţi poartă reacţiile şi senzaţiile acumulate în sus prin corpul astral, către niveluri mai înalte, pentru a fi prelucrate, interpretate şi mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea şi binecuvîntarea din partea Supremă. Curenţii descendenţi, luminînd de sus viaţa, coboară şi se înfig în corpul astral perturbat, care nu mai poate răspunde prin sentimente impulsurilor superioare. Apar insatisfacţia şi resentimentul faţă de lume, faţă de cineva în special, şi în felul acesta, treptat, se produce o înlocuire a valorilor, pe care omul nu o recunoaşte, din cauza incapacităţii lui de a înţelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este fiinţa cea mai importantă din Univers şi că toţi trebuie să îl slujească şi să i se supună pentru a-l îmbogăţi, a-i umple viaţa de plăceri şi satisfacţii. Dacă este bine sau rău, nu caută să afle, atît timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel, neputînd sa le primească pe cele de sus. Dar, din cauza închiderii traseului energetic la nivelul rupturii dintre corpuri, omul începe să sufere de foamea energetică. Iar energia primită din planurile fizic şi eteric nu ajunge

Scanned with OKEN Scanner

pentru refacerea corpului astral. Deoarece omul nu mai este capabil să primească înaltele energii vitale din vibrațiile subtile superioare, el începe sa se folosească pentru propria-i alimentare de energia altor oameni. Uneori aceasta se manifesta insesizabil, dar se poate amplifica și duce la urmări extrem de grave. Necazul „vampirului începător" constă în incapacitatea lui de a înțelege cauzele izbucnirii bolii, ca putînd fi ocolită destul de ușor. Cîteodată, obstacolul este lenea. Cine ar vrea să lucreze asupra sa? E o întreprindere lipsită de rezultate! E plicticos! Așa se face că omul se plasează el însuși la marginea unui plan înclinat ce duce spre abisul căderii, și începe încetișor să alunece. La început, nici viteza nu este mare, nici răul provocat nu este grav (deocamdată), dar legile naturii sunt încălcate. De aceea (întrucît pînă și pentru cel mai mic păcat există o plată) omul se va afunda și mai mult pentru a ajunge la o alegere conștientă: să mă ridic oare (dar asta este deja dificil) sau sa continuu alunecarea?

Adresîndu-mă Bibliei, am găsit o situație după opinia mea interesantă. Peste tot, sîngele este nemijlocit legat de suflet. Dar asta nu se întîmplă doar pentru că, în vechea limbă ebraică, cuvintele „sînge" și „suflet" se scriu la fel. Sîngele reprezintă substanța fizica a sufletului. După cum sîngele circulă prin corpul omului întreținînd viața, tot așa se mișcă și sufletul - curenții energetici - în corpul astral. Să faci vărsare de sînge, să iei sîngele cuiva, este un păcat; tot atît de intangibil este și sufletul fiecărei ființe.

Cînd vorbim de vampirism, avertizîndu-vă asupra lui, nu înseamnă că într-o noapte întunecată, pe o ulicioară, vă va ataca o ființă cu colți mari, veți fi mușcați de carotidă și cineva vă va suge sîngele. Deși tocmai această imagine s-a păstrat în folclorul din aproape toate țările, fiind clar că nu e o întîmplare. Vampirismul ararcori este conștientizat, atacurile energetice - intervențiile - rareori sunt orientate spre un țel concret. Mai degrabă se întîmplă în relațiile de fiecare zi, aducînd, de altfel, daune perfect vizibile.

Contactele dintre oameni au loc concomitent la multe niveluri. Oamenii fac schimb de cuvinte și, o dată cu ele, de gînduri, sentimente, își transmit emoțiile și dispozițiile. Dar fiecare își are bilanțul său energetic, și adesea nu se realizează un contact echilibrat. Întotdeauna se găsește cineva care fie vrea să domine, să fie mai tare, fie invers, să ia pentru sine, fără să ceară, un pic din energia altuia...

Am găsit o mare asemănare cu orientarea mea în lucrările unei cunoscute adepte a ocultismului occidental tradițional, Dion Fortune. Iată ce scrie această respectabilă vrăjitoare:

„Cînd a apărut pentru prima dată psihanaliza în Anglia, am început să o învăț și am devenit studentă, iar apoi lector într-o clinică din Londra. Noi, studenții, am fost în curînd uimiți de faptul că tratarea unor bolnavi

Scanned with OKEN Scanner

ne extenua. Problema nu era că necesitau multe îngrijiri, ci că pur şi simplu ne istoveau, după o consultaţie eram ca nişte cîrpe stoarse. Cineva a pomenit întîmplător acest fapt în faţa unei sore medicale care lucra la secţia tratamentelor electrice, iar ea ne-a spus că aceiaşi pacienţi dereglau şi aparatura electrică şi că, fără să clipească măcar, puteau să absoarbă tensiuni de intensităţi uimitoare.

În acest loc, desfăşurîndu-mi munca legată de psihanaliză, am dat peste o cazuistică a dependenţei patologice dintre două persoane, cel mai adesea dintre mamă şi fiică sau dintre două femei, prietene, şi cîteodată dintre mamă şi fiu, iar într-un caz, dintre o femeie şi un bărbat. La tratament veneau întotdeauna negativii din aceste perechi. Noi eram capabili să le oferim un ajutor considerabil prin metode psihoterapeutice. Caracteristice le erau întotdeauna aceleaşi simptome: paloarea feţei şi un aer istovit, bolnăvicios, o stare de slăbiciune şi uşoară oboseală. De asemenea toţi erau foarte sugestionabili, şi de aceea era uşor sa lucrezi cu ei. În consecinţă, în astfel de cazuri puteam să obţinem rezultate bune destul de repede şi frecvent.

Un moment curios, totuşi, a fost acela cînd ruperea legăturii patologice a provocat un dezechilibru vizibil, chiar un semicolaps, la partenerul dominant dintr-o astfel de relaţie. Am descoperit că pentru o însănătoşire efectivă era obligatoriu să insistăm asupra despărţirii partenerilor, dar această măsură, în mod invariabil, trezea un protest activ la partenerul dominant.

La vremea aceea, explicam totul în termenii psihologiei lui Freud, dar, chiar şi aşa, n-am reuşit să înţeleg influenţa stranie pe care despărţirea o avea asupra insului considerat sănătos şi faptul că atunci cînd unuia îi era mai bine celuilalt îi era mai rău."

Strîns legată de vampirism mai este şi o altă boală: alcoolismul. Asupra sa va trebui să ne oprim în mod special. După părerea mea, boala planului subtil, numită „vampirism energetic", se poate ivi la diferite niveluri. Orice împărţire este simbolică, dar pentru om se pare că este mai uşor să evalueze separat cîte un nivel îngust, pentru ca apoi să realizeze o sinteză.

Scanned with OKEN Scanner

NIVELURILE DE DEZVOLTARE ALE VAMPIRISMULUI

STADIILE BOLII

PRIMUL NIVEL
Contaminarea

Primul nivel nici nu este considerat vreodată ca fiind boală, ca aparținînd patologiei. Şi, doar, acesta este începutul. Nimeni nu se va putea opri, o dată ce a început să alunece pe planul înclinat. Dacă de la bun început nu va înțelege întregul pericol, păcatul şi consecințele posibile, omul se va simți bine, poate chiar îi va fi mai simplu în viață, va pleca pe acest drum şi se va afunda...

Iar totul începe în deplină nevinovăție. Omul începe să construiască în jurul său un mediu nutritiv. Nutritiv doar pentru sine, nu în armonie cu întregul. Cunoaşteți proverbul „Mielul blînd suge la două oi"? Foarte des apare dorința de a te sprijini pe umărul tare al cuiva, de a-i plînge prietenului la piept, de a te refugia, de a te încălzi, de a avea un apărător, un prieten, compania cuiva. Şi chiar omul în cauza se străduieşte să fie blînd, bun, prietenos. Desigur, acestea nu au de-a face cu foamea informațională, care se manifestă cînd omul simte nevoia de a fi în permanență preocupat de ceva. Omul absoarbe gîndurile altor oameni, sentimentele, reacțiile (pe care le transmite apoi în altă parte, prezentîndu-le adesea drept ale sale,

aşa, în treacăt). Simte mereu nevoia de a vorbi cu cineva, de a asculta radio, de a se uita la televizor.

În cazul în care comunicarea cu substitutele electronice lipseşte, el este capabil să citească tot fără alegere, iar cînd nu are nimic la îndemînă, chiar şi ziarele vechi, sau pentru a cincea oară, de exemplu, o carte pe care o cunoaşte deja foarte bine. Din punct de vedere al astrologului, cauza acestui fapt este deteriorarea funcţiei lui Mercur, planeta ce răspunde de schimbul de informaţii şi de relaţionarea cu ceilalţi oameni. Dacă ar fi să recunoaştem imediat, în momentul îmbolnăvirii, care este starea patologică, care este normalitatea, încercînd şi o rezolvare a situaţiei, am ocoli evoluţia ulterioară a vampirismului ca boală. În caz contrar, în dependenţa sa faţă de sursele de informare, omul se lipseşte de o comunicare şi o relaţionare veritabile, şi de aceea, în curînd, radioul şi televizorul nu-i vor mai fi de ajuns. Neştiind însă cum să relaţioneze cu oamenii, va începe să ia de la ei, fără nici o reţinere, energia care îi lipseşte. Necazul cu Mercur, atunci cînd îi conduce pe oameni, vine din aceea că este exclusiv raţional şi lipsit de orice limită etică. Odată mi s-a spus o poveste al cărei început se plasează în vremurile libertăţii studenţeşti. Era o gaşcă de tineri studenţi - şi orice gaşcă are un suflet, altfel, ce fel de gaşcă ar mai fi? Sufletul, în acel caz, era Victor - Victoraş, pentru prieteni. Era un grup vesel şi fără probleme. Timpul trecea în discuţii şi controverse. În dezbateri, după cum vă aşteptaţi, se rezolvau chiar destinele omenirii. Se bea şi alcool, care mai slăbea frînele şi înlătura barierele. Victoraş părea să fie peste tot. Dacă se întîmpla să lipsească, toţi erau îngîndurați, fără el petrecerea nu era petrecere. Supa n-avea sare, votca nu era destul de tare, iar salamul parcă nu se aşeza bine pe farfurie. Dar, de cum se ivea Victoraş, ca întotdeauna clocotind de idei, în jurul lui se construiau toate relaţiile... Aşa a fost întotdeauna şi se părea ca aşa va fi mereu.

Dar timpul trecea. Oricît ar fi vrut să nu fie aşa, studenţii se maturizau. Astfel de întîlniri aveau loc tot mai rar. Pentru toţi în afară de Victoraş. Curînd, foştii Saşa şi Vova au devenit Alexandr Petrovici şi Vladimir Andreevici (nu pentru că asta le-ar fi plăcut din cale-afară, dar aşa au început să li se adreseze toţi cei din jur). Singur, Vitoşa a rămas Vitoşa. El nu putea să-şi pună „hăţurile" de familist. Două femei l-au părăsit, pe trei le-a părăsit el. Continua să bîntuie prin rămăşiţele fostelor găşti studenţeşti, care încetul cu încetul s-au transformat în grupuri familiale, căpătînd alt statut. Cînd n-avea unde să se ducă, stătea acasă, în compania televizorului deschis în permanenţă. Îşi refuza singurătatea. „Îmi sunt de ajuns mie însumi", ne asigura el. Dar şi omul care, după spusele lui, nu are nevoie de nimeni

Scanned with OKEN Scanner

în mod constant tot simte nevoia unei companii, a unui schimb de informații. Putea în orice moment să-și viziteze unii dintre vechii prieteni, să se delecteze cu conversații bărbătești. Soțiile politicoase ale prietenilor îl detestau în tăcere. Cele nepoliticoase ori nu-l lăsau să intre, ori îi arătau ușa. Și, într-adevăr, pînă și prietenii au observat că nimeni nu avea nici cea mai mică dorință de a se întîlni cu Vitoșa. După vizitele lui, rămîneau prost dispuși, cu forțele slăbite (și nu doar pentru că trebuia să depună eforturi și să găsească subterfugii pentru a reuși să-l scoată din casă). El fusese atît de mult timp liderul găștilor studențești și motivul suspinelor atîtor domnișoare, încît se obișnuise să se scalde într-o mare de adorație. În vreme ce prietenii lui mai puțin înzestrați au început să lucreze și să construiască, el, nestudiind temeinic mai nimic, a început să sufere de foamea de informații. A resimțit, desigur, și răcirea interesului față de sine, și modificarea statutului social: nu mai era primul! S-a supărat pe nedreptatea lumii. Oricum, se considera în continuare cel mai dotat și cel mai talentat. Iar cînd nu i-a mai ajuns energia, forța vitală, a început să o ia de pe la alții. Soțiile prietenilor săi au intuit asta mai degrabă decît aceștia, pentru că femeile sunt mai sensibile. Ele l-au poreclit pe Victoraș „Numai-Asta-Nu" - așa îl și numeau între ele, la telefon, de exemplu: „Larisa, dragă, tocmai a plecat de la noi Numai-Asta-Nu, nu l-am primit, mi-e bolnav băiatul. Iar el e plin de nu știu ce idei, se ambalează, nu mai termină de vorbit, nu se liniștește. Ai grijă, probabil că a luat-o înspre voi."

Sfîrșitul poveștii este trist. Nerealizat, izolat de societate și fără a mai avea cineva nevoie de el, Vitoșa nici măcar nu a înțeles asta. A devenit alcoolic. Crede, ca și înainte, că e în căutare de parteneri potriviți pentru discuții, dar nu-i reușește defel. „Eu, bețiv? Nici vorbă!" Ce ar fi de făcut în cazul unui asemenea interlocutor peste măsură de vorbăreț? E foarte posibil să deosebim un vampir începător de un guraliv inofensiv. (Deși e puțin probabil ca vreunul dintre ei să aducă vreun folos irosind timpul cu vorbăria lui goală.) Trebuie pur și simplu să încercăm să limităm prezența lui în viața noastră. Nu merită să ne gîndim că asta îl supără. Supărările lui nu sunt lungi. Scopurile și misiunile lui sunt cu totul altele. Refuzîndu-i casa și energia noastră pentru consum, nu e cazul să ne neliniștim că ne va purta ranchiună. Se va duce să-și caute alte surse de alimentare. Găsindu-și una nouă, poate într-adevăr să verse murdării despre cea veche. Desigur, e neplăcut. Ce sfat se poate da? Fii curat. Noroiul nu se va lipi de tine.

La acest nivel, tot atît de frecvent se întîlnește relația inegală, de exemplu între două prietene. De regulă, una are, dacă nu totul, în mod sigur mai mult decît îi trebuie, după opinia celeilalte. La fel de bine pot fi două vecine sau colege de serviciu. În general, primul nivel al vampiris-

Scanned with OKEN Scanner

mului este cu precădere populat de femei. Pentru femei, după cît se pare, natura corpului astral este mult mai importantă decît pentru bărbați, de aceea dereglările sunt mai frecvente în cazul lor. Remarcabil este că mai departe, la celelalte niveluri ale căderii, bărbații sunt tot mai numeroși, și uneori sunt mai răi decît femeile vampir. Dar la primul nivel, la începutul bolii, sunt mai multe femei. Și, în plus, trăsătura fatalistă a decăderii nici nu apare în cazul unora. Multe din ele, începînd alimentarea cu energie străină încă din trecutul îndepărtat al tinereții, n-au dobîndit pînă la bătrînețe colții fioroși, nu s-au adîncit și mai mult în viciu. Mai degrabă însă problema nu ține aici de diferența dintre naturile femeiască și bărbătească. În Pisanie se spune că femeia „se va salva prin nașterea de copii". Copiii și familia unei astfel de femei vor suferi pentru ea, nelăsînd-o să decadă și mai mult. Copiii, din momentul nașterii, iau asupra lor o parte din karma ei. Ar fi utilă o meditație asupra a ceea ce îi pregătește femeia copilului ei ca zestre, pe lîngă informația ereditară și starea materială.

Pentru a susține observația făcută în legătură cu vampirismul femeiesc, se poate aduce ca argument următoarea cercetare. Nu este pentru nimeni un secret că, în încercarea prin care a trebuit să treacă Rusia în cea mai recentă etapă a istoriei ei, tot întunericul și groaza construirii și instăpînirii unei orînduiri îngrozitoare, demnă de trecut în seria războaielor, urmată de refacerea gospodăriilor, rolul cel mai greu i-a revenit femeii ruse, dintotdeauna răbdătoare. Acolo unde bărbații nu rezistau și se frîngeau, femeia suporta, și între timp creștea copii, îi îngrijea pe cei bătrîni și mai reușea să-l ajute și pe bărbat. Să suporți o povară atît de crudă, să treci prin asemenea încercări stă în puterea omului? Femeia rusă a suportat tot. În condiții imposibile, o apăra pămîntul patriei. Rusia Cerească, egregorul poporului rus, forța uriașă tăinuită în natură.

Dar noi toți suntem departe de a trăi după conștiință, și nu după minciună. Forțele cerești nu li se relevă tuturor. Și desigur că, în asemenea condiții, sistemul energetic al omului se dereglează. Atunci apare și nevoia imperioasa de a completa alimentarea.

Femeile o făceau prin intrigi, scandaluri, care izbucneau din nimic. Iar din afară totul se explica prin: „Suntem toți atît de tensionați, atît de obosiți..." „Ei, n-am reușit să mă abțin, mi-am ieșit din fire..." Din păcate, acest „ieșit din fire" le-a intrat multora în obicei. Era apostrofați cei slabi (copii), cei fără putere (bătrîni), cei „vinovați pentru toate" (soți), dar mai ales cei care avuseseră ghinionul de a se găsi în afara sistemului. Treptat, astfel de femei „comandant" se cățărau pînă la posturi de conducere, și atunci... Eu nu pot și nu am dreptul să le învinovățesc pentru sărăcia lor spirituală. Da, condițiile materiale erau puse mai presus de orice, dar din

Scanned with OKEN Scanner

ce puteau să aleagă? Copiii lor sa fie flămînzi sau nu? Societatea este vinovată în fața lor pentru că a creat o lume nepropice femeilor. Iar femeile cu un sistem energetic dereglat ruinează temelia existenței. Aceste femei luau, fără sfială, energie de la alții, iar asta a devenit un obicei. S-au schimbat vremurile, condițiile politice și statutul social. O dată ce ieșeau la pensie, fostele șefe înveterate, care aveau puterea și obișnuiau să învîrtească oamenii pe degete, pierdeau posibilitatea de a-și completa rezervele de energie. Majoritatea nu conștientizau asta și motivau disperate tristețea „inutilității" prin neajunsurile colectivului... Da, erau motive valabile, dar secundare. Esența consta în insuficiența energetică.

Cui nu i s-a întîmplat să întîlnească, de pildă, după serviciu, într-un magazin aglomerat, cînd toți se grăbesc, o băbuță căruntă care, tot încurcîndu-se, încearcă iar și iar să-și numere restul. Cineva își pierde răbdarea și începe să-i spună bătrînicii că ar fi trebuit să vină la o oră cu mai puțină aglomerație. Bătrîna face un scandal monstru! Ea, care, vai, toată viața... iar acum nici în magazin nu mai poate să intre... cîtă nerecunoștință... (și fiecare poate să continue sceneta în felul său). Aceleași bătrîne preferă să folosească transportul în comun în orele de vîrf, sprijinindu-se emoționant într-un toiag, încercînd să se urce în autobuz blocînd ușile autobuzului cînd încearcă să se urce, apoi sculînd de pe scaun vreo tînără, pe care adesea, ca supliment, o ceartă (fata era vinovată, de exemplu, ca nu a observat-o la timp și nu i-a cedat locul). Mai mereu se găsesc astfel de bătrîne pretutindeni în jur, și oriunde apar se nasc tensiuni, turbulențe energetice. Cînd provoacă o intrigă, absorb liniștite energia celor din jur. În acest fel își completează ele alimentarea. Aceste bătrîne nu sunt altceva decît vampiri energetici. Bunul simț mă face să mă jenez pentru expunerea pe față a unei astfel de situații, chiar dacă așa stau lucrurile. Am multă considerație pentru femei, mai ales pentru cele în vîrstă, care și-au trăit viața plină de greutăți, în condiții dificile... prin urmare, se poate spune că m-am sumețit să le judec! Nu - îmi spun -, constat un fapt. Aceste femei pur și simplu nu au avut timpul și posibilitatea de a se înțelege, de a lucra cu sine. Pentru asta plătim noi acum intersectîndu-ne uneori cu ele, simțindu-ne după aceea prost dispuși, sfîrșiți. Regula numărul unu în contactul cu un vampir, oricît de blajin și respectabil ar fi chipul cu care ne apare, este: să nu-i dăm nici o șansă, să nu-i dăm atenție. Să nu ne deschidem.

Scanned with OKEN Scanner

AL DOILEA NIVEL
Debutul bolii

În fapt, la acest nivel începe vampirismul ca boală. Începe alimentarea cu energie adesea inconștient. Cu siguranță, fiecare dintre noi a întîlnit nu o dată în viață un om extrem de nefericit, care le povestește mereu cunoștințelor, tuturor apropiaților, ba chiar și unui ascultător întîmplător, cîteodată, despre bolile, necazurile, rudele sale nerecunoscătoare. Primind energie sub formă de compătimire, un astfel de om obține un supliment de energie străină nedînd nimic în schimb. De regulă, aceste principii comportamentale intră cu timpul în uz, și cerșetoria energetică continuă. Interesant este că, o dată cu dereglarea echilibrului, cîteodată omul se îmbolnăvește, căpătînd un motiv real pentru văicăreli și lamentații legate de soartă. Și compasiunea crește. Doar că adesea îți vine să ocolești un astfel de „nefericit", fiindcă prea este proastă dispoziția pe care ți-o lasă contactul cu el. Evident, pentru că ne ia din propria-ne energie. A fost o vreme cînd a trebuit să locuiesc într-o localitate nu prea mare, pierdută în orizonturile nemărginite și mohorîte ale ținuturilor din nord-est. Astăzi se spune despre acele locuri că se află „în afara zonei de cernoziom a Rusiei", dar mie nu mi-e deloc „la îndemînă" această calificare. Prea adie dinspre ea a minciună patriotică de colhoz. Da, locurile acelea nu sunt generoase, pădurile sunt de nepătruns, iar oamenii nu prea vorbăreți, dar numai acolo am resimțit atît de intens suflul viu al armoniei și al unității dintre om și cosmos. Se vede treaba că doar acolo s-au păstrat părți din natura virgină, neprofanate inutil de om, doar pentru bunul lui plac. De cîte ori nu m-a străbătut, acolo, copleșitorul sentiment al sublimului, cînd într-o margine de pădure, înconjurat de lăstăriș, în mijlocul diversității de ierburi mirositoare, îmi dădeam seama că deasupra mea exista doar cerul, și nici o barieră între mine și el. Parcă eram în palma lui Dumnezeu, caldă, muncită, iar eu, un sîmbure de preț, purtător de viață, eram important pentru El, mă ocrotea.

Localitatea aceea înconjura stația de cale ferată, se întindea dinspre terasament pe un povîrniș și, urcînd, se continua dincolo de rîpă. Cimitirul, biserica, închisă în perioada puterii sovietice, și niște ferme neîngrijite, cu multe animale, unitatea de industrie a lemnului, o fabricuță, și iar cîmpie, cîmpie. Satul era destul de monoton, iar toamna se afunda într-un noroi gros, totul fiind grozav de plicticos și mohorît. Oamenii de la țară și din orașele mici sunt întotdeauna foarte apropiați de pămînt și trăiesc în strînsă

Scanned with OKEN Scanner

dependenţă cu ciclurile naturii. Simţeam pe pielea mea cum înverzeam, cum înfloream în timpul verii, iar spre toamnă oboseam şi eu, mă posomoram, fiind gata să-mi pierd frunzele. Aveam un ordin scris şi m-am angajat la poşta locală. Căram sacii cu scrisori, primeam coletele, aşteptam vagoanele poştale şi, în mirosul dulce de ceară roşie topită, băteam zgomotos în masă cu ştampila poştală. Împreună cu mine lucra o femeie, Şura, care, după standardele locale, nu mai era tînără, deşi nu avea mai mult de patruzeci de ani. Mai erau Alexandra Petrovna şi o femeie foarte bătrînă, Maria Nesterova. În urma mea, secondîndu-mă toată viaţa, zdrăngănea tinicheaua reputaţiei de „deţinut politic". Nu găseam nimic bun în asta, mă încurca rău de tot, pentru că atrăgea asupra mea o atenţie nedorită. Aici a fost locul unde mi-am formulat oarecum „definiţia". Încă nu mă vorbeau pe la spate, dar presimţeam că, mai devreme sau mai tîrziu, totul se va descoperi, toţi vor pricepe de ce eu, un fost „orăşean" (categorie ce nu se bucura de simpatie), în plus şi „titrat" (idem), m-am mutat în acest fund de lume, din care, dimpotrivă, toţi se zbăteau să plece mai repede.

Maria Nesterova se purta cu mine egal, cu solicitudine. I-am îndrăgit corectitudinea şi simplitatea în mod sincer, din tot sufletul. Cu Şura însă era mai complicat. Nu reuşise în viaţa. Soţul, foarte tînăr, nu se mai întorsese din război. Era singură, nu avea rude în sat, ea însăşi venea de departe, singură îşi crescuse şi fiul, un puşti firav şi clăpăug. Acesta, terminînd şcoala, a plecat la oraş, la o şcoală profesională. L-am ajutat să se mai îndrepte la matematică. Era foarte harnic şi conştiincios, dar neobişnuit de tăcut şi cuminte pentru un copil. Mie mi-a plăcut pentru perseverenţa lui.

Şura, altminteri o femeie plăcută la înfăţişare, se vede treaba că îşi pusese cruce. De pe faţa ei nu lipsea niciodată o expresie acră - şi se pare că o afişa de mult: cutele amărăciunii de la obraji erau adînc săpate pe faţa ei. Adusă de spate, singură, neinteresînd pe nimeni, trezea compătimire prin simpla ei prezenţă. Apariţia ei era însă numai jumătate de rău; să vorbeşti cu ea era imposibil. Deschidea gura, şi interlocutorul era copleşit de un şuvoi nesfîrşit de văicăreli şi lamentaţii. Ea e singură, nimeni n-are nevoie de ea. Ea este atît de bolnavă şi atîta suferă şi se chinuieşte. A avut un fiu, dar a părăsit-o, nerecunoscătorul, a plecat la oraş. Şi asta la nesfîrşit. Am încercat să justific plecarea băiatului, dar, în lamentaţiile ei, Şura nu mai era capabilă să audă şi o altă voce. Am înţeles că, oricare ar fi fost situaţia, ea tot nemulţumită ar fi rămas; făcuse atîtea eforturi pentru a-i asigura pregătirea băiatului, încît, dacă acesta n-ar fi intrat la şcoală, şi ar fi rămas lîngă ea, atunci Şura ar fi găsit alte motive pentru reproşuri. Că nu i-a împlinit aşteptările, că nu-i va asigura bătrîneţea. Ce alte pricini nu va găsi o conştiinţă bolnavă de supărare pe viaţă? Dar mi-era greu şi mă umplea de amă-

Scanned with OKEN Scanner

răciune să aud că o mama este capabilă să-şi însoţească fiul cu asemenea cuvinte grele, să-l vorbească de rău pe la spate. Am înţeles că băiatul crescuse atît de inhibat din cauza veşnicei deprimări a mamei şi că, în subconştient, considera că el este cauza nefericirii ei. Dacă n-ar fi trebuit să facă atîtea eforturi pentru educaţia lui, pentru îngrijirea lui, poate că ar fi reuşit să-şi refacă viaţa. Astfel, fiul se simţea obligat şi încerca din toate puterile să-şi ajute mama, să-şi facă o profesie pentru a-i asigura pe viitor o bătrîneţe decentă. Cu asemenea idei, deloc copilăreşti, a plecat el să dea examen, să-şi continue studiile. Şi totuşi, din păcate, nu mîndria mamei pentru meritele lui i-a fost răsplata, ci cuvinte de nemulţumire.

Cu Şura era extrem de greu să te înţelegi. În prima perioada, abia ajuns în localitate, ca nou-venit, consideram de datoria mea să accept orice manifestare umană. Deşi nu îmi plac suspinele şi văicărelile, nu le puteam întrerupe, ca să nu par nepoliticos. Doar după o vreme, după ce începi să-ţi cunoşti interlocutorii, poţi prevedea mersul unei discuţii şi orientarea ei, astfel încît ajunge să-ţi fie mai uşor să o întrerupi sau să nu o începi deloc. Dar în perioada cînd abia făceam cunoştinţă cu localnicii încă nu ştiam toate astea. Pe atunci îmi părea tare rău pentru Şura. O compătimeam ca pe nenumărate femei ruse pe care un veac lipsit de milă le-a aruncat în contexte de viaţă inumane. Dar nu primeam nici o reacţie la compasiunea mea.

Cînd lucram în acelaşi schimb cu Şura şi se nimerea să o ascult, mă întorceam acasă stors ca o lămîie, descompus. Puterile mă lăsau cu totul. La început, nu făceam legătura între aceşti doi factori: Şura şi oboseala. Credeam că pur şi simplu obosesc din cauza muncii fizice grele. Dar, o dată, a fost o zi de vară deosebit de grea. O ascultasem şi pe Şura, recepţionasem poşta la tren şi cărasem atîţia saci, încît mi-era silă de murdar şi plin de praf ce eram. De aceea, neintrînd în casă, deşi, de oboseală, abia mă tîrîsem pînă acolo, m-am hotărît să mă spăl la rîu. Cufundîndu-mă cu plăcere în apa curgătoare lină, am simţit dintr-o dată cum dispar tensiunea şi oboseala. M-am simţit proaspăt şi puternic. Pentru prima oară m-am gîndit că nu este întîmplător.

Eram deja familiarizat cu bazele bioenergeticii, ştiam de manifestările ei în contactul dintre oameni. Dar, pe cînd o ascultam pe Şura cum se plîngea de viaţă, nu mi-a trecut prin cap, nu se ştie de ce, şi n-am presupus că oboseala mea avea o cauză energetică. Apa joacă un rol uriaş în dirijarea biocîmpului considerat corpul eteric. Apa este vehiculul purificării. Există chiar o superstiţie: pentru a scăpa de urmărirea unei zgripţuroaice, trebuie să treci printr-o apă curgătoare; astfel, cîmpul se reglează, te apară şi poţi scăpa de atacul astral. Şi atunci am înţeles de ce pentru mine erau atît de istovitoare convorbirile cu Şura. Ea, trezind compasiune cu existenţa ei

Scanned with OKEN Scanner

nefericită, îmi distrugea din cauza compătimirii, învelişul protector. Eu mă deschideam în fața ei prin emoții, iar ea începea fără sfială să se folosească de energia mea. Reiese că Şura noastră, veşnic tristă, nemulțumită de viață, era un vampir energetic. Apa mi-a refăcut corpul eteric, l-a curățat de legăturile nedorite, restabilindu-i integritatea. Şi pentru că totul s-a petrecut atît de acut, încît am simțit instantaneu o uşurare fizică, am început să reflectez pentru prima oară asupra naturii oboselii mele.

În ziua următoare a trebuit să mă întîlnesc din nou cu Şura. Dar eram deja pregătit. Nu mi-am permis să mă implic într-o discuție emoțională, am susținut conversația, dar nu mai mult, am fost politicos, dar fără să sufăr împreună cu ea, n-am dat drumul sentimentelor. În partea a doua a zilei, Şura deja era nervoasă. I s-a părut curioasă atitudinea mea premeditată, apoi indiferența, apoi s-a apucat pur şi simplu să strige la mine, învinuindu-mă de bădărănie, jignire şi alte păcate. Am încercat să mențin echilibrul fondului energetic, nelăsînd să se distrugă învelişul. Pentru prima oară după multă vreme, am plecat acasă după serviciu doar uşor obosit fizic, nu istovit. Şura se lupta cu mine în disperare. Ea era cu adevărat un vampir energetic neconştientizat. Folosindu-se de mila şi compasiunea pe care le provoca persoanelor din jur, utiliza energia interlocutorului pentru propria ei suplimentare. „Nefericirea" ei era mijlocul prin care se conecta la energia altor oameni. Ea acționa prin sentimentul generos al compasiunii şi primea pentru uzul personal energie străină. Lua energie de la toți cei aflați în zona accesibilă ei: vecini, colegi de serviciu, chiar de la propriul său fiu. De fapt era în mod sincer convinsă că viața ei este grea, nereuşită şi că are dreptul să se plîngă, să cîrtească împotriva sorții. Nici măcar n-ar fi putut să creadă că trăieşte pe socoteala altora. Să-i explic ar fi fost total inutil, trecuse prea mult timp de cînd se folosea de astfel de mijloace pentru a nu fi căzut într-o adîncă dependență.

Am încercat să analizez cauzele şi le-am presupus a fi în dereglarea funcționării normale a cîmpului astral. Evoluția minimală (ignoranța), nivelul cultural scăzut, în asociere cu trăsături atît de nesuferite precum zgîrcenia, lenea şi invidierea celor mai norocoşi, mai reuşiți, au perturbat deplasarea armonioasă a energiei între corpurile subtile. Viața Şurei nu putea fi „sancționată", binecuvîntată de sus, energiile vibrațiilor înalte, curate nu coborau, nu luminau vital corpurile ei grosiere. Ei nu-i ajungeau forțele vitale. Cînd cineva, cîndva, i-a arătat pentru prima dată compătimire, ea a simțit un curent de energie şi, în consecință, a început, în mod inconştient, să încerce să repete o astfel de situație. În felul acesta s-a învățat să trezească la cei din jur sentimentul de milă, de compasiune, şi folosindu-se de asta să ia fără sfială energie străină.

Scanned with OKEN Scanner

Au trecut cîteva zile, poate săptămîni. Timpul în orașele mici și la sate este atît de monoton, încît cu siguranță n-aș putea vreodată să mă orientez în el fără să mă uit în calendar. Mi-am consolidat apărarea, și Șura a început să mă deteste. De-ar fi s-o spunem fără indignare și cu bunăvoință, vederea mea pur și simplu o întorcea pe dos. Ea a încercat chiar să răspîndească niște bîrfe despre mine, dar de conversația ei fugeau cu toții de mult. Apărarea instinctiva, proprie corpului eteric, îl protejează pe om de atacurile împotriva integrității lui. După asta am avut o discuție interesantă cu buna noastră bunicuță, Maria Nesterova. Ea se uita la mine cu insistență. De cîteva ori, am simțit privirea ei atentă și pătrunzătoare îndreptată asupra mea.

- Ce-i, fiule, ai reușit să te descotorosești de nerușinata aia?

Am confirmat și, la rîndul meu, am început să o întreb pe bătrînă cum înțelege ea natura vampirismului, cum poate explica ce se întîmplă cu Șura. Mi-a răspuns simplu, fără întîrziere:

- Păcatul e pe capul ei. Dumnezeu nu ne-a poruncit să fim în deznădejde. Că nu se roagă, să lăsăm asta, cine se duce acum la biserică? Dar mîhnirea-i un păcat, e trufie, ca cîrtește tot timpul, nu se poate împăca. Și față de fiul ei este păcătoasă. N-are dragoste de mamă, n-are milă. Inima, ia de vezi, parcă și-o ține în pumn, nu-și împărtășește sufletul cu nimeni, și iată că nu mai are suflet, nu s-a desfăcut, s-a uscat toată.

Curînd după aceea, m-am mutat cu serviciul în alt raion, și în felul acesta am putut să mă eliberez de o companie atît de dificilă. Sincer, nu-l invidiez pe cel care va trebui să lucreze împreună cu Șura. În cazul în care soarta te adună cu un astfel de om și te pune în contact strîns cu el, este întotdeauna complicat să te delimitezi, să știi ce-i de făcut. Și pe mine mă rodeau mai mereu mustrările de conștiință după ce am reușit să mă închid în fața interlocutoarei, să-mi consolidez integritatea, creînd în felul acesta neplăceri. Încercam să mă conving în gînd că nu supăr pe nimeni, ci că pur și simplu nu-i dau Șurei posibilitatea de a lua din energia MEA, fără consimțămîntul meu. Oricum, mi se părea mereu că o supăr. Dar nu există alegere, trebuie să te închizi și să încerci să te păstrezi sau să te aperi cu ajutorul rugăciunii și al credinței, ca Maria Nesterova. Căci, apropiindu-te de credință cu inima și cugetul curate, vei căpăta întotdeauna și protecție, și izbăvire.

Dar există și o altă forma relație la nivelul acesta. Există oameni care la prima vedere sunt foarte buni, aproape dezinteresați. Sunt gata să ajute, își oferă serviciile, dar așteaptă în schimb mulțumiri fierbinți. Recunoștința obișnuită nu le ajunge, ei vor să primească mai multă, și mai multă, scoțînd-o practic cu forța din om. Se întîmplă să fie foarte apăsător. Nu-i de ajuns să ia energia din recunoștința altora, dar îl leagă pe om și prin

Scanned with OKEN Scanner

recunoştinţa datorată şi nevoia de a răsplăti. Pentru asta voi aduce următorul exemplu. Trăiam, îmi aduc aminte, într-un oraş de provincie nu prea mare. Am ajuns acolo toamna tîrziu şi am închiriat o cameră. Totul în jur era nearanjat, delăsat, neîngrijit, te dureau ochii privind. Astea ar fi atributele toamnei. Zăpada purificatoare încă nu acoperise noroiul şi pămîntul, dar faţa mohorîtă a Naturii nu mai era acoperită nici de frunze vii, fremătătoare. Rătăcind pe pămînt, trăind în oraşe şi sate, am înţeles foarte bine în ce măsură viaţa „la un singur cal" se deosebeşte de cea orăşenească. Aici, în oraşele mici, nu diferă doar oamenii, ritmul şi alcătuirea vieţii, visele şi timpul. Aici pămîntul este mai aproape - pentru mine acesta este un fapt fizic, eu simt cum îmi cresc rădăcinile, iar atunci cînd trebuie să părăsesc locul, să mă mut, mă rup din rădăcini! Dar în oraş, dacă urci la ultimul etaj şi ieşi pe acoperiş, cerul nu-ţi va fi mai aproape. În oraş, cerul este separat prin scutul ecranului energetic, prea este periculos pentru ea, pentru Natură, fondul radiant al oraşului.

Gazdele mele s-ar fi mirat dacă ar fi aflat că îi consider o pereche liniştită, echilibrată. Ei îşi arătau cam des iubirea recurgînd la pocnirea farfuriilor, a trîntorului de fiu şi uneori a unuia de către celălalt. Găseai de toate la ei, şi scene cu lacrimi, şi ţipete, şi scandalul la beţie al capului de familie. Spus în cuvinte, nu era nimic deosebit care să fi evidenţiat această familie printre miile de familii identice. Dar eu vedeam liniştea şi pacea nevăzute, fiindcă toate mărunţele lor zîzanii nu ieşeau din hotarele nivelului eteric. Ei se inflamau şi se descărcau fără „să ţină supărarea", fără să fie ranchiunoşi. I-am îndrăgit sincer pe oamenii aceştia, îi preţuiam şi mă bucuram de înţelepciunea lor naturală.

În vecini locuia o femeie singură, foarte cumsecade, dar căreia viaţa nu i se „aranjase". De cînd am ştiut-o, Vera Ivanovna mereu ajuta pe cineva. Dar, ce ciudăţenie - se vede treaba că lumea-i nedreaptă - ea nu era iubită în localitate. Eu însumi nu puteam înţelege de ce, cînd o întîlneam pe stradă pe femeia aceasta binevoitoare, zîmbitoare, printre feţele mohorîte, foarte plăcută la înfăţişare, mă străduiam să mă ascund pe undeva, să fug de o convorbire cu ea. Doar nu exista absolut nimic care să-mi stîrnească o reacţie atît de ostilă faţa de ea. Sincer, nu mă dumeream deloc. Înainte, se întîmplase să stăm de vorbă de vreo două ori, şi ea îmi arăta solicitudine, mă ajuta. Ce fel de nerecunoştinţă crasă se ascundea în mine? Văzînd ca nu doar eu, ci şi alţi vecini o ocoleau pe Vera Ivanovna, am înţeles că aici ceva nu era în regulă. M-am hotărît să o întreb pe gazda mea, Jenia, ce se întîmpla. Aveam dintotdeauna un uriaş respect pentru intuiţia ei feminină nativă, iar ea nu-mi înşela aşteptările.

Iată că, într-o dimineaţă, Jenia a făcut ceaiul şi m-a strigat. Frămînta

Scanned with OKEN Scanner

cu îndemnare o bucată de cocă, rostogolind-o pe masă. Eu, urmărindu-i fermecat mișcările, m-am așezat alături, sorbind din ceai, și conversația s-a pornit singură. În cuptor trosneau lemnele, fumul ieșea cu vuiet, în casă era cald și plăcut. Am întrebat-o atunci pe Jenia, fără șiretenie și fără să-mi aleg vorbele, de ce nu era agreată Vera Ivanovna, vecina. Poate era ceva ce nu știam despre ea, poate că avea vreun păcat de ispășit. Jenia s-a înfipt cu mînie în coca aceea.

- Oare crezi tu, Grișa, că ea vrea să-i facă vreun bine cuiva?

- Așa se pare, se agită pentru toți, îi ajută.

- Se ajută pe ea. Îți dă de cinci copeici și-i rămîi dator o rublă. Bate toba peste tot cîte eforturi a făcut pentru tine. Tu, de pildă, ești tînăr, sănătos, iar ea, lipsită de putere, s-a străduit pentru tine nu pentru mulțumiri, ci pentru că iubește oamenii. Iar tu uite ce soi ești, nici măcar să-i mulțumești nu poți.

Mai departe, gazda mi-a povestit că într-adevăr, la început, toți erau înduioșați de implicarea inimoasei femei în soarta lor. Îi împărtășeau probleme de suflet, îi cereau sfatul. Dar efectul nu era liniștirea, ci o ciudată oboseală și încă un sentiment de îndatorare - nu recunoștință, ci obligația de a fi recunoscător. Și ea, Vera Ivanovna, parcă înflorea cînd intra în contact cu suferințele omenești. Jenia mi-a spus că toți percepuseră cîte ceva din ce resimțisem și eu, dorința de a evita întîlnirea cu „buna femeie" și, concomitent, mustrările de conștiință legate de conștientizarea propriei nerecunoștințe. Cineva a spus că „Vera este deocheată", de aceea fug oamenii de ea, dar „deochiul" nu dispărea, și Vera însăși nu slăbea și nu tușea, împotriva tuturor „legilor deochiului". Atunci i-au agățat o tinichea, numele de „vrăjitoare", prin care din vremea împăratului Mazare se explică tot ce nu se înțelege. Apoi au început pur și simplu să se străduiască să n-aibă de-a face cu ea.

Și atunci am înțeles că Vera Ivanovna a noastră era doar un vampir energetic. Ajutînd stăruitor pe cineva, îndeplinind o treabă, nu numai că se umplea de sentimentul mîndriei pentru munca făcută, dar hrănea și conștiința că făcea un bine, că merita recunoștință. Iar energia recunoștinței altora se vărsa către ea printr-un șuvoi neconsimțit, luat cu forța. Deja era un dezechilibru în schimbul de energie. Fericitul ajutat de ea pierdea din energie și nu primea nimic în schimb, în afară de acel ajutor care, după cum reiese, nu-i prea trebuia! Și pe el, ca pe orice victimă a vampirului, instinctul neconștientizat al autoconservării încerca să-l apere pe mai departe. De aceea n-avea nimeni chef s-o reîntîlnească pe „drăguța doamnă". Întrucît apărarea instinctivă nu poate fi ușor conștientizată, omul se chinuiește, închipuindu-și că e nerecunoscător: ea este atît de bună (în tot acest timp, energia lui o hrănește din nou!), iar eu?

Ce poți face cînd întîlnești un astfel de „om bun"-vampir? Să te aperi,

Scanned with OKEN Scanner

desigur! În general, acceptînd ajutorul cuiva trebuie întotdeauna să-i mulțumești, sincer, cu inima deschisă, nu în cuvinte formale. Sunt sigur că după asta, chiar și primind, în continuarea ajutorului, clevetiri, conștiința omului va fi curată, echilibrul lui energetic va rămîne stabil, iar el va putea prompt și obiectiv să înțeleagă situația și, în consecință, s-o rezolve mai repede și cu mai puține pierderi. Neprimind ce-și dorea, însetatul de a se întrema din contul altuia se va indigna și se va orienta spre alt obiectiv. Nu trebuie reținut prin nici un fel de emoții, păreri de rău sau orice altceva... căci ce te faci dacă rămîne?

AL TREILEA NIVEL
Inima flămândă

Iată că am ajuns la tipul de situație cel mai răspîndit. Alimentarea cu energiile inimii, cu iubire, cu sentimente. „Inima flămîndă", neștiind să iubească ea însăși, îl caută pe acel semen care este gata să-i ofere sentimentele lui. Solicită iubirea altei inimi. Ce poate da în schimb? Asta n-o interesează.

În familia unor cunoscuți erau două fiice. Familia era unită, oamenii se înțelegeau bine. Între soț, Fedor, și soție, Irina, relațiile erau excelente. Își iubeau copiii, aveau grijă de ei, pe bătrîni îi respectau, îi vizitau și îi ajutau. O iubire echilibrată, plină de încredere și respect, trecută prin proba timpului, ce poate fi mai bine, ce nu le ajunge? Și totuși, au avut și ei greutăți.

Fiica cea mare, Natalia, s-a născut tocmai cînd e cazul să vină pe lume primul copil, cam la un an după căsătorie. Nu se trăia ușor pe atunci, se poate spune că și-au construit-o singuri toată gospodăria, de la zero. La început au locuit în cămin apoi și-au contractat un apartament, așa că niciodată nu le ajungeau banii, mereu aveau datorii. Astfel de condiții destramă alte familii; pe ei i-au unit. Fetița creștea, isteață, învăța bine, ajuta în casă, ce mai, cu așa un copil era păcat să nu te lauzi. Cu timpul, viața lor s-a aranjat, a devenit mai mult sau mai puțin netedă, stabilă. Astfel încît, după ce au chibzuit îndelung, Feodor și Irina au hotărît să mai facă un copil. Așa a venit pe lume Svetocika, copil născut tîrziu, îndelung așteptat, venit după multe suferințe. Diferența de vîrsta dintre copile era de 10 ani. De-aici au și început greutățile.

Svetocika creștea foarte greu. Nici nașterea nu-i fusese ușoară, suferise o traumă și durerile nu i-au mai trecut. Era mereu palidă, slăbită și orice

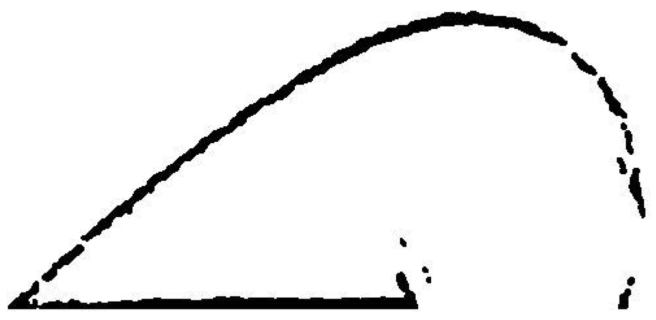

Scanned with OKEN Scanner

răceală se lăsa cu complicaţii. Părinţii se dădeau peste cap încercînd să ajungă la cei mai buni medici, dar era zadarnic. Toată copilăria i-a fost plină de spaimă şi grijă pentru soarta ei, şi uneori se părea chiar că nu va supravieţui.

Dar, în mod neaşteptat, Sveta a depăşit bolile copilăriei, s-a dezvoltat fizic spre sfîrşitul şcolii şi a devenit o domnişoară atrăgătoare, iar sănătatea i s-a normalizat. Părinţii fuseseră atît de chinuiţi de grija permanentă pentru Sveta, încît au scăpat-o practic din vedere pe fiica mai mare - norocul lor că nu le-a creat nici un fel de probleme, în curînd s-a măritat şi a plecat în alt oraş. Nici măcar nunta n-au mai făcut-o: a semnat la starea civilă şi s-a urcat în avion de parcă ar fi plecat în „voiaj de nuntă".

Se părea că, iată, venise vremea aceea mult aşteptată cînd părinţii îşi găseau în sfîrşit liniştea şi căpătai dreptul la odihnă. Dar ceva n-a mers. După plecarea Nataşei, casa a devenit pustie. Svetocika, căreia atît îi purtaseră de grija de mică, nu mai avea nevoie de excesul de atenţie al părinţilor. Iar să se îngrijească unul de altul, Irina şi Feodor se dezvăţaseră. Viaţa şi-a pierdut preţul.

Sveta a început - şi asta se punea pe seama pubertăţii - să şocheze cu atitudinea impulsivă şi apucăturile sale faţă de părinţi. Ţipa, avea pretenţii, nu respecta nici una dintre regulile adoptate de familie, apărea acasă la orice oră, deşi fusese rugată să nu întîrzie peste ora zece, de exemplu. A început să aibă amici. O dată nu a venit acasă toată noaptea, ceea ce a şocat-o pe Irina. Cînd părinţii au încercat să clarifice situaţia, Sveta le-a răspuns de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, că într-adevăr şi-a petrecut noaptea cu un prieten. Şi le-a mai spus cu cinism: „Nu vă agitaţi, doar n-o să fac copii la vremea la care nu am nevoie de ei". Părinţii au primit fraza ca pe un reproş, dar n-au putut înţelege la ce se referea fiica lor, doar fusese un copil îndelung aşteptat şi i se dăduse atîta atenţie. Poate era un apropo la Nataşa? Nu, cu ea era totul în regulă, le scria mereu, nu-i uitase.

După aceea, Sveta nu le-a mai lăsat o zi liniştită. S-a dovedit că era atît de răsfăţată din cauza atenţiei şi îngrijirii de fiecare clipă, încît nici nu-i trecea prin cap să se abţină, să-şi impună restricţii. Nimic n-o împiedica să se răstească la mama ei, şi asta chiar în prezenţa străinilor. Toate acestea stîrneau în părinţi ruşinea şi deznădejdea, dar îşi iubeau atît de mult fiica pentru care făcuseră atîtea eforturi, încît îi răbdau la nesfîrşit ieşirile.

Mai departe totul a mers din rău în mai rău. Prietenii Svetei se tot schimbau (se vede că nici lor nu le făcea o bună impresie firea ei năbădăioasă), ea le cerea părinţilor haine noi şi o mie de alte lucruri, pentru că se obişnuise să iasă tot timpul în evidenţă. În schimb nu dădea nimic, nici dragoste, nici milă, nici respect. Şi pe lîngă asta, prin scandalurile permanente, le lua părinţilor energia.

Scanned with OKEN Scanner

Mama a clacat, s-a îmbolnăvit, a îmbătrînit mult şi repede. Tatăl s-a ţinut cît s-a ţinut, dar la un moment dat a început să aibă probleme cu ficatul şi a ajuns la spital. Pe Sveta vestea asta a supărat-o numai prin faptul că un concediu medical putea să-l „taie" pe tatăl ei de la primă, şi atunci nu-i vor mai cumpăra blana cea nouă... şi doar i-au promis! Într-adevăr, cumpărătura a trebuit să fie amînată. Tatălui i s-au prescris medicamente care nu se găseau, şi a trebuit să plătească mai mult pentru a le obţine. Au început să stea tot mai prost cu banii, iar în Sveta parcă s-ar fi instalat un demon. Făcea mereu scandal şi pleca de acasă. A încercat un suicid demonstrativ - s-a culcat în dormitor după ce a împrăştiat peste tot ambalaje de medicamente. Mama s-a speriat şi a chemat salvarea. Doctorii au dus-o pe Sveta la spital şi foarte curînd au trimis-o acasă, dîndu-şi seama că fata îşi prostea mama, şi atît. O doctoriţă i-a telefonat Irinei, încercînd s-o lămurească.

- Dragă doamnă, ceea ce face fiica dumneavoastră este pur şi simplu şantaj! Şi cu ce metode! Închipuiţi-vă numai, să însceneze o sinucidere! Adică, ia uitaţi-vă, părinţi, în ce hal m-aţi adus! Aşa ceva nu trebuie admis în nici un caz, tocmai pentru binele ei.

Irina a încercat să protesteze slab:

- Fata noastră este un copil bun, educat. Şi-a pierdut doar cumpătul pentru că nu-i putem acorda atenţia necesară, nu putem să-i cumpăram haina de blană promisă, iar fetiţa şi-o doreşte atît de mult.

Argumentul cumpărăturilor a indignat-o la culme pe doctoriţă.

- Gîndiţi-vă pînă nu este tîrziu. Fetiţa dumneavoastră vă va călca în picioare fără să clipească. Şi nu va fi de mirare dacă se va îmbolnăvi cineva din familie în viitorul apropiat.

Mama s-a tulburat brusc, făcînd legătura între ceea ce auzea şi boala neaşteptată a lui Feodor.

- Cum adică se va îmbolnăvi? De ce? Ce legătura e între toate astea?

- Este foarte posibil ca fiica dumneavoastră să se manifeste ca un vampir energetic. Ia energie de la dumneavoastră şi de la soţul dumneavoastră, dar nu vă dă nimic în schimb. Prin urmare, pe lîngă faptul că o susţineţi material, ea mai trăieşte şi pe seama forţelor dumneavoastră vitale. Dacă ele nu se completează, scad în asemenea măsură, încît omul îşi pierde rezistenţa şi se poate îmbolnăvi.

Irina bănuise niciodată o legătura între boala lui Feodor şi comportamentul fiicei. Dar un sentiment de teamă s-a instalat în sufletul ei. Feodor nu se înzdrăvenea, Sveta se purta tot mai fără jenă. Mama s-a gîndit s-o cheme pe fiica cea mare, Natalia. Aflînd despre asta, Sveta a sărit ca arsă:

- Ce să mai caute şi ea pe aici, unde şi aşa nu avem loc? Acolo are casa ei, să stea în ea. Mai bine să ne trimită nişte bani, că merg treburile şi fără ea.

Scanned with OKEN Scanner

Dar Natașa nu a putut veni, aștepta un copil și nu s-a încumetat la un drum lung. A trimis o scrisoare caldă și tandră, și-a cerut iertare, a transmis salutări, dar mama i-a simțit o supărare bine ascunsă în suflet. Nimeni, niciodată nu i-a acordat ei, fetiței bune, educate, care-și iubea și respecta părinții, măcar o părticică din atenția pe care o căpăta nerecunoscătoarea Sveta. Natașa nu era de vină pentru că Sveta fusese un copil dificil, dar s-a întîmplat că, la împărțirea iubirii, pe ea au înșelat-o. Ca o fiică bună, nu putea să recunoască așa ceva, dar cu ea se purtaseră nedrept, și din asta i se trăgea supărarea.

Irina nu știa ce să facă. S-a dus la biserică, a aprins o lumînare și s-a rugat îndelung, cerîndu-și iertare în același timp de la toți: de la Dumnezeu, de la soț, pe care nu-l ascultase cînd o prevenise că prea tremura pentru Svetocika, de la Natașa, pentru asprimea sufletească și lipsa de atenție, de la Sveta, pentru că nu fusese în stare să-i sădească în suflet dragostea și bunătatea. Parcă s-a ușurat.

În această familie toate se petrec la fel și în ziua de azi. Sănătatea lui Feodor s-a șubrezit, a trebuit să iasă la pensie mai devreme, pe caz de boală. Natașa trăiește în altă parte, e adevărat că le scrie părinților, dar găsește mereu pretexte pentru a nu-i vizita. Își ajută părinții cu bani, le trimite poze cu nepoții lor. Irina i-a vizitat o dată, dar în ospeție nu poți să stai prea mult. Apoi, întorcîndu-se acasă, o invidiază pe fiica ei pentru liniștea și armonia din familie. Svetocika, la 23 de ani neîmpliniți, s-a căsătorit deja de două ori, și de fiecare dată s-a întors acasă. Nimănui nu-i trece măcar prin minte s-o adore și s-o îngrijească așa cum o fac părinții ei. Iar la mai puțin nu poate să consimtă... Sveta își chinuie mama cu reproșuri, printre altele și cu acela că n-a intrat la facultate. Mama nu a insistat atunci, iar acum ar fi fost de folos o diplomă. Nu i se poate explica de ce n-a vrut chiar ea să învețe. Iar exemplul surorii, care cîștigă onorabil, este foarte neplăcut pentru ea. După opinia Svetei, și tatăl este vinovat față de ea, doar și-a permis să se îmbolnăvească, ceea ce le-a afectat situația financiară.

Așa trăiesc mereu nemulțumita, egoista Sveta și părinții chinuiți de caracterul ei. Nimeni nu mai ține minte, în afară de prietenii vechi ai familiei, că odată la ei era bună înțelegere și liniște, că se iubeau și se respectau unii pe alții...

Morala acestei istorii este simplă. O înțeleg deja și ei implicați în ea. Nu și-au învățat copila să iubească. Cîndva, în această familie totul era impregnat cu energia iubirii, totul era armonios. Dar, permițîndu-și să le fie milă de un copil bolnav, lucru atît de firesc pentru o inimă mare, ei înșiși i-au făcut un rău imens. S-au străduit într-atît să-și apere puiul de necazurile vieții, încît nu l-au învățat cu truda. Sufletul fetei nu s-a format. Instinctele supraviețuirii, dezvoltate în copilărie, au ajuns să-i determine toată viața de

Scanned with OKEN Scanner

adult. A rămas la nivelul lui „dă-mi", „vreau", n-a învăţat să şi dăruiască. Părinţii au protejat-o de orice fel de greutăţi, dar tocmai ele formează caracterul; numai lucrul cu sine duce la formarea integrităţii omului.

Iar de acum, Sveta va trăi în contul tatălui şi a mamei, pe seama forţelor vitale ale acestora. Nimerind în alte condiţii, nu se descurcă, nefiind învăţată să se aprovizioneze cu energie. Ei îi trebuie mereu cineva de la care să-şi completeze energia. Dar oamenii din afara familiei nu vor admite ca drăgălaşa Svetocika să se folosească de energia lor. Doar părinţii nu o vor refuza niciodată, măcar atît timp cît vor fi în viaţa. Este greu de spus dacă Sveta îşi iubeşte părinţii. Mai degrabă da, nu poate fără ei, dar nu se manifestă printr-o slujire bucuroasă, dezinteresată, prin ajutor şi susţinere. Ea îi foloseşte, iar în schimb le oferă dreptul de a o privi şi de a trăi în compania ei. Şi este convinsă în mod inconştient că asta-i o mare fericire, din moment ce de atîtea ori îşii manipulează părinţii ameninţîndu-i că pleacă de acasă, iar acest lucru dă întotdeauna rezultate. De aceea nu are Sveta puterea de a iubi pe cineva. Nu se pricepe. Şi nu ne rămîne decît s-o compătimim.

Aici vreau să notez teza principală, fără de care n-o să putem niciodată să înţelegem nici cazul vampirilor, nici atacurile energetice. Ţine minte, prietene: nici un fel de vampir nu poate perfora învelişul nostru de protecţie. El poate să ne afecteze echilibrul interior, şi atunci noi înşine ne distrugem apărarea, ne deschidem. Vampirul pătrunde prin crăpăturile pe care ni le facem singuri. Lui nu-i trebuie decît să ne provoace, să ne scoată din starea de linişte, din faza statică. Pentru asta există felurite metode.

Vampirismul se dezvoltă adesea din nutrimentul scandalurilor, al intrigilor. Sunt oameni care pur şi simplu te provoacă prin prezenţa lor. Unde îşi face apariţia un astfel de om, în jurul lui apar dintr-o dată tulburări, perturbări ale mediului, oamenii paşnici sunt gata să se ia la bătaie în numele a ceva. Dar, adesea, mulţimea în clocot nu conştientizează cine este iniţiatorul scandalului. El poate nici să nu participe la bătaie, la confruntare, ci să privească liniştit de pe margine, delectîndu-se cu ceea ce se întîmplă. Nu degeaba se spune că de la iubire la ură este doar un pas. Ura, dacă despre ea este vorba, e un sentiment foarte puternic. Vampirul poate să absoarbă şi energia urii. Chiar şi ura pe care o simţiţi faţă de el îi este plăcută şi dulce. Dar cel mai des se va strădui să-i provoace pe alţii pentru manifestarea urii, a conflictelor, chiar a războiului.

De fapt, războiul este tot vampirism, de care însă nu suferă doar un ins izolat, ci o comunitate umană, o grupare organizată. Cînd gruparea considerabil mai puternică o cucereşte pe cea mai slabă şi îi utilizează bogăţiile naturale, populaţia, istovind-o şi spulberînd-o, ce altă definiţie mai concretă se poate alege?

Scanned with OKEN Scanner

AL PATRULEA NIVEL
Să-l strivești și să-l înghiți

La acest nivel al vampirismului se produce scufundarea în adîncurile abisului. Omul nu mai este în stare să existe fără suplimentări din afară. El nu poate să se oprească și se afundă tot mai mult și mai mult.

Cuvîntul-cheie pentru stabilirea caracteristicilor nivelului despre care vorbim este puterea. Puterea, ridicîndu-l pe om deasupra altora și echilibrîndu-l în același timp, îi satisface și instinctele mai primitive: a învinge, a invidia și a mînca. Voința celuilalt trebuie frîntă, iar atunci cînd el este supus, apare energia puterii: „Asta-i cucerirea mea!".

De semnificația puterii se leagă, în astrologie, energia transmisă prin semnul zodiei Scorpion și prin planeta Pluto. La acest nivel, afecțiunea corpului astral care apărea pînă acum drept vampirism avansează și contaminează corpurile mult mai subtile - mental și cauzal. Dacă se întîmplă să vă întîlniți pe drumul vieții cu un vampir energetic de nivelul al patrulea, este neapărat necesar să-l recunoașteți cît mai devreme cu putință, înainte de a fi reușit să vă provoace un rău palpabil, și să vă străduiți să-l ocoliți. La acest nivel încă este posibil. Dacă vampirul este chiar o rudă a dumneavoastră, un om apropiat, atunci, pentru chiar salvarea lui trebuie să încercați să-i îndreptați atenția asupra propriei sale probleme, să-i explicați cît de important este pentru el lucrul cu sinele, spre ce adîncimi de iad se îndreaptă cu iuțeală. Dar nu trebuie să vă faceți speranțe și să credeți prea mult în reușita unei astfel de acțiuni misionare. Diavolul a crescut deja puternic în sufletul lui, și doar o situație excepțională va putea să-i deschidă ochii, să-i dea posibilitatea de a-și vedea sufletul, îngrozindu-se de adîncimea căderii lui. Astfel de subiecte mai degrabă se potrivesc pieselor de teatru decît își găsesc reflectarea în viața reală.

De obicei, interacțiunea cu astfel de oameni în timpul vieții nu este întîmplătoare, ci apare ca rezultat al faptelor noastre. Adesea pentru excesul nostru de orgoliu ni se trimite o persoană care să ne umilească. Adesea pentru lipsa noastră de respect ni se va răspunde în același fel. În orice caz, cînd recunoaștem influența energetică ce ne subjugă voința, ne distruge autonomia, trebuie încercată o eschivă. Și totuși, nu ajungem în astfel de

Scanned with OKEN Scanner

situaţii întîmplător, ci pentru corectarea greşelilor noastre, deci este puţin probabil ca lucrurile să se rezolve prin fugă. Ele vor reveni iar şi iar, pînă vor fi prelucrate, iar căinţa va fi a noastră, nu a vampirului pe care soarta ni l-a trimis pentru păcatele noastre. Dar, dacă încercarea a reuşit şi omul a avut norocul de a ieşi de sub influenţa unui astfel de specimen, trebuie să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru ca de asemenea încercări să nu mai aibă parte şi pe viitor.

Astfel de cazuri se întîlnesc, de regulă, în situaţiile în care oamenii dintr-un anume spaţiu se află în strînsă interdependenţă. Aşa sunt colectivele de producţie, familiile şi grupurile de oameni bine constituite, avînd condiţii de viaţă comune. Un exemplu grăitor: departamentele armatei. De asemenea, manifestări ce confirmă principiul pedepsei şi faptul că nimic nu este întîmplător se petrec adesea în modelele de coşmar ale societăţii umane din locurile de detenţie. Ierarhia comunităţilor din penitenciare este construită după principiul animalic al puterii. Cel tare va fi şi mai tare. Puterea lui creşte pe seama devorării celor mai slabi. Întunericul şi groaza vieţii de lagăr, de care nu mă voi putea elibera vreodată, confirmă asta. Nu pot face recomandări în privinţa a ceea ce trebuie întreprins în mod practic, dacă soarta îi întoarce omului spatele şi-l aduce în acest loc al durerii. O zicală rusească spune: de închisoare şi de traista săracului să nu te juri că scapi. Deşi în ţară s-au petrecut transformări mari, este departe de a fi împărăţia dreptăţii. Oricine poate primi o răsplată după faptă.

Singurul meu sfat poate fi acela de a vă păstra integritatea, de a face, după posibilităţi, exerciţii de acumulare şi de distribuire a energiei. Un spirit puternic nu poate fi distrus.

Vă mai dau un exemplu despre cum se poate ivi vampirismul de acest nivel în viaţa obişnuită.

Într-unul dintre serviciile numeroaselor „cutii poştale" - instituţii ştiinţifice secrete subordonate Ministerului Apărării - a fost numit şef de laborator Boris Emanuilovici, care lucra de mulţi ani în acel departament. În contul lui existau o mulţime de invenţii şi studii, care-i conferiseră un nume destul de însemnat în cercul său. Dacă cercetările n-ar fi fost secrete, autorului i s-ar fi garantat publicarea de articole în reviste de ştiinţă prestigioase, poate chiar şi în străinătate. Boris Emanuilovici avea o autoritate meritată printre colegi. Unele dintre trăsăturile lui de caracter îl deosebeau de ceilalţi: era un tip închis, căruia nu-i plăcea să-i fie trimişi pentru ucenicie specialişti tineri, şi cîteodată era în stare să se dezlănţuie asupra cîte unui coleg neglijent. Dar scandalul pe care îl făcea era întotdeauna justificat, după cum se dovedea ulterior, ceea ce îi sporea reputaţia de savant. În aceste condiţii, atunci cînd s-a eliberat postul de şef de laborator dintr-o

Scanned with OKEN Scanner

secţie importantă a institutului, n-au fost îndoieli în privinţa numirii lui. Însă, după ocuparea postului de conducere, modestul cercetător a devenit alt om. Expresia „s-a ajuns" îl urmarea pe coridoarele institutului. Da, Boris Emanuilovici parcă se îmbăta de puterea pe care nu o avusese niciodată înainte. Fusese întotdeauna doar un executant. Direcţia şi amploarea cercetării erau indicate de plan, de grafic, de o temă de cercetare impusă. El nu era capabil să ia decizii, şi se temea în sinea lui că această slăbiciune secretă a sa va fi descoperită. De aceea bîntuia ca un uliu prin instituţie, îi urmărea pe colegi, crea o aparenţă de organizare a muncii, astfel încît nimeni să nu-şi poată da seama de posibilităţile lui reale.

Îi plăcea să surprindă pe cineva la „locul crimei"; cînd, de exemplu, cineva se întorcea de la masă cu cinci minute întîrziere, cînd vreo colegă se învoia neoficial (fără cerere şi ore de recuperare) pentru cîteva ore ca să meargă la policlinică, sau cînd se serba ziua de naştere a cuiva şi se bea ceai în timpul serviciului. Nici unul dintre „delincvenţii" prinşi de noul şef nu scăpa de pedeapsă. Cu o mîna de fier, el dădea mustrări, tăia primele, amîna concediile, îşi arata puterea în toate modurile. În felul acesta, treptat, a instaurat o disciplină ideală şi le-a insuflat subordonaţilor o supunere totală faţă de el. Cine ar vrea „să se ia în beţe" cu un tiran, dacă el găseşte mereu o posibilitate de a ţi-o plăti?

Apucăturile lui Emanuilovici se puteau explica doar prin dorinţa de răzbunare pe martorii trecutului său mut. Îi privea de sus pe colegii care odinioară, egali cu el, aveau reputaţia de buni specialişti şi l-ar fi putut concura în vreun fel. Într-o zi, în laborator a o colegă nouă, tînăra Nadenka. Pînă atunci lucrase într-o uzină militară asemănătoare, de unde venise prin transfer. Fată veselă şi sociabilă, s-a trezit într-un colectiv deja format. Nu cunoştea încă procesul de „strivire" a colegilor sub mîna de fier a lui Boris Emanuilovici, şi nu putea deloc să înţeleagă atmosfera ce domnea în laborator. Ea rîdea mereu, spunea glume, amenaja o adevărata florărie la ferestre şi prin firea ei contrasta cu dispoziţiile ascetice, de cazarmă, după care mergea activitatea.

Deşi în ochii şefului Nadia nu poseda virtutea principală, sîrguinţa, ea reuşea să le facă pe toate. Şi cu toate că funcţia ei de laborantă avea atribuţii limitate, ea se ocupa de utilarea unor cercetări destul de complexe, lucrînd cot la cot cu unii ingineri. Rezultatul a fost o nemaiauzită încălcare a subordonării în muncă: în raportul întocmit bianual, pe lista lucrărilor ştiinţifice, coautoare cu specialistul şef de lucrări era trecută tînăra „parvenită". Aşa ceva Boris Emanuilovici n-a putut să suporte. Era o lovitură dată orgoliului său. Nu putea să-i interzică Nadiei să trimită lucrarea la concurs, ar fi părut absurd ca el să oprească tocmai lucrările colegilor lui. Dar nici

Scanned with OKEN Scanner

să lase cazul fără urmări nu putea. A început cu îndîrjire să caute un nod în papura. Cu cît devenea mai chiţibuşar, cu atît mai mult i se strica dispoziţia. Nu se putea agăţa de nimic. Ea venea la timp la serviciu şi lucra cu însufleţire. Îndeplinea pînă şi sarcinile suplimentare, suporta mici şicane, fără să-şi manifeste vreodată nemulţumirea. El o chema la raport, o punea să dea socoteală... şi ea dădea. Îi făcea observaţii asupra muncii, dar abaterile găsite erau deja corectate, şi reieşea că, dimpotrivă, el era incompetent, din moment ce nu aflase asta. Persecutînd-o la nesfîrşit pe Nadia, Boris Emanuilovici se posomora şi îi era tot mai greu. Iar ceilalţi, care nu aveau de-a face cu această înfruntare, cînd nimereau din întîmplare în zona conflictului suportau de trei ori mai multe neplăceri decît pînă atunci. Neavînd capacitatea de a-şi inhiba colaboratoarea, Boris Emanuilovici se defula chinuindu-i pe ceilalţi. Era un adevărat vampir energetic. Oricine încerca să se certe cu el se simţea, după o vreme, golit şi lipsit de puteri. Şeful însă, dimpotrivă, cu cît îi producea slujbaşului o pierdere mai mare, cu atît se simţea mai revigorat, părea şi mai tare, şi mai important.

Nadia a înţeles repede cum stăteau lucrurile cu Boris. Fiind interesată de filozofia oriental, se familiarizase şi cu bazele bioenergeticii. Ştia şi de vampirism, deşi doar din lecturi. Însă avea o idee dspre cum poate fi recunoscut şi cum se poate lupta cu el. Şi iată, parcă spre confirmarea celor citite, în viaţa ei a apărut un şef vampir. Perspectiva de a lucra într-o astfel de tovărăşie o încînta prea puţin, dar alta nu avea în acel moment, astfel încît a recurs la apărare. Îşi făcea exerciţiile de acumulare a energiei, menţinea în permanenţă starea de echilibru, stingea prin intermediul conştiinţei toate impulsurile neplăcerii şi iritării cu care era îmbibat mediul din laborator. A încercat să cureţe energia din încăpere şi într-o oarecare măsură a reuşit. Ea percepea o pîlnie larg deschisă, care străpungea slaba energie a şefului, dar în acelaşi timp înţelegea că, pur şi simplu, avea de-a face cu un om cu un caracter mizerabil şi cu funcţiile perturbate. Dacă el ar fi fost un vampir conştient, şi ar fi avut în faţa lui un astfel de „os în gît", cum neîndoielnic era Nadia pentru el, ar fi comis asupra ei un atac bine ţintit. Şi, fiindcă ea se aştepta mereu la aşa ceva, era pregătită.

Dar Boris Emanuilovici nu era un mag negru, el nu ştia să manipuleze energia. Era materialist şi s-ar fi mirat sincer dacă ar fi aflat prin ce metode îşi întărise autoritatea şi instituise disciplina în laborator. El s-a mărginit să pregătească una dintre cele mai obişnuite mîrşavii omeneşti: nu a trimis comisiei la vreme lucrarea ştiinţifică ce-i fusese dată pentru recomandare. Lucrarea nu a intrat în concurs, laboratorul a rămas fără prime, iar pentru asta autorii lucrării - şeful de proiect şi Nadia - au primit mustrare scrisă. Cînd a izbucnit scandalul - doar lucrarea fusese dată de mult, înainte de

Scanned with OKEN Scanner

termen -, șeful a replicat cu „dreaptă mînie”: ca să vă justificați pentru lucrarea nepredată la timp, sunteți capabili să mă învinuiți pe mine, de parcă eu aș fi oprit-o din drum! Împotriva celor care îl bănuiau și-a folosit toată puterea constrîngere. Le-a sugerat subalternilor că pentru toate este vinovată laboranta, incompetentă, dar plină de ambiție, și de aceea ahtiată după lucrări științifice. Anularea primelor prea îi lovea la buzunar, și mulți l-au crezut. Lipsind-o pe Nadia de dragostea întregului colectiv, Boris a cîștigat prima rundă. Apoi a lipsit-o de lucrare, repartizînd-o altcuiva, iar mai tîrziu i-a dat o mustrare pentru un chiul ce nu avusese loc. Interesant este că deja nimeni nu-i mai ținea partea Nadiei, nimeni nu se mai străduia să dovedească adevărul. Nadia nu mai era o lumină pentru departament. Boris Emanuilovici a vrut s-o pună într-o lumină proastă lipindu-i eticheta de carieristă, și a reușit. Dar nu i-a ajuns faptul că influența laborantei în departament slăbise, simțea nevoia s-o desființeze definitiv, s-o pună în genunchi, s-o distrugă și s-o „înghită”.

Iar Nadia a pierdut multe forțe în bătălie. Neînvățată cu ticăloșia, neștiind să mintă, suferea cumplit din cauza nedreptății, dar nu s-a lăsat. Încetul cu încetul, a rămas fără prieteni, fără încurajări, singură în fața adversarului plin de putere și răutate. Se pare că atunci, pentru un timp, apărarea i-a slăbit. Următoarea mustrare, fără sens, primită pentru o prostie măruntă, a scos-o din sărite: a izbucnit în plîns și a avut un moment de isterie. Bătea cu pumnul în masă, acuzîndu-l pe șef de idei preconcepute, și se străduia în vreun fel să se apere pe sine și munca ei. A văzut apoi cum parcă Boris Emanuilovici și-a mărit dimensiunile, în jurul lui s-a subțiat și s-a întunecat ceva ca un nor, iar ea însăși, Nadia, a devenit semitransparentă, apoi ceva a scos-o din propriul ei corp, și încet, milimetru cu milimetru, a început s-o absoarbă acel nor din spatele șefului. Și a înghițit-o.

În aparență, lucrurile arătau puțin altfel. El i-a dat un pahar cu apă, a liniștit-o și a rugat-o să-și continue lucrul. De atunci, Nadejda s-a schimbat mult. Parcă și-ar fi pierdut sufletul. La început, a devenit pur și simplu indiferentă față de viața departamentului, își îndeplinea în mod mecanic sarcinile și nu se interesa deloc de colegi. Apoi, după cum îi „prevenise” atotputernicul șef, a început să lupte pentru carieră, dîndu-i la o parte cu cruzime pe cei care o încurcau. Prin aceste acțiuni, fără să vrea, Nadejda confirma cuvintele lui din trecut și îi sporea autoritatea. A primit destul de curînd o avansare, apoi încă una. Se spunea că devenise amanta șefului. Un lucru se poate spune sigur: nici Nadejda, nici Boris Emanuilovici nu seamănă cu oamenii vii. Ochii lor sunt stinși, mișcările - mecanice. Disciplina și ordinea sunt fără reproș. Lumea se teme de ei.

Scanned with OKEN Scanner

Al cincilea nivel
Nu-mi sorbi iubirea, nu-mi sorbi sufletul

La al cincilea nivel de cădere, vampirul se hrănește cu energie sexuală. Ai întîlnit vreodată, prietene, o ființă minunată și de neatins, atrăgătoare și cu vino-ncoace, care te cheamă și-ți promite din priviri desfătări nepămîntești? În jurul unor astfel de vrăjitoare (nu neapărat femei, nu neapărat frumuseți) locul este plin de curtezani și de suspine. Iar frumoasa creatură, arătîndu-și farmecele, promițînd, dînd speranțe, dar nu mai mult de atît, absoarbe energia adoratorilor săi.

Schimbul de energie ce se produce la contactul sexual străbate toate corpurile și planurile omului. În acest timp se stîrnesc forțe atît de puternice, încît este greu să le pătrunzi înțelesul. În felurite învățături găsim exprimate ecouri ale acestui fenomen, acomodate cu înțelegerea de la nivelul conștiinței omenești. Astfel, energia sexuală este una dintre manifestările energiei Kundalini, care stă încolăcită ca un șarpe la baza coloanei vertebrale. Cînd se descolăcește și urcă pe verticală, deschide progresiv centrele energetice - ceakrele. Este greu de exprimat la nivelul conștiinței umane ce energii trec prin doi parteneri uniți în timpul unui act sexual. După legendă, odată, zeii au creat oameni egali lor, dar aceia s-au dovedit atît de minunați, de puternici și de independenți, încît zeii s-au speriat. Oare nu sunt creaturile acestea mai bune decît noi, zeii? Nu vor deveni cumva mai puternice decît noi? Nu ne vor arunca din zenitul universului pe pămîntul păcătos? Nu ne vor învinge? Nu ne vor preface în putreziciune? Și atunci, zeii i-au tăiat pe oameni în jumătate: femei și bărbați; și le-au dat drumul, lipsiți de fosta splendoare, să populeze pămîntul. Dar dacă aceste două jumătăți pierdute se vor regăsi pe pămînt, dacă se vor reuni, atunci vor redobîndi acea putere. Vor fi din nou ca zeii.

Iubirea divină, ideală, și unirea presupun o relație deplină între toate corpurile celor doi. În viața reală, practic, nu există astfel de cazuri. Dar în mod independent față de conștiință se implică o parte oarecare din corpurile subtile și, cu cît înțelegerea este mai mare, cu atît mai multă forță, mai multe energii înalte vin către acești oameni. În ce fel interacționează corpurile lor la contactul sexual? Actul sexual propriu-zis constituie o relație doar între corpurile fizice. El provoacă reacția corpului eteric - desfătarea.

Scanned with OKEN Scanner

În toate timpurile, actul sexual a fost legat de un înţeles sacramental, divin. De aceea multe religii aprobă sexul în postulatele lor fundamentale, numai în interiorul căsătoriei şi numai cu ţelul de a face copii. Aceasta, desigur, conservă aspectul etic dintr-o societate umană încredinţată egregorului respectivei religii, dar, pe de alta parte, n-avem de-a face cu străvechea teamă a divinităţilor în faţa unui posibil concurent atotputernic? După legendă, jumătăţile sexuale unindu-se, realizează Hermafroditul - fiinţa care, avînd ambele sexe, nu are, de aceea, nici unul, şi care, dotată cu o forţă supranaturală, este capabilă să includă în sine omenirea.

Desfătarea eterică, vie, consistentă eteric, poate crea o stare paroxistică, iar cînd bucuria şi încîntarea urcă prin corpurile subtile, corpul astral se umple de energia vitală a fericirii şi satisfacţiei. Sexul este tămăduitorul natural şi aproape cel mai eficace al corpului astral vătămat. Să ne amintim din folclor: cu ce-l lecuieşte frumoasa din poveşti pe monstrul vrăjit în care s-a transformat prinţul? Cu dragostea ei, adică îi răspunde cu un sentiment împărtăşit de el. Iubirea reciprocă, inimile deschise ale amîndurora sunt condiţii obligatorii pentru înfăptuirea minunii. Atunci, prin Anahata, ceakra inimii, trece fluidul energetic ce-i leagă şi din doi oameni se iveşte unul, o fiinţă unitară şi puternică precum în basme, armonioasă şi fermecătoare. Cînd contactul corpurilor fizice încetează, slăbesc progresiv şi legăturile dintre corpurile subtile. Dar oamenii care se despart sunt alţii, armonizaţi cu corpul astral alimentat.

Cu siguranţă ca am în vedere un caz cu totul ideal. Ceea ce se întîmplă în viaţa reală, ca de obicei, este doar o tendinţă către ideal. Dar fie şi numai tendinţa în sine este deja un caz fericit, căci în mod obişnuit ne mulţumim doar cu lucirile slabe, rămase întîmplător, ale intangibilului.

În viaţă, oricît ar fi de trist să recunoaştem asta, relaţiile sexuale arareori depăşesc straturile grosiere. Rămînînd la limita corpului eteric, ele nu-i aduc perechii acele miracole posibile. Iarăşi nu avem voie să uitam de tabuizarea şi de judecarea relaţiilor sexuale de către societate. În mintea oamenilor, ele rămîn întrucîtva murdare, josnice, păcătoase. „Înţelepciunea populară" exprimată în zicale ne-o spune direct: Lucrul ruşinos nu-ţi cere multă minte – ne întrebăm despre care lucru este vorba... Sigmund Freud s-a adîncit cît a putut în aceste ape tulburi şi ceva a lămurit, ceva nu. Dar toate acestea sunt construcţii mentale, şi cît timp şi efort intens cer pentru a primi binecuvîntarea de a coborî în corpurile ceva mai dense. Din moment ce nu există încredere în propria-ne sexualitate, în schimb este prezent un sentiment de sfială, dacă nu de ruşine, este greu să stăpînim energia eterică, astfel încît ca să se distribuie uniform şi să dea senzaţii minunate.

Scanned with OKEN Scanner

Sunt gata să repet iar şi iar: contactul sexual duce la un schimb reciproc de energii între oameni, energii cu o putere colosală, dar se întîmplă ca unul dintre parteneri să îşi ia de la celălalt mai multă energie decît îi dă. Adesea, lucrul acesta se întîmplă în mod nedeliberat: este posibil să măsori cantitatea pe care trebuie să o dai în schimb pentru ceea ce îţi oferă cu atîta generozitate celalalt? Dar virusul vampirismului nu doarme şi te invită, te invită: mai ia o dată, de unde este mult nu se consumă. Omul intră într-un regim de schimb inegal şi treptat se obişnuieşte, îi place. El este satisfăcut! Puterile îi cresc, şi fără nici un fel de cheltuială: nici suflet, nici forţe proprii. În vremea asta, cealaltă parte începe să slăbească, să piardă din puteri, apoi să-şi piardă chiar sănătatea. Adesea ea nu poate să rupă relaţia, pentru că efortul necesar este prea mare pentru ea. Sau îşi subordonează voinţa celeilalte părţi. Variantele posibile sunt nenumărate. Necazul este că oprimarea unui partener de către celalalt poate duce la boli grave, chiar la moarte. În cazul acesta, vampirismul este proiecţia astrală a ceea ce la nivel fizic se numeşte siluire şi omor. Este recunoscut ca delict.

Atacurile energetice cu astfel de consecinţe nu sunt atît de evidente, de clare - uneori nici nu pot fi conştientizate de victimă. Vampirii de la acest nivel, de regula, se înţeleg pe ei înşişi, sunt conştienţi. Vampirul vede o oarecare împotrivire (nu pot să trăiesc cu tine, de ce mă chinuieşti, hai să ne despărţim), dar nu-şi va elibera niciodată partenerul. Adesea, nici victima nu-şi poate închipui viaţa fără călăul sau. „Dragostea e rea, de iubeşti, capră de lemne eşti", „Dacă te bate, te iubeşte". Multe proverbe susţin că o astfel de situaţie pare a fi normală.

Mihail şi Elena s-au născut şi au crescut într-un sătuc pierdut între cîmpii şi păduri nesfîrşite. Toată viaţa au fost împreună. Iarna se dădeau cu sania, se înfundau în zăpadă, vara fugeau la rîu şi se bălăceau în apa lui caldă. Mergeau împreună la şcoală în satul alăturat. Împreună au plecat la centrul raional să înveţe mai departe. Timpurile erau grele, se trăia în sărăcie, nu doar că nu le prisosea nimic, dar nici nu ştiau ce însemna asta. Soarta le-a oferit însă un cadou regesc: iubirea. Încă din copilărie, nu s-au putut imagina unul fără celălalt. În condiţii grele, copiii se maturizează mai repede, se dezvoltă mai repede. Şi ei doi au cunoscut devreme greutăţile. Îşi ajutau părinţii la munca deloc uşoară a cîmpului şi ştiau că mai întîi trebuie să îşi facă un rost, şi numai după aceea să se gîndească la o familie.

Au terminat şcoala profesională. Lena a devenit contabilă şi a primit, în localitate, o cameră. Mihail, plăcîndu-i orice fel de aparatură, s-a făcut mecanic auto şi a fost imediat angajat la o întreprindere din industria lemnului. Dar avea mînă bună pentru orice. Era cinstit din fire, îşi făcea datoria şi în colectiv era bine privit. În curînd, Mihail şi Elena s-au căsătorit.

Scanned with OKEN Scanner

Încet-încet, și-au făcut o gospodărie, au ridicat o casă, aveau deja doi copii, totul era bine, totul era așa cum trebuie să fie. Și atunci a venit în întreprindere, de la oraș, un director nou, care l-a remarcat repede pe mecanicul cel tînăr:

- Mihail, îi spunea, tu ești talentat! Ai mîini de aur! Trebuie să intri la facultate. Cu asemenea calități, nu se poate să te pierzi aici, în fundătura asta. Cine știe ce savant iese din tine! Poate vei fi capabil să inventezi o navă cosmica sau te miri ce mecanisme, automobilul viitorului!

Lui Mihail, deși îi pica bine lauda, îi era și teamă. Aici era familia lui, avea de toate, un serviciu bun, dar îl atrăgea și studiul. Vroia să știe mai mult și poate că, învățînd, va construi el singur mașini, nu se va mărgini doar să le repare și să le pună pe linia de plutire. Îi plăcea mult asta. Iar cînd șeful i-a propus să-i dea o recomandare și o bursă, a acceptat.

- Ei, Mișenka, sigur că da, du-te să înveți! a fost de acord Elena. Vei deveni un om respectabil, iar noi vom locui deocamdată cu bătrînii, să ne ajute în gospodărie.

Și a plecat Mihail la centrul regional, la facultate. Într-adevăr, s-a dovedit capabil, astfel încît i s-a propus să rămînă în oraș, la uzina de motoare, ca inginer mecanic. A primit un apartament, și-a adus soția și copiii la oraș, a început o nouă viață. Mihail cîștiga bine, își întreținea familia, și lucrurile ar fi fost în ordine dacă... Da, a apărut un „dacă". Înainte de toate astea, Lenka se simțise bine, deși treburile nu o lăsau să respire: și casă, și gospodărie și serviciu. Acum, parcă nimeni nu mai avea nevoie de ea. S-a angajat și ea, conform specialității de contabilă, dar aici, la oraș, se simțea o piuliță într-un angrenaj. Mergea la serviciu într-un birou uriaș, se pierdea în mulțimea de oameni, și i se părea că este cea mai proastă, cea mai neinteresantă, o simplă țărancă. Se simțea străină și nu se putea obișnui deloc. Roșea în permanență, se intimida și, deși era specialistă în profesia ei, nimeni n-o lua în serios. Iar ea suferea îngrozitor din pricina asta. Cînd n-a mai răbdat, a încercat să își schimbe serviciul. Nici acolo nu i-a fost ușor (o apăsa numărul mare de oameni din jurul ei), dar era mai bine. Așa încetișor, după un an și mai bine, s-a obișnuit și Lena, s-a integrat în colectiv, s-a adaptat. Lucrurile începeau din nou să se lege. Apartamentul era bun, copiii creșteau. Serviciul lui Mihail era important, el era respectat, i se cerea părerea.

Necazul s-a furișat însă pe neașteptate. Pe Lena a pus ochii chiar Efimov, secretarul organizației de tineret. Era un om îngrozitor, pervertit de funcție și putere. Își petrecea mereu concediile în sud, era modern îmbrăcat și părea bogat ca un nabab. Atenția lui era cerută cu insistență de o mulțime de doamne din felurite departamente. Dar pe el îl atrăgea o prospătură, o

Scanned with OKEN Scanner

fată drăguţă, cu privirea caldă şi gesturi reţinute. Efimov nu întîlnise încă aşa ceva, cu toate că femeile nu-i dădeau pace şi avea faţă de ele tot soiul de pretenţii. I-a arătat de cîteva ori că îi acordă atenţie, dar Lena nu i-a răspuns. Întărîtat, Efimov s-a hotărît să o aibă cu orice preţ.

Pentru orice om obişnuit să seducă, Lenocika noastră desigur că era o bucăţică gustoasă. În afară de faptul că era încîntătoare, o luminau frumuseţea naturală, autentică, şi sentimentul propriei demnităţi, care se păstrează doar în locurile depărtate de lume. În satele şi oraşele mici, unde fiecare om este „la vedere", fiecare ştie lucrul acesta şi de aceea se fereşte de judecăţi şi vorbe în plus. Lenka era măritată, avea o familie unită, şi asta îi sporea, bineînţeles, liniştea şi frumuseţea sufletească. Multe femei, obligate să muncească fără oprire, obosesc mereu, se plîng că nu le ajunge timpul şi nu stau bine cu nervii. Oricît ar fi de frumoase şi atrăgătoare, pe bărbaţi îi atrage instinctiv femeia echilibrată şi liniştită. Aşa e în firea lucrurilor. Femeia, se ştie, a fost creată pentru a proteja căminul, casa, căldura şi liniştea.

Dar Lena avea un punct vulnerabil, un loc sensibil: neîncrederea în sine. Crescuse înconjurată de iubire, şi de aceea n-a depus vreodată eforturi „femeieşti" pentru a cuceri un bărbat, pentru a-l face să-i merite dragostea. Comparîndu-se în gînd cu alte femei, mereu pica la examen. Pentru ea, atunci cînd privea în jur, frumuseţea se asocia cu stridenţa şi curajul. Ea nu şi-ar fi permis niciodată să se îmbrace ca secretara Ninocika, de exemplu, dar o considera modelul feminităţii. În fond, Nina era în pas cu moda şi îi devansa pe toţi în stilul de a se îmbrăca.

De aceea, cînd secretarul de organizaţie Efimov începea să-şi manifeste interesul pentru ea, Lena pur şi simplu nu ştia unde să se ascundă. El ştia cum să le trateze pe femei şi a înţeles că nu trebuie să se grăbească, nu trebuie „s-o ia repede" pe Lena, fiindcă o va speria şi nu va ieşi nimic. Dădea cu totul „întîmplător" peste ea în autobuz, după orele de serviciu, apoi la magazin sau în alt loc oarecare, şi se prefăcea uimit de aşa o coincidenţă. Lena nu bănuia nimic. Dimpotrivă, îi plăcea întrucîtva tînărul acesta atît de nostim şi vesel. Cu el era plăcut şi uşor să comunici, deşi avea o funcţie atît de importantă la serviciu.

„Coincidenţa" următoare a fost într-o seară ploioasă de toamnă. Lena venea de la magazin încărcată de plase grele şi cu o mînă încerca să-şi ţină umbrela împotriva vîntului. Era udă de ploaie, rimelul de pe gene i se scursese, o şuviţă de par îi ieşise din coafură.

Efimov a ajuns-o din urmă, cu o frază glumeaţă i-a tăiat împotrivirea, i-a luat bagajul din mînă şi i-a propus galant să o conducă acasă. La uimirea ei - ce căuta el acolo pe o asemenea vreme? -, Efimov s-a prefăcut întristat şi a început să-i povestească despre o fată care nu venise la întîlnire. Lena

Scanned with OKEN Scanner

l-a compătimit, i-a mulţumit pentru ajutor... şi a acceptat să intre cu el la un café-bar. Au găsit o măsuţă într-un colţ. Efimov a scos o batistă şi i-a şters delicat, cu grijă, dîrele de rimel de pe obraji. Lena s-a intimidat, dar el, atingîndu-i tandru mîna, vorbea fără oprire, că asta nu contează, că ea este o frumuseţe, că nu e o întîmplare faptul că se întîlnesc peste tot, şi mai ales într-o seară atît de posomorîtă... I se uita în ochi, şi Lena se topea. Nimeni nu se uitase vreodată la ea în felul acela. Ca orice femeie, vroia să fie admirată, lăudată, curtată. Nu i-a spus lui Efimov că are acasă un soţ, copii şi că ei o aşteaptă. Se scălda în privirea lui tandră - o, dacă ar fi ştiut asta atunci! -, de seducător experimentat şi înrăit.

Au început să se întîlnească. Efimov o ducea prin locuri unde ea nu fusese vreodată. Erau filme în premieră şi spectacole-turneu ale teatrelor din capitală, erau café-baruri incredibile... şi peste tot puteau intra şi erau invitaţi. Vîrtejul fermecat al seducţiei a ademenit-o şi a ameţit-o pe Lena, care-şi amintea cîteodată, cu un sentiment surd de disperare, de familia ei (nimeni nu bănuia nimic), dar nu se putea împotrivi.

Cînd a decis că Lena îşi pierduse capul definitiv, Efimov a adus-o acasă la el. Merseseră la o premieră, apoi la o masă festivă, fusese vesel şi zgomotos, vecinătatea unor figuri celebre, un cerc sofisticat, astfel încît Lena însăşi aştepta continuarea. Îşi minţise familia că merge la o ziua de naştere a unei colege. Şi iat-o în vizită la El, cel mai spiritual şi irezistibil. Lena nu rezistă ispitei şi se îndrăgosti; mustrările de conştiinţă o rodeau, desigur, pe tînăra femeie, se gîndea la soţ, dar nu putea să refuze, ea însăşi vroia asta, şi s-a pomenit în aşternutul seducătorului. El a înţeles imediat că nu şi-a pierdut vremea degeaba cu această fătucă modestă. Apele line sunt adînci. În Lena zăcea o asemenea forţă a dorinţei neexprimate, încît era cît pe ce să îl ardă pe profesionist cu focul iubirii. Trebuie spus că Efimov era un vampir energetic tipic. El se folosea de energia femeilor îndrăgostite de el. Ştia să le manipuleze şi să le creeze o dependenţă totală. Una dintre cele respinse, strivită de indiferenţa lui, s-a sinucis cu o doză de medicamente. Dar părerile de rău nu-l chinuiau pe mîncătorul de inimi. El trăia pe seama iubirii pe care i-o dăruiau cu generozitate femeile. Le sorbea sentimentele, puterea, pînă la ultima picătură, şi cînd nu mai rămînea nimic pur şi simplu le arunca din viaţa lui. Numai mulţumită acestui lucru, energiei venite în permanenţă din afară, era el mereu plin de viaţă şi atît de fermecător.

Ceea ce a întîlnit la Lena l-a uluit. O energie atît de curată şi vie încă nu gustase. Au trăit o poveste pasională şi nebunească. Lena era atrasă de el, doar în prezenţa lui se simţea femeie şi s-a deschis cu adevărat. Iar el îi sorbea energia în valuri. Toate acestea trebuia sa se termine cumva. Lui

Scanned with OKEN Scanner

Efimov nu i se întîmplase încă să aibă o relaţie atît de îndelungată cu o singură femeie, şi pînă la urmă s-a plictisit, „s-a săturat". A pornit în căutarea unui nou obiect. Totuşi, Lena suferea mult din cauza acestei pasiuni tainice, păcătoase. Nu se putea împotrivi propriei sale atracţii, dar o chinuiau mereu mustrările de conştiinţă, gîndurile despre familie şi faptul că era conştientă de minciuna şi noroiul în care se scufundase cu totul. A încercat să se roage, dar n-a putut. Şi forţele au început să-i scadă.

Amantul ei a simţit imediat schimbarea. Ceva s-a modificat în relaţiile lor. Lena nu putea înţelege, îşi pierduse integritatea, energia se scursese din ea, era într-o permanentă stare de nelinişte, trăia în pragul isteriei. Se temea că în orice clipa totul va ieşi la iveală. În acelaşi timp, a început să o chinuie spaima că în curînd idila ei cu Efimov se va termina. Femeia din ea, o dată trezită, cerea acelaşi tip de relaţie sexuală, pasionată, care umple tot sufletul. Neprimind asta timp de cîteva zile la rînd (pur şi simplu, nu s-au putut întîlni în acea perioadă), o cuprinsese disperarea. Şi atunci, toată forţa ei de femeie flămîndă, forţa dorinţei, a revărsat-o asupra propriului său soţ. El, care nu se aştepta la atîta pasiune, a fost uluit, fericit şi tulburat, iar ea - acum, la rîndul ei - şi-a împlinit cu energia lui propriile-i neajunsuri şi s-a liniştit.

La următoarea întîlnire cu amantul (care se gîndea deja să pună capăt relaţiei, din moment ce pasiunea lui se risipise), Elena era din nou plină de forţe vitale, atrăgătoare şi minunată. Legătura lor continuă.

De atunci, aşa au rămas lucrurile. Lena îşi folosea soţul, Mihail, care nu bănuia nimic şi care doar se bucura de atenţia venită din partea nevestei, îi lua energia şi o oferea altuia. Să-şi păstreze singură energia nu mai era în stare. Din Lena rămăsese doar învelişul, un trup lacom, senzual, căruia i-a consacrat viaţa pentru a-i satisface dorinţele.

Mihail, căruia Lena îi lua forţele fără nici o jenă, pentru folosul ei, a început, dintr-un motiv de neînţeles pentru el, să obosească, apoi s-a îmbolnăvit şi se simţea din ce în ce mai rău. Lena îl îngrijea şi încerca să-l ţină în viaţă, înţelegînd că în el este bunăstarea familiei sale şi, prin urmare, viitorul ei. Însuşirile ei umane se schimbaseră mult în ultima vreme. O preocupa doar propriul său bine. Uneori putea să uite, de exemplu, că avea copii.

Soarta îi pedepseşte pe aceşti oameni cu multă asprime. Mihail a nimerit la spital, cu atac de cord. Medicii au fost surprinşi că, în absenţa unor cauze vizibile, pacientul este atît de slăbit - pe jumătate mort, au spus ei. I-au făcut toate analizeleşi l-au ţinut internat aproape o lună. Între timp, Elena s-a istovit. Energia ei abia îi ajungea pentru sine. Efimov şi-a luat iute altă prietenă. Lena a urmărit-o pînă la intrarea în blocul în care locuia şi i-a făcut o scenă oribilă. E greu de închipuit ceva mai mîrşav decît o

Scanned with OKEN Scanner

bătaie între femei. De la nefericita ei rivală, Lena a reuşit să ia ceva energie, dar nu i-a ajuns pentru mult timp. S-a pierdut de tot. Alerga după Efimov, i se tîra la picioare, îi făcea scene, plîngea, ţipa, îşi mozolea fardul de pe faţă. El şi-a pierdut interesul pentru ea. Lena a început să consume alcool şi, beată criţă, îşi urmărea fostul amant. Nu se ştie cum s-ar fi terminat toate la ieşirea din spital a lui Mihail.

Soarta l-a cruţat, într-un fel, pentru că Mihail n-a mai apucat să afle de trădarea şi prăbuşirea nevestei: Lena, beată, s-a înecat în cadă. Accident.

În cazul de faţă, între Lena şi amantul ei s-a stabilit o legătură puternică prin curenţii energetici care leagă corpul eteric de corpul astral. Lena avusese probleme cu înţelegerea de sine, timiditatea ei era o vătămare a corpului astral, învelişurile lui de protecţie nu corespundeau cu personalitatea ei, adică din toate acestea lipsea echilibrul.

Chiar luînd în considerare educaţia ei sobră, care i-a conferit reguli şi limitări mentale verificate moral, se pare că apărarea era slabă şi putea fi distrusă. A slăbit-o puternic mutarea în marele oraş, plin de energie străină, nefamiliară şi improprie pentru Lena. A trebuit să se adapteze oraşului.

Seducătorul a provocat o furtună în sufletul ei. Manifestarea atenţiei lui era neobişnuită pentru ea şi o atrăgea, ca multe alte vicii. Ieşind în întîmpinarea lui, s-a deschis, astfel încît el a căpătat acces la energia ei. Astfel, esenţa delicată a sufletului ei a devenit accesibilă pentru cel din afară. El îi lua sîngele, sufletul. Ea era plină de sentimente şi nu se putea înţelege pe sine. O atrăgea bărbatul. Între ei a început un schimb constant de energie, dar unul periculos, inegal. El îi lua energia psihică. Ea realimenta cu noi sentimente corpul astral şi, trimiţîndu-le în sus, îşi reformula corpul mental. Adică se gîndea în permanenţă la ceea ce se întîmpla cu ea şi îşi găsea justificări. Ea nu era vinovată, soţul nu-i arăta atenţia necesară. Ea nu era vinovată, cîte femei nu au amanţi, asta-i normal, se întîmplă adesea, ea nu era o excepţie. Ea îşi iubea soţul şi copiii, ea încerca să nu-şi strice familia, ea făcea în aşa fel încît să nu afle soţul. Desigur, nu putea fi vorba de vreo susţinere din partea corpurilor subtile superioare (citeşte morală, educaţie etică), şi o apăsa mereu minciuna, trădarea. Totuşi, Lena nu fusese deloc o femeie rea. Dar nu a reuşit să dirijeze manifestările propriei sale vitalităţi. Energiile grosiere s-au dovedit foarte plăcute. N-a ajutat-o nimeni, nu i-a explicat cum să se comporte, ce să facă. Vampirul înrăit i-a stricat structura armonioasă, iar ea n-a înţeles pericolul, nu a putut şi nu a ştiut să se împotrivească. Mai departe, boala creştea în jos, conform nivelurilor căderii. Neconştientizînd-o, Lena nu se putea opri. Natura, apărînd integritatea spaţiului din jurul Lenei, i-a încheiat existenţa. Atunci, la înmormîntarea ei, unde mulţi dintre cei prezenţi, spre deosebire de soţ,

Scanned with OKEN Scanner

știau de povestea ei cu secretarul de organizație, se punea întrebarea: de ce? De ce o fată bună, legîndu-se de un ticălos, a murit, iar cel cu adevărat vinovat de decăderea și moartea ei trăiește bine-mersi și nimic nu-l doare?

Răspunsul este unul singur: nu trebuie uitat că în lume sunt multe forțe ale întunericului. Acest om se conduce după forțele răului, ele sunt puternice și-l protejează. Doar că va trebui să plătească. Nu trebuie să ne mîngîiem cu speranța că asta va fi după. Răsplata este inexorabilă.

AL ȘASELEA NIVEL
Asasinatul energetic

Ajungem la nivelul cel mai adînc al căderii, la forma cea mai gravă de boală. „Scara" aceasta este cu totul simbolică, dar nu poate coborî mai jos. La acest nivel se produce absorbția totală a forțelor vitale ale celuilalt.

Se întîmplă, de regulă, în familie. În mod special familia, avînd menirea să-l ajute pe om să suporte necazurile lumii înconjurătoare, adesea îl pierde. Numai în familie, într-o relație îndelungată, oamenii „concresc" treptat unul în celălalt, legîndu-se energetic foarte strîns. Întotdeauna, chiar după aspectul ei, poți deosebi o pereche constituită de curînd de o pereche în care se trăiește umăr lîngă umăr de cîțiva ani! Soții, încetul cu încetul, devin asemănători. Și sunt foarte strîns legați. Dacă unul dintre ei este vampir, celălalt, în mod inevitabil, îi servește drept jertfă.

Uneori asta nu se observă, dar poate avea urmări extrem de grave. Sunt atît de dese cazurile de moarte timpurie a unuia dintre soți din pricina unei inexplicabile acumulări de boli sau unei pierderi de forțe, neînțelese și cu totul lipsite de motiv. Și asta are legătură cu energiile sexuale, care se transmit prin ceakra supraviețuirii. În schimbul de energie, unul dintre parteneri primește mai mult și se simte satisfăcut și sătul. Celălalt se simte pustiit, slăbit, trist. Dacă asta se întîmplă constant, atunci cel jertfit își pierde puterile, neputînd să le completeze prin schimb. Situația se repetă, rezerva de forțe se diminuează. Omul poate să slăbească și să se îmbolnăvească. Moartea victimei este punctul final spre care se îndreaptă fără greș asemenea familii în timpul îndelungatei lor conviețuiri. Partenerul supraviețuitor adesea suferă cumplit, căci a rămas fără porția obișnuită de forță vitală pe care o primea de la jumătatea sa.

La acest nivel parcă se adîncește absorbția de forțe vitale prin relațiile sexuale, care se amplifică într-o conviețuire permanentă. Dacă vampirul, de exemplu, își istovește amanta, o parteneră nepermanentă, ea măcar are

posibilitatea de a se reface. În familie nu există o astfel de șansă pentru victima vampirului.

Astfel de inter-relații vampiriste alcătuiesc lanțuri lungi de oameni implicați în ele. Omul mîncat de vampirul casnic iese în lume pentru a relaționa și a se încărca pe seama prietenilor, a cunoștințelor întîmplătoare. După aceasta, pierzînd o parte din energia vitală proprie, se restabilește găsind un supliment la altcineva. Dificultatea în recunoașterea unui asemenea vampirism constă și în aceea că din exterior este foarte greu să-ți dai seama de asta. La nivelul principiilor planetare ale planetelor rapide, Mercur și Venus, omul poate fi generos și deschis și chiar donator de energie. În mod real însă, hrana lui sunt energiile mult mai dense, grele, ceea ce este distructiv pentru cei din jur.

Eleonora a fost întotdeauna o femeie deosebită. Pînă și numele, mai rar întîlnit și cumva mîndru, o evidenția în mediu. Numele își lasă întotdeauna amprenta asupra celor care le poartă. Din acest motiv, adesea copilul crește și se dezvoltă în mod inconștient în concordanță cu numele după care este chemat de obicei. Cu alte cuvinte, Alexandru va fi Alexandru, dar se poate forma și rămîne toată viața Sandu sau Șurik. Eleonora s-a maturizat sub influența numelui său întreg. Mama ei, o femeie simplă și fără carte, se mîndrea cu numele sonor pe care i-l găsise. Cînd cineva o striga pe fetiță cu un nume prescurtat - Ela, de pildă -, ea resimțea asta ca pe un atac la propria-i persoană.

Așa și creștea, închisă în sine și cu conștiința propriei sale superiorități. Pe un astfel de teren s-a și format caracterul ei, puternic și clar orientat. Cu numele ei rar și aparte nu se putea trăi într-o mahala, în comun, la demisol. Să muncească precum mama, lucrător auxiliar la o fabrică de săpun, în aburi otrăvitori, printre femeile acelea obosite și fără chip! – nu, așa ceva nici nu-și putea închipui pentru sine.

Dar viața micului oraș provincial este monotonă și crudă. Legea ei este dură și taie cu bisturiul toate elanurile și năzuințele de a pleca de acolo oriunde. Cine vrea să fugă este deja un fugar, iar dacă totuși nu va reuși să iasă de acolo, va muri. Congenerii ei, mai puțin orgolioși și sfidători, își petreceau nopțile cu cartea în brațe și plecau din orașul natal cînd intrau la facultate la facultate. Eleonora însă nu sclipea printr-o inteligență remarcabilă (de ce mai trebuia să se străduiască să învețe, dacă și așa era deosebită, mai bună decît alții?). Ea a ales altă cale, pe care adesea o folosesc femeile pentru a-și schimba viața: căsătoria.

De prințesa provincială cu ochi enigmatici s-a îndrăgostit pînă la uitarea de sine (și a luat-o cu el în Sankt Petersburg) studentul în arheologie

Scanned with OKEN Scanner

Dimka, care dezgropa pe acolo, în timpul practicii, oraşe antice. Dimka era timid şi nehotărît şi nu se putea nicicum decide să-i declare Eleonorei dragostea lui. Simţind că perioada de practică a ipoteticului mire se apropie de sfîrşit, şi atunci nu-i va rămîne decît perspectiva de a primi scrisori triste, domniţa a trecut la acţiuni hotărîte. În seara aceea, ca întotdeauna, se plimbau de mînă pe aleile parcului orăşenesc, după care se aşezau pe o băncuţă. Eleonora, aplecîndu-şi tandru căpşorul angelic, plin de zulufi luminoşi, pe umărul cavalerului său, a izbucnit în plîns pe neaşteptate. Alarmîndu-se, studentul a întrebat-o multă vreme care-i pricina lacrimilor, dar ea s-a eschivat spunînd că era o problemă personală. Din ce în ce mai intrigat, adolescentul a insistat, şi atunci, Eleonora, printre suspine, cu ochii plînşi de nefericire, cu năsucul umflat de lacrimi (totul fusese nu o dată repetat în faţa oglinzii, fusese numărată fiecare lacrimă, fiecare gest fusese verificat), i-a mărturisit că nu ştie cum ar putea să se despartă de un om atît de deştept şi de admirabil ca el. Urmarea a fost că, în aceeaşi seară, Eleonora a primit tot ce-şi dorea: declaraţia de dragoste, cererea în căsătorie şi esenţialul - să plece împreună. Desigur că ea a refuzat. Cum se poate aşa de repede? Dar cum rămîne cu mama? Împotrivirea n-a ţinut-o mult, pentru că Dima a cumpărat două bilete de tren...

La Sankt Petersburg, rudele lui Dimka s-au bucurat de Eleonora. Nu era o familie mare: doar mama şi bunica. Bărbaţii, tatăl şi bunicul, nu mai erau de mult cu ele. Bunicul murise pe front. Mama nu-şi putuse reface viaţa. Ambele femei îl păstrau ca pe ochii din cap pe băieţelul lor isteţ şi aşteptau cu groază momentul în care îşi va aduce în casă aleasa. Nu prea răsfăţate de viaţa de familie, ele au sperat că la Dima totul se va aranja în cel mai satisfăcător mod. Şi, deşi fata cu privirea grea, tăcută, mică, semănînd cu un şoricel, nu li s-a părut prea arătoasă, n-au vrut să-l contrazică pe „băieţelul lor". Crescînd ca singurul copil a două femei singure, „băieţelul" chiar a rămas băieţel. Pentru el, viaţa reală parcă exista undeva într-o lume paralelă. Dimka putea mai degrabă să stabilească vîrsta unui craniu, moravurile şi obiceiurile omuluil căruia îi aparţinuse, decît să se orienteze în timpurile contemporane.

El ştia că rufele murdare se pun în coşul din cămară, iar cele curate se iau din dulap. În ce fel suportă rufele o metamorfoză atît de izbitoare, asta nu mai ştia. Nu se gîndea niciodată. Considera că pîinea „trăieşte" în cutia de pîine, untul - în frigider. Posibila lor absenţă îi putea răsturna cu totul tînărului arheolog viziunea asupra alcătuirii lumii. Exact în acelaşi mod, Dimka, acum un tînăr soţ, nu-şi putea închipui perspectivele vieţii de familie.

Nu se gîndise niciodată la asta, iar viaţa se dovedi atît de crudă şi de mizerabilă cu el. A reieşit că prinţesa lui era o simplă fiinţă pămînteană. Se

Scanned with OKEN Scanner

spăla pe dinți, își făcea unghiile, își storcea coșurile și, incredibil, mergea la toaletă! Și lucrul cel mai rău, avea pretenții. Avea nevoie de bani (de ce? doar tot ce trebuia pentru a trăi aveau deja! Pîinea era la locul ei, ciorapii în dulap, cafeaua pe masă). Îi trebuia un serviciu (neapărat curat, într-un loc bun). Simțindu-se pierdut, Dimka i-a cerut ajutor mamei sale. Mama, care nu putea să-l refuze, s-a dus pe la toate rudele și în curînd Eleonora s-a instalat pe un scaun, într-un birou oarecare, ca să mute hîrtiile dintr-un loc în altul, cu un aer important. Așa cum fuseseră străini din prima clipă a întîlnirii lor, așa și continuau să fie. Apoi au făcut un copil, un băiat. Ca s-o elibereze pe Eleonora de greutăți, l-au trecut imediat în grija bunicilor dornice de copii mici. Dimka a terminat facultatea, a devenit Dimitri Iurevici, colaborator științific, și a uitat de tot că au existat în viața lui o prințesă, o iubire romantică și plimbări sub clar de lună. I se părea acum că nu două femei îi întreținuseră viața, capacitatea vitală, să zicem, ci trei.

Eleonora a resimțit acut răcirea relației cu soțul. Înainte el o adorase, îi protejase unicitatea, chiar se certase din cauza asta cu cîțiva prieteni neconvinși. Acum putea să plece oriunde, liniștit, fără ea. Eleonora îi făcea scene, îi clama atenția, iar răspunsul lui era un zid de indiferență. Ea începu să aibă amanți, unul după altul, dar nici asta nu ușura situația în vreun fel. Și iată că o dată, cînd soțul său era plecat într-o nouă expediție științifică, iar fiul lor era la țară, cu bunicile, Eleonora se întîlni cu noul ei curtezan. Și-a consacrat toată ziua noii sale atracții. Au fost pe malul golfului, s-au plimbat seara, au mers la teatru, după care Eleonora s-a dus la el și, tîrziu în noapte, s-a întors acasă. Roșie în obraji, veselă, sprijinindu-se de brațul companionului și rîzînd cu poftă, a dat pe neașteptate, în fața blocului, de soțul ei, care se plimba ca o fiară în cușcă în preajma clădirii. N-a întrebat-o unde a fost și cine era cel de lîngă ea. Îl interesa cu totul altceva. Îl sunaseră că băiatul se îmbolnăvise grav și-l trimiseseră la spital. Pe ea n-au reușit s-o prindă la telefon, n-au găsit-o acasă, de aceea s-a grăbit să vină, cum a putut. Povestind toate acestea și liniștindu-se treptat după zbuciumul zilei, a început să înțeleagă că abia dimineață se poate ajunge la spitalul raional din satul de vacanță. Trebuia să se calmeze și să aștepte. Așa s-a dezbărat de gîndurile care-l munceau și și-a îndreptat atenția asupra nevestei. Ea, care aștepta deja atacul, s-a repliat și s-a pregătit. Cînd soțul și-a exprimat nedumerirea crescîndă, i-a aruncat în replică toate nemulțumirile strînse. Și, spre uimirea ei, soțul parcă s-a aricit, s-a micșorat, iar reproșurile lui firești au devenit cumva meschine, lipsite de fond. Ea parcă se mărise, devenise mai puternică. Trîntind ușa, Eleonora s-a închis în camera ei. La spital nu s-a dus, argumentînd că „se vor descurca și fără mine!"

Scanned with OKEN Scanner

De atunci a început să provoace adesea scandaluri, cu sau fără motiv. Ea nu fugea de treburile casnice obişnuite, le îndeplinea în mod regulat şi cu conştiinciozitate, dar toţi cei din casă au început să le facă înaintea ei. Prea rămînea ceva neplăcut după munca ei: totul în jur era plin de trîntori, nu făceau nimic, numai ea, ca o albină, se străduia, muncea, şi în plus, aşa plină de treburi, mai trebuia să spele şi vasele după toţi. Şi apărea aşa o expresie în ochii ei întunecaţi, încît toţi începuseră să se simtă obligaţi şi încercau să-i facă pe plac.

Apoi au început necazurile. Bunica a suferit o congestie cerebrală şi a rămas ţintuită în pat, cu pareză. Eleonora o îngrijea, şi în ochii bunicii licărea groaza. Îi era teama că de acum se va îndatora prea mult. Eleonora se agita, o îngrijea, dar puterile nu-i scădeau. După aceea, căzu la pat soacra. Medicii n-au putut face nimic. O slăbiciune de neînţeles o apucă pe biata femeie, nelăsînd-o să părăsească aşternutul, de parcă viaţa s-ar fi scurs din ea. Copilul era mereu bolnav: pînă atunci perfect sănătos, a început să răcească, să prindă orice infecţie, a fost de cîteva ori internat în spital. Medicii s-au mirat: nu se ştia de ce analizele de sînge erau mereu foarte proaste, deşi din exterior nu se vedea nimic; pur şi simplu, copilul avea o stare de sănătate slabă - ceea ce pentru Sankt Petersburg nu este o raritate.

Apoi, cu un ulcer grav, a ajuns la spital soţul. Mama, care aproape nu mai cobora din pat, a luat un taxi, a ajuns la Dimitri şi, intrînd în salonul lui, i-a spus apăsat: „Toate ni se trag de la Eleonora. Ne-a supt viaţa. Alung-o. O să ne ducă pe lumea cealaltă!" În aceeaşi seară, a murit bunica.

Dimitri s-a gîndit îndelung la cuvintele mamei, culcat în pat, cu privirea în tavan. El nu înţelegea nimic din viaţa asta. Îi era de-ajuns să se cufunde în lucru, să se rupă o vreme de grijile familiale, că începeau de îndată scandalurile. Nevasta, se pare, spunea lucruri perfect adevărate, dar după o discuţie cu ea nici viaţa nu mai era frumoasă, şi nici nu mai vroiai să vezi pe nimeni. În concluzie, la serviciu n-a fost avansat, a rămas colaborator ştiinţific. Aşa s-a obişnuit Dimitri să se considere un om mărunt, incapabil de vreo realizare. Are dreptate nevasta cînd îl ceartă. „Un cotei este pînă la bătrîneţe căţeluş". În el îşi puseseră atîtea speranţe. Unde s-au dus toate acestea? Şi iar îi apărea chipul mamei: „Ea ne-a supt viaţa". După certuri, cînd Dimitri stătea, cu totul golit, pe divan, incapabil uneori să se uite şi la televizor, Eleonora, de parcă ar fi căpătat puteri, se agita prin casă. Bunica n-o iubise pe Eleonora, spunea că e trufaşă, dar nu se certa cu ea pe faţă. Se pare că între ele fusese un fel de război inconştient. Şi pe urmă n-a mai rezistat, s-a îmbolnăvit. Se vede treaba că mama a simţit ceva, şi a căzut la pat. Copilul este şi el bolnav în prezenţa ei. Cînd Eleonora a ple-

Scanned with OKEN Scanner

cat în concediu, vara, cu bilet turistic, micuțul s-a întremat în absența ei. Totul se înlănțuia logic. Dar cum putea soția să le ia forțele vitale lor, celor din jur? E pur și simplu un fel de misticism!

De unde am aflat toată istoria? Chiar Dimitri, colaborator științific la universitate, mi-a depănat-o. Soarta ne-a adus pe amîndoi la spital. Pe mine m-a interesat foarte tare vecinul meu de salon, tînăr, dar cu un aer extenuat.

Apariția bolii era neclară pentru el. Nu suferise niciodată de stomac, și un caz atît de grav de ulcer era pentru el cu totul neașteptat. Cînd am început să-i pun tînărului bărbat întrebări legate de familie și de mediul apropiat, în încercarea de a stabili cauza bolii, el n-a putut nicicum să înțeleagă legătura dintre ele și îmbolnăvire. Însă, exprimîndu-se cu voce tare, vorbind și materializîndu-și în cuvinte toată viața trecută, el însuși găsea confirmarea spuselor mamei. Dar, ca un om cu mintea sănătoasă, cu o educație modernă, rațională, nu putea deocamdată să creadă în aceste aiureli medievale. Am încercat să-i explic situația. Soția lui era, după cum se vede, cel mai obișnuit vampir energetic. Ea avea un scop extrem de bine definit, și o autoevaluare în mod evident crescută, nesusținută în planul fizic: Eleonora nu era o frumusețe, nu era nici deosebit de inteligentă; dar ambiția și tendința de a ajunge la un alt nivel social au făcut-o capabilă de minciună, și mai ales de minciună într-o sferă atît de delicată precum cea a sentimentelor. L-a mințit încă de la început pe tînărul adolescent înfiorat, pe băncuța din parc (acest moment din viață este legat pentru el de dorul chinuitor după iubirea pierdută). Ea și-a trasat drumul. Căuta nu iubirea, nu armonia într-o familie atît de binevoitoare și plină de energie la început, încît i-a trebuit destul timp pentru a absorbi această energie calmă. Eleonora căuta stabilitatea în plan social, aducîndu-i jertfă familia și pe fiecare membru al ei în parte. Ea își construia propriul său sistem de valori, în centrul căruia pusese personalitatea ei sărăcăcioasă, nedezvoltată. În acel moment, care a fost unul de criză pentru familie - cînd Dimitri a întîlnit-o pe nevastă cu amantul ei și cînd, oricum, situația era critică (vestea despre boala copilului atinge și cea mai insensibilă fire) -, s-a produs ruperea membranei energetice protectoare a Eleonorei. Și nu Dimitri a putut să o rupă, ci ea singură, intimidată, speriată, cu un vîrtej de sentimente și chipuri cutreierîndu-i conștiința. Ea singură și-a pierdut echilibrul interior. Dar și Dimitri era tulburat, preocupat de starea copilului, el nu se gîndea în acel moment la ea, cu atît mai puțin la sine. Femeia, speriată, cu apărarea străpunsă, a închis inconștient învelișul, folosind pentru aceasta energia soțului său, ce se revărsa în preajmă, necontrolată, tentantă. Și asta i-a plăcut. Vampirismul este o boală, și dacă virusul ei a intrat în organism nu va mai ieși de bunăvoie. Eleonora nici măcar nu se gîndea să se lupte cu el.

Scanned with OKEN Scanner

Totul îi convenea. Era de-ajuns să ţipe la cei din casă, că se şi încărca cu energia lor, îi era mai uşor, mai bine. Îi păsa prea puţin de faptul că spre ea se scurgeau forţe vitale străine de ea, că le lua fără să întrebe, nedînd nimic în schimb. În regulile ei etice nu intra sentimentul vinovăţiei pentru astfel de prostii.

Astfel a învăţat treptat „să se hrănească" cu energia celor apropiaţi, cu simţul datoriei şi al recunoştinţei (ce multe face ea în gospodărie, are timp pentru toate, ş.a.m.d), dar mai ales cu scurgerea de energie din timpul certurilor şi scandalurilor iscate de ea în permanenţă. Să nu uităm că era o familie de leningrădeni veritabili, deloc învăţaţi cu intrigile, temîndu-se de ele ca dracul de tămîie. Cînd scurgerea de energie a devenit considerabilă şi periculoasă, au început îmbolnăvirile. Într-adevăr, pentru o astfel de familie, a continua să trăiască aşa era imposibil, se aflau sub ameninţare sănătatea şi chiar viaţa fiecăruia. Ce-i de făcut? I-am sugerat să se despartă, dacă era posibil. Dimitri i-a telefonat mamei, s-au „sfătuit" şi ea l-a susţinut. Să scapi cumva de Eleonora, care îşi vizita grijulie bărbatul, venind la spital cu o perseverenţă de invidiat, era dificil, dar împreună am izbutit să facem un plan. Asigurîndu-ne de sprijinul unui medic, o cunoştinţă a mea, pe care eu şi Dimitri l-am pus la curent cu tot (era de acord cu mine în privinţa cauzelor fenomenului), am organizat o „fugă". Pe Dimitri, „în scopul restabilirii", l-au transferat într-o pensiune din afara oraşului. Au fost trimişi în acelaşi loc, cu bilete de odihnă, fiul şi mama. Pentru Eleonora s-a pregătit o poveste despre transferul bolnavului, după indicaţiile medicului-şef, în altă clinică (medicul-şef tocmai plecase în concediu).

Explicaţiile n-au satisfăcut-o. A pornit să colinde cabinetele, stîrnind pe acolo adevărate furtuni. Medicii, storşi ca nişte lămîi după emisiile atacurilor ei furioase, s-au convins cu adevărat că au făcut o treabă bună „ascunzîndu-l" pe soţ de ea. După două săptămîni, am întîlnit-o nu departe de biroul medicului-şef, unde încerca, fără succes, să obţină o audienţă. Aproape că n-am recunoscut-o, într-atît se uriţise. Culoarea feţei, privirea stinsă spuneau că n-are destulă viaţă în ea. Am hotărît că venise timpul să intru în vorbă cu ea.

I-am explicat că sunt la curent cu situaţia din familia lor şi, prevenind-o asupra posibilelor neplăceri pe care i le-ar putea provoca informaţiile mele, i-am povestit despre natura energetică a problemelor din familia ei. I-am spus de asemenea, luînd şocul asupra mea, că eu i-am sfătuit rudele să se ascundă de ea o vreme în scopul supravieţuirii. Mă aşteptam la o reacţie mînioasă, trecînd spre isterie şi lacrimi purificatoare - de obicei, aşa se întîmplă. Dar femeia a deversat spre mine un şuvoi bine ţintit de ură neagră, complet formulată, încercînd în felul acesta să ajungă pînă

Scanned with OKEN Scanner

la mine, să pătrundă în interior şi să-mi facă rău. Astfel, n-am mai avut nici un dubiu că acţiunea era deliberată. Numai vampirismul inconştient se îngrozeşte cînd i se vorbeşte despre natura lui periculoasă şi se străduieşte să corecteze ceva. Eroina noastră se folosea conştient de energia celor apropiaţi, trăia pe seama lor, iar acum se revolta şi se mînia ca un cîine de sub nasul căruia s-a furat un os gustos. N-avea deloc intenţia de a se schimba, de a lucra asupra sa, de a omorî vampirismul din ea.

M-am adunat numaidecît şi m-am dus la victimele noastre, la pensiune. Spre bucuria mea şi în sprijinul ipotezei mele, arătau ceva mai bine. Dar trebuia să înveţe să trăiască mai departe. Le-am explicat lui Dimitri şi mamei lui că Eleonora era periculoasă. Condiţiile pentru a-şi păstra sănătatea şi viaţa erau divorţul şi, cel mai important, mutarea.

Cu „problema sovietică a locuinţelor", asta se putea întinde pe ani de zile. Mama lui Dimitri şi-a amintit că în oraşul Borovsk, lîngă Kaluga, are nişte rude care se pregăteau să plece undeva în nord, iar căsuţa şi gospodăria să le dea cu chirie. Cuvintele despre Borovsk, un orăşel încîntător, liniştit, au adus o boare caldă, paşnică. Aşa au şi hotărît. Au trimis o scrisoare. S-au înţeles la telefon. Neamurile se pregăteau, într-adevăr, să plece, şi încă foarte curînd, în cîteva săptămîni. Totul era hotărît.

L-am învăţat pe Dimitri cea mai simplă apărare energetică. S-a dus acasă să îşi ia lucrurile. Energia scandalului pe care Eleonora s-a străduit să-l deschidă din nou i-a fost returnată prin metoda oglinzii. Pe mama lui şi pe copil a încercat să-i protejeze de întîlnirea cu Eleonora. Iar dorinţa de a-i apăra îi dădea şi mai multe forţe. În concluzie, au plecat, slavă Domnului, şi totul a mers bine.

Eleonora a încercat să-i caute, dar nu i-au ajuns puterile, fără supliment din afară, toată energia şi vitalitatea ei s-au scurs ca dintr-un balonaş înţepat. S-a oprit la curtezanul următor (cine nu compătimeşte o femeie nenorocită, atît de crud părăsită?) şi a încetat căutările. Cînd s-au reîntîlnit, după o vreme, Eleonora deja „le dăduse drumul" reorientîndu-se spre „devorarea" altcuiva.

De aceea s-au despărţit destul de uşor.

În multe situaţii asemănătoare, poate nu atît de grave, după divorţ copiii rămîn mamei. Dintr-un motiv oarecare, există o astfel de practică în dreptul familial. Şi aici, sunt convins, dacă Eleonora ar fi încercat să rezolve problema prin justiţie, totul ar fi putut avea consecinţe tragice. Dimitri şi-a găsit la Borovsk o mireasă, nu „o prinţesă", de data asta, ci o femeie simplă, liniştită. Acolo a şi rămas. Dar de infantilism nu a reuşit să scape, tot atît de entuziasmat vorbea şi despre noua lui nevastă: „Închi-

Scanned with OKEN Scanner

puiţi-vă, Grigori Ivanovici, trăim de un an şi jumătate împreună şi ea nu a strigat nici măcar o dată la mine! Am venit de la ziua unui prieten la unu noaptea, şi ea nu m-a certat! Şi doar băusem, iar ea - nimic!" Şi sunt sincer bucuros pentru ei.

AL ŞAPTELEA NIVEL
Magia neagră

Eu consider că manifestarea vampirismului conştient este un nivel separat, indiferent de forma sub care apare. Cel care apelează conştient la ajutorul diavolului, la forţele negre, îşi ucide lent sufletul nemuritor. Cînd, la Judecata de Apoi, fiecăruia i se va face bilanţul „după legea mîinii drepte", va trebui cîntărit în talerele balanţei ce folos i-a adus omului energia luată de la altul fără consimţămîntul acestuia, ce rău a pricinuit. Cine nu are dreptul să folosească energia naturii? Şi acela care a făcut doar ca o fată să se îndrăgostească de el, luîndu-i şi schimbîndu-i o parte din energie împotriva voinţei ei, deşi în final ea nici n-a înţeles, şi nici n-a simţit ceva. Şi acela care, folosindu-se de manipularea conştientă a oamenilor cu ajutorul energiilor, a ştiut să primească şi să ocupe un post important în sistemul de conducere. Şi acela care a supt forţele cuiva apropiat, fără milă, fără să-l fi iubit vreodată, ci doar pentru un folos neruşinat. Toţi aceştia au păcătuit împotriva Naturii, împotriva orînduirii lumii. Şi, dacă nu sunt pedepsiţi în mod direct în timpul vieţii, atunci răsplata de după viaţă va fi, pesemne, îngrozitoare.

Scanned with OKEN Scanner

AȚI DIAGNOSTICAT AGRESIUNEA VAMPIRULUI

CE-I DE FĂCUT?

Vampirismul conștient există, dar este atît de rar în timpurile noastre, în țările civilizate, încît vom încerca să analizăm de fapt cazurile de „parazitism" obișnuit. Deși nu poți fi sigur niciodată că nu te expui atacului unui vampir.

Atacul conștient poate veni din partea celor care stăpînesc forțele întunecate, magi, vrăjitori. Nu toți sunt șarlatani. Practicile de genul împrumutului de energie fără consimțămînt sunt răspîndite printre discipolii învățăturilor oculte, adepții feluritelor Loji Secrete. Întrucît mulți au deprinderile de început în lucrul cu energiile subtile, vreau să previn comiterea unei grave greșeli.

Nu trebuie niciodată să ne supraevaluăm forțele. Simțind atacul și detectînd de unde vine, adică văzînd în spatele lui o persoană reală, care ne pricinuiește răul, în nici un caz nu avem voie să intrăm în luptă cu atacatorul. Sunt convins că să ataci, să străpungi conștient învelișurile de apărare și să faci rău este destul de complicat, trebuie să ai cunoștințe, practică, experiență. Nu putem ști ce forțe are ce putere are adversarul, nu putem să-l evaluăm. Prioritatea este grija pentru securitatea personală. Al doilea lucru, de maximă importanță: nu avem voie să ne folosim de aceleași metode. Acum omului îi va fi dată posibilitatea de a se apăra, de-a face un pas. Cu cîți pași înapoi va trebui să plătească evoluția lui pentru asta? Forțele care conduc lumea sunt puternice. La fel, și legile eticii universale sunt neîndu-

Scanned with OKEN Scanner

plecate. Nu merită să îţi provoci soarta.

Modul cel mai sigur de a lupta cu atacul psihic, oricît ar fi de straniu ar părea, este să nu crezi în realitatea lui. În cazul acesta, învelişurile de protecţie sunt mai greu accesibile. La aceasta se adaugă rugăciunea, oricare, aceea pe care omul o ştie. Nu trebuie să te lupţi cu răul de unul singur. Spunînd o rugăciune (eu ştiu că pentru un credincios reflecţiile mele stîrnesc rîsul), omul se conectează la egregorul dreptei credinţe, constituit de generaţiile, de miile de credincioşi. El trăieşte de veacuri şi puterea lui este de neînchipuit.

Este cunoscută anecdota despre fizicianul Niels Bohr. Unul dintre cunoscuţii săi a văzut o potcoavă în cabinetul savantului şi a început să-l ironizeze: cum poate creatorul teoriei cuantice, Niels Bohr, să creadă într-o astfel de prostioară medievală, potcoava care aduce noroc?! Laureatul premiului Nobel i-a răspuns că nu, crede în superstiţii dar că a auzit că potcoava le ajută şi celor care nu cred. De aceea, eu mă adresez omului care s-a confruntat cu prăbuşirea energetică, dar care, în virtutea unei gîndiri raţionaliste, proprie vieţii contemporane, nu a fost învăţat să se roage şi nu ştie s-o facă, considerînd rugăciunea o rămăşită a trecutului şi o superstiţie. Pînă şi lor, celor care se îndoiesc, rugăciunea le ajută.

Scanned with OKEN Scanner

METODE DE APĂRARE

Pe ce ne putem baza cînd ne pregătim să vorbim despre apărarea împotriva atacurilor energetice? Pe împotrivire. Principiul capital al vampirismului şi al tuturor formelor de agresiune din acţiunea conştientă (s-o numim, convenţional, magic neagră) îl constituie străpungerea deliberată a membranelor energetice protectoare ale altui om, infiltrarea în aura lui, supunerea voinţei lui şi, în continuare, deturnarea energiei lui înspre uzul propriu. În mod corespunzător, apărarea se construieşte, ca să spunem aşa, în sens invers: pentru început, întărirea voinţei, apoi dezvoltarea conştientă a centrului inimii, care intensifică dezvoltarea şi circulaţia energiei. Pe aceste baze se trezesc resursele şi capacităţile profunde ale omului, ceea ce de asemenea creşte gradul de trezie a conştiinţei. Pentru aceasta există un număr de tehnici şi exerciţii.

Pentru început, este obligatoriu să-ţi cunoşti propria stare energetică. Orice lucrare trebuie să înceapă de la o anume situaţie iniţială. Pentru a deveni punct de plecare pentru acţiunile îndreptate spre dezvoltare, starea aceasta trebuie să fie determinată, cunoscută, conturată. Numai atunci este posibilă lucrarea ulterioară. Exemplele din matematica abstractă, atît de dragi mie, vor fi din nou binevenite: pentru a şti care este translaţia, trebuie să cunoşti neapărat punctul iniţial şi punctul final al mişcării. Dacă mişcarea este infinită, atunci valoarea a doua se ia în intervale de timp separate. Iar dacă lipseşte începutul mişcării, atunci problema îşi schimbă în întregime sensul.

Cum să-ţi cunoşti propria stare? Cercetîndu-te meticulos şi consecvent, încercînd să te evaluezi pe diverse planuri: Care îţi este cantitatea de energie vitală eterică? Care este rezerva de viabilitate, de sănătate? Care

Scanned with OKEN Scanner

este forța emoțiilor? Sunt dorințele tale constante, direcționate? Sunt ele pline de conținut sau sunt de-o clipă? Care este starea minții tale, instrument al cunoașterii? Care-i este capacitatea de a acționa și de a rezista la sarcini și tensiuni? Ei, și cea mai grea întrebare: cea legată de spiritualitate. O percepi? Te susține, îți dă puterea de a suporta încercările, îți dă un coeficient de siguranță?

Toate răspunsurile la aceste întrebări trebuie însumate într-o unică percepție, pe care să ne străduim s-o controlăm. Omul e dator să-și pună întrebări, să primească la ele răspunsuri. Să descopere legități ascunse. Să-și prindă necazurile de coadă și să le rotească înapoi în punctul din care au apărut. Așa se poate înțelege nu numai apariția unei neplăceri, dar și ce anume a provocat-o. Ce gînduri, ce oameni, ce fel de context și cum ne influențează starea.

Trebuie să învățăm să facem astfel de introspecții în permanență, nu doar o dată la șase luni, de exemplu. La început, adunîndu-ne meticulos într-un loc într-o „grămadă", iar apoi pătrunzînd în ea cu multă trudă!

Această îndeletnicire este atît de dificilă și de neplăcută, încît adesea nu îți vine să o faci! Dacă însă execuți genul acesta de exerciții în mod regulat, crește controlul asupra sinelui și introspecția nu mai consumă atîtea forțe. Trebuie doar să-ți faci un obicei din a te opri și a reflecta în fiecare zi - nu mult, este suficient o dată, de două ori pe zi, timp de 5-10 minute. Cît de plăcut este să deții înțelegerea de sine! Dă-mi voie, prietene, să-ți ofer un sfat: ferește-te de anxietate, nu te aștepta la neplăceri, căci atunci vor veni sigur. Oricît ar fi de greu, străduiește-te și învață să fii obiectiv.

La o posibilă constatare a unor străpungeri și scurgeri de energie în planul subtil propriu, nu este cazul să vă enervați și să suferiți. Calmul și rațiunea sunt cele mai bune ajutoare.

Dacă omul se obișnuiește să fie atent cu sine, i se dezvoltă viziunea subtilă asupra sinelui, stăpînește mai bine organele energetice ale simțurilor. Va putea să-și descopere pierderea de energie psihică în schimbarea dispoziției, a rezervei de energie, în reducerea disponibilității de a acționa și de a lua decizii. Această percepție trebuie transferată la nivelul fizic pentru a determina zonele străpungerii. Este suficient să-ți asculți corpul, să stabilești unde se resimte disconfortul, eventualele dureri surde, apăsarea, tensiunea. Se poate încerca să se treacă un curent prin centrele energetice, prin ceakre, cu scopul de a constata dacă sunt goluri, insuficiențe.

Cum să descoperim cauza? Întîi de toate, o va sugera intuiția. Apărarea instinctivă, neconștientizată, venită din partea Naturii pentru copiii săi este foarte mare - încredințează-i-te. Dacă, dintr-un anume motiv, canalul intuiției nu răspunde la întrebarea ta, încearcă să „rotești" înapoi eveni-

Scanned with OKEN Scanner

mentele. De la momentul actual „acum, cînd este rău", întoarce-te încet la „atunci cînd era bine". În tot acest timp, urmărește-ți schimbările interioare - gînduri, sentimente, dispoziții - și pe cele exterioare - după contactul cu care persoane s-au petrecut schimbările, de ce, ce fel de întrebări au fost atinse în comunicarea cu ele. Stabilind persoana concretă de care sunt legate neplăcerile rezultate, analizează-ți mai în adîncime relația cu ea. Acest tip de reacție apare întîmplător sau este concentrat pe o anumită direcție? Omul acesta ți-a provocat pentru prima dată neplăcerea ori s-a mai întîmplat și înainte?

Evitînd în felul acesta factorul aleator, putem stabili acțiunea intenționată. Dacă ți se va părea, totuși, că ai devenit victima unei relații cu un vampir, acționează mai departe, conturează miezul problemei. Care sunt motivele? De ce tocmai energia ta l-a atras? Nu exagera, nu căuta motive în lumea de dincolo. Nu trebuie să consideri numaidecît ca pe o realitate obiectivă faptul că te-ai confruntat cu un atac astral (asta micșorează forțele). Mai degrabă, cauza stă într-un interes egoist pămîntesc, din partea unui om cu intenții nu tocmai curate. Determină modalitatea prin care s-a produs amestecul în sistemul tău energetic. Ea poate fi o furișare treptată în aura ta, cînd prin lingușire sau compătimire se adoarme vigilența, poate fi implicarea în probleme comune (finalizată prin captarea ta), poate fi o influență ocultă, o lovitură astrală, ceea ce presupune un adversar experimentat și periculos. Cine stă în spatele acestor acțiuni? Un mag cu experiență (vampir extrasenzorial) sau un începător, ca să zicem așa, un diletant? Poate fi un om cu tulburări vampiriste în psihotip, adică o persoană cu un corp astral vătămat, dar nicidecum acționînd conștient? Sau poate ai nimerit sub influența unui manipulator de conștiințe, iar dezechilibrul energetic este un efect secundar provocat de tine? Nu uita că „relația cu un vampir" necesită întotdeauna două persoane: dacă cineva este capabil să ne ia energia înseamnă că suntem capabili să o dăm. Delimitînd genul și modalitatea prin care se acționează asupra noastră, ne delimităm întîi de toate locul slab. Uneori, chiar și înțelegerea acestui fapt este suficientă pentru ca influența să înceteze.

A
Apărarea psihică

Apărarea cu ajutorul Divinităţii supreme

Modalitatea cea mai eficientă de a te împotrivi oricărui atac este să te adresezi Divinităţii supreme şi să menţii o legătură deschisă şi permanentă. Dumnezeul tău, Învăţătorul tău, Lumina ta călăuzitoare îţi va hrăni aura, te va fortifica şi îţi va reface integritatea membranei protectoare perturbate de atacul energetic, dacă îi ceri cu inima deschisă să te susţină. Cînd omul poartă mereu în inimă legătura cu Divinitatea supremă, atunci îl va ocroti Voinţa Lui Dumnezeu - să numim aşa această uriaşă forţă. Ea poate înlătura loviturile, le poate micşora intensitatea. În cele mai multe cazuri, loviturile vor fi lipsite de fatalism. Mai mult, energia transmisă din planurile superioare îi dă omului puterea de a trece peste încercări.

Apărarea Superioară se realizează uneori prin intermediul egregorului propriu acelei religii sau învăţături pe care omul o urmează. Canalul de legătură cu Divinitatea supremă poartă dinspre planurile superioare direct spre om o energie dătătoare de viaţă, pură ca un cristal. Dar canalul acesta este foarte îngust. În cazul apărării prin intermediul egregorului, omul primeşte şi energia strînsă de biserică din momentul apariţiei respectivei religii. În ea se adună energia tuturor rugăciunilor care s-au spus, experienţa spirituală şi meritul tuturor sfinţilor, tuturor adepţilor, precum şi energia tuturor datinilor şi ritualurilor săvîrşite.

În cazul atacului energetic asupra omului, dacă acesta cere ajutorul spiritului supraveghetor al religiei sale, atunci întreaga energie a spiritului curge înspre apărarea lui. Şi eficienţa acestei modalităţi depinde de curăţenia inimii şi de sinceritatea credinţei. Nu se poate să crezi în Dumnezeu numai atunci cînd ai nevoie de ceva de la El. Nu se poate să-I ceri lui Dumnezeu să te miluiască, dacă tu nu L-ai slăvit niciodată, nu L-ai slujit cu puterea sufletului tău.

Scanned with OKEN Scanner

Realizarea scutului energetic

Această metodă practică se recomandă adesea în diferite învăţături. Ea constă din construirea în jurul omului a unui scut de apărare, din materie subtilă. Aşadar, dacă omul simte un pericol venind din partea cuiva, el pune, în gînd, între sine şi sursa pericolului un scut, un ecran energetic, din energie subtilă, saturată de lumină, care seamănă cu o oglindă. Dacă omul are o imaginaţie bogată şi îşi controlează propriile-i imagini şi gînduri, atunci va putea vizualiza această imagine cu o mare claritate.

În acest caz, influenţa din cealaltă lume şi voinţa întunecată vor fi reflectate în direcţia atacatorului. Spaima şi neîncrederea ratează posibilitatea de a construi un scut solid. Lucrul de căpetenie la această modalitate de apărare este păstrarea calmului. Scutul subtil poate fi intensificat prin adăugarea de energie suplimentară din planurile înalte. Spre exemplu, reunirea dintre imaginea scutului şi reprezentarea vizibilă a imaginei icoanei, a sfîntului, a învăţătorului îi creşte puterea de protecţie.

Metode de pătrundere în structura atacului

Printre aceste metode se pot număra următoarele: să nu te identifici cu cel supus atacului, să schimbi imaginea atacatorului, să anihilezi lovitura direcţionată.

Aceste metode au la bază schimbarea naturii atacului, amestecul în structura lui. Pentru a le realiza este obligatoriu să înveţi să discerni.

Priveşte-te în gînd, dintr-o parte. Îl vezi pe atacator, te vezi pe tine. Tu poţi să priveşti cum se desfăşoară atacul, iar dacă nu ai puterea să i te opui păstrînd privirea laterală, închipuieşte-ţi că atacul care se desfăşoară nu te atinge. Imaginează-te în partea închisă a sistemului, înconjurat de un înveliş de protecţie luminos. Dacă atacul s-a petrecut, iar în aura ta este o fisură, o cădere, se poate îndrepta, în gînd, partea vătămată şi poate fi refăcută integritatea. Prin asta îţi aperi personalitatea, interioritatea şi integritatea solicitînd un sprijin de la înălţimea spiritului tău.

Cel mai adesea, în cazul unui atac energetic pare a se naşte o reacţie de răspuns din partea victimei, constînd din consimţămîntul şi supunerea ei. După cum iepurele înţepeneşte în faţa şarpelui, aşa şi omul îşi poate

Scanned with OKEN Scanner

pierde capacitatea de a se împotrivi în fața imaginii vampirului, lucru ce se întîmplă din cauza spaimei fixate în conștiința lui. Micșorarea spaimei prin concentrare, prin controlarea ei poate slăbi foarte mult influența. Se poate folosi următoarea modalitate: imaginează-ți că persoana care te atacă este un pitic, de dimensiuni foarte mici, iar tu, dimpotrivă, ai o statură și o putere gigantice. Compătimește-ți atacatorul: el este atît de slab, încît pentru a trăi îi trebuie o putere străină. Ești chiar gata să-l ajuți, să-i faci parte. Dacă ar fi să-i trimiți energie atacatorului tău, cu bunăvoință, din milă, cu sentimentul că dorești să-l ajuți, s-ar putea trezi în situația de a fi este incapabil s-o primească într-o formă atît de pură. Este o modalitate foarte eficientă, dar trebuie utilizată numai în cazul clar al unui atac neconștientizat. Dacă nu ești sigur de nivelul atacatorului, această modalitate poate fi periculoasă, pentru că într-o astfel de ofertă tu te deschizi, iar un vampir de nivel înalt va putea să exploateze acest fapt pentru scopurile lui.

Anihilarea este o metodă de apărare prin care acțiunea dirijată se transformă, în imaginație, într-o stare de liniște absolută. Dacă are oarecare experiență în tehnica meditației, omul poate să vizualizeze oceanul planetar de liniște, Vidul saturat de energie. Transferînd acolo influența negativă, el primește un sprijin prin perceperea nemărginirii forțelor binelui în fața meschinăriei, nimicniciei forțelor atacului. În felul acesta, atacul nu mai poate nu mai poate duce la furtul energiei noastre.

În aceeași măsură este posibilă metoda schimbării nivelurilor de acțiune. Dacă atacul se produce la nivel astral, trimite-l în sus, unde vei fi de neatins pentru vampir, iar forțele superioare, pure, te vor sprijini. Sau, dimpotrivă, lovitura poate fi trimisă spre pămînt, reflectînd la nivelul pămîntului influența negativă trimisă spre centrele noastre subtile. Închipuiește-ți ce eforturi trebuie să facă pentru a absorbi sentimentele tale dacă în acel moment tu distribui cu mult interes bălegarul peste straturile din grădină! Este o metodă foarte eficientă și care nu cere eforturi speciale.

Metoda răspunsului glacial

Dacă omul care îți ia energia este sîcîitor și nu depune nici cel mai mic efort pentru a lucra asupra sa, dar vrea ca problemele lui să fie rezolvate de alții, în speță de tine, cel mai bun procedeu va fi o atitudine rece față de el. Asta nu este cruzime sau indiferență. Tu îi faci un bine punîndu-l să decidă și să acționeze. În relația cu un vampir, participarea delicată și convingerea rezonabilă nu-i sunt de folos. Atîta vreme cît între voi există un tip de comunicare, el va încerca să formeze un canal pentru a-și suplimenta energia, nicidecum să se ocupe de dezvoltarea propriilor sale forțe.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea practică

În unele cazuri, suferind atacul unui vampir, omul poate să fie incapabil, prin forţa diverselor împrejurări, de a folosi vreuna dintre metodele de apărare enumerate pînă acum. Atunci îi vine în ajutor apărarea practică, elaborată de multe generaţii. Ea este legată de anumite ritualuri care ajută în mod esenţial la păstrarea integrităţii şi la fortificarea membranei protectoare. Se poate numi apărarea *prin obiecte*, pentru că se utilizează aşa-numitele amulete şi talismane, simboluri totemice. Energia legată de cruciuliţa de la gît constituie tot puterea apărării prin obiecte. Dacă la folosirea unei asemenea protecţii se invocă forţa superioară de protejare şi egregorul dreptei credinţe, atunci puterea ei este nelimitată.

Există de asemenea metode de apărare care folosesc diverse *simboluri*: trasarea unui cerc în jurul persoanei, sigilarea cu pentagramă. Există diverse acţiuni *ritualice*. De exemplu: te poţi spăla pe faţă doar de dragul curăţeniei sau se poate săvîrşi o abluţiune rituală, şi rezultatele acestor acţiuni vor fi diferite, în funcţie de scopul pentru care au fost desfăşurate.

Multe religii, învăţături şi practici au constituit un protocol ritualic de utilizare a simbolurilor, care are un sens magic. Chemarea în ajutor a forţelor nevăzute trebuie totuşi să fie făcută cu o extremă precauţie. Pentru a ne proteja de muşcăturile unui minuscul căţel de interior, nu cumva aducem din neant un tigru mortal de periculos, fără să avem în acelaşi timp nici cea mai mică idee despre ce fel de tigru e vorba? Şi ce vom face cu el după? Dînd peste un desen tainic, „de apărare", înainte de a-l folosi e cazul să ne gîndim în ce chip şi prin mijlocirea căror energii va primi capacitatea de a acţiona. Poate că, o dată cu modalitatea de a face doi paşi pe un drum drept, vom dobîndi în plus obligaţia de a face trei paşi la stînga, şapte la dreapta, patru înapoi, iar apoi alte cîteva sărituri şi opriri. Adică ne va separa de atingerea ţelului şi de ieşirea din fundătură o mult mai mare perioadă de timp.

În actuala etapă de dezvoltare a omenirii, cînd se întîmplă mereu ca centrul lumii să fie transferat în corpul mental, multe practici astrale nu numai că nu funcţionează, dar pot fi şi dăunătoare, reprezentînd un repaus al evoluţiei. De aceea, nu avem voie să utilizam metodele practice în absenţa totală dacă nu a metodelor psihice, măcar a încercărilor oneste de a le realiza.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea prin acţiune

Stabilind faptul că s-a produs un atac energetic, se pot folosi următoarele reguli ale acţiunilor concrete.

Închiderea totală, compactă, astuparea „ermetică" a tuturor planurilor subtile, cu proiectarea în nivelul fizic, se realizează prin încrucişarea mîinilor, picioarelor, abaterea privirii şi refuzul oricărui contact. Prin asta vampirul poate fi aruncat în starea de disconfort (numai cu condiţia de a nu te intimida de propria ta „impoliteţe"), şi aşa îl vei determina să te părăsească, ca pe un obiectiv impropriu. Folosirea unei astfel de practici, a închiderii, va însemna, de pildă, să-i refuzi vampirului casa ta, să nu-l inviţi şi să nu-i dai drumul în ea. Să nu doreşti să-i oferi din informaţiile pe care le-ai prelucrat, să rupi legăturile nedorite ce apar tocmai prin informaţii, mai pe ales cele folosite în procesul de lucru. Lasă-l pe colegul tău să facă măcar o parte din studiu singur, în loc să te sîciie la nesfîrşit cu întrebările „de ce?", „cum se face asta?". Vei vedea, prietene, că te vei elibera şi tu, şi-i vei face şi lui un bine punîndu-l să lucreze singur.

Dacă vampirul este excesiv de sîcîitor, şi alte metode nu merg, *respinge-l*. Dar această acţiune nu trebuie să se desfăşoare pe baze emoţionale, nu trebuie să existe nici un fel de mînie sau iritare. Desparte-te de omul acela în gînd şi împinge-l. Această metoda presupune o acţiune volitivă puternică, o hotărîre conştientă de a rupe relaţia, şi nu suportă jumătăţi de măsură. Nu este permis ca astăzi să respingi un om, iar mine să te „împaci" cu el şi să te întorci de unde ai plecat. Te vei minţi pe tine, iar legăturile nu se vor rupe, ci dimpotrivă, vor fi mai puternice, alimentate fiind de slăbiciunea noastră.

În genul acesta de metode poate fi inclusă şi cea *paradoxală*, sau metoda spontană de apărare. Nu este o modalitate de apărare special elaborată, fiind legată de practicile sufiţilor şi mai ales ale zen-buddhiştilor. Luminarea întîmplătoare, acţiunea fără legătură cu cea precedentă, imprevizibilitatea sunt atuuri în lupta cu adversarul. Trebuie ori să contezi cu totul pe inima ta şi să nu ai în ea nici o picătură de înşelătorie, ori să te antrenezi în permanenţă şi să-ţi menţii structura interioară într-o stare de înaltă capacitate de muncă.

Numai atunci energia ce se strînge în mod tainic poate primi o utilizare adecvată la momentul necesar.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea informaţională

Nu este atît apărarea informaţiei pe care am acumulat-o şi prin care comunicăm, cît apărarea de informaţiile pe care încearcă să ni le inducă alţii, de introducerea gîndurilor de altă natură, a imaginilor, a programelor străine.

Pentru acesta, întîi şi-ntîi trebuie să ne descotorosim de „vampirul" informaţional din noi. Învaţă-te să nu resimţi o stare de plictiseală şi disconfort în absenţa comunicării şi fără un şuvoi constant de informaţii. Fii singur cu tine însuţi pentru o vreme, şi vezi ce bine este. Revino periodic la un astfel de dialog interior. Întreabă-te ce atitudine ai faţă de informaţia care se prăvăleşte într-o avalanşă tot mai mare asupra omului modern. Controlează emoţia indusă din afara. Adesea ni se oferă gînduri şi fapte în aşa fel, încît ele ne provoacă sentimentul mîniei, al compasiunii, ş.a.m.d. Delimitează lumea emoţiilor tale de sentimentele aduse din afară. Lasă numai faptele şi prelucrează-le singur, construieşte-ţi singur emoţiile. Din cînd în cînd, îndepărtează vechiturile emoţionale, ele ne acoperă şi ne lipsesc de forţa şi de viteza reacţiilor. Dar nu te raporta la orice informaţie introdusă cu superioritate, nu te mîndri cu intelectul tău. Nu te da în lături de la „munca de jos". Uneori, în ceea ce la prima vedere pare neinteresant, se ascunde ceva cu adevărat valoros şi util pentru noi toţi.

Apărarea prin intermediul forţelor naturii

Această metodă se constituie din utilizarea uriaşelor energii ale naturii. Este vorba despre energia fundamentală a Pămîntului-mamă şi despre forţele naturii, care, după cum simte şi omul, sunt înrudite cu el. În acest sens, diferitele învăţături au elaborat metodici concrete.

Apărarea prin apelul la energia telurică începe de la a învăţa să te simţi legat de pămînt ca de o fiinţă vie şi ca de o sursă de putere. Trebuie să înveţi să te împămîntezi, adică să simţi în fiecare clipă legătura cu pămîntul, sprijinul acestuia. Pentru aceasta se foloseşte metoda lui Dao, a con-

centrării gîndului asupra tălpilor şi asupra contactului lor cu suprafaţa pămîntului. Cu cît reuşim să simţim mai clar, cu atît legătura va fi mai solidă, mai activă.

În momentul în care asupra noastră acţionează o forţă străină, comutăm pe simţul tălpilor şi, în gînd, facem să treacă prin noi, în sus către locul atacat, un şuvoi puternic de energie densă, telurică. Cu cît o simţim mai tare, cu atît mai puternică este protecţia. Putem să transmitem în pămînt energia negativă ce trece prin noi, pînă la scurgerea completă prin vîrfurile degetelor.

Este util să apelezi la energia pămîntului pentru a-ţi menţine sistemul energetic la o cotă înaltă. Lipeşte-te de pămînt, dizolvă-ţi în el oboseala şi ia din forţele curate ale naturii. Acest exerciţiu se poate realiza şi cu ajutorul copacilor, care poartă în ei energiile pămîntului. Oferă oboseala ta copacilor receptori de energie, şi apoi încarcă-te de la cei donatori de energie.

La fel se poate fortifica trupul cu ajutorul altor forţe ale naturii. Încălzindu-se lîngă un foc, fiecare, măcar o dată, a încercat să-şi refacă forţele corpului eteric căruia îi este frig şi nu-i ajunge energia pentru încălzire. Privind focul, suntem în stare să recepţionam energia cea mai pură a forţelor elementare şi să ne umplem cu ea corpurile astral şi mental. Dacă ne aşezăm într-un loc deschis, ne desfacem mîinile în lături şi ne lăsăm în voia vînturilor, energia pură a forţei aeriene ne va umple. Apa, ca şi pămîntul, conferă o puternică susţinere în planul pasiv şi este capabilă să ne cureţe de informaţia negativă. Ascultă-ţi sinele, dragă prietene, şi vei putea, cu siguranţă, să-ţi găseşti modalitatea de completare şi menţinere a rezervei energetice.

Apărarea prin rugăciune

Desigur, prin intermediul rugăciunii cerem ajutorul Divinităţii supreme, egregorului credinţei. Despre acest mijloc de apărare am vorbit deja. De ce vreau să mă opresc asupra lui mai în amănunt? În rugăciune se ascunde o uimitoare înţelepciune şi putere. Este important ca rugăciunea să se spună în mod conştient şi omul să creadă în puterea ei.

În vremea de acum, cînd zona forţelor întunecate se lărgeşte şi cucereşte poziţii noi, multe metode de apărare îşi pot pierde eficienţa tocmai din cauză că omul care apelează la ele nu este în stare să creadă în eficacitatea lor în mod deplin, fără rezerve. Judecata îl slăbeşte pe om. Omul din vechime credea cu sfinţenie în amuletă, şi ea îl apăra intens. Aceasta este

legea legăturii inverse. Omul contemporan nu este capabil să creadă în felul acesta. Legătura se năruie şi îşi pierde forţa. De aceea m-am convins că multe metode de protecţie sunt sau slabe, sau accesibile doar celor ce se cunosc bine pe ei înşişi, oamenilor antrenaţi în cunoaşterea de sine.

Ei sunt o minoritate. Şi, de regulă, cunosc deja natura atacului şi pregătirea împotriva lui.

Omului care s-a confruntat pentru prima dată cu un atac şi a aflat că în spatele lui există o voinţă străină şi duşmănoasă îi este greu, în această stare de confuzie, să înceapă prin a face ordine în sine, a-şi înţelege problemele şi dezechilibrele. În aceste cazuri, mijlocul cel mai bun şi poate singurul este rugăciunea. Dacă omul este bolnav şi forţele lui sunt prea slabe pentru concentrare şi focalizare interioară, el se fortifică prin rugăciune. Dacă cineva încearcă să te „apuce" prin intermediul legăturilor tale pămînteşti, prin cei apropiaţi, mai ales prin copii, pentru a te apăra în astfel de cazuri de forţele întunecate, trebuie să încerci să-i aperi pe ei. Roagă-te pentru ei. Se încearcă subordonarea ta prin zonele marginale ale conştiinţei - în somn, prin sugestie, prin alcoolism în cele din urmă (fenomenul se întîlneşte prea des pentru a fi trecut sub tăcere) -, roagă-te!

Calmul, voinţa şi rugăciunea constituie cea mai bună apărare împotriva atacului energetic.

B
APĂRAREA FIZICĂ

Poate fi omul convins că starea care-l chinuieşte este urmarea unor atacuri? Nu trebuie uitat că adesea reacţiile comportamentale simple sunt confundate cu acestea. Dacă nu ne place un om, în compania lui ne simţim prost şi fără să existe manifestări energetice. Dacă omul s-a simţit rău şi-l nelinişteşte ceva în asemenea măsură, încît este gata să-şi imagineze un vampir drept cauză, întîi de toate trebuie să analizeze starea corpului fizic. Părţile slabe, focarele de infecţie ale corpului fizic vor atrage după sine, la fel, probleme în proiecţiile din planul subtil ale acestor organe. De exemplu, dacă în planul fizic ficatul te doare, este inutil să-ţi echilibrezi cîmpul astral, să-ţi „piepteni" sentimentele. În corpul astral, pe locul ficatului se va găsi o gaură larg deschisă, în care se vor absorbi toate bunele intenţii. Nu este exclus (şi mai degrabă aşa stau lucrurile) ca motivul îmbolnăvirii

ficatului să fie de origine mult mai subtilă. Dar, dacă nu ne vom ocupa de tratarea corpului fizic, nici corpurile subtile nu se vor reuni într-un tot armonios. Cu cît starea fizică este mai bună, cu atît mai bună este sănătatea, starea corpului eteric; în consecință, vor fi mai mari suportabilitatea, capacitatea de a rezista, controlul mental. Pentru menținerea sănătății corpului fizic, este foarte folositoare lumina soarelui. Toți își aduc aminte, din tradiție, că vampirii nu suportă soarele. Radiația solară consolidează puternic aura umană, totodată „arde" punțile mărunte (lipsite de importanță), de care este plină existența (mai ales la oraș). În acest context, vreau să fac o mică observație.

Nu recomand, în cazul real, evident, al perceperii unei influențe străine, să ieșiți în natură, într-un loc depărtat de lume. În împrejurimile orașului se poate, dar numai într-un loc mai mult sau mai puțin populat. În timpurile actuale, insuficiența energetică produsă de influențele străine se pune adesea pe seama oboselii provocate de viața la oraș și a tendinței de a pleca în „pustietate". Pericolul constă în aceea că, neavînd o idee despre gradul de distrugere pricinuit corpurilor sale subtile, membranei protectoare, omul se trezește față în față cu puterea colosală a forțelor naturii. E greu de presupus că ar fi capabil, pierzîndu-și echilibrul, să suporte relația cu ele. Desigur, îi vor plăcea aerul proaspăt și apa curata a lacurilor nepoluate de civilizație. Dar daca va întîlni o rusalcă? O mumă pădurii? Un duh? Va putea el, cu apărarea distrusă, să suporte un foarte posibil contact cu ele, spiritele Naturii? Mai bine se duce la casa de vacanță să cultive castraveți. O interacțiune ușoară cu forțele naturale, în cazul de față cu pămîntul, este exact ce-i trebuie în aceasta situație.

La fel, mai degrabă periculos decît sănătos este mersul la munte sau la mare. Marea reprezintă o manifestare magnifică a forței naturale a apei, condusă de Lună. Luna dirijează și psihicul uman, avînd o legătură directă cu corpurile lui subtile. Este posibil ca emoțiile să fie atît de profunde, încît a le face față să nu fie deloc simplu. Munții apropie de soare, dar îl lasă pe om în voia vîntului, sub stăpînirea forței naturale a aerului. Este bine să te duci acolo complet sănătos, cu o rezervă de energie. În starea de dezechilibru, nu merită riscul de a te da naturii sălbatice. Am auzit că ocultiștii, adoptînd termenul „atac psihic", le recomandă pacienților o localitate de odihnă în regiunea interioară a țării ca fiind locul cel mai nepericulos.

Încă un mijloc simplu de susținere a corpului fizic este alimentația. Toata lumea știe că este greu să-l ataci, printr-o acțiune energetică, pe omul grosolan, insensibil. Desăvîrșindu-se, devenind mai subțire și mai curat, omul devine mult mai sensibil, ceea ce înseamnă și mai vulnerabil. Creșterea sensibilității adesea se obține prin post. Ce-ar fi să încercam să acționăm

Scanned with OKEN Scanner

„pe invers"? Adică, altfel spus, pentru o mai mare protecţie exterioară, să mănînci bine! În acelaşi timp, un stomac plin va micşora fluxul de sînge spre cap. În cap se găsesc centri importanţi de schimb energetic. În cazul unei aprovizionări sanguine diminuate, cîmpul lor eteric scade, devine mult mai dens, şi este mai greu de alterat. Activitatea centrilor energetici poate fi de asemenea frînată prin apă caldă. Se poate face o baie caldă relaxantă, se pot pune doar picioarele într-un lighean cu apă fierbinte şi pe frunte un prosop umed, cald. Pentru a slabi tensiunea din plexul solar, se poate pune pe el o sticlă cu apă caldă. Desigur, apa caldă nu poate vindeca tulburarea echilibrului energetic provocată de influenţa energetică, dar aduce o uşurare şi oferă un răgaz pentru refacerea propriei apărări.

Scanned with OKEN Scanner

DIETA ENERGETICĂ

Din punctul de vedere al învăţăturilor ezoterice, omul trebuie să se alimenteze cu trei tipuri de nutriment: hrana propriu-zisă, care menţine viaţa corpului fizic, aerul, care hrăneşte corpul eteric, şi impresiile, care, transformîndu-se în sentimente, vor hrăni corpul astral, iar transformîndu-se în interpretări, vor alimenta corpul mental şi pe cele superioare lui. În mod corespunzător, fiecare fel de hrană poarta o anume energie specifică.

De fapt, hrana îi aduce omului cele mai dense şi grosiere forme de energie: energia biochimică, participînd în mod nemijlocit la procesele metabolice de schimb din organism, se transformă în energie musculară, mecanică şi în alte forme de energie legate de susţinerea vieţii omului. Pentru ca energia hranei să fie folosită cu o mai mare eficienţă, există cîteva recomandări asupra modului de nutriţie. Uneori ele sunt legate de nişte învăţături religioase (bucătăria vegetariană a Vedelor, la indieni, alimentele cuşer, la evrei). Se pot alege cîteva indicaţii:

Trebuie să ne alimentăm, după posibilităţi, în mod regulat, fără a suprasolicita organismul pentru prelucrarea cantităţilor de hrană în surplus. Regimul vegetarian este util pentru dezvoltarea lumii interioare, pentru autocunoaştere, dar în cazul unei posibile agresiuni este obligatorie o hrană mai solidă, energii mai grosiere. În general, regimul vegetarian, după toate aparenţele, nu-şi are locul la oraş, deoarece duce la o sensibilitate crescută, şi de aceea îl face pe om mult mai vulnerabil. Are loc o contradicţie. Soluţia va fi, probabil, vegetarianismul în comunităţi de adepţi ai aceloraşi idei. Dacă omul trăieşte în singurătate, alimentaţia de provenienţă animală este obligatorie.

Este util să postiţi periodic şi să vă alimentaţi ţinînd cont de mediu.

Scanned with OKEN Scanner

Mîncarea dură, foarte grasă, picantă, sărată este un exces şi, ca orice exces, slăbeşte forţele. Înţelege, interlocutorul meu imaginar: ceea ce mîncăm, după un timp, devine o parte din noi. Trebuie să avem faţa de hrană o atitudine echilibrată, de respect. Niciodată să nu prepari mîncarea cu sentimente rele, iritante.

Felul următor de hrană energetică este respiraţia. Există diferite metode de corectare a respiraţiei. Aici intră şi respiraţia superficială, uşoară, şi reţinerea ei la expiraţie. În orice caz, adăugarea unui procent de conştienţă în procesul respiraţiei permite controlarea energiei şi contribuie la o mai bună conservare a ei. Nu vreau să fac recomandări, nefiind un specialist, dar socotesc că respiraţia, ca şi existenţa omului în totalitate, trebuie privită în mod raţional. Şi acolo unde aerul este greu trebuie respirat superficial, altfel decît la aer curat.

Am în vedere nu poluarea chimică a aerului, atît de proprie acum oraşelor, ci atmosfera psihologică nocivă.

Iată şi cel de-al treilea fel de hrană: impresiile, care sunt propriu-zis nutrimentul planurilor subtile ale omului. Nu avem voie să le subevaluam. Trebuie să învăţam să privim lumea, să ne bucurăm de ea şi să o vedem în toate manifestările ei, nu numai în ceea ce se zăreşte la prima vedere şi se percepe prin înţelegerea celor văzute, prin om. Viziunea clară, spontană, adevărată generează cea mai curată energie pentru corpurile subtile superioare.

Mai există un punct de vedere. Plantele sunt create pentru a deveni hrana animalelor, animalele - hrana omului. Omul, în felul său, este hrană pentru Dumnezeu. Doar că nu fiecare om este bun pentru aşa ceva, nu oricine va fi primit. „În această lume omul va fi mîncat oricum, dar este mare diferenţa dintre cei care o fac - Arhanghel sau demon", spune o pildă sufită.

EXERCIŢII PENTRU ACUMULAREA DE ENERGIE

1
Relaxarea totală

Aşează-te în fotoliu sau întinde-te pe o suprafaţă moale, sprijinindu-te pe spate, şi uneşte-ţi uşor mîinile.

Bucură-te de un calm deplin. Curăţă-ţi treptat mintea de gînduri, de parcă nimic nu ar exista. Apoi încearcă să-ţi concentrezi percepţiile asupra muşchilor, şi vei simţi că în corpul tău există o oarecare tensiune legată de disponibilitatea permanentă pentru acţiune. Alungă-ţi tensiunea din toţi muşchii. Vei percepe o masă inertă. Greutatea ta a crescut, iar tu apeşi mai tare pe suprafaţa de sprijin. Acum încearcă să-ţi înscrii în memorie această senzaţie pentru a o putea actualiza integral, dacă este posibil, în orice moment.

2
Legătura cu pământul

Aşează-te pe un scaun cu speteaza dreaptă şi pune-ţi tălpile pe podea. Nu-ţi încrucişa mîinile şi picioarele, pune-ţi mîinile pe şolduri cu palmele în sus.

Curăţă-ţi treptat mintea de orice. Acum vizualizează ceakra inferioară, aflată la baza coloanei vertebrale, şi o legătură directă cu pămîntul plecînd din ea. Dacă faci exerciţiul în cameră, urmăreşte mental cum canalul energetic străbate ca o axă toate obstacolele, etajele, planşeele şi atinge pămîntul. Antrenează-te şi încearcă să obţii un contact instantaneu.

3
Exerciţiul de respiraţie

Trebuie să fii atent ca respiraţia să se facă pe ambele nări. Dacă o nară nu lucrează, iar acesta este un fenomen normal, apleacă-te puţin pe spate şi în partea opusă, apasă uşor cu degetul nara liberă, închizîndu-i respiraţia. Atunci se deschide şi cealaltă. Se poate începe exerciţiul. Impune-ţi un sen-timent de relaxare. Apoi concentrează-te mental asupra muşchilor abdominali: ei vor intra în starea normală de semitensiune. Detensionează-i. Apoi contractează-ţi puternic muşchii abdominali. Acum relaxează-te. Totodată, urmăreşte curentul de aer. Vei ajunge treptat la respiraţia încetinită, care normalizează fondul tău energetic.

4
Exerciţiul de respiraţie

După realizarea exerciţiilor de respiraţie, culcă-te pe spate, ridică-ţi picioarele (fără să le îndoi), expiră lent, contractînd muşchii abdominali. Opreşte-ţi respiraţia, după care inspiră lent şi coboară-ţi în acelaşi timp picioarele.

Stînd în picioare, apleacă-te încet înainte, pentru a atinge pămîntul cu mîinile; contractînd puternic muşchii abdominali, opreşte-ţi respiraţia. Apoi ridică-ţi încet tot corpul şi inspiră în acelaşi timp.

Stînd în genunchi, fă un salt brusc, închipuindu-ţi că te trage cineva în sus de creştet. Efectuează acest exerciţiu de 2-3 ori.

Scanned with OKEN Scanner

„MÎNTUIEŞTE-MĂ PE MINE, DOAMNE"

Iată încă o temă, care, ca orice temă profundă, va antrena după sine un lanţ de reflecţii.

Eu şi cu tine, dragă prietene imaginar, ne-am afundat în infinitul cunoaşterii. Am încercat să înţelegem ce este omul, care este rolul lui în lume, cum relaţionează el cu alţi oameni.

Am căutat înţelesuri care se află dincolo de limitele conştiinţei noastre, adică am încercat să o lărgim. Am vrut să aflăm ce este materia, ce este energia, din ce forţe este constituit Universul, cum se deplasează ele, căror legi li se supun.

Ne-am putut imagina că totul se aseamănă, că în relaţiile unui singur om luat în mod separat acţionează aceleaşi legităţi ca şi pentru Planetă în întregul ei. Tot aşa, fiecare om reface întreaga lume cu energiile lui. Am studiat Universul ca pe un loc al energiilor în continuă mişcare şi schimbare. Am încercat să înţelegem legitatea schimbului reciproc de energie dintre oameni şi am găsit că sunt posibile dereglările lui. Am încercat să le cercetăm, să înţelegem cauzele lor.

Să întrebăm acum: DE CE?

De ce abordăm o problemă atît de inconfortabilă? De ce nu vorbim, dimpotrivă, despre bine şi frumos, de ce nu mergem spre lumină? Nu o dată am întîlnit adevărul din vechime: „Ce este sus este şi jos". În măsura în care ni se dau nouă, oamenilor, înălţimi sufleteşti de necuprins cu ochii, la care suntem în stare să ne ridicăm, la picioarele noastre, în iad, se deschide o prăpastie tot atît de adîncă. Trebuie să recunoşti pericolul, să ai

Scanned with OKEN Scanner

o conştiinţă vigilentă şi să fii gata să te întîlneşti cu el. Nu trebuie uitat că în lume şi în fiecare om, fără o clipă de întrerupere, se duce războiul Întunericului şi al Luminii, al lui Dumnezeu şi al Diavolului.

Atacurile energetice constituie metoda, armele folosite în acest război. Vampirismul este o afecţiune patologică. La început se produce o leziune nu prea mare, dar, fără încercarea de a vindeca, de a rezolva, pe om îl aşteaptă moartea. Vampirismul este periculos nu doar pentru vampir, devoratorul energiei noastre, ci şi pentru noi, mai mult decît prin simpla diminuare a forţelor. Noi ne pierdem energia vitală subtilă, care ar trebui direcţionată spre alte ţeluri. Şi pentru binele nostru, şi pentru binele omului care în mod obiectiv este chiar vampirul, şi pentru binele întregii omeniri, cu vampirul trebuie să te lupţi. Trebuie să te lupţi cu vampirul dinăuntru, să nu-l laşi să se dezvolte şi să te înghită. Trebuie să te lupţi cu vampirul din afară, care face rău. Şi niciodată să nu uiţi asta.

De ce discuţia despre vampirism, care n-a încetat vreodată în diferitele învăţături şi sisteme ale credinţei, apare cu o forţă nouă şi devine tot mai importantă şi mai actuală?

Răspunsul este de o covîrşitoare importanţă pentru rolul viitor al Rusiei. Şi nu doar legătura simbolică se zăreşte aici: vine era Vărsătorului, iar Vărsătorul este semnul ţării noastre. De Rusia este legat un program enorm de dezvoltare a umanităţii. Încercările pe care le-a suferit poporul rus au fost o jertfă de răscumpărări pentru lumea întreagă. Dincolo de ororile, cruzimile şi minciuna pe care este construită istoria cea mai recentă a Rusiei, ele sunt părţi ale planului divin unitar, universal. Toate aceste „experimente" asupra materialului uman vor duce, în final, la construirea unui om nou.

Eu adopt poziţia prin care, la nivelul actual al dezvoltării societăţii, baza evoluţiei viitoare trebuie să fie prelucrarea mentală. Timpurile cunoaşterii astrale au trecut. Numai raţiunea, numai înţelegerea sinelui, a propriului rol în lume îi vor da omului posibilitatea de a transfera energia acumulată din straturile inferioare, dense, spre cele superioare, spre Divinitate. Iar în Rusia condiţiile prealabile pentru aşa ceva sunt îndeplinite în mai mare măsură decît în orice altă parte. Socialismul l-a vîrît pe om în tipare, dar prin asta, în mod insidios, l-a disciplinat. Se pot considera astfel învăţămîntul obligatoriu (şi importantă este nu calitatea lui, ci atotcuprinderea) şi regulile morale. De aceea în Rusia este formată o structură concretă, corespunzătoare planului mental, şi împlinirea ei se face treptat, în continuare.

În afară de acestea, adîncindu-ne în diferitele doctrine ezoterice, nu trebuie uitată bogăţia spirituală pe care am primit-o moştenire: dreapta

credinţă. Credinţa rusă, pravoslavnică, este o comoară duhovnicească nepreţuită a poporului rus. Într-adevăr, calea salvării propusă de ea trece prin porţi înguste. Dar cu atît mai înaltă şi de necontestat este valoarea căutărilor duhovniceşti. Cine este fericit să aibă credinţă „cît un bob de muştar" se găseşte sub protecţia plină de putere a credinţei pravoslavnice. Acela care însă nu are, deocamdată, posibilitatea de a crede deplin, cu toată inima, este dator să nu afecteze puterea egregorului credinţei pravoslavnice, atitudinea lui trebuie să fie de respect, nu de profanare. Prin aceasta se înmulţeşte binele în Univers. Dar creşterea, înflorirea spirituală a Rusiei va avea parte de tot mai multă împotrivire din partea forţelor întunecate universale. Ţara noastră nu va fi ocolită de valul formelor inferioare de misticism, de practici oculte orientate spre egoism. Va fi activată şi umflată tema vampirismului, dar dinspre altă parte, astrală, care o va transforma în „sperietoare".

Să produci idei şi apoi în jurul lor un energetism al spaimei, în care vor fi absorbite tot mai multe şi mai multe potenţiale victime - este destul de simplu de înţeles CUI îi trebuie aceasta.

De aceea, aş vrea să previn omenirea să nu admită dezlănţuirea forţelor întunecate, să o îndrept pe calea raţiunii. Doar lucrul cu sine, cunoaşterea sinelui ca părticică a lumii şi a lumii ca pe sine însuşi, acestea îl va duce pe om spre Lumină.

PARTEA a III-a

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea a-III-a

Universul şi raţiunea sunt două noţiuni pe care le-am asociat de mult, înţelegînd în acest timp că existenţa noastră în lume este determinată de energia Raţiunii a cărei întruchipare este în fapt Universul. Energetismul Raţiunii există în orice fiinţă, în orice plantă sau piatră. „Puterea sufletului", „puterea gîndurilor", „puterea interioară", „puterea privirii"... Folosind aceste expresii uzuale ne întrebăm oare: de unde îi vin omului „puterile"?

Noi toţi suntem particule ale Universului aflate într-o stare de schimb bioenergetic permanent cu Cosmosul, cu Pămîntul, cu Natura înconjurătoare, cu plantele, animalele şi desigur cu oamenii.

Între toate lucrurile din lume există o relaţie bilaterală. Tot spaţiul înconjurător este plin de canale şi cîmpuri energetice, de nori denşi sau rarefiaţi de energie. La suprafaţă totul arată destul de stabil şi, pînă şi cele mai copleşitoare cataclisme, nu au puterea de a destabiliza acest echilibru. Dar vi s-a întîmplat să vă gîndiţi la forţele pe care se sprijină lumea noastră? Aţi încercat fie şi o secundă să vă imaginaţi o particulă dintr-un spaţiu energetic unitar? Este o rătăcire să te crezi centrul Universului şi să-ţi supraliciteziti rolul în procesul general de schimburi energetice. Dar şi mai mare rătăcire este să-ţi micşorezi rolul, să te excluzi deliberat dintre forţele naturale ale energetismului general. Vorbim mult astăzi despre mijloacele de apărare împotriva influenţelor nefaste ale unui cîmp energetic străin. Au apărut deja oameni care nu se mai pot gîndi la altceva, caută în permanenţă pe cineva sau ceva de care să se apere. Au devenit foarte populare discuţiile despre deochi şi farmece, despre karma, despre magia albă şi neagră.

Scanned with OKEN Scanner

Este clar că trebuie să te aperi şi să-ţi însuşeşti metodele de autoreglare, dar, de regulă, toţi oamenii normali, care au asimilat aceste metode şi sunt familiarizaţi cu bazele parapsihologiei, au o apărare instinctivă la nivel inconştient. De altfel, practic tot ce facem şi spunem, felul în care comunicăm cu oamenii din jur, se petrece inconştient. Multe se află puse în om încă înainte de naştere prin experienţa strămoşilor. Totuşi lumea înconjurătoare se schimbă vertiginos, apar surse noi de energie negativă, forţele rele îl urmăresc pe om în forme cu totul diferite, neştiute pînă acum şi noi căutăm iar şi iar modalităţi de apărare împotriva lor şi încercăm să găsim în jurul nostru izvoare de energie pozitivă. Deşi nu reuşim să descoperim nimic radical nou. Tot ceea ce îl aşteaptă la sfîrşitul căutărilor pe omul însetat de echilibru sufletesc, deja a fost încercat pe lumea aceasta de cineva, cîndva. Totul se întoarce şi noi ne adresăm iarăşi vechilor înţelepţi şi religiilor. Probabil că este chiar mai simplu să nu inventăm metode fantastice şi nu întotdeauna lipsite de riscuri pentru cei din jur, să nu ne adresăm noilor curente pervertite din religiile diverselor popoare, ci să încercăm să preluăm pentru vremurile actuale ceea ce a ajuns pînă la noi din adîncul veacurilor: pietrele „înţelepciunii seculare", curate şi spălate de oceanul timpului. Imaginaţi-vă că, după lectura cărţii despre bioenergetică, veţi reuşi să vă clarificaţi cîte ceva pe care-l concentraţi în conştiinţa dumneavoastră, după care vă puneţi mîna pe frunte, o apăsaţi uşor şi simţiţi deja că în palmă apare o piatră, nu prea mare, netedă şi caldă. O puteţi lăsa în mînă sau lipi de inimă, pune pe stomac sau „rula" pe talpă. Modalităţi necomplicate de concentrare a energiei ne pot ajuta pe mulţi dintre noi. Poate că a venit vremea să adunăm pietrele? Să înţelegem tot drumul parcurs de Natura Pămîntului şi omenire de-a lungul a mii, milioane şi miliarde de ani?

Grigori Kapiţa, autorul materialelor cuprinse în această carte şi prelucrate în conformitate cu cele mai noi reprezentări ale bioenergeticii, a încercat toată viaţa să găsească principiul iniţial al redistribuirii energiei Universului între cele patru forţe fundamentale ale naturii: Pămînt, Apă, Foc, Aer. A încercat să înţeleagă cum se poate domina energia nestăvilită pentru ca ea să poată sluji Omului şi să ajute la triumful Binelui. Poate că multe din reprezentările lui Kapiţa vi se vor părea nad've, iar expunerea confuză, dar merită luat în considerare faptul că materialul s-a adunat demult, cînd despre existenţa bioenergeticii ca ştiinţă, cu postulate clare, nici nu se bănuia măcar. Găsim, în schimb, acum o deplină confirmare a presupunerilor despre relaţia bioenergetică reciprocă dintre om şi forţele Naturii, despre schimbul energetic dintre oameni, despre mijloacele de apărare împotriva influenţei negative a lumii înconjurătoare şi a modalităţilor de completare a energiei vitale.

Scanned with OKEN Scanner

SCHIMBUL BIOENERGETIC DINTRE OAMENI

Nu este deloc simplu în vremea noastră să-ţi păstrezi echilibrul şi probabil că fiecare dintre noi a simţit nevoia nu o dată de a se descărca pe cineva, de a scăpa de energia negativă şi de stres. Există o sumă de mijloace pentru a o face şi de asemeni de a primi o încărcătură de energie pozitivă, şi totuşi sunt ele general valabile, aplicabile în orice caz şi în orice situaţie? Fericit este cel care crede şi-l are în gînd pe Dumnezeu dorind salvarea sufletului, se roagă şi merge la biserică. Dar ce să facă milioanele de oameni educaţi de părinţii atei într-un mediu ideologic unde legile luptei de clasă au înlocuit principiile moralei general umane? şi iată că a sosit falimentul sistemului totalitar şi ce-i de făcut acum? Libertate? Eliberarea de idealurile impuse de fostul sistem? Pe mulţi această „libertate" îi apasă, oamenii nu ştiu unde să se ducă şi cum să coreleze situaţia prezentă cu multitudinea de sfere deschise dintr-o dată disponibilităţilor lor spirituale şi fizice. Ca să te adresezi acum lui Dumnezeu, multora dintre noi nu ne este simplu, de aceea căutăm înţelegerea de sine şi relaţiile cu cei din jur în mod independent. Pe primul loc, fie şi inconştient, se situează confortul bioenergetic. Există o sumă de mijloace pentru atingerea lui de unul singur şi fiecare îşi alege drumul. Dar pentru început n-ar fi inutil să delimităm ce modalitate ar fi cea mai potrivită pentru dumneavoastră. Trebuie doar să vă calculaţi exact potenţialul energetic, mai simplu spus, să înţelegeţi de cine şi de ce merită să vă temeţi şi ce este mai important pentru dumneavoastră: să evitaţi pierderea de energie, s-o primiţi din afară sau să cedaţi energia negativă netrebuincioasă, care vă dă peste cap viaţa şi vă strică relaţiile cu alţi oameni.

Scanned with OKEN Scanner

Dar ce se întîmplă, de regulă, cu adevărat? Oamenii impulsivi nu-şi aleg victimele în mod special, ei îşi varsă toate „reziduurile" pe apropiaţi, pe colegi, pe însoţitorii întîmplători din transporturile în comun. Cei care sunt mai înţelepţi se apucă cu seriozitate să-şi corecteze biocîmpul. În primul rînd, pentru început, încearcă să păstreze neschimbat propriul spaţiu vital şi să nu admită cotropirea lui excluzînd în felul acesta chiar posibilitatea de a percepe energia negativă. În al doilea rînd, dacă totuşi nu s-a putut evita deformarea biocîmpului prin energie negativă, ei caută, pentru a se debarasa de ea, mijloace nedăunătoare celor din jur (apa, contactul cu arborii consumatori de energie, în sfîrşit, sarcinile fizice). În al treilea rînd, ei iau energia pozitivă din Natură sau o primesc cu recunoştinţă de la oamenii apropiaţi cînd aceştia sunt gata să le-o ofere. Iată că despre toate acestea vom încerca să vorbim în fiecare capitol al cărţii.

Pentru început va trebui să stabilim în ce fel se petrece schimbul bioenergetic dintre oameni. Noi toţi, pe lîngă corpul natural constituit din molecule de apă şi alte substanţe chimice, avem şi un cîmp energetic propriu oricărui organism viu, prezent în formă invizibilă în fiecare celulă. În afară de asta, o parte din biocîmp (aura) iese din limitele corpului fizic şi devine vizibilă şi perceptibilă pentru cei ce au aptitudini bioenergetice dezvoltate.

Învelişul biocîmpului ne determină energia vitală şi în plus ne dă posibilitatea să realizăm schimburi bioenergetico-informaţionale cu lumea înconjurătoare. Ne-am obişnuit să numim biocîmp sau aură constituanta energetică a omului la un loc cu aureola specifică a cîmpului său fizic. Aura este compusă din cîteva învelişuri. Existenţa ei este atestată din timpuri străvechi la diferite popoare doar că o denumea fiecare în felul său. Numărul de învelişuri, după reprezentările numeroaselor învăţături religioase şi al rezultatelor cercetărilor ştiinţifice actuale, oscilează între trei şi şase. Astfel vechii egipteni considerau că după moartea omului, din corpul fizic se eliberează, aflate în strînsă legătură cu el şi învelişurile ce-l înconjoară: numele, sufletul şi dublul omului însuşi, întruchiparea sorţii de dinainte şi de după viaţă.

Se consideră că partea importantă din aură este alcătuită de cîmpul energetic cel mai apropiat de corpul fizic şi care determină rezerva de energie vitală. Această componentă se numeşte în mod obişnuit biocîmp. La fiecare din noi el are densitate şi mărime specifice, „grosime", „vîscozitate" specifice. De aceea la unii oameni el poate să asimileze şi să „dizolve" în sine celelalte învelişuri. Problema este că în strînsă legătură cu biocîmpul se află încă minimum două învelişuri. Unul din ele determină gradul de maturitate emoţională a omului, celălalt, gradul dezvoltării sale spirituale. În aura unor oameni, învelişurile emoţionale şi spirituale prac-

Scanned with OKEN Scanner

tic nu se observă. Şi chiar ele conferă aurei noastre culoare. Există chiar astfel de noţiuni ca „nuanţă emoţională" şi „spirit luminos divin".

Policromia aurei o pot vedea numai preoţii *lama* din Tibet, care de mici copii trec prin numeroase probe. Special pentru aceasta, celor pregătiţi pentru drumul unui *lama* li se deschide în copilărie, pe cale chirurgicală, „al treilea ochi" (li se trepanează osul frontal), în orificiu se pune pentru o vreme un dop de lemn apoi se scoate şi rana se cicatrizează iar viitorul *lama* tămăduitor dobîndeşte uimitoarele aptitudini de a vedea aura - forţa vitală a oamenilor. Nimic nu se poate ascunde de „al treilea ochi", nici boala, nici gîndurile, nici starea sufletească a omului ce îi influenţează bioenergetismul.

Fiecare dintre noi se poate apropia într-o oarecare măsură de taina „celui de al treilea ochi", să-i recunoască existenţa, să încerce să-şi dezvolte fie şi o infimă parte din capacitatea orientată spre dezlegarea problemelor de relaţionare dintre oameni şi să vadă firele energetice ce ne leagă de lumea înconjurătoare.

Schimbul bioenergetic dintre om şi Natură, Cosmos şi alţi oameni se realizează, după reprezentările yoghinilor indieni, prin intermediul centrelor energetice - *ceakhrele* (amănunte în legătură cu acestea vezi în cărţile lui G. Kapiţa). Omul are în total şapte ceakhre. Prima, Muladhara se află în zona coccisului şi se numeşte bazală. Tocmai aici se găseşte energia Kundalini pe care o primim din Cosmos prin ceakhra creştetului, Sahasrara. A doua ceakhră, Svadhistana (variantă Svadisthana), se află în zona bazinului, a treia, Manipura, în zona plexului solar, a patra, Anahata, sub stern, în zona inimii; a cincea, Vishudha, se numeşte ceakhra laringelui; a şasea, Adjna, se află pe frunte puţin mai sus de rădăcina nasului şi, în sfîrşit, a şaptea, despre care am vorbit deja, Sahasrara, se află pe creştet. Prin Sahasrara vine energia din Cosmos, prin Muladhara cea din Pămînt. Schimbul bioenergetic prin celelalte ceakre se face orizontal sau cu o înclinaţie uşoară.

Ceakhrele îl ajută pe om, atît să primească bioenergie din exterior, cît şi să o redistribuie în interiorul organismului. Felul în care utilizăm această energie caracterizează bioenergetismul personalităţii noastre.

O personalitate armonios dezvoltată presupune un început spiritual, o întemeiere spirituală, o autodeterminare, o predestinare. Omul nu poate exista numai în contul energiei întemeierii animale, întrucît prin sine energia animală nu există, în toate este prezentă informaţia. Aură au şi plantele, animalele, obiectele neînsufleţite, apa, solul. Energia interioară a omului trebuie să înfăptuiască binele, să inspire iubire şi s-o dăruiască cu generozitate celor din jur. Schimbul bio-energo-informaţional din interiorul omului nu este mai puţin important decît contactul cu mediul ambiant. Primind energia Kundalini este foarte important s-o păstrezi şi s-o distribui prin in-

termediul a trei canale ce reunesc într-un tot unitar informaţia trecutului, a prezentului şi a viitorului. Centrele energetice - ceakhrele se găsesc chiar la punctul de unire al canalelor energetice. Dacă ar fi să considerăm energie „densitatea" noastră ce trece prin fiecare ceakhră, atunci densitatea maximă o are energia legată de ceakhra Muladhara, minimă - cea legată de ceakhra Sahasrara. De aceea a şi apărut noţiunea de „şapte biocîmpuri constructive". Repet, reprezentările asupra structurii biocîmpului diferă în funcţie de cum s-au alcătuit istoric particularităţile de receptare ale energici vitale la diverse popoare.

După medicina chineză veche, organismul nostru există graţie energiei vitale Dzi (ţi) rezultată din interrelaţia forţei pozitive Yang cu forţa negativă Ynn. Ynn şi Yang se află într-o permanentă stare de luptă din care se iveşte ţi (Dzi), ceea ce astăzi denumim bioenergie. Omul se naşte cu o anume rezervă de energie iar în procesul vital se produce un schimb bioenergo-informaţional, relaţia organismului uman cu mediul ambiant. În conformitate cu acestea, forţa noastră vitală este determinată de eficienţa schimbului. Iar aici multe depind de noi. Desigur, o uriaşă rezervă de energie ne dă Natura, totuşi pe primul loc astăzi se află schimbul bioenergetic dintre oameni. Caracteristica specifică a respectivului schimb o constituie implicarea indivizilor umani aparţinînd unor categorii de energii diferite. Ce este aceasta?

Explicaţia se formulează în chiar cuvintele ce caracterizează relaţiile noastre cu alţi oameni. Ele, de regulă, sunt derivate ale verbelor: a se lipi, a absorbi, a redistribui, a pierde, a filtra, presupunînd executarea unei acţiuni. Schimbul bioenergetic se realizează dacă ceva se întîmplă măcar la nivelul gîndirii. Chiar fără să facem în mod fizic ceva, oricum ne găsim în starea de schimb permanent atît cu oamenii, cît şi cu Natura înconjurătoare şi cu Cosmosul. Omul dispune de un imens privilegiu dăruit de natură, capacitatea de a dirija procesul schimbului bioenergetic. De a stăpîni fiinţele vii şi obiectele neînsufleţite. De aceea fiecare din noi poate deveni ceea ce vrea. Apartenenţa la un anume tip energetic nu este un diagnostic ci o esenţă pe care o putem şi trebuie să o modificăm.

Vampirismul apare cînd omul pierde posibilitatea de a-şi completa energia cu ajutorul Naturii, cînd îşi pierde legătura cu lumea înconjurătoare, cu aerul şi apa, pădurea, se închide între pereţii de beton şi ridică în jurul său ziduri mentale. Este foarte simplu să-ţi pierzi capacitatea de a-ţi regenera forţele pe cale naturală, este de ajuns ca măcar o dată să-ţi pierzi controlul, să ignori glasul raţiunii şi să cazi în stăpînirea completei inactivităţi. Răspunsul la întrebarea: „Cine sunt şi de ce sunt aşa?" trebuie căutat întîi de toate în asumarea propriului caracter şi a trăsăturilor de persona-

Scanned with OKEN Scanner

litate cu ale părinţilor, bunicilor. Omul doritor de cunoaştere este înclinat să analizeze nu doar istoria propriei familii pentru a găsi păcatele şi ratările înaintaşilor, dar şi propriile relaţii cu rudele. Ele se modifică şi relaţia cu mama se estompează. În copilărie ea este idealul nostru şi noi primim cu recunoştinţă energia pe care este gata să ne-o dea. Copilul este vampir, mama donator. Schema este limitată, ea nu provoacă disconfort nici mamei, nici copilului. Apoi totul se schimbă. Cu vîrsta dobîndim surse noi de completare a energiei vitale, iar părinţii noştri, dimpotrivă, le pierd. În acelaşi timp, legătura energetică dintre mamă şi copil este eternă, nu poate dispărea nicăieri. Aşa se întîmplă că adultul, fost copil, devine donator, iar mama vampir.

Multora, la bătrîneţe, nu le mai rămîne altă soluţie pentru continuarea vieţii decît să se ţină de această legătură energetică. Înainte de a trece la descrierea separată a tipurilor de energetism merită să reflectăm puţin la felul în care îi resimţim pe oamenii din jur. Se poate chiar trasa o schemă inedită a corespondenţelor dintre energetismul propriu şi senzaţiile resimţite în apropierea unuia sau altuia dintre oameni.

În rolul de donatori energetici apar de obicei oamenii sănătoşi, armonioşi dezvoltaţi. Mai sunt numiţi şi generatori energetici. Ei nu-şi fac probleme de unde să-şi ia energia, pur şi simplu o realizează înăuntrul lor prin munca atît intelectuală cît şi fizică susţinută, de fiecare zi, fără să uite în acest timp de necesitatea de a se purifica constant. În această împrejurare, de obicei, nu se apără în mod special de influenţa cîmpului negativ străin întrucît s-a învăţat să dea energie celor apropiaţi. În acelaşi timp donatorii suportă cu uşurinţă singurătatea, îşi ajung sieşi, nu ocolesc deliberat contactul cu oamenii, dar nici nu-l caută. Apărîndu-se subconştient de influenţa negativă a mulţimii şi acţiunea izolată a vampirilor, donatorii preferă să caute căile proprii pentru completarea rezervei de energie, şi nu orice energie ci doar energia „curată" a Naturii de la apă, copaci, aer, soare. În acelaşi timp energia „curată" a Naturii prelucrată de donator în conformitate cu înaltele lui aspiraţii sufleteşti este o pradă căutată de vampir. „Deschiderea" exterioară a donatorului care nu întotdeauna reuşeşte să scape la timp de urmărire îi dă vampirului posibilitatea de a se amesteca în spaţiul lui vital. Cu donatorul ne simţim confortabil şi nu ne alarmează nici măcar unele particularităţi ale personalităţii lui. Dar ce resimte un om cînd de el se apropie un vampir? Poate fi cea mai diversă gamă de sentimente care depind întîi de toate de tipul modalităţii proprii, adică de felul în care ne-am obişnuit să preluăm lumea din jur şi de canalul ales instinctiv pentru recepţia informaţiei energetice. Dacă este mai dezvoltată percepţia auditivă, la contactul cu un vampir trebuie să vă irite întîi de toate timbrul vocii

Scanned with OKEN Scanner

lui. Vampirul „adulmecă cu nasul" canalul pe care să intre. Exact în acelaşi fel vă ia din energie şi muzica lipsita de armonie, zgomotoasă şi cu un tempo „turbat" sau de pildă croncăniturile ciorilor. O voce iritantă nu trebuie neapărat să fie stridentă. Cu nimic mai redus este efectul de monotonie a sunetului care străpunge apărarea energetică. Iar despre ţipetele şefilor să nu mai vorbim, ele pot strica echilibrul oricui. Timbrul şi intensitatea sunetului sunt doar începutul. În continuare, pe măsură ce încercaţi să ascultaţi ceea ce vi se spune sau strigă şi începe transmiterea informaţiei, se activează forţa considerabilă a Cuvîntului. Nu degeaba înţelepciunea populară a iscat proverbe despre ce se poate face prin cuvînt: „Cuvîntu' nu-i topor, dar omoară", „Tăişu' e ascuţit, dar cuvîntu' şi mai şi", „Cînd zice, un ic îţi bate". Tocmai cu aceste „icuri-cuvinte" se străpunge cîmpul energetic şi începe „pomparea" energiei. Protecţia se năruie în chiar acel moment în care simţi şi primele semne ale iritării. Dacă nu vă veţi împotrivi la timp acestui sentiment vă veţi provoca singur mînia şi furia. Asta înseamnă că ţelul vampirului (nu contează dacă conştient sau nu) a fost atins. V-aţi pierdut o mare cantitate de energie, aţi fost dezechilibrat. Şi ce spune în timpul acesta vampirul? Poate fi un scandal în transportul în comun sau acasă, „o păruială" la servici, o vorbă cu prietena care ştie cîteva taine despre soţul dumneavoastră sau o discuţie confidenţială cu vecinul „bine intenţionat" care parcă v-a văzut soţia la restaurant în compania unui tînăr sau discursul înflăcărat al unui orator la tribună. În aceste ocazii nu este deloc obligatoriu ca informaţia să poarte o încărcătură negativă. Şi istorisirea duios depănată despre necazurile altora vă ia energia.

Un indiciu caracteristic al gradului de influenţare din partea unui vampir este pierderea somnului. Nu puteţi adormi, vă întoarceţi de pe o parte pe alta amintindu-vă discuţia neplăcută, iar dacă totuşi adormiţi, somnul este neliniştit şi nu înţelegeţi: dormiţi într-adevăr sau vi se pare? Poţi străpunge biocîmpul fără să spui un cuvînt. Este destul să stabileşti ce dimensiuni are învelişul biocîmpului şi să te apropii de el la distanţa cuvenită. Este chiar o metodă de a „marca" un vampir. El vine foarte aproape de „donator", se bagă în spaţiul lui vital, în sensul literar al cuvîntului. Distanţa dintre dumneavoastră şi încă cineva sub jumătate de metru, devine dacă nu periculoasă, sursa unui pronunţat disconfort. Reducerea intervalului dintre doi oameni pînă la 30 cm poate fi considerată atac ţintit. Dacă percepţia lumii înconjurătoare este puternic dezvoltată, la dumneavoastră prin simţul tactil vă puteţi imagina cum ia vampirul energie atingîndu-se de om, cum se întind firele energetice şi scade brusc biocîmpul donatorului. Pe oricare din dumneavoastră vă străbate un fior şi vi se strînge inima dacă atingerea este neaşteptată. Chiar pe această reacţie contează vampirii

şi de aceea se străduiesc să-şi încerce puterile pe fiecare din cei nimeriţi prin preajmă, de parcă s-ar atinge din întîmplare de oameni complet necunoscuţi. Mulţi nu se pot împotrivi, mai ales aceia care într-o oarecare măsură depind de vampir, discipolul de învăţător, nepotul de unchi sau „reţinutul ca suspect" de vigilentul apărător al ordinii. Nouă ni se pare nepoliticos să ne ferim de cineva care stă din întîmplare pe scaunul de alături în tramvai. Sau, de exemplu, o scenetă familiară: o uşă îngustă prin care se înghesuie mulţimea. Vampirul, într-un asemenea caz, va începe sigur să-i împingă pe cei din faţă cu pumnul în spate ca să provoace pe cît mai mulţi oameni la un mic scandal.

Aproape toţi oamenii cu sufletul bolnav „vampirizează". Mi s-a întîmplat să urmăresc convorbirea dintre un medic şi pacient pe culoarul unui dispensar psihoneurologic. O femeie a venit să întrebe ceva, l-a prins pe medic pe culoar şi şi-a început „ofensiva". El face un pas înapoi, ea doi paşi înainte, ajungînd aproape „nas în nas". Aşa s-a tot retras el pînă a dat de zid şi a întins mîna ca să se apere. Psihiatrii fireşte că se lovesc de asta la fiecare pas, de aceea sunt adesea constrînşi să devină ei înşişi vampiri. Aţi observat, probabil, că este foarte dificil să stai de vorbă cu psihiatrii. De exemplu: un om cu totul sănătos vine la spital să discute despre situaţia unei rude aflate acolo pentru tratament şi imediat din partea psihiatrului începe un atac dirijat, pentru că el nu prea mai înţelege cine este în faţa lui, un pacient sau un vizitator obişnuit. În convorbire, medicul urmăreşte atent reacţia interlocutorului la fiecare frază spusă, pescuieşte fiecare suspin şi fiecare gest, după care începe să comenteze pe loc cele văzute şi auzite din punctul de vedere al profesiei lui. Şi aşa, vizitatorul uimit, care nici nu băgase de seamă că într-un anumit moment dăduse din mîini nu tocmai cu graţie, aude la adresa lui o apreciere de genul: aveţi o reacţie amplificată.

Se-nţelege că psihiatrului îi este greu să se detaşeze în timpul conversaţiei de poziţia deja urm[rită de observator, totuşi pe un om neprevenit un astfel de vampir îl poate dezechilibra sufleteşte pentru multă vreme. Cu atît mai mult cu cît el vine la doctor cu un motiv nu tocmai plăcut şi echilibrul său energetic este deja afectat de boala omului apropiat. Contactul cu psihiatrii poate fi asemuit doar cu interogatoriul de la poliţie, cînd eşti dinainte oarecum suspectat, deşi te-au chemat doar în calitate de martor.

Vampirii pot fi „adulmecaţi" deoarece în urma blocajului canalelor energetice suferă sistemul neuroenergetic, se dereglează metabolismul şi în consecinţă transpiraţia poate deveni abundentă. Mirosul îi afectează pe donatori care sunt nevoiţi să stea vreme îndelungată cu vampirii în camere neaerisite. Influenţa mirosului poate fi atît de puternică, încît „plecarea" provocată de ei este de neocolit. Toate ofensivele vampirilor, indiferent de

felul în care au fost receptaţi la început, au o singură destinaţie: să slăbească apărarea bioenergetică a donatorului cît mai mult posibil.

Vampirii cei mai puternici, ce acţionează conştient îşi „hipnotizează" victima cu privirea. Priviţi-l pe om în ochi, iată unul din cele mai sigure mijloace de a „vedea" un vampir. Privirea lui este mai aţintită, mai încordată, dîndu-vă uneori senzaţia că vă vede pînă şi gîndul. Începeţi firesc să vă simţiţi prost, apare cîteodată şi o senzaţie de fierbinţeală fără motiv sau, dimpotrivă, vi se face cumplit de frig. Atenţia se dispersează, firul conversaţiei se pierde şi începeţi să vă gîndiţi dacă este totul în regulă cu faţa sau cu hainele dumneavoastră. Ţelul a fost din nou atins, aţi uitat despre ce este vorba, întrebaţi din nou, sunteţi nervos, vă agitaţi... Protecţia energetică slăbeşte.

Oricît ar fi de straniu, nu ochii de culoare închisă sînt cei mai predispuşi spre privirile hipnotice. Mult mai impresionanţi sunt vampirii cu ochii de culoare deschisă. Ei se ascund sub măşti „găunoase", privirea lor, cel mai adesea, nu exprimă nimic, de aceea, în combinaţie cu vorbele tăioase, devine de două ori mai periculoasă. În general, observaţi măcar o dată cum se uită la dumneavoastră un donator, mai ales dacă este o persoană pe care o cunoaşteţi bine, poate un om apropiat.

Da, e chiar privirea aceea „luminoasă", „licăritoare", inconfundabilă.

Vă privesc doi „sori" şi un val de caldă energie vă învăluie şi vă linişteşte. Donatorul, în timpul acesta, poate face orice - să ţipe, să fluture din mîini, se poate chiar şi să vă ironizeze - toate astea n-au nici o importanţă. Vă este bine, înfloriţi. Nu vă feriţi ochii cînd vă întîlniţi cu necunoscuţi, privirea celuilalt vă va spune multe, bazaţi-vă pe intuiţia dumneavoastră. Iar în cazul întîlnirii cu un vampir întotdeauna este timp pentru a-ţi abate privirea sau a te întoarce în altă parte, a-ţi utiliza propriile metode de apărare împotriva cîmpului orientat negativ al unui străin şi aşa nimeni nu va îndrăzni să vă strice echilibrul sufletesc.

Noţiunile de vampirism şi donare sunt direct legate de psihologia omului, de caracteristicile individuale ale personalităţilor luate separat. Există două tipuri opuse de oameni după caracteristicile lor: extravertiţii şi introvertiţii. În schimbul bio-energo-informaţional extravertiţii apar mai des în rolul de donator. Sunt impulsivi, deschişi pentru relaţia cu lumea înconjurătoare, reacţionează promt la ceea ce se petrece cu alţi oameni şi în acelaşi timp renunţă uneori nejustificat la percepţia propriului „eu", de aceea, în multe cazuri, se trezesc dependenţi de părerea altuia. Îşi cedează cu bucurie energia. Introvertiţii, în virtutea propriei închideri asupra trăirilor interioare, nu sunt prea sociabili şi de aceea schimbul bio-energo-informaţional se face destul de lipsit de vigoare, fiindcă ei sunt într-un perma-

Scanned with OKEN Scanner

nent proces de interpretare a propriei personalităţi. Introvertiţii nu sînt vampiri conştienţi şi totuşi, în relaţie cu ei, oamenii sunt nevoiţi să cheltuiască o mare cantitate din energia proprie.

Anatomia schimbului bio-energo-informaţional este direct legată de proprietăţile sistemului nervos uman a cărui temelie se pune înainte de naştere, înainte de a ajunge într-un mediu social determinat. De aceea şi posibilităţile noastre bio-energetice sunt în mare parte predeterminate şi nu trebuie învinuiţi unii oameni de vampirism sau de donaţie nejustificată. Suntem aşa cum ne-a făcut Natura şi, în plus, asupra statutului nostru în lume, în mare parte, se resimte influenţa karmei personale şi karma strămoşilor. Această forţă mistică, în conformitate cu filozofia indiană veche, răspunde de renaşterea sufletului în viitoarele lui întrupări. Karma determină comportamentul nostru în această viaţă şi în acelaşi timp ne pedepseşte pentru el. Este un cerc vicios din care nu te poţi rupe. Putem să ne influenţăm soarta doar în mică măsură, organizîndu-ne schimbul bio-energo-informaţional în aşa fel încît să nu pricinuim rău altor oameni.

Putem să-l recunoaştem pe vampir în noi înşine? Desigur, cu atît mai mult cu cît fiecare din noi este capabil să joace acest rol. Mulţi chiar îşi mărturisesc deschis înclinarea de a pretinde, conştient, energie de la oamenii apropiaţi, la fel cum şi donatorii consideră că ei singuri îl stimulează pe vampir să-i contacteze şi să le absoarbă din energie. Oamenii cu schimburi energetice de sens diferit pot exista foarte bine alături, fără să resimtă vreun disconfort. Important este numai ca cererea de energie reciprocă să nu devină primordială în acest schimb şi să nu pierdem legătura cu izvoarele principale de putere: Cosmosul şi Natura.

Poate că expunerea materialului despre tipurile energetice de oameni vi se va părea întrucîtva confuză iar clasificarea discutabilă. Nu uitaţi că G. Kapiţa nu intenţiona să-şi publice înregistrările, el prin natura lucrului se adresa copiilor pe care nu i-a avut niciodată. Trebuie de asemeni să admitem că nu se poate să-i împărţim pe toţi oamenii în vampiri şi donatori. In decursul vieţii, chiar dacă bioenergetismul fiecăruia din noi nu-şi schimbă semnul de la „plus" la „minus" şi invers, suferă totuşi de unele transformări. De aceea nu avem aici o delimitare clară a tipului de donator. Orice om poate deveni aşa ceva, dar numai în cazul că va dori foarte tare s-o facă. Trebuie doar să înveţe un lucru simplu: să iubească dezinteresat.

Vampirii energetici

Cum putem să recunoaştem un vampir energetic? Nimeni nu-i caută în mod special în jurul său şi nu se întreabă asupra propriei stări. De aceea ni se pare că nu e cazul să ştim ce reprezintă ei. Totuşi aceia dintre noi care într-o anumită perioadă a vieţii încep să sufere prea des de nelinişte, de slăbiciune fizică şi de indispoziţie şi nu vor să se împace cu această situaţie, trebuie să aibă măcar o idee generală despre ceea ce înseamnă un vampir, pentru ca, lămurind cauza disconfortului sufletesc şi fizic, să poată riposta ulterior forţelor întunecate care încearcă să ne distrugă energetismul.

Vampirismul este un fenomen legat de schimbul energetic (în principal între oameni) ce apare cînd interacţiunea dintre două sau mai multe cîmpuri energetice provoacă deplasarea energiei de la insul cu un biocîmp mai slab apărat, la cel ce suferă permanent de o carenţă de energie. Se consideră că pomparea de energie de la donator la vampir se face canalizat prin ceakhre.

Pentru a recunoaşte un vampir, întîi de toate trebuie să vă clarificaţi percepţiile. Un vampir energetic puternic ne poate aduce prin simpla lui prezenţă într-o stare vecină cu leşinul. Nu este vorba doar de un disconfort sufletesc, deşi face parte şi el din tablou.

O femeie tînără şi complet sănătoasă mi-a povestit că în prezenţa unuia dintre colegi suferă în permanenţă de slăbiciune şi greaţă, deşi acesta pare să nu facă nimic rău, dimpotrivă, îşi exprimă mereu recunoştinţa pentru ajutorul în muncă şi face chiar şi complimente. Senzaţiile neplăcute dispar de îndată ce femeia reuşeşte să se îndepărteze de coleg la o distanţă sigură, nu mai puţin de zece metri. În cazul de faţă avem de-a face cu vampirism neconştientizat, cu un om ce deţine un cîmp energetic puternic şi totodată resimte mereu o carenţă de energie vitală. Pomparea energiei într-o relaţie cu astfel de vampiri se face atît de repede, încît îl aduce pe donator în starea de semileşin. Mai rău este dacă un astfel de vampir malefic, în continuă nevoie de energie, începe să acţioneze asupra altui vampir care se manifestă doar din cînd în cînd.

Nu vi s-a întîmplat vreodată să asistaţi la altercaţia dintre doi şefi sau activişti de partid? In astfel de cazuri nu cîştigă acela care s-a obişnuit să-şi dovedească nevinovăţia în vorbe, ci acela care este mai rezistent la schimbul epuizant de cuvinte. Combatantul mai slab fizic, din pricina pierderii accentuate de energie vitală, poate suferi o prăbuşire considerabilă a învelişului biocîmpului, ceea ce uneori duce la atac de apoplexie.

Scanned with OKEN Scanner

Apropo de şefi. Acest cuvînt îi desemnează pentru noi pe toţi cei care au în subordine măcar un om, nu doar funcţionari de diverse categorii, directori de întreprinderi, şefi de partid, şefi de armată. Avem parte în viaţă de mulţi conducători şi fiecare din noi, măcar temporar a condus ceva cîndva. Ştim că „vampirizează" aproape toţi şefii. Ei pur şi simplu sînt obligaţi să facă asta prin îndatoririle de serviciu, dar nu toţi acţionează printr-un asalt grosolan. Multora le reuşeşte de la sine, fără să provoace un rău vizibil. Vampirii pot fi activi şi pasivi. Îl poţi recunoaşte uşor pe un şef vampir activ. El adoră şedinţele cu mulţi oameni, şedinţele-fulger dese şi în plus organizează perseverent agape cu diferite ocazii, pretinde ca toţi colaboratorii să-şi serbeze numaidecît zilele de naştere la serviciu. Şi totul trebuie să se petreacă după regulile stabilite de el, orice iniţiativă sau abatere de la normele de comportament general adoptate pentru astfel de acţiuni îl scot din echilibru. Dacă cineva îşi asumă îndrăzneala de a capta atenţia auditoriului, se năruie canalele de alimentare cu energie legate de subalterni şi de aceea „iniţiatorului" i s-ar putea întîmpla să nu-i fie deloc bine cu sănătatea. Vampirii activi au întotdeauna „preferaţii" lor din care extrag energie în „regim complet".

Să te împotriveşti unei astfel de atenţii este peste puteri. În primul rînd este inutil, în al doilea nu există motive vizibile: „preferaţii" sunt adevăraţi, lor şeful le va mări la timp salariul şi nu-i va supăra la prime şi-i va chema neapărat la aniversarea sa. Doar că într-un anume moment „preferatul", din care s-au stors toate apele, înţelege dintr-o dată că este împresurat din toate părţile, n-are unde să se retragă, trebuie să plătească pentru privilegii şi să-şi exprime în mod permanent recunoştinţa faţă de şef.

Dar să ne întoarcem la senzaţiile noastre în contactul cu vampirii. Greaţa şi durerea de cap atroce, ca şi înrăutăţirea bruscă a stării generale, sunt mai degrabă manifestări extreme ale unor astfel de senzaţii. De obicei, vampirul provoacă o stare de iritare. Dar se întîmplă şi aşa: începe să ne „frece la linguriţă", adică în plexul solar apare o stare de teamă fără motiv, nelinişte, inima bate aritmic sau foarte repede sau stă două secunde. Înăuntru creşte progresiv un sentiment de protest pe care de-ar fi să-l exteriorizăm într-o formă sau alta (să trecem la ţipete cînd ne certăm, să dăm din mîini, să batem din picioare) n-am face decît să înrăutăţim situaţia. Efectul nu este doar o deformare a învelişului biocîmpului, ci o adevărată străpungere. Ieşindu-ne din fire îi arătăm vampirului că şi-a atins scopul, că nu-şi pierde timpul degeaba şi începe să vă consume energia. Dacă reuşiţi totuşi să vă abţineţi, atunci toate aceste fie şi scurte senzaţii de disconfort, inerente relaţiei cu un vampir, mai devreme sau mai tîrziu se vor face prezente. Contactul permanent cu un vampir, ca şi cu o „lipitoare"

Scanned with OKEN Scanner

(ceea ce în esenţă este acelaşi lucru), îi poate provoca omului îmbolnăviri cronice cum ar fi neurodermita.

Măsura în care reuşim să-i deosebim pe vampiri sau pe reprezentanţii altor tipuri energetice din lumea înconjurătoare, depinde în mare parte de tipul nostru personal de modalitate. În receptarea informaţiei o imensă importanţă o are calea prin care noi o primim în cea mai mare parte. Toţi oamenii se deosebesc după canalul preponderent prin care vine informaţia, adică după tipul de modalitate ce determină acuitatea unei percepţii sau alteia, auditivă, vizuală, sau motrice. De obicei, nimeni nu se întreabă ce caracteristică a unei percepţii iese în evidenţă. De exemplu, faceţi cunoştinţă cu cineva, iar apoi, după cîteva ore, încercaţi să vă aduceţi aminte impresiile despre acest om. Ce vă vine mai întîi în minte? Pentru majoritatea oamenilor, preponderentă este percepţia optică şi apare imediat reprezentarea vizuală, pentru alţii cea auditivă şi ei îşi aduc aminte de timbrul vocii noii cunoştinţe, pentru terţi reprezentarea apare sub formă de miros, iar cineva simte atingerea mîinii celuilalt om şi momentul cînd şi-au dat mîinile. În mod practic cu una din senzaţii se asociază încă ceva, receptarea intuitivă şi înţelegem deja dacă omul acesta ne place sau nu. Cînd facem cunoştinţă cu cineva, primim imediat la nivelul subconştientului informaţii codificate despre omul respectiv şi vocea interioară ne vorbeşte neapărat.

Pentru oamenii cu o percepţie auditivă a realităţii are o deosebită importanţă timbrul vocii după care se recunoaşte imediat în noua cunoştinţă vampirul. Măcar după cît de tare vorbeşte. O voce stridentă alarmează imediat, deşi adesea ea se regăseşte la vampirii inconştienţi, la copii spre exemplu. De la un sunet intens, venit din afară, oamenilor lipsiţi de apărare li se deformează imediat sau chiar li se rupe învelişul biocîmpului. Spaţiul vital a fost încălcat şi a început pomparea în afară, a energiei dumneavoastră. Vocea vampirului poate fi slabă de tot dar o trădează negreşit timbrul. Cel mai des el are o tonalitate înaltă, fără colorit emoţional, de aceea se percepe ca un „zumzăit" de ţînţar. Puteţi încerca să vă abateţi atenţia şi să nu ascultaţi deloc ce vi se spune, dar vocea nu vă va elibera aşa uşor. Va trebui să continuaţi convorbirea, să răspundeţi aiurea şi cu fiecare minut să pierdeţi din preţioasa energie. În ultima vreme a devenit foarte răspîndit „vampirismul telefonic". De el suferă în mod firesc o mare parte a femeilor, vorbind mult timp la telefon cu prietenele. Iar prietena la o întîlnire faţă în faţă poate să nu semene deloc cu o „vampiriţă" şi vocea ei să nu ne provoace sensibilitatea, să fie cu totul suportabilă în anturaj. Dar iată că la telefon se întîmplă ceva şi timbrul vocii se distorsionează pentru că pe linie se suprapun şi alte legături energetice laterale. Pentru a te elibera de vampirismul telefonic, cel mai simplu este să închizi telefonul sau mai bine să-ţi

previi toate cunoştinţele că nu vei conversa cu nimeni mai mult de cinci minute, dacă este cazul, să tai o convorbire neplăcută fără sfială.

Vampirul poate fi recunoscut nu doar după voce, ci şi după înfăţişare. Aici s-a vorbit deja despre felul în care vampirii încearcă să acţioneze cu privirea asupra victimei. Prin urmare se dovedeşte că ochii, la fel ca şi glasul, îl pot trăda cu totul pe vampir. În cazul acesta au importanţă şi culoarea şi forma şi dimensiunile ochilor. Vampirii, de regulă au ochi nu prea mari, înfundaţi în orbite şi cu toate acestea nu au cute care să atîrne la colţurile exterioare ale ochilor, pleoapele sunt prea scurte şi netede. Culoarea irisului nu are în principiu importanţă deşi se întîlnesc oameni cu ochii deschişi la culoare. Se poate de asemenea semnala că vampirii clipesc rar.

Oamenii capabili să acţioneze dirijat asupra celor din jur au încă o particularitate deloc lipsită de importanţă: dinţii lor „nu încap" în gură. Desigur au tot atîţia dinţi ca şi noi dar cresc atît de înghesuit încît se încalecă. Particularitatea aceasta nu trebuie în nici un caz asimilată cu imaginea generalizată a „adevăratului vampir" băutor de sînge, cu colţi ascuţiţi. Pe de altă parte, nu puteam nega faptul că intuiţia naturală, legată de recunoaşterea forţei necurate, s-a format în popor de-a lungul multor secole, de aceea orice deviaţie din aspectul exterior este receptată ca un semn al vampirului energetic.

Dacă cineva a reuşit să vă provoace un disconfort sufletesc, înseamnă că aţi nimerit sub influenţa unui vampir.

Într-o întîlnire de-o secundă starea de dezechilibru poate reveni repede la normal, dacă însă relaţia devine permanentă este mai bine să vă protejaţi din timp de posibilele pierderi de energie, utilizînd pentru apărare toate metodele cunoscute de dumneavoastră personal.

Dacă de „vampirii" străini mai poţi să te aperi cumva, în relaţia cu oamenii apropiaţi este practic imposibil. În măsură mai mare asta-i vizează pe părinţii care-şi economisesc energia împotriva propriilor copii cît sunt încă mici, iar la bătrîneţe încep să pretindă atenţie şi respect. Vampirismul părinţilor adesea se constituie într-un adevărat atac energetic. Se utilizează procedee interzise: „iată că am să mor", „nu mai am multă vreme", „n-am gîndit că voi ajunge ziua în care copiii vor dori să scape de mine". Chiar despre asta e vorba, că nu s-a gîndit cînd nu-şi cheltuia energia pentru propriul copil, nu-i dădea destulă atenţie. Bazele schimbului bioenergetic normal se pun în om din prima copilărie şi capacitatea de a folosi energia din afară, primită de la Natură, trebuie dezvoltată. Dar amintiţi-vă de cîte ori aţi fost cu copilul la pădure sau măcar într-un parc orăşenesc. Aţi încercat să mergeţi cu el într-o excursie la munte? O personalitate dezvoltată armonios nu are nevoie să „fure" energie, de aceea dezvoltarea emoţională,

Scanned with OKEN Scanner

familiarizarea cu teatrul şi literatura, receptarea muzicii clasice, dau energia indispensabilă. Sănătatea bioenergetică a omului este de neconceput fără a-i deprinde sufletul cu „truda". Copilului îi este foarte greu să învete singur să iubească, dacă nu-l iubeşte nimeni. Schimbul energetic dintre oameni se realizează, cum s-a spus deja aici, prin ceakhre. O legătură o pot stabili doar părinţii, omuleţul nu poate să tragă singur firele energetice. Cunosc o mamă care a crescut doi copii „pe vine". În genere pe micuţ îl purtăm în braţe, îl ţinem la piept, iar mai tîrziu, cînd el începe să meargă, se încurcă undeva jos, acolo, între picioarele noastre. În fond copilul se trezeşte aruncat în voia sorţii, el nu poate să se „întindă" pînă la ceakhrele noastre. Şi iată că acea mamă n-a vorbit niciodată cu copiii „de sus", se aşeza pe vine şi se uita în ochii copilului, în felul acesta el se simţea apărat. Legătura energetică durează pînă astăzi, deşi copiii ei au crescut şi au devenit ei înşişi părinţi.

Pînă acum am vorbit în principal despre senzaţiile care se ivesc în noi după contactul cu vampirii. Dar cum reacţionează, la rîndul lor, vampirii înşişi faţă de donatori? Priviţi-i cu atenţie, cereţi detalii de la cunoscuţi, dar mai degrabă veţi obţine o imagine stereotipă. Cele mai credibile descrieri le puteţi primi de la un donator îndrăgostit de un vampir, întrucît într-o relaţie permanentă dintre doi oameni totul se aşează la locul său. De exemplu, la o întîlnire conversaţia pare să nu însemne nimic, să nu atingă nici un fel de probleme globale. Cu toate acestea vampirul care a venit indispus (asta în cazul în care n-a reuşit să-şi pompeze nişte energie de la cineva de acasă, de la colegii de servici sau să pună de un mic scandal la coada după salam) se îmblînzeşte văzînd cu ochii, privirea lui capătă strălucire, pe faţă începe să-i joace un zîmbet şi poate să termine conversaţia cu totul însufleţit. Şi asta în timp ce partenerul său arată la sfîrşitul întîlnirii îngrozitor de obosit. La femei apare o dispoziţie plîngăcioasă, iar bărbaţii donatori încep să nu mai aibă încredere în forţele lor şi apare o nelinişte în legătură cu treburile fixate pentru a doua zi. Parcă n-a fost nici o ceartă între vampir şi donator şi totuşi unul se simte victorios, iar celălalt vinovat fără vină şi cu „măruntaiele scoase". Vampirul cunoaşte multe mijloace de a sustrage energie. La început poate lua asupra sa iniţiativa în conversaţie, povestind mereu despre succesele sale sau, dimpotrivă, începînd să se plîngă de comportamentul nedrept al celor din jur sau, şi mai mîrşav, să-şi acuze direct sau indirect partenerul de lipsă de atenţie şi lipsă de înţelegere. Apoi poate avea o tendinţă prea pronunţată către apropierea fizică, să „atace" direct atît prin apropouri nedisimulate, cît şi prin contactul nemijlocit („dîndu-şi drumul la mîini"). De mult s-a constatat că oamenii pot să nu coincidă la ritmurile biologice. Şi aceasta înseamnă nu atît diferenţa de

Scanned with OKEN Scanner

temperament (de exemplu dintre sangvini și melancolici sau flegmatici și colerici), deoarece cu greu poate fi încadrat cineva într-un anume tip. Este vorba despre activitățile vitale direct legate de temperament, ale căror ritmuri nu se suprapun de la om la om. Dacă omul este prea agitat sau invers - prea moale, relaționînd cu el sau pur și simplu stînd alături, începem să ne enervăm și asta înseamnă că fără să vrea el ne ia din energie. Așa și donatorul poate fi nemulțumit de comportamentul prea activ al vampirului sau, dimpotrivă, de reacția lui încetinită la factorii iritanți din afară și la replica verbală din timpul conversației. Așa încît ritmul vorbirii are și el o importanță uriașă în relația dintre oameni. În general nu se poate spune cu exactitate ce categorie dă mai mulți vampiri, oamenii cu mișcări încete și tăcuți la vorbă sau cei prea mobili și guralivi? Important este felul în care arată un vampir după o convorbire cu oricine ar fi și ce simte în timpul ei donatorul. Există încă un detaliu, nu lipsit de importanță în tehnica de recunoaștere a „vampirului îndrăgostit": certat cu donatorul, aducîndu-l în pragul unei stări de plîns, storcîndu-i toată energia. În acest caz vampirul nu se liniștește. Legătura energetică este stabilită, de aceea imediat după întîlnire pătrunde din nou în spațiul vital al donatorului - începe să-l sune la telefon și să continue precizarea raporturilor, sau, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, să apară la ușa „victimei" sale într-o dispoziție excelentă. Donatorul, după fiecare întîlnire de acest gen, are nevoie de multă forță pentru a-și restabili propriul echilibru sufletesc. Cu toate acestea, într-o legătură energetică permanentă, partea vătămată nu mai reușește să se consolideze în întregime în spațiul său vital.

Și mai rău este dacă vampirul și donatorul decid să-și unească sorțile, o astfel de familie mai devreme sau mai tîrziu se desface oricum. Oamenii din generațiile mai vechi, care n-au folosit niciodată cuvîntul „bioenergetică" înțelegeau despre ea mai multe decît noi, deoarece, de regulă, se bazau pe propriile percepții intuitive. Înainte se spunea așa: dacă te irită ceva foarte tare la presupusul ales, gîndește-te bine înainte de a te hotărî la un pas decisiv. Nu trebuie deloc să fie un defect major. Dar sunt astfel de mărunțișuri asupra cărora deseori închidem ochii la început, gîndind că nu vor juca un rol important în viața de familie sau nădăjduind că vom putea să-l reeducăm în viitor pe soț sau pe soție. Cel mai surprinzător fapt este că ulterior nimeni nu mai poate explica ce a deranjat la început. Motivul poate fi formulat numai pînă la debutul vieții comune. Apoi, la mărunțișuri se adaugă alte motive de enervare și familia se descompune. De aceea este important să te gîndești chiar de la început ce „nu merge" și să hotărăști pentru tine dacă poți sau nu să te împaci cu așa ceva.

Dacă ar fi să părăsim relațiile dintre soți putem să ne amintim de o

altă categorie de vampiri energetici, escrocii şi impostorii. Probabil că fiecare din noi a fost măcar o dată furat şi nu contează ce i s-a luat, portofelul din buzunar sau toate lucrurile de preţ din apartament. Amintiţi-vă senzaţia de totală pustiire, starea de prostraţie, de parcă v-ar fi părăsit dintr-o dată toate puterile. În acel moment lumea din jur pare ireală iar spaţiul distorsionat. Se produce o interferenţă puternică cu un biocîmp negativ străin, în spaţiul dumneavoastră vital. Pe lîngă asta se poate fura nu numai un obiect, ci şi o idee sau un secret de dezvăluit lumii întregi. Unii vampiri din această categorie merg numai la sigur. Chiar dacă sună cam dur, ei miros scurgerea de energie a omului aşa cum rechinii simt sîngele şi apar instantaneu lîngă înotătorul rănit. Scurgerea de energie poate să apară la om din cauza unei proaste dispoziţii sau în cazul în care este foarte tare supărat pe ceva. Starea dumneavoastră poate fi ghicită dintr-o privire de orice ţigancă sau de orice escroc. Ei ştiu sigur cînd va fi cazul să atace psihologic pentru ca furtul banilor să fie o reuşită. Nu ieşiţi niciodată pe stradă şi nu vă plimbaţi în locuri aglomerate dacă sunteţi bolnav! Iar într-o proastă dispoziţie cel mai bine este să vă duceţi în parc sau în pădure, acolo puteţi să vă refaceţi repede echilibrul sufletesc şi să vă completaţi forţele vitale.

„Lipitorile" energetice

Pentru noi lipitorile energetice devin de regulă oamenii apropiaţi: rudele, prietenii, într-un cuvînt cei cu care suntem nevoiţi să relaţionăm permanent. Nu este posibil să scăpăm de ele. Uneori nu ne rămîne decît să aşteptăm cînd lipitoarea se va sătura de energia noastră şi va cădea singură. Mulţumită „lipitorii" omul poate dobîndi aşa-numita „coadă energetică". În fapt, aceasta poate fi nu o coadă ci o „cocoaşă" sau un „corn", după locul unde s-a produs străpungerea învelişului biocîmpului. Desigur, denumirea de coadă este cam forţată, ea se potriveşte mai degrabă oamenilor cu o percepţie preponderent vizuală, care doresc să înţeleagă dacă totul este în ordine cu învelişul biocîmpului. Este mai bine să nu ne adresăm bioenergeticienilor care ne propun să ne lipsească de ea. Există multe mijloace de apărare autonomă împotriva influenţei negative a vampirilor şi „lipitorilor". Trebuie să ne ocupăm de propria noastră desăvîrşire spirituală, să respingem tot ce este negativ, tot ce încearcă să ne trimită forţe întunecate şi înainte de toate să ştim să iertăm. Omul care n-a ştiut să se dezbare la timp de sentimentul de supărare îşi pierde forţele de protecţie, învelişul biocîmpului se rarefiază, aura capătă o culoare neuniformă cu vizibile pete roşii.

„Lipitorile" energetice există numai datorită faptului că pentru fiecare

Scanned with OKEN Scanner

din ele se găseşte totuşi cîte un donator. Vampirului îi este absolut necesară o alimentare permanentă cu energie, iar donatorii la rîndul lor trebuie să hrănească pe cineva. Cîteodată încep ei singuri să gîndească că sunt pur şi simplu obligaţi să facă acest lucru.

Sunt cunoscute cazurile în care donatorii veritabili, care în decursul multor ani au dat sînge în mod onorific, la întreruperea procedurii, din oarecare motive, s-au simţit nesiguri şi au început s-au îmbolnăvit. Donaţia de sînge devine pentru ei vitală. Aşa şi donatorii energetici. Într-un anumit moment încep să se simtă nesolicitaţi. Aceasta se poate întîmpla dacă ceva nu merge în familie sau în relaţia cu cei apropiaţi, chiar dacă dezbinarea nu se observă deloc la exterior şi nimeni în afară de donator nu simte ceva. Pînă şi donatorul cu greu şi-ar putea explica logic ce nu-i ajunge. Aici apare, nu se ştie de unde, o „lipitoare" energetică şi începe să sugă din om energia destinată de fapt numai celor apropiaţi. Donatorului i se face rău, nu înţelege unde i se scurg puterile, face gesturi lipsite de logică, uneori chiar nebuneşti, este chemat să iasă din familie. Iată doar una din istoriile de acest fel povestite mie de un bioenergetician practicant.

Într-o familie reuşită s-a întîmplat un necaz: fetiţa şi-a rupt mîna, dar atît de rău, încît jumătate de an a trebuit să suporte cîteva operaţii. Înainte de ultima operaţie, deja în al treilea spital, mama fetiţei l-a cunoscut pe tînărul chirurg şi de aici au început să se petreacă lucruri stranii. Între cei doi s-a stabilit o legătură energetică inexplicabilă. Fetiţa s-a însănătoşit şi s-a externat din spital, parcă totul s-a aranjat şi totuşi tînăra femeie nu-şi putea găsi locul, nu se ştie de ce. În imensul oraş, în cele mai neaşteptate locuri, dădea peste respectivul chirurg şi pînă şi acasă o urmărea vocea lui, mirosul apei de colonie, avea în faţa ochilor chipul lui. În cele din urmă a ajuns la el acasă. Acolo a văzut pe perete fotografia unei femei ce semăna cu ea ca două picături de apă. Chirurgul i-a explicat că era soţia lui, care murise cu trei ani în urmă. Au vorbit toată noaptea, iar dimineaţă întorcîndu-se acasă distrusă şi golită de puteri, ca în vis, tînăra soţie i-a povestit totul soţului ei. El nu se ştie de ce a crezut de îndată explicaţiile ce păreau neroade, a dus-o pe soţie la o cunoştinţă bioenergetician, iar acesta, aruncîndu-i femeii doar o privire, i-a spus că i-a crescut o „coadă energetică".

Însă, chiar şi după şedinţa de tăiere a respectivei „cozi", legătura energetică cu chirurgul nu s-a întrerupt cu totul. De cîteva ori i-a mai auzit de undeva glasul implorînd-o să-i dea telefon imediat. Ea suna şi trîntea imediat telefonul, începea să umble prin apartament ca un leu în cuşcă. I-a luat mult timp să-şi revină - cîţiva ani dar nu a reuşit să se elibereze pînă la sfîrşit de senzaţia că este dependentă energetic de nişte forţe străine. În realitate, ea singură şi-a creat această „coadă energetică" din cauza ratării

gestului de donator şi a situaţiei complicate din familie. Povestea cu chirurgul, cu existenţa unei femei leite cu eroina noastră, poate părea mistică. Dar nu-i nimic neobişnuit aici, donatorul şi-a găsit singur un „vampir-lipitoare", s-a creat o legătură energetică iar pentru a explica onorabil tot ceea ce se petrecea, imaginaţia a compus o dublură energetică". „Coada energetică" s-a ivit doar pentru că femeia însăşi simţea în subconştient că energia ci se iroseşte, că schimbul bioenergetic obişnuit cu cei apropiaţi s-a întrerupt. Şi probabil că nu se simţea neapărat nevoia de a „reteza" această „coadă". Omul trebuie să-şi administreze singur soarta. Donatorul îşi dăruieşte energia nu degeaba aceluia cu care îi este bine.

„Autodevoratorii" energetici

Acesta este un tip foarte complicat de oameni. Ei sunt de regulă oameni foarte închişi, pot foarte bine să realizeze o apărare energetică dar nu ştiu să-şi redistribuie energia în mod raţional, în interior. Deseori energia se duce spre un loc bine determinat şi acolo se autoconsumă trecînd de la semnul „plus" la semnul „minus". „Autodevoratorii" îşi pot arde toată energia în reflexii asupra propriei meniri în viaţă, se pot frămînta iar şi iar pe seama unui fapt concret uitînd de toate cele ce se petrec în jur. Unii dintre oameni suferă de o adîncă rătăcire crezînd că noi toţi trebuie să strîngem energie şi să n-o dăm nimănui. Cum rămîne atunci cu schimbul energetic, cu iubirea, cu proprii noştri copii şi părinţi, într-un cuvînt cu toţi cei care ne sunt foarte dragi? De exemplu, cînd mama este în relaţie cu copilul care aşteaptă de la ea căldură şi protecţie, între ei se produce un schimb permanent de energie şi amîndoi sunt fericiţi. Aceasta şi este armonia energetică unde fiecare, fără să ezite, îşi oferă energia şi căldura, primind în schimb de zece ori mai mult decît dă. În asta constă secretul schimbului bio-energo-informaţional.

„Autodevoratorii" foarte adesea îşi leagă viaţa de energia negativă. Suferind o influenţă negativă din afară, pot să păstreze foarte multă vreme această informaţie în ei, întorcîndu-se constant la ea, retrăind toate detaliile celor întîmplate. Ei funcţionează după principiul „lasă să-mi fie şi mai rău numai să nu mi se ia suferinţa" şi refuză deliberat relaţionarea cu alţi oameni pe argumente cam lipsite de logică.

Energia negativă şi-o creează singuri înăuntrul lor, iar apoi fac ca aceasta să ajungă, prin creştere necontrolată, la un volum incredibil.

Am avut de-a face de multe ori în viaţă cu reprezentanţii acestui tip de energetism. Pe unul din ei, cu vreo treizeci de ani în urmă, l-a părăsit

Scanned with OKEN Scanner

fata pe care o iubea. El a încetat să mai frecventeze grupurile vesele, nu s-a mai dus la zilele de naştere spunîndu-şi sieşi şi celor din jur că, de fapt, pe el nu-l vrea nimeni. Cu toate acestea, după vreo cinci ani, s-a întîlnit cu o femeie care s-a îndrăgostit de el. Şi ea nu-i era indiferentă. Totuşi el, neluînd în seamă toate eforturile venite din partea ei, nu a reuşit să se „înmoaie" la căldura ei şi a plecat, de data aceasta el. Putem s-o numim oricum - încăpăţînare, prostie... În realitate, în toţi acei ani, în el s-a păstrat supărarea primei iubiri. Cu această supărare în suflet, cu un aflux negativ, a trăit şi a strîns picătură cu picătură energie negativă suplimentară adăugîndu-i şi supărarea pe prieteni, pe cei apropiaţi. Pînă şi iubirea sinceră a altui om a reuşit s-o prefacă în rău. Iar dacă din rău nu se vede o ieşire, lucrurile sunt foarte grave.

În rol de „autodevoratori" apar adesea îndrăgostiţii, care nu se decid să se deschidă în faţa obiectului adoraţiei lor. Energia iubirii necheltuite aduce suferinţă şi dezamăgire. „Autodevoratorilor" li se potriveşte cel mai bine schimbul bioenergetic cu natura, cu animalele domestice, exerciţiile fizice, plimbările prin pădure şi tratamentele balneare. Aşa vor putea să-şi cureţe canalele energetice şi să primească energia luminoasă a vieţii, să-şi fortifice de asemeni spiritul.

Important pentru ei este şi schimbul bio-energo-informaţional cu care a reuşit omenirea să creeze de-a lungul întregii istorii o civilizaţie pe Pămînt prin intermediul literaturii, picturii şi muzicii.

„Găunoşii" energetici

Un indiciu caracteristic pentru astfel de oameni este nivelul scăzut de dezvoltare a intelectului. Ei nu vor să dea energie şi-n acelaşi timp nu ştiu de unde s-o ia. „Găunoşilor" le lipseşte schimbul bio-energo-informaţional. Energia vitală se completează prin mîncare sau prin contemplarea lipsită de raţiune a obiectelor ce le aparţin. „Găunoşilor" le este foarte greu să realizeze un schimb energetic fiindcă nimeni nu vrea să aibă relaţii cu ele. Vorbirea lor este monosilabică, săracă, gîndurile primitive şi aspectul, fie al unor încetiniţi, fie al unor agitaţi. Încetiniţi, pentru a nu pierde energie, agitaţi, pentru a o completa prin mişcări mărunte. Şi totuşi, pe „găunoşi" trebuie să-i iubim. Ei primesc cu recunoştinţă orice manifestare exterioară de atenţie şi adesea se întîmplă ca omul care iubeşte reuşeşte să umple prin sine această goliciune.

Fiecare din noi, măcar odată în viaţă, s-a simţit golit. Amintiţi-vă cum eraţi după examen, cu toate forţele consumate, nu mai vroiaţi nimic, nici

Scanned with OKEN Scanner

să dormiţi, nici să mîncaţi, nici să nu ridicaţi mîna. Dar era de ajuns să vă „scuture" cineva, să vă cheme, să arunce pe tavă o idee interesantă şi forţele se refăceau brusc şi eraţi din nou viu. Nimeni dintre noi nu este asigurat împotriva pustiului sufletesc.

Mulţi merg deliberat spre asta. De exemplu vi se pare că nu sunteţi în stare să vă rezolvaţi o problemă. Vă adresaţi „babelor", tămăduitorilor, magilor, „negri" sau „albi". Toate aceste contacte pot genera o enormă pierdere de energie. Mi s-a întîmplat să dau în viaţă peste femei care încercau să-şi vrăjească iubiţii. Una din ele după o atare manipulare a căzut într-o adîncă depresie, iar apoi, după un tratament la clinica de psihiatrie, multă vreme a trăit absolut pustiită nedorind să vadă şi să audă pe nimeni în afară de cei care trebuiau să-i fie alături în acel moment şi puteau în vreun fel să-i influenţeze pe mai departe existenţa fizică. Desigur, nu toate cazurile de invocare a forţelor exterioare se termină atît de tragic. În cea mai mare parte ele chiar nu acţionează în vreun fel, mai ales asupra celor care au o bună apărare la nivelul biocîmpului şi se conectează la rezistenţa interioară, inconştientă. Un om raţional, într-un minut de slăbiciune rămîne apărat înăuntrul său împotriva acţiunii psihice externe, chiar dacă el însuşi a contactat biocîmpul străin.

„Intermediarii" energetici

Sunt oameni foarte sinceri, deschişi, capabili să primească energie pozitivă şi-n acelaşi timp prea slabi pentru a se împotrivi influenţei negative. Orice energie trece prin ei fără să-şi schimbe semnul. Canalele energetice ale „intermediarilor" sunt deschise şi adesea chiar ei solicită confidenţe din partea altor oameni.

Într-o măsură sau alta toţi suntem „intermediari" energetici. Rari sunt aceia care reuşesc să păstreze în ei informaţiile primite într-un fel sau altul, independent dacă au o încărcătură pozitivă sau negativă. De exemplu vi s-a încredinţat un secret. Omul care a făcut-o v-a povestit pur şi simplu despre gestul său urît. Copilul a furat ceva de la un coleg sau de la părinţi şi nedorind să suporte singur mustrările de conştiinţă, îşi „transferă" o parte din chinuitoarea vină asupra prietenului, povestindu-i în amănunt ce a făcut. Copilul care a primit această informaţie negativă, şi a devenit în felul acesta complice la furt, nu se poate descurca singur cu ea şi de regulă îi povesteşte tot mamei sau bunicii. Exact la fel, nu putem păstra multă vreme tăcerea asupra unui eveniment fericit. „Intermediarii" energetici împart din inimă sentimente ca bucuria, plenitudinea vieţii, indiferent de felul în care au

dobîndit această energie (a căzut neaşteptat peste ei precum zăpada sau au cîştigat-o prin „muncă îndîrjită"). „Intermediarii" energetici au o calitate importantă, schimbul lor bio-energo-informaţional este foarte precis alcătuit, energia încredinţată lor, şi apoi transmisă iarăşi altcuiva, îşi păstrează cîmpul informaţional fără distorsiuni. De aceea multor persoane „intermediarii" le par prea deschişi sau copilăros de sinceri.

„Păgubaşii" energetici

Unde ne pierdem energia? Toţi ştiu, dar puţini încearcă să se opună în mod conştient acestor pierderi. „Păgubaşii" energetici de regulă sunt oameni foarte curioşi. Îşi provoacă singuri neplăceri prin întrebări de prisos puse oricui, cunoscut sau necunoscut, trezind adesea mînia sau nedumerirea. Energo-vampirii au astfel un motiv excelent pentru a dobîndi o încărcătură de vitalitate. Adesea apărarea conştientă nu funcţionează la „păgubaşii" energetici. Reprezentanţii acestui tip energetic au fie rolul de donatori, fie de vampiri, în funcţie de cel asupra căruia „se aruncă". Cu toate acestea, ei au o apărare subconştientă. Aceste firi deschise, care preferă să acţioneze la întîmplare, pot în alte situaţii să primească destulă cantitate de energie şi să iasă fără pierderi din orice situaţie. Iată de pildă un personaj ca fiul cel mic al împăratului din basmul rusesc „Voinicul cel semeţ, merele tinereţii şi apa vie" şi-a trimis împăratul la bătrîneţe fiii după merele care întineresc. Primii doi au plecat la drum fără să întrebe nimic, au încercat cu mintea lor să găsească drumul. Le-a ieşit în faţă o piatră la răspîntia a trei cărări şi iată că s-au dus, unul într-acolo unde tu vei fi flămînd, dar calul tău sătul, celălalt, acolo unde tu vei fi sătul iar calul tău flămînd, şi amîndoi au dat de necaz. Al treilea însă a plecat, fără să cugete prea mult, către locul în care judecînd după înscrisul de pe piatră, îl aştepta moartea. Nu s-a temut să dea pe la Muma Pădurii, a întrebat-o despre toate, a învins toate greutăţile şi a obţinut merele tinereţii. „Păgubaşii" contemporani cu noi acţionează la fel, „la întîmplare", după cum le spune intuiţia. Doar că asta nu funcţionează întotdeauna, ci numai în cazul în care omul fără să ezite, merge plin de curaj să-şi piardă din propria energie, pentru a primi apoi de două ori mai mult.

Între „păgubaşii" energetici putem să-i includem şi pe oamenii leneşi. Aportul de energie trebuie să fie constant, de aceea este direct legat de un parametru al spaţiului energetic - timpul. Pierzînd timp, pierdem energie, potenţialul nostru scade. Dacă omul nu are grijă să-şi consolideze apărarea bioenergetică va cădea foarte uşor sub influenţa oricăror vampiri, atît oa-

meni cît și mijloace de informare în masă: televiziunea, presa. Din categoria vampirilor pot face parte și cărțile „seci", cele care nu dau nici un fel de hrană pentru gîndire ci doar mănîncă timpul. După cum se spune: „nici pentru minte, nici pentru inimă". Aceeași influență o au asupra „păgubașilor" și conversațiile sterile, vorbitul în gol, controversele din care nu se poate trage nici o concluzie. Oricît ar fi de straniu „păgubașii" înțeleg foarte bine toate astea, dar continuă să piardă vremea și energia în loc de a se impune să facă un gest, chiar minor, dar important, pentru schimbul energetic, să se miște din „punctul mort".

Pentru a nu cădea într-o pîlnie energetică, (nu mai vorbesc despre „găurile negre", manifestări extreme ale morții energetice și trecerii în altă dimensiune) de unde este foarte greu să mai ieși, este neapărat nevoie pentru început să încerci să faci măcar o treabă simplă legată de eforturi fizice. Chiar și cele mai simple mișcări, avînd un scop și un rezultat, ne furnizează cantitatea de energie necesară, făcînd să funcționeze și schimbul bio-energo-informațional cu mediul înconjurător.

„Devoratorii" energetici

În rolul „devoratorilor" energetici pot apărea atît „vampirii" cît și „generatorii" de energie. Există două categorii de „devoratori". Prima, cea mai răspîndită, sunt oamenii foarte sensibili. Ei gîndesc mult asupra celor ce se petrec în jurul lor analizînd nu doar complicațiile mărunte ale oamenilor apropiați, dar și problemele de anvergură cosmică. Ei plîng citind o carte sau urmărind un film, adoră, în copilărie, să audă povești „de groază" și-n același timp se distrează zgomotos pe la serate, încercînd să nu scape nici o picătură de energie fie pozitivă, fie negativă. Patima „devoratorilor" pentru orice fel de energie este inofensivă numai în cazul în care ei nu încearcă să-i influențeze pe ceilalți. Ei au cu totul alte ritmuri ale schimburilor bioenergetice care sunt întrucîtva accelerate. „Devoratorii" energetici au o însușire importantă: se supără ușor, dar, totodată, uită repede de cele suferite. Mulțumită acestei „accelerări" a schimbului bio-energo-informațional impresia creată de „devoratori" este a unor persoane superficiale care nu-s în stare de gesturi și sentimente serioase.

Există și o altă categorie de „devoratori" - oameni care încearcă cu ajutorul capacităților unice pe care le posedă să influențeze lumea din jur. În cazul acestora schimbul bioenergetic accelerat se întoarce chiar împotriva lor, a „devoratorilor". Fenomenul îi vizează în special pe tămăduitorii autohtoni care au reușit să-și dezvolte capacitățile de influențare a biocîm-

Scanned with OKEN Scanner

purilor altor oameni într-un mod deja cunoscut. Ei îşi pot justifica acţiunile prin dorinţa de a-i ajuta pe oameni să-şi regleze schimbul bioenergetic, să-şi „vindece" karma, să-şi anuleze starea de stres sau să scape de „coada energetică". Îţi este permis să influenţezi bioenergetismul altuia doar în scopul autoapărării cînd simţi că fără astfel de iniţiativă poţi fi distrus de „vampirii" energetici. Dar să-ţi cheltuieşti energia, fie şi dezinteresat, pentru vindecarea altor oameni, pentru „cîrpirea" biocîmpului lor, reprezintă manipulări ce se vor întoarce împotriva tămăduitorului însuşi. Să-şi dezvolte capacităţile bioenergetice într-o măsură sau alta poate practic fiecare din noi, dar a stăpîni o serie de procedee consacrate nu înseamnă că poţi să-ţi asumi răspunderea pentru starea omului ce ţi s-a încredinţat.

„Devoratorii" în rolul de tămăduitori pierd o cantitate uriaşă de energie pozitivă şi preiau o sumedenie de informaţii negative. Practica bioenergeticii îi poate aduce pe reprezentanţii acestui tip energetic la îmbolnăviri serioase. Mulţi au experimentat deja faptul. O femeie destul de tînără s-a adus pe sine, prin practicarea tratamentelor bioenergetice, la limita istovirii. Reglînd biocîmpurile altora, intrînd în problemele lor, de fiecare dată îşi deforma şi mai mult propriul biocîmp, încît a ajuns într-un sfîrşit la spital, cu grave afecţiuni oncologice. Ea a renunţat la practicile tămăduitoare cu totul, s-a adresat lui Dumnezeu, a cerut ajutorul forţelor luminoase şi numai aşa a reuşit să se salveze de afluxul constant de energie negativă. S-a smerit şi a resimţit protecţia considerabilă a rugăciunii şi a reprezentărilor ideii de Bine şi Iubire.

Slujitorii bisericii spun că harul vindecării şi al prorocirii îl primesc doar aceia, care prin ani lungi de viaţă neprihănită l-au dobîndit, iar aşa-numitele „daruri" ale muritorilor obişnuiţi, care nu înţeleg urmările acţiunii directe asupra energetismului altor oameni, îi atrag pe tămăduitori în cîrdăşie cu forţele necurate.

Putem să nu fim de acord cu acest lucru dar vedem în jurul nostru prea multe exemple ce confirmă existenţa Raţiunii Supreme, care a făcut toate legile schimbului bio-energo-informaţional, cunoscute de noi.

„Filtrele" energetice

Cel mai adesea, prin forţa unor împrejurări, „filtrele" devin „mediatori" energetici capabili să treacă prin ei o cantitate uriaşă de energie atît negativă cît şi pozitivă. Capacitatea de a filtra energie apare la oamenii cu profesii speciale. De exemplu lucrătorii din organismele de prevederi sociale. Este greu să-ţi închipui ce şuvoi de energie şi informaţii negative

se scurge asupra lor de la solicitanţi în decursul unei zile de lucru. Nu le este prea uşor nici celor care potrivit serviciului trebuie să acorde asistenţă psihologică, la fel şi celor care lucrînd în presă, radio şi televiziune primesc scrisorile şi apelurile cetăţenilor. Am avut ocazia să constat ce entuziasm energetic le trezeşte „filtrelor" orice reacţie pozitivă privind activitatea lor şi, dimpotrivă, cu ce amărăciune primesc informaţia negativă. După spusele angajaţilor de la departamentele de poştă a redacţiei, în primul moment le vine să lase totul, să închidă ochii, să-şi astupe urechile. Dar nu se poate, ei sunt la serviciu. De aceea trebuie să se implice în orice situaţie, oricît de stupidă, absurdă şi uneori chiar tragică. Şi iată că aici încep să funcţioneze „filtrele" interne. Mai degrabă omul însuşi le obligă să lucreze din plin. Informaţia primită se prelucrează şi se întoarce la sursă transformată şi toată confuzia sau gustul amar trebuie să rămînă pe filtru. „Filtrelor" li se alătură în completare izvoarele interne ale binelui - energia pozitivă şi acea informaţie iniţială se încarcă energetic. „Filtrele" se regăsesc adesea în situaţii stresante mai ales dacă uită pentru o vreme că zaţul amar dinăuntru trebuie distrus. Procedurile de curăţire sunt multiple. Unele din cele exterioare: să te speli pe faţă cu apă rece, să bei ceai fierbinte îndulcit, să te plimbi prin parc şi să ai contact cu arborii receptori de energie.

Dacă „filtrele" nu s-ar elibera de energia negativă, cei mai mulţi dintre ei ar fi de mult în depresie şi mulţi ar trebui să-şi schimbe serviciul. Nu sunt toţi capabili să devină „filtre", pentru aceasta trebuie să posezi calităţi bioenergetice speciale şi să ai o intuiţie dezvoltată. Oricărui filtru îi este propriu să se înfunde. De aceea există limite ale suportabilităţii, specifice fiecăruia, chiar şi în cazul celui mai rezistent om la influenţele exterioare. Toţi cei care în mod involuntar s-au trezit în rolul de „filtre" trebuie să-şi creeze o imunitate faţă de răspîndirea „drojdiei" amare prin canalele energetice interne. Dacă imunitatea nu funcţionează poate să apară o intoxicare treptată, insesizabilă din afară, cu otrava informaţiei negative şi atunci „reziduurile" sar din „filtru" în mod spontan şi îi stropesc pe oamenii din jur, ceea ce este extrem de periculos.

„Pereţii" energetici

Tocmai lor li se potriveşte expresia, frecvent întîlnită, „prost să fii, noroc să ai" sau epitetul „impenetrabil".

Amintiţi-vă de personajul din basmele populare ruseşti Ivan cel prostănac care mereu „trece prin apă fără să se ude". Necazurile se lipesc de el „ca apa de gîscă". Oamenii care constituie acest tip energetic posedă capa-

Scanned with OKEN Scanner

citatea rară de a reflecta neplăcerile. Totuşi energia negativă, lovindu-se de perete, nu se întoarce întotdeauna la cel care a trimis-o. De aceea „Ivanii" devin uneori surse de neplăceri pentru oameni care nu au nici o vină şi care nici măcar nu i-au atins cu ceva, doar pentru că energia negativă reflectată ajunge unde se nimereşte.

Este foarte periculos să fii prieten cu „pereţii". De exemplu, într-o clasă, dacă se face o trăsnaie, o încasează toţi în afară de „Ivan". „Pereţii" energetici pot deveni fanatici religioşi, îndeosebi membri ai diverselor secte. Ei se izolează de lumea exterioară, alcătuiesc o apărare de grup care se intensifică de cîteva ori prin contribuţia „fraţilor de credinţă", unde fiecare îşi aduce obolul la consolidarea „peretelui".

Vampirii încheie cîteodată pariuri cu ei înşişi. Vor reuşi să străpungă un „perete" energetic? Se face o verificare inedită a capacităţii de influenţare a oamenilor din jur. Este adevărat, vampirii nu încearcă niciodată să dărîme un „perete" colectiv. Ei aleg un individ şi încă unul, care adesea nici nu înţelege cine este şi ce putere deţine. Este foarte greu să dărîmi un „perete" construit în mod conştient. Reuşita nu le aparţine nici pe departe tuturor vampirilor cu experienţă.

„Oglinzile" energetice

Energia pozitivă sau negativă direcţionată spre o „oglindă" se întoarce la cel care a trimis-o. De fapt, chiar existenţa acestui tip energetic ne-a învăţat să folosim procedura cu sistemul de oglinzi pentru a ne proteja de şuvoaiele de energie negativă îndreptate spre noi.

Totuşi, cu oglinzile nu este totul chiar atît de simplu. Ele nu pot să reflecte informaţia doar trimiţînd-o înapoi, fără nici un gînd. Există şi zone din „spatele oglinzii", unde toată informaţia îşi lasă urma, unde se poate strînge fie energia pozitivă, fie negativă. La fel cum orice oglindă păstrează în ea informaţia, „omul-oglindă" ţine minte pentru multă vreme, într-un fel sau altul, pe cei cu care a avut de-a face. După felul în care se comportă cu noi „oglinzile" energetice putem să apreciem şi ce reprezentăm noi înşine. În ele vedem reflectarea emoţiilor, gesturilor noastre, găsim mîngîiere sau, dimpotrivă, neînţelegere, ostilitate.

Şi putem recunoaşte uşor pe reprezentanţii acestui tip energetic după strălucirea specială a ochilor care se menţine pe toată durata vieţii lor. Şi expresia feţei la „oglinzile" energetice se schimbă în funcţie de persoana cu care vine în contact. Dacă „pereţii" nu-şi arată nicicum emoţiile, la „oglinzi" vedem reflectarea propriilor noastre cuvinte şi gesturi. De fapt,

Scanned with OKEN Scanner

nu este cazul să credem orbeşte în prima impresie dată de cele văzute pe suprafaţa oglinzii, căci, după cum s-a spus deja, prima oglindire este o lucire, nu înseamnă nimic, toată informaţia se păstrează în „spatele oglinzii".

„Ventuzele" energetice

Este foarte dificil să hotărăşti din ce tip energetic fac parte energo-ventuzele. Desigur, sunt vampiri, dar cu toate acestea nu este deloc obligatoriu ca ei să ia energia direct, cum o fac lipitorile, de exemplu. „Ventuzele" pătrund în spaţiul vital al omului şi rămîn pentru multă vreme acolo. De cum fac cunoştinţă cu cineva „ventuzele" încep, fără să mai aştepte întrebări, să povestească despre sine, să-şi arate toate dedesubturile, vărsînd peste interlocutor fie şi din întîmplare un şuvoi de energie negativă. Este foarte greu cîteodată să eviţi contactul cu „ventuzele". Dacă nu retezi imediat încercările lor de apropiere şi nu pui în funcţiune sistemul de apărare, vei avea multe de pătimit de pe urma acestei „prietenii" împovărătoare. Uneori „ventuzele" se străduiesc toată viaţa să fie mereu alături, sau îşi semnalează în permanenţă prezenţa prin telefoane, scrisori, cer insistent un sfat de cum să se comporte într-o situaţie sau alta. Nu vă grăbiţi să le daţi respectivele sfaturi „de viaţă". „Ventuzele" nu le vor urma oricum. Dimpotrivă, se vor comporta în felul lor iar apoi vor arunca asupra dumneavoastră răspunderea pentru insuccesele care le vor urmări. Dacă n-aţi reuşit din primele zile ale relaţiei să fugiţi de contactul cu „ventuza", cel mai simplu este să nu-i daţi nici un fel de sfat şi să-i povestiţi cît mai puţine despre dumneavoastră.

Între reprezentanţii acestui tip energetic se pot situa adoratorii şi adoratoarele artiştilor cunoscuţi, precum şi cei ce se lamentează constant pentru că n-au dobîndit reciprocitatea în relaţia cu obiectul adoraţiei lor. Unii din ei încearcă să „vampirizeze" cu orice prilej potrivit, dar este adevărat că, de regulă, le iese prost. În orice caz, ei pot să-i ia omului din energie şi să-l scoată din fire numai cu prezenţa lor. Să utilizeze energia spre binele lor nu prea le reuşeşte „ventuzelor". Energia poate fi preluată de un trecător oarecare sau, şi mai rău, se poate disipa în mediul înconjurător. Vorbim de un tip energetic pe cît de slab, pe atît de rar. Adesea nici nu-l cunosc personal pe omul de care s-au „lipit". Adică îl ştiu la faţă, dar numai atît. Tendinţa lipicioasă se manifestă prin aceea că la început vă apare mereu înaintea ochilor, apoi chiar dumneavoastră începeţi să vă gîndiţi la el, să prelucraţi mental toate detaliile întîlnirii cu el, să vă amintiţi cine la cine şi cum s-a uitat, ce aţi visat noaptea şi ce s-a întîmplat ziua. Începe să vi se

pară că multe din viaţa dumneavoastră depind deja de omul acesta.

Puteţi scăpa de „ventuze" mobilizîndu-vă toate resursele energetice interne. Aici trebuie să funcţioneze acelaşi principiu existent şi în relaţia cu „lipitorile" şi „vampirii" energetici: a nu se adresa pentru ajutor oamenilor cu capacităţi energetice mai dezvoltate, bioenergeticienilor şi ghicitoarelor. Prin ei nu puteţi decît să vă faceţi rău dumneavoastră înşivă.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

SCHIMBUL BIOENERGETIC DINTRE OAMENI ŞI NATURĂ

Iată că de milioane de ani, pe Pămînt se realizează un schimb bio-energo-informaţional între oameni şi Natură. Şi-n tot acest timp pe om n-au încetat să-l chinuie întrebările: cum s-a format Pămîntul, cum a apărut viaţa, cine a dat primul impuls tuturor lucrurilor? Oamenii înţelegeau, desigur, că începutul a toate era Cosmosul. Energia lui s-a întrupat în planeta pe care locuim cu toţii acum. În conformitate cu reprezentanţii vechilor chinezi, începutul vieţii a fost făcut de forţele Ynn şi Yang care au ordonat haosul, ce domnea în Cosmos înainte de apariţia Pămîntului nostru. Energia Universului s-a concentrat într-un uriaş mod ale cărui vîrtejuri s-au închis în sine şi s-a format ceva amintind de forma unui ou. Chinezii credeau că oul a fost spart de un uriaş din basme, care dormea înăuntru pînă la sorocul vremurilor. Oul a explodat cu un bubuit înfricoşător, energia a fost eliberată şi Pămîntul s-a despărţit de Cer. Din carnea şi sîngele acelui uriaş din basme s-au ivit apoi Soarele şi Luna, rîurile şi mările, stîncile şi copacii şi în toate se păstrează pînă astăzi puterea lui. De aici rezultă o explicaţie cu totul logică a energetismului Naturii vii. Forţele Ynn şi Yang există în toate cele ce ne înconjoară, lupta lor generînd energia vitală Dzi unul din cele două sufletele ale omului. Energia vitală ne susţine organismul şi este înconjurată de acesta. Există însă şi al doilea suflet, Lyn, care după moarte se transformă fie în zeu, fie în demon. Reiese că starea celui de al doilea suflet, Lyn, depinde în mare măsură de felul în care se susţine în noi sufletul Dzi: ce fapte realizăm, dacă reuşim să transformăm în energie vitală proprie informaţia pozitivă şi să respingem răul, nelăsîndu-l să intre în noi. Să iei energie din Natură fără încărcătură informaţională este impo-

sibil, peste toate stă pecetea faptelor săvîrşite de noi şi de cei care ne înconjoară. Este uşor să pierzi energie, dar s-o primeşti fără a-i folosi pentru asta pe ceilalţi oameni nu este hărăzit oricui. Natura este gata să ne ajute, dar trebuie să i te adresezi numai cu intenţii curate, iar cea mai simplă rugăciune trebuie şi ea trecută printr-o luminoasă percepţie a lumii. Despre orice fel de dobîndire şi purificare a energiei ar fi vorba trebuie să credem întotdeauna sincer, că toate acestea sunt nu doar pentru noi, ci şi pentru cei apropiaţi nouă, pentru binele comun. Oricît de banal ar suna, ajutorul Naturii este permis doar celui care n-a supărat-o, nu i-a pus la îndoială legile, celui care n-a lăsat gunoaie într-o poiană din pădure, celui care a plantat măcar un arbore şi s-a îngrijit de un pisoi.

Oamenii au ştiut întotdeauna cum să ia energie de la Natură, întrucît de la început, la naştere, omul primeşte o rezervă nu prea mare de energie care nu ajunge pentru o viaţă lungă şi plină. Cu timpul ne-am dezvăţat să mai luăm energie vitală din jur şi am început, deliberat sau nu, s-o „furăm" de la semenii noştri. Toate acestea nu puteau rămîne fără urmări în energetismul general al lumii noastre, rezultatul fiind războaiele, cataclismele, iar acum s-au adăugat şi catastrofele generate de tehnologie. Înaintea oricărei catastrofe se emite puternic energie negativă. Dacă n-ar fi Natura care compensează mereu „minusurile", planeta noastră ar fi încetat de mult să existe.

Tocmai de aceea este atît de important să reînvăţăm să ne adresăm Naturii după ajutor, apei, aerului, pămîntului şi tuturor celor care cresc pe el. Înainte de toate sunt copacii. Numai de la ei putem primi acel ajutor specific şi dublu. În primul rînd sunt capabili să-i elibereze pe oameni de energia negativă care fie se adună constant în decursul unui interval de timp, fie ne invadează în urma acţiunii puternice a unui biocîmp negativ străin. Cel mai bine, pentru curăţirea de supărarea acumulată sau în situaţiile de stres, este să te adresezi arborilor receptori de energie. Copacii donatori de energie ne pot furniza o încărcătură de energie pozitivă, de forţă vitală. Aş vrea să mă opresc mai în detaliu asupra ceea ce putem primi şi de la care copaci.

Nu este greu deloc să stabilim cărui tip energetic aparţine un copac sau altul. Nu trebuie pentru aceasta să ai calităţi bioenergetice speciale. Este de ajuns să te bazezi pe propria ta intuiţie, să fii atent la reacţiile organismului influenţat energetic prin atingerea de un copac.

Oamenii cu o sensibilitate crescută la cîmpurile energetice şi capabili să detecteze „sensul" curentului trimis pot foarte uşor să deosebească un copac-donator de un vampir. Tot ce este însufleţit sau neînsufleţit în jurul nostru are o aură proprie şi după culoarea ei sunt evaluate bioenergetismele

arborilor. Aura copacilor-donatori are un „joc" auriu cu nuanţe de cafeniu deschis şi posedă neapărat un colorit, sau dacă putem spune aşa, „o tonalitate caldă". Aura copacilor-vampiri are nuanţe reci, argintii sau albăstrii şi uneori capătă o culoare roşiatică alarmantă. Pentru a nu-i intimida pe oamenii care vor să recurgă la energia copacilor, dar n-au încercat vreodată să aprecieze care din ei este într-adevăr donator, voi enumera pur şi simplu cîţiva dintre ei, dîndu-le şi caracteristicile.

Cel mai puternic energetism îl are stejarul. El este cel mai tare şi mai neobosit donator. Pot de asemenea furniza energie mesteacănul, teiul, castanul, cedrul, frasinul, pinul, molidul, bradul, zada, scoruşul, călinul. Însuşiri de copac-vampir au plopul tremurător, plopul, arinul, ulmul, salcia (răchita), salcîmul.

În orice caz, fiecare trebuie să stabilească pentru sine spre ce copaci este mai bine să se îndrepte, iar aceasta se realizează doar în timpul plimbărilor lungi prin pădure cînd vă adresaţi mental către tot ceea ce vă iese în cale şi vă analizaţi starea fizică. Dacă omul are o inimă sănătoasă şi nu are oscilaţii în tensiunea arterială contactul nemijlocit cu copacul îi este permis. Se poate lipi cu obrazul sau cu fruntea de trunchi, îl poate înlănţui sau poate pune palma pe el.

În cazul unei slăbiciuni fizice constante, chiar şi nepronunţate, pentru contactul cu copacii este bine să nu vă apropiaţi la mai mult de o jumătate de metru. Această limitare nu vizează utilizarea obiectelor de lemn din casă. De exemplu alungarea durerii de cap cu ajutorul unor scîndurele este inofensivă. Desigur copacul viu din pădure, cu rădăcinile adînc înfipte în pămînt are considerabil mai multă forţă decît o bucăţică din acelaşi copac adusă în casă. Scîndurica, desigur, că nu va face rău nimănui la fel ca şi podeaua sau pereţii de lemn, mobila.

Înainte de a merge la pădure în încercarea de a primi energie de la arbori este totuşi necesar să clarificaţi dacă nu vă neliniştește ceva în momentul respectiv. Dacă aveţi o stare de neîncredere, de nelinişte sau iritare, chiar mînie, este mai bine întîi să vă debarasaţi de energia negativă prin intermediul arborilor-vampiri. Ei asimilează orice informaţie negativă de care vrem noi să scăpăm, ne reglează funcţionarea canalelor energetice interne, curăţă de intenţii rele gîndurile şi sufletul. Copacii-vampiri pot de asemenea să ne ajute să tăiem „coada energetică". Deşi expresia este puţin cam forţată. Ce să facem, unora din noi le este mai uşor să-şi închipuie această „coadă", deşi adesea ea are o cu totul altă manifestare vizibilă. Să experimentezi cedarea curentului (la fel ca şi preluarea lui de la arborii-donatori) se poate prin intermediul palmelor. Ele sunt mult mai sensibile la curenţii bioenergetici. Dacă ar fi să le întinzi spre trunchiul copacului simţi

Scanned with OKEN Scanner

fie căldura (de la pomul donator) fie o răcoare ce „absoarbe" (de la pomii-vampiri). Pentru purificare este permis un contact scurt, nemijlocit cu copacul-„vampir" dar este mai bine să nu te lipeşti de el, ci să stai alături şi să întinzi mîna spre el pentru vreo douăzeci de minute. După o astfel de procedură trebuie să stai un timp să te odihneşti mai bine lîngă un arbore-donator şi cel mai bine lîngă un mesteacăn sau tei.

O particularitate a bioenergetismului pădurii este că el se manifestă în mai mare măsură la arborii mari. De aceea pentru încărcarea cu energie pozitivă cel mai bine este să găseşti un arbore singuratic ce creşte pe un loc mai ridicat. Se prea poate ca el să devină prietenul dumneavoastră constant. Un copac „vizibil" este de preferat şi pentru că nu va trebui să-l căutaţi îndelung. Un astfel de copac este un indicator el însuşi. Pentru a primi energie pozitivă vă puteţi apropia foarte mult de trunchi, să-l înlănţuiţi, dar mai bine executaţi această procedură la treizeci-cincizeci de centimetri depărtare. Pentru ca procesul de relaţionare cu Natura să fie eficient trebuie să te calibrezi corespunzător, să resimţi cît de puternică este dorinţa de a primi bioenergie sau cît de mult îţi lipseşte. În momentul în care te îndrepţi spre un copac trebuie să-ţi imaginezi contopirea cu lumea înconjurătoare, cu aerul, cu forţa vitală a apei şi a Soarelui care dau energie copacilor. Doar ne asemănăm mult. Este ştiut că plantele, copacii în speţă, se pot deplasa (în căutarea apei de exemplu), reacţionează la cîmpurile energetice, sunt capabile să primească informaţie negativă şi pozitivă. Dacă venind după ajutor în Natură nu putem măcar cinci minute să ne debarasăm cu totul de grijile noastre, nu va fi nici o relaţionare. În timpul receptării energiei de la un copac-donator, respiraţia devine egală, cu inspirări şi expirări adînci, corpul se destinde. Energia ne umple la fiecare inspirare, se reţine în piept cînd respiraţia se opreşte pentru o vreme, iar la expirare se răspîndeşte treptat prin toate canalele energetice în fiecare celulă a organismului. Ca durată, o şedinţă de captare a energiei de la un arbore nu trebuie să depăşească cinci minute. După, este mai bine să mergeţi pe jos un timp, să nu alergaţi sau să faceţi exerciţii fizice complicate. Vreau să mai spun cîteva cuvinte despre ceea ce mi s-a întîmplat să experimentez cu însumi în relaţia cu arborii. Iarna, cînd amorţeşte tot ce este viu, un imens ajutor le poate oferi orăşenilor... amintirea plimbărilor prin pădure. Unul vede în închipuire cărările ştiute din pădure, copacii izolaţi, altul îşi aminteşte foşnetul pădurii sau reface sentimentul trăit în urma valului cald al energetismului pădurii.

Amintirile perceptibile fizic „se rostogolesc" cînd citim cărţi despre natură. Fără această trăire sufletească nu am putea exista în starea de permanentă criză de timp, de îngrijorare cronică şi de necesitate de a absorbi

şuvoiul de informaţie negativă.

Într-un volum redus nu se poate povesti despre toate soiurile de copaci care cresc pe Pămînt, de aceea voi face aici descrierea unor reprezentanţi ai pădurii ruse cu care mi-a fost dat să mă întîlnesc mai des de-a lungul vieţii. Energetismul celor mai mulţi copaci se arată cu deosebire primăvara, cînd se umflă mugurii şi puţin mai încolo, în timpul înfloririi.

Din vremuri imemoriale copacul cel mai puternic a fost socotit stejarul. Se are aici în vedere nu soiul concret, ci arborele în general, „copacul vieţii", care ajunge pentru toţi, umple cu sine şi verdeaţa Raiului, şi se întinde peste Pămînt. Oamenii din vechime identificau forţa vitală a Cosmosului cu „arborele universal" ale cărui rădăcini erau înfipte în cer, iar crengile îmbrăcau tot ce se găsea în jur şi prin ele se prelingea pe Pămînt puterea fermecată ce însufleţea viaţa. Copacul lega într-un tot Raiul, Iadul şi natura Pămîntului. În lume toate se puteau schimba dar copacii întotdeauna susţineau bolta cerească. De demult exista o legendă despre Stejar - stejarul lui Perun, întruparea zeului fulgerelor şi tunetelor, Perun, care putea să învingă orice forţă malefică tăind un copac şi trimiţînd pe pămînt fulgere, tunete şi apă. După reprezentările vechilor slavi, în copaci se află închisă o forţă universală pe care o numim astăzi forţa vitală. Arborii-stejari erau veneraţi, la umbra lor străbunii noştri hotărau asupra tuturor problemelor obştii, înfăptuiau judecata şi îndeplineau ritualurile, crezînd cu sfinţenie că tot ce se petrece sub stejar este prezis şi insuflat de sus, de la Divinitate.

Totuşi astăzi, nu se ştie de ce, puţini sunt aceia care cer ajutor stejarului. Probabil că mulţi dintre noi simt în subconştient că acest copac deosebit este destinat celor mai puternici, cu atît mai mult cu cît apelul la stejar intensifică potenţialul energetic într-atît, încît poate apărea „suprasaturaţia". Înainte de a te apropia de acest copac cu scopul de a primi energie, este obligatoriu, „să arunci" în prealabil toată energia negativă spre un copac-vampir, altfel îţi poţi face mai rău. Prin aportul de energie pozitivă şi negativă în cîmpul energetic al omului, acesta începe să resimtă intern confruntările.

Stejarul este un copac „masculin", el îi susţine pe oamenii profesiilor dure legate de riscul supravieţuirii.

Mulţi s-au obişnuit să perceapă aura oamenilor şi plantelor din jur. Astfel energia stejarului determină culoarea aurei, o nuanţă de galben închis, dens.

De cînd lumea, cel mai îndrăgit copac pentru ruşi a fost mesteacănul. Este căutat de cel care se trezeşte dimineaţa devreme şi vrea să primească o încărcătură de energie pentru toată ziua. În prealabil se poate trage o alergătură desculţ prin rouă. Dacă noaptea a fost cu vise urîte, ele vor fi ime-

Scanned with OKEN Scanner

diat uitate. Fiecare trebuie să aibă mesteacănul său preferat. Dacă i se va adresa cu un gînd tandru va primi înapoi de la el căldură şi dragoste. Mesteacănul îşi manifestă bunăvoinţa preponderent faţă de femei, le alină suferinţele în clipe de restrişte. Mesteacănul ne învaţă că micile slăbiciuni ale femeilor pot fi uşor convertite în calităţi. Energia mesteacănului este de culoare galben-deschisă. Teiului ne adresăm mai des decît altor copaci, fiindcă la tei totul e tămăduitor - şi florile, si frunzele, şi coaja. Teiul îi iubeşte cel mai mult pe bătrîni şi pe copii. Lor le oferă o energie uniformă care se distribuie uşor pe toată suprafaţa învelişului biocîmpului. „Peticeşte" cusururile, compensează pierderea energiilor, mai cu seamă a celor legate de boli. Este foarte bine să aveţi în casă jucării făcute din lemn de tei - ele aduc bucurie şi-l ajută pe micuţul om să se adapteze mai repede la această lume complicată. Aura teiului este luminoasă pe seama energiei galben-aurii.

Pinul este unul din puţinii arbori-surse „permanente" de energie, a căror putere practic nu se modifică nici iarna, nici vara. El transmite energia celor ce se ocupă mai mult cu munca fizică. Ca şi stejarul este un arbore „masculin". Reprezentanţii sexului tare primesc de la el nu doar energie, ci şi încredere în sine. În apropierea pinului bărbatul capătă însuşirile unui apărător pentru toţi cei care îi caută sprijinul şi, de asemeni, înţelegerea a ceea ce trebuie făcut pentru a cîştiga simpatia femeilor. Aura pinului are nuanţa aurului vechi sau a bronzului.

Un izvor universal de energie se dovedeşte a fi arţarul. Este un copac „domestic", trage spre oameni, spre căldură. Arţarul a înţeles cel mai bine psihologia oamenilor de aceea, adresîndu-i-te, poţi rezolva multe probleme legate de interrelaţiile femei-bărbaţi sau copii-adulţi. Arţarul îi ajută şi pe oamenii pustiiţi, care şi-au pierdut încrederea în sine, mai ales pe aceia care s-au aflat multă vreme sub influenţa unui vampir. În afară de acestea, el dă o bună protecţie pentru viitor împotriva influenţei unui biocîmp negativ, străin.

Energia arţarului este foarte luminoasă, gălbuie şi uneori pare că este mai uşor s-o auzi decît s-o vezi.

Scoruşul (sorbul) este un arbore „feminin". Are o foarte bună influenţă asupra organismului femeiesc, poate vindeca multe boli, îndepărtează oboseala, dă încredere în propriile puteri. Energetismul scoruşului se manifestă cu putere în aşa numitele „nopţi ale sorbului", de trei ori pe an, în primăvara tîrzie cînd scoruşul înfloreşte şi răspîndeşte în jur un miros proaspăt, aspru, în mijlocul verii, la vremea apariţiei fructelor verzi şi la începutul toamnei, cînd boabele devin roşii ca focul. În funcţie de timpul anului scoruşul îşi poate schimba culoarea energetismului de la galben, primăvara, la maro deschis toamna.

Scanned with OKEN Scanner

Cel mai puternic consumator de energie din cei cunoscuţi de noi este plopul tremurător. Despre energetismul acestui copac cei din vechime ştiau cu mult mai multe decît ne putem închipui. Ei nu puteau concepe o luptă cu forţele malefice fără plopul tremurător. Un strigoi ieşit din mormînt nu putea fi distrus decît înfigîndu-i în inimă un ţăruş de plop tremurător pentru a fi apoi ars pe un rug de lemn din plop tremurător. Acest arbore te proteja de toate, de secetă adusă pe pămînt de vrăjitorii cei răi, de boli, ale căror cauze strămoşii noştri le puneau cu totul justificat pe seama uneltirilor forţelor necurate (acum denumim fenomenul influenţa „energetismului negativ").

Mulţumită „ştiinţei" sale de a prelua activ energia negativă, plopul tremurător poate în decursul cîtorva secunde să-l ajute pe omul aflat în stare de stres. El adună energia negativă nefolositoare, îndepărtează starea de iritare şi de răutate fără motiv şi este capabil să ia durerea de cap şi să vindece de friguri. Energia plopului este atît de puternică, încît pentru un ajutor nemijlocit doar adulţii se pot adresa unui copac „viu". Apropo, această limitare se impune şi-n cazul plopului negru. Copiilor li se potriveşte mai bine un copac consumator cu o influenţă mai „slabă", salcia. Aura plopului tremurător are o nuanţă gri deschis, argintiu.

Plopul negru este un foarte puternic consumator de energie. O relaţie îndelungată cu el îl poate istovi în asemenea măsură pe om, încît va trebui multă vreme pentru restabilirea forţei fizice cu ajutorul arborilor-donatori.

Mai este o legătură şi cu faptul că plopii negri cresc foarte repede. Unii copaci separaţi au un trunchi gros şi o coroană bogată, motiv pentru care cîmpul plopului negru se răspîndeşte pe o suprafaţă mare şi se recomandă să nu stai pentru multă vreme în el. Dacă plopul tremurător manifestă adesea o acţiune „instantanee", plopul negru poate „suge" treptat forţele din om. El nu se prea potriveşte pentru o eliberare selectivă, numai de energia negativă, deoarece alături de acest arbore este foarte greu să te concentrezi şi energia pleacă toată, pozitivă şi negativă, independent de dorinţa noastră. Energia plopului negru seamănă cu cea a plopului tremurător, doar că la nuanţa gri-argintie se adaugă aici un verzui-alb.

Oricît ar fi de straniu arar se adresează cineva după ajutor ulmului. Totuşi, acest copac-vampir ar putea să le fie util multora, mai ales bărbaţilor viciaţi de alcool. Energetismul ulmului are o influenţă puternic purificatoare asupra organismului omenesc, aducînd curenţii energetici la starea normală. Cu ajutorul ulmului se poate intensifica într-o măsură considerabilă schimbul energetic cu mediul înconjurător. În afară de aceasta el „ne curăţă bine creierul", dacă putem să ne exprimăm aşa, eliberîndu-ne de şovăielile confuze, de gîndurile rele şi chiar de dorinţele nefireşti. Energia

ulmului are o nuanţă de brun-cenuşiu.

Dintre toţi arborii-vampir influenţa cea mai slabă o manifestă răchita sau salcia, ceea ce în fond este acelaşi lucru. Relaţia cu salcia este benefică pentru toţi, în special pentru femei şi copii. Energetismul acestui copac este foarte asemănător cu cel al apei, nu degeaba se caută izvoarele subterane cu o nuia de răchită.

Chiar şi copacul poate trăi, dacă nu lîngă un bazin de apă, neapărat într-un loc umed. De aceea energetismul salciei acţionează asemănător unui şuvoi de apă - spală sufletul nostru de toate mîhnirile, de reflecţiile despre agitaţia fără rost şi ne impune să înlăturăm gîndurile păcătoase, invidia, neîncrederea în viitor, dorinţa de răzbunare. Energia salciei este de un verde deschis cu nuanţe argintii.

Arinul este un vampir destul de slab, nu este capabil să influenţeze considerabil energetismul omului. Totuşi, relaţia cu el poate fi foarte utilă. Arinul normalizează anumite procese din organism, intensifică circulaţia sîngelui, „curăţă" canalele energetice şi îndeamnă la exerciţii fizice pentru menţinerea tonusului. Aura arinului are o nuanţă roşiatic-brună.

Un izvor unic de energie se dovedeşte a fi însuşi pămîntul. Să ne referim de exemplu la energia pămîntului arat. Dacă ar fi să ne aşezăm între brazdele unui cîmp arat ne-am putea imagina pe noi, inima noastră, vasele sanguine, pielea legate între ele prin elementele Soare, Aer, Apă şi Pămînt. Oricare dintre noi se simte, pe un cîmp arat, un conducător de energie curată, naturală. Pentru aceasta trebuie să-ţi arunci privirea cît mai departe peste deschiderea ce ţi se aşterne la picioare, să inspiri cît mai mult aer curat de primăvară şi să-ţi imaginezi cum se nasc în jurul nostru şi cum se scurg în pămînt curenţii luminoşi ai Binelui şi Iubirii. Pămîntul, primindu-i, adaugă energia lui încă necheltuită şi îi trimite înapoi împreună cu căldura. Trebuie să reuşim să prindem curentul de energie a pămîntului înainte de a se fi ridicat în aerul cald. Să primim prin ceakhre, desfăcînd mîinile în lături, deschizînd toate canalele energetice şi să o transmitem în tot organismul astfel încît să se umple fiecare celulă de căldură. Se pot prinde unul, doi, trei curenţi atît cît vă trebuie fără să vă jenaţi de a vă lua necesarul şi fără să vă zgîrciţi. De fiecare dată trebuie să vă imaginaţi clar curenţii de lumină solară şi de aer curat intrînd în brazdele proaspăt arate, metamorfozîndu-se în energie telurică. Omului care a primit energie din pămînt nu-i mai este foame şi sete timp de cîteva ceasuri.

Pămîntul nu doar că ne ajută să primim o importată energie vitală, dar poate să absoarbă toată tulburarea pe care o adunăm în noi trăind la oraş, adică, direct vorbind, poate prelua toată energia negativă de care vrem să scăpăm. Sunt vizaţi îndeosebi cei care au suferit de dragoste neîmpărtăşită.

Scanned with OKEN Scanner

Frustrarea se reflectă, în primul rînd, asupra celui spre care a fost îndreptat sentimentul. Omul începe să fie urmărit de ghinioane, se năruie reprezentările lui despre fericire şi, ca o consecinţă logică a acestei legături energetice care ia energia pozitivă şi o transformă în curenţi negativi, el însuşi, după ce v-a respins involuntar, începe să fie respins. Dacă vă simţiţi „un adeziv" şi nu vreţi să vă agăţaţi de un om cu totul nevinovat, să-i faceţi rău şi să-i împovăraţi soarta, înseamnă că este timpul să vă adresaţi Pămîntului. Suferinţele purifică sufletul, dar de unde să iei puterea de a te elibera de energia negativă ce răsare cu acest prilej parcă de niciunde? Nu toţi putem să ne eliberăm de asta printr-o încordare a voinţei. Ajutorul naturii este de neocolit. Putem încerca într-o dimineaţă de primăvară să trimitem în pămîntul arat toată tristeţea şi neliniştea noastră. În timpul acesta închipuiţi-vă nişte şuvoaie de apă care curg de sus. Apa pătrunde în dumneavoastră, dizolvă tot ceea ce vă face să suferiţi şi se duce în pămînt fără întoarcere.

„Soarele, aerul şi apa sunt prietenii noştri cei mai buni". Această propoziţie văzută pînă la lehamite pe panoul de la policlinică caracterizează cum nu se poate mai bine cele mai simple metode, accesibile nouă tuturor, de achiziţionare a energiei pozitive şi eliberare de influenţa bio-energo-informaţională negativă. Soarele de primăvară este foarte activ, dar energia trimisă nouă de corpul ceresc se poate recepta numai în combinaţie cu aerul proaspăt şi apa curată.

Să faci băi de soare în oraş este periculos, prea multă informaţie negativă se adună în aerul oraşului. Nu uitaţi că în jurul nostru se găsesc în permanenţă curenţi turbionari de energie negativă, noduri de informaţie negativă şi tot felul de alte murdării eterice. Aerul într-un oraş mare este pătruns de o mare cantitate de cîmpuri dirijate, purtătoare de informaţie - undele radio, cîmpurile electrice şi magnetice, radiaţiile. Se dereglează echilibrul forţelor naturale ce acţionează asupra organismului uman.

Tocmai de aceea solicitarea de energie pozitivă, însoţită de un oarecare efect, este posibilă numai în natură. Totuşi, nici pentru locuitorii oraşelor nu este totul pierdut, altfel cum de am putea exista cu anii în aceste înguste şi neprielnice cămăruţe de piatră. Nu este un secret că mulţi dintre noi lucrează cîţiva ani la rînd practic într-o clopotniţă, de exemplu, într-un foişor de incendiu, pe un pod peste apă sau pe o platformă special construită pe vîrful unei clădiri înalte. Orăşenii vieţuind în spaţii închise nu reuşesc să se folosească de posibilitatea oferită nouă de natură - vederea panoramică. Cel mai bine este dacă în panoramă există o oglindă de apă, o perspectivă asupra unui rîu sau a unui lac. Panorama ideală este un golf marin. Delectîndu-te cu întinderea largă trebuie să te străduieşti să-ţi trimiţi toată acea parte negativă ce ne incomodează să trăim în apă sau în aer, dar

Scanned with OKEN Scanner

înainte de toate este necesar să reglăm respirația care trebuie să fie lină și adîncă. După o inspirare (de șase secunde în medie) se produce o scurtă reținere a respirației, urmată de o expirare cu durata egală inspirării. În timpul inspirării preluați energia pozitivă, curată a aerului, simțiți cum vă umple canalele energetice înlocuind energia negativă, iar în timpul expirării eliminați tot ceea ce nu-i trebuie organismului dumneavoastră. Pentru o ședință cu adevărat eficientă, de procurare a unei încărcături de vitalitate prin contemplarea unei panorame, sunt suficiente zece-cincisprezece minute.

În afară de aceasta, în orice oraș, chiar și în cel mai populat, există așa numitele insulițe de „reunire a forțelor naturii" în care se conservă elemente naturale de la începutul lumii. Poate fi un pîlc de arbori lîngă un rîu, niște tufișuri pe un maidan, variațiile naturale de relief, malurile nisipoase sau argiloase ale bazinelor de apă fără cheiuri granitice. În aceste înguste „căi de scăpare", „oaze" în pustiul orășenesc, este dirijată energia pozitivă mult mai intensă a naturii primordiale. Pentru a te acorda cu „unda" acestei energii zece minute nu mai ajung. Trebuie să stai aici minimum o jumătate de oră, pentru a reuși să „captezi" curentul căldurii, iubirii și binelui ce ne-a fost trimis.

O excelentă sursă de forță vitală și în același timp mijloc al eliberării de gînduri rele, adică de informația negativă, a fost considerată dintotdeauna apa. După credința populară ea este înzestrată cu putere divină care coboară din cer cu ploile. La rîndul său apa de izvor are o forță aparte, energia dublă a Pămîntului. Nu degeaba țăranii din Rusia udau neapărat grînele înainte de însămînțare cu apă de izvor, pentru ca recolta să fie bogată. În vechime, lîngă apele stătătoare și fîntîni se jucau nunțile, iar cu apă de izvor erau tratați bolnavii, în special aceia care după presupunerile neamurilor erau „deocheați" de vrăjitoare.

Pentru acest caz se instituise un ritual special: mergeau la izvor după apă dimineața devreme, cînd ivirea zorilor zilei alunga toți demonii întunericului, pentru a lua cea mai curată, cea mai vindecătoare apă. Pe drumul de întoarcere se străduiau să nu se întîlnească și să nu vorbească cu nimeni. Acasă puneau în apă doi cărbuni din soba încinsă, un pic de humă din vatră și sare și-l udau pe bolnav dimineața și seara repetînd cuvintele: „Cum nu se ține apa de gîscă și de lebădă, așa să nu se țină boala de tine!"

La fel, proprietăți tămăduitoare avea apa de ploaie ce curgea din cer în timpul furtunilor; cu ea se spălau pe față pentru a se proteja pe viitor de orice fel de năpastă.

În China antică, de exemplu, exista un obicei al alungării forței necurate - duhurile rele „dana" - la care participau cîteva mii de oameni în același timp. Ei înconjurau palatul imperial cîntînd și descîntînd, amenințînd

cu făcliile aprinse duhurile rele care le meniseră boli oamenilor. Apoi alungau cu focul duhul necurat pînă la rîu şi aruncau făcliile în apă crezînd că împreună cu focul vor pleca pe apă, departe, şi toate relele.

În plus, ţăranii din China venerau duhurile apei de ploaie şi pe cele ale rîurilor. De ele depindea dacă recolta avea să fie bună, de aceea li se aduceau jertfe.

Nu trebuie să împărţim metodele de compensare a energiei vitale în „slabe" şi „tari". Pentru oamenii care aparţin unor tipuri energetice diferite sunt potrivite metode diferite. De exemplu, mulţi dintre ei, în tendinţa de a-şi conserva sănătatea şi de a trăi mult timp, se concentrează asupra alimentaţiei corecte. Este vorba de mîncarea pregătită cu mîinile omului. La prima vedere, este cea mai simplă şi accesibilă metodă.

Da, este adevărat, ingurgitînd alimente primim caloriile necesare organismului nostru pentru o activitate normală. Şi totuşi felurile de mîncare pregătite de om pot genera, la consumare, efecte contrare. Iar caloriile nu vor aduce bucurie. Merită subliniat că orice fel de mîncare, preparat de cineva, poartă în el o anumită informaţie. Vă aşezaţi să mîncaţi o supă pregătită de iubita dumneavoastră soţie şi în mod corespunzător vă aşteptaţi să primiţi energie pozitivă, mîncaţi a doua farfurie, dar nu v-aţi săturat, şi, în general, parcă aţi avea o nelinişte în suflet şi, deodată, înţelegeţi că nici gustul nu-l mai simţiţi de mult, că mîncaţi doar aşa, ducînd mecanic lingura la gură. Se pare că în cazul de faţă soţia dumneavoastră asculta, în timp ce gătea, ştirile de la radio şi probabil ele nu au fost prea bune, iată cum informaţia negativă a intrat în mîncare. Sau poate că încă de dimineaţă gospodina s-a supărat pe dumneavoastră din vreo pricină oarecare, a plîns puţin şi s-a apucat de gătit, dar supărarea a continuat să-i înlăcrimeze ochii, iar mîinile tăind morcovii şi varza se mişcau după schema obişnuită, dar nu mai mult de atît. Soţia dumneavoastră nu se gîndea deloc la cel pe care îl va hrăni cu supă, ci la cel care a supărat-o la fiecare pas.

Aţi observat că mîncarea de la cantină sau bufet este întotdeauna neutră - parcă aţi mîncat ceva, dar parcă nu v-aţi săturat şi după cinci minute nu mai ştiţi, aţi luat prînzul sau nu. Înseamnă că bucătarul a fost un „găunos" energetic, bun nici să dea, nici să ia. Se spune că mîncarea la cantină este fără calorii - nu asta e problema, pur şi simplu ea a fost gătită pentru un „mîncău" oarecare sau pentru un „consumator". Un energetism aparte are mîncarea în locurile de detenţie, în armată, în flotă, în taberele pentru copii, în spitale şi sanatorii. Aici este importantă nu mîncarea, ci energetismul colectivului care se intensifică de cîteva ori mai mult prin uniformitate. Nu degeaba omul care s-a aflat măcar o dată în situaţia de a mînca la grămadă a simţit în sine o revoltă împotriva acestei practici.

Copiii iau pîine de la cantina taberei ca s-o prăjească la focul de tabără nu pentru că ar fi foarte flămînzi. Ei vor instinctiv să introducă diversitatea în acel mod de viaţă corect, impus de adulţi. În virtutea solicitărilor organismului lor tînăr, ei tind să ia parte la procesul de captare a energiei din lumea înconjurătoare. Soldaţii aşteaptă pachete de acasă, după care împart cu generozitate dulciurile simple, de casă, cu camarazii. Nu are importanţă cît mănînci - te-ai alăturat lumii îndepărtate unde te aşteaptă cu răbdare cei dragi.

Energia pe care o conţine hrana depinde mult de decorul în care o mîncăm, în bucătărie sau într-o cameră de apartament, în sala unui restaurant de lux sau într-o poieniţă în sînul naturii. Nu mai puţin important este şi anturajul de la masă. Cu vîrsta ne pierdem vigilenţa, apar nişte obligaţii faţă de cei din jur, de aceea ne forţăm adesea să mîncăm în orice condiţii, deşi nu ne simţim confortabil. Uitaţi-vă la cei mici. Ei simt instinctiv dacă părinţii au necazuri şi refuză categoric să mănînce alimentele pregătite într-o atmosferă „tensionată". Am înţeles bine cauzele karma-energetice ale apariţiei multor îmbolnăviri, dar alimentaţiei adesea nu-i acordăm nici o atenţie. Un bărbat, astăzi deja matur, povestea cum în copilărie mama şi bunica îl determinau să mănînce. De fiecare dată se monta un adevărat spectacol cu cîntece şi dansuri. Iar copilului de trei ani îi era pur şi simplu rău pentru că pe el şi pe mama lui îi părăsise tatăl, pentru că mama era necontenit supărată şi el îşi manifesta instinctiv protestul împotriva nedreptăţii ce se comitea în jurul lui. În mod similar, copiii refuză să mănînce acasă dacă simt că în familie se impune un energetism „întunecat", de scandal şi mănîncă foarte bine în vizită, la nişte oameni blînzi şi primitori.

Mulţi dintre noi consideră că hrana materială este cea mai importantă componentă a existenţei noastre.

O astfel de atitudine unilaterală asupra vieţii este determinată nu în mică măsură de educaţia vulgară, „materialistă", de negarea tranşantă a normelor spirituale din existenţa umană. Înlocuirea spiritualităţii autentice cu „ţelul unic" al construirii unei orînduiri luminoase pentru sine şi generaţiile viitoare, nu mai inspiră astăzi, de ce oare?, pe nimeni. Iar aceia dintre noi care au crezut în viitorul luminos, construit prin lupta cu semenii noştri fie au murit, lovindu-se de aceiaşi luptători, fie au fost de mult deja dezamăgiţi de această idee atît de neroadă. Nu se poate să existe o idee artificială, o morală inventată de cineva pentru gloată, fără să fie respectată de chiar autorul ei. Pentru mulţi salvarea a fost rugăciunea către Dumnezeu. În El credeau pe ascuns sau îşi creau principii de uz personal, care la prima vedere nu păreau deloc legate de religie şi în acelaşi timp se bazau tocmai pe străvechile credinţe omeneşti, în Forţa Supremă şi Raţiune. Totuşi, cum se leagă de toate aceste principii mîncarea?

Scanned with OKEN Scanner

Fiecare din noi își pune adesea întrebarea - de ce mă tem cu cel mai mult în viață? și frecvent, răspunsurile celor mai diferiți oameni coincid. Ne temem de saturație. Indigestia din prea multă mîncare strică echilibrul biocîmpului uman, frînează procesele naturale ale schimbului bioenergetic. Se poate chiar spune că omul își pierde imunitatea la acțiunea energiei negative străine. Desigur, susținerea funcțiilor esențiale ale organismului fără hrană nu este posibilă și totuși nu există ceva mai rău decît supraalimentarea. Pierzîndu-ne vigilența ne micșorăm dimensiunile biocîmpului, devenim vulnerabili în fața vampirilor energetici. Legat de acestea, merită să menționăm că echilibrul bioenergetic al organismului uman se strică în egală măsură atît la supraalimentare, cît și la consumul exagerat de alcool. Alcoolul conține energie și un timp oarecare se menține chiar la semnul „plus". Însă excitația și elanul sufletesc legate de alcool trec repede. Cu toate acestea, dacă hrana abundentă își arată efectul distructiv destul de lent și omul rezonabil are întotdeauna șansa de a opri la timp procesul. Consumînd o singură dată o cantitatea destul de mare de alcool se pot reduce brusc dimensiunile învelișului biocîmpului. Aceasta poate atrage după sine pierderea somnului. Un somn sănătos menține mișcarea optimă a curenților energetici în organism dar prin acțiunea constantă a alcoolului echilibrul se distruge, energia negativă se „prelinge" singură în om și devine o parte inseparabilă a acestuia. Nu mai vorbim de faptul, că la otrăvirea organismului cu informație negativă din interior (în felul acesta acționează alcoolul), are loc o degradare parțială a personalității. De aceea alcoolicii dacă nu sunt în starea de beție, apar în rolurile de vampiri sau adezivi.

În acest capitol este nimerit să vorbim și despre sarea obișnuită de bucătărie, care posedă într-adevăr un energetism unic. „Au mîncat împreună multă pîine și sare" se spune despre oamenii care au trăit unul lîngă altul mulți ani și-și cunosc reciproc părțile bune și rele. Sarea este un excelent purificator, ea este capabilă să asimileze energia negativă. Întrebuințînd sarea te poți dezbăra de informația negativă ce s-a lipit pe diverse obiecte. De exemplu, puneți pentru orice eventualitate într-un pahar cu soluție de sare inelul de aur care a ajuns în mîinile dumneavoastră și nu sunteți sigur de trecutul lui. Cu un praf de sare aruncat peste umărul stîng oamenii de demult alungau forța necurată (acest obicei are aceeași semnificație ca și cele trei scuipături peste umărul stîng) - se spune că din partea aceasta ne „ispitește" vicleanul și trebuie să-l alungi aruncînd cu sare sau să-l scuipi drept în mutra lui nesuferită. O uriașă cantitate de informație poartă în ea vesela. Uneori gătim mîncare într-o proastă dispoziție iar alteori amestecăm în procesul de preparare toată tulburarea strînsă din schimburile bioenergetice cu feluriți oameni în decursul unei zile nu prea reușite. De aceea

toate oalele, tigăile, farfuriile şi lingurile, furculiţele, trebuie neapărat curăţate din timp în timp cu sare de bucătărie, grunjoasă, obişnuită. Ea absoarbe informaţia negativă, neutralizează acţiunea energiei străine negative sub influenţa căreia ajung frecvent. Tot în acest scop se curăţă cu sare plita din bucătărie şi masa pe care se mănîncă.

Desigur că pe lîngă apă, aer, pămînt, arbori, hrană, Natura i-a dat omului o mulţime de posibilităţi pentru înzestrarea organismului cu energie vitală. Există şi cîmpuri magnetice emise de obiectele încărcate şi de mineralele naturale care normalizează tensiunea arterială. Este ştiut că în vechime oamenii foloseau însuşirile vindecătoare ale pietrelor cu proprietăţi magnetice. Pe lîngă asta nu avem voie să uităm de energia solară atotcuprinzătoare care vine din Cosmos şi îi dă putere Naturii, ceea ce înseamnă tot ce ne înconjoară.

Utilizarea iraţională a energiei cosmice şi naturale poate să dăuneze consumatorilor foarte activi. O importanţă imensă o are pregătirea pentru realizarea schimbului bioenergetic. Nu avem voie să ne bazăm doar pe capacităţile instinctive de apărare împotriva influenţei negative. Consumul de energie devine astfel prea intens.

Dorinţa de a ne restabili puterile cu orice preţ trebuie să fie însoţită de o adresare mentală către forţele naturii, cu rugămintea de a ne da exact atît cît ne trebuie pentru menţinerea echilibrului sufletesc. Regula „căii de mijloc" se poate aplica oricărui fel de schimb bioenergetic, şi în relaţiile dintre oameni, şi în formarea unor legături energetice trainice între oameni şi Natură.

Scanned with OKEN Scanner

SCHIMBUL BIOENERGETIC CU OBIECTE NEÎNSUFLEŢITE

Orice obiect care a fost atins vreodată de mîna sau privirea omului poartă în el informaţii. Luînd în mînă un lucru sau aşezînd mobila în apartament intrăm în schimbul bio-energo-informaţional general.

Obiectele neînsufleţite din jurul nostru sînt legate, într-o măsură sau alta, de oamenii care le-au făcut, de aceea toate lucrurile au o aură proprie semănînd întrucîtva cu aura omului. Firesc, cel mai puternic biocîmp îl au diferitele mecanisme, ca şi aparatele electrice, pentru că ele sunt sursele diverselor radiaţii electrice, magnetice ş.a.

Însă pe noi ne interesează nu aparatura, ci, întîi de toate, lucrurile imobile cu o încărcătură informaţională.

Înconjurîndu-ne de un număr mare de obiecte ne lipsim de spaţiul energetic absolut necesar vieţii. Lucrurile imobile pot juca de asemeni rolul de vampiri. De aceea, nu este voie să vă împotriviţi dorinţei de a îndepărta vechiturile de prisos, cîrpele de praf, jucăriile stricate, ceştile plesnite. Ele, prin puterea minimalizatoare, deformează biocîmpul omului. Mai bine decît orice este să vă lipsiţi la timp de sursele exterioare de iritare, care provoacă o nelinişte confuză, inconştientă. La fel de atent trebuie să ne purtăm cu obiectele de o oarecare valoare, indiferent dacă aceasta este materială sau spirituală. Dimensiunile lucrurilor nu au nici o importanţă. Chiar şi o colecţie mică de figurine de porţelan poartă o informaţie comparabilă cu energetismul unui teatru întreg. De aceea dacă aduni fără măsură şi priveşti mereu obiectele colecţiei, acest lucru se poate răsfrînge asupra dispoziţiei noastre. În acelaşi timp, dacă omul cunoaşte cu siguranţă istoricul obiectelor ce-i aparţin şi aduce acasă doar informaţie pozitivă, el îşi îmbunătăţeşte

prin aceasta biocîmpul, primește o încărcătură suplimentară de energie.

Multe lucruri au o informație „dublă", chiar „triplă". În primul rînd, acestea sunt cărțile, tablourile și sculpturile, și la fel îmbrăcămintea noastră. Aici are loc suprapunerea cîtorva cîmpuri energoinformaționale, de aceea admirînd o creație artistică trebuie să ținem minte că impresia pe care o produce asupra noastră depinde în întregime de starea în care se află aura creatorului ei. Dacă în momentul pictării tabloului autorul se află sub influența unui cîmp informațional negativ, atunci în mod corespunzător o parte din acest energetism se transmite și viitorilor stăpîni ai produsului artistic. Cunosc un caz în care peisaje simple, nevinovate, dăruite de un pictor bolnav prietenilor săi, au început să le deformeze biocîmpul. Oamenii sau se îmbolnăveau fără cauze vizibile, sau începeau să sufere de neliniște cronică, de un sentiment de vinovăție de neînțeles.

Posesorii întîmplători ai tablourilor, neavînd o legătură energetică cu autorul lucrării, nu au resimțit nici un fel de emoții negative sau dispoziții instabile. După moartea pictorului s-au rupt și firele nevăzute care-l legau cu majoritatea oamenilor (după cum ați înțeles, era un vampir energetic). Numai cu rudele de sînge ca și cu fostele soții, foștii soți este greu să rupi legătura. Și totuși nu putem susține cu tărie că bolile autorilor producțiilor de artă pot avea urmări asupra oamenilor, care se delectează cu tablourile și sculpturile. Singurul lucru ce ne poate pune în alertă într-o galerie de tablouri este schimbarea stării emoționale. Amintiți-vă măcar cîteva tablouri ale marelui peisagist rus Ivan Ivanovici Șișkin. El a fost adesea bolnav, trăind în climatul „putred" al Petersburgului. Suferea de tuberculoză și în peisajele lui, chiar și în cele însorite, se simt clar notele tristeții, ale unei neliniști confuze. („Intre văi", „În nordul sălbatic...", „Depărtări păduroase", chiar și celebrii ursuleți, larg popularizați prin ambalajele bomboanelor, din tabloul „Dimineața în pădurea de pini", dincolo de liniștea vizibilă nu aduce nimănui împăcarea). Cu toate acestea, în tablourile lui Șișkin se simte forța interioară dăruită pictorului de pădure. Vara picta peisaje după natură, receptînd influența cea mai puternică a energetismului arborilor. Dacă pînă și oamenii obișnuiți se folosesc de un astfel de procedeu pentru reglarea biocîmpului - în fiecare zi desenează pe hîrtie siluete de copaci și frunze izolate ale diverselor soiuri arboricole, ce să mai vorbim de marii maeștri! Trasarea conturului frunzelor și coroanelor ajută la închiderea conturului propriului biocîmp, la căpătarea unei protecții reale din partea Naturii. Nu puneți la inimă cele de mai sus. Din toate aceste reflecții ale autorului rezultă o singură concluzie: dacă doriți să aveți acasă tablouri, cel mai bine este să vă înconjurați de producții artistice ce au o încărcătură pozitivă - peisaje însorite, flori de primăvară. Reprezentările pădurii în iarnă și ale

crîngului de toamnă ne iau din energie, de aceea omul care nu este prea încrezător în soliditatea protecţiei sale bioenergetice, merită să se ferească de a contempla mereu Natura în vremea ofilirii de toamnă sau a hibernării de iarnă.

O atmosferă stranie persistă uneori în locurile în care se întîmplă să stea alături mai multe opere de artă - în muzee, în galerii, în apartamentele colecţionarilor. Oamenii care au fost nevoiţi să cutreiere sălile muzeelor noaptea povestesc adesea despre acţiunea bioenergetică a tablourilor şi sculpturilor. S-a observat că martorii involuntari ai schimbului bioenergetic „muzeistic", de pe diversele părţi ale globului terestru, spun cam acelaşi lucru. Ziua, cînd în săli se află mulţi vizitatori, energetismul oricărei producţii de artă se echilibrează mulţumită suprapunerii numeroaselor fascicule venind de la oameni diferiţi. De aceea influenţa nepotrivită parcă s-ar retrage şi este foarte greu de observat. Fiecare vizitator stabileşte o legătură proprie cu tabloul sau cu un alt exponat din muzeu în conformitate cu ideea lui despre ce a vrut să spună autorul respectivei producţii de artă. Interesant, legătura aceasta este în general unilaterală - tabloul radiază energie de un anume semn dar nu mai poate s-o primească. Dintr-un început, pictura este investită cu energia ei de către autor. Noaptea, cînd nu se mai află nimeni prin săli, acţiunea energetismului exponatelor este suportată de paznici. Au fost cazuri cînd un oarecare tablou îşi alegea o „victimă" şi figura desenată pe pînză începea să-l urmărească pe omul obligat să treacă pe lîngă ea de cîteva ori pe noapte. Dacă „victima" nu avea o apărare solidă a biocîmpului, era foarte posibil să-şi piardă minţile.

Oricare din noi, interesat măcar puţin de tradiţiile şi modul de viaţă japonez, este impresionat de fiecare dată de acel sens universal pe care locuitorii ţării Soarelui-Răsare îl atribuie tuturor lucrurilor din jur. Şi asta nu priveşte doar Natura, pietrele şi arborii, dar şi diversele obiecte, la prima vedere, neînsufleţite. Fiecare lucru are energetismul lui şi poartă în el semnul fiintării. Fiecare obiect este un mic Univers, întruchiparea armoniei forţelor Ynn şi Yang, Luminii şi întunericului, energiei pozitive şi negative. Oricare, fie şi cea mai mică particulă din lumea înconjurătoare, are rolul ei, determină şi susţine existenţa noastră. Însemnătate poate să aibă şi o piatră obişnuită de lîngă prag, de care te-ai împiedicat ieşind din casă. Trebuie s-o iei cu tine fiindcă sau te avertizează asupra unui pericol, sau îţi este dată de sus să te ajute în vreo treabă dificilă. Japonezii păstrează cu grijă cîmpul informaţional al obiectelor. De exemplu, niciodată nu curăţa pînă la luciu vesela de argint: ei spun că astfel poate să dispară „farmecul lucrurilor", că se va pierde un anume sens, se va strica echilibrul energetic, şi înţelegerea armonioasă a tot ceea ce se petrece cu noi. Sunt foarte atenţi

Scanned with OKEN Scanner

la curăţenia casei. Intrînd într-o încăpere îşi lasă încălţămintea la intrare pentru a conserva energetismul locuinţei. Informaţia străină, negativă, nu trebuie să se lipească de obiecte şi să deturneze mersul firesc al evenimentelor. O atitudine cu totul specială au japonezii faţă de oglinzi, doar Umbra este realitatea reflectată în oglindă. În sine, oglinda-obiect păstrează informaţii despre orice s-a întîmplat alături. Pe lîngă aceasta există însă şi oglinda închipuită în care ne reprezentăm reflectarea în gîndurile cuiva, în sufletul cuiva. Această reflectare ruptă întîmplător din fluxul general al energiei dirijate este captată de noi şi suntem nevoiţi să primim un energetism străin.

Oare poate fi asemănată această reflectare cu cea din nori? Ţineţi minte legenda despre felul în care oamenii din Rusia, acum o mie de ani, au văzut pe cerul acoperit de nori călăreţi în goană şi au conchis că a venit sfîrşitul lumii. Abia în timpurile noastre oamenii de ştiinţă au stabilit că a fost o reflectare a unei lupte adevărate ce se dădea în acel moment în cu totul altă parte a Europei. La japonezi orice eveniment are reflectarea lui în lucrurile înconjurătoare şi fiecare om vede nu doar liniile obiectului, dar şi conturul lui energetic. Altfel spus, fiecare lucru este o oglindă care poate trimite o reflectare la orice distanţă, în alt capăt al ţării şi să se întrupeze cu totul neaşteptat într-un alt om sau obiect. Urmînd o astfel de reflectare a lumii trebuie să fim gata în orice moment să primim informaţii de la lucrurile dăruite nouă. Dacă se întîmplă ceva cu oamenii care au stabilit fără să vrea o legătură energetică cu noi prin intermediul obiectelor neînsufleţite o vom simţi neapărat, într-o măsură sau alta. Se pot indica multe cazuri în care obiectele dăruite (vaze de cristal, oglinzi, pietre preţioase şi bijuterii) începeau dintr-o dată „să se tulbure", plesneau sau dispăreau cu totul dacă omul al cărui energetism îşi pusese amprenta asupra acestor lucruri păţea vreun necaz. Dacă totul se termina cu bine, obiectele se găseau sau îşi recăpătau chipul de odinioară.

Şi în Rusia oglinzile au fost investite cu o forţă magică. Oglinda era folosită la ghicit. Se considera că în anumite condiţii poţi să vezi în ea ceea ce era imposibil de văzut în viaţa obişnuită. Aici, ca şi la japonezi, avem ipoteza că în oglinzi se reflectă informaţia despre cele petrecute în cu totul alt loc. In ele se pot zări cei morţi. Pînă în prezent există obiceiul de a acoperi toate oglinzile din casa în care a murit un om pentru ca imaginea lui să nu se reflecte pe suprafaţa oglinzii. Pe de altă parte, oglinda ajuta întotdeauna în viaţa reală să scapi de vrăjitorii - dacă omului îi apărea chipul unui defunct şi încă foarte clar, trebuia să i se pună în faţă o oglindă. Şi fantoma dispărea imediat.

Legătura energetică cu oamenii apropiaţi decedaţi se păstrează pe tot

Scanned with OKEN Scanner

restul vieţii noastre. Informaţia rămîne în lucrurile omului, în papucii de casă, în acoperămîntul pentru cap şi în hainele venite în atingere cu pielea. Noi încercăm să păstrăm doar acele obiecte pe care omul le-a folosit în timpul vieţii, cît a fost sănătos. Dar aşternutul pe care a murit cineva apropiat nu este de obicei lăsat în casă - se ard cearceafurile, pătura, perna, pentru a distruge chiar şi amintirea despre moarte, pentru a alunga informaţia negativă. Strămoşii noştri scoteau din casă vasele cu care fusese spălat mortul, pieptănul cu care fusese pieptănat; îngropau aceste lucruri sau le aruncau într-un rîu pentru a alunga moartea din casă. Pînă şi atingerea de mort se considera dăunătoare, după înmormîntare toţi trebuiau să treacă printr-o purificare (slavii îşi apropiau mîinile de foc, grecii antici săvîrşeau un ritual special). O asemenea atitudine faţă de mort se conservă pînă în zilele noastre. Este cunoscut cazul în care oamenii, petrecînd involuntar cîteva ore lîngă un cadavru, mureau şi asta avea legătură chiar cu energetismul lucrurilor.

Această istorie s-a petrecut la sfîrşitul secolului al XIX-lea la Petersburg. Într-o familie bogată a murit pe neaşteptate o fată tînără. Înmormîntarea celor necăsătoriţi se făcea atunci în haine de nuntă, de aceea părinţii răposatei au chemat o croitoreasă şi au rugat-o să-i coasă urgent rochia.

Croitoreasa, care era şi ea foarte tînără, o adolescentă, a stat lîngă moartă toată noaptea şi potrivindu-i rochia a înţepat fără să vrea cadavrul apoi s-a înţepat pe ea. În ziua următoare croitoreasa a murit brusc de pe urma contaminării cu otravă de cadavru, după cum se considera atunci. Acum este greu de spus ce s-a întîmplat într-adevăr, dar prezenţa în toată această istorie a obiectului-mijlocitor între Viaţă şi Moarte nu lasă îndoieli în privinţa faptului că energetismul negativ trece asupra lucrurilor şi prin ele dăunează celor vii.

Avem o cu totul altă atitudine faţă de obiectele pe care omul ce ne-a părăsit le-a folosit în timpul vieţii - le păstrăm cu grijă, le lăsăm moştenire nimicuri „preţioase", portofele, ceasuri şi covoraşe. Experienţa multor oameni a demonstrat că aceste lucruri devin „mijlocitori" energetici între cei care au părăsit această lume şi supravieţuitorii lor. Cea mai mare cantitate de informaţie o deţine cheia casei de care s-a folosit decedatul. Cheia poate fi un talisman care să protejeze de influenţa energiei străine, negative, să ajute la înlăturarea obstacolelor vieţii, „deschizînd" orice uşă. Acelaşi efect îl poate avea vesela. De exemplu mulţi ani pe autor l-a ajutat o cană de porţelan rămasă de la tatăl lui. Era de ajuns să toarne în ea ceai fierbinte, cum se şi evaporau toate gîndurile neplăcute odată cu aburul ce se ridica din cană şi în minte îi venea soluţia unei probleme ce părea de nerezolvat. Un astfel de lucru poate fi asemănat cu vasul plin de energie vitală a unui om ce iubeşte.

Scanned with OKEN Scanner

Pentru că am amintit de veselă să mai povestim o istorie ce s-a petrecut cu mulți ani în urmă. Un oarecare inginer, specialist în termotehnică, era în armată la armă-chimică și pentru o vreme a lucrat la un depozit unde se păstrau materiale explozive. Odată, la ziua de naștere a nevestei, a adus acasă patru pahare de sticlă și puțin ulei de floarea soarelui într-o eprubetă. N-a mai putut să-i ofere nimic altceva de ziua ei, deși în acele vremuri grele de după război toate acestea erau deja o sărbătoare. După cîteva luni bărbatul (era cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît soția) a murit de congestie pulmonară, s-a spus că din pricina unei tuberculoze nevindecate care l-a chinui mai mulți ani. Prima zi de naștere a mamei după moartea tatei n-am serbat-o, ne-am adunat seara la un ceai. Și dintr-o dată unul din paharele dăruite anul trecut de tata nu a plesnit pur și simplu, ci a explodat.

Paharele se foloseau deja de un an și niciodată nu se întîmplase ceva asemănător, nici unul din ele nu plesnise de la apa clocotită, nici un pahar nu fusese spart. Iar aici, nu se știe de ce, chiar pe masă, a explodat un pahar gol, fără ca cineva să-l atingă. Au rămas trei dintre paharele tatei, am continuat să bem din ele ceai, dar în fiecare din următoarele zile de naștere istoria se repeta - exploda cuminte paharul următor și neapărat cînd era gol. Nu se vorbea atunci despre nici un fel de bioenergie și cu atît mai puțin de legături bio-energo-informaționale, totuși mama credea că paharele au în ele ultima dorință a tatei, să fie pomenit în ziua de naștere a celui mai apropiat om. După cinci ani de la acea zi de naștere, a plesnit ușor și s-a desfăcut în două bucăți ultimul pahar. Mama a izbucnit în plîns spunînd că ne-a părăsit ceva foarte drag, că și celelalte lucruri ale tatei vor tăcea de-acum înainte.

Dar, de fapt, conform cu credințele populare, vasele se sparg a noroc. Există o explicație - farfuria poate reacționa la ambianța energetică nefastă din casă. Dacă farfuria se sparge din întîmplare înseamnă că a existat o condiție prealabilă, omul era nervos, cîmpul lui în acel moment era deformat și lucrul, spărgîndu-se în mod involuntar, l-a ajutat să se elibereze de energia negativă. Nu degeaba farfuriile sparte sunt socotite atributul obligatoriu al certurilor în familie. Ai spart vreo două farfurii - ai scăpat de stres, ai vărsat energia negativă, i-ai păsuit pe cei apropiați.

La un loc cu vesela se sparg în mici fărîme și toate nefericirile. Tinerii căsătoriți sparg la nuntă în mod special paharele, pășind apoi peste cioburi pentru a trăi în pace și bună înțelegere. Dimpotrivă, ghinion aduce în casă ceașca plesnită; exact acolo, în acea dungă întunecată se poate aduna informația negativă, dăunătoare, pe care n-o poți spăla oricît ai freca ceașca.

Probabil ați observat că nu vă place să primiți cadouri de la oamenii antipatici. Dacă nu putem evita oferta, încercăm să scăpăm cumva de aceste

Scanned with OKEN Scanner

lucruri. Nu este voie să dai mai departe cadourile deoarece atitudinea ta negativă față de primul care a dăruit, cel antipatic, se transferă fără să vrem noului posesor al obiectului. O informație se așează peste altă informație. În același timp merită să fim mai atenți cînd returnăm cadourile celor care ne iubesc. Amintiți-vă „Brățara de granate" a lui Aleksandr Ivanovici Kuprin. Cadoul impresionant al modestului funcționar Jeltkov nu a putut fi apreciat la valoarea lui. Iubirea secretă a unui necunoscut nu făcea decît s-o irite pe prințesa Vera Nicolaevna. Dar brățara purta în sine o mare taină a iubirii și această taină a fost încredințată Verei Nicolaevna. În scrisoarea funcționarului îndrăgostit erau cuvintele: „La mijloc, între pietrele mari, Dumneavoastră veți vedea o piatră verde. Este un fel foarte rar de granat - granatul verde. După datina veche, care s-a conservat în familia noastră, el are proprietatea de a transmite femeilor ce-l poartă darul previziunii și le alungă gîndurile grele, iar pe bărbați îi ocrotește de moartea violentă." Fascicolul energetic a fost dirijat și s-a întors la Jeltkov în întregime deformat. Caseta cu brățara a fost în mîinile Verei Nikolaevna, ca și în cele ale soțului și fratelui ei. Nu a mai rămas nici o speranță, cercul s-a închis. Funcționarul a murit reușind să se folosească de forța iubirii din el. Rugămintea lui a fost să se atîrne brățara de o icoană catolică, știind că în această lume pieritoare un astfel de lucru poate fi lăsat doar în mila Maicii Domnului.

Atitudinea față de cadourile primite are o mare influență asupra energetismului propriu al omului. Cadourile de la oamenii apropiați sunt puse la vedere astfel încît să ne putem atinge de ele, să le luăm în mînă cît mai des posibil. Sunt vizate aici mai ales cadourile făcute de mîinile copiilor. Desenele care ne impresionează, colajele hazlii, jucăriile moi, cusute grosolan, fără pricepere, ne dau o energie luminoasă, pozitivă și în plus uniformizează aura obiectelor neînsuflețite ce se află alături. Primind un cadou de la un om apropiat ne dotăm și cu o părticică din energia lui „bună", pozitivă. Dacă nu ne folosim de cadou energia rămîne neconsumată și ar fi putut să se întoarcă la ofertant într-un flux de cîteva ori mai intens.

Iată istoria unei casete de lemn ce i-a fost dăruită cu mulți ani în urmă unei fetițe. Acum fetița este o femeie în toată firea, are la rîndul ei copii și nepoți dar caseta o păstrează încă. Și cu toate că femeia nu se remarcă prin grija față de aspect și în casă la ea domnește neorînduiala, totuși lucrurile care măcar o dată s-au aflat în casetă nu se mai pierd, nu se știe de ce. Sunt scoase, puse unde se nimerește, iar ele, într-un chip de neînțeles, se regăsesc la locul lor - ace de păr, agrafe, mărgele și cercei parcă s-ar sălta prin aer din orice colț al apartamentului înapoi la locul lor. Femeia crede cu sfințenie că omul care i-a dăruit odinioară caseta și-a înzestrat cadoul cu un energetism fermecat. Totodată lucrurile ce se află în casetă au același tip de

Scanned with OKEN Scanner

energetism, sunt funcţionale multă vreme, nu se rup, acele de păr nu zgîrie pielea capului, firele mărgelelor nu se rup, deşi au şi ele o vîrstă.

De demult, oamenii au crezut că între entităţile vii şi obiectele neînsufleţite se stabileşte o legătură trainică, invizibilă. În conformitate cu postulatele vechilor religii, sufletul aparţine nu doar omului, ci şi animalelor, plantelor şi lucrurilor. Acum din punctul de vedere al bioenergeticii contemporane se poate explica uşor de ce oamenii se închinau unor obiecte, îşi alcătuiau aşa numitele „fetişuri" sub forma amuletelor şi a simbolurilor protectoare. Pe deasupra, lucrul devenea un obiect bio-energo-informaţional de reală valoare doar dacă privirea omului se oprea asupra lui sau era atins de mîna acestuia. Orice piatră are energetismul ei, dar să producă un schimb bio-energo-informaţional poate doar cu ajutorul omului. Este curios că strămoşii noştri se comportau diferit cu obiectele. Păstrau cu grijă amuletele, se închinau idolilor de piatră şi-n acelaşi timp aruncau fără regrete obiecte „contaminate" de energetismul negativ. De exemplu, din corpul bolnavului putea fi scos duhul ce-l incomoda pe om şi se transfera într-o podoabă sau cîrpă, fie pentru a o arunca, fie pentru a o arde complet. Oamenii mai credeau că sufletul unui om apropiat se întrupează parţial după moarte într-un obiect oarecare pentru a putea fi alături de sufletele omeneşti înrudite. Energia vitală putea de asemeni, conform credinţelor, să se găsească în afara corpului. Amintiţi-vă de popularul basm rusesc despre Scheletul Nemuritor: Acolo, pe o insulă creştea un stejar, sub stejar era îngropată o ladă, în ladă - un iepure, în iepure - o raţă, în raţă - un ou, în ou - un ac. Rupi acul - şi Scheletul Nemuritor şi-a găsit moartea! Pe Schelet nu. L-a salvat o apărare atît de multiplu stratificată energetic, Prinţul Ivan tot a găsit oul cu pricina şi l-a omorît pe prigonitor.

Energia noastră vitală se conservă într-o măsură sau alta nu doar în părul şi în unghiile tăiate, dar şi în orice obiect pe care l-am atins vreodată. Nu este un secret că multe ritualuri magice se bazează pe utilizarea obiectelor ce aparţin unui anumit om.

Intrarea prin vrăjirea unui lucru, în energetismul altuia, în spaţiul lui vital pentru o vreme, poate desigur modifica parametrii biocîmpului, dar în cazul unei apărări corecte toate ritualurile magice se vor dovedi inutile şi paguba va fi numai a vrăjitorului.

În relaţia dintre soţ şi soţie o importanţă majoră o au verighetele care conţin informaţii despre trecutul şi viitorul familiei. Se consideră că scăparea verighetei pe jos în timpul cununiei este o prevestire a viitoarelor necazuri din familie. Există o mulţime de confirmări ale acestei superstiţii. Se mai spune despre verighetă că sub nici o formă nu trebuie pusă în mîna unui om străin şi cu atît mai puţin dată spre încercare. Credinţa respectivă

Scanned with OKEN Scanner

le vizează în special pe femei. Dacă totuşi verigheta a fost în mîini străine trebuie neapărat „curățată" pentru a-i returna energetismul specific. Pentru aceasta se poate pune o vreme verigheta sau inelul într-un pahar cu soluție de sare. Dar dacă unul din soți a pierdut verigheta el poate să rupă legătura bioenergetică cu „jumătatea" lui şi căsătoria se dizolvă. Deşi, pe de altă parte, verigheta se pierde cel mai adesea după ce deja relațiile din familie s-au destrămat definitiv şi prin aceasta doar se grăbeşte procesul despărțirii. S-a observat de asemeni că verigheta aparținînd celuilalt soț se pierde şi ea sau este vîndută printr-o încercare instinctivă de a rupe legătura cu trecutul. În acelaşi timp ne sunt cunoscute cazurile în care verigheta bunicii a fost transmisă din generație în generație şi de fiecare dată la constituirea unei noi familii aducea noroc noii perechi.

Lucrurile ce au o aură proprie pot s-o modifice după dorința omului şi chiar să se jertfească de dragul bunăstării stăpînului. Este adevărat că aceasta se întîmplă doar cu acele obiecte care n-au trecut de cîteva ori din mînă în mînă. De exemplu, un energetism special îl au țesăturile realizate din fire naturale - mătase, in, lînă şi bumbac. Cea mai „vie" desigur este mătasea. Există cumva independent, este greu să te foloseşti de ea, s-o subordonezi voinței tale în timpul cusutului. În acelaşi timp, un lucru făcut din mătase naturală rezistă uneori mai mulți ani, chiar se moşteneşte. Bumbacul nu este atît de pretențios, el se supune uşor voinței stăpînului şi păstrează cu plăcere informația încredințată lui. Schimbul bio-energo-informațional în care intră o bucată obişnuită de țesătură te poate elibera de boală şi de energia negativă „lipită", legată de boală. În munții Asiei Centrale, de exemplu, pînă şi astăzi poți să vezi lîngă izvoarele fierbinți, tămăduitoare, copaci cu crengile pline de fîşii de pînză albă. Oamenii cred că boala a plecat de la ei împreună cu această cîrpă strîns legată de creanga copacului.

O mare cantitate de informație poartă cu ei banii. Avem aici în vedere banii lichizi, monedele şi bancnotele. Ar fi interesant de ştiut dacă a încercat cineva să socotească prin cîte mîini trece o bancnotă în tot timpul funcționării ei. Există o zicală rusească: „Prin mîini a trecut şi de mîini s-a lipit". Împreună cu banii „se lipeşte" de noi şi energetismul altora. Nu este admisibil să aduni banii de pe stradă, nu se ştie, poate au fost special aruncați. Există doar multe superstiții: cineva aruncă un ban pentru „vreme bună" iar altcineva chiar şi o bancnotă înainte de o încercare, pentru noroc. Celui care a aruncat o monedă de cinci poate îi va aduce noroc, dar cel ce o va ridica de pe jos o va păți cu siguranță. Mai ales dacă a găsit banul pe drum spre examen, sau înainte de un interviu pentru o slujbă nouă, sau înainte de a cumpăra un oarecare lucru important. Cîte n-au povestit oamenii! Au căzut la examen după ce au luat un ban de pe jos şi la servi-

Scanned with OKEN Scanner

ciu nu au mai fost primiţi. Lucrul cumpărat s-a dovedit defect. Iar toate acestea pentru că pe monede şi bancnote rămîne urma bio-energo-informaţională a omului care a pierdut banii sau i-a aruncat cu un scop oarecare. Şi, în general, s-a observat de mult: banii găsiţi sau furaţi nu aduc fericire. Tot în Rusia se spunea: „Banii sunt ca pietrele, cad greu pe suflet". Cu totul altfel e situaţia în cazul banilor munciţi „cu sudoarea frunţii", primiţi de la casieria uzinei sau ca rest la magazin, chiar dacă au o oarecare informaţie negativă, ea dispare de îndată ce te speli pe mîini.

Energetismul lucrurilor este de aşa natură încît unele din ele pot subordona gîndurile oamenilor, pot cîştiga un ascendent în lupta pentru spaţiul vital. Uneori noi înşine nu înţelegem motivele disconfortului nostru sufletesc, iar explicaţia rezidă în surplusul de obiecte cu care ne înconjurăm cu toţii. Dacă şifonierele sunt ticsite de cîrpe prăfoase mîncate de molii, nu este posibil să trăieşti în bună înţelegere cu tine. •

Dezordinea în aşezarea obiectelor atrage în mod automat o învălmăşeală a gîndurilor, dispare cheful de treabă, iar intenţia de a cumpăra lucruri noi, chiar foarte necesare, te umple de groază. În relaţiile dintre obiectele neînsufleţite funcţionează aceleaşi legi ale bioenergeticii care se aplică şi la oameni. Apa acţionează asupra lucrurilor noastre la fel ca şi asupra noastră - curăţă, îndepărtează din aură informaţia negativă, iar apa sfinţită încarcă şi cu energie luminoasă. La lucruri nu este permis să ne gîndim prea mult dar nu trebuie nici să uităm de ele. Lucrurile uitate, lipsite de atenţie, se pot răzbuna pe om, spre exemplu, să dispară intenţionat din raza vederii. Se vor afla chiar alături, iar noi nu le vom vedea. În afară de aceasta nu avem voie să folosim lucrurile pentru a dăuna celorlalţi şi nu este vorba doar despre arme. Sub stăpînirea noastră se află arme care pot acţiona la distanţă, sunt obiectele legate de oarece ritualuri magice. Există o mulţime de mijloace pentru a influenţa energetismul altui om cu ajutorul obiectelor ce-i aparţin sau prin atribute magice special create pentru aceste ţeluri. Totuşi merită să ne amintim că orice amestec într-un biocîmp străin şi într-un destin străin, oricum am face-o, fie cu ajutorul propriului biocîmp, fie utilizînd lucrurile exterioare, necuvîntătoare, este pasibil de a ne deforma energetismul. Lucrurile trebuie să servească binelui omenesc în numele confortului sufletesc al omului şi fiecare lucru trebuie să-şi cunoască locul său .

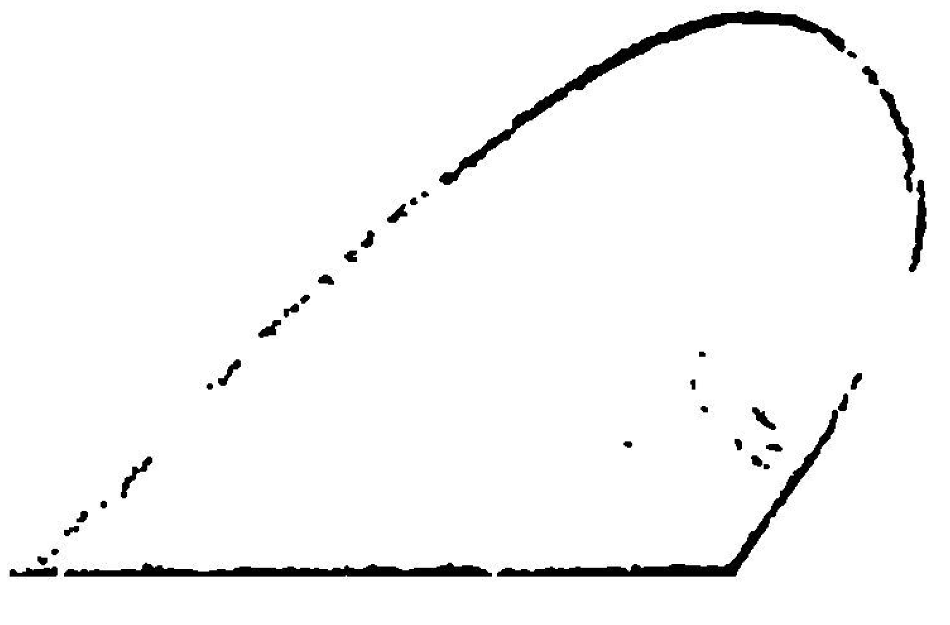

Scanned with OKEN Scanner

BIOENERGETISMUL CASEI

O influenţă enormă o au în distribuirea curenţilor energo-informaţionali din locuinţa noastră plantele de interior. Cu totul specială este importanţa lor în apartament, întrucît o casă singulară este prin ea însăşi un tot împărţit în mici lumi energetice, în care funcţionează legi proprii ale schimbului energetic. Plantele „corectează" traseele strîmbe ale fascicolelor informaţionale, absorb energia negativă ce se iveşte fără greş acolo unde trăiesc oameni. Am vorbit mult deja despre arbori-donatori şi vampiri, iată deci că plantele de interior pot să genereze cam acelaşi tip de acţiune, doar că influenţa lor este cu mult mai slabă.

Energia negativă poate fi împrăştiată din „zonele stagnante" de plantele cu coroană stufoasă, de exemplu, trandafirul chinezesc sau unul din soiurile de iederă pe care le numim în popor „mesteacăn". Ajută de asemeni palmierul şi ficusul, lămîiul şi grepfruitul, deşi nu întotdeauna rezistă fluxului de energie negativă avînd adesea ele însele nevoie de protecţie. Pentru împrăştierea energiei negative sunt bune şi plantele ale căror frunze emană uleiuri eterice sau plantele cu flori ce au un miros specific, muşcata, de exemplu. Totuşi este insuficient să împrăştii energia negativă, de ea trebuie să scapi cu totul. Informaţia de prisos şi radiaţiile dăunătoare care traumatizează biocîmpul uman sunt absorbite de plantele cu frunze cărnoase, compacte - aloe, cactuşi.

Nu-i mai puţin adevărat că unele plante de interior pot face rău. Totul depinde de rezistenţa individuală şi de bioenergetismul personal. Dacă ceva de la plantă vă deranjează, mirosul de exemplu, sau nuanţa frunzelor, este bine să nu ignoraţi aceste semnale şi să vă dispersaţi de o astfel de plantă. Se ştie, de exemplu, că unele varietăţi de liane pot avea o influenţă rea asupra înţelegerii reciproce dintre soţi, pot „înşela" biocîmpul unora

Scanned with OKEN Scanner

dintre membrii familiei (cel mai adesea - bărbatul care, după cum se spune, poate chiar să părăsească familia). Sau se întîmplă astfel: careva dintre ai casei posedă un bioenergetism incompatibil cu al vreunei plante din apartament. În prezența lui florile se ofilesc de parcă n-ar fi udate. În general, plantele manifestă o sensibilitate uimitoare în raport cu mediul. Ele, ca și oamenii, au discordanțe ale ritmurilor biologice și asta se manifestă nu doar în „relațiile" dintre plante, dar și în schimbul bio-energo-informațional dintre plante și organismele vii.

Animalele de casă, ca plantele și oamenii, pot de asemenea să fie donatori și vampiri. Iar dacă plantele dezvoltă o calitate sau alta prin ele însele, „vampirismul" animalelor depinde mult de educația și atenția pe care le-o acordă oamenii. S-a observat de mult că pisicile sunt atrase de energia negativă, ele sunt capabile să absoarbă informația negativă în cantități incredibile. Cel mai important este ca în casă să se afle o sursă de informație negativă, adică un stăpîn căruia pisicile să-i ajute cu bucurie să se elibereze de starea de stres. Uneori anulează și simptomele unor îmbolnăviri cum ar fi durerea de cap, provocată de o tensiune crescută. Animalele noastre de casă posedă aptitudini bioenergetice unice - pisica găsește fără greș sursa de energie negativă sau locul în care ea se acumulează în permanență și acolo își face culcuș. La fel se aciuează lîngă mijlocul stăpînei, dacă pe aceasta o doare ficatul, i se culcă de-a dreptul pe cap dacă simte că trebuie să-i ia durerea de cap, pe burtă, pe umăr, în general exact acolo unde în momentul respectiv se află sursa neliniștii dumneavoastră. Dar iată că reacția ce apare la cîine în cazul disconfortului bioenergetic din apartament este contrară, el nu se va culca pentru nimic în lume acolo unde se intersectează curenții energetici (acum numim astfel de locuri „zone geopatogene"). Cu atît mai mult nu merită să amintim odată în plus de felul în care reacționează cîinele la oamenii-vampiri energetici. Pur și simplu nu-i suportă. Pe lîngă aceasta cîinii simt ceea ce nu este accesibil ochiului nostru - „forța necurată" sub forma condensului de energie negativă. Dacă ar fi să-i urmărești cu atenție pe prietenii patrupezi ai putea să detectezi colțurile din apartament în care este neapărat necesar, prin vreun mijloc, să corectezi cîmpul bioenergetic.

Dacă nu aveți animale de casă puteți încerca să „puneți în evidență" singur zonele geopatogene din propriul apartament. Pentru aceasta trebuie să faceți un pendul: să atîrnați de un fir un obiect metalic nu prea mare, o piuliță de exemplu, dar și mai bine un inel pentru a nu strica echilibrul. Cu pendulul în mînă fiecare dintre ai casei să străbată pe rînd toată locuința. În zonele nefaste, plasate la intersecția curenților energetici, bucățica de metal începe să se miște circular. Dacă balansează într-un singur plan (ver-

Scanned with OKEN Scanner

tical) sau „tace" cu desăvîrşire înseamnă că vă aflaţi în afara unei zone patogene. Distanţa dintre „nodurile energetice" nu depăşeşte de obicei doi metri, doi metri şi jumătate. În consecinţă aşezîndu-ne mobila în apartament nu trebuie să punem capul patului într-o zonă patogenă.

O bogată informaţie o au pereţii casei dumneavoastră. Dacă ar fi să luăm în consideraţie faptul că fiecare suprafaţă, orice obiect neînsufleţit se „îmbibă" de informaţie, atunci trebuie să recunoaştem că pereţii, podeaua şi tavanul au sarcini deosebite în schimbul bio-energo-informaţional „domestic". Strămoşii noştri „afumau" forţa necurată în fumul focului. În bordeiele ruseşti se obişnuia să se curеţe pînă la alb podeaua de lemn, laviţele şi mesele. Şi nu se reduce totul la nişte principii igienice, oamenii încercau prin vreun fel oarecare să menţină un energetism curat al aurei casei. Ţineţi minte de „Lunea cea curată" de după Lăsatul secului cînd trebuia să speli şi să freci tot, pentru a distruge duhul mîncării de frupt şi veselia prea îndrăzneaţă, pentru a intra în Marele Post cu gînduri luminoase şi cugetul curat?

O influenţă benefică asupra energetismului casei o au pereţii din lemn iar dacă locuinţa este de piatră sau beton cel mai bine este să spoiţi totul cu var.

Am vorbit deja despre atributul oglinzii, capabilă să păstreze în ea mulţi ani informaţia. În apartament este interzis să puneţi oglinzi vechi ce au deja o istorie a lor. Aţi auzit, desigur, poveşti despre oglinzile „ucigaşe" care au fost cîndva martore ale crimelor sau întîmplărilor rele. Informaţia negativă se acumulează în „spatele oglinzii", dar nu stă acolo pasiv ci se manifestă din cînd în cînd, mai ales atunci cînd în sfera de influenţă a ei nimereşte un obiect nou, omul cu biocîmpul lui. De aceea oglinda din casa noastră trebuie să fie doar nouă sau să aibă un energetism „verificat". O oglindă „curată" poate să prezinte o influenţă benefică uriaşă asupra energetismului casnic. Dacă o plasăm la locul potrivit ne „lărgeşte" considerabil spaţiul energetic. De exemplu, dacă o atîrnăm oblic faţă de pat astfel încît să se reflecte intrarea în cameră omul nu se va mai afla în zona „stagnării" energetice. Fluxul energetic va fi liber să vină către el. În acelaşi timp, oglinda va reflecta şi fascicolul de energie negativă care poate proveni de la cel ce intră în cameră.

O influenţă considerabilă asupra distribuţiei energiei din casa noastră o are forma camerei, golul uşilor şi al ferestrelor. Pentru ferestre şi uşi este de preferat forma rotunjită sus, în „arcadă" care dă o undă energetică „blîndă". Într-o cameră cu astfel de ferestre energia intră uniform, nu există spini energetici izolaţi a căror apariţie este posibilă la distribuirea energiei prin spărturi cu unghiuri drepte şi ascuţite.

Despre forma ferestrelor şi a uşilor se poate vorbi la nesfîrşit, totuşi

Scanned with OKEN Scanner

condiţia principală pentru conservarea energiei pozitive a casei este aceea ca locuinţa să fie a dumneavoastră. Desigur, nu toată lumea are un domiciliu propriu, dar numărul de metri pătraţi încă nu înseamnă nimic. Casa poate fi construită în suflet şi transferată pe bucăţica minusculă de spaţiu locuibil atribuită dumneavoastră. Pînă şi o cameră singulară, şi o cuşetă pe un vapor pot deveni pentru noi „acasă" şi atunci orice deficienţe de arhitectură vor trece pe planul doi. Cu ajutorul imaginaţiei şi al cîtorva detalii sub formă de obiecte, lămpi, flori, decoraţiuni, fiecare din noi, fără să apeleze la topor şi rindea, va putea să niveleze toate unghiurile ascuţite, să lărgească spaţiul şi să trăiască în pace şi confort. Şi fie ca acolo pe pervaz, lîngă ghiveciul cu muşcate, să stea pisica dumneavoastră preferată.

Scanned with OKEN Scanner

MODALITĂŢILE ACTUALE DE PROTECŢIE ÎMPOTRIVA INFLUENŢELOR EXTERNE ALE MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR ŞI ALE ALTUI CÎMP NEGATIV, DIRIJAT

Din punctul de vedere al protecţiei energetice este foarte important felul în care ne alegem oamenii cu care relaţionăm. Alegem inconştient, bazîndu-ne nu numai pe experienţa din trecutul propriu, ci şi pe ştiinţa şi intuiţia puse în noi de Natură şi de experienţa înaintaşilor. Să facem apel la observaţiile psihologilor. De exemplu, aveţi de întrebat pe stradă cum se ajunge la Operă. Dacă sunteţi femeie cel mai adesea vă îndreptaţi din instinct spre o femeie de vîrsta dumneavoastră sau mai în vîrstă sau spre o femeie cu un copil. Aceştia sunt oamenii care fără îndoială au cele mai multe informaţii, bătrînele sunt la curent cu toate, iar femeile cu copii, de regulă, ies doar să se plimbe şi nu sunt limitate de timp în relaţia cu trecătorii întîmplători. Fără să vă daţi seama vă protejaţi de un final nereuşit al convorbirii, de risipă de energie în chestionări ulterioare şi de căutarea unei noi surse de informare. Gradul de încredere faţă de interlocutor se stabileşte la nivelul subconştientului. Închipuiţi-vă cozile dintr-un magazin mare, unde funcţionează doar două case de marcat, la una o blondă, la cea-

Scanned with OKEN Scanner

laltă o brunetă. Şirul de oameni de la blondă va fi neapărat mai mare şi aceasta din cauză că în subconştientul nostru se află înscris faptul că oamenii cu păr de culoare deschisă sunt mai binevoitori. Iar noi luăm în calcul, instinctiv, minimul de risipă energetică pe care îl poate garanta doar atitudinea binevoitoare din partea omului cu care se nimereşte să venim în contact. Toate gesturile noastre sunt determinate de experienţa personală în relaţia reciprocă. De aceea, alegerea partenerului, chiar şi pentru cel mai scurt contact, se petrece la nivelul subconştientului. Oprind pe cineva pe stradă sau aşezîndu-te la coadă la casă nu mediteze îndelung, faci o alegere inconştientă care se bazează pe experienţa noastră din trecut. Toate acestea se referă la scopurile neutre, cînd, în mare, ne este indiferent cu cine intrăm în contact şi de la cine primim informaţia. Repet intenţionat toate acestea pentru că a face cunoştinţă pe stradă de dragul cunoştinţei implică deja cu totul alte priorităţi energetice. Întreaga noastră experienţă din trecut se prelucrează şi apoi se redă în formă redusă. Nu mai trebuie să întoarcem în minte pe toate părţile nimic. Organismul se protejează, el nu va cheltui energie cu cereri pentru a obţine experienţele anterioare. Energetismul nostru în relaţie cu alţi oameni se apără, în primul rînd, din raţiuni pur economice (timpul personal şi cheltuielile energetice), iar, în al doilea rînd, în felul acesta tindem instinctiv să ne menţinem echilibrul emoţional şi sufletesc, încercăm să ocolim situaţiile stresante. De aici rezultă una din cele mai importante reguli ale apărării bioenergetice: aveţi încredere în instinctele şi în intuiţia dumneavoastră, nu reflectaţi îndelung dacă nu este neapărat necesar să faceţi o alegere conştientă şi organismul dumneavoastră nu vă va trăda niciodată.

Principiul de bază al apărării bioenergetice nici măcar nu este acumularea de bioenergie, ci ştiinţa de a vă feri de influenţa negativă, dacă sursa ei se află înăuntrul dumneavoastră (adică vă creaţi singur biocîmpul negativ primind informaţie după lectura unei cărţi, a unui ziar, ascultînd la radio noutăţile sau aflînd ceva neplăcut de la nişte cunoscuţi). De aceea, înainte de toate, trebuie să învăţaţi „să vă scuturaţi" de energia negativă. Munca fizică, mişcările vioaie, duşul rece şi scăldatul în rîuri şi ape limpezi, au ca efect „scuturarea" de energie negativă. Toate acestea activează metabolismul organismului, dau o încărcătură de vitalitate şi în fapt o foarte bună protecţie a biocîmpului. Purificarea, apărarea şi completarea rezervelor de energie vitală şi, mai ales, toate deodată ni le oferă sauna. Aici acţionează energetismul copacilor, al apei şi al căldurii. Bărbaţii, pentru „a se scutura" de energia negativă, cel mai frecvent îşi găsesc o ocupaţie legată de munca fizică grea, încep să taie lemne, să dărîme pereţii unei anexe în demolare, să sape pămîntul sau se duc să joace fotbal. Dar iată că femeile

Scanned with OKEN Scanner

au o paletă mult mai diversificată de astfel de mijloace - se pot sparge vreo două farfurii, se pot spăla rufele, se poate face curăţenie, se poate dansa sau pur şi simplu se poate face o plimbare, în cele din urmă.

Vorbind despre modalităţile de apărare împotriva acţiunii unui cîmp negativ, străin, merită să pomenim încă o dată despre experienţa înaintașilor noştri. Este vorba despre credinţele populare de care sunt legate multe modalităţi de apărare. Ne folosim adesea de ele fără să ne gîndim de unde ştim toate acestea şi despre multe remedii populare, am reuşit deja să vorbim despre aceasta în capitolele anterioare ale cărţii de faţă (arborii, apa, pămîntul, sarea...).

Apărarea prin mijloace verificate de veacuri se face inconştient la nivelul aceleiaşi informaţii codificate în noi. De exemplu, o forţă vitală uriaşă ne poate dărui banalul usturoi. Un om a mîncat în fiecare zi cîte un căţel sau doi de usturoi, n-a fost bolnav niciodată şi a trăit o sută de ani. Totodată usturoiul nu produce doar imunitate faţă de multe boli dar ne şi curăţă de influenţa negativă străină. Nu degeaba credeau oamenii din Rusia că usturoiul sperie forţa necurată. Merită de asemenea să spunem că mirosul usturoiului îi poate reteza vampirului orice poftă de a ne contacta. Desigur, cu acest mijloc nu trebuie exagerat întrucît are o acţiune universală atît faţă de vampiri cît şi faţă de oamenii cu care n-am dori să întrerupem relaţiile. Acum, pornind de la reprezentările bioenergetice accesibile nouă, putem explica posibilităţile unice ale usturoiului. Pînă şi cea mai mică felioară din el are un energetism al ei. Fitocidele secretate de usturoi intră pline de curaj în luptă cu structurile energiei negative, mai ales cu acelea care „se lipesc" de unele suprafeţe, în special de mucoasele şi pielea omului.

Protecţie şi înseninare ne aduc arborii. In tradiţia vechilor slavi, înainte de Rusalii trebuie neapărat să te duci la cimitir să vizitezi mormintele neamurilor şi să aduci în casă crengi de mesteacăn. Sufletele celor apropiaţi trec în ele şi ocrotesc locuinţa de nenorociri. Nu puţine credinţe sunt legate şi de ramurile de salcie, sfinţite în biserică. Se spune că dacă te duci la biserică la slujba de dimineaţă, cu salcie sfinţită şi te uiţi prin ea la lumea adunată, toate vrăjitoarele ţi se vor arăta cu picioarele în sus şi aşa le vei putea recunoaşte imediat. Salcia sfinţită era neapărat atîrnată în casă pentru alungarea puterilor negative, se aruncau rămurele în cuptor, se bătea în perete o bucăţică de salcie pentru ca nimeni din casă să nu se certe şi să nu creeze o atmosferă „tensionată". Se considera de asemenea că dacă mături podeaua casei cu ramuri de salcie, forţa necurată se va speria şi „va fi izgonită cît colo".

Este de înţeles de ce toate colţurile din casă erau stropite cu apă sfinţită de la botez: străbunii noştri ştiau instinctiv că mai ales în colţuri se

Scanned with OKEN Scanner

adună ceea ce numim astăzi energia negativă. Atunci aceste forțe erau denumite simplu „întunecate". Putem găsi oricum multiple confirmări ale faptului că strămoșii noștri, slavii, înțelegeau din bioenergetică evident mai mult decît noi. Să luăm cel puțin obiceiul de a cere putere Maicii-Pămînt. În timpul strîngerii recoltei femeile-secerătoare, după ce legau ultimul snop, cădeau la pămînt și se rostogoleau pe bucata lucrată, apăsîndu-se de ea și cerînd pămîntului să le întoarcă puterile irosite.

Se pot aminti și alte multe credințe populare legate de conservarea energetismului pozitiv al casei, în general, și al cîmpului omului, în particular. Să luăm doar obiceiul de a prinde un ac în partea dinăuntru a îmbrăcămintții. De fapt, vîrful acului ascunde o putere uriașă, ca orice obiect ce înțeapă. El se poate împotrivi, poate deregla mișcarea dirijată a fluxului de energie negativă.

Poți ocoli multe necazuri dacă te comporți atent cu părul tău. Nimic din ceea ce se află pe corpul uman nu conține atîta informație ca părul, unghiile și dinții. Avem aici în vedere părticelele din noi înșine de care ne debarasăm în permanență. Se spune că propriul păr și unghiile tăiate la fel ca și dinții căzuți nu trebuie aruncate pentru că pot nimeri întîmplător în raza vizuală a cuiva și nu există garanții că „ochiul" va fi bun. De aceea, oamenii înțelepți sau își ard părul și unghiile sau le îngroapă. În popor există o credință: pentru ca nașterea să fie fără complicații, gravidele nu au voie să se tundă. Această superstiție este întru totul justificată, în părul tăiat rămîne o părticică din cîmpul comun bio-energo-informațional al viitoarei mame și al copilului ei și să strici echilibrul pînă la nașterea copilului nu este îngăduit. Din același motiv nu sunt tunși copiii de pînă la un an.

Problema privind eficiența unei metode sau a alteia în strategia de apărare este destul de controversată. Fiecare din noi își recunoaște doar procedurile personale dobîndite în cele mai multe cazuri prin nivelul inconștient și fundamentate pe situații deja trăite. Pentru a evita acțiunea directă a energetismului negativ trebuie, în primul rînd, să-ți definești propriul potențial bioenergetic, altfel spus „imunitatea energetică".

Răspundeți-vă singuri la întrebarea: ce faceți cel mai adesea pentru a evita contactul cu un indezirabil? Desigur, plecați. Ocoliți un răspuns, plecați de la un serviciu care nu vă place, vă părăsiți nevasta dacă viața împreună devine insuportabilă, abandonați o gloată turbulentă, coborîți cît mai curînd dacă este posibil dintr-un tramvai supraaglomerat... în sfîrșit, în anumite condiții vă străduiți să nu dați nas în nas cu oameni pe care-i vedeți pentru prima dată în viață, doar așa, pentru orice eventualitate. De exemplu, dacă mă plimb prin pădure în singurătate mă deranjează pînă și gîndul de a întîlni pe cineva în drum, de a conversa cu el, fie el un culegă-

Scanned with OKEN Scanner

tor de ciuperci sau o mătuşă cu găleata plină de zmeură. De aceea zărind în pădure un om, întotdeauna încerc să-l ocolesc. Cu atît mai mult cu cît prin pădure circulă nu numai culegători de ciuperci şi mătuşi cu găleţi de zmeură, ci şi persoane ale căror intenţii sunt greu de stabilit la distanţă. „Plecarea" este chiar tendinţa instinctivă de conservare a spaţiului vital propriu. În acest caz nu este deloc obligatoriu să fugi unde vezi cu ochii, fără să mai priveşti în urmă. Uneori este suficient să ieşi din cameră sau să te întorci cu spatele la om, sau să te prefaci că dormi lăsînd să-ţi cadă capul pe masă.

Următorul mijloc de apărare, ca importanţă şi cel mai des folosit, este tăcerea. Nu degeaba au inventat oamenii regula de aur a tăcerii. Cel care ştie să tacă, în general, şi, mai ales să tacă atunci cînd trebuie, se află deja la jumătatea drumului spre echilibru energetic. Dar nici lucrul acesta nu-i de-ajuns, omul tăcut prin el însuşi, fie şi neintenţionat, capătă însuşiri de vampir. Închipuiţi-vă o situaţie obişnuită: soţia îl ceartă pe soţ degeaba şi încearcă să-l provoace la o atitudine similară pentru a încinge un schimb de cuvinte tari şi a „vampiriza" un pic spre propria-i delectare. Dar el se culcă pe canapea se întoarce cu spatele la ea şi se face că a adormit. Adică, a pus între el şi nevastă un zid energetic de tăcere. Iată şi expresia „ca nuca-n perete". Dacă ar fi să-ţi închipui că zidul este de oglindă, energia negativă nu se răspîndeşte pur şi simplu prin apartament ci se îndreaptă înapoi către sursă, în cazul de faţă spre cel care a pus de-o ceartă. Se poate merge mai departe: nu doar să aşezi un zid, ci să te înconjori din toate părţile de patru pereţi, să te culci pe spate şi să-ţi închipui cerul albastru deasupra ta. Este mai bine să nu-ţi pironeşti privirea în perete, lasă-i s-o facă pe interlocutorii tăi. Tăcerea îi mai dă omului un avantaj important faţă de guralivi şi încă pe toată viaţa. Mama îmi spunea adesea în copilărie: „Să nu povesteşti niciodată, nimănui despre tine şi familia ta". Părinţii noştri, educaţi într-o teamă permanentă pentru viaţa lor şi a celor apropiaţi, înţelegeau foarte bine: mai întîi că nu interesa pe nimeni ce relaţii sunt într-o familie, cu detalii cu tot. În al doilea rînd, chiar voi veţi uita ce aţi spus şi asta se poate întoarce împotriva voastră în chipul cel mai neaşteptat. Mama înţelegea instinctiv că un secret împărtăşit unui om oarecare ia din energia vitală, adică informaţia începe deja să „vampirizeze", atîrnînd în aer sub forma condensului de energie negativă. Şi să nu mai vorbim aici de adevărata catastrofă a istoriei ruseşti.

Dar să ne întoarcem spre modalităţile concrete de apărare în condiţii determinate. Dacă nu reuşiţi să evitaţi contactul cu un scandalagiu sau cu şeful pus pe săpuneală, puteţi utiliza „ciuca din buzunar"; tradus în vorbe: să răspundeţi cu o privire sinceră şi devotată, cu ochii larg deschişi, rosto-

Scanned with OKEN Scanner

goliți puțin în sus, din care cauză privirea devine puțin tulbure. În acest timp să nu spuneți nimic, dar să dați din cap a confirmare și să țineți în buzunar o ciucă adevărată. Fiindcă veni vorba, cu ciuca vinovatului „îi merge" să-și justifice cele mai stupide greșeli de la servici și, s-ar părea, cel mai stupid mod de a încălca disciplina muncii.

Probabil că țineți minte acel joc naiv: dacă îți spun ceva, dar în timpul ăsta îmi țin degetele încrucișate, înseamnă că nu răspund pentru vorbele mele și tot ce-am spus poate fi neadevărat, și tu ești de vină că nu te-ai uitat la timp la mîinile mele. Degetele încrucișate sunt nimic altceva decît cea mai primitivă închidere a conturului cîmpului energetic. Să închizi cîmpul asupra ta se poate prin orice încrucișare de mîini sau picioare. În afară de asta, dacă ridici mîinile și le apropii încet una de alta deasupra capului, se produce o închidere completă a propriului cîmp energetic. Se poate de asemeni să execuți în mod constant o manipulare simplă - să unești pentru început degetele, arătător și policar, ale ambelor mîini iar apoi să lași să se atingă degetele mijlocii, inelare și mici. Trebuie să înveți să închizi conturul cu mîinile din timp, fără să aștepți ca cineva să-ți trimită asupra ta cîmpul lui negativ. Aceasta este una din modalitățile de creștere a imunității energetice.

Mai există o metodă, a „scuturării" de energia negativă, dacă vi se pare că a reușit să acționeze asupra dumneavoastră. Această metodă este cu deosebire eficientă cînd persoana care încearcă să vă influențeze este de față. Nu vă intimidați dacă gesturile dumneavoastră vor părea stranii, în fond ce este mai important pentru dumneavoastră? Să vă mențineți echilibrul sufletesc! Iar vampirul prezent la acestea puțin probabil să fie șocat de cele văzute. În orice caz, priveliștea neobișnuită îl va abate cel puțin pentru o vreme. Prin urmare stați cu fața spre omul care v-a luat din energie și a provocat stricăciuni învelișului cîmpului dumneavoastră. Stați drept cu picioarele puțin îndepărtate și cu mîinile larg desfăcute în lateral. Încet, la inspirare, începeți să ridicați mîinile astfel încît să desenați lin un semicerc mare în aer. Acum mîinile sunt întinse în sus deasupra capului. Nu le îndoiți! În această poziție încremeniți pentru o secundă, rețineți-vă respirația la inspirare. Acesta este momentul în care v-ați desfășurat apărarea, v-ați reglat biocîmpul, energia internă a atins echilibrul, fascicolele de energie legate de toate ceakhrele s-au închis în cîteva cercuri Iar acum aruncînd-vă brusc mîinile în jos, îndoiți de la mijloc, expirați cu zgomot aerul: „A-a-ah!" Este important la momentul acesta nu doar să faceți mișcări rapide, dar și să reușiți să vă relaxați instantaneu. Numai atunci se poate spune cu convingere că „scuturarea" de energie negativă a reușit. Cîteodată este desigur foarte interesant să urmăriți reacțiile omului în fața căruia s-au

Scanned with OKEN Scanner

petrecut lucrurile. Dar nu este obligatoriu. Se poate pleca imediat în altă cameră sau afară, în stradă. Vă va fi dintr-o dată mai uşor. Despre această modalitate mi-a povestit o femeie tînără pe care o chinuia tot timpul cu bănuielile lui soţul gelos. Şi închipuiţi-vă următoare scenă: el se agită, bolboroseşte de-ale sale aproape să-i sară la gît iar ea ascultă vreo cinci minute şi - „A-a-ah!"

Există astfel de situaţii, cînd vrei să te debarasezi urgent de prezenţa cuiva, să întrerupi o convorbire istovitoare, să ieşi cît mai repede la aer curat, dar să faci asta pur şi simplu, deodată, fără o explicaţie raţională, nu poţi. Atunci, dacă aveţi capacităţi bioenergetice destul de dezvoltate puteţi să vă imaginaţi în locul omului care nu vă dă drumul şi să încercaţi să-i transmiteţi senzaţiile dumneavoastră de nesfîrşită oboseală, dar în aşa fel încît dvs., cel obosit, să fiţi deja acela. „Dumneavoastră acela" trebuie să vă gîndiţi în acel moment că tare aţi vrea să vă plimbaţi prin parc, să beţi o ceaşcă de ceai, să luaţi prînzul... De regulă transferul senzaţiei de disconfort asupra altui om nu este chiar atît de dificil. Funcţionează bine. Doar că nu trebuie să exageraţi cu asta. În cele din urmă omul nu v-a făcut nimic rău. De aceea utilizarea acestei modalităţi se poate face doar în cazuri extreme, cînd nu mai aveţi puterea să răbdaţi, de exemplu cînd sunteţi anchetat...

Desigur, metoda se poate folosi şi în situaţiile mai puţin importante: s-a prelungit şedinţa de la servici, iar pe dumneavoastră vă aşteaptă copilul acasă, sau profesorul de la facultate nu vrea să facă o mică pauză la cursuri. O metamorfoză instantanee „tu-el" nu va dăuna nimănui. În fine „el" nu va simţi decît că a obosit îngrozitor (ceea ce nici măcar nu-i departe de adevăr) şi că dorinţele lui coincid cu ale tale.

Există o metodă sau o acţiune de apărare asemănătoare doar că situaţia în acest caz este contrară celei dintîi: trebuie, nu să scăpaţi de un om, ci dimpotrivă, să-l chemaţi pe cel absent înapoi, pentru ca el să-şi amintească de obligaţiile lui mai curînd. Imaginaţi-vă o aşteptare obositoare la policlinică. Aţi venit la cabinetul de tratamente pentru o injecţie iar asistenta nu este. Aşteptaţi cinci, zece minute, au trecut cincisprezece... Începeţi să vă enervaţi şi, în consecinţă, pierdeţi energie. Şi tocmai acum n-aveţi voie s-o pierdeţi, căci şi aşa nu staţi prea bine cu sănătatea. De aceea trebuie din nou să vă concentraţi, să vă închipuiţi pe unde s-ar putea găsi asistenta, mai mult ca sigur îşi bea cafeaua cu colegele. O căutaţi mental prin toată policlinica, vă uitaţi prin toate cabinetele şi iarăşi intraţi în pielea altcuiva. Acum sunteţi „ea", vă amintiţi că uşa de la cabinet a rămas neîncuiată, iar pe scaun este geanta dumneavoastră, şi în geantă portofelul iar în portofel salariul... Asistenta apare la cabinet în cîteva secunde, după ce

v-aţi reprezentat mental toate acestea. Condiţia principală a unei asemenea acţiuni este să nu care cumva să gîndiţi că pedepsiţi pe cineva pentru lipsa de atenţie sau neîndeplinirea obligaţiilor! Sunteţi ferm convins că nu veţi dăuna nimănui. Vă apăraţi! şi încă, trebuie să realizaţi metamorfoza în cîteva secunde. Altfel vă va fi şi mai rău. Problema constă în aceea că transpunîndu-ne în alt om este ca şi cum pentru un timp ne părăsim propriul corp. Neliniştea indusă cuiva, fireşte, ni se va transmite şi nouă. Categoric nu aveţi voie să rămîneţi multă vreme în altcineva, întrucît propriul dumneavoastră energetism primeşte în loc de protecţie un minus. Pentru mult timp, se transpun în alt om doar vampirii care comit o asemenea acţiune deliberat. Ei nu pot rămîne indiferenţi la vitalitatea unui om, trebuie neapărat „să pătrundă" în el şi să-şi ia ceva energie. Noi chiar despre apărarea de vampiri vorbim, independent de faptul că ei se recunosc a fi sau nu vampiri.

În legătură cu aceasta să mai expunem o modalitate de apărare. Ea funcţionează foarte bine faţă de „ventuzele" energetice, acei oameni care intră în spaţiul dumneavoastră vital şi nu vor să-l părăsească. Există o particularitate a legăturilor energetice cu „ventuzele": ele sunt capabile să acţioneze asupra dumneavoastră de la distanţă şi de aceea pentru a vă apăra este foarte potrivită „oala de lut". Utilizînd-o ne adresăm puterii magice a vasului în care încap multe taine. În ea se păstrează mîncarea, în ea creştem florile şi în sfîrşit cărbunii aprinşi într-o oală de pămînt îşi păstrează pentru multă vreme căldura şi o cedează treptat oamenilor. O oală de lut arsă în foc este capabilă să concentreze energie în sine, rămînînd neschimbată pe dinafară. Energia pozitivă îşi găseşte ieşirea din oală, dar energia negativă nu găseşte drumul către ea. De aici şi vechea metodă de apărare împotriva „ventuzelor". Trebuie să ne imaginăm cum un om antipatic, care ne face să suferim, stă într-o astfel de oală. Oala îi acoperă fie doar capul, fie întregul corp (depinde de cît de puternică este influenţa lui asupra noastră). Să ne imaginăm cît de rău îi este acolo, nu îngrozitor, ci neplăcut, pentru că nu poate influenţa cu nimic ceea se petrece în jurul lui. Percepţia disconfortului interior îl va determina să uite de toate, afară de necesitatea de a-şi echilibra sufletul. Unii oameni, după ce au fost în „oală", încep să reflecteze asupra relaţiilor cu cei apropiaţi, cît de rezonabile sunt ele şi încearcă să dobîndească liniştea sufletească, iertîndu-le tuturor supărările din trecut. „Oala" contribuie la descoperirea propriilor forţe sufleteşti fără a stabili legături energetice cu necunoscuţi, păcat frecvent, după cum ştim, al „ventuzelor". Important este să nu faceţi exces de zel cu transpunerea şi să ţineţi minte mereu că în oală nu vă aflaţi dumneavoastră, ci omul acela.

Există cîteva modalităţi de evaluare lucidă a capacităţilor energetice

Scanned with OKEN Scanner

proprii, adică să stabiliţi ce sunteţi: donator sau vampir. În primul rînd, se pot evalua în mod obiectiv capacităţile personale după felul în care vă comportaţi în faţa unui auditoriu larg. Se observă încă din copilărie cînd trebuia mai întîi să recitaţi poezii la grădiniţă, apoi la şcoală, să răspundeţi la lecţie. Aici o mare importanţă o are atitudinea ascultătorilor faţă de dumneavoastră. Întîi ei sunt părinţii, bunicii, prietenii, colegii de şcoală. Pe măsură ce trec anii, deja în viaţa adultă, contingentul celor care vă ascultă se schimbă. Apar oponenţi şi răuvoitori şi este tot mai greu să vă menţineţi echilibrul la apariţia în public. Totuşi aptitudinile de bază ni se dau prin naştere, după cum se mai formează şi la vîrsta copilăriei. Prin urmare, dacă după o manifestare în public vă simţiţi golit, obosit, apăsat, dezamăgit şi retrăiţi tot timpul în minte diverse momente ale discursului, începeţi să vă amintiţi cine şi cum s-a uitat la dumneavoastră şi ce a spus atunci, mai degrabă, sunteţi un donator. Dacă dimpotrivă, după contactul cu o grupă mare de oameni, cînd toată atenţia era numai la dumneavoastră, simţiţi un plus de putere, vă creşte buna dispoziţie şi vă amintiţi cu satisfacţie privirea nu ştiu cui, expresia feţei ascultătorilor, înseamnă că sunteţi capabili să primiţi energie din afară şi în anumite situaţii puteţi avea rolul vampirului.

În această metodică sunt desigur multe neajunsuri, nu se poate da acelaşi nume reacţiilor, fie şi a doi oameni ce aparţin aceluiaşi tip energetic. Astfel, multora din noi, chiar şi deţinînd atribute energetice unice, ne este greu adesea să ne hotărîm pentru contactul cu un public larg. Aici intră în funcţiune apărarea instinctivă - cîndva ieşirea dumneavoastră în public a fost un eşec sau într-un anturaj nu a fost apreciată istorioara dumneavoastră şi nimerind într-un loc aglomerat vă instalaţi fără să vreţi apărarea energetică. Deoarece regula de aur a schimbului bioenergetic sună astfel: „Fiecare vampir îşi are vampirul lui."

Cel mai adesea reuşiţi să treceţi acest baraj psihologic, vă forţaţi, intraţi, aruncaţi o privire generală şi vă începeţi discursul. Şi, de regulă, după aceea, resimţiţi un plus de vitalitate şi energie. Asta înseamnă că aptitudinile dumneavoastră bioenergetice sunt destul de dezvoltate pentru a organiza apărarea împotriva influenţelor din momentele neplăcute legate de manifestarea în public şi de aceea în subconştient energetismul sălii acţionează contrar.

Să învingi această împotrivire subconştientă poţi prin încordarea voinţei, concentrarea energiei interne, după care nimic nu te mai împiedică să primeşti energia celor prezenţi.

Pentru o evaluare mai adîncă a capacităţilor bioenergetice proprii se poate încerca să vă închipuiţi aura unui om pe care îl cunoaşteţi bine. După

Scanned with OKEN Scanner

cum s-a spus în primele capitole ale acestei cărţi să vadă culorile aurei le este permis numai preoţilor lama din Tibet care şi-au deschis „al treilea ochi". Totuşi, o astfel de însuşire o pot avea în mod parţial şi oamenii cu aptitudini energetice superevoluate. Dacă reuşiţi să vedeţi măcar un pic din culoarea aureolei ce înconjoară un om - galben-auriu, albastru, verde - înseamnă că aveţi multe şanse să vă apăraţi de acţiunea vampirilor. N-o să vă cedaţi uşor energia nimănui şi, după dorinţă, veţi putea să puneţi o barieră energetică împotriva influenţei energiei negative. Calităţi extrasenzoriale are fiecare din noi într-un grad mai mare sau mai mic, dar mulţi nu ştiu să se folosească de posibilităţile oferite de Natură. Fiecare poate să-şi dezvolte aceste aptitudini, există pentru asta o mulţime de mijloace. De exemplu, capacitatea de a învinge durerea fizică. Vă doare capul... Ce faceţi? Înghiţiţi tablete, vă îndreptaţi către arborii care consumă energie negativă, sau încercaţi să vă gîndiţi la altceva. Dacă alegeţi tabletele înseamnă că durerea dumneavoastră este prea serioasă şi îi ştiţi deja simptomele sau nu vreţi, nu puteţi să vă folosiţi de puterile dumneavoastră interioare. Mai mult ca sigur, veţi avea adesea rolul donatorului. Pentru donatori, în afară de tablete împotriva durerii de cap, există un remediu excelent, despre care am vorbit mai devreme - să pună pe frunte o scîndurică de plop-tremurător sau plop negru. Se poate totodată să nu vă grăbiţi cu tabletele sau scîndurelele şi să încercaţi să vă neutralizaţi durerea în mod autonom. Şi acest lucru este valabil nu doar pentru durerea de cap, dar şi pentru orice fel de lovitură dureroasă, ca şi pentru durerile menstruale la femei, prin urmare trebuie să fie o durere trecătoare, nu una organică, legată de o afecţiune serioasă a organelor interne. Omul care posedă într-o oarecare măsură aptitudini bioenergetice încearcă să-şi concentreze forţele şi să le dirijeze spre locul bolnav pentru a neutraliza senzaţiile dureroase. Pentru aceasta se poate încerca să generaţi în interiorul dumneavoastră un corp luminos nu prea mare şi să-l trimiteţi în tot organismul prin toate canalele energetice detectabile. Dacă reuşiţi să vă neutralizaţi durerea, înseamnă că vă veţi putea proteja în mod similar, în orice moment. Aveţi o capacitate nativă de apărare, trebuie doar să vă analizaţi întotdeauna starea proprie. Oamenii care au o astfel de capacitate rar sunt stăpîniţi de o teamă inconştientă. Percepera propriei puteri nu-i părăseşte o clipă. Toate modalităţile de apărare despre care se vorbeşte în această carte le sunt utile în mai mare măsură celor care încearcă să dezvolte în ei posibilităţile de receptare a energiei sub forma cîmpului bio-energo-informaţional.

Am vorbit deja despre modalităţile cele mai simple de apărare, între ele fiind şi cele inconştiente. Pentru donatori acestea sunt, întîi de toate, tăcerea, plecarea, „ciuca", alegerea „ocrotitorului", „scuturarea" de energie,

Scanned with OKEN Scanner

închiderea conturului energetic. Există însă metode speciale pentru cei care sunt capabili să utilizeze energia şi nu este vorba neapărat de vampiri, căci, după cum s-a mai spus, nu există „vampiri" sau „generatori" sută la sută. Pot fi „devoratori" energetici, „filtre", „intermediari" şi, bineînţeles, „vampiri" „lipitori" şi „ventuze". Este vorba despre oamenii care au ştiut să-şi dezvolte aptitudinile bioenergetice. Pe lîngă pomenitele „transmutări" există o modalitate de apărare numită „al treilea ochi". Al treilea ochi trebuie imaginat acolo, unde conform reprezentărilor din vechime se găsea odinioară la om, pe frunte, puţin mai sus de ceakhra dintre sprîncene. Nu trebuie neapărat să ne imaginăm un ochi concret existent în forma tradiţională, cum îl vedem din afară. Al treilea ochi este un triunghi. Trebuie „eliberat" menţinînd legătura cu el prin firul energetic şi trebuie să ne privim întîi din exterior şi apoi să-l trimitem afară, în stradă, pentru a contempla tot ce se petrece în jur. Exerciţiile cu „al treilea ochi" contribuie la dezvoltarea intuiţiei şi, în consecinţă, sporesc gradul de protecţie al omului împotriva influenţelor nefaste ale altor cîmpuri bio-energo-informaţionale. Cu ajutorul celui „de-al treilea ochi" poţi ajunge să percepi aureola colorată din jurul corpului unui om şi să vezi ce intenţii are faţă de tine. Dacă acesta este un „vampir" energetic care nu ştie a fi altfel, putem pur şi simplu să scurtăm timpul contactului cu el.

Nu o dată ne-am adresat puterii magice, oglinzii mai ales, în partea consacrată energetismului casei noastre. Dar de apărat ne apără nu oglinda în sine ci imaginea ei. La ajutorul ei puteţi apela în gînd, dacă vampirul v-a luat prin surprindere şi este necesară o apărare urgentă. Atunci lăsaţi instantaneu dincolo de hotarul biocîmpului dumneavoastră o suprafaţă reflectantă: oglinda. Dinspre dumneavoastră se vede tot ce se petrece în jur, în timp ce vampirul poate să-şi piardă pentru cîteva secunde orientarea în spaţiu. Biocîmpul negativ dirijat spre dumneavoastră se reflectă în suprafaţa oglinzii şi revine la cel care l-a trimis. Principiul „oglinzii" funcţionează foarte bine dacă omul vă vrea cu adevărat răul. Dacă v-aţi înşelat şi interlocutorul dumneavoastră nu are nici un gînd rău, atunci „oglinda" nu-i va dăuna în nici un fel.

Se poate construi o apărare proprie pentru biocîmp în forma cupolei de sticlă sub care strînge energia senzaţiilor plăcute. În acest caz, trebuie să staţi bine înfipt pe picioare, fără a lăsa vreun spaţiu gol între tălpi şi Pămînt. „Sub cupolă" energia dumneavoastră se contopeşte cu energia Pămîntului, iar vîrtejurile de energie negativă năvălind din afară nu vă pot agăţa. Sub cupolă nu trebuie să fie înghesuială şi-n acelaşi timp învelişul ei nu trebuie să pătrundă în spaţiul vital al altor oameni, pentru a nu le dăuna. Nu este voie să se stea mult timp „sub cupolă", nici să se „constru-

Scanned with OKEN Scanner

iască" des. Amintiţi-vă că orice apărare prin apelul la imagini poate nărui propria imunitate energetică. Cel mai bine este să folosiţi formele schimbătoare în mişcare, să construiţi sfere şi semisfere din curenţi energetici şi să le subordonaţi sferei biocîmpului dumneavoastră. Puteţi încerca de asemeni să lărgiţi mental învelişul biocîmpului, şi fără să-l dispersaţi, să închideţi curenţii energetici în jur, la distanţa care vă trebuie, să-i faceţi mai denşi şi să acceleraţi dinamica energiei, astfel încît nici una din particulele ei să nu vă părăsească.

Principiul cel mai important pe care se fundamentează sistemul apărării împotriva „vampirismului" din afară este reducerea la minimum a pierderilor de energie proprie. Însă vampirismul este contagios şi mulţi dintre noi s-au convins de asta. Nu-este admisibil să lăsăm fie şi un minut să ni se „tulbure mintea" prin enervare. Ţineţi minte: „revărsînd" asupra celor din jur energie negativă provocăm declanşarea unui proces ireversibil, pierderea forţelor atrage după sine o şi mai mare decompensare energetică, apare ruşinea complicităţii. Este explicabil: orice „scuturare" de energie negativă spre alt om ne goleşte, se cere o energie pozitivă compensatorie, dar noi n-o putem căpăta întrucît nu putem rupe instantaneu legătura energetică stabilită. Trebuie să înveţi să scapi de energia negativă şi aceasta cu ajutorul forţelor Naturii, nu pe socoteala altor oameni. Pentru a evita contaminarea cu vampirismul este obligatoriu să ţii minte un lucru simplu: să nu faci ceea ce pe tine te enervează, dacă o fac alţii - să nu vorbeşti zgomotos în locuri publice, să nu ajungi la ţipete într-o ceartă, să ai grijă de curăţenia trupului tău, că ierţi supărările, să nu te răzbuni pe nimeni, să nu judeci pe nimeni, să nu rîzi cu răutate de defectele altora, să nu te bucuri de necazul altuia, chiar dacă i s-a întîmplat unui om pe care nu-l ai la inimă, să nu fii invidios, să nu-i umileşti pe alţii, să nu vorbeşti mult de dragul vorbei şi să nu pui întrebări indiscrete, să nu te plîngi, să nu furi...

Lista aceasta poate fi continuată la infinit. Toate acestea nu sunt altceva decît spaţiu bio-energo-informaţional creat în jurul omului de bine - ştiutele zece porunci din Vechiul Testament şi Predica de pe Munte a lui Iisus Hristos: „Iubiţi-i pe duşmanii voştri, binecuvîntaţi-i pe cei care vă blestemă... (Matei, 5; 44), „Nu osîndiţi şi osîndit nu veţi fi..." (Matei, 7; 1). Puteţi spune că le-aţi auzit pe toate de la mama în copilărie. Este adevărat, cei apropiaţi nouă, dîndu-ne sfaturi şi ţinîndu-ne lecţii de morală, se străduiesc intuitiv să ne apere de pierderea de energie. Dacă pe lîngă acestea se mai alege şi o formă de educaţie „neîmpovărătoare" omul creşte protejat energetic, autosuficient şi, la rîndul său, îşi va educa la fel copiii.

O forţă magică de apărare poartă în ea crucea - simbolul sfînt al multor religii antice. I se închinau de demult în toate părţile lumii, de aceea

Scanned with OKEN Scanner

poate fi considerată ca un mijloc eficient de apărare pentru oamenii diferitelor confesiuni religioase. După unele credințe ea conține sensul purificator al focului (două bețe încrucișate pentru a produce focul). Conform diverselor interpretări crucea poate semnifica și Soarele (simbolul fertilității) sau cele patru forțe naturale ce stăpînesc lumea. Oricum ar fi, prin experiența seculară a oamenilor, s-a dovedit că putem fi apărați de cruce împotriva tuturor nenorocirilor. Bunica îmi făcea în taină semnul crucii în spate cînd mă conducea la drum, și această protecție energetică funcționa întotdeauna fără greș. Putem să ne înconjurăm de cruci cu gîndul să punem stavilă energiei negative, ocrotindu-ne cu un astfel de „gard" propriul spațiu vital. Prin cruce ne putem apăra și de un om concret. Să-l ținem la o distanță inofensivă.

Desigur că forța luminoasă este conținută în mai mare măsură de „apa botezului", adusă din biserică în ajunul praznicului Bobotezei (Epifania), celebrată în ziua în care proorocul Ioan l-a botezat pe Iisus Hristos în apa Iordanului. În cinstea acestui eveniment, simbolic, într-un vas cu apă sau într-o copcă făcută în rîu, se cufundă o cruce de argint și apa capătă proprietăți vindecătoare. Înainte în Rusia se obișnuia ca de Bobotează să te îmbăiezi în copca sfințită pentru a te spăla de păcate (pentru noi, energia negativă) și a te feri de boli. Apa aceasta se păstrează ani de zile fără a-și pierde calitățile, cu ea se stropesc toate colțurile pentru a ocroti locuința de vizita forței necurate și pentru a păstra în casă pacea și fericirea.

Probabil că nu există un om pe acest Pămînt care să fi rămas toată viața în afara credinței în Bine și Dreptate. Fiecare din noi, botezat sau nebotezat, măcar o dată pe zi se adresează în gînd lui Dumnezeu, îi cere protecția, ajutorul și binecuvîntarea. Fiecare are rugăciunea lui, rugămințile lui, adresări către Supremul. Dar există cuvinte sfinte transmise de strămoșii noștri și în ele fiecare sunet are sens. Cuvintele și frazele construite într-un anume fel capătă importanța unei apărări energetice unitare. Rugăciunile pentru protecție au o semnificație dublă. Nu sunt numai adresări și căințe ci și „plecarea" noastră din fața energetismului negativ, abaterea gîndului de la cele întunecate și izbînda asupra neîncrederii în sine și în Forța Superioară a Rațiunii. Rugăciunile care nu o dată l-au ajutat pe autorul cărții în situațiile dificile din viață se transcriu aici fără comentarii, fiecare știe singur cînd și în ce împrejurări trebuie să I se adreseze lui Dumnezeu.

Scanned with OKEN Scanner

Rugăciunea împărătească

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău.
Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe Pămînt.
Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă azi şi iartă-ne nouă
greşelile noastre, după cum iertăm şi noi greşiţilor noştri şi nu ne
duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău, căci a Ta este
împărăţia, Puterea şi Slava în vecii vecilor,
Amin.

Rugăciunea îngerului Păzitor

Îngerul lui Dumnezeu, păzitorul meu cel sfînt trimis mie de
Dumnezeu din ceruri spre însoţire, cu osîrdie mă rog ţie astăzi:
luminează-mă şi mă apără de tot răul, pune-mă la faptă bună şi spre
calea izbăvirii mă îndreaptă.

Psalmul 90

1. Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperămîntul Dumnezeului cerului se va sălăşlui.

2. Va zice Domnului: „Sprijinitorul meu eşti şi scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dînsul".

3. Că el te va izbăvi din cursa vînătorilor şi de cuvîntul tulburător.

4. Cu spatele te va umbri pe tine şi sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui.

5. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua,

6. De lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bîntuie întru amiază,

7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.

8. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea.

9. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie.

10. Nu vor veni către tine rele şi bătaia nu se va apropia de locaşul tău.

11. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale.

12. Pe mîini te vor înălţa ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău.

13. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste leu şi peste balaur.

14. „Că spre Mine a nădăjduit şi-l voi izbăvi pe el, zice Domnul;

Scanned with OKEN Scanner

îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu.

15. Striga-va către Mine şi-l voi auzi pe el; cu dînsul sunt în necaz şi-l voi scoate pe el şi-l voi slăvi.

16. Cu lungime de zile îl voi umple pe el, şi-i voi arăta lui mîntuirea Mea."

Cu greu s-ar găsi cuvinte capabile să exprime atît de exact dorinţa noastră sinceră de a fi în armonie cu toată lumea şi tendinţa către Bine şi Lumină. Apărători are fiecare, doar că trebuie să credem şi să nu lăsăm să vină îndoielile pe drumul către echilibrul sufletesc. Aceste cuvinte simple din rugăciune au salvat multe mii de oameni de biocîmpul negativ din afară, pentru că nu este nimic mai simplu în clipa grea, decît să te adresezi energiei pozitive. Ea se iveşte fără întîrziere la pronunţarea primelor cuvinte ale rugăciunii. Este uşor să spui „abţine-te", dacă eşti provocat la scandal în casă, în transport, la serviciu. Se poate, desigur, să te străduieşti din toate puterile să-ţi păstrezi calmul şi să taci. Totuşi, energia negativă a cuvîntului spus de vampir ne distruge instantaneu spaţiul vital. Dar dacă am repeta mereu cuvintele rugăciunii, chiar şi ale celei mai scurte, nimeni n-ar mai avea forţa de a strica biocîmpul omului. Aici intră în funcţiune cea mai puternică şi eficientă dintre toate protecţiile posibile - Cuvîntul care te abate de la gîndurile rele, care te apără, te vindecă, puteţi să-i spuneţi oricum, în el rămîne cu siguranţă sensul Binelui.

În Cuvînt a crezut întotdeauna şi autorul acestei cărţi care a scris că procesele de redistribuire a energiei în Univers sunt veşnice ca şi Universul însuşi, dar acolo nu există eterna luptă a binelui cu răul şi nouă ne este foarte greu chiar şi să ne imaginăm cît de întinsă în timp este deplasarea energiei. Şi, de fapt, există acolo timpul ca atare? Totuşi, în lumea noastră, în dimensiunea noastră, ne este dat şi timpul şi o cantitate limitată de energie şi nu avem voie să le irosim. Oricare dintre noi poate stăpîni schimbul bio-energo-informaţional măcar în micul Univers privat alcătuit de biocîmpul personal. Autorul acestei cărţi a crezut întotdeauna că energia pozitivă, luminoasă, este în jurul nostru în cantitate mai mare decît răul şi nedreptatea, important este să o vezi în Natura înconjurătoare şi în oamenii care trăiesc alături de noi. Energia autorului însuşi a rămas în manuscrisele lui, nu a putut să dispară fără urmă şi, după cum sperăm, a însufleţit această publicaţie în întregime.

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a IV-a

Scanned with OKEN Scanner

Partea o IV-a a cărții propune atenției cititorului o tratare nouă, cu totul netradițională, a veșnicei probleme a familiei și a relațiilor familiale. Psihologia studiază această temă din punctul de vedere al relațiilor dintre persoane, dar unirea bărbatului cu femeia atinge și corpurile energetice. Reunirea corpurilor subtile formează o totalitate – familia. Despre felul în care trebuie păstrat spiritul comun al familiei, de ce relațiile dintr-un punct de vedere uzual dificile și familiile aflate mereu în pragul divorțului se dovedesc în realitate cele mai statornice și mai fecunde, ce înseamnă Karma familiei și de ce familia este reflectarea trinității cosmice, veți afla din noua, edificatoarea și foarte folositoarea carte a lui Grigori Kapița.

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea a IV-a

— Ca să nu dai sănătatea ta altora şi anii tăi unuia fără de milă;
— Ca străinii să nu se îndestuleze cu puterea ta şi ostenelile tale să nu treacă în casa altuia.
Pildele lui Solomon (5, 9 -10)

Nu demult am făcut cunoştinţă cu felcerul din partea locului. Ivan Andreevici s-a dovedit a fi nu doar un practician excelent, dar şi un om instruit care şi-a păstrat interesul viu pentru lumea înconjurătoare. Am simţit o simpatie reciprocă şi am stat de vorbă pînă seara tîrziu. Nu ne-a incomodat diferenţa de studii şi terminologie, deşi cîteva momente dificile s-au iscat din cauza asta. Dar lucrul cel mai important care ne-a şi reunit a fost metoda comună de cunoaştere. Am plecat amîndoi de la unitatea dintre psihic şi materie, Planetă şi om, însufleţit şi neînsufleţit, de la percepţia lumii ca organism viu, unitar, în care funcţionează legi unice. Am ajuns la această atitudine şi gîndire pe căi diferite. Ivan Andreevici posedînd o minte analitică nativă, prin experienţa bogată de viaţă. Eu, prin interesul faţă de învăţăturile orientale pe care le-am testat în orice situaţie mi-a scos în cale soarta. Nu pot să spun ce bucuros sunt că am dobîndit în el nu doar un interlocutor, dar şi un oponent.

Odată Ivan Andreevici a întîrziat la ceaiul nostru de seară. A sosit supărat şi ne-a povestit următoarea istorie:

Cu cinci ani în urmă a venit în satul lor, de lîngă Sankt Petersburg, Elena Alekseevna. Primise o repartiţie la clubul local după terminarea

Institutului de cultură. Fata era prietenoasă, blîndă, dar se simţea la ea o forţă interioară. Practic pe un loc gol a organizat un asemenea club, încît toţi oamenii se îmbulzeau serile la sediul lui. După un an au început s-o vadă mai des pe lîngă Vasili, mecanicul satului În curînd au jucat şi la nuntă. După un alt an li s-a născut o fetiţă. Poate că Elena nu aflase că Vasili fusese înainte de căsătorie un fante care iubea anturajul vesel, băutura şi plimbările pe sub clar de lună cu una din multele „doamne ale inimii" lui. Consătenii s-au mirat că liniştita şi instruita Elena Alekseevna s-a măritat cu Vasili, dar au hotărît între şuşoteli că nu-i de glumit cu dragostea şi s-au potolit. Dar Vasili, chiar dacă şi-a mai luat seama după căsătorie, nu şi-a putut refuza distracţiile. Satul nefiind mare, totul se vede. Iar dacă nu reuşeşti să vezi tot, îţi povestesc gurile binevoitoare. A ascultat Lena ce-a ascultat despre drumurile lăturalnice ale lui Vasili şi a obosit. A început s-o deranjeze. Ce îi promisese Vasili pînă la nuntă, că vor împărţi egal treburile gospodăreşti, că vor citi şi comenta împreună cărţile, au rămas numai vorbe goale, iar acum au început şi aventurile... Răbdă cît răbdă pînă îşi ieşi din fire şi se puse pe plîns. Răspunsul – un zîmbet ironic şi atît. Elena s-a hotărît să-şi părăsească soţul. Le-a scris părinţilor şi a început să-şi strîngă încet lucrurile. Stagiul şi-l făcuse şi putea să plece.

În curînd, Vasili i-a fost adus lui Ivan Andreevici cu o fractură complicată la picior. După primul ajutor a trebuit să-l trimită pe bietul om la centru. Dar Ivan Andreevici nu din cauza lui Vasili era mîhnit, ci de grija Elenei. şi aşa pătimise din cauza lui, acum trebuia să-l şi îngrijească. Ivan Andreevici, în general, considera că această căsnicie este lipsită de perspective. Dacă la început au fost speranţe că, de dragul sentimentelor, de dragul iubirii, Vasili va putea să se înfrîneze, timpul a arătat că nimic nu s-a schimbat. Iată de ce era mîhnit Ivan Andreevici: ar trebui ca ei să divorţeze, dar Elena este omul datoriei, nu-l va putea părăsi pe „olog" şi-l va îngriji.

Sunt de acord cu Ivan Andreevici că a fost dragoste, că nu putea fi ocolită căsătoria, dar în nici un caz nu sunt de acord că trebuie să se despartă. Dimpotrivă, căsătoria aceasta nu este întîmplătoare şi nu se poate sfîrşi ca şi cum n-ar fi fost. Mai e ceva de făcut în această căsătorie pînă la a se termina, dacă acesta este scopul. Aici totul abia începe. Accidentul lui Vasili nu este întîmplător. şi a apărut exact acum cînd Elena a hotărît definitiv s-o rupă cu el. Nu se poate destrăma o căsătorie făcută în ceruri, iar comuniunea din cazul nostru chiar aşa poate fi definită. Am observat adesea: cu cît ni se pare mai straniu, mai întîmplător un eveniment (iată, aici, întîlnirea a doi oameni cu totul diferiţi), cu atît are mai multă justificare.

Scanned with OKEN Scanner

Nu este doar aşa, de florile mărului. Pînă şi la exterior se completează unul pe celălalt. I-am povestit toate astea lui Ivan Andreevici şi el a fost imediat de acord cu mine într-adevăr, din punctul de vedere al constituţiei anatomice, Lena avea gambele slab dezvoltate. Vasili le avea puternice ca un sportiv; el avea fesele ridicate, ea, lăsate; ea avea puternic dezvoltaţi muşchii abdominali, el, slab dezvoltaţi. Ea avea muşchi dorsali puternici şi ţinea bine gîtul şi postura, el, dimpotrivă. Elena noastră, cînd stă în picioare, se sprijină mai mult pe piciorul stîng decît pe dreptul. Nu, nu-i un detaliu, un nimic. Aceasta este proiecţia exterioară a structurii corporale. Partea stîngă mai dezvoltată spune că este mai dezvoltată sfera emoţională. Lena se conduce mai mult după sentimente decît după raţiune. şi, dacă m-aş fi ocupat de diagnosticarea posibilelor ei boli, aş fi căutat traume şi dezechilibre în prima jumătate a corpului, fiind cea mai puţin activă. şi iată la ce mă aduce firul logic: soţul ei, a cărui structură corporală este asemănătoare pînă la identitate cu a Lenei, dar pe invers, se poate aştepta la probleme pe partea stîngă. Am presupus că Vasili şi-a rupt piciorul stîng şi Ivan Andreevici a confirmat.

Totul vorbeşte despre o legătură foarte puternică la perechea aceasta Încercarea Elenei de a o rupe poate duce la urmări grave sub forma bolilor şi accidentelor. De aceea, mă nelinişteşte starea de sănătate a Elenei şi a fetiţei. La naştere, copilul se desparte de mamă numai prin corpul fizic. Restul corpurilor rămîn comune pînă ce ale copilului se maturizează şi se delimitează treptat. Formarea corpurilor copilului se produce sub acţiunea curenţilor astrali ai mamei. Elena are partea stîngă puternică, de ea răspunde emisfera dreaptă a creierului. Emisfera stîngă este slabă. Soţul le are tot aşa, diferit dezvoltate, dar invers. Dacă între ei ar domni armonia, nu ar avea de ce să se alarmeze. Aici, curmarea legăturii dintre părinţi îl ameninţă direct pe copil cu un traumatism al capului. Acum totul depinde de Lena. Dacă nu conştientizează faptul că-l iubeşte pe Vasili aşa cum este, dacă se va gîndi să rezolve problema printr-o ruptură violentă, sau se va ocupa de el din simţul datoriei, sentimentele ei netrăite, lacrimile ei neplînse se vor aşeza ca o grea apăsare peste pieptul ei. Iar asta ar putea să se manifeste, de exemplu, prin probleme respiratorii.

Din păcate, prognosticul meu s-a împlinit. Se vede treaba că Elena nu a putut să conştientizeze toată profunzimea iubirii sale şi a rămas cu rătăcirea că Vasili este un străin pentru ea şi copil. Iată la ce urmări tragice s-a ajuns: fetiţa a căzut din leagăn şi a suferit un traumatism cerebral, iar Elena a nimerit şi ea la spital cu o formă severă de pneumonie.

Deunăzi Ivan Andreevici încă mai considera că deducţiile mele sunt

Scanned with OKEN Scanner

conforme unui sistem speculativ. Astăzi s-a convins de viabilitatea lor şi mă roagă să-l iniţiez în „baza teoretică" a reflecţiilor mele. Cunoştinţele mele se sprijină, în esenţă, pe învăţăturile ezoterice pe care mă voi strădui să le conspectez într-o formă accesibilă înţelegerii.

Scanned with OKEN Scanner

CUM ESTE ALCĂTUIT OMUL? CELE ŞAPTE CORPURI ALE OMULUI

Diversele sisteme de opinii, învăţături şi practici, în cea mai mare parte, consideră că omul nu este doar o formă fizică vizibilă pentru toţi cu ea, însă se identifică tot mai mult contemporanii noştri. Cîteodată se adaugă la apartenenţa propriului cu lumea sentimentelor, dorinţelor şi a emoţiilor. De obicei ele servesc chiar la configurarea propriei personalităţi, şi mai mult, la delimitarea de ceilalţi, adică la trasarea hotarului cu o linie cît mai groasă. Dar omul este departe de a fi doar atît, multe lucruri sunt încă inaccesibile simţurilor noastre. Pentru a înţelege, pentru a ne face o imagine să ne adresăm învăţăturilor ezoterice. Anatomia metafizică a omului reprezintă o alcătuire formată din şapte corpuri subtile. Ele îşi îndeplinesc funcţiile în alte coordonate spaţio - temporale. Frecvenţa vibraţiilor nu este accesibilă organelor de simţ obişnuite. Pentru un cercetător curios subiectul este inepuizabil. Dar pentru a înţelege relaţiile dintre oameni, trebuie să ştim cît ceva despre natura fiinţei umane. Voi expune informaţia într-o formă lapidară.

Corpul fizic. Este ceea ce putem vedea în oglindă. El este instrument, suport şi recipient pentru energiile planului subtil. Viaţa nu poate exista

Scanned with OKEN Scanner

fără el. Fără legăturile cu alte corpuri nu simte nimic, primeşte doar acţiunile mecanice, răspunzînd prin deformări. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu" (Geneza, II, 7). Nu degeaba Domnul a creat corpul fizic, într-atît este de important încît totul converge spre el. Dar senzaţiile de „plăcut", „cald" sau dimpotrivă „neplăcut" le resimţim prin corpul eteric. El este dublura corpului fizic. Dintre corpurile subtile el este cel mai dens. Există oameni care-l pot percepe cu propriile organe de simţ, dar numai cei hipersensibili, (extrasenzorialii, sau într-o altă terminologie, senzitivii). Corpul eteric se compune din reacţiile acumulate ale omului. Din toate acele reacţii, mai exact rezultatele lor care se reţin instinctiv, din reacţiile organelor de simţ, din primele impresii, descoperiri etc. Cuvîntul de relaţie al cîmpului eteric este viabilitatea. Corpul eteric răspunde de funcţiile corpului fizic.

Conştiinţa noastră n-ar trebui să se amestece în aşa ceva. Dacă am încerca să înţelegem cîte un fragment izolat din întregul „marii" cunoaşteri instinctive, n-am ajunge la nici un rezultat În corpul eteric se acumulează şi apoi se utilizează date primite instinctiv încă de la vîrsta inconştientă, reacţii moştenite, cunoştinţe utile traiului omenesc.

Urmează corpul astral, corpul senzaţiilor, emoţiilor şi patimilor nu doar al celor pe care le trăim dar şi pe cele moştenite, primite la naştere. Adesea, nu le conştientizăm, nici măcar nu le percepem dar ele pot răbufni sub forma unei reacţii neaşteptate. Tocmai aceste sentimente care se află dincolo de hotarul conştiinţei ne conduc viaţa atrăgînd evenimente, oameni, creînd situaţii care le vor permite să se formuleze în zona conştientă.

Părţile întunecate înghesuite cîndva de înaintaşii noştri într-un colţ îndepărtat, ascunse pînă şi subiectului, nu se vor destrăma pînă cînd nu vor fi trăite, răscumpărate cu lacrimi şi suferinţă. Subconştientul nu constă numai din dorinţele amorale, întunecate sau din suferinţe uitate în mod salutar. El include şi reacţii trăite în realitate. Cînd se întîlneşte o situaţie analoagă prin fondul ei emoţional, reacţia apare împotriva reacţiunii, asemănător instinctului.

Cînd vorbesc despre corpul astral îmi vine mereu în minte comparaţia cu vinul. Vinul poate fi uşor cu un buchet bogat păstrat îndelung sau poate fi tare cu un gust plăcut dar simplu nepăstrat cît ar trebui. Aşa şi sentimentele îşi dobîndesc atributele şi profunzimea dacă nu sînt trezite înainte de vreme. Pe de altă parte vinul care stă prea mult se preface în oţet.

Scanned with OKEN Scanner

Trebuie găsită media de aur unde se manifestă mai viu decît orice cele mai bune însuşiri. Nu avem voie să ţinem sentimentele închise dar nici să le agităm în mod inutil.

Prin corpul astral oamenii realizează legăturile dintre ei şi Planetă formînd un singur organism În decursul evoluţiei noastre ne-am separat unii de ceilalţi doar prin corpurile fizice, dense. Dar prin sentimentele noastre sîntem legaţi, de fapt, într-o singură fiinţă. Făcînd un rău cuiva în final ne facem rău nouă înşine. Oamenii înclinaţi spre autoanaliză pot să-şi observe corpul astral dar nu în toate profunzimile, însă capacitatea de a-şi dirija sentimentele o au foarte puţini. Adesea, în loc de a stăpîni corpul astral, se distruge în mod primitiv un sentiment izolat, desprins şi chiar mai degrabă dorinţa din spatele lui. Prin aceasta, corpul astral se deformează, se mutilează, se îmbolnăveşte şi întregul sistem care este „omul" nu mai poate funcţiona în deplinătatea lui. Stăpînirea corpului astral, (corectarea dispoziţiei) se poate realiza cu ajutorul instrumentului-conştiinţă. Propriile sentimente pot fi stăpînite doar analizînd şi înţelegînd de ce ţi s-a schimbat dispoziţia, explicîndu-ţi fie caracterul obiectiv sau temporar al problemei, fie posibilitatea depăşirii ei ! În acest caz este posibil să daţi peste adevăratele motive ale reacţiilor dumneavoastră şi să vi se pară ridicole. De ce, de data asta, corpul astral nu va suferi deprecieri? Veţi lua realitatea aşa cum este, fără o tumură negativă şi nu veţi muta în subconştient o dorinţă interzisă. Ea nu s-a schimbat, nu s-a realizat, pur şi simplu a dispărut din orizontul vizibil, luînd cu sine - în adîncul tău! - tot aceeaşi problemă. Eu nu v-aş sfătui să vă apucaţi de o autoanaliză profundă sau după cum se spune în popor cu iscodirea de sine, fără a consulta un specialist. Intrînd în tainele sufletului puteţi să daţi peste însuşirile cu care nu veţi mai fi în stare să vă luptaţi. Vă veţi pierde sentimentul integrităţii şi membrana corpului dumneavoastră se va distruge. Protecţia corpului astral este determinată după opinia mea de evaluarea persoanei. La sub – sau supraevaluare situaţiile de viaţă se vor contura astfel încît sistemul să se echilibreze şi cu cît greşeala este mai mare cu atît mai grele vor fi lecţiile vieţii. Este un aspect cu deosebire important pentru părinţii care formează sistemul de evaluare al copiilor.

Corpul mental. După învăţăturile ezoterice el se constituie din gîndurile noastre. Gîndurile noastre sunt sîngele lui, capacitatea de a înţelege este una din însuşirile lui. Adesea în discuţiile despre mental apare identificarea cu bagajul de cunoştinţe. Oamenii care împărtăşesc această opinie (între ei mulţi cunoscători şi oameni de spirit) consideră că dacă au reţinut ceva produs de mintea somităţilor şi pot folosi cu aplicaţie în discursul

Scanned with OKEN Scanner

lor cuvinte complicate înseamnă că au un corp mental dezvoltat sau spiritualitate distinsă. Eu am convingerea că nu simpla cunoaştere sau chiar semnificaţie desemnează ideea. Eu aş defini ideea ca pe o cunoaştere fecundată de sentiment. Numai omul cu un univers emoţional dezvoltat şi implicat în cunoaştere este capabil de o idee. Aşa cum mama nu poate face un copil fără un tată, tot aşa şi un om cu o simţire adîncă, cu intuiţia adevărului, fără informaţia necesară nu este capabil să formuleze o idee deplină şi invers. Eruditul sau cunoscătorul unui domeniu îngust nu va fi vizitat de ideea divină dacă nu are un univers emoţional bogat.

Cineva o să mă combată spunînd că în istoria ştiinţei sînt cunoscuţi marii savanţi ca pedanţi şi „seci". Asta este părerea celor din jur. Foarte adesea după aparenţa de „om sec" se ascunde o personalitate înaltă care reacţionează dureros de acut la lumea din jur şi se apără de omul comun sub o mască de indiferenţă.

Corpul mental trasează direcţia de formare a corpului astral. Omenirea în etapa actuală a dezvoltării ei încheie formarea corpului astral – adică oamenii îşi delimitează corpul astral Începe epoca înţelegerii şi completării corpului mental al oamenilor şi al Planetei. Prin corpul mental sîntem, legaţi de întreaga lume. Să intuiască şi să înţeleagă lucrul acesta sînt capabili iarăşi puţini. Hotarul dintre privat şi comun îl stabileşte conştiinţa noastră. Hotarul există întotdeauna.

La nivelul corpului eteric el se compune din ţelurile egoiste care întreţin activitatea vitală a corpului fizic. Aceste orientări se exprimă prin „Eu vreau". Aici ar încăpea o analogie cu oul. Orientările egoiste sînt coaja. Ea protejează embrionul delicat, conţinutul oului, de lumea exterioară. Ce fel de embrion se conservă în om? Este personalitatea, afirmarea divinităţii în om. Naşterea ei este scopul evoluţiei omeneşti.

Tocmai prin coaja convenţiilor se realizează schimbul cu mediul extern indispensabil pentru menţinerea vieţii şi dezvoltării personalităţii. Dacă orientările sînt prea rigide, impenetrabile, personalitatea se sufocă şi începe să se descompună înainte de a se fi născut. Dacă cineva din afară sparge coaja înainte de soroc acest lucru poate duce la moartea personalităţii. Ea nu este încă pregătită pentru a primi realitatea înconjurătoare. Cu cît este mai firavă personalitatea umană, cu atît este mai tare coaja din jurul ei. şi cît de des, lovindu-ne de egoismul celuilalt, de încăpăţînarea lui, enervaţi, încercăm spargerea convenţiilor acestui om fără să ne gîndim la consecinţe.

Apărarea mentală se compune din cunoştinţele de ordin general asimilate de om pentru sine, din etica, morală, religia constituite de-a lungul

Scanned with OKEN Scanner

mileniilor. Omul trăieşte nu doar cu pîine. Este firesc, corpurile noastre au nevoie de energie pentru activitatea vitală prin analogie cu cel fizic. Corpul fizic primeşte hrană de la Pămînt şi Soare şi o metabolizează, o transformă în energia indispensabilă pentru o funcţionare normală. Exact la fel şi corpurile subtile primesc hrană şi o „metabolizează"; după cum spun fizicienii: energia potenţială trece în energie cinetică În planul eteric „hrana" o formează emoţiile legate de confort: „uscat – ud", „sătul – flămînd", „rece – cald". Din experienţa corpului fizic ştim că informarea prelungită poate duce la un sfîrşit letal, abstinenţa este sănătoasă iar lăcomia dăunează vieţii şi chiar este considerată un păcat de moarte.

Dacă dispreţuim „hrana" pentru corpul astral, adică impresiile primite la întîlnirea cu arta, natura putem ajunge la îmbolnăviri grave.

Corpul mental creează orientarea, deasupra se află principiul divin În opinia mea el se află în corpul cauzal, numit uneori al mutaţiilor, alteori al lui Manase. Prin el omului i se transmite energia cosmică superioară, de evoluţia acestui corp se leagă consolidarea structurii interne, autoperfecţionarea şi percepţia armoniei superioare, pe care o receptăm în forma conştiinţei, a principiilor morale, a simţului datoriei. Aici se află etica, orientarea evoluţiei şi relaţiile cauză-efect. Mai sus la un grad superior de subtilitate există încă două corpuri care alcătuiesc împreună monada, „scînteia divină" pusă în noi înaintea naşterii. Acestea sunt corpurile „buddi" şi „atman". La nivelul actual de evoluţie a omului şi a societăţii umane, conştiinţa nu se poate ridica atît de sus. Doar cîteva personalităţi din întreaga istorie a omenirii au confirmat regula prin excepţia pe care o constituie În aceste corpuri este corpul cel mai de sus al individualizării şi dezvoltării, este conştiinţa superioară, ca şi dezlegarea şi binecuvîntarea de a trăi.

Scanned with OKEN Scanner

DISTRIBUŢIA ENERGIEI CEAKRELE

Ar mai fi de menţionat felul în care energiile se răspîndesc în corpuri. Deoarece legăturile interactive dintre corpurile omului se realizează în speţă cu ajutorul curenţilor de energie, rolul de organe de simţ subtile îl joacă ceakrele, punctele de distribuţie a energiei. În mod tradiţional, ceakrele sunt în număr de şapte, sunt amplasate în lungul coloanei vertebrale, şi dacă ar fi să le atribuim convenţional organelor corpului fizic ar rezulta următorul tablou:

Moalele capului – Sahasrara – punctul intrării.

Punctul dintre sprîncene – Ajna – receptacolul energiei mentale.

Gîtul – Vishuda – receptacolul energiei formei, expresiei.

Inima – Anahata – receptacolul sentimentelor.

Plexul solar – Manipura – receptacolul energiei volitive.

Regiunea inghinală – Svadhistana – receptacolul energiei sexuale şi creatoare.

Coccisul – Muladhara – receptacolul energiei vieţii.

Nu este de loc greu să presupui că trupul, corpul fizic, este purtătorul minţii. Dacă trupul este vătămat, nici mintea nu se poate exprima în mod optim, manifestările afective se perturbă, reacţiile se deformează. şi iarăşi toate acestea se „înscriu" la capitolul funcţionarea creierului. Creierul reprezintă (conform unei răspîndite opinii ştiinţifice) organul activităţii mentale În conversaţiile uzuale prin mijlocirea expresiei „activitate cere-

Scanned with OKEN Scanner

brală", creierului i se asociază descifrarea termenului greu accesibil de „mental". Învăţăturile ezoterice atribuie creierului doar capacitatea de a recepţiona stimulii senzoriali şi impulsurile motoare. Am întîlnit în cercetările ocultiste o comparaţie destul de reuşită cu „centrala telefonică a sistemului nervos". După părerea mea, se apropie mult de adevăr. Creierul este punctul în care mintea intră în contact cu trupul, prin el trec mult mai perceptibil curenţi energetici ce leagă între ele corpurile subtile transferînd informaţia. Puncte de acelaşi gen constituie în planul fizic glandele cu secreţie internă ce sunt legate de sistemul endocrin. Ceakrele, prin amplasarea lor în corpul omului, coincid îndeaproape cu organele sistemului endocrin.

În planul fizic este greu de evaluat însemnătatea glandelor cu secreţie internă: hormonii produşi de ele determină calitatea sîngelui, compoziţia lui. Prin perturbarea funcţionării uneia dintre ele se modifică şi cantitatea de hormoni din sînge şi ulterior se produce o perturbare a schimbului de substanţe în tot organismul. De aceea este atît de dificilă diagnosticarea, studierea şi pe mai departe tratarea cazurilor din patologia endocrină. Totodată, avînd o legătură strînsă cu trecerea curenţilor energetici prin ceakre, în cazul insuficienţei lor, a permeabilităţii sau a deschiderii, se ajunge la o perturbare care în viitor se va proiecta pe corpul omului. Iniţial este posibil ca perturbarea să se petreacă la nivelul corpului astral schimbînd mediul emoţional al omului. Medicina practică, din cîte sunt informat, cunoaşte legătura dintre starea emoţională şi temperamentul omului.

Acest factor este de mult cunoscut adepţilor diferitelor învăţături. Multe din practicile orientale utilizează metode de dezvoltare a corpului prin deschiderea ceakrelor şi transferul de energie din planurile superioare în cel fizic. Dacă oricare din procedeele translatării se face printr-o conectare corectă la planul fizic, atunci corpul fizic devine foarte puternic. Lumea fizică solidă este mult mai accesibilă nouă şi trebuie să ştii să găseşti punctele de acces, de contact cu materia grosieră. Construcţiile mentale abstracte, aşa vor şi rămîne dacă nu vor fi trecute în fapt.

Fiecare ceakră parcă ar lucra în două direcţii: orizontală cînd primeşte, distribuie şi radiază curenţii energetici corespunzători ei, pe verticală cînd energia sub formă de curent, venind din afară, este recepţionată şi trecută în mod logic prin tot canalul spinal Într-un organism ideal, aşa cum ar trebui să fie conform proiectului Creatorului fiecare om, energia vitală curge dintr-o parte în alta purtînd forţele vitale lin, uşor şi liniştit prin toate ceakrele, fără perturbări şi pierderi În mod practic nu vei întîlni aşa ceva în viaţă. Cauza rezidă în necunoaşterea legilor Naturii, motiv pen-

Scanned with OKEN Scanner

tru care se îmbolnăvesc şi suferă oamenii, ceea ce la rîndul său dăunează Naturii. Ţelul spre care trebuie să tindem este realizarea Armoniei omului şi Naturii în toate planurile, şi în cel fizic şi în cele subtile.

Scanned with OKEN Scanner

ENERGIA

Despre ce fel de energie vorbim? Ocultiştii preferă expresia energie psihică . Este posibil să aibă dreptate. Psihicul este legat de suflet iar noi cheltuim ceea ce uzual se numeşte puterea sufletului. De fapt, totul este puţin mai complicat dar ne putem limita la o astfel de definiţie. Ea nu păcătuieşte prea mult împotriva adevărului.

Prin „energie" se obişnuieşte să se înţeleagă acelaşi lucru cu cel desemnat în India prin „prana" şi „ci" sau „ţi" în China. Energia înseamnă vibraţiile care umplu cosmosul. Este o forţă magică, invizibilă. Fiecare popor are pentru ea o definiţie dar nimeni încă nu a reuşit s-o înţeleagă şi s-o explice. De aceea denumirea ei depinde de felul în care se manifestă. Ea poate fi „energie telurică", „energia dragostei" şi „energia de lucru". Totul în spaţiu este alcătuit din materie, materia fiind o formă de existenţă a energiei care se găseşte sub diverse aspecte, diverse forme, în vibraţii cu frecvenţa variabilă. Este o forţă originară, de dinainte de creaţie, cu care este saturat Cosmosul şi care este concentrată şi se manifestă pe deplin în om.

Energia trece în om prin diferiţi conductori, purtători În acest caz reprezintă energia acţiunii, forţa existenţei, vitalitatea - toate sunt manifestări eterice. Puterea sentimentelor este manifestarea astrală, energia gîndului reprezintă manifestarea mentală, iar forţa superioară a iubirii şi a credinţei - manifestarea spirituală. Semnificaţia de energie psihică s-a constituit în Agni Yoga şi în învăţăturile oculte Însuşi termenul de „energie" a apărut pentru prima dată la Aristotel.

Adesea folosim concepte cu un conţinut adînc fără să ştim sau să mai

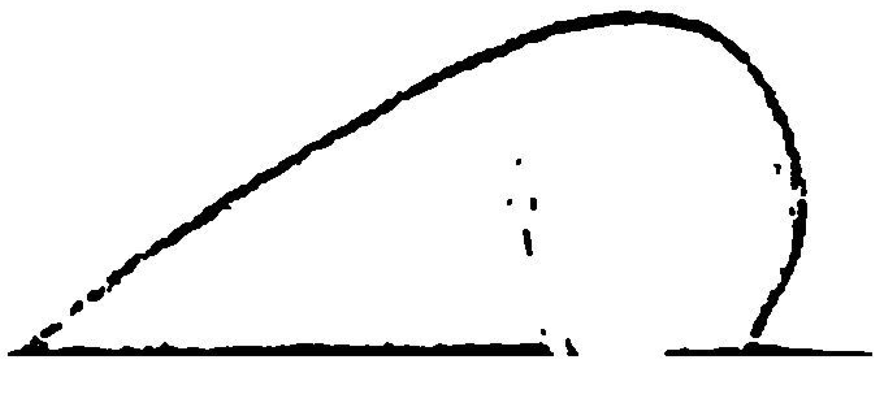

Scanned with OKEN Scanner

ţinem minte tocmai înţelesul lor. Totodată Biblia şi creştinismul sînt pline de semnalări ale forţelor şi energiilor. Elena Blavatsky confirmă în lucrarea „Devoalarea lui Isis", infinitatea de nume ale forţelor nevăzute prin următoarea listă:

„Haosul anticilor, Focul Sacru al lui Zoroastru sau Atash – Behram al parşilor, Focul lui Hermes, Focul Sfîntului Elm al germanilor, Fulgerul Cibelei, Făclia arzătoare al lui Apollo, Flacăra de pe altarul lui Pan, Focul nestins din templul de pe Acropole şi din templul zeiţei Vesta, Pala de foc de pe coiful lui Pluton, Strălucitoarele scîntei de pe diademele Discurilor, de pe capul Gorgonei, de pe coiful lui Pallas Athena şi din sceptrul lui Mercur, Limbile de foc ale Sfintei Treimi, Chivotul lui Moise, Stîlpul de Foc din Cartea Exodului, Făclia lui Abraham, Focul Veşnic al Beznei Fără de Fund..." şi multe, multe altele.

Învăţăturile ezoterice evidenţiază următoarele forme ale energiei cosmice:

Electricitatea sau manifestarea activă a energiei. Este aspectul masculin al forţei cosmice Yang, simbolul lui este un principiu dinamic, impulsul.

Magnetismul sau manifestarea pasivă, „aspectul feminin" Ynn, simbolul său este cîmpul de forţă, un principiu static.

Starea fluidă sau electromagnetică a echilibrului instabil corespunde energiei şi, de fapt, doar ea există în lumea reală.

Ştiinţa ezoterică se fundamentează pe legea ermetică a identităţii conform căreia în tot ce există se reflectă forţele superioare neîntrupate În felul acesta putem presupune că în fiecare om există trei feluri de energie: manifestarea principiului divin – masculin al voinţei, a principiului divin feminin al absorbţiei şi manifestarea primelor două principii în care a pătruns respiraţia vieţii ceea ce, de fapt, şi reprezintă energia psihică.

Scanned with OKEN Scanner

MEMBRANELE, CONFORMAŢIA CORPURILOR

Fiecare corp are o membrană după cum corpul fizic este acoperit de piele. Această membrană este ca o carapace de protecţie. Prin ea corpul respiră, ea îl protejează de condiţiile nefavorabile ale mediului înconjurător, îl apără şi reacţionează la influenţele exterioare. Membrana trebuie să fie elastică şi plastică pentru a se adapta repede diverselor condiţii ale spaţiului din jurul corpului. Dar membrana nu există independent, ea se hrăneşte şi se susţine prin energiile corpului subtil. Dacă în corpul subtil sau produs perturbări în mod corespunzător slăbeşte şi membrana, putînd fi străpunsă de o acţiune din afară. Dar nu se poate întîmpla niciodată ca să fie străpunsă în primul rînd. Perturbările vin dinăuntru din corp şi abia pe urmă se relevă în contact cu lumea exterioară. Ar fi ideal dacă în cazul distrugerii membranei printr-o străpungere din afară omul ar înţelege că problema este el însuşi, şi ar înţelege-o (adică pe sine), ar prelucra-o şi în felul acesta ar reface membrana recăpătîndu-şi integritatea În viaţa reală la o străpungere astrală gravă, uneori chiar a membranei vitale se produce o asemenea scurgere de energie încît se perturbă alimentarea cu sînge a creierului Într-o astfel de situaţie este dificil pentru un om să facă o evaluare corectă şi să ia măsuri. Deşi trebuie să reţinem că fiecăruia i se dă după puteri.

Viaţa este cel mai preţios lucru în Natură şi de aceea mi se pare că

Scanned with OKEN Scanner

este cazul să folosim metode de apărare fără să uităm că problema ce a provocat atacul nu se rezolvă în felul acesta. Vor trebui să plătească urmaşii.

Fiecare om are interrelaţiile lui corporale. Cineva are un corp fizic puternic, dar un astral slab dezvoltat. Altul are un corp mental puternic, dar în pagubă este, de exemplu, corpul eteric. Toate corpurile sînt relativ sendelimitate în om. Fără corpul fizic nu sînt posibile sentimentele, fără sentimente nu sînt posibile gîndurile. Imaginaţi-vă un lac. Bate vîntul (gîndurile). Apar valurile (sentimentele). Treptat pe fundul nisipos se conturează un desen (corpul). Astfel corpurile noastre se formează în mod consecvent unul după altul.

Şi iată că o creaţie atît de complexă, omul, iese în lume. Iar în această lume nu este singur. Este înconjurat de oameni ca şi el. Oamenii, cum se spune într-un cîntec: se întîlnesc, se îndrăgostesc, se căsătoresc. Mai departe omul nu poate fi privit ca un ins, ca o entitate izolată. Oamenii se reunesc într-un tot, în familie, în cuplu. Şi lumea îi împresoară pe amîndoi.

Scanned with OKEN Scanner

PROBLEMA SEXUALĂ

Nu se poate studia familia fără a aborda tema sexului. Atracția sexuală este proprie naturii, iar omul fiind o părticică a naturii, o entitate vie se reunește în perechi. Dar alăturarea dintre bărbați și femei atinge nu numai straturile joase, animalice, ci și corpurile subtile. Uniunea se realizează la toate cele șapte niveluri , un „eu" multiplicat de șapte ori.

Din punctul de vedere al existenței, împărțirea în sexe urmărește un singur țel – continuarea vieții. Și este cu totul evident că natura i-a dat omului mult mai multă energie sexuală decît cea necesară nașterii copiilor. Poate că a făcut-o pentru a păstra perechea la un loc?

În multe învățături religioase, inclusiv în creștinism, entitatea sexuală este considerată rezultat al evoluției omului.

„22. Iisus a văzut niște sugari. / El a spus ucenicilor săi: / Acești prunci care sug sînt asemănători / cu cei care intră în împărăție. / Ei l-au întrebat: / înseamnă că devenind prunci / noi intrăm în împărăție? / Iisus le-a spus: / Cînd veți face din doi unul / și lăuntrul să semene cu afară / și cele din afară să semene cu cele dinlăuntrul / și cele de sus să fie ca și cele de jos, / ca să aduceți bărbatul și femeia / într-unul singur, / ca bărbatul să nu devină bărbat / și femeia să nu devină femeie; / și cînd veți făuri un ochi în ochiul vostru / și o mînă în locul mîinii / și un picior în locul piciorului / și un chip în locul chipului vostru, atunci veți intra în împărăție." *

„Este un citat din Evanghelia apocrifă după Toma, cunoscută ca fiind „a cincea evanghelie". Dar și evangheliile canonice conțin aceeași idee:

Scanned with OKEN Scanner

„Şi apropiindu-se unii dintre saducheii care zic că nu este înviere, L-au întrebat,

Zicînd: învăţătorule, Moise a scris pentru noi:

Dacă moare fratele cuiva, avînd femeie, şi el n-a avut copii, să ia fratele lui pe femeie şi să ridice urmaş fratelui său.

Erau, deci, şapte fraţi. Şi cel dintîi luîndu-şi femeie, a murit fără copii.

Şi a luat-o al doilea şi a murit şi el fără copii.

A luat-o şi alt treilea; şi tot aşa, toţi şapte n-au lăsat copii şi au murit.

La urmă a murit şi femeia.

Deci femeia, la înviere ,a căruia dintre ei va fi soţie, căci toţi şapte au avut-o de soţie?

Şi le-a zis lor Iisus: fiii veacului ăstuia se însoară şi se mărită;"[1]

Iar cei ce se vor învrednici să dobîndească veacul acela şi învierea cea din morţi nici nu se însoară, nici nu se mărită.

Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii. (Luca 20;27-36)

Trebuie să ştim că în bărbatul de astăzi există însuşiri proprii femeii atît la nivelul fizic, cît şi la nivelul psihic (70% testosteroni – hormoni masculini şi cca. 30% estrogeni – hormoni feminini), iar în fiecare femeie de astăzi există elemente masculine şi feminine doar că în proporţie inversă. Prin contopirea sexelor se produce reunirea întregului, a desăvîrşitului. Cîndva au fost împreună. Se ştie că la început a fost creat un singur om, unică persoană – Adam. Mai tîrziu din Adam a ieşit Eva, „mama vieţii" (în ebraică „mama vieţii", purtătoarea oului, născătoare de viu), adică în făptura lui Adam era ascunsă Eva. Adam, creat „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", în plenitudinea lui, tainică Adam-Eva, părţi în care ulterior s-a desfăcut. Eva a fost ultima creaţie. De ce a trebuit să se despartă în bucăţi o creatură atît de desăvîrşită? După cît se pare, pentru a se putea cunoaşte, privindu-se în cealaltă jumătate ca într-o oglindă şi pentru ca fiecare din cei doi să-şi poată reface în sine eu-l.

„După cum la dorinţa de a ne vedea chipul ne uităm în oglindă şi-l vedem, aşa la dorinţa de a ne cunoaşte pe noi înşine ne putem înţelege privindu-ne prietenul. Căci prietenul, după cum spunem, este al doilea eu".

(Aristotel – Etica Nicomahică)

---

[1] Evanghelia dupa Toma, traducere de Vasile Andru, Editura Arca Bucuresti, 1993. integritatea pierduta, omul Etern într-o noua varianta. Cine stie, poate acesta este sensul vietii pe pamânt.

Scanned with OKEN Scanner

Dar pînă la omul Etern mai avem mult, omenirea se află doar la începutul căii evoluţiei În etapa actuală a dezvoltării, oamenii s-au separat la nivelul corpului fizic şi eteric În secolul al XX lea trebuia să se încheie formarea corpului astral, cel mental abia începînd să se constituie. Omul desăvîrşit, nemuritor, după felul în care înţeleg eu lucrurile, va avea completate toate cele şapte corpuri reunite întrunul singur. La drept vorbind, omul contemporan are şi acum şapte corpuri, dar ele nu sunt conştientizate, nu au fost fecundate de conştiinţa lui, nu au devenit ale lui în mod privat, nu s-au umplut de sevele vitale proprii lui. Ceea ce este prelucrat de subconştient se relevă în planul fizic. Nu trebuie uitat nici că prin toate corpurile sale, omul este legat de Planetă. Pînă şi la nivelul fizic corpurile primesc forţă de la Pămîntul mamă. El ne hrăneşte şi ne adapă. Dar Cosmosul? Soarele, prin vlăstarele lui, ne fecundează planeta pe care neam născut, şi asta în planul fizic unde am ajuns cu creşterea noastră pînă la o oarecare autonomie. Ce putem spune despre corpurile subtile? Ele încă nu s-au diferenţiat de fondul Planetei. Procesul creativ Om-Planetă are un caracter bilateral. Părinţii îşi formează copiii, dar şi copiii îşi formează părinţii. Prorocii omenirii, întrupînd în ei toate cunoştinţele şi sentimentele omeneşti, aducîndu-le într-un singur punct (o inimă deşteaptă şi un cap plin de bunătate), unindu-se prin iubire cu omenirea şi Planeta, au aşezat drumul către noile straturi planetare. Noi, oamenii simpli, plîngînd şi rîzînd, scăldînd pămîntul în sînge şi sudoare, privind lumea ce ne înconjoară şi chiar pe noi înşine, fecundîndu-ne sentimentele prin cunoştinţe, în timp ce ne iubim Planeta continuăm în felul acesta s-o construim. Nu pot să nu-mi amintesc de lucrările lui Vladimir Ivanovici Vernadski[2].

El a ajuns la concluzia următoare: „dacă şi universul civilizaţiei şi dezvoltarea intelectului uman – conştientizarea mediului înconjurător – sunt în raport de cauzalitate cu procesele geologice de pe planeta noastră, atunci acest viitor poate fi în linii mari prevăzut. Din toată suma de fapte clar stabilite rezultă, după cum mi se pare, că acest viitor este omenirea autotrofică, adică, în cuvinte mai simple, o omenire independentă de substanţa vie a animalelor şi plantelor din jur". Dar acesta este un viitor prea îndepărtat.

Este timpul să ne întoarcem la mitul omului primordial. Ce i s-a întîmplat după separarea în Adam şi Eva? Stînga şi dreapta, Yang şi Ynn, activism şi contemplaţie, masculin şi feminin.

---

2 Vladimir Ivanovici Vernadski (1863-1945) mineralog si geochimist sovietic, fondatorul geochimiei moderne.

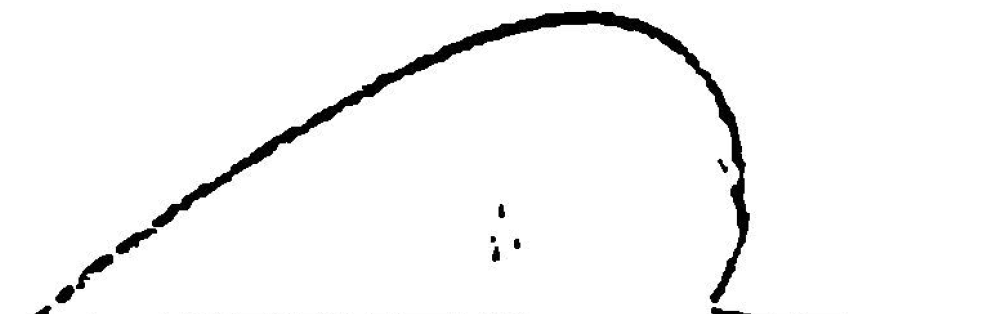

Scanned with OKEN Scanner

„Lumina şi întunericul, viaţa şi moartea, dreapta şi stînga sunt fraţi unii pentru alţii. Ei nu pot fi despărţiţi unii de alţii. De aceea şi bunii sunt buni, şi răii sunt răi, şi viaţa nu este viaţă şi moartea nu este moarte. De aceea fiecare va fi rupt în esenţa lui de la început. Dar aceia care sunt mai presus de lume sunt nerupţi, sunt veşnici", se află spus în Evanghelia după Filip (versetul 10).

Simţurile şi mintea s-au trezit despărţite unele de altele. A început calea dezvoltării conştiinţei. Planeta i-a primit la sînul ei pe oamenii primitivi care aveau dezvoltat doar corpul eteric. El a fost realizat în procesul evoluţiei lor de plante şi de fraţii noştri mai mici, animalele! Aşa că în corpurile noastre eterice, în subteranele adînci ale subconştientului, purtînd în afară de instincte primare şi o informaţie animală întunecată, plină de cruzime (dacă este s-o apreciem în funcţie de criteriile noastre etice). Dar lumea este astfel alcătuită încît ceea ce este subtil pătrunde în ceea ce este dens şi corpurile noastre se modifică reciproc prin intermediul iubirii şi al conştiinţei. Dar nu numai prin corpul eteric primim ceea ce nu face parte din experienţa noastră personală.

Viaţa omului îmi apare ca fiind un proces neîntrerupt al naşterii ce trece în moarte În opinia generală, copilul se naşte prin ruperea cordonului ombilical ce-l leagă de corpul mamei În percepţia mea, în momentul acela se produce doar o separare a corpului fizic. Cordonul ombilical ce leagă corpurile eterice ale mamei şi ale copilului se rupe numai după trei ani. Funcţionarea organelor interne depinde de corpul eteric. Am văzut adesea copilaşi al căror trupşor era acoperit de erupţii sau de cruste. Şi în aceste situaţii există cazuri (Ivan Andreevici, ca medic, mi-a confirmat) în care mămica susţine că-şi hrăneşte copilul în mod riguros după prescripţiile medicului şi foloseşte medicamentele necesare. Eu o cred. La anamneză se dovedeşte că ea însăşi se hrăneşte la întîmplare. Ficatul şi rinichii unui adult sunt formaţi, se descurcă în faţa unei sarcini impuse şi în consecinţă pielea este curată. Prin corpul eteric, mama transmite informaţii despre toxicitate copilului şi pielea lui se acoperă de erupţii. Pentru a-l ajuta pe bebeluş, mama însăşi trebuie să urmeze un regim În realitate, chiar şi la nivelul fizic oamenii se deosebesc din punct de vedere anato-mic, iar anatomia corpurilor subtile poate să aibă diferenţe foarte mari.

În jurul vîrstei de 12 – 16 ani copilul şi părinţii trec printr-o nouă etapă a „naşterii". Se rupe cordonul ombilical ce leagă corpurile astrale. Este timpul maturizării sexuale, al apariţiei caracterelor sexuale secundare. Pînă la acel moment viaţa emoţională a copilului şi sănătatea lui fizică au fost dependente de trăirile părinţilor. Adesea părinţii consideră că, tăinuindu-şi necazurile, îl protejează pe copil de efectul lor. Este o mare rătăcire.

Scanned with OKEN Scanner

Adultul poate să-şi plîngă amarul, să treacă de el, adică este capabil să-l prelucreze sufleteşte şi să se purifice. Copilul primeşte traumatismul de la părinţi în corpul astral. Şi întrucît acesta ocoleşte conştiinţa, el va resimţi o nelinişte fără motiv şi se poate chiar îmbolnăvi. Delimitîndu-se de părinţi cu corpul astral, copilul primeşte moştenire toată încărcătura compusă din ceea ce ei n-au reuşit să trăiască, au uitat, au refulat.

Corpul mental al copilului se desparte de al părinţilor în jurul vîrstei de douăzeci si unu de ani, cînd intră în perioada căsătoriei. Nu pot să analizez momentul acesta prin exemple. Dezvoltarea mentală este prea diferită la oamenii din timpurile noastre. Dar vreau să notific că necesitatea relaţiilor sexuale apare cu atît mai tîrziu cu cît corpul mental este mai complet, mai bine conştientizat . Rupîndu-se de părinţi, omul trebuie să se lipească de jumătatea sa. Să ne amintim de texte:

„Iubire se numeşte setea de plenitudine şi aspiraţia către ea"

(Platon, Banchetul)

Voinţa divină, împletind trupul femeii şi al bărbatului şi umplîndu-i de energie vitală în scurtele momente ale extazului, îl reîntoarce pe om la integritatea lui primordială.

„Moartea nu este moarte definitivă ci doar un mijloc de înnoire: cu siguranţă trăiesc în copii, în ei trăieşte carnea şi sîngele meu şi prin urmare, literalmente nu mor de tot ci moare numele meu de astăzi.

Corpul şi sîngele continuă să trăiască şi în copii lor din nou şi apoi iarăşi în copii pentru eternitate!

Ar însemna numai „s-a născut" şi „eu nu voi muri niciodată". Sigur „se scot cizmele": „unele cizme" „alte cizme"..., dar merge cu ele unul singur". Acest „careva unic" este chiar „Adam", „eu" urmaşul nostru fără de sfîrşit, care-şi schimbă actele de identitate, îşi schimbă chipul, meşteşugul şi ţările locuibile, învăţînd sau arînd ogorul, nefericit sau fericit, dar e „unul" În felul acesta moartea, pentru subiecţii corecţi şi într-o viaţă corectă, fără boli (ateroscleroză, anevrism şi moarte, fără nici un strigăt, fără nici un suspin şi fără vreo senzaţie aparte) este pur şi simplu un mijloc pentru veşnicul regenerat şi prin urmare veşnic tînărul chip de adolescent al pămîntului, în esenţă şi locuitor al său în acelaşi timp, într-un singur trăitoră..."

(V.V. Rozanov - Oamenii tărîmului lunar. Metafizica creştinismului)

Scanned with OKEN Scanner

RELAŢIILE SEXUALE

Schimbul energetic ce se produce în timpul contactului sexual pătrunde în toate corpurile şi planurile omului. Forţele ce apar sunt atît de puternice încît sunt greu de atins. Găsim în diferitele învăţături, întrupate în cuvinte, reflectarea celor de mai sus, adaptate înţelegerii de la nivelul conştiinţei omeneşti. Astfel energia sexuală este una din manifestările energiei Kundalini care doarme încolăcită ca un şarpe la baza coloanei vertebrale. Desfăşurîndu-se şi urcînd pe verticală, prin Sushumna, deschide în urma sa toate centrele energetice – ceakrele.

După învăţăturile Yoga, cînd forţa vitală Kundalini se eliberează pentru a stimula activitatea glandelor genitale, energia se uneşte cu hormonii şi se formează ceva în genul unui lichid uleios-gazos în prostată şi uter În Misteriile hierofanţilor substanţa se numea Uleiul de Aur sau Crism. Este chiar substanţa care este produsă de Kundalini prin măduva spinării pentru a transfigura trupul omului În etapa actuală a dezvoltării umanităţii, ea se eliberează în cantităţi infime în sînge. Sub influenţa trezirii lui Kundalini această forţă creatoare se naşte din cea a simţurilor. Uleiul de Aur poate fi primit sau delimitat doar prin acţiunea chimică a forţei trezite din Kundalini. Kundalini începe să reacţioneze la căldura spirituală formată pe diverse căi, prin antrenamentul spiritual în planul Yoga sau autocunoaşterea creatoare În felul acesta Kundalini se uneşte cu Crism-ul şi aceste două substanţe realizează focul cosmic unic.

Focul Kundalini – Crism se mişcă prin Sushumna şi intră în creier antrenînd o descărcare în conştiinţă – iluminarea. Se consideră că formarea Crism-ului se stimulează prin reţinerea de la activitate sexuală excesivă, prin sentimente de dragoste faţă de oameni şi prin rugăciuni. Este greu de exprimat la nivelul conştiinţei umane ce energii trec prin doi parteneri uniţi în timpul actului sexual. După legendă, odată, zeii au creat oameni egali

Scanned with OKEN Scanner

lor dar aceia s-au dovedit atît de minunați, de puternici și de independenți, încît zeii s-au speriat. Oare nu sînt creaturile mai bune decît noi, zeii? Nu vor deveni cumva mai puternici decît noi? Nu ne vor arunca din zenitul universului pe pămîntul păcătos? Nu ne vor învinge? Nu ne vor preface în putreziciune? Și atunci zeii i-au tăiat pe oameni în jumătate: femei și bărbați și le-au dat drumul lipsiți de fosta lor splendoare să populeze pămîntul. Dar dacă aceste două jumătăți pierdute se vor regăsi pe pămînt, dacă se vor reuni, atunci vor redobîndi acea putere. Vor fi din nou ca zeii.

Iubirea divină, ideală și unirea presupun o relație deplină între toate corpurile celor doi În viața reală practic nu există astfel de cazuri. Dar independent de conștiință se implică o parte oarecare din corpurile subtile și cu cît înțelegerea este mai mare, cu atît mai multă forță, mai multe energii înalte vin către acești oameni.

Iisus a spus:

„Cînd veți face din doi unul / veți deveni Fiul Omului / și dacă veți zice: / Munte, urnește-te! / el se va urni."

(Evanghelia după Toma, verset 106)

În toate timpurile, actul sexual a fost legat de un înțeles sacramental, divin. De aceea multe religii aprobă sexul în postulatele lor fundamentale, numai în interiorul căsătoriei și numai cu țelul de a face copii. Aceasta desigur conservă aspectul etic dintr-o societate umană încredințată egregorului respectivei religii.

Dar sensul principal care se conservă este direcția evoluției.

„Omul trebuie să-și urmeze natura veșnic creatoare, deoarece el trebuie să lase în urma sa copii și copiii copiilor săi."

(Platon - Legile)

Evoluția omului are loc prin dezvoltarea conștiinței lui. Urmînd învățăturile ezoterice, înțeleg asta ca pe un fel de iluminare cînd sentimentele și gîndurile se întîlnesc într-un singur punct. Energia necesară pentru un astfel de moment este preluată din cea acumulată prin abstinența sexuală. De aceea, toate religiile tîrzii conțin principiul ascezei. Interdicția față de contactele sexuale dezordonate a făcut, după părerea mea, din primitiv, omul. Dar încotro trebuie să ne îndreptăm conștiința? Desigur, spre autocunoaștere. De obicei ea este confundată cu o cunoaștere a propriei persoane, a „eului". Oricine are conștiința „eului" consideră că se cunoaște. Și totuși, conștiința „eului" vede numai conținutul său, niciodată ceea ce zace în subteranele subconștientului. Omul confundă cunoașterea

Scanned with OKEN Scanner

de sine cu ceea ce se ştie despre el în împrejurimile sale. Cunoaşterea de sine a omului este doar vîrful aisbergului; ascunsă sub apa întunecată, zona subconştientului nu este accesibilă judecăţii şi controlului conştiinţei.

Cu cît potrivirea dintre configuraţiile corpurilor femeii şi bărbatului (forma lor şi gradul de completare) este mai aproape de cea ideală, cu atît este mai puternică atracţia ce se iveşte între ei. Şi nu este vorba neapărat de seducţia sexuală. Părerile omului despre sine sunt adesea foarte înşelătoare. Un ins cu o morală înaltă poate avea în subconştient multe însuşiri „negre", venite din cele neconsumate şi refulate ale înaintaşilor. Şi nu-i vine să creadă lui şi celor din jurul său cum de s-a întîmplat că s-a trezit legat prin căsătorie de un om cu alt nivel moral. Dacă încerci să rupi un astfel de mariaj, următorul nu va fi mai confortabil pentru eroul nostru dacă nu a parcurs un oarecare drum în cunoaşterea de sine. Căsătoriile nu sunt niciodată întîmplătoare. Cu cît pare mai arbitrară o căsătorie, cu atît mai veridic este substratul ei, cu atît este mai conformă legităţii.

Cînd se formează corpul comun la toate cele şapte niveluri, atunci se realizează şi familia, totalitatea celor şapte euri. Cînd bărbatul şi femeia sunt deschişi unul faţă de celălalt şi relaţiile dintre ei sunt consolidate prin iubire (şi aici este foarte importantă atitudinea protectoare – delicată – faţă de conştiinţa privată a partenerului), atunci corpul subtil comun, corpul familiei lor este puternic şi sănătos. Dar aşa ceva se întîlneşte foarte rar. De regulă, corpurile bărbatului şi femeii, tinzînd printr-o dorinţă subconştientă să se contopească în unitatea divină, nu pot depăşi obişnuinţele egoiste, conservatoare. Fără să cadă pe gînduri, partenerii încearcă să spargă „coaja", să atenteze la „conţinutul oului": conştiinţa privată sau personalitatea. Şi dacă acest lucru reuşeşte, atunci personalitatea care nu a apucat să se maturizeze începe să se descompună. Poate apărea sub forma oricărei evaziuni din lumea reală, cel mai grăitor exemplu fiind alcoolismul. De cîte ori femeia ce plînge amarnic din cauza unui soţ căzut în patima beţiei, nici măcar nu-şi poate închipui că este ea însăşi cauza, mai bine spus influenţa ei distructivă prin consecinţe, chiar dacă aceasta nu-l scuteşte de răspundere in faţa faptelor sale pe soţul beţiv. Pentru a proteja omul, pentru a nu-l lăsa să piară, în relaţiile dintre soţi trebuie să domnească toleranţa. Iubirea rabdă îndelung, este clementă.

Cunoscîndu-se pe sine şi pe „jumătatea" lui, omul îşi lărgeşte conştiinţa, „eul" său aspiră pînă spre noi limite. Atunci pe fundamente nou-stabilite, comune, se va forma „coaja" care va proteja familia. Şi pentru entitatea-familie totul se petrece ca şi pentru făptura unui singur om. Obişnuinţele egoiste prea dure pot sufoca firava mlădiţă a entităţii-familie

Scanned with OKEN Scanner

Întotdeauna se va încerca spargerea unui înveliş slab. De exemplu, nişte rude bine intenţionate pot să producă sfaturi în asemenea măsură, încît familia se va găsi în situaţia de a nu putea rezista părerilor şi principiilor lor. Şlefuirea unuia de către celălalt durează uneori ani îndelungaţi. Pentru a proteja familia ar fi tare util să se urmeze următoarele reguli:

1. Să nu se admită controverse între parteneri în societate.

2. Familia trebuie să fie unită şi să prezinte în afara ei numai hotărîrile comune.

3. Familia nu trebuie să admită curiozitatea excesivă a celor din afară.

4. Familia trebuie să ştie să aleagă un mediu armonios potrivit ei.

5. În timpul relaţionării, familia trebuie să se comporte binevoitor.

6. Familia trebuie să conştientizeze modul deloc întîmplător al combinării soţilor şi firilor care i-a reunit pe membrii ei într-un organism unitar.

7. Familia, în sfera cotidianului, trebuie să tindă spre respectarea următoarelor principii: bărbatul răspunde pentru construcţia bazelor externe ale căminului; nevasta realizează capacitatea vitală a familiei în interiorul familiei.

Scanned with OKEN Scanner

PERICOLELE CE PÎNDESC FAMILIA

Vampirism în accepţia noastră nu înseamnă desigur să sugi sîngele altuia în timp de noapte. Prin vampirism se înţelege îndeobşte orice formă de preluare a energiei sau a forţelor vitale de la ceilalţi, şi în aceeaşi măsură intensificarea forţelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trăi pe seama lor.

Vampirismul este o boală care produce leziuni în corpul astral al omului În distribuţia de energie pe nivelurile corpurilor subtile apare o ruptură: curenţii emergenţi poarta reacţiile şi senzaţiile acumulate în sus prin corpul astral către nivele mai înalte pentru a fi prelucrate, interpretate şi mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea şi binecuvîntarea din partea Divinităţii. Curenţii descendenţi, luminînd de sus viaţa, coboară şi se înfig în corpul astral perturbat care nu mai poate răspunde prin sentimente impulsurilor superioare. Apare insatisfacţia, resentimentul faţă de lume, faţă de cineva în special şi în felul acesta, se produce treptat o înlocuire a valorilor pe care omul nu o recunoaşte din incapacitatea lui de a înţelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este fiinţa cea mai importantă din Univers şi că toţi trebuie să îl slujească şi să i se supună pentru a-l îmbogăţi, a-i umple viaţa de plăceri şi satisfacţii. Dacă este bine sau rău nu caută să afle atîta timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel neputînd să le primească pe cele de sus.

Considerînd familia o unitate, un organism viu complex şi ajungînd la concluzia că familia este o entitate vie, fac următoarea remarcă: noi ştim (sau credem că ştim) cum să apărăm, să susţinem fiinţa umană pentru a

Scanned with OKEN Scanner

nu-i pierde sănătatea, pentru a nu o lăsa să piară. De asta se ocupă cu precădere medicina în diversele ei forme. Oare nu este evident că pot fi găsite metode pentru a înlesni apărarea organismului viu – familia? Ce pericole o amenință?

Este destul de simplu să ne imaginăm o protecție împotriva pericolelor pe care le conștientizăm. Mult mai lipsiți de apărare ne dovedim la nivelul inconștient, unde suntem vulnerabili și permisivi pentru influențe psihice, contaminări și acțiuni, tot ceea ce s-a convenit să numim atac energetic.

Presupun că există două tipuri de pericole: probleme externe, cînd atacurile energetice venind din afară atrag după sine, în replică, dereglări ulterioare în stabilitatea familiei și probleme interne, cînd unul dintre parteneri începe să trăiască pe seama celuilalt. Acesta este vampirismul energetic casnic care poate apărea în diverse chipuri și situații.

A
Pericolele interne

Energia vitală se produce prin lucrarea interioară a sufletului. Trăind sentimente, interpretîndu-le, refuzînd plăcerile, lucrînd cu mintea și inima, omul transformă energia primită de la Planetă și de la mediul social în energie vitală proprie. Omul cu o sănătoasă orientare morală este capabil să-și formuleze țeluri, să se antreneze în activități aducătoare de folos și realizînd o lucrare exterioară și interioară să-și potolească această foame. Dacă din pricina unei boli grave sau a nenorocirii în care se află, forțele s-au irosit și s-a pierdut orientarea morală, atunci omul resimte nevoia donatorilor, a oamenilor care să ofere o susținere la nivelul necesar - material sau emoțional. Atunci rănile acestui om se cicatrizează și-și continuă drumul. Dar se întîlnesc oameni care nu sunt capabili să lucreze cu sufletul pentru obținerea propriei energii. Aceasta este o boală. Pe ea o numesc vampirism. Boala este ereditară. Copilul a moștenit mijloacele imorale ale traiului pe seama altora. Obiectivele peste măsură de egoiste, personalitatea firavă își spun cuvîntul În procesul evoluției Natura a creat organisme vii care nu au toate organele necesare pentru a-și susține viața. Aceste animale sau plante au existat prin altele. La nivelul corpului eteric, noi toți purtăm întreaga informație animală, dar, spre deosebire de ani-

Scanned with OKEN Scanner

male, omul are o conștiință și îi sunt date idealuri morale care indică sensul evoluției.

La vampiri atrofia morală trece în atrofia corpului subtil, după care poate să urmeze o modificare și la nivel fizic (se manifestă prin năruirea proceselor metabolice). Aceste dereglări pot duce la alcoolism sau autovampirism sau la vampirizarea propriilor copii în viitor.

Omul bolnav de vampirism (conștient sau nu – nu are importanță) încearcă să ajungă la corpul astral al altcuiva. Se străduiește să facă în așa fel încît interlocutorul să-și piardă controlul și să-și iasă din fire. Propriile sentimente vor distruge învelișul mental al victimei, ea își va pierde capul, iar vampirul, păstrîndu-și calmul deplin se va pregăti să absoarbă energie.

Vampirism în accepția noastră este orice formă de preluare a energiei sau a forțelor vitale de la ceilalți, și în aceeași măsură intensificarea forțelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trăi pe seama lor.

Vampirismul este o boală în care se distruge învelișul convențiilor protectoare care ocrotesc formarea personalității și se dereglează corpurile subtile ale omului În distribuția de energie pe nivelul corpurilor subtile apare o ruptură: curenții emergenți poartă reacțiile și senzațiile acumulate în sus prin corpul astral către niveluri mai înalte pentru a fi prelucrate, interpretate și mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea și binecuvîntarea Divinității. Curenții descendenți coboară prin corpul astral și se scurg în afară ca sîngele care părăsește corpul prin răni. Apare insatisfacția, resentimentul față de lume, față de cineva în special și în felul acesta treptat, se produce o înlocuire a valorilor pe care omul nu o recunoaște din incapacitatea lui de a înțelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este ființa cea mai importantă din Univers și că toți trebuie să-l slujească și să i se supună pentru a-l îmbogăți, a-i umple viața de plăceri și satisfacții. Dacă este bine sau rău nu caută să afle atîta timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel neputînd să le primească pe cele de sus. Dar din cauza închiderii traseului energetic la nivelul rupturii dintre corpuri, omul începe să sufere de foamea energetică.

Necazul „vampirului începător" constă în incapacitatea lui de a înțelege cauzele izbucnirii bolii, ea putînd fi ocolită destul de ușor. Cîteodată obstacolul este lenea. Cine ar vrea să lucreze asupra sa? E o întreprindere lipsită de rezultate! E plictisos! Așa se face că omul se plasează el singur la marginea unui plan înclinat ce duce înspre abisul căderii și începe încetișor să alunece. La început nici viteza nu este mare, nici răul provocat nu este deocamdată grav, dar legile naturii sînt încălcate.

Scanned with OKEN Scanner

De aceea (după cum şi cel mai mic păcat are o plată) omul se va afunda şi mai mult pentru a ajunge la o alegere conştientă: să mă ridic oare (dar asta este deja dificil) sau să continui alunecarea? - Adresîndu-mă Bibliei am găsit o situaţie, după opinia mea, interesantă. Peste tot, sîngele este nemijlocit legat de suflet. Dar asta nu se întîmplă doar pentru că în vechia limbă ebraică cuvintele „sînge" şi „suflet" se scriu la fel. Sîngele reprezintă substanţa fizică a sufletului. După cum sîngele circulă prin corpul omului întreţinînd viaţa, tot aşa se mişcă şi sufletul – curenţii energetici în corpul astral. Să faci vărsare de sînge, şi să iei sîngele altcuiva este un păcat, tot atît de intangibil este sufletul fiecărei fiinţe."

Vampirismul ararcori este conştientizat, atacurile energetice - intervenţiile - rare ori sînt orientate spre un ţel concret. Mai degrabă se întîmplă în relaţiile de fiecare zi, aducînd dealtfel daune perfect vizibile.

Contactele dintre oameni au loc concomitent la multe niveluri. Oamenii fac schimb de cuvinte şi împreună cu ele de gînduri, sentimente, îşi transmit emoţiile şi dispoziţiile. Dar fiecare are bilanţul energetic propriu şi adesea nu se realizează un contact echilibrat. Neapărat cineva sau vrea să domine, să fie mai tare sau invers, să-şi ia fără să ceară, un pic din energia altuia...

Vampirul în familie

Întîlnind un vampir în tramvai, puteţi să coborîţi, să veniţi acasă şi să vă readuceţi la o stare normală. Dar ce să faceţi dacă vampirul vă aşteaptă acasă? Dacă soarta v-a unit cu el într-o familie?

Pentru început, haideţi să clarificăm. Prin vampirism energetic înţelegem de obicei viaţa unui om pe seama altuia În viaţă asta se manifestă printr-un mod de trai parazitar. Dar nu trebuie confundat vampirismul cu schimbul energetic obişnuit dintre oameni. Mulţi sunt înclinaţi să observe şi să reţină cazul în care ei dau, dar uită repede momentele în care primesc. Apare astfel învinuirea de vampirism nejustificat. Adesea, femeia îi spune cu iritare soţului că „îi suge sîngele", vezi, adică el nu face nimic în casă şi ea trebuie să-i spele şi hainele şi să curețe mizeria după el şi să-i gătească prînzul, uitînd că ea este toată ziua acasă iar „vampirul" vine seara tîrziu şi cade din picioare de oboseală, cîştigînd bani pentru chiar această casă. S-ar putea să mi se spună că femeia îşi pierde puterile, slăbeşte văzînd cu ochii, iar el plesneşte de sănătate. Da, forţele o părăsesc, dar să vedem de ce se întîmplă aşa ceva Întîi să observăm că din afară

Scanned with OKEN Scanner

nu se poate distruge învelişul corpurilor subtile. Propria ei iritare strică învelişul corpului astral şi energia se scurge. Dar ce o deranjează? Nepotrivirea dintre ceea ce vrea şi ceea ce se întîmplă de fapt. Dar ceea ce îi trebuie se găseşte în zona subconştientă. Ea are o foame mentală. Nu este o regulă general valabilă. Există şi femei care stau acasă, se ocupă de gospodărie şi se simt minunat. Ele au corpurile subtile complete şi se dovedesc a fi oameni dintr-o bucată. Eroina noastră a moştenit de la părinți corpul mental, dar el nu s-a completat. Pentru ca acest lucru să aibă loc, trebuie neapărat să primească informații la nivelul simțurilor şi intelectului, nu să se certe cu soțul. Soțul face mult pentru familie şi nici vorbă să fie vampir.

Şi dacă, totuşi, n-ai cum să scapi – partenerul dumneavoastră este vampir? Merită să reflectați dacă este bine ca întotdeauna doar să oferiți şi dacă ceea ce oferiți este de folos.

În cazul în care aveți un surplus de energie vitală care dă să se reverse, trebuie să-i găsiți o întrebuințare înțeleaptă, să-l transferați în alt plan pentru că un astfel de schimb inechitabil vă va distruge pe amîndoi. Vampirul va începe să vă distrugă pe dumneavoastră îndreptîndu-se el însuşi către moarte.

Vampirul vede o oarecare împotrivire (nu pot să trăiesc cu tine, de ce să mă chinui, hai să ne despărțim) dar nu-şi va elibera niciodată partenerul. Adesea, nici victima n-şi poate închipui viața fără călăul său „Dragostea e rea, de iubeşti, capră de lemne eşti", „dacă te bate, te iubeşte", multe proverbe susțin că o astfel de situație pare a fi normală, în orice caz are dreptul la existență.

Sunt gata să repet iar şi iar: contactul sexual duce la un schimb reciproc de energie între oameni, energii cu o putere colosală dar se întîmplă ca unul dintre parteneri îşi ia mai multă energie decît îi dă celuilalt. Adesea lucrul acesta apare nedeliberat: este posibil să măsori cantitatea pe care trebuie să o dai în schimb pentru ceea ce îți oferă cu atîta generozitate celălalt? Dar virusul vampirismului nu doarme şi te invită: mai ia o dată, de unde este mult nu se consumă. Omul intră într-un regim de schimb inegal şi treptat se obişnuieşte, îi place. El este satisfăcut ! Puterile îi cresc fără nici un fel de cheltuială: nici suflet nici forțe proprii În vremea asta cealaltă parte începe să slăbească să piardă din puteri, apoi sănătatea. Adesea ea nu poate să rupă relația pentru că nu poate să suporte efortul. Sau îşi subordonează voința celei de-a doua părți. Variantele posibile sînt nenumărate. Necazul este că oprimarea unui partener de către celălalt poate duce la boli grave, chiar la moarte.

Scanned with OKEN Scanner

Un sfat general ar putea fi să ridicăm nivelul de instruire în privința relației sexuale, atenția față de partener. Fiecare parte trebuie să-și primească plăcerea în mod optim, nu să se ofere spre utilizare.

Există o mulțime de cazuri și variante ale schimbului energetic inegal, nu avem rețete unice. Să încercăm să vedem cîteva exemple de situații ce apar destul de frecvent și să înțelegem ce se află în spatele lor.

„Bărbatul meu bea”

Iată, îmi povestește Ivan Andreevici, lucrează la fermă ca mulgătoare o femeie tînără. Are 21 de ani. La serviciu totul pare în ordine, dar în familie lucrurile merg prost. Bărbatul a dat în patima beției și a început să-i otrăvească viața. Bea tot venitul familiei. Cînd nevasta încearcă să-l oprească, el o bate. De data asta a bătut-o așa de rău încît a trebuit să se trateze. Ea mă întreabă: cum să trăiască mai departe? Poate că e mai bine să lase tot și să plece pînă n-au apărut copiii?

Problema alcoolismului este probabil cea mai complexă și cea mai răspîndită în Rusia. Vreau să menționez încă o dată că-mi voi spune părerea personală asupra ei.

La omul care bea se produce o degradare a personalității. Este un act de sinucidere treptată. Bețivul își construiește singur hăul negru căruia nu i se mai poate împotrivi. Cei mai lipsiți de apărare în astfel de familii sunt copiii. Chiar de nu vor deveni în viitor alcoolici, psihicul lor va fi mutilat. Lui Ivan Andreevici i-am spus că hotărîrea de a-și părăsi soțul ar fi potrivită în cazul pacientei sale.

Dar ce este alcoolismul? Cea mai răspîndită și pînă acum deloc concludentă definiție este dorința de a fugi de realitate. Trebuie să trasăm un hotar între bețivăneala domestică, obișnuită și alcoolism. Cel din urmă este o boală legată de dereglarea proceselor metabolice din organism și o dereglare psihică la nivelul corpurilor subtile. Sunt posibile atît de multe variante și forme și evoluții și, prin urmare, posibile tratări ale acestei boli, încît este greu să încerci să sistematizezi și să alcătuiești o listă de indicații pentru aspectele și subaspectele ei. Să încercăm să înțelegem esența problemei.

Cînd apare tendința de evaziune din realitate? Atunci cînd persoana nu este capabilă să construiască relații bilaterale armonioase cu lumea înconjurătoare. Chestiunea nu privește lumea, ea este veșnică și minunată, ci pe om. Dacă orientările egoiste ale persoanei sunt normale, atunci

Scanned with OKEN Scanner

schimbul dintre conținutul „oului" și lumea exterioară se face în mod firesc, nu sunt probleme. Dacă însă coaja este fragilă, se va găsi totdeauna cineva care s-o spargă (să-i dăuneze). Pot fi și părinții iubitori, iar mai tîrziu consortul fidel. Ei o fac, desigur, neconștient, poate dintr-un surplus de grijă – dar în fapt micșorează o autoevaluare și așa scăzută. Omul își pierde încrederea în sine, în posibilitatea de a se realiza, începe să se teamă de lumea înconjurătoare și încearcă să o evite, să se ascundă de ea. Încă nu este vorba de alcoolism, ci doar bețivănie. Ea se poate vindeca, poate fi înlăturată prin lucrarea interioară a sufletului. Dacă omul conștientizează că vrea să se îndrepte, el poate renunța la băutură.

În viața de familie oamenii tind subconștient să se contopească armonios. Este o lege justă pentru toți, chiar și pentru cei mai învederați egoiști și cinici care la cuvîntul „armonie" se strîmbă ca de acru. Dar dacă acțiunile distrug apărarea partenerului, vor ajunge la un rezultat opus. Lovitura iscă o lovitură de răspuns, poate apărea un conflict de familie. Conflictul nu este întotdeauna o bătălie cu oale sparte. Dezacordul poate eroda partenerii pe ascuns. Membrii unei astfel de familii pot fi ușor recunoscuți după călcătura grea, după umerii lăsați, expresia mohorîtă a feței. Fiecare dintre ei își pierde respectul de sine. Pînă și un om cu totul străin se simte prost în prezența lor. Dacă relațiile dintr-o asemenea familie se construiesc și pe mai departe sub influența jignirii, furiei, iritării sau supărării, atunci, nodul conflictului familial se strînge tot mai mult. Iar cel care are apărarea mai slabă la nivelul astral unde este constituită din principii egoiste și spiritul insuficient dezvoltat poate să devină victima alcoolismului sau a bolii psihice (în cel mai bun caz a unei rupturi).

Pentru a ieși din această situație, trebuie să ne privim cu franchețe familia și pe noi înșine. Este destul de greu și dureros. Oamenii se învață să reacționeze în chiar mersul vieții în procesul de interrelaționare cu cei apropiați. Autoevaluarea se formează sub influența părinților. Apoi formăm și noi capacitatea de evaluare proprie la partener sau copii. Acest lucru se petrece nu doar prin cuvinte, dar și prin mimică, gest, intonație, timbru și intensitatea vocii, atingere și acțiune. Și cel mai adesea nu recunoaștem efectele pe care le producem în realitate.

Felul de a ne comporta îl preluăm de la părinți. Amintindu-ne ce reacție ne-a trezit una sau alta din acțiunile lor, ne putem corecta propriile greșeli. Este o muncă grea, dar merită. De regulă, sfera emoțională a familiei în care bărbatul bea este alcătuită de femeie. Ea are un corp astral mult mai legat în conținut. Corpul astral nu se naște singur, el crește, se dezvoltă și se separă din corpul astral al mamei. Dacă acest corp nu s-a for-

Scanned with OKEN Scanner

mat, femeia nu poate fi o natură integră. Şi asta se relevă în discordanţa dintre sensul cuvintelor şi mimică, gesturi şi priviri. Dar multe femei crescînd şi maturizîndu-se nu-şi pot completa întotdeauna corpul astral. Dizarmonice se căsătoresc şi familia lor începe să se fundamenteze dintr-un material greu de prelucrat.

În căsnicie, în uniunea familială, femeia se alătură partenerului său formînd un corp subtil comun. Şi sentimentele femeii, chiar dacă nu sunt conştientizate de bărbat, îl influenţează. Dacă lumea ei emoţională va fi curată şi deplină, în familie totul va fi în regulă. Dar nu este posibil să te uiţi în subconştient. Nu merită să ne provocăm soarta. Cel mai bun remediu se poate găsi doar la biserică. El este rugăciunea şi împărtăşania.

Cu alcoolismul este mai dificil. Ajung la concluzia că alcoolismul este o boală ereditară. Este efectul vampirismului energetic. Omul a moştenit de la înaintaşi un efect al corpului astral. Nu-i obligatoriu ca părinţii lui să fi fost alcoolici, ei pot să fie purtători de mecanisme parazitare obişnuite. Cel mai rău este că informaţia despre aceste lucruri se găseşte în subconştient, nu poate fi controlată, omul nu poate lucra singur cu ea Îl pot ajuta doar apropiaţii lui prin rugăciuni. Rugăciunile ajută într-adevăr În Rusia, din vremuri vechi, sunt preţuite icoanele, care pe mulţi i-au salvat de la un asemenea necaz.

„Soţul meu îmi distruge personalitatea"

Într-un orăşel în care totul este mereu la vedere, de regulă nu se întîmplă nimic deosebit. Orice fleac devine imediat un eveniment, motiv de discuţii. De aceea, un caz precum o crimă i-a aţîţat absolut pe toţi locuitorii, i-a lipsit de somn şi linişte, i-a adus, în ciuda vremii proaste, la casa unde s-a întîmplat îngrozitorul delict.

Iar el s-a dovedit cu adevărat înfiorător. A fost omorîtă o femeie. Directoarea şcolii din localitate, deputată în consiliul local, Zinaida Petrovna, era un om foarte respectat şi o femeie bună. Cu ce material uman „complex" trebuia să lucreze! Erau copii din familiile dificile care trăiau în condiţii grele. Directoarea şcolii nu o dată îi vizita acasă, sta de vorbă cu părinţii şi reuşea să-şi convingă interlocutorii despre obligativitatea învăţămîntului. Mulţi copii au fost smulşi din ghearele străzii, ale alcoolismului şi delicvenţei de către ea, de fapt le-a salvat sufletele.

Se pare că familia o susţinea pe Zinaida Petrovna, ajutînd-o în acti-

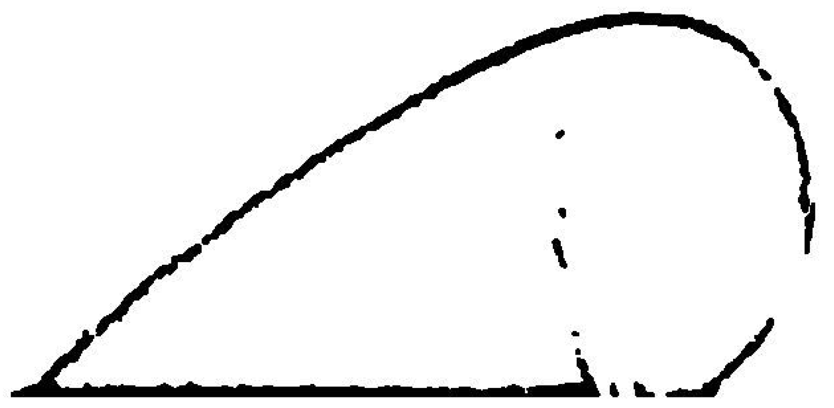

Scanned with OKEN Scanner

vitatea ei. Soțul Aleksei o iubea ca pe ochii din cap și era gata să-și pună umărul la toate. Era șofer și, în ciuda oboselii, putea, după un drum lung și dificil, să meargă la centru pentru a o întîlni pe soția venită la o conferință, de exemplu. Se mîndrea cu ea, cu succesele ei, cu autoritatea ei. Două fiice istețe, eleve foarte bune, erau mîndria părinților. Și la școală erau apreciate pentru buna purtare și activitatea socială, și acasă își ajutau la toate părinții, erau ascultătoare și bine crescute. Nimeni, niciodată n-ar fi putut spune ceva rău de ele. Dimpotrivă, Zinaida Petrovna era adesea invidiată: „Ați avut noroc cu asemenea fete În schimb, leneșul meu...".

Și iată că o astfel de femeie deloc obișnuită, mîndria orășelului, zăcea acum moartă pe podeaua din casă. Cînd fetele erau la școală, iar soțul la serviciu, cineva, probabil un hoț, a pătruns în casă, dar a dat peste stăpînă. A lovit-o cu ceva greu în cap de i-a spart craniul, după care s-a apucat să caute ceva; în jur totul era răsturnat. Aici deja au intervenit criminaliștii și anchetatorii. Soțul victimei, Aleksei Viktorovici, s-a încuiat în magazie și mulți s-au temut că-și va lua zilele.

Pe fete, cînd au venit de la școală, le-a luat cu ea nașa lor, pentru a le scuti de vederea unei asemenea grozăvii.

Au trecut cîteva zile în căutarea ucigașului. I-au verificat pe toți care ar fi putut trece pe acolo, pe orice cunoștință a familiei decedatei, pe oricine ar fi putut să-l supere cu ceva. A reieșit că nu fusese furat mai nimic, se vede treaba că hoțul s-a speriat. Familia în suferință parcă a încremenit de groaza celor întîmplate. Lacrimile de disperare au fost înlocuite cu o tăcere sumbră. Fiecare își trăia durerea în singurătate. Cu deosebire suferea tatăl, care s-a pierdut cu totul, nu mai mergea la serviciu (văzîndu-l în ce hal era, nici n-au insistat să vină), nu vorbea cu nimeni și parcă era în transă. Toți îl compătimeau, știindu-i dragostea pentru soție.

Dar tot secretul iese la suprafață și cercetările au reușit să-l descopere pe ucigaș Însă totul s-a dovedit atît de fantastic, încît de n-ar fi fost indiciile și probele concludente, nimeni n-ar fi putut crede. Zinaida Petrovna a fost omorîtă de propriul ei soț. Anchetatorul care a condus investigațiile, un tinerel după cum arăta (nici nu l-au luat în serios) s-a dovedit că era student la psihologie la seral. El a și propus incredibilul, după care a putut găsi dovezile. Iar ce e al lui, e al lui: fiind convins că Aleksei Viktorovici este ucigașul, nu s-a apucat să cheme gardienii să-l aresteze degrabă, ci a hotărît să stea de vorbă cu el singur pentru a înțelege motivele crimei.

Și iată ce date și ce durere a reușit să scoată din această convorbire.

Zina și Leoșa au crescut în condiții diferite. Aleksei, fiu mic, crescut fără tată, care a murit devreme. Mama îl iubea pe Leoșa ca pe ochii din

Scanned with OKEN Scanner

cap, era singurul care-i rămăsese în viaţă. Tot atît de iubit şi adorat era băieţelul de bunicii lui. Era, într-adevăr un copil bun, liniştit, bine crescut. S-a temut întotdeauna să le facă vreun rău rudelor, să le supere, cu note proaste, de pildă. Dar rudele n-au prea insistat ca Leoşa să înveţe, îl iubeau oricum, nu contau succesele lui sau realizările. O astfel de atitudine din partea celor apropiaţi şi caracterul lui moale l-au făcut să nu se „evidenţieze" vreodată. Cu toate talentele şi farmecul lui, Alekseі nu a fost lider.

Zina, dimpotrivă, s-a născut şi a trăit în condiţii deloc uşoare de viaţă. Mama ei era alcoolică şi cu timpul şi-a pierdut înfăţişarea de om În familie erau trei copii, dar toţi diferiţi (şi nici de paternitatea acelora mama nu era foarte sigură). De cîte ori o aducea în fire pe maică-sa după o nouă beţie, mica Zina jura să nu trăiască într-o astfel de lume şi să iasă din ea oricît ar costa-o. Caracterul ei s-a format foarte devreme. Neavînd acasă nimic care s-o atragă şi să o seducă fetiţa şi-a îndreptat toate forţele spre reuşitele mediului şcolar.

Caracterul activ al Zinei, orientarea spre munca socială au făcut din ea un lider incontestabil. Şi tot timpul aceasta ascundea cu grijă ceea ce se petrecea acasă.

Pe Aleksei, Zina l-a cunoscut în clasele finale şi s-a oprit cu alegerea asupra lui. Nu numai că era frumos şi aparte, dar în jurul lui roiau fetele. Pe Zinaida a impresionat-o mult felul lui moale de a fi. Ea intra mereu în dispute, se certa cu oricine , îşi susţinea opinia. Leoşa era cu totul neconflictual, ceea ce a dezarmat-o pe Zina. S-a îndrăgostit de el şi şi-a pus în plan să scape de rivale, ţintă (ca şi celelalte) atinsă. „Este al meu", a hotărît Zinaida. „Mi se potriveşte". Iar liniştitului Leoşa nu i-a venit să creadă că a venit peste el fericirea, cea mai activă şi mai energică fată din şcoală i-a acordat atenţie. El se considera cam stîngaci, incapabil să funcţioneze şi să fie în prim-plan şi s-a îndrăgostit de Zina lulea.

Mai tîrziu s-au căsătorit, şi-au construit o casă, s-au născut copiii. A trecut destul de multă vreme. Zina îşi continua activitatea socială şi a reuşit peste aşteptări. Şi totuşi, nu era carieristă, ci sincer şi din suflet nu-i suporta pe alcoolici şi alcoolismul şi-i apăra pe copiii ce creşteau într-o astfel de familie. Viaţa proprie o oţelise şi îi oferise experienţă şi putere şi, într-adevăr, reuşise să facă mult. Respectul cu care o întîmpinau oamenii era o cucerire cu totul justificată de inima ei fierbinte şi setea de dreptate. Dar iarăşi, ca şi-n copilărie, nimeni nu putea măcar să-şi imagineze ce se întîmpla în familia ei.

Relaţiile cu soţul intraseră într-o fundătură. Nu că el nu ar fi fost mîn-

Scanned with OKEN Scanner

dru de soţia lui, că nu s-ar fi bucurat de succesele ei, nu. Lui nu-i ajungeau atenţia, liniştea interioară şi armonia familială cu care era deprins. Dimpotrivă, agitaţia excesivă şi acel du-te-vino din casă - Zinaida Petrovna putea fi chemată în ajutor în orice moment din 24 de ore – pe el îl oboseau. Dorea adesea să fie singur cu sine, de aceea, se vede treaba, şi-a ales o astfel de meserie. Măcar la serviciu şi-a creat o mică lume privată – el şi automobilul lui. Asta însă nu-i aducea mulţi bani, iar casa orientată parcă spre „exterior" ca o vitrină cerea tot mai multe contribuţii. Zugrăveală, mobilă, tapet de sub tejghea, servicii şi seturi de veselă, totul trebuia să ţină competiţia cu ceilalţi. Zinaida Petrovna cumula două, uneori şi trei slujbe, propriu-zis ea întreţinea familia. Soţul nu-i corespundea. Normele morale nu i-ar fi permis să divorţeze, să-şi lase copiii fără tată, de aceasta a încercat „să-şi schimbe soţul", dar înăuntrul familiei. Cu dîrzenia ei specifică s-a apucat să-l transforme pe Aleksei din fostul soţ nătîng într-un „făcător de bani". Dar după cum asta nu i-a ieşit au început scandalurile. Aleksei se temea de ele ca dracul de tămîie şi a început să stea mai puţin pe acasă. Dar nevasta îl găsea şi se dezlănţuia cu pretenţiile ei. Putea să-l certe în faţa copiilor, şi nu doar să-l certe, ci să-l umilească şi să-şi cheme fetele ca martori – să ţină minte adică ce ticălos este tatăl lor, ce martiră este mama. Şi asta a continuat multă vreme. Zinaida îl certa, Aleksei tăcea şi-şi ascundea amărăciunea. Cu toate astea îşi iubea mult şi-şi respecta soţia, considerînd în mintea lui că, probabil, ea avea dreptate, el era un nimeni, o nulitate.

În dimineaţa aceea nefastă cînd fetele au plecat la şcoală, iar Aleksei se pregătea să plece la serviciu, s-a declanşat un nou scandal. Zinaida stătea pe scăunel, în faţa oglinzii, îşi machia ochii şi fără să se oprească din activitate îşi potopea soţul cu mustrări şi pretenţii. Lui Aleksei literalmente i s-a întunecat conştiinţa. El a văzut nu o singură nevastă, ci două. A doua se uita la el din oglindă şi era îngrozitoare. Avea ochi diferiţi şi-l străpungeau pe Aleksei pînă la suflet. Aleksei nu şi-a dat seama cum a înşfăcat nu ştiu ce, un obiect căzut la îndemînă şi a început cu toată puterea să lovească, să lovească, să-şi lovească în cap soţia ce şedea în faţa lui ca s-o facă să tacă. După un oarecare timp, tulburarea i-a trecut. L-a apucat groaza de ceea ce făcuse şi a încercat să tăinuiască totul, înscenînd o tentativă de furt. A aruncat lucrurile în dezordine şi a plecat la slujbă, vîrîndu-şi în buzunar nişte bijuterii pe care le-a aruncat apoi în şanţul de lîngă drum În timpul acesta se gîndea mereu la ceea ce făcuse şi suferea cumplit, pentru că îşi iubea soţia şi nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Anchetatorul-psiholog l-a compătimit pe Aleksei Viktorovici şi se vedea că din pricina tinereţii sale şi a tendinţei de a idealiza viaţa a încercat

Scanned with OKEN Scanner

„să-l scutească de ruşine", i-a dat nefericitului posibilitatea de a se sinucide, lăsîndu-l singur. Cînd, după un timp, anchetatorul a intrat la Aleksei Viktorovici, acesta şedea la fel, fără să se mişte. „Ce faceţi, domnule anchetator? Duceţi-mă la închisoare", a spus el cu un aer de condamnat.

Zinaida a primit de la mama ei un corp astral vătămat. Asta ţine de zona subconştientului. Conştiinţa ei personală s-a format pe baza necazului cu alcoolismul, beţiile, sărăcia. Ea îi ajuta cu toată sinceritatea pe copiii năpăstuiţi, dar nu pentru că sufletul ei suferea pentru ei. Pe ea o împingea propria ei experienţă amară. Ea nu era capabilă de iubire, ca urmare a bolii corpului ei astral În felul acesta plătea ea pentru păcatele mamei şi ura ei faţă de ea. Pe soţ şi l-a ales pentru că i se „potrivea" În ea vorbea instinctul vampirului, ea l-a ales pe cel slab, docil, incapabil de sentimente proprii. Toate acestea sunt încărcătura tulburărilor subconştientului ei. Cei din jur o considerau un om foarte bun, îi erau sincer recunoscători. Dar viaţa ei era oarecum orientată spre în afară. Totul se aranja aşa cum trebuie. Dar cei de acasă erau striviţi, se sufocau de puterea, de autoritatea, dreptatea şi meritele ei. Iar ceea ce credea ea despre sine şi ceea ce purta în subconştient se aflau într-un conflict intern. Nu întîmplător, Zinaida a început să se descarce pe soţul ei. Totul se petrecea în interiorul familiei, nimeni din afară nu vedea ceva. De afară arăta ca o familie fără fisură. Nimeni nu putea să-şi imagineze că femeia are un dezechilibru psihic. Soţul care era într-o legătură strînsă cu ea resimţea contradicţia ei internă, era alarmat în faţa monstrului închis în ea şi încerca să se ascundă în muncă. Iar ea, în mod constant şi direcţionat, îl destabiliza.

Tragedia ce avusese loc era conformă legităţii. Ei amîndoi se îndreptau către ea. Aleksei găsise, în sfîrşit, puterea de a se elibera de influenţa străină, de a-şi salva integritatea. Zinaida şi-a provocat singură această moarte, incapabilă să facă faţă dualităţii din ea. Prin moartea ei şi-a răscumpărat vina în faţa mamei. Soţul a eliberat-o luînd asupră-şi un păcat îngrozitor. Ei n-au rezolvat problema trăind în familie, au încercat s-o întrerupă prin moarte. Iar asta înseamnă că problema, păcatul, rămîne în familie şi se transferă karmei copiilor.

Familia incompletă

Pe semne că nu mai ştia nimeni de ce în vremurile de mult uitate s-a măritat cu primul pierde-vară de la ţară, Pavluşa Bogatîrev, frumoasa Uliana, singura şi mult iubita fiică a lui Antip Selivanov cel cu părul ca smoala.

Scanned with OKEN Scanner

Se povestea că pe locul de astăzi nu exista nici un sat. Se trăia în cătune, în mari familii, lucrînd, ţinînd gospodăria. Nu aveau, poate, bogăţii, dar orînduiala, traiul aşezat şi tradiţiile au construit, adunînd fărîmă cu fărîmă avuţia şi bunul renume. Familiile îi protejau pe bătrîni, îi respectau. Copiii erau o binecuvîntare.

Iată că într-unul din cătune trăia fieraml Fedor Bogatîrev, un om bun, respectabil, harnic şi cu frică de Dumnezeu. Avea, ca în poveste, trei fete şi un fiu Pavluşa Prîslea, copil tîrziu, preferat, speranţa şi sprijinul familiei. Dar se vede treaba că l-a mîniat tatăl pe Dumnezeu, căci a crescut fiul cam tercheа-berchea. Cel mai mult pe lume se iubea pe sine şi hainele împodobite. Pînă şi surorile lui se găteau mai puţin. Ele la cîmp, să tragă de in, el la tîrg, la oraş să-şi ia o nouă tunică. Iar tatăl şi mama nu-i refuzau nimic, îl răsfăţau.

Şi iată, una după alta, s-au măritat fetele şi au plecat. Bătrîna mamă Anuşka, odihnească-i-se sufletul în pace, s-a dus la Dumnezeu. Au rămas tatăl şi fiul singuri în casa cea mare. Se părăginea moşia neamului, dar fiul n-avea în cap decît acordeonul şi fetele. Tatăl, bătrîn şi el, a muncit cît a muncit şi a răposat. Dar înainte de moarte a cerut-o, a peţit-o pe Ulianuşka, fiica prietenului său bun, Antip Selivanov. Nădăjduia bătrînul că se va însura fiul lui şi se va cuminţi.

Şi a venit în casă tînăra soţie. Dar treburile n-au mers spre bine. Pavel aşa cum ducea o viaţă destrăbălată înainte, n-a lăsat-o nici acum după însurătoare. Două zile era acasă, iar la chef cu săptămînile. Aşa a şi murit bătrînul Bogatîrev, în mîhnire şi nu în linişte. După care fiul şi-a strîns calabalîcul şi s-a mutat la oraş. Spunea că pentru serviciu, dar toţi ştiau că pentru o viaţă uşoară. Vecinii îl judecau aspru, însă Uliana nu cîrtea, nu plîngea şi îndura tot cu smerenie, nu se împotrivea.

Aşa a plecat Pavel şi nu s-a mai întors. Un an, doi n-a venit de la el nici o veste. Apoi revoluţia, războiul civil... A rămas Uliana văduvă cu doi copii şi cu soţ în viaţă. Şi doar era o frumuseţe, pretutindeni nu-i dădeau pace, ar fi luat-o şi cu copii, dar nu, ea nu-şi dăruia inima nimănui, sufletul nu şi-l deschidea. Muncea pentru doi, chiar şi pentru trei, îşi creştea copiii, trăgea de gospodărie. Primea ajutor cu recunoştinţă (şi o ajutau mulţi, o iubeau pentru firea blîndă şi puterea de a rezista, cum îndura necazurile fără să plîngă), dar nu lăsa pe nimeni s-o compătimească: „Toate sunt din voia Domnului". Era, se spunea, crescută în spirit riguros creştin. Parcă erau dintre cei ai ei de rit vechi, dar nimeni nu ştia şi ea nu povestea.

Îmi este greu să îmi închipui cum te poţi descurca de unul singur cu

Scanned with OKEN Scanner

o treabă atît de dificilă şi nefemeiască – ca gospodăria ţărănească. Asta înseamnă casă, lemne, sobă; grădină, noroi, bătături în palme, plivit şi udat; vite şi căpiţe de fîn ... şi mai rămîne şi o treabă cu nimic mai uşoară, numită femeiască: spălatul rufelor, gătitul, îngrijitul copiilor. Iar de adăugăm şi vremurile rele ale primelor colhozuri, frica, foametea, sărăcia lucie de iad... Copiii au crescut – Moloh, zeul războiului şi-a cerut iar jertfa de suferinţă... Dar Dumnezeu este milostiv, amîndoi fiii s-au întors în viaţă.

Şi iată că încercările, se părea, se îndepărtaseră, viata începuse să se netezească. Fiii s-au făcut bărbaţi, au ajuns să stea pe picioarele lor, şi-au întemeiat familii. Veneau la mama lor îmbătrînită, dar la fel de lipsită de răgaz, s-o ajute în gospodărie.

Atunci de niciunde, din nefiinţă, s-a ivit Pavel, soţul Ulianei, pe care toţi îl considerau mort. Dar Pavel nu murise. Proastă a fost cărarea lui şi prost s-a încheiat. Jumătate din viaţă şi-a petrecut-o prin închisori, lagăre şi deportări. Criminal sadea, trupul si sufletul mestecate şi scuipate de maşina penitenciară, el s-a întors în casa părintească de atîta vreme părăsită. Dar a venit aici, neom, doar o coajă cu chip de om ce nu-i trebuia nimănui, ca să-şi trăiască ultimele zile.

Tot satul a intrat în fierbere. Era ceva nemaivăzut. Să-ţi părăseşti nevasta, copiii, mormintele părinţilor din cimitirul satului şi să te întorci după o viaţă întreagă! Nu, spuneau consătenii, nu avea nici un drept, nici o justificare să îndrăznească să se întoarcă aici. Toţi s-au ridicat în apărarea Ulianei. Ea l-a primit liniştită, i-a dat drumul în casă, i-a lăsat partea luminoasă, curată, şi s-a pus chiar să-l îngrijească. Din sănătate (ca şi din suflet), lui nu-i rămăsese mai nimic după viaţa de închisoare. Uliana i-a fiert ierburi de leac, l-a hrănit cu lapte şi l-a pus pe picioare, într-adevăr, ca să aibă cum cădea.

Pavel a început să bea cumplit, fără ruşine. El fura (din propria casă!) şi dădea tot ce putea pe băutură. Nu din al său – căci el nu avea nimic – ci din averea modestă a soţiei. Şi noile încercări n-au frînt-o pe femeia mult răbdătoare. Ca înainte, în vremea tinereţii lor, privirea ei era luminoasă nu avea în ea nici furie, nici mîhnire, nici disperare. Şi doar o asemenea pacoste nu i-a fost nimănui dat să trăiască.

Şi a apărut în sat credinţa că Uliana era o sfîntă. Şi cine o ajuta sau îi făcea vreun bine, aceluia i se va primi şi va fi pomenit. Iar bătrînica, ce înainte fusese atît de primitoare şi recunoscătoare pentru atenţia acordată şi pentru ajutorul oferit, acum începu să refuze, blînd, dar hotărît.

Atunci au început s-o ajute pe ascuns. Care îi aducea un bidonaş de

Scanned with OKEN Scanner

zmeură din pădure şi-l lăsa în pridvor, care îi drege gardul căzut, care îi cosea un petic de iarbă şi făcea o clăiţă. Iar Uliana se supăra.

Într-o dimineaţă am zărit lîngă casa ei nişte oameni. Uitîndu-mă mai atent, am observat că este tînăra pereche Victor şi Ira, cei nu de mult căsătoriţi, care, încet, încercînd să nu facă zgomot, îi aduceau apă Ulianei ca să-i ude grădina. Şi deodată uşa s-a deschis şi-n prag a apărut Uliana. Am izbucnit în rîs văzîndu-i aerul războinic. Bătrînica mică, în pufoaica vătuită trasă peste cămaşa de noapte, agita furca, gonindu-şi ajutoarele nechemate. Aceia s-au ascuns.

— Iar tu, ăsta de aici, de ce rîzi afurisitule?, mi s-a adresat ea, de data aceasta mie.

— De ce i-ai gonit, Uliana? Doar ţi-au adus apă, au vrut să te ajute.

Uliana s-a încruntat.

— Iată ce e, Grigori, deşi eşti învăţat, n-ai priceput nimic. Nu pe mine au venit să mă ajute, ci pe ei. Au crezut că dacă îmi fac din treabă, le va fi mai bine. Sau aşteaptă să le spun ceva de bine şi atunci bine, le va fi. Dar eu nu spun niciodată nimic de rău. Iar lor le va fi oricum bine. Iată, Irişka în două luni o să aducă pe lume un băiat grozav, doar că...

Am înlemnit. Iată ceea ce căutam de atîta timp fără să ştiu precis dacă voi întîlni. Era cunoaşterea viitorului – fără dubii! Voi încerca să-mi înscriu în memorie, să ţin minte ca să verific apoi, deşi ştiu deja eu însumi că aşa va fi cu siguranţă. Oare cum de ştie, de unde află, după voinţa cui? Cum să aflu asta? se vede că vîrtejul de gînduri ce m-a cuprins s-a văzut pe faţa mea, m-am speriat că asta o va face pe Uliana să abată vorba, dar nu, ea continua de parcă vorbea singură cu ea, fără să mă vadă:

— Copilaşul va fi slab de sînge. Ar trebui în octombrie să scot din pămînt nişte iarbă-mare.

Cu asta a început prietenia noastră. Nu ştiu cu ce i-am cîştigat încrederea. Poate pentru că eram sincer, ştiam să ascult, vroiam să învăţ şi ea a simţit asta. Convorbirile noastre au devenit tot mai dese, mai conştiente. Femeia care nu văzuse toată viaţa decît muncă grea şi necazuri, care nu ştia decît puţină carte, mă uimea cu înţelepciunea ei! Felul în care gîndea putea să-i facă cinste oricărui teolog aflat în locul ei, atît era de uluitor prin construcţie şi efectul convingător lanţul dovezilor ei. Purtam discuţii despre sufletul nemuritor şi despre energia harului, despre voinţă şi personalitate. Nici măcar nu mă îndoiam că ea ştia tot despre lumea aceasta.

Uliana m-a învăţat să deosebesc ierburile de leac şi să fac doctorii Îmi povestea ce să adun, în ce zi, în ce fază a lunii şi pe ce vreme, cum să le păstrez şi cum să le folosesc Îmi notam reţete şi alcătuiam „îndrumarul

Scanned with OKEN Scanner

Ulianei" Îmi răspundea la toate întrebările, în afară de una: de unde ştia toate astea. La această întrebare dădea numai din umeri: „Dumnezeu vorbeşte".

Şi, deşi nu accepta compătimiri la adresa ei, mi se întîmpla să nu mă mai abţin şi să mă las copleşit de compasiune. Mai mult ca orice, mă scotea din fire Pavel, o creatură nerecunoscătoare, murdară, lipsită de orice urmă de omenese. Eu nu vedeam răbdarea fără limite a Ulianei şi îmi părea rău pentru ea. Ea nu se certa cu mine, îmi spunea: „nu se zice degeaba că Dumnezeu îi încearcă pe cei pe care îi iubeşte şi că toate încercările astea nu sunt nenorociri, ci ispite! Trebuie primite cu recunoştinţă". Iar o dată, în replică la compătimirea mea din nou iscată, mi-a spus că eu trebuie să fiu compătimit mai mult decît ea. La nedumerirea mea, mi-a explicat:

— Nu o vei găsi pe Daşa...

Am încremenit. Aceasta era cea mai grozavă taină a mea. Nu spusesem niciodată nimănui vreun cuvînt despre această durere a mea. Mult iubita mea soră mai mare sau mama mai mică, cum îi spuneam în glumă care-mi dăduse în copilărie atît de mult din minunea însufleţitoare a cunoaşterii, se pierduse în Moscova de după revoluţie. Oricît am încercat, n-am găsit nici urmele ei, nici mormîntul. Nu puteam măcar să sper că este în viaţă, dar credeam asta cu disperare.

Ca şi în copilărie, de teama de a nu speria norocul, speranţa, îmi protejam secretul, nevorbindu-i nimănui despre ea. De parcă de aş fi pronunţat măcar o jumătate de cuvînt şi minunea nu se va mai întîmpla. Şi nu mă voi ierta, voi fi vinovat ca cel ce nu a putut să-şi păstreze taina. Tăceam şi speram.

Instanţele oficiale îmi dăduseră de mult răspunsul că nu au nici o informaţie. Toate scrisorile mele, toate cererile s-au întors nerezolvate. Dar eu continuam să sper În fond, nimeni nu-mi spunea că ea nu mai este pe lume.

Credeam că este vie şi-n acelaşi timp mă rodea gîndul că, totuşi, nu, nu... şi nimeni nu va veni la mormîntul ei... Scriam pentru biserică un acatist pentru liniştea sufletului ei şi imediat mă lua groaza: cum adică, doar este vie! Puneam lumînări pentru sănătate şi mă chinuiam că iar nu fac ce trebuie, nu ce trebuie... Cu lacrimi în ochi îi ceream îndoliatei şi indiferentei faţă de furtuna din sufletul meu, Maicii Domnului să-mi aducă o veste de la soră, oricît de grea s-ar dovedi a fi. Dar Maica Domnului nu-mi răspundea.

N-am pronunţat niciodată numele surorii cu voce tare, nu i-am spus nici măcar o dată cuiva despre pierderea mea. De unde ştia atunci Uliana

Scanned with OKEN Scanner

pînă și numele ei? Am vrut s-o întreb, dar lumina pe care am văzut-o în ochii ei era exact lumina pe care mă așteptam s-o găsesc. Aceasta era crucea mea, durerea mea, soarta mea. Sunt obligat să le port pînă la capăt, să trăiesc cu această conștiință a durerii, pierderii și căutării. Da, probabil că nu o voi găsi, dar trebuie s-o caut. Nu pot, nu am dreptul s-o întreb pur și simplu pe atotștiutoarea, cunoscătoarea Uliana și să primesc răspunsul. Dar de ce mă compătimește? Asta e soarta, voia lui Dumnezeu. Iar acesta nu este deloc un motiv pentru deznădejde.

Soțul Ulianei, stricatul Pavlușa, în contul beției a adormit în timpul iernii literalmente „sub gard" și a înghețat. L-au găsit dimineața într-un troian și au văzut pentru prima dată pe fața acestei ființe înspăimîntătoare, încrîncenate, ușurarea, înseninarea. Și atunci mi-am amintit ce se povestea despre el și am crezut că într-adevăr ar fi putut odată să fie frumos și lipsit de griji pînă ce traiul rău nu l-a tras în vîrtejul lui.

De ce s-a așezat atît de straniu viața acestor oameni? De ce i-a adunat soarta pe Uliana cea plină de credință și pe destrăbălatul Pavel? Numai aranjamentul părinților? Mai degrabă nu, n-ar fi ajuns. Doar erau pe atunci și alte familii bune, solide, și acolo se nășteau fiice frumoase. Fedor Bogatîrev era un om foarte respectat în regiune, ar fi putut să pețească orice mireasă pentru fiul lui și fetele n-ar fi încălcat voia tatălui, s-ar fi măritat cu Pavel.

De ce și-a dat tatăl fiica mult iubită după un fluieră-vînt, doar tot județul știa de năravul mirelui? O astfel de parte-i dorea? Desigur că nu. Dar să nu uităm în ce vremuri au trăit eroii noștri Încheierea căsătoriei se făcea pe baze economice. Fata se mărita într-o familie bună, mireasa se lua cu zestre. Și aici s-au alăturat două gospodării solide. Iar sentimentele? La ele nici nu se gîndeau. Dar de ce s-a alcătuit astfel viața?

Să ne amintim de familia lui Pavel. Cu o bună orînduială, solidă, numai Pavel nu se înscria în ea. Cum se spune, nu e familie fără răul ei. Ca de obicei, înțelepciunea populară indică esența problemei. Ceea ce omul conștientizează din sine este numai partea vizibilă a fenomenului În realitate, omul este lumea întreagă, tot binele și răul care există în ea. Și orice rău care s-a transmis în această familie de la Adam și Eva. Adică reiese că el a preluat toate păcatele și acesta a fost drumul lui. Uliana i-a fost dată ca un ajutor din partea lui Dumnezeu. Pentru ca neamul lui să nu se stingă și pentru a-și purta povara toată viața, pentru a o răscumpăra prin suferințe. De aceea, i-a și despărțit soarta, pentru a nu-și transfera povara asupra Ulianei. Ea, în toată vremea asta rămînînd credincioasă soțului, nu și-a întrerupt legătura cu el, nu s-a tînguit nici în vorbe, nici în suflet n-a ținut

Scanned with OKEN Scanner

supărare. Ea le primea ca fiind voința Domnului și credea în justiția supremă. Ea a ales inconștient singurul drum bun. Adică a păstrat acea Familie ce se putea numi cerească, deși, de-ar fi s-o privim din afară, părea că nici n-a fost. Dar neamul a fost dus mai departe, copiii au crescut și drumul lor a fost curățat. Iată și Karma. Dar totul se putea întîmpla și altfel. Dacă ea s-ar fi smerit, dar s-ar fi lamentat, s-ar fi plîns de soarta ei, fie și în gînd, totul s-ar fi repetat de la capăt. Și fiii săi s-ar fi pierdut în beție sau ar fi luat-o pe o altă cale greșită. Sau Pavel ar fi rămas alături și ar fi trăit înflorind de lacrimile ei, adunîndu-și forțele din umilințele ei. Cîte astfel de familii vedem în jur?

Dar acest exemplu este ideal În timpurile de astăzi, practic nu se poate întîmpla așa ceva. Uliana a fost măritată de părinți, nu l-a luat pe Pavel din dragoste. Asta înseamnă că din capul locului a fost îndepărtată de el prin sentimente. Cel mai tare se lovește în sentimente, ea a fost eliberată de asta. Pe ea a salvat-o credința adevărată și pămîntul natal, tradițiile, rădăcinile. Da, timpurile s-au schimbat, dar îndatoririle fiecărei femeie au rămas aceleași: ea trebuie, la fel, să crească copii, să le ușureze după posibilități povara karmică și să le dea drumul într-o lume lipsită de primejdii. Iar în îndeplinirea acestor sarcini cel mai important pentru o femeie este să-și păstreze integritatea. Cum, în ce apare aceasta? Se adresează, mai degrabă, planului ei emoțional. Acest calm interior se deține, de regulă, prin credința – în ce? – fiecăruia În dreptatea supremă, în rațiunea supremă, în viitorul luminos – important este ca pe om să nu-l părăsească această convingere: tot ceea ce se întîmplă se face spre bine.

„Nu mă pot nicicum despărți”

Liuba și Sașa erau o pereche foarte frumoasă Învățau la universitate la aceeași facultate și erau „cei mai cei”. Liuba era o frumusețe de prim rang și mergea cu năsucul ei minunat puțin în vînt, schimbîndu-și cavalerii ca pe mănuși. Sașa, sufletul oricărui anturaj, era în mod strălucit instruit, avea un simț excelent al stilului (se îmbrăca foarte șic) și-n același timp era și foarte atrăgător. Cînd s-au întîlnit, la „cantina” universității, își aminteau pe urmă singuri, parcă i-ar fi luminat un fulger. S-au luat de mînă și nu s-au mai despărțit. Dragostea lor a fost romanul numărul unu al facultății. Se vorbea despre ea, se bîrfea, erau invidiați. Pretendenții și pretendentele fără succes se uscau de dor și țeseau intrigi. Dar pentru îndrăgostiții noștri

Scanned with OKEN Scanner

nu exista nimeni şi nimic în afară de ei înşişi.

În curînd s-au căsătorit, deşi cei apropiaţi erau, de fapt, împotrivă. Familia Liubei spera la o partidă mult mai serioasă pentru frumuseţea lor de fiică decît un student oarecare. Părinţii lui Saşa au considerat-o pe fată ca venind dintr-o familie simplă, „proletară", nepotrivită cu fiul lor, doar familia lor era din cele mai vechi, cu tradiţii, titluri aristocratice, iar pe partea materială cu o bună moştenire constînd din antichităţi. Dar tinerii, cu totul în spiritul vremii, au dat cu tifla împotrivirilor părinteşti şi au plecat să desţelenească pămîntul.

Distanţa, despărţirea şi dragostea părintească au mai şters cu timpul asperităţile, tînăra pereche s-a întors în oraşul natal. Au început să ducă o viaţă de familie egală, citîndu-l pe Tolstoi, „cea mai obişnuită şi cea mai îngrozitoare". S-a născut un copil. Traiul, agitaţiile casnice, lipsa de confort şi bani au tocit iubirea. Frumuseţea Liubei s-a mai stins ca şi patimile provocate de ea. E logic: doar n-o să-i cînte soţul ani la rînd soţiei serenade şi să-i mai facă declaraţii de dragoste. Aşa şi Saşa şi-a consolidat sentimentele, iubind-o pe Liuba liniştit şi sincer. Pe el altceva îl preocupa. În veşnica alergătură pentru bunăstarea familiei, îşi pierduse mulţi prieteni, neavînd timp să se vadă cu ei. Puţini se mai entuziasmau de talentele lui, ba chiar în vechea gaşcă de burlaci se auzea tot mai des „familia l-a stricat pe Saşa". Iar în continuare se enumerau calităţile şi aptitudinile pe care Alexandru, după opinia prietenilor, le-ar fi pierdut în răstimpul căsniciei. Încet, Saşa a început să se considere un talent ratat şi a început să bea cu prietenii. Cîţiva din foştii pretendenţi ai Liubei se aranjaseră mai bine decît Saşa: o situaţie bună, bani şi privilegii. Nu o dată i-au bătut apropouri că ar fi făcut o alegere greşită, dar nu este încă tîrziu să îndrepte lucrurile...

În consecinţă, familia lor, trecînd de faza pasiunii care îngăduie orice şi de faza în care pasiunea se erodează prin rutină, s-a trezit în pragul unei noi etape de existenţă: perioada certurilor furtunoase. Toată energia care circulase liniştit prin cuplul lor a început să clocotească şi s-a prefăcut în forţa scandalurilor. Liuba spărgea farfurii şi leşina, Saşa pleca să înnopteze la prieteni şi se îmbăta. Iar la toate acestea se uita de pe margine fetiţa lor. Uitau de ea în asemenea momente. Iar mai tîrziu, plini de supărare, veneau la ea şi-i spuneau: „Dragă Lena! Tatăl tău (mama ta) este atît de rău (rea) încît o să ne separăm şi tu trebuie să alegi, te rog, cu cine vei locui". Bietul copil se scălda în lacrimi implorîndu-şi părinţii să nu se despartă şi de aceea divorţul se amîna.

Fetiţa crescu şi începu să dea un răspuns (în funcţie de acela dintre părinţi pe care era mai puţin supărată). Atunci începeau să se pregătească

Scanned with OKEN Scanner

urgent pentru divorț, îi anunțau pe bunici. Cuiva i se făcea neapărat rău (bunicul a ajuns și la spital cu un preinfarct). De aceea divorțul se amîna iar în răstimpul dintre zînzanii Liuba și Sașa mergeau în vizită de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat și arătau ca o familie cu totul reușită. Dar apoi se găsea din nou un motiv și scandalul incipient îi aducea la ideea divorțului.

S-au „separat" în doisprezece ani, chinuindu-și ca și mai înainte fiica pînă ce aceasta, la întrebarea cu cine vrea să rămînă, le-a răspuns ca adolescenții, dur și direct: „Duce-v-ați amîndoi!" și trebuie să spunem că au lăsat-o imediat în pace.

Pînă astăzi, acești oameni deloc tineri încearcă să se despartă. De cum intră în zona de scandal care-i duce în mod obișnuit la o astfel de hotărîre, deodată se descoperă motive importante, externe, independente de ei, din pricina cărora divorțul nu se poate înfăptui. O dată (chiar își depuseseră actele la starea civilă) Liubei i-a murit tatăl, Sașa a trebuit să fie alături de ea. Altă dată Sașa a trăit o tragedie, în excursie, i-a murit pe brațe un prieten apropiat. Din partea Liubei trebuia să-i vină un ajutor. Periodic, Liuba are o criză de isterie pe motiv că nici să se despartă de bărbatul ei nu poate. Și cîte reproșuri: tinerețea-i irosită, pierdut e viitorul strălucit... Iar se pune de un divorț, dar a plecat de acasă fiica într-o astfel de situație trebuiau să fie împreună. Pe urmă, este adevărat, s-a întors, dar nu pentru mult timp, și-a ales prin repartiție alt oraș. Acum Sașa și Liuba sunt împreună pentru că i-a reunit o treabă: se mută la fiica lor. Deocamdată n-au timp de divorț. Dar în curînd vor vorbi neapărat despre chestia asta. N-am vrea decît să-i țină împreună cu ceva mai puține neplăceri.

Acești parteneri se înscriau la modul ideal unul în corpul subtil al celuilalt. Pînă și corpurile lor fizice fiind o proiecție a celor subtile, se completau reciproc. Problema lor consta, oricît ar părea de curios, în surplusul de energie. Ei au fost plini de energie și individual au fost atrăgători, senzuali, dar cuplîndu-se au introdus în corpul subtil comun curenți colosali de energie, încît n-au putut să se descurce cu ei. Desigur, aceste energii sunt date pentru a trece în stadiul următor de evoluție. Aici a fost dintr-un început o uniune astrală. Prin aceasta au reprezentat întrucîtva femeia și bărbatul ideali. El – intelectul, ea – simțurile. El – activitatea, ea – contemplația. Din cauza unei astfel de polarizări ei nu se pot despărți. Iar faptul că se ceartă – cine se tachinează se iubește. La energetismul lor se poate spune că este un remediu. Emisia energiei este obligatorie, dat fiind faptul că la nivelul lor de dezvoltare nu sunt apți să transmită această energie în planul mental. Dar faptul că și-au chinuit atîta copilul i-a făcut pe Liuba și pe Sașa să-și pregătească fiica pentru lucrarea în viitor la nivelul mental.

B
Pericole externe

Primejdia pentru familie este întotdeatuna pornită dinăuntru. Niciodată nu vor apărea accese energetice din afară sau atacuri de la sine, premisa iscării lor se află mereu în familie. Dar fiind ascunsă, neconştientizată, pentru rezolvarea problemei vor fi atrase evenimente externe, oameni, situaţii. Familia, ca un organism unic, trebuie să răspundă la acţiunea externă pentru a fi rezolvate problemele interne Întrucît legăturile din familie se stabilesc simultan la toate nivelurile, tot acolo se petrece şi schimbul bilateral cu mediul extern. De aceea nu pot fi delimitate astfel de situaţii ca fiind standard. Pentru fiecare familie ele se dezvoltă într-un fel specific.

A doua căsătorie

Una din interlocutoarele mele preferate a trecut pe la mine ca să mai stăm de vorbă. Tînăra femeie, fiica unor cunoştinţe, este cultă şi educată. E adevărat că nu a fost simplu să-şi aranjeze viaţa, dar acum totul părea în ordine.

Familia cu doi copii şi părinţii erau, mulţumită lui Dumnezeu, sănătoşi. Iulia era pasionată de ştiinţele oculte, citise mult, îmi aducea şi mie, mereu, cărţi interesante în copii „samizdat". Atît de mult mă bucuram pregătindu-mă pentru o conversaţie liberă cu gînduri înţelepte – cît m-au obosit problemele cotidiene! – dar n-a fost cazul. Iulia din nimic s-a apucat să se plîngă de viaţa ei, justificîndu-se prin aceea că nu trăieşte în Occident, acolo s-ar fi adresat unui psihanalist În ţara noastră nu erau asemenea specialişti, ci numai facultăţi de psihologie în universităţi. De ce există aceste facultăţi de psihologie nu se înţelege deloc, pentru că medicii psihiatri se pregătesc în alte instituţii de învăţămînt, iar de probleme ale psihicului te poţi lovi numai la casa de nebuni. Am crezut, la început, că musafira mea a citit ceva în plus, ca este foarte interesată de astfel de literatură - Freud, Yung, Fromm. S-a dovedit că lucrurile sunt mai complicate. Au început problemele cu soţul Iuliei. Fiind ca la a doua căsătorie,

Scanned with OKEN Scanner

are, după cum se spune, cu ce să compare. Iulia, o femeie foarte inteligentă, nu-şi transferă problemele asupra altora şi de aceea este convinsă că poartă toată vina. E adevărat că m-a întrebat o dată, îmi amintesc de „blestemul ereditar". De ce? – am aflat că pe linia maternă toate femeile nu sunt prea fericite, care a fost părăsită de soţ, căreia i-a murit, al alteia este atît de neghiob că mai bine nu l-ar fi avut, numai în cazul uneia totul era în regulă şi dintr-o dată a murit, în floarea vîrstei. Şi pe tema asta vorbisem cu Iulia, iar ea ajunsese la concluzia că astfel de blesteme funcţionează numai cînd crezi în ele. Şi căsnicia ei de-a doua, atît de reuşită, era o confirmare. Dar se vede treaba că nu-i totul cum trebuie. Cu ideea de „blestem" nu sunt deloc de acord, dar Iulia are dreptate, problema este undeva în ea, să încercăm să-i dăm de cap.

Iulia a fost pentru părinţii ei un copil model. Cuminte, ascultătoare, cu bun-simţ a învăţat întotdeauna foarte bine, profesorii o lăudau, dar n-o dădeau niciodată de exemplu altora, prea era inobservabilă. Familia nu era bogată, mai creştea şi un al doilea copil mai mic. Mama le dădea totul copiilor, se agita, lucra la două servicii, mai avea grijă şi de casa de vacanţă, iarăşi totul pentru copii: odihnă, fructe... Energia clocotitoare a mamei o speria cîteodată pe Iulia cea liniştită şi nepricepută Înţelegînd că ea nu poate fi ca mama, se ascundea într-un colţ cu o carte.

Iulia a crescut cu un puternic simţ al vinovăţiei: din cauza ei mama trebuie să muncească mult şi să-şi refuze tot, în plus, ea este leneşă, mai rea decît alţii şi nu vrea să ajute pe nimeni, este stîngace şi urîtă, părinţii n-au de ce să se mîndrească cu ea. Trebuie să observăm că din fragedă copilărie fetiţa a avut probleme cu ochii, ea aşa a crescut, „ochelaristă", o premiantă grăsuţă, care, e adevărat, avea notă mică la educaţie fizică (neîndemînatică!) şi pînă şi pe aceea o primea din compasiune. Toate astea au o explicaţie. Fetiţa (unei mame ocupate) fiind adesea bolnavă, era scutită de la ore şi în loc de un antrenament suplimentar necesar, ea nu-l făcea nici pe acela de la şcoală. Cuvîntul „frumoasă" folosit la adresa ei, Iulia l-a auzit cînd avea vîrsta de douăzeci de ani, nu mai devreme. Nu poţi, desigur, să spui că este o frumuseţe, dar este o femeie de mare efect. Silueta ei este în regulă, dar e adevărat că tînăra femeie nu ştie cum să se pună în valoare. Stă adusă de spate, nu poartă culori vii şi se teme să atragă atenţia. Dar atenţia o atrage mereu, ea arată excelent – pe Iulia asta o intimidează şi aproape că o face să izbucnească în plîns. Mi-a povestit ea însăşi că se consideră o greşeală a Creatorului, că lumea ei interioară nu corespunde deloc cu cea din afară, că Dumnezeu ar fi trebuit să-i dea un singur lucru: sau un corp frumos, sau minte. Ea este foarte meditativă, citită şi într-ade-

Scanned with OKEN Scanner

văr îi preferă vieții exterioare lumea, fără îndoială bogată, dinăuntrul ei. Și o apără de toți cu multă rîvnă. De cine? Nimeni nu are intenția să atenteze la ea. Nu, Iulia „luptă" de-o viață cu mama.

Mama îi cerea să participe la niște treburi gospodărești, fiica nu refuza, era astfel educată, încît nu putea refuza. Dar putea să uite, să întîrzie să facă ceva, să încerce să amîne, și nu întotdeauna conștient, adesea se întîmpla de la sine. Iar din cauza unui nimic se isca un conflict. Mama ei, mult mai deschisă emoțional, putea să-i spună fiicei toate pretențiile ei. Ea tăcea, dar supărarea nemărturisită o rodea pe dinăuntru. Treptat, Iulia a învățat să evite un conflict provocînd un altul. Reproșurile se înmulțeau, sentimentul obișnuit de vină înflorea copios. „Toți îmi spun că sunt o fetiță rea, dar eu sunt și mai rea" își spunea Iulia singură și se afunda în niște aventuri cam tulburi. La observația părinților că a nimerit într-un anturaj de proastă calitate, „într-un mediu îngrozitor", că alunecă în jos, la îngrijorarea lor absolut sinceră pentru ea și viitorul ei, fiica răspundea „Dacă mor nu e nici o pagubă" În astfel de situații-blocaj mulți adolescenți pleacă de acasă. Iulia îi invidia. Ea nu putea să-și părăsească domiciliul. Pe de o parte, era vocea rațiunii (cui și pentru ce aș fi de folos?), pe de altă parte cea a educației își va supăra părinții, ei au sacrificat totul pentru ea, nerecunoscătoarea, și ea... Iulia prefera conflictele mici, permanente și aștepta ocazia să se rupă de ei.

Fata nu era excedată de atenția sexului opus. Dar nici nu avea cum să-i placă. Pe bărbați îi atrăgea înfățișarea ei (o, acest blestem al corpului frumos!). Iulia înțelegea asta și-și strivea pretendenții cu inteligența ei. Desigur că au fugit de o domnișoară atît de supercultivată. Ea era în stare, la o întîlnire romantică, să discute, de exemplu despre diferența dintre catolicism și ortodoxie sau să povestească cu însuflețire istoria carticrului în care locuia. De fapt, asemenea cazuri există, cunosc un tînăr care, cînd rămînea, în sfîrșit, singur cu o fată povestea cu mare plăcere istorii despre război și despre bunica lui.

Cu toate acestea, între pretendenții Iuliei s-a delimitat cu claritate unul care a suportat stoic reflecțiile ei și era vizibil îndrăgostit de ea. Iulia se temea de sentimentele lui, se străduia să nu rămînă singură cu el și prefera să se întîlnească cu el numai în grup. Adolescentul o urma cu fidelitate oriunde i-ar fi trecut prin cap să meargă. A durat așa vreo doi ani, după care Iulia s-a măritat, cu totul imprevizibil, cu un alt bărbat întîlnit într-o practică din alt oraș.

Și aici toți au rămas cu gura căscată de surpriză. Era un om cu mult mai în vîrstă decît Iulia, cu un viitor incert și un trecut neclar. Iulia le

Scanned with OKEN Scanner

povestea tuturor despre dragostea ei, dar se vedea că nici ea nu prea credea în asta. Voia să găsească un soț, o protecție împotriva părinților. De ce s-a iscat o astfel de tensiune între Iulia și părinți, nu niște tirani, ci oameni moderni, cultivați, care-și iubeau cu sinceritate fiica și îi doreau numai bine? Oricum, Iulia s-a măritat și nu știa ce să facă mai departe. Soțul deja o speria. A început să vadă în el o amenințare pentru personalitatea ei. Se refugia în ea, ceea ce îi trezea lui antipatia și gelozia. Ea a început să inventeze aranjamente, reguli, el aproba orice. Viața lor personală nu se putea nicicum alcătui: orașe diferite, un schimb de locuințe de lungă durată și împovărător. Soțul era îngrijorat pentru Iulia, se temea să n-o piardă, știindu-i îndeajuns firea plină de toane și încerca să-i trezească pe partea lui gelozia. Binevoitorii l-au pîrît repede Iuliei, că l-au văzut în compania unei dame. Prin natura ei negeloasă, ea nu s-a mîhnit, ci s-a bucurat de vestea cu rivala. Dacă înainte nu putea să-i refuze soțului continuarea (încă neîncepute) vieți conjugale, nu putea să-l alunge din viața ei (doar și-a luat imediat răspunderea pentru el), acum avea dreptul deplin, lucru de care s-a și folosit. Chiar și faptul că era gravidă n-a oprit-o pe Iulia. L-a scos pe soț din viața ei. Oricît a încercat el ulterior să restabilească relația, ea nu s-a lăsat.

Părinții săi s-au așteptat la așa ceva, dar nu puteau înțelege, de ce atunci copilul? Iulia iar a văzut în asta un atentat la libertatea ei și a hotărît: „Este copilul meu". Și așa, cu sentimentul că-și apără copilul de lumea întreagă, în familie dar singură, și-a crescut fiica. Totul era calm și liniștit. Nu aveau, ce-i drept, prea mulți bani, dar iată că Iulia a fost avansată în mod neașteptat și cu asta a apărut dorința de autonomie materială. Atunci l-a cunoscut pe Vitalie. Un pictor liber a cucerit-o pe ocupata și capabila Iulia cu modul boem de viață, cu ceea ce o atrăgea într-atît și nu-și putea permite. Trebuia să lucreze să-și întrețină familia... El părea eliberat de astfel de sarcini meschine, Iulia s-a îndrăgostit de el lulea. Pînă și copilul s-a îndrăgostit de „nenea cel bun". Au început să trăiască împreună ca într-o familie, apoi s-au căsătorit

Trebuie să spunem că încercările au venit destul de repede. Deoarece serviciul o lua prea mult de lîngă soțul iubit, și-a schimbat slujba. Asta a iscat probleme noi. Independenta Iulia dinainte s-a trezit în situația de a nu-și mai putea întreține familia. Dar soțul? Întîi s-a gîndit la acest lucru. Dar el nu a fost niciodată un sprijin pentru familie în sfera ei materială. El era un om bun cu care era confortabil să trăiești (dacă toate celelalte erau în regulă). Și a început Iulia să-și cicălească soțul, să-i reproșeze că nu cîștigă bani, că nu-i bun de nimic. Vitalie s-a împotrivit, s-a străduit să facă

Scanned with OKEN Scanner

ceva, dar fără prea mult succes. Așa au trăit ei doi ani aproape în sărăcie. Și deodată s-a dovedit că Iulia așteaptă un copil într-o asemenea precaritate și lipsă de bani... Iulia a hotărît că precis copilul îl va obliga pe soț să-și pună mintea la contribuție. Și s-a născut un fiu, nu foarte ușor, a fost o amenințare de avort, dar toate acestea au rămas în urmă.

Așteptările Iuliei nu s-au împlinit. Totul continuă ca mai înainte. Și cu toate că soțul își iubea copilul ca pe ochii din cap, n-a reușit să ia asupra lui grijile materiale ale familiei lui. Și Iulia se desface în bucăți.: bani nu sunt, trebuie să meargă la serviciu, dar fiul este mic, îi pare așa de rău să se despartă de el și să-l dea la creșă. Să-i roage pe bunici? Doar a cheltuit atîta energie pentru „independență", pentru a trăi separat, încît pînă și gîndul de a se muta împreună pare absurd. Și iată că se îndreaptă Iulia încet către concluzia că sprijinul este doar în ea și are forțe pentru asta și poftă de muncă. De aceea, iată întrebarea care o roade pe Iulia: dacă va trebui să facă totul singură, de ce-i mai trebuie un soț? Să trăiască cu un om inutil, care nici măcar pentru singurul și iubitul lui fiu nu poate să facă nimic? Să divorțeze? Ei îi va fi mai ușor, dar copilașului? Sau poate că și copilului îi va fi mai bine dacă părinții vor trăi separat și vor renunța la certuri? De n-ar fi copilul, Iulia este convinsă că nimic nu i-ar mai ține laolaltă. Și așa se amărăște ea: de ce e așa de ghinionistă, a doua căsătorie și iar nereușită. Poate că ar trebui să renunțe la bărbații ăștia de tot?

Ca orice personalitate creatoare puternică, ea poartă în sine un potențial energetic ridicat, care se formează prin diferența dintre conștiința și subconștientul ei. Iuliei, se vede treaba, îi lipsește împăcarea cu natura ei de femeie Învățînd devreme să citească, s-a identificat cu personajele masculine și chiar și în fanteziile de copil își lua rolul bărbătesc. Si-n vremea asta Iulia are un aspect foarte feminin. Dar ea însăși nu vrea să se conștientizeze ca femeie, se împotrivește, se sfiiește, considerînd femeia o ființă de gradul doi. Rădăcinile acestui lucru sunt în copilărie. Părinții au făcut-o adesea să simtă că nu sunt mulțumiți de ea. Ca urmare a acestui fapt, fetiței i s-a format o autoevaluare scăzută. Pentru a-și demonstra unicitatea, ea și-a ales un anturaj masculin, iar în cel feminin, rolul de bărbat.

Avînd o autoevaluare scăzută și o slabă apărare a corpului astral, Iulia se teme instinctiv de realitate În subconștient ea caută și găsește o protecție în casa părintească, dar conștiința ei de adolescentă nu înțelege de ce este atît de legată de părinți și de aceea încearcă să se opună, căutînd li bertatea în modul excesiv al adolescenților. Dar timpul eliberării a sosit, după cum ne așteptam, doar că la douăzeci și unu de ani, cînd se rupe în mod definitiv cordonul ombilical care-l leagă pe om de părinți. Din cauza apărării

Scanned with OKEN Scanner

slabe şi a nivelului scăzut al conştiinţei de sine, Iulia a trebuit să-şi găsească contrariul şi să se unească cu el. Iulia are, mai degrabă, pentru prelucrare un corp astral slab şi un spaţiu larg în zona mentală de completat. Iar soţul ei avea un corp eteric puternic şi unul astral dezvoltat. Iulia a primit tot necesarul pentru a crea un sistem închis, dar a rămas însărcinată şi a găsit tot ce nu-i ajungea în sine. Soţul i-a fost deja în plus. Cu copilul s-a simţit confortabil, îl proteja şi forma cu el o pereche. Dar timpul trecea, la şapte ani copilul a început să se despartă de corpul astral al mamei. Iulia a început să resimtă o nelinişte şi să caute inconştient o pereche În răstimp, conştiinţa ei a parcurs un drum deloc scurt. Ea şi-a încheiat formarea corpului astral şi înaintea ei a apărut misiunea de a se ridica la nivelul mental.

Cînd punctul activ al conştiinţei se regăseşte la nivelul mental, orientările pe roluri devin mult mai importante. De aceea, începutul masculin camuflat în Iulia şi-a ales un partener cu calităţi puternic feminine. Iar el a resimţit în subconştient protecţia ei. Legătura de la nivelul mental presupune o situaţie conflictuală între parteneri şi ea nu se poate rezolva la nivel emoţional. Dacă Iulia ar încerca acum să înţeleagă această căsnicie n-ar ieşi nimic. Viaţa o va împinge spre condiţiile în care va trebui să înveţe să privească cu luciditate o situaţie şi să nu încerce să-i manipuleze pe ceilalţi prin intermediul sentimentelor.

Situaţia prezentă va putea fi schimbată de Iulia numai în cazul în care va prelua conştient rolul de bărbat în casă în planul creării condiţiilor materiale. Este inutil să se lupte cu soţul la nivelul existenţei cotidiene, intitulîndu-l cu stereotipul „cap de familie". Important este să se liniştească şi să transfere surplusul de energie ce se consumă în zîzanii la nivelul mental. Asta, desigur, nu se face dintr-un foc, va fi greu de realizat, dar absolut obligatoriu. Atunci şi soţul va găsi de lucru şi prin trecerea la alt nivel partenerilor li se vor schimba rolurile.

Soacrele

Probabil nimeni nu se gîndeşte cînd se căsătoreşte că dobîndeşte o soţie, un soţ şi cu asta gata. Este evident că scumpa noastră jumătate are părinţi. Excepţiile de la regulă sunt nefericiri şi situaţia se găseşte, totuşi, mai rar. Cîte anecdote nu s-au născocit pe seama soacrei mici. Dar de ce ea, şi nu soacra mare este un personaj atît de răspîndit? Doar, soacra mare, ca mamă a bărbatului nu se amestecă mai puţin în treburile familiei. Comportamentul ei duce uneori la consecinţe atît de importante.

Scanned with OKEN Scanner

Am cunoscut o femeie tînără, Aniuta, cînd se găsea într-o situaţie destul de dificilă şi a venit să-mi ceară un sfat.

Viaţa ei personală parcă-parcă începuse să se aşeze. S-a despărţit de primul ei soţ, cu care căsnicia intrase complet într-un impas. Se căsătoriseră practic imediat după terminarea şcolii, neştiind mai nimic despre viaţă, fiind doar buni prieteni, vecini. Au crescut împreună, au fost pînă şi la aceeaşi grădiniţă, apoi au învăţat la aceeaşi şcoală. Părinţii se cunoşteau bine şi stimulau prietenia dintre Anecika şi Goşa. După terminarea şcolii, Goşa a intrat la facultate, Aniuta nu, n-a luat admiterea. Aşa s-au despărţit pentru prima oară şi, se pare, din cauza asta au hotărît că trebuie să se căsătorească. Copiii adulţi nu sunt prieteni, ci se căsătoresc. Se vede că această idee a fost determinantă pentru mariajul lor. Părinţii au consimţit la hotărîrea lor, au organizat nunta şi au rezolvat pînă şi problema locuinţei. Cînd Ania şi soţul au rămas „singuri" pur şi simplu n-au ştiut ce să facă, cum să se comporte. O vreme, relaţia lor a rămas ca înainte, de prieteni-vecini. Sexualitatea nu prea le umplea lumea emoţiilor. După cuvintele Aniei, asta nu era important. Ei erau prieteni, aveau încredere unul în altul. Totul a fost uniform pînă cînd Ania a pierdut copilul pe care-l aştepta.. Şi aşa nu reuşise să rămînă gravidă multă vreme, iar acum o nenorocire. S-a dovedit a fi o lovitură pentru ambii soţi. Ania s-a refugiat cu totul în ea, în suferinţele ei, a început să-şi învinovăţească soţul. Pentru ce? El doar suferea la fel de mult. Probabil faptul că nu s-a fixat pe nenorocire l-a făcut să-şi continue viaţa. Ania chiar şi-a pierdut lumina vieţii, dar nici nu suporta şi nici nu vedea nimic altceva În acelaşi timp considera subconştient că de toate cele întîmplate pe ea o acuză soţul, doar n-a reuşit să ducă sarcina la bun sfîrşit, să păstreze copilul. Apoi sentimentul acut al absenţei s-a mai tocit, a rămas în suflet o rană, dar trebuia să trăiască mai departe. Ania s-a uitat în jur şi a înţeles că soţul ei nu are nimic din ce i-ar putea trezi dragostea. I-a devenit complet străin. El, ca şi înainte, se comporta bine, cu prietenie, s-a arătat plin de grijă, dar n-a fost de ajuns. Nu se certau. N-au avut scandaluri. N-au rupt nimic din relaţiile lor, n-aveau ce rupe În planul emoţional nu aveau puncte tangenţiale. De fapt au şi rămas prieteni.

Literalmente, după două săptămîni de la divorţul de Goşa, Ania s-a şi măritat. Iar aici a început viaţa ei în lumea sentimentelor. Lumea din jur s-a contractat şi s-a umplut de energie. Părinţii au răspuns imediat cu o împotrivire tranşantă. Noul ales al Aniutei era mai în vîrstă decît ea cu doisprezece ani şi avea în spate o căsnicie nereuşită În plus, era dintre cei veniţi, nu avea rude în oraş, obţinuse totul singur, era independent şi cîştiga foarte bine. Argumente împotrivă s-au găsit multe: ce altceva decît „o

Scanned with OKEN Scanner

femeie tînără şi frumoasă îi trebuie", căci ea ca persoană nu-l interesează; că pînă şi Aniuţei îi place la el numai curajul şi independenţa, dar este ea obişnuită cu aşa ceva? Nici de ea nu se va ataşa, nu va fi gingaş cu ea...

Aniuţa (obişnuită să trăiască liniştit, fără scandaluri) le-a rezistat eroic rudelor şi s-a căsătorit cu Anatol chiar fără nici un ceremonial, îngrozindu-şi mama. Ania s-a simţit pentru prima dată fericită, trăind plinătatea vieţii, iar curînd tînăra pereche aştepta deja o creştere a numărului. Anatol, în ciuda celor două căsnicii nu avea copii şi era gata să-şi poarte nevasta pe braţe. O îngrijea în asemenea măsură că toate femeile din jurul Aniuţei resimţeau o invidie constantă. Nici unul dintre bărbaţii lor şi bărbaţii prietenelor lor n-a fost atît de tandru, implicat şi grijuliu. Dar o dată ... Desigur, a apărut un mare „dar".

Să nu uităm că Anatol era din alt oraş, unde în tot timpul acesta trăia mama lui, care nu se amesteca cu nimic în viaţa tinerei familii. Cum nuntă nu a fost, după cum ne amintim, Anatol a anunţat-o că intenţia lui de a se căsători este reală şi ea i-a primit vestea, adăugînd pentru sine „de data asta".

Cu Ania, soacra se ştia numai din scrisori şi fotografii. Şi iată că o dată l-a chemat urgent pe fiul ei printr-o telegramă. Era vorba despre construcţia casei la care avea nevoie de ajutor. Fratele mai mic al lui Anatol venise deja acasă şi acum îl chemau şi pe el. Aniuţa se odihnea în timpul acesta la o pensiune şi chiar în ziua în care Anatol primea telegrama s-a întîmplat un necaz, ceva nu a mers cum trebuie şi femeia a ajuns la spital cu pericolul de a pierde sarcina. Anatol, venit în vizită la nevastă, a aflat, s-a grăbit să ajungă la spital şi noaptea a reuşit să treacă toate barierele şi îngrădirile personalului, a găsit-o pe Ania în salon şi era aproape să plîngă. În principiu totul a trecut cu bine, dar a trebuit ca Ania să rămînă încă o lună în spital. Anatol, primind de la mamă rugămintea de a o ajuta şi-a făcut bagajul şi s-a dus, nu înainte de a trece pe la părinţii Aniuţei. El i-a rugat să o viziteze şi le-a dat o sumă importantă de bani pentru fructe şi altele pe care vor dori ei să le cumpere pentru fiica lor. Părinţii au fost şocaţi de atitudinea lui pragmatică. N-au putut să admită un astfel de comportament faţă de iubita lor fiică, care suferea de una singură în spital. Ce fructe, ce vitamine, cînd ea are nevoie de compasiune?

Anatol a venit după două săptămîni şi-a luat soţia din spital şi a dus-o acasă. Dar Ania era deja „prelucrată" de părinţi. A receptat plecarea soţului şi comportamentul soacrei ca pe un afront personal. Cînd a încercat să deschidă discuţia asupra subiectului, pretinzîndu-i soţului să facă o alegere – „eu sau ea". Anatol, spre groaza ei, i-a interzis să aducă vorba

vreodată despre asta. Ania a ajuns la disperare, considerînd că, uite, i s-au arătat adevăratele sentimente ale soţului, că el n-o iubeşte. Ignorînd atenţia şi grija purtată de soţ şi faptul că el nu şi-a schimbat cu nimic nici comportamentul, nici atitudinea faţă de ea, Ania s-a retras în sine În relaţia lor s-a produs în mod evident o breşă.

Am rugat-o pe Ania să-mi povestească despre familia soţului. După cum s-a dovedit, ea nu ştia nimic concludent despre ei. Am aflat asta direct de la Anatol, cu care am făcut cunoştinţă în acel timp. Era sincer îngrijorat de starea sufletească a soţiei şi de starea viitorului copil, desigur.

A crescut cu fratele mai mic în condiţii de viaţă deloc uşoare. Tatăl i-a părăsit cînd copiii erau mici de tot, fără să le dea practic atenţie. De fapt, la început, imediat după despărţirea de nevastă încerca încă să-şi păstreze cumva prezenţa în viaţa lor, dar asta o chinuia în asemenea măsură pe mamă, încît copiii s-au împotrivit ei înşişi vizitelor lui. Le-a răsărit sentimentul că ei sunt vinovaţi pentru viaţa neizbutită a mamei, că din cauza lor a plecat tatăl care nu a putut face faţă poverii traiului şi educaţiei (despre asta se vorbea adesea). Mai tîrziu mama şi-a dat copiii la şcoală cu internat. Băieţii erau acasă numai în vacanţe şi cum se mai bucurau de aceste scurte sărbători! Mama îi lua acasă, deşi îi pricinuiau atîtea griji, atîtea greutăţi, doar era singură, nimeni n-o ajuta! Cît de mult o iubeau, cît preţuiau acele picături de atenţie şi dragoste părintească care le era repartizată. Nu era pentru băieţi nimeni mai drag ca mama (care, de fapt, s-a descotorosit de ei) şi ca unul celuilalt, doar împreună au învins greutăţile vieţii. Anatol n-a vrut să înţeleagă că mama lui era o egoistă inveterată, nu voise să se complice cu educaţia copiilor şi nu se prea interesa de fii ei. Istoria cu faimoasa construcţie urgentă nu se arăta a fi de înţeles. Dimpotrivă. Mama ştia că Aniuţa trebuia să nască în curînd şi s-a străduit, s-a grăbit să hotărască rezolvarea problemelor sale acum, pentru că mai tîrziu ar fi fost mai greu să-l cheme în ajutor. Mama făcea un bine, mama se gîndea la alţii, Anatol era sincer convins de asta. Aş fi putut să mă contrazic cu el, după cum încercase s-o facă Aniuţa. Rezultatul era predeterminat. El o acuza pe Ania de egoism: nu-i tot aia cu ce se ocupă soţul pînă stă ea în spital? Dimpotrivă, el încearcă să facă toate treburile, pentru ca la întoarcerea ei acasă să nu fie singură.

El era de fapt lipsit de dragostea maternă şi căldura ce nu-i ajunsese toată viaţa încerca să o găsească la femei. Iată şi cele două soţii anterioare nepotrivite; iată şi ea, iubita Aniuţa e la fel de posesivă ca mama. Au multe în comun (lucru pe care, desigur, nu-l recunosc). Anatol este un om care, din păcate, poate fi uşor manipulat. Eu sper că Aniei îi va trece supărarea,

Scanned with OKEN Scanner

că niciodată de acum înainte nu va intra în competiţie cu soacra, nu se va lupta pentru locul din inima soţului. Rateul este predeterminat. Dar ce mult aş vrea să nu iasă din Ania esenţa ei asemănătoare soacrei, căci motive de a-i arăta soţului cum din cauza lui au apărut nişte probleme se vor găsi întotdeauna în cantitate mare şi-i vor adînci complexul de vinovăţie.

Aniuţa şi Anatol nu sunt o pereche simplă. Se potrivesc foarte mult unul cu celălalt. Atracţia lor este mare şi, totuşi, sunt atît de diferiţi prin educaţie, rădăcini, nivel social. Reflectînd la acestea, ei ajung la o concluzie stranie, că nu au nimic în comun. Dar asta numai la nivelul conştiinţei. Configuraţia corpurilor subtile se potriveşte foarte mult. Subconştientul nu degeaba i-a adunat laolaltă. Ania seamănă cu mama lui Anatol. Bărbatul, fără să conştientizeze, se simte întotdeauna confortabil în compania femeilor care formează în jur acelaşi fond energetic cu al mamei lui.

Un mariaj atît de legitim presupune multă muncă de autocunoaştere. Unor astfel de soţi li se spune adesea că nu se potrivesc, şi ei, desigur, că se gîndesc la asta. Dacă în momentul unor asemenea reflecţii apare vreo problemă, ea se lăţeşte instantaneu pînă la dimensiuni de neimaginat (ca dificultăţi) şi soluţia o văd doar în despărţire. Deocamdată nu vor să se separe, sunt atraşi unul de altul, dar cu timpul sentimentele se estompează şi gîndul ruperii relaţiei poate rămîne. Comparîndu-se cu soacra, mai degrabă cu locul ei în sufletul soţului, Ania va ieşi mereu din starea stabilă. Pînă nu va învăţa să privească liniştit, dintr-o parte, la această problemă şi fără să se implice în vîrtejul patimilor, se va teme de „ieşirea" următoare a soacrei.

Copilul ce se va naşte va umple acele locuri în care perechea încă se rodează, dar el va aduce şi agitaţie, oboseală, o viaţă monotonă. Sunt convins însă că Anatol o va ajuta pe Ania din toată inima. Iar pe ea am sfătuit-o să stimuleze în soţ sentimentul de iubire şi grijă pentru mamă, pentru că acest sentiment se va întoarce înapoi la ea.

Prietenul de familie

În vremea studenţiei, Vitoşa nu avea egal. Era frumos, spiritual, liderul oricărei găşti Îl iubeau toţi Într-un fel de neînţeles ştia să facă să se rotească spaţiul în jurul lui - orice grup, oricît de nesărat şi plicticos se metamorfoza la apariţia lui. Fără el, se spunea, nici votka nu era votkă, nici veselia nu era veselie. Da, în timpul acela se adunau adesea şi beau mult.

Dar timpul a trecut şi au început să-l cheme pe Victoraş tot mai rar în

vizită. Plictisea cu toate ale lui, cu glumele răsuflate şi comportamentul deşănţat: se îmbăta tot mai des porceşte îşi pierduse înflăcărarea pentru care fusese iubit, în schimb dobîndise doar sentimentul propriei unicităţi, atît de specific omului care bea. Da, Victoraş îşi bea minţile. Prietenele şi prietenii se străduiau să-l lecuiască şi atunci se supăra şi dispărea din orizontul acestor plicticoşi moralişti. Apoi se ivea din nou şi totul reîncepea. Încetul cu încetul, între Victoraş şi colegii de şcoală s-a creat o distanţă. Foştii prieteni s-au maturizat, şi-au făcut familii, au promovat cîteva trepte la serviciu. Numai Victoraş a rămas, mai degrabă se considera, acelaşi. Dar din fostele lui calităţi s-au păstrat doar ştiinţa de a veni în vizită la orice oră şi-n orice stare (prietenii se formalizau, fără telefon prealabil şi fără motiv nu mergeau în vizite), dorinţa de a se simţi în centrul atenţiei şi glumele lui răsuflate pînă la lehamite. Nevestele prietenilor s-au scandalizat şi i-au interzis lui Victoraş să mai vină. „Petea nu este acasă, e ocupat, sună-l mai tîrziu", îi spuneau în pragul uşii de la intrare, după care uşa se închidea. Dar Victoraş nu se descuraja, pleca la alt prieten, înjurîndu-le tot drumul pe neveste. Şi aşa, cutreierînd oraşul, tot găsea un loc în care era admis, făcea un chef de pomină şi pleca dimineaţa pe pustii.

Prietenii s-au trezit că au faţă de Victoraş un sentiment nelămurit de vină. Mulţi credeau că ar fi trebuit să arate mai multă implicare, atenţie, să-l oprească pe Victoraş să se prăvălească în abisul beţiei, deşi chiar se străduiau să-l ajute. Dar cum nu putuseră să-l îndepărteze înainte de patima lui păguboasă, aşa nici acum, şi de aceea suportau ieşirile lui otrăvite. Dar nu şi soţiile. Din cauza lor, lui Victoraş i s-au închis practic toate uşile. Şi deodată s-a întîmplat următoarea istorie.

La un sfîrşit de săptămînă Victoraş s-a dus direct la serviciul unui vechi prieten, intenţionînd „să-şi treacă cu el zilele libere". Cu totul neaşteptat, s-a trezit la o aniversare: la serviciul prietenului se serba ziua de naştere a unei colege, Svetlana. Desigur, oaspetele întîmplător n-a fost dat afară şi cum a mai reuşit el să împodobească serbarea! Plin de veselie şi ghiduş, a înflorit ca în vremurile de odinioară. Cu spiritul şi originalitatea lui s-a evidenţiat atît de plăcut de colegii ştiuţi pînă la plictiseală! Cînd masa a fost pe sfîrşite şi s-a propus „continuarea acasă", Victoraş n-ar fi fost el dacă ar fi refuzat. Aflînd adresa noii cunoştinţe şi bucurîndu-se de simpatia ei, a început să apară pe acolo şi după.

Svetlana, nu de mult căsătorită, neobosită încă de traiul cotidian era o soţie cu totul loială. Aveau mereu musafiri. Ospitalitatea era considerată o virtute. Oricine, văzînd lumină, trecea pe acolo era înconjurat de atenţie şi pentru oricine se găsea o gustare. Casa era practic deschisă pentru toţi.

Scanned with OKEN Scanner

Victoraş pur şi simplu „s-a abonat" la ei. Venea în vizită în orice stare. O dată a venit atît de beat, încît n-a putut să scoată un cuvînt. Mormăia şi se exprima prin gesturi. Refuza să se lase băgat în pat, avea nevoie de conversaţie. După două ore de icnete şi bătăi cu pumnul în piept a adormit uşurel pe podeaua de la toaletă.

Orice răbdare are o limită. Soţul Svetlanei a început să-i reproşeze că „aduce" în casă o asemenea creatură. Sveta, care îl cunoştea pe Victoraş cu trei ore mai mult ca soţul ei, a răspuns rezonabil: „Doar beţi împreună". Cu toate acestea, soţul îl considera pe Victoraş cunoştinţa Svetlanei şi ea trebuia să se descotorosească de el. Ea a încercat să scape de prietenul incomod pretextînd lipsa de timp, treburile, sănătatea. Victoraş, om simţitor, o lăsa imediat în pace şi-şi muta atenţia către soţul ei. Metoda n-a dat rezultate. Soţul îi pretindea Svetlanei să-l gonească de tot pe musafirul indezirabil şi să nu-i mai dea drumul în casă. Dar, ca dintr-adins, Victoraş venea la ei tot mai des, în aşa hal încît era imposibil să fie trimis acasă. Dimineaţă, trezindu-se îşi cerea scuze sincer, suferea pînă la disperare. „Ce porc sunt! N-o să mai dorm la voi niciodată de ruşine!" şi aşa mai departe. Speranţele se aprindeau şi se stingeau, totul se relua.

Svetlana spunea că-i este milă de acest nefericit, nu poate să-l gonească. Soţul, deşi îi reproşa slăbiciunea, nu putea nici el să-i arate uşa. Certîndu-l în sine pe agasantul musafir, pînă la a cincea spiţă, se aşeza iar şi iar cu el la masă.

Au rezolvat problema cînd au schimbat domiciliul: nu i-au dat noua adresă. Au trecut doi ani şi a întîlnit-o pe Svetlana în stradă. Ei i s-a făcut rău de groază. Uitînd de sine, ea s-a năpustit pe uşa primului magazin ieşit în cale şi a stat acolo cu respiraţia întretăiată, toată într-o transpiraţie rece, cu genunchii „de vată". Dar, slavă Domnului, el n-a zărit-o.

Lucrul cel mai interesant este că după un an de la izbutita despărţire de Victoraş a eroilor noştri, în viaţa lor a apărut un personaj asemănător. Din depărtare a venit un prieten din copilărie al soţului, la fel de vînturălume, cu studiile neterminate, ghiduş, sufletul petrecerii, iubitor de băutură. Situaţia practic se repeta, dar în familie era deja un copil.

Musafirul s-a mutat cu totul în casa lor. Venit din alt oraş, nu avea unde să locuiască În răstimpuri pleca la alţi cunoscuţi. Dar cu o perseverenţă de invidiat se întorcea să doarmă pe divanul lui din bucătărie.

A venit rîndul Svetlanei să-l bată la cap pe soţ. Acum îi amintea tot mai des zicala „spune-mi cu cine te împrieteneşti ca să-ţi spun cine eşti".

Noul musafir era, ca şi Victoraş, cultivat, citit, era plăcut să stai de vorbă cu el, dar nu pentru mult timp. După aceea devenea insuportabil.

Scanned with OKEN Scanner

Parcă simţind atitudinea faţă de el, musafirul devenea tot mai josnic şi brutal. Odată a reuşit să vină cu doi prieteni şi cu băutură noaptea tîrziu (să nu uităm de bebeluş!). Jumătate din noapte au cîntat la bucătărie şi au adormit cu toţii la un loc, oricît s-a încercat să fie scoşi afară, pînă şi chemînd un taxi.

În sfîrşit, Svetlana s-a înfuriat şi a pretins ca musafirul să dispară din casă. Relaţia cu el era atît de dureroasă, încît simpla lui pomenire putea să-i trezească aversiunea faţă de soţ, nevinovat de apariţia oaspetelui în casa lor. Şi adesea spunîndu-şi în mintea ei: „ori eu, ori el"; nu glumea. Uneori îi răsărea un gînd: Ce-ar fi să-l sun pe Victoraş să-i fac cunoştinţă cu musafirul? Dar instinctul de conservare îi spunea că aceşti camarazi nu se vor ocupa unul de altul, ci vor începe împreună să-i destrame căsnicia. Primul „prieten de familie" desigur că nu era o bomboană, dar nu degeaba trezea el un sentiment de vinovăţie în prieteni. Da, şi ei l-au ajutat să se prăvălească într-o astfel de existenţă parazitară. Odată le fusese multora de folos, ceea ce înseamnă că avea ceva de preţ: entuziasmul, scînteia, ideea. L-au utilizat ca pe un organizator, ca pe un iniţiator, în timp ce ei creşteau, învăţau, se desăvîrşeau. Vitoşa, băiat de viaţă, nu avea timp să se ocupe de el, era solicitat pentru a-i zgîlţîi pe alţii. Dar prietenii şi-au schimbat cu timpul orientările, au apărut familiile, Victoraş nu le-a mai trebuit. Ei nu puteau să-i dea ceea ce cu atîta generozitate împărţise la timpul lui cu ei. Dimpotrivă, oprindu-se pe treapta anterioară de evoluţie, Victoraş a devenit plictisitor pentru toţi. Nu ne vom substitui persoanei lui Victoraş, compătimindu-l, deşi ar fi ceva adevărat aici! El s-a obişnuit într-atît să fie „cel-mai-cel", încît a căpătat o dependenţă energetică de adunările zgomotoase şi de atenţia generală. Puţin cîte puţin a devenit vampir energetic şi şi-a destrămat definitiv planul subtil. De aceea îl şi goneau nevestele prietenilor, apărîndu-şi instinctiv casa de influenţe nocive.

De aici trebuie să analizăm problema familiei care are un astfel de „prieten". Familia Svetlanei este un exemplu viu: tocmai a reuşit să se descotorosească de un „prieten de familie" sîcîitor, că a şi apărut altul. Adică problema şi cauza apariţiei „prietenilor" este camuflată în ea însăşi. Şi unul şi altul – oameni care beau, adică oameni cu corpul astral deteriorat. Nu voi greşi dacă voi presupune că amîndoi au oarece probleme cu femeile, care-şi au probabil rădăcinile în relaţie cu mama. Mai degrabă fiecare din ei a avut o mamă cu personalitate destul de puternică. Bărbatul tinde inconştient să găsească liniştea cu care a fost înconjurat în copilărie, de aceea alege o femeie care să semene energetic cu mama lui În acelaşi timp, apăsat întrucîtva de autoritatea ei, se teme de femei. De aceea este

Scanned with OKEN Scanner

posibil să-şi aleagă în subconştient o relaţie cu o femeie măritată, considerînd la nivelul conştiinţei că este prieten cu familia. Femeia căsătorită este „nepericuloasă", cu ea nu va trebui să te căsătoreşti cîndva, ea nu poate avea pretenţii, el nu are obligaţii faţă de ea. Soţii care se supun unei asemenea încercări consideră la nivelul raţional că se iubesc, că sunt liberi şi deschişi, că totul este în ordine. Dar le nivelul subconştient, nu este totul atît de lin şi de aceea vor apărea mereu situaţii care-i vor pune pe parteneri să se privească îndelung. Aşa şi această pereche, pînă la apariţia „prietenului de familie", nu şi-a văzut problemele şi numai după aceea au apărut imputaţiile reciproce. Situaţia nu s-a rezolvat şi de aceea s-a repetat. Omul cu un corp astral deteriorat încearcă să pătrundă în corpul subtil al familiei prin corpul ei astral prin care se efectuează prelucrarea. Aceşti oameni nu au o uniune astrală, ei au alte scopuri. Acomodîndu-se deocamdată unul cu celălalt (să nu uităm că este o pereche tînără) se afundă prea mult în lumea emoţională proprie şi îşi dăunează, oprindu-şi evoluţia. De aceea, de corpul lor astral se lipeşte un „parazit" şi începe să-i „sape" dinăuntru. La nivelul conştiinţei ei rămîn oameni buni, care nu pot să-l alunge pe „milog". Cînd îşi vor putea conştientiza misiunea neoprindu-se la nivelul patimilor, la dezvoltarea astrală, doar atunci vor putea să-şi rezolve problemele, iar „prietenul de familie sîcîitor" se va dezlipi singur, pentru că nu va avea de ce să se agaţe.

Poate va rămîne în sensul bun al cuvîntului prieten, dar fără patologie, fără iritări şi istoviri şi beat pînă la desfigurare (citeşte în poziţia de atac astral) nu va mai fi văzut în această familie.

„Soţia mea s-a pasionat de ocultism"

Istoria aceasta poate că nu este tocmai tipică, dar ea este un exemplu de pericol ce poate ameninţa familia. Este pericolul scurgerii în afară a preţiosului energetism intern.

Iată ce s-a întîmplat cu familia unor bune cunoştinţe ale părinţilor mei „în vremuri de mult uitate".

Serghei Pavlovici, urmaşul şi moştenitorul unei minunate familii nobiliare şi-a adus soţie dintr-o călătorie la staţiunile turistice din Elveţia. Ucraina de vest, ce dăduse lumii o contesă atît de încîntătoare. Era de o frumuseţe de negrăit. Mireasa aparţinea unui neam vechi şi renumit, prin venele ei curgea sîngele Radzivililor şi arăta ca o adevărată crăiasă. Iar el,

Scanned with OKEN Scanner

desigur, era un mire foarte potrivit. Despre această căsătorie s-a vorbit mult în societate, cine cui se potriveşte, cine nu, dar în ciuda tuturor comentariilor, Serghei Pavlovici şi Varvara au devenit o familie după canoanele ruseşti, cu adevărat minunată. Se iubeau şi se preţuiau unul pe celălalt. Multe familii trecînd de primul an de trai comun capătă o plictiseală şi o dorinţă de a-şi diversifica viaţa. De aceea este atît de frecvent adulterul, ca modalitate de distracţie în societatea civilă. Serghei Pavlovici şi soţia erau mai degrabă o excepţie decît o regulă, căci nici măcar nu căutau un mijloc de a se înşela unul pe celălalt. Se străduiau întotdeauna să fie împreună.

Ulterior au înghiţit pînă la saturaţie toate necazurile ce au fost sortite emigraţiei ruseşti. Nenorociri, pierderi, lume străină, – au învins totul împreună. Dar familia lor atît de călită de încercări s-a trezit în pericol dintr-o altă pricină, incredibil de neînsemnată, poate imposibil de evaluat. Problema consta în aceea că Varvara s-a pasionat de ocultism. Nu „cineva", nu un om a intrat în familia lor, ci a avut loc o întreagă invazie.

Încă de la Petersburg, Varia l-a cunoscut pe Gheorghi Gurdjiev. Frumosul oriental, cu ochi negri, arzători, e lesne de înţeles că putea să ia minţile oricărei femei. Această tendinţă subconştientă înspre cădere, acest veşnic sentiment de vinovăţie al femeii care trebuie pedepsită! În Petersburg, după cîte ştiu, Varvara nu a luat parte la nici o şedinţă, poate că atunci Gurdjiev nici nu avea şcoală. Pur şi simplu s-au cunoscut la o serată mondenă, semiboemă, atît de frecvente în Petersburg-ul începutului de veac XX.

Varvara în general se ocupa de tot felul de învăţături mistice, ce umpleau pe atunci capitala imperiului rus. Nici nu-i de mirare dacă ar fi să ne amintim că în venele ei curgea sîngele slavilor occidentali Între ocultişti, nu degeaba aceste moravuri au reputaţie proastă. Ea suferea tare mult că soarta nu-i dăduse un mentor care s-o îndrume. Viaţa i-a scos din nou soarta în drum, în Constantinopol. Acolo, Gheorghi Gurdjiev ţinea cursuri în al său Institut al Dezvoltării Armonioase a Omului. Varvara, istovită de pierderi, a primit locul acesta ca pe un semn, ca pe o minune. Serghei Pavlovici se prea poate să fi avut o altă opinie. De fapt, familia lor a îndurat atîtea încît el se temea pentru sănătatea sufletească a soţiei. După întîlnirea cu Gurdjiev şi participarea la cursuri, ea şi-a recăpătat curajul şi a înflorit, spre bucuria soţului.

„Iată – îi învăţa Gurdjiev – voi sunteţi practic toţi emigranţi ruşi. Asta înseamnă că voi toţi aţi trecut prin încercări grele şi aţi rezistat. Dar din asta rezultă că în fiecare din voi există forţe sufleteşti ascunse. Toţi aţi tre-

Scanned with OKEN Scanner

cut prin boli, pelerinaje, lipsuri şi aţi făcut faţă însă, şi mai dureros: pierderea celor apropiaţi şi a rudelor, tot ce omul a iubit, asta este mai dificil, asta deja este ceva şi tot aţi făcut faţă. Dar cu o durere mică – iată, lampa, de exemplu, dă usturime la ochi – nu rezistăm. De ce? Cauza este în formaţia omului. Unde durerea este mare, suferinţele mari, acolo există un leac, chiar înăuntrul omului. El vindecă de la sine, nu prin voinţa omului. Dar unde durerea este mai mică, acest leac intern tace, nu se poate irosi pe fleacuri. Durerea mică omul trebuie s-o învingă prin voinţa sa. Dar unde există ea, voinţa? Consider că în fiecare om există trei: calul, vizitiul şi călătorul. Calul este animal, fiară, patimă. Patima duce, dar încotro, calului nu-i este dat să ştie. El este patimă şi nimic mai mult. Vizitiul ştie deja mai multe. El are voinţă şi minte. El ţine calul şi-l struneşte. Dar încotro să o ia? Asta-i va spune călătorul. El are mai multă minte şi voinţa este mai tare. Vizitiul struneşte calul, iar călătorul îndrumă vizitiul. Nu trebuie să fii cal, ci călător, să-ţi antrenezi voinţa".

Elevii Institutului Dezvoltării Armonioase a Omului chiar încercau să-şi dezvolte propria voinţă, subordonîndu-şi corpul prin mişcări contradictorii, dansuri dizarmonice. Era o şcoală mistică întemeiată pe vechi învăţături sofiste prelucrate de acest om uimitor. El şi discipolul lui cel mai cunoscut, scriitorul Peter Uspenski au constituit de fapt, o nouă învăţătură mistică, utilizînd simbolistica tablelor de Tarot (simbolismul cărţilor, bazele Kabbalei, învăţăturile hermetice, astrologia, magia). Supraomul Gurgjiev înrudit cu supraomul Nietszche, ca şi al său Zarathustra poate să spună: Omul este nimic, iar acest lucru trebuie depăşit. Gurgjiev definea mistica drept mod al cunoaşterii, pretinzînd că rezultatele sunt mai însemnate în comparaţie cu formele de cunoaştere obişnuită, nemistică.

Gurgjiev considera că oamenii au un organ special, transmiţător de energie psihică, numit suflet. Pentru omenire a existat în toate timpurile o misiune de maximă importanţă – să contribuie la menţinerea echilibrului forţelor cosmice. Şi misiunea aceasta este conţinută la amintirile revolute ale unor religii ale lumii Îndatorirea omului este să-şi dezvolte voinţa şi să susţină legile echilibrului cosmic.

Mai ales voinţa era dezvoltată de practicile efectuate de discipolii lui Gurgjiev. Varvara era fericită că l-a găsit pe învăţătorul pe care atîta timp l-a aşteptat. Apoi a început alegerea între familie şi învăţător. Fără el Varea nu mai putea trăi. El îi umplea cu forţa lui învelişul şi cînd pentru o vreme nu era alimentată, suferea nemăsurat. Nu contest, Gurgjiev era un om fantastic, dacă poate fi numit astfel. Am reţinut o frază auzită în discuţia dintre doi discipoli ai lui: „Uitaţi-vă la ochii lui, nu sunt omeneşti!" - „Nu,

Scanned with OKEN Scanner

doar el se ocupă de dezvoltarea armonioasă chiar a omului!" - „El deja este un supraom."

Serghei Pavlovici încerca în mod sincer să-şi înţeleagă soţia. A vrut să urmărească şi cursurile şcolii, pentru a se implica în lumea intereselor ei. Era de acord că lecţiile sunt uimitoare, acaparatoare, dar nu mai mult de atît, mintea lui era raţională într-o măsură semnificativă. Niciodată nu s-a împotrivit studiilor Varvarei, nu a forţat-o, nu i-a interzis, din contră, ei adesea discutau, combăteau, în trei cuvinte, se înţelegeau deplin. Varea îşi iubea şi îşi respecta soţul la fel, încerca să-l înţeleagă şi pe el, dar atracţia faţă de învăţător era mai puternică decît ea.

Iată de ce consider exemplul acesta absolut ideal, rupt din viaţă, întrucîtva chiar ireal în cursul ei obişnuit Într-un oraş nebun, saturat de emigranţi, în coşmarul şi disperarea oamenilor care au pierdut tot şi se străduiesc măcar să supravieţuiască încercînd în această situaţie să-şi păstreze demnitatea, în acest infern există doi oameni cu totul fericiţi care n-au altă problemă decît iubirea lor.

Apoi n-a mai fost iubire. Varia s-a rupt în asemenea măsură de realitate, încît a devenit o străină pentru soţul ei. Ocupîndu-se de ocultism, ea făcea exerciţii în care se dezvolta ca individualitate, ceea ce rupea legătura astrală cu soţul ei; îşi construia în mod artificial planul subtil doar pentru ea singură. Energia de care se umpleau discipolii şcolii era moartă. Ea nu solicita nici un fel de activitate sufletească În locul sentimentelor ea simţea fluide energetice, în locul iubirii pentru soţ, veneraţia faţă de învăţător.

Să nu uităm că ei au trăit destul de mult împreună, au trecut prin încercări. Varvara nu s-a detaşat pur şi simplu de soţul ei, ea a rupt pe viu corpul lor subtil, comun. I-a fost dat lui să suporte asta. El s-a împăcat cu gîndul că-şi pierde soţia şi a pierdut-o, dar nu în felul în care presupunea. Varvara a avut un accident de maşină. Serghei Pavlovici spunea mai tîrziu că, aflînd asta, nu a resimţit o durere acută din cauza pierderii. Avea sentimentul că ea plecase din viaţă cu mult mai devreme.

De ce evidenţiez acest exemplu? Acea perioadă mistică s-a terminat, oferind locul „zilelor lucrătoare". Dar mi se arată că istoria, după obiceiul ei, va face o cotitură şi totul va începe de la capăt, în altă formă. Dar există foarte multe premise pentru întoarcerea ocultismului ca fenomen modern.

În Rusia, în general, este foarte mare înclinaţia şi în acelaşi timp talentul pentru mistică şi ezoterism. De aceea este atît de puternică ortodoxia şi cu cît este mai puternică cu atît sunt mai de neocolit încercările de a căuta căi paralele către Cel de Sus. Întrebarea este de ce? Rusul, mai bine

Scanned with OKEN Scanner

zis, intelectualul rus este în general înclinat să combată orice și este renumit prin încăpățînarea lui de neexplicat (chiar și lui însuși). De aceea, orice ideologie de stat, învățătură, fie religia în vremurile trecute, fie înlocuitorul ei de astăzi, ateismul, cîtă vreme sunt impuse de sus, artificial, vor trezi împotrivirea într-o altă formă, a gîndului neoficial. Chiar dacă acest gînd nu este nou, inedit, ba chiar tocit undeva, în altă parte, fie! Aici el este în opoziție și, de aceea, prețios (frecventa rătăcire rusească). Ortodoxia în Rusia nu poate fi nimicită prin nici o acțiune, nici o ideologie. Egregorul ei este mult mai puternic și însemnat. Ea este sprijinul spiritual al națiunii, dar grație neclintirii ei, ea duce tot așa, fără ocol, la crezii, spre vechea de cînd lumea căutare a noului. Aceasta este o cauză rusească importantă pentru venirea noilor învățături.

A doua cauză are mai mult un caracter exterior. Kipling scria înainte că „Occidentul este Occident și Orientul, Orient". Timpurile marilor imperii au trecut, lumea nu mai este alcătuită din Orient și Occident ca fiind două mari puteri. Lumea este una și asta se simte tot mai mult.

Marile civilizații „apuseană" și „răsăriteană" ce au existat separat una de alta de veacuri, s-au atins și s-au fecundat reciproc. Contemplația lentă a Orientului a venit prin teozofie la un ritm de viață nou, necunoscut ei, al Occidentului. Occidentul nu a putut lăsa să treacă acest diamant, l-a apucat, l-a supus prelucrării bijutierului, punîndu-l într-o montură potrivită. Și iată-l, ocultismul apusean, proiecția raționalizată a străvechilor și tainicelor învățături orientale în conștiința occidentală.

Occidentul își construiește învățăturile pe acest fundament. Ei vor ajunge inexorabil într-o fundătură, ca fiind de mîna a doua. Și atunci, întoarcerea la izvoare, „pelerinajul în țara Orient" în căutarea Shambalei; a fost și va fi în istorie un ciclu implacabil. Se va liniști această răbufnire, va veni alta. Imensa Rusie este plasată chiar în acel spațiu dintre Vest și Est, pe trupul ei se mișcă sinusoida acestor oscilații. La început, Petersburgul, cel mai puțin rusesc dintre toate orașele, unde Petru a străpuns o fereastră spre Europa și n-a înțeles el însuși ce a făcut, un oraș mistic, o nălucă ce crește pe o cîmpie netedă la malul mării; mai departe Moscova, deja după Esenin „însomnorata Asie de aur" și mai departe Uralii, orizontul larg, Siberia, spațiul de necuprins pe care abia poți să ți-l imaginezi. Fiind acolo, pierzi cu certitudine orice simț al geografiei și devii conștient doar de faptul că te afli acolo și încă de micimea ta. Și așa pînă la ocean, pînă la țărmul mirific unde ziua începe mai devreme și timpului i se poate lua înainte.

Practicile mistice sunt foarte periculoase prin aceea că se substituie

Scanned with OKEN Scanner

vieţii. Toţi tindem să cunoaştem ceea ce nu se vede. Ne atrage misterul. Mulţi caută misterul în învăţăturile ezoterice, dar taina nu poate fi apanajul celor mulţi. Ea este adînc ascunsă, camuflată în subconştientul nostru. Taina nu poate fi stăpînită, tainicul ne stăpîneşte În faţa a nimic nu suntem atît de dezarmaţi, ca în faţa propriului subconştient.

Scanned with OKEN Scanner

METODELE DE APĂRARE ÎMPOTRIVA ATACURILOR BIOENERGETICE

Pe ce ne putem baza cînd ne pregătim să vorbim despre apărarea împotriva atacurilor energetice. Pe împotrivire. Principiul capital al vampirismului şi al tuturor formelor de agresiune din acţiunea conştientă (s-o numim convenţional magie neagră), străpungerea deliberată a membranelor energetice protectoare ale altui om, infiltrarea în aura lui, supunerea voinţei lui şi în continuare, deturnarea energiei lui înspre uzul propriu În mod corespunzător, apărarea se construieşte, ca să spunem aşa, în sens invers: pentru început întărirea voinţei, apoi dezvoltarea conştientă a centrului inimii, care intensifică dezvoltarea şi circulaţia energiei. Pe aceste baze se trezesc resursele şi capacităţile profunde ale omului, ceea ce de asemeni creşte gradul de trezie al conştiinţei. Pentru aceasta există un număr de tehnici şi exerciţii.

Pentru început este obligatoriu să-ţi cunoşti propria stare energetică. Orice lucrare trebuie să înceapă de la o anume situaţie iniţială. Pentru a deveni punct de plecare pentru acţiunile îndreptate spre dezvoltare, starea aceasta trebuie să fie determinată, adică să fie conturată, fixată. Numai atunci este posibilă lucrarea ulterioară. Exemplele din matematica abstractă, atît de dragi mie, vor fi din nou binevenite: pentru a şti care este translaţia trebuie să ştii neapărat punctul iniţial şi punctul final al mişcării. Dacă mişcarea este infinită atunci valoarea a doua se ia în intervale de timp separate. Iar dacă lipseşte începutul mişcării atunci problema îşi schimbă

Scanned with OKEN Scanner

în întregime sensul.

Cum să-ţi cunoşti starea proprie? Să te cercetezi meticulos şi consecvent încercînd să te evaluezi pe diverse planuri: care ne este cantitatea de energie vitală eterică? Care este rezerva de viabilitate, de sănătate? Care este forţa emoţiilor? Sunt dorinţele noastre constante, direcţionate? Sunt ele pline de conţinut sau sunt de-o clipă? Care este starea minţii noastre, instrument al cunoaşterii? Care-i este capacitatea de a acţiona şi de a rezista la sarcini şi tensiuni? Ei, şi cea mai grea întrebare: spiritualitatea. O percepem? Ne susţine, ne dă puterea de a suporta încercările şi un coeficient de siguranţă?

Toate răspunsurile la aceste întrebări trebuie însumate într-o unică percepţie pe care să ne străduim s-o controlăm. Omul e dator să-şi pună întrebări, să primească la ele răspunsuri. Să descopere legităţi ascunse. Să-şi prindă necazurile de coadă şi să le rotească înapoi în punctul din care au apărut. Aşa se poate înţelege nu numai apariţia unei neplăceri, dar şi ce a provocat-o. Ce gînduri, ce oameni, ce fel de context şi cum ne influenţează starea.

Trebuie să învăţăm să facem astfel de introspecţii în permanenţă şi nu o dată la şase luni, de exemplu. La început, adunîndu-ne îndelung într-o „grămadă", iar apoi pătrunzînd în ea cu multă trudă!

Această îndeletnicire este atît de dificilă şi de neplăcută, încît adesea nu îţi vine să o faci! Dacă însă execuţi genul acesta de exerciţii în mod regulat, creşte controlul asupra sinelui şi introspecţia nu mai consumă atîtea forţe. Trebuie doar să-ţi faci un obicei din a te opri şi a reflecta în fiecare zi, nu mult, ajunge o dată, de două ori pe zi timp de 5-10 minute. Cît de plăcut este să deţii înţelegerea de sine! Dă-mi voie, prietene, să-ţi ofer un sfat: fereşte-te de anxietate, nu te aştepta la neplăceri, căci atunci vor veni sigur. Oricît ar fi de greu, străduieşte-te şi învaţă să fii obiectiv.

La o posibilă constatare a unor străpungeri şi scurgeri de energie în planul subtil propriu, nu este cazul să vă enervaţi şi să suferiţi. Calmul şi raţiunea sunt cele mai bune ajutoare.

Dacă omul se obişnuieşte să fie atent cu sine, i se dezvoltă viziunea subtilă asupra sinelui, stăpîneşte mai bine organele energetice ale simţurilor. Va putea să-şi descopere pierderea de energie psihică sub forma schimbării dispoziţiei, a rezervei de energie, reducerea disponibilităţii de a acţiona şi de a lua decizii. Această percepţie trebuie transferată la nivelul fizic pentru a determina zonele străpungerii. Este suficient să-ţi asculţi corpul, să stabileşti unde se resimte disconfortul, poate nişte dureri surde, apăsare, tensiune. Se poate încerca să se treacă un curent prin centrele

Scanned with OKEN Scanner

energetice, ceakre, cu scopul de a constata dacă sunt goluri, insuficienţe.

Cum să descoperim cauza? Întîi de toate o va sugera intuiţia. Apărarea instinctivă, neconştientizată venită din partea Naturii pentru copiii săi este foarte mare, încredinţează-i-te. Dacă, dintr-un anume motiv, canalul intuiţiei nu răspunde la întrebarea ta încearcă să „roteşti" înapoi evenimentele. De la momentul actual „acum cînd este rău", întoarce-te încet la „atunci cînd era bine" În timpul acesta urmăreşte-ţi schimbările interioare: gînduri, sentimente, dispoziţii, şi pe cele exterioare: după contactul cu care persoane s-au petrecut schimbările, de ce, ce fel de întrebări au fost atinse în comunicarea cu ele. Stabilind persoana concretă de care sunt legate neplăcerile rezultate, analizează-ţi relaţia cu ea mai în adîncime. Tipul acesta de reacţie apare întîmplător sau este concentrat pe o anumită direcţie. Omul acesta ţi-a provocat pentru prima dată neplăcerea sau s-a mai întîmplat şi înainte?

Evitînd în felul acesta factorul aleator putem stabili acţiunea intenţionată. De ţi se va părea totuşi că ai devenit victima unei relaţii cu un vampir, acţionează mai departe, conturează miezul problemei. Care sunt motivele? De ce tocmai energia ta l-a atras? Nu exagera, nu căuta motive în lumea de dincolo. Nu trebuie să consideri numaidecît ca pe o realitate obiectivă faptul că te-ai confruntat cu un atac astral (asta micşorează forţele). Mai degrabă cauza stă într-un interes egoist pămîntesc din partea unui om cu intenţii nu tocmai curate. Determină modalitatea prin care s-a produs amestecul în sistemul tău energetic. Ea poate fi o furişare treptată în aura ta, cînd prin linguşire sau compătimire se adoarme vigilenţa, poate fi implicarea în probleme comune (finalizată prin captarea ta), poate fi o influenţă ocultă, o lovitură astrală, ceea ce presupune un adversar experimentat şi periculos. Cine stă în spatele lucrului? Un mag cu experienţă (vampir extrasenzorial) sau un începător, ca să zicem aşa, diletant. Poate fi un om cu tulburări vampiriste în psihotip, adică cu un corp astral vătămat, dar nicidecum acţionînd conştient? Sau poate ai nimerit sub influenţa unui manipulator de conştiinţe, iar dezechilibrul energetic este un efect secundar provocat de tine ? Nu uita că „relaţia cu un vampir" necesită întotdeauna două persoane: dacă cineva este capabil să ne ia energia înseamnă că suntem capabili să o dăm. Prin delimitarea genului şi a modalităţii prin care se acţionează asupra noastră ne delimităm întîi de toate locul slab. Uneori chiar şi înţelegerea acestui fapt este suficientă pentru ca influenţa să înceteze.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea psihică

Apărarea cu ajutorul Divinităţii supreme

Modalitatea cea mai eficientă şi cea mai bună de a te împotrivi oricărui atac este să te adresezi Divinităţii supreme şi să menţii o legătură deschisă şi permanentă. Dumnezeul tău, învăţătorul tău, Lumina ta călăuzitoare îţi va hrăni aura, te va fortifica şi îţi va reface integritatea membranei protectoare perturbate de atacul energetic, dacă îi ceri cu inima deschisă să te susţină. Cînd omul are mereu în inima sa legătura cu Divinitatea supremă atunci îl va ocroti Voinţa lui Dumnezeu, să numim aşa această uriaşă forţă. Ea poate înlătura loviturile, le poate micşora intensitatea În cele mai multe cazuri loviturile vor fi lipsite de fatalism. Mai mult, energia transmisă din planurile superioare îi dă omului puterea de a trece peste încercări.

Apărarea Superioară se realizează uneori prin intermediul egregorului propriu acelei religii sau învăţăturii pe care omul o urmează. Canalul de legătură cu Divinitatea supremă poartă dinspre planurile superioare direct spre om, o energie dătătoare de viaţă, pură ca un cristal. Dar canalul acesta este foarte îngust În cazul apărării prin intermediul egregorului omul primeşte şi energia strînsă de biserică din momentul apariţiei respectivei religii În ea se adună energia tuturor rugăciunilor care s-au spus, experienţa spirituală şi meritul tuturor sfinţilor, tuturor adepţilor precum şi energia tuturor datinilor şi ritualurilor săvîrşite.

În cazul atacului energetic asupra omului, dacă acesta cere ajutorul spiritului supraveghetor al religiei sale, atunci întreaga energie a spiritului curge înspre apărarea lui. Şi eficienţa acestei modalităţi depinde de curăţenia inimii şi sinceritatea credinţei. Nu se poate să crezi în Dumnezeu numai atunci cînd ai nevoie de ceva de la El. Nu se poate să-i ceri lui Dumnezeu să te miluiască dacă tu nu L-ai slăvit niciodată, nu L-ai slujit cu puterea sufletului tău.

Scanned with OKEN Scanner

Realizarea scutului energetic

Această metodă practică se recomandă adesea în diferite învățături. Ea constă din construirea în jurul omului, a unui scut de apărare, din materie subtilă. Așadar, dacă omul simte un pericol venind din partea cuiva, el pune, în gînd, între sine și sursa pericolului un scut sau ecran energetic din energie subtilă, saturată de lumină, care seamănă cu oglinda. Dacă omul are o imaginație bogată și își controlează propriile imagini și gînduri atunci această imagine se va vizualiza cu o mare claritate.

În acest caz, influența din cealaltă lume și voința întunecată, vor fi reflectate pe direcția atacatorului. Spaima și neîncrederea ratează posibilitatea de a construi un scut solid. Lucrul de căpetenie la această modalitate de apărare este păstrarea calmului. Scutul subtil poate fi intensificat prin adăugarea de energie suplimentară din planurile înalte. Spre exemplu, reunirea dintre imaginea scutului și reprezentarea vizibilă a imaginei icoanei, a sfîntului, a învățătorului îi crește puterea de protecție.

Metode de pătrundere în structura atacului

Între ele se pot număra următoarele: să nu te identifici cu cel supus atacului, să schimbi imaginea atacatorului, să anihilezi lovitura direcționată.

Aceste metode au la baza lor schimbarea naturii atacului, amestecul în structura lui. Pentru a le realiza este obligatoriu să înveți să discerni.

Privește-te în gînd, dintr-o parte Îl vezi pe atacator, te vezi pe tine. Tu poți să privești cum se desfășoară atacul, iar dacă nu ai puterea să i te opui păstrînd privirea laterală, închipuiește-ți că atacul care se desfășoară nu te atinge. Imaginează-te în partea sistemului închis, înconjurat de un înveliș de protecție luminos. Dacă atacul s-a petrecut și în aura ta este o străpungere, o cădere, se poate îndrepta, în gînd, partea vătămată și reface integritatea. Prin asta îți aperi personalitatea, interioritatea și integritatea solicitînd un sprijin de la înălțimea spiritului tău.

Cel mai adesea în cazul unui atac energetic parcă s-ar ivi o reacție de

Scanned with OKEN Scanner

răspuns din partea victimei, constînd în consimțămîntul și supunerea ei. După cum iepurele înțepenește în fața șarpelui, așa și omul își poate pierde capacitatea de a se împotrivi în fața imaginii vampirului, lucru ce se întîmplă din cauza spaimei fixate în conștiința lui. Micșorarea spaimei prin concentrare, controlarea ei poate slăbi foarte mult influența. Se poate folosi următoarea modalitate: să-ți imaginezi că cel ce te atacă este un pitic de dimensiuni foarte mici iar tu, dimpotrivă, ai o statură și o putere gigantice. Compătimește-ți atacatorul: el este atît de slab încît îi trebuie pentru a trăi o putere străină. Ești chiar gata să-l ajuți, să-i faci parte. Dacă ar fi să-i trimiți energic atacatorului tău cu bunăvoință, din milă, cu sentimentul că dorești să-l ajuți s-ar putea trezi în situația că este incapabil s-o primească într-o formă atît de pură. Este o modalitate foarte eficientă, dar ea trebuie utilizată numai în cazul clar al unui atac neconștientizat. Dacă tu nu ești sigur de nivelul atacatorului această modalitate poate fi periculoasă pentru că într-o astfel de ofertă tu te deschizi. Vampirul de nivel înalt va putea să exploateze acest fapt pentru scopurile lui.

Anihilarea este o metodă de apărare prin care acțiunea dirijată se transformă în imaginație într-o stare de liniște absolută. Dacă are oarecare experiență în tehnica meditației omul poate să vizualizeze oceanul planetar de liniște, Vidul saturat de energie. Transferînd acolo influența negativă el primește un sprijin prin perceperea nemărginirii forțelor binelui în fața meschinăriei, nimicniciei forțelor atacului În felul acesta atacul nu mai poate încasa energia noastră.

La fel de posibilă este metoda schimbării nivelurilor de acțiune. Dacă atacul se produce la nivel astral trimite-l în sus unde vei fi de neatins pentru vampir, iar forțele superioare, pure, te vor sprijini. Sau dimpotrivă, lovitura poate fi trimisă spre pămînt reflectînd la nivelul pămîntului influența negativă trimisă spre centrele noastre subtile Închipuiește-ți ce eforturi trebuie să facă pentru a absorbi sentimentele tale dacă în acel moment tu distribui cu mult interes bălegarul peste straturile din grădină! Este o metodă foarte eficientă și care nu cere eforturi speciale.

Metoda răspunsului glacial

Dacă omul care îți ia energia este sîcîitor și nu depune nici cel mai mic efort pentru a lucra asupra sa, dar vrea ca problemele lui să fie rezolvate de alții, în speță de către tine, cel mai bun procedeu va fi o atitudine rece față de el. Asta nu este cruzime sau indiferență. Tu îi faci un bine

punîndu-l să decidă şi să acţioneze în relaţia cu un vampir, participarea delicată şi convingerea rezonabilă nu-i sunt de folos. Atîta vreme cît între voi există un tip de comunicare el va încerca să formeze un canal pentru a-şi suplimenta energia, nicidecum să se ocupe de dezvoltarea propriilor forţe.

Apărarea practică

În unele cazuri, suferind atacul unui vampir, omul poate să fie incapabil, prin forţa diverselor împrejurări, de a folosi vreuna din metodele de apărare enumerate pînă acum. Atunci îi vine în ajutor apărarea practică, elaborată de multe generaţii. Ea este legată de anumite ritualuri care ajută în mod esenţial la păstrarea integrităţii şi fortificarea membranei protectoare. Se poate numi apărarea prin obiecte, pentru că se utilizează aşa numitele amulete şi talismane, simboluri totemice. Energia legată de cruciuliţa de la gît constituie tot puterea apărării prin obiecte. Dacă la folosirea unei asemenea protecţii se invocă forţa superioară de protejare şi egregorul dreptei credinţe, atunci puterea ei este nelimitată.

Există de asemenea metode de apărare care folosesc diverse simboluri: trasarea unui cerc în jurul persoanei, sigilarea cu pentagramă. Există diverse acţiuni ritualice. De exemplu: te poţi spăla pe faţă doar de dragul curăţeniei sau se poate săvîrşi o abluţiune rituală şi rezultatele acestor acţiuni vor fi diferite, în dependenţă faţă de scopul orientării lor.

Multe religii, învăţături şi practici au constituit un protocol ritualic de utilizare a simbolurilor care are un sens magic. Chemarea în ajutor a forţelor nevăzute trebuie totuşi să fie făcută cu o extremă precauţie. Pentru a ne proteja de muşcăturile unui minuscul căţel de interior, nu cumva aducem din neant un tigru mortal de periculos, fără să avem în acelaşi timp nici cea mai mică idee despre genul de tigru. Şi ce vom face cu el după. Dînd peste un desen tainic, „de apărare", înainte de a-l folosi e cazul să ne gîndim în ce chip şi prin mijlocirea căror energii va primi capacitatea de a acţiona. Poate că o dată cu modalitatea de a face doi paşi pe un drum drept, vom dobîndi în plus obligaţia de a face trei paşi la stînga, şapte la dreapta, patru înapoi iar apoi alte cîteva sărituri şi opriri. Adică ne va separa de atingerea ţelului şi de ieşirea din fundătură o mult mai mare cantitate de timp.

În etapa actuală de dezvoltare a omenirii, cînd se întîmplă mereu ca centrul lumii să fie transferat în corpul mental, multe practici astrale nu

Scanned with OKEN Scanner

numai că nu funcționează, dar pot fi și dăunătoare, reprezentînd un repaos al evoluției. De aceea nu avem voie să utilizăm metodele practice în absența totală dacă nu a metodelor psihice, măcar a încercărilor oneste de a le realiza.

Apărarea prin acțiune

Stabilind faptul că s-a produs un atac energetic, se pot folosi următoarele reguli ale acțiunilor concrete.

Închiderea totală, compactă, astuparea „ermetică" a tuturor planurilor subtile cu proiectarea în nivelul fizic. Se realizează prin încrucișarea mîinilor, picioarelor, abaterea privirii și refuzul oricărui contact. Prin asta vampirul poate fi aruncat în starea de disconfort, (numai să nu te intimidezi de propria „impolitețe") și așa îl vei determina să te părăsească, ca pe un obiectiv impropriu. Folosirea unei astfel de practici a închiderii, va însemna de pildă să-i refuzi vampirului casa ta, să nu-l inviți și să nu-i dai drumul în ea. Să nu dorești să-i oferi din informațiile pe care le-ai prelucrat. De asemenea rupe legăturile nedorite ce apar anume prin informații, mai ales cele folosite în procesul de lucru. Lasă-l pe colegul tău să facă măcar o parte din studiu singur în loc să te sîcîie la nesfîrșit cu întrebările „de ce?", „cum se face asta?". Vei vedea, prietene, că te vei elibera și tu și-i vei face și lui un bine punîndu-l să lucreze singur.

Dacă vampirul este excesiv de sîcîitor și alte metode nu merg, respinge-l. Dar această acțiune nu trebuie să se desfășoare pe baze emoționale, nici un fel de mînie sau iritare. Desparte-te de omul acela în gînd și îndepărtează-l. Această metodă presupune o acțiune volitivă puternică, o hotărîre conștientă de a rupe relația și nu suportă jumătăți de măsură. Nu este permis ca astăzi să respingi un om, iar mine să te „împaci" și să te întorci de unde ai plecat. Te vei minți pe tine, legăturile nu se vor rupe, ci dimpotrivă, vor fi mai puternice, alimentate fiind de slăbiciunea noastră.

În genul acesta de metode poate fi inclusă și cea paradoxală sau metoda spontană de apărare. Ea nu-i o modalitate de apărare special elaborată fiind legată de practicile sufiților, și ale zen-budiștilor. Luminarea întîmplătoare, acțiunea fără legătură cu cea precedentă, imprevizibilitatea sunt atuuri în lupta cu adversarul. Trebuie sau să contezi cu totul pe inima ta și să nu ai în ea nici o picătură de înșelătorie, sau să te antrenezi în permanență și să-ți menții structura interioară într-o stare de înaltă capacitate de

Scanned with OKEN Scanner

muncă.

Numai atunci energia ce se strînge în mod tainic poate primi o utilizare adecvată la momentul necesar.

Apărarea informațională

Nu este atît apărarea informației pe care am acumulat-o și prin care comunicăm, cît apărarea de informațiile pe care încearcă să ni le inducă alții, de introducerea gîndurilor de altă natură, a imaginilor, a programelor străine.

Pentru asta, întîi și-ntîi trebuie să ne descotorosim de „vampirul" informațional din noi Învățați-vă să nu resimțiți o stare de plictiseală și disconfort în absența comunicării și fără un șuvoi constant de informații. Fii singur cu tine însuți pentru o vreme și vezi ce bine este. Revino periodic la un astfel de dialog interior Întreabă-te ce atitudine ai față de informația care se aruncă într-o avalanșă tot mai mare asupra omului modern. Controlează emoția indusă din afară. Adesea ni se oferă gînduri și fapte în așa fel încît ele ne provoacă sentimentul mîniei, al compasiunii, ș.a.m.d. Delimitează lumea emoțiilor tale de sentimentele aduse din afară. Lasă numai faptele și prelucrează-le singur, construiește-ți singur emoțiile. Din timp în timp îndepărtează vechiturile emoționale, ele ne astupă și ne lipsesc de forța și de viteza reacțiilor. Dar nu te raporta la orice informație introdusă cu superioritate, nu te mîndri cu intelectul tău. Nu te da în laturi de la „munca de jos". Uneori, în ceea ce la prima vedere pare neinteresant se ascunde ceva cu adevărat valoros și util pentru noi toți.

Apărarea prin intermediul forțelor naturii

Această metodă se constituie din utilizarea uriașelor energii ale naturii. Este vorba despre energia fundamentală a Pămîntului mamă și despre forțele naturii care, după cum simte și omul, sunt înrudite cu el. Consider că diferitele învățături au elaborat metode concrete.

Apărarea prin apelul la energia telurică începe de la a învăța să te simți legat de pămînt ca de o ființă vie și ca de o sursă de putere. Trebuie să înveți să te împămîntezi, adică să simți în fiecare clipă legătura cu pămîntul, sprijinul acestuia. Pentru aceasta se folosește metoda lui Dao, a

Scanned with OKEN Scanner

concentrării gîndului asupra tălpilor picioarelor şi asupra contactului tălpilor cu suprafaţa pămîntului. Cu cît reuşim să simţim mai clar, cu atît legătura va fi mai solidă, mai activă.

În momentul în care asupra noastră acţionează o forţă străină, comutăm pe simţul tălpilor şi în gînd facem să treacă prin noi, în sus către locul supus atacului, un şuvoi puternic de energie densă, telurică. Cu cît o simţim mai tare, cu atît mai puternică este protecţia. Putem să transmitem în pămînt energia negativă ce trece prin noi, pînă la scurgerea completă prin vîrfurile degetelor.

Este util să apelezi la energia pămîntului pentru a-ţi menţine propriul sistem energetic la o cotă înaltă. Lipeşte-te de pămînt, dizolvă-ţi în el oboseala şi ia din forţele curate ale naturii. Acest exerciţiu se poate realiza şi cu ajutorul copacilor care poartă în ei energiile pămîntului. Oferă-ţi oboseala copacilor receptori de energie şi apoi încarcă-te de la cei donatori de energie.

La fel se poate fortifica trupul cu ajutorul altor forţe ale naturii Încălzindu-se lîngă un foc, fiecare, a încercat să-şi refacă măcar o dată, forţele corpului eteric căruia îi este frig şi nu-i ajunge energia pentru încălzire. Privind focul, suntem în stare să recepţionăm energia cea mai pură a forţelor elementare şi să ne umplem cu ea corpurile astral şi mental. Dacă ne aşezăm într-un loc deschis, ne desfacem mîinile şi ne lăsăm în voia vînturilor, energia pură a forţei aeriene ne va umple. Apa, ca şi pămîntul, conferă o puternică susţinere în planul pasiv şi este capabilă să ne cureţe de informaţia negativă. Ascultă-ţi sinele, dragă prietene, şi vei putea negreşit să-ţi găseşti modalitatea de completare şi menţinere a rezervei energetice.

Apărarea prin rugăciune

Desigur, prin intermediul rugăciunii cerem ajutorul Divinităţii supreme, egregorului credinţei. Despre acest mijloc de apărare am vorbit deja. De ce vreau să mă opresc asupra lui mai în amănunt? În rugăciune se ascunde o uimitoare înţelepciune şi putere. Este important ca rugăciunea să se spună în mod conştient şi omul să creadă în puterea ei.

În vremea de acum, cînd zona forţelor întunecate se lărgeşte şi cucereşte poziţii noi, mai multe metode de apărare îşi pot pierde eficienţa tocmai din cauză că omul care apelează la ele nu este în stare să creadă în eficacitatea lor în mod deplin, fără rezerve. Judecata îl slăbeşte pe om.

Scanned with OKEN Scanner

Omul din vechime credea cu sfinţenie în amuletă şi aceea îl apăra intens. Aceasta este legea legăturii inverse. Omul contemporan nu este capabil să creadă în felul acesta. Legătura se năruie şi îşi pierde forţa. De aceea sunt sigur încredinţat că multe metode de protecţie sunt sau slabe sau accesibile doar celor ce se cunosc bine pe ei înşişi, oamenilor antrenaţi în cunoaşterea de sine.

Ei sunt o minoritate. Şi de regulă ştiu deja despre natura atacului şi despre pregătirea împotriva lui.

Omului care s-a confruntat pentru prima dată cu un atac şi, a aflat că în spatele lui există o voinţă străină şi duşmănoasă, îi este greu în aceasta stare de confuzie să înceapă prin a face ordine în sine, a-şi înţelege problemele şi dezechilibrele În aceste cazuri, mijlocul cel mai bun şi poate singurul este rugăciunea. Dacă omul este bolnav şi forţele lui sunt prea slabe pentru concentrare şi focalizare interioară, el se fortifică prin rugăciune. Dacă încearcă să te „apuce" prin intermediul legăturilor tale pămînteşti, prin cei apropiaţi, mai ales prin copii, pentru a te apăra în astfel de cazuri de forţele întunecate, trebuie să încerci să-i aperi pe ei. Roagă-te pentru ei. Se încearcă subordonarea ta prin zonele marginale ale conştiinţei - în somn, prin sugestie, prin alcoolism în cele din urmă (fenomenul se întîlneşte prea des pentru a fi trecut sub tăcere) - roagă-te!

Calmul, voinţa şi rugăciunea constituie cea mai bună apărare împotriva atacului energetic.

Metode fizice de apărare

Poate fi omul convins că starea care-l oprimă este urmarea unor atacuri? Nu trebuie uitat că adesea reacţiile comportamentale simple sunt confundate cu acestea. Dacă nu ne place un om, în compania lui ne simţim prost şi fără nici un fel de manifestări energetice. Dacă omul s-a simţit rău şi-l nelinişteşte ceva în asemenea măsură încît este gata să-şi imagineze un vampir drept cauză, trebuie întîi de toate să analizeze starea corpului fizic. Părţile slabe, focarele de infecţie ale corpului fizic vor atrage după sine, la fel, probleme în proiecţiile acestor organe din planul subtil. De exemplu, dacă în planul fizic ficatul te doare, este inutil să-ţi echilibrezi cîmpul astral, să-ţi „piepteni" sentimentele În corpul astral, pe locul ficatului se va găsi o gaură larg deschisă în care se vor absorbi toate bunele intenţii. Nu este exclus (şi mai degrabă aşa stau lucrurile) ca motivul îmbolnăvirii ficatului să fie de origine mult mai subtilă. Dar dacă nu ne vom ocupa de tratarea corpului fizic nici corpurile subtile nu se vor reuni într-un tot

Scanned with OKEN Scanner

armonios. Cu cît starea fizică este mai bună, cu atît mai bună este sănătatea - starea corpului eteric şi de aceea mai mari vor fi: suportabilitatea, capacitatea de a rezista, controlul mental. Pentru menţinerea sănătăţii corpului fizic este foarte utilă lumina soarelui. Toţi îşi aduc aminte din tradiţie că vampirii nu suportă soarele. Radiaţia solară consolidează puternic aura umană, totodată „arde" punţile mărunte (lipsite de importanţă) de care este plină existenţa (mai ales la oraş) În acest context vreau să fac o mică observaţie.

Nu recomand în cazul real, de percepere al unei influenţe străine, să ieşiţi în natură, într-un loc depărtat de lume În împrejurimile oraşului se poate, dar numai într-un loc mai mult sau mai puţin populat În timpurile actuale insuficienţa energetică produsă de influenţele străine se pune adesea pe seama oboselii provocate de viaţa la oraş şi a tendinţei de a pleca în „pustietate". Pericolul constă în aceea că neavînd o idee despre gradul de distrugere pricinuit corpurilor sale subtile, membranei protectoare, omul se trezeşte faţă în faţă cu puterea colosală a forţelor naturii. E greu de presupus că ar fi capabil, pierzîndu-şi echilibrul să suporte relaţia cu ele. Desigur, îi vor plăcea aerul proaspăt şi apa curată a lacurilor nepoluate de civilizaţie. Dar dacă va întîlni o sirenă? O muma pădurii? Un duh? Va putea el, cu apărarea distrusă, să suporte un foarte posibil contact cu ele - spiritele Naturii? Mai bine să se ducă la casa de vacanţă să cultive castraveţi. O uşoară interacţiune cu forţele naturale, în cazul de faţă cu pămîntul, este exact ce trebuie în această situaţie.

La fel, mai degrabă periculos decît sănătos este mersul la munte sau la mare. Marea reprezintă o manifestare magnifică a forţei naturale a apei, condusă de Lună. Luna dirijează şi psihicul uman, avînd o legătură directă cu corpurile lui subtile. Este posibil ca emoţiile să fie atît de profunde încît a le face faţă să nu fie deloc simplu. Munţii apropie de soare, dar îl lasă pe om în voia vîntului sub stăpînirea forţei naturale a aerului. Este bine să te duci acolo complet sănătos, cu o rezervă de energie În starea de dezechilibru nu merită riscul de a te da naturii sălbatice. Am auzit că ocultiştii adoptînd termenul „atac psihic" le recomandă pacienţilor o localitate de odihnă în regiunea interioară a ţării ca fiind locul cel mai nepericulos.

Încă un mijloc simplu de susţinere a corpului fizic este alimentaţia. Toată lumea ştie că este greu să-l ataci, printr-o acţiune energetică, pe omul grosolan, insensibil. Desăvîrşindu-se, devenind mai subţire şi mai curat, omul devine mult mai sensibil, ceea ce înseamnă şi mai vulnerabil. Creşterea sensibilităţii adesea se obţine prin post. Ce-ar fi să încercăm să acţionăm „pe invers"? Adică, altfel spus, pentru o mai mare protecţie exterioară să mănînci bine ! În acelaşi timp, un stomac plin va micşora fluxul

Scanned with OKEN Scanner

de sînge înspre cap În cap se găsesc centrii importanţi de schimb energetic în cazul unei aprovizionări sanguine diminuate, cîmpul lor eteric scade, devine mult mai dens şi este mai greu de alterat. Activitatea centrilor energetici poate fi de asemenea frînată prin apă caldă. Se poate face o baie caldă relaxantă, se pot pune doar picioarele într-un lighean cu apă fierbinte şi pe frunte un prosop umed, cald. Pentru a slăbi tensiunea din plexul solar se poate pune pe el o sticlă cu apă caldă. Apa caldă nu poate desigur vindeca tulburarea echilibrului energetic provocat de influenţa energetică, dar aduce o uşurare şi oferă un răgaz pentru refacerea propriei apărări.

Dieta energetică

Din punctul de vedere al învăţăturilor ezoterice omul trebuie să se alimenteze cu trei tipuri de nutriment: hrana propriu-zisă, care menţine viaţa corpului fizic, aerul care hrăneşte corpul eteric şi impresiile care, trecînd în sentimente, vor hrăni corpul astral, iar transformîndu-se în interpretări vor alimenta corpul mental şi pe cele superioare lui În mod corespunzător fiecare fel de hrană poartă o anume energie specifică lui.

De fapt hrana îi aduce omului cele mai dense şi grosiere forme de energie: energia biochimică, participînd în mod nemijlocit la procesele metabolice de schimb din organism se transformă în energie musculară, mecanică şi alte forme de energie legate de susţinerea vieţii omului. Pentru ca energia hranei să fie folosită cu o mai mare eficienţă există cîteva recomandări asupra modului de nutriţie. Uneori ele sunt legate de nişte învăţături religioase (bucătăria vegetariană a Vedelor la indieni, alimentele cuşer la evrei). Se pot alege cîteva indicaţii:

Trebuie să ne alimentăm, după posibilităţi, în mod regulat, fără a suprasolicita organismul pentru prelucrarea cantităţilor de hrană în surplus. Regimul vegetarian este util pentru dezvoltarea lumii interioare, pentru autocunoaştere, dar în cazul unei posibile agresiuni este obligatorie o hrană mai solidă, energii mai grosiere În general regimul vegetarian după toate aparenţele nu-şi are locul la oraş deoarece duce la o sensibilitate crescută şi de aceea îl face pe om mult mai vulnerabil. Are loc o contradicţie. Soluţia va fi probabil vegetarianismul în comunităţi de adepţi ai aceloraşi idei. Dacă omul trăieşte în singurătate alimentaţia de provenienţă animală este obligatorie.

Este util să postiţi periodic şi să vă alimentaţi ţinînd cont de mediu.

Mîncarea dură, foarte grasă, picantă, sărată este un exces şi ca orice

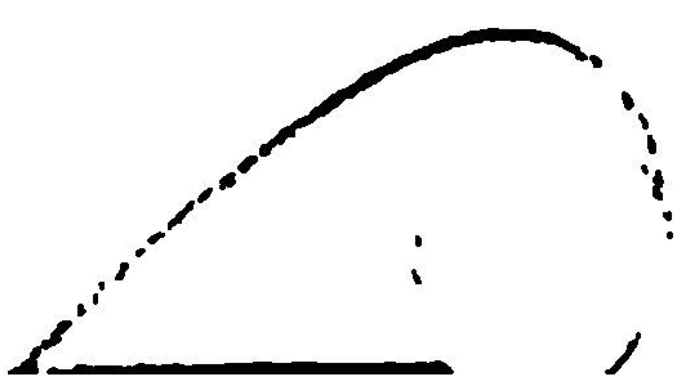

Scanned with OKEN Scanner

exces slăbeşte forţele înţelege, interlocutorul meu imaginar: ceea ce mîncăm, după un timp devine o parte din noi. Trebuie să avem faţă de hrană o atitudine echilibrată, de respect. Niciodată să nu prepari mîncarea cu sentimente rele, iritante.

Felul următor de hrană energetică este respiraţia. Există diferite metode de corectare a respiraţiei. Aici intră şi respiraţia superficială, uşoară şi reţinerea ei la expiraţie. În orice caz, adăugarea unui procent de conştienţă în procesul respiraţiei permite controlarea energiei şi contribuie la o mai bună conservare a ei. Nu vreau să fac recomandări, nefiind un specialist, dar consider că respiraţia ca şi existenţa omului în totalitate trebuie privită în mod raţional. Şi acolo unde aerul este greu trebuie respirat superficial, altfel decît la aer curat.

Am în vedere nu poluarea chimică a aerului, atît de proprie acum oraşelor, ci atmosfera psihologică nocivă.

Iată şi cel de-al treilea fel de hrană, impresiile care sunt propriu-zis nutrimentul planurilor subtile ale omului. Nu avem voie să le subevaluăm. Trebuie să învăţăm să privim lumea, să ne bucurăm de ea şi să o vedem în toate manifestările ei, nu numai în ceea ce se zăreşte la prima vedere şi se percepe prin înţelegerea celor văzute, prin om. Viziunea clară, spontană, adevărată generează cea mai curată energie pentru corpurile subtile superioare.

Mai există un punct de vedere. Plantele sunt create pentru a deveni hrana animalelor, animalele - hrana omului. Omul, în felul său este hrană pentru Dumnezeu. Doar că nu fiecare om este bun pentru aşa ceva, nu oricine va fi primit. „În această lume omul va fi mîncat oricum, dar este mare diferenţă între cel ce-o face - Arhanghel sau demon" spune o pildă sufită.

Exerciţii pentru acumularea de energie

1
Relaxarea totală

Aşează-te în fotoliu sau întinde-te pe o suprafaţă moale sprijinindu-te pe spate şi uneşte-ţi uşor, mîinile.

Bucură-te de un calm deplin. Curăţă-ţi treptat mintea de gînduri de parcă nimic nu ar exista. Apoi încearcă să-ţi concentrezi percepţiile asupra

Scanned with OKEN Scanner

mușchilor și vei simți că în corp există o oarecare tensiune legată de disponibilitatea permanentă pentru acțiune. Alungă-ți tensiunea din toți mușchii. Vei percepe o masă inertă. Greutatea ta a crescut și tu apeși mai tare pe suprafața de sprijin. Acum încearcă să-ți înscrii în memorie această senzație pentru a o putea actualiza integral, dacă este posibil, în orice moment.

2
Legătura cu pămîntul

Așează-te pe un scaun cu speteaza dreaptă și pune-ți tălpile pe podea. Nu-ți încrucișa mîinile și picioarele, pune-ți mîinile pe șolduri cu palmele în sus.

Curăță-ți treptat mintea de orice. Acum vizualizează ceakra inferioară, aflată la baza coloanei vertebrale și o legătură directă cu pămîntul plecînd din ea. Dacă faci exercițiul în cameră, urmărește mental cum străbate canalul energetic ca o axă toate obstacolele, etajele, planșeele și atinge pămîntul. Antrenează-te și încearcă să obții un contact instantaneu.

3
Exercițiul de respirație

Trebuie să fii atent ca respirația să se facă pe ambele nări. Dacă una din nări nu lucrează, iar acesta este un fenomen normal, apleacă-te puțin pe spate și în partea opusă, apasă ușor cu degetul nara liberă închizîndu-i respirația. Atunci se deschide și cealaltă. Se poate începe exercițiul. Impune-ți un sentiment de relaxare. Apoi concentrează-te mental asupra mușchilor abdominali: ei vor intra în starea normală de semitensiune. Detensionează-i. Apoi contractează-ți puternic mușchii abdominali. Acum relaxează-te. Totodată urmărește curentul de aer. Vei ajunge treptat la respirația încetinită, care normalizează fondul tău energetic.

4
Exercițiile fizice

După realizarea exercițiilor de respirație, culcă-te pe spate, ridică-ți picioarele (fără să le îndoi), expiră lent, contractînd mușchii abdominali. Oprește-ți respirația, după care inspiră lent și coboară-ți în același timp picioarele.

Scanned with OKEN Scanner

Stînd în picioare, apleacă-te încet înainte, pentru a atinge pămîntul cu mîinile, contractînd puternic muşchii abdominali, opreşte-ţi respiraţia. Apoi ridică-ţi încet tot corpul şi inspiră în acelaşi timp.

Stînd în genunchi fă un salt brusc închipuindu-ţi că te trage cineva în sus de creştet. Efectuează acest exerciţiu de 2-3 ori.

Scanned with OKEN Scanner

MISIUNILE COSMICE ALE FAMILIEI

Învăţăturile ezoterice îi acordă familiei un rol foarte mare în procesul evolutiv al omului. Karma familiei este a doua ca importanţă pentru om, după karma individuală.

Familia modernă este reflectarea trinităţii cosmice în ea apare destul de slab relevat chipul Familiei Cereşti, care este compusă din Tatăl Ceresc (principiul voinţei, absolutul), Mama Cerească (Natura, înţelepciunea) şi Fiul Ceresc (manifestarea acestor principii, întruparea lor în univers, în lumile reale). Familia cerească, fiind Triada, se găseşte în starea de armonie, unitate şi indivizibilitate. Manifestarea ei, proiecţiile trec în toate planurile existenţei.

Familia umană este reflectarea chipului ei şi-i este asemenea. Cu cît sunt mai armonios completate toate planurile, toate cele şapte niveluri, cu atît este mai desăvîrşită familia. Dar familia oamenilor nu există pentru a se uni într-o făptură unică, pentru a se lega prin toate corpurile. Omul are o misiune divină: de a creşte şi a se dezvolta. Familiile în care soţii sunt ideal incluşi unul în celălalt se închid în interiorul perechii şi-şi opresc evoluţia proprie, ceea ce duce la marasm.

Adesea, în astfel de familii nu sunt copii, deoarece copilul nu are unde să vină, nu există loc în corpul subtil al familiei pentru el. Dacă astfel de oameni nu-şi vor îndrepta energia familiei către dezvoltare, pentru crearea unui nou plan, mentalul, misiunea lor nu va fi îndeplinită.

Dar familiile care îşi conştientizează propria trinitate divină crescînd şi educînd copii, construind viitorul, devine desăvîrşită în sensul cosmic şi cu energia traiului său umple energia Planetei.

Şi simpla ei existenţă este bucuria manifestării divine.

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a V-a

Scanned with OKEN Scanner

DIN PARTEA EDITORULUI

În seria cărților noastre sînt abordate practic toate laturile vieții omului contemporan din punctul de vedere al apărării bioenergetice. A fost vorba deja despre relația omului cu el însuși, și despre relația lui cu lumea înconjurătoare, cu universul întreg, cu familia și propria casă. Doar o pată albă a rămas – apărarea celor mai vulnerabili din punct de vedere energetic – copiii. Autorul textelor, Grigori Kapița, nu ne-a lăsat moștenire o lucrare completă, consacrată respectivei probleme. Totuși în toate caietele lui se regăsesc nenumărate observații și exemple din viața copiilor. Importanța informațiilor despre copii, copii ce au nevoie de apărare din partea adulților din cauza cîmpului energetic destul de slab, l-au determinat pe editor să alcătuiască o carte de sine stătătoare, avînd la bază învățătura generală a lui Kapița despre relațiile reciproce dintre om și lume și pe baza observațiilor lăsate de autor în manuscrisele sale. Această carte este propusă pentru încheierea seriei „Să nu ne facă rău". În carte se va relata amănunțit cum să apărăm un om încă nenăscut și pe viitoarea lui mamă, cum să-l ferim de tot răul în primii ani de viață și atunci cînd va crește și va merge la școală. S-a acordat o atenție specială tipurilor de atacuri energetice sub incidența cărora poate cădea copilul dumneavoastră și modului în care dumneavoastră, ca părinți, și bunici nu numai că puteți, dar sînteți obligați să procedați pentru ca imensa lume exterioară să nu-i dăuneze în nici un fel copilului dumneavoastră.

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE la partea a V-a

„Noi ca noi, dar de copii îmi pare rău..."
(Dintr-o conversație în autobuz)

În ultimii ani oamenii nu rareori își amintesc de magie și vrăjitorie, de minuni făcute de zei și demoni, de fenomene stranii și chiar neverosimile petrecute în lumea înconjurătoare. În acest fel minune se numește transformarea apei în vin, obținerea obiectelor din aer, obiectele zburătoare de neînțeles și alte ciudățenii, timp în care taina cea mai in-credibilă, cea mai de neatins se află în afara sferei interesului comun. Poate pentru că asemenea lucru se petrece în fiecare zi și pare un fenomen obișnuit. Cea mai mare dintre taine de a cărei descifrare nu i-a fost dat să se apropie nici unuia din cei ce trăiesc astăzi sau au părăsit această lume, s-a dovedit a fi uzată de cotidian, prefăcută în rutină, blocată de hîrtiuțe și reguli birocratice, lucrată pe manechine și descrisă în manuale. Și totuși...

Încercați să vă imaginați : din atingerea a doi oameni ce se iubesc, din gesturile tandre și pasiunea copleșitoare, dintr-o dată, se naște o nouă ființă, se aprinde o nouă viață. Se aprinde dintr-o minimă scînteie ce a sclipit pe planeta noastră cu milenii în urmă, scînteie atît de fragilă și cu toate acestea păstrată între cataclismele planetare de fiecare clipă, ce nu s-a stins de secole de-a rîndul nici măcar pentru un minut, nici pentru o clipă; scînteie păstrată și transmisă de la părinți la copii, generație după generație, dintr-un trecut de neatins cu gîndul pînă în zilele noastre...

Minunea ce se petrece înăuntrul Mamei, tainica apariție a noului,

Scanned with OKEN Scanner

imposibil de cunoscut şi de expli-cat. Vi s-a povestit la şcoală despre ovule şi spermatozoizi? Că se contopesc, îşi amestecă cromozomii şi datorită acestui „act de creaţie" creşte un nou om? Că totul este simplu şi pe înţeles? Să nu credeţi! Da, ovulul fecundat începe să se divizeze, da, el poate să înceapă diviziunea pînă şi într-o eprubetă, dar oamenii de ştiinţă, nu se ştie de ce, uită să spună că această celulă moare în minute numărate dacă nu este introdusă în organismul femeii. De ce? Din acea pricină simplă că viaţa nu este deloc un complex stereotip de aminoacizi şi este departe de a fi o desfăşurare a lanţului informaţional al ADN-ului. Dacă aceste procese pot fi privite la microscop sau măsurate cu ajutorul tehnicii de calcul electronic, nu înseamnă că ele pot fi supralicitate ca esenţă a esenţelor. Toate descoperirile ştiinţifice de pînă astăzi demonstrează doar un lucru: există ceva tainic ce nu poate fi pipăit sau văzut, măsurat sau cîntărit, ceva ce-i poate da copilului doar Mama, şi nici un autoclav sau aparat de măsură nu o va putea înlocui, niciodată!

O parte din acest lucru tainic, mai exact un aspect al lui nesupus pînă acum unui studiu atent este energetica copilului. Astăzi, ocupîndu-ne de ea, utilizăm reţete gata-făcute, strînse de înaintaşii noştri ca rezultat al încercărilor şi greşelilor. Le utilizăm neînţelegînd întotdeauna adevăratul mecanism al acţiunii sfaturilor oferite, doar bazîndu-ne pe faptul că aceste metode s-au susţinut în mod pozitiv în practică de-a lungul multor generaţii.

Dragă cititorule! Dacă această carte a ajuns în mîinile dumneavoastră, fie în familia dumneavoastră a apărut o nouă viaţă, fie se aşteaptă naşterea ei şi pe dumneavoastră în mod negreşit vă preocupă cum s-o protejaţi, cum să-l feriţi pe bebeluş de pericolele posibile, să-l ajutaţi să crească sănătos atît fizic şi mental, cît şi spiritual.

În carte veţi găsi unele sfaturi asupra felului în care să-i formaţi copilului un nivel destul de înalt al propriului energetism şi să-l feriţi de atacurile exterioare.

Scanned with OKEN Scanner

ATACUL ENERGETIC

Atacul nepremeditat. În majoritatea cazurilor se petrece involuntar, din necunoaştere, neînţelegere, sub influenţa unei proaste dispoziţii sau răbufniri de emoţii, mai rar din cauza unui deochi spontan. Ultimul se întîmplă din pricina unei relaţii proaste cu unul dintre cunoscuţi, din invidie. Se întîlnesc ce-i drept şi astfel de oameni care trecînd pe stradă şi văzînd o familie fericită simt în inimă acul răutăţii: „De ce lor le merge bine, iar mie rău?“ şi pleacă din această inimă întunecată o undă la fel de întunecată şi-şi lasă urma murdară în sufletul cuiva. Ce ati-tudine să iei în asemenea situaţii, cum să te fereşti? Poate să pară ciudat dar nu trebuie făcut nimic: un energetism normal, sănătos practic nu poate fi vătămat de un atac atît de slab, ce nu a fost direcţionat special pentru a produce daune, însă omul ce şi-a trimis „unda“ cel mai adesea este demn de compătimire. Nu poate un om normal, sănătos fizic şi psihic să se coboare pînă la rău. În practica mea au fost cazuri cînd după vizita unei prietene fără copii la o mamă tînără, ultimei îi dispărea laptele şi începea să bolească bebeluşul, sau după întîlnirea de la plimbare cu un bătrîn ursuz, singuratic copilului dintr-o dată şi pentru mult timp, îi dispărea somnul. În aceste situaţii părinţii puteau fi sfătuiţi doar să-şi păstreze vigilenţa, să se abţină de la o relaţie strînsă cu astfel de oameni şi să nu ţină supărare pe cei pe care şi aşa soarta i-a pedepsit.

Cu mult mai periculoasă este trauma energetică pe care din nesăbuinţă sau sub influenţa iureşului emoţiilor o cauzează copilului tatăl sau mama. Se chinuie micuţul cu stomacul, îl supără dinţişorii, se căzneşte, plînge nopţile, nu-i lasă pe părinţi să doarmă.

„Dar taci odată, blestematule!" – iese în cele din urmă din gura

Scanned with OKEN Scanner

mamei obosite şi cuvîntul nu mai poate fi întors. Blestemul este teribil prin aceea că nici unul din noi nu are protecţie împotriva atacului din partea celor apropiaţi. Împotriva unui astfel de deochi sînt lipsiţi de putere pînă şi maeştri de o înaltă profesionalitate.

Involuntar îmi amintesc de povestea larg răspîndită în Rusia, despre tatăl care la supărare i-a strigat, într-o variantă fiului, în alta fiicei „Să te ia dracu!" după care n-a mai putut să-şi găsească copilul. Îl luase dracul. Păcat că astăzi oamenii nu mai cred nici în draci, nici în poveşti, astfel ar fi fost mai atenţi la propria vorbire.

În ce priveşte situaţia în care copilaşul este bolnăvicios, eu n-am fost niciodată adeptul preparatelor medicamentoase chimice, dar cîteodată răul venit de la alifiile calmante sau tablete este considerabil mai mic decît de la cuvintele aruncate asupra unui organism slăbit.

Nu puţine sînt necazurile pe care poate să le aducă atacul suferit din ignoranţă. Poate fi con-siderată clasică situaţia în care părinţii cumpără ieftin, dintr-o consignaţie, haine de pe urma unui copil mort, iar apoi micuţul lor are în permanenţă de luptat cu cîmpurile energetice ale mortului imprimate în frumoasa hăinuţă de blană sau în costumaş. Mai aduc neplăceri şi cazurile în care patul copilului este plasat într-o zonă geopatogenă sau cînd se aruncă neglijent fotografii nereuşite sau unghii tăiate, dar despre acestea se va vorbi la capitolul respectiv.

Atacul premeditat are loc extrem de rar. În afară de simpla dorinţă de a-i face rău copilului dumneavoastră, mai este necesară aici şi cunoaşterea magiei, a ritualurilor şi vrăjilor ei şi, deloc lipsit de importanţă, deprinderile de a le întrebuinţa corect. O cît de mică abatere de la ritual îl ameninţă pe neofit cu mult mai multe neplăceri decît are el intenţia să le provoace altora. Este adevărat, din partea unui vrăjitor experimentat atacul premeditat este foarte periculos, de aceea este mai bine să ne asigurăm şi să ne construim apărarea corespunzătoare.

În categoria atacului premeditat trebuie inclusă şi intervenţia specialistului-biocorector. Din păcate, pentru a aduce modificări pozitive energeticii pacientului, un asemenea specialist, la fel ca şi cel ce se ocupă cu magia neagră, trebuie să spargă învelişul natural de protecţie, să modifice cîmpul energetic intern al celui ce a solicitat ajutorul. Mai mult decît atît, ajutorul primit din afară creează la pacient o dependenţă de terapeut, provoacă obişnuinţa. Intervenţia repetată fie şi cu scopuri benefice poate să ducă la atrofierea propriilor forţe de apărare şi să servească drept punct de plecare în dezvoltarea vampirismului în cele mai puţin atrăgătoare forme.

Scanned with OKEN Scanner

Spre adînca mea părere de rău, condamnabila practică a „bio-corecţiei" îşi lărgeşte mai mult teritoriul. Omul contemporan s-a obişnuit să-şi primească necesarul de-a gata, fără să cheltuiască eforturi speciale: a îngheţat – şi-a cumpărat o blană; s-a plictisit – şi-a deschis televizorul; s-a îmbolnăvit – şi-a cumpărat un flacon de tablete. Lovindu-se de anomalii în propria energetică ca şi în cea a copiilor, pacientul adesea îi cere terapeutului să-i refacă totul „ca mai-nainte", să-şi ia onorariul şi să nu-l plictisească cu observaţii.

Repet încă o dată: energetica proprie fiecărui om sănătos este îndeajuns de puternică pentru a se împotrivi practic oricărei influenţe nocive din exterior! Pentru restabilirea sănătăţii din partea terapeutului se cere doar un sfat rezonabil, dar nicidecum intervenţia într-un organism străin. Admiţînd o influenţă exterioară asupra energeticii proprii, vă rostogoliţi în linie dreaptă spre vampirism! Apropo, în ultimul capitol al cărţii de faţă sînt enumerate cele mai răspîndite tipuri de vampirism energetic. Probaţi aceste ipostaze şi hotărîţi; le vreţi pentru dumneavoastră sau copiii dumneavoastră?

Atacurile Karmice sînt mai cunoscute sub forma „blestemului pe neam". Pot aduce propria practică pentru a da un exemplu dintre cele mai vii al unui astfel de atac. Cîndva a venit la mine un bărbat de vreo treizeci de ani după aspect, foarte speriat, puţin băut că i s-a născut un fiu. După cum s-a lămurit, familia lor pe linie bărbătească, din generaţie în generaţie, la un an după naşterea fiului, tatăl punea mîinile pe piept – se spînzura. Cine, din ce motiv pusese un astfel de blestem; a fost „străpungerea", cum se întîmplă cel mai adesea; memoria a şapte generaţii din neam sau a fost schimbată în întregime memoria neamului; era blestemul condiţionat de alte farmece şi vrăji? Nu s-a putut lămuri: tatăl bărbatului mort la un an după naşterea sa nu a putut să-i povestească nimic fiului de un an, iar mama nu ştia toate amănuntele.

De data aceea n-am riscat să produc „orbeşte" modificări capabile să influenţeze generaţiile viitoare, ci m-am limitat să induc aversiunea faţă de sinucidere, care ar fi trebuit să-l reţină pe pacient de la pasul fatidic, şi l-am rugat de asemeni să-l aducă la mine pe copil la vîrsta majoratului. Cred că modificarea destinului la două generaţii rupe succesiunea blestemată a morţilor.

Este interesant că blestemul pe neam îl recunoaşte şi medicina oficială. Psihologii contemporani îl explică prin aceea că „scenariul de viaţă" se transmite ereditar, copii văzînd soarta părinţilor o copiază în subconştient. Să sperăm că în curînd, măcar împotriva „blestemului pe neam",

Scanned with OKEN Scanner

se vor inventa nişte tablete pe care orice doritor să le cumpere la farmacie fără reţetă.

Vorbind însă serios: atacul karmic este chiar acel caz în care trebuie să mergi la specialist şi să intervii hotărît în energetică. Dacă nu aveţi încredere în mine adresaţi-vă duhovnicului dumneavoastră. Nu credeţi în duhovnici, mergeţi la psihiatru, numai nu lăsaţi lucrurile să curgă de la sine, nu se resorb singure şi nu trec mai departe ocolind. Nu veţi alunga blestemul, vor avea de suferit copiii şi nepoţii voştri!

Şi, în sfîrşit, atacurile biopolare, pe care le mai putem numi: de autoanulare.

În urmă cu vreo jumătate de an m-a căutat cu rugămintea de a îndepărta deochiul o tînără foarte frumoasă, plinuţă, brunetă cu ochi albaştri, de douăzeci şi trei de ani. Avea mîna stîngă în ghips. De peste şapte ani se ocupa cu deltaplanorismul şi deşi suferise de cîteva ori accidente serioase nu avusese decît mici contuzii şi leziuni. Şi iată că dintr-o dată capătă trei fracturi de diverse grade. La analiză s-a dovedit că energetismul ei se afla într-o stare lamentabilă, în mod surprinzător în dezacord cu exteriorul înfloritor, şi totuşi nici o urmă de intervenţie străină nu a putut fi detectată. Bănuind că era vorba despre agresiunea unui vampir puternic asupra pacientei, am încercat să o întreb cu tact despre cunoştinţele ei şi am descoperit un fapt interesant: s-a dovedit că se căsătorise nu de mult timp cu un bărbat care-i repugna fizic, dar avea o funcţie înaltă în federaţia sportivă şi în mod corespunzător era bine situat material. Bazîndu-se pe argumente raţionale, fata avea în vedere, după căsătorie, o carieră sportivă rapidă uitînd de fapt că omul nu este doar logică aridă, ci şi biocîmpuri subtile, sentimente, corp, suflet! Cheltuindu-şi forţele şi emoţiile în lupta cu propria repulsie, în fapt cu sine însăşi, ea îşi distrusese energetica cu mîinile ei – forţele n-au mai fost aceleaşi, reflexele s-au înrăutăţit şi în consecinţă – traume.

Dau acest exemplu nu tocmai tipic, dar grăitor pentru a arăta la ce duce dispreţul de sine. Oricît de ciudat ar suna, fata a avut noroc: simptomele ei nu puteau fi trecute cu vederea. Din păcate, celor cei mai mulţi dintre noi modificările cauzate de autodevorare se acumulează în decursul anilor, ieşind la lumină mai devreme sau mai tîrziu ca dureri articulare, ulcere, calviţie sau pietre la rinichi şi pancreas. Să iei măsuri în astfel de cazuri este tardiv – aura omului începe să semene nu cu un nor auriu sau de smarald ci cu cenuşiul gazului de eşapament de la un motor diesel. Energetica formată numai din lacune, iar bolnavul însuşi este gata să se împace cu sfîrşitul apropiat şi nu este capabil să-şi schimbe în mod radical

Scanned with OKEN Scanner

viaţa de dragul regenerării organismului, în care nu mai crede.

În literatura contemporană există două stereotipuri tocite: „Drumul de ţară şerpuind printre pajişti" şi „Autostrada dreaptă ca o săgeată". Dar nimeni nu s-a întrebat vreodată de ce înaintaşii noştri au preferat cărările şerpuitoare, drumurilor drepte? Oare nu fiindcă pentru organismele vii postulatul „distanţa cea mai scurtă dintre două puncte este o dreaptă" nu constituie adevărul absolut? Deprinşi cu algebra şi analiza, obişnuiţi cu logica am început să uităm că fiinţa omenească este un fenomen ce depăşeşte cu mult cunoştinţele adunate de civilizaţie, că toţi sîntem legaţi într-un singur întreg, atît cu Universul, cît şi cu corpusculii cei mai mici rotindu-se în jurul nostru cu o mulţime de ritmuri impuse nouă de stele şi planete, dar şi născute înăuntrul nostru, uităm că noi toţi n-am ieşit de pe o bandă generală, că sîntem diferiţi şi fiecare om este un univers separat, autonom şi irepetabil.

Discuţia despre felul în care s-a întîmplat ca raţiunea umană să fie opusă tuturor planurilor, fizic, spiritual, energetic ale propriului organism, iese din cadrul cărţii prezente. Voi spune că esenţa noastră încearcă în permanenţă să se facă auzită utilizînd toate mijloacele posibile: emoţii, dureri, spaime, oboseală. Ascultăm noi această voce?

Nu vă amăgiţi cu ideea că natura a pus în creaţia ei preferată o imensă rezervă de trăinicie: această rezervă este sortită situaţiilor extreme, nu pentru o risipă cotidiană.

Nu degeaba mă opresc atît de amănunţit la tema autoanulării: problema este că din momentul concepţiei copilului şi pe durata următorilor zece-cincisprezece ani pînă la maturizarea şi separarea completă, pe linie maternă se păstrează un cîmp energetic comun şi pe cît va fi de trainic acesta depinde numai de dumneavoastră. Este foarte dureros să devii victima răutăţii cuiva, dar de două ori mai supărător să suferi din pricina propriei neglijenţe şi de trei ori mai mult să devii din prostie vampirul propriului copil.

La timpul meu am avut fericita ocazie de a cunoaşte un grup de specialişti coreeni de la firma Samsung care lucrau în Leningrad. Toţi, desigur, erau buddişti. Pentru cei care nu prea sînt familiarizaţi cu această confesiune voi aminti trei dintre principiile fundamentale: buddistul nu trebuie să pricinuiască vreun rău cuiva nici măcar în gînd; buddistul trebuie să tindă spre a deveni maestru în domeniul său; buddistul este obligat să fie fericit. Prin urmare firma *Samsung* pretinde de la angajaţii săi o disciplină strictă şi fidelitate (abnegaţie). Sub formă de exemplu voi spune că în fiecare săptămînă toţi slujbaşii se adună să se roage pentru binele firmei.

iar în fiecare zi dau examene la pregătirea fizică, istoria firmei, specialitatea proprie şi ştiinţa de profil pentru ocupaţia respectivă. În afară de aceste, pe măsura avansării în posturi de conducere, pentru a susţine renumele firmei proprii trebuie să se folosească de maşini tot mai prestigioase, să se mute în locuinţe cît mai impozante şi să se odihnească în staţiuni cît mai luxoase. Spre uimirea mea am aflat că ultimele concepţii adesea servesc drept motiv pentru a le refuza lucrătorilor posturi de conducere. Dacă un coreean consideră că traiul în afara oraşului îl face să se simtă un om mai fericit decît în centrul Seulului atunci mai degrabă refuză avansarea decît să consimtă la o schimbare obligatorie de decor!

Cinstit vorbind, i-am invidiat adînc pentru capacitatea aceasta de a-şi păstra echilibrul sufletesc! Vă puteţi închipui un director sovietic care s-ar duce să fie portar numai pe motivul că lucrînd în zorii zilei se simte mai fericit? De aceea şi durata de viaţă în ţara noastră abia depăşeşte şaizeci de ani, iar la ei se apropie de optzeci.

Experienţa Coreei şi Japoniei care şi-au păstrat tradiţia reunirii principiului natural cu raţiunea dovedesc încă o dată un adevăr evident: membrana energetică integrală nu poate fi practic prejudiciată de un atac nepremeditat şi extrem de greu poate fi străpunsă de o acţiune dirijată. Menţinînd echilibrul dintre raţiune, spirit şi corp, Homo sapiens-sapiens este apt să-şi conserve pînă la adînci bătrîneţi sănătatea şi dinamismul fără să aibă importanţă dacă trăieşte în linişte şi singurătate pe malul oceanului sau în centrul unui megalopolis industrial. Sau consideră cineva că Seulul este un sătuc liniştit pe înălţimi de munţi?

Chiar despre felul în care i se poate forma copilului în creştere o energetică sănătoasă, cum să-l ajutăm să-şi menţină echilibrul vreau să vă povestesc. Fiind un om practic mă voi abţine de la descrieri de metodici psihotehnice magice şi meditative complicate şi greu de îndeplinit fără un profesor experimentat. Sfaturile mele sînt simple, uşor de înţeles şi de o înaltă eficienţă. Sper sincer că părinţilor care vor citi aceste rînduri şi copiilor lor nu le va mai trebui vreodată ajutorul tămăduitorilor şi al magilor albi.

Scanned with OKEN Scanner

APĂRAREA COPILULUI PÎNĂ LA NAŞTERE

Concepţia

Dacă aţi luat hotărîrea să vă continuaţi pe dumneavoastră şi pe cel iubit într-o nouă fiinţă vă propun să luaţi în considerare cîteva sfaturi.

Să alegeţi ora şi locul în care să apară pe lume această o nouă scînteie, care să poarte părticele din voi amîndoi, este foarte important – doar din această clipă începe numărătoarea unui întreg destin omenesc. Merită să-l supuneţi unui risc suplimentar doar pentru că aţi obosit sau sînteţi într-o dispoziţie proastă, sau vă doare capul şi toţi cei din jur vă enervează prin simpla lor existenţă? În definitiv nu ne hotărîm chiar atît de des în această viaţă pentru un astfel de pas! De ce să nu-l transformăm într-o sărbătoare, în ceva special, de ţinut minte, şi neaşteptat; ceva ce va da un prim stimul considerabil dezvoltării viitorului dumneavoastră copil şi-i va furniza un impuls energetic primar puternic.

Se poate, de pildă, să vă duceţi într-un codru de răşinoase, luminos şi transparent, saturat de energetism şi plin de miresme, puteţi să vă aşezaţi pe malul unui lac de pădure sau al nesfîrşitei mări, primăvara puteţi să ieşiţi pînă la livezile de meri în floare. Ştiu o pereche tînără care a conceput un bebeluş încîntător urcaţi pe acoperişul unui bloc înalt

„Mai aproape de soare şi cer” după spusele lor. Şi încă se mai poate organiza o serată intimă la lu-mina lumînărilor...

Pesemne ultimul sfat va pus puţin pe gînduri, cum de s-au regăsit ală-

Scanned with OKEN Scanner

turi acoperişul sub un cer se-nin şi intimitatea penumbrei din dormitor? Să recurg la un exemplu.

Cunosc o pereche. Amîndoi sînt de vîrstă mijlocie, cresc două fiice. Soţiei, mensual, pe lună plină i se îmbunătăţeşte starea de spirit, dispoziţia, creşte tonusul general. Pe fiecare dintre fiice a născut-o într-o noapte cu lună plină. Fiecăreia dintre micuţe i-au dat dinţii la lună plină şi în ajun de lună plină au făcut primii paşi. Pe partea soţului însă toate rudele simt la acest moment oboseală, se chinuie cu insomnii, bărbatul însuşi se ascundea în depărtata copilărie de lună în pivniţă. Cum poţi să stabileşti pentru o astfel de pereche ceasul nimerit? Mărturisesc că l-am întrebat pe el: „Cînd trebuie să faci dragoste ca să iasă nişte fiice atît de minunate?" la care, nu fără umor, mi-a răspuns: „întotdeauna!" cu care în treacăt a dezvoltat un alt postulat: înainte de momentul concepţiei este bine să te abţii de la intimităţi patru-cinci zile.

Iar dacă este să fim serioşi nu există o reţetă unică pentru toţi. Mai mult decît atît, nu rareori femeile (şi într-o asemenea situaţie starea lor este foarte importantă) nu ştiu singure ce vor cu adevărat. Cineva poate fi tentat de culorile aurorei pe malul rîului în braţele sortitului şi să primească în loc de plăcerea aşteptată oboseală. Unele persoane preferă confortul dormitorului şi se vor chinui apoi de zăbuşeală cu fereastra deschisă şi cu ventilatorul în funcţiune.

Pentru a evita astfel de „controversă" cu sine vă propun să faceţi un test foarte simplu pentru care vă trebuie doar o monedă obişnuită. Este de preferat să-l faceţi în singurătate întrucît să te păcăleşti pe tine însuţi este mai greu decît pe cei din jur. În afară de asta trebuie să încercaţi să vă liniştiţi, nu pentru mult timp, şi să vă eliberaţi de gînduri colaterale.

Întîi cheltuiţi cîteva minute analizînd ceea ce este mai plăcut pentru dumneavoastră: să vă întîmpinaţi ceasul festiv sub soarele cald al amiezii sau într-o penumbră intimă. Apoi mizaţi: „Pajura – natură şi soare, cap – miez de noapte şi dormitor". Aruncaţi cu banul. Concentraţi-vă, aşteptînd rezultatul. Aruncaţi o privire monedei. Şi aşa, văzînd ce a căzut analizaţi-vă reacţia. Dacă resimţiţi o uşoară dezamăgire înseamnă că veţi proceda invers; dacă apare o uşurare este exact ceea ce trebuie. Se prea poate, şi nu mică vă va fi uimirea cînd veţi descoperi că toată viaţa v-aţi considerat o pasăre de zori-de-zi şi în realitate aparţineţi oamenilor de noapte sau invers. Acest test simplu şi eficient vă va prinde bine dacă nu vă pregătiţi să duceţi o luptă împotriva propriei energetici pentru beneficiul unor norme generale sau proastei obişnuinţe.

În acea clipă, cînd moneda nu a căzut încă, raţiunea pentru o secundă

Scanned with OKEN Scanner

îşi întrerupe construcţiile logice fără de sfîrşit şi aşteaptă rezultatul. În momentul căderii resimţi un val de emoţii neacoperit de şuvoiul conştiinţei. Mulţumită acestei „ferestre" în rătăcirea neîntreruptă a gîndurilor veţi putea măcar pentru o clipă să stabiliţi un contact direct cu esenţa energetică subtilă a dumneavoastră, cu nevoile instinctive ale propriului organism. Dacă nu aveţi intenţia să vă ocupaţi cu autodesăvîrşirea spirituală profundă, un astfel de test este întru-totul de ajuns pentru a menţine echilibrul interior şi a nu vă lăsa la îndemîna modei şi reclamei unei civilizaţii urbanizate. Ceea ce este necesar din progres, fiinţa dumneavoastră va primi cu recunoştinţă, partea nocivă o va refuza, iar dumneavoastră veţi păstra energetismul pentru lucruri mai importante decît mestecarea unor tablete inutile sau transpirarea sub multiplele discuri ale unor haltere.

Apărarea în timpul sarcinii

Perioada cea mai periculoasă şi cea mai plină de responsabilitate din viaţa oricărui om o constituie primele săptămîni şi primele luni de la momentul concepţiei – perioada apariţiei cîmpului său energetic şi crearea bazelor dezvoltării organismului. În acest timp fătul nu este capabil încă să se apere în nici un fel şi se lasă uşor influenţat de mediul exterior. Dacă n-ar fi biocîmpul salvator al mamei nimeni dintre noi nu ar fi „trăit" pînă la ora naşterii sale. Este firesc, în primele patru-cinci luni scînteia de viaţă zămislită are nevoie de o protecţie şi susţinere speciale.

În regiunile rurale ale Chinei de Nord există un astfel de obicei: în situaţiile în care nevasta este însărcinată, iar bugetul familiei lasă loc pentru mai bine, bărbatul se aşează în faţa ei şi începe să-i vorbească copilului încă neconceput că acum tim-purile sînt proaste, nu au de mîncare, este greu cu îmbrăcămintea, cu locuinţa, că un om în plus acum nu este oportun, că ar fi mai bine să aştepte puţin. Practic întotdeauna după aşa ceva fătul „se resoarbe"!

Iar acum gîndiţi-vă: dacă şi *cuvîntul* este capabil să-l convingă pe copil să se întoarcă în nefiinţă, cu cît mai viguros va creşte micuţul, cu cît mai sănătos şi mai energic va deveni dacă şi cuvîntul îl va susţine în dezvoltarea lui!

Dragi taţi! Încercaţi măcar o dată pe zi să vă aşezaţi în genunchi în faţa soţiei, să-i mîngîiaţi încet şi cu grijă abdomenul şi să-i povestiţi copilaşului ascuns acolo cît de mult îl iubiţi, cum îl aşteptaţi, rugaţi-l să crească

Scanned with OKEN Scanner

sănătos şi puternic, să nu se neliniştească pentru viitorul său. Puteţi chiar să vă lăudaţi că i-aţi găsit un cărucior sau un pătuţ frumos, că va avea hăinuţe călduroase şi frumoase şi mai mult, scutece noi. Patru-cinci minute sînt suficiente, deşi nu dau o limită pentru maximum de comunicare.

Atrag atenţia în mod special asupra faptului că acest lucru trebuie făcut serios şi cu dragoste, altfel mai bine deloc. Sînt de neadmis ironiile sau perfidiile sau neîncrederea într-un astfel de contact. Magia nu iartă încălcarea ritualului. Dar avem de-a face cu magia aflată la îndemînă şi atît de împletită cu viaţa de fiecare zi încît n-o mai conştientizăm. Doar că nu trebuie să ne speriem, dacă îl iubiţi cu adevărat pe viitorul copil puteţi fi convins: contactul va fi reuşit.

Cu deosebire important este acest ritual în cazul perechilor ce trăiesc în păcat. Taina cununiei constă în reunirea şi completarea reciprocă a cîmpurilor energetice, de aceea copilul venit în interiorul căsă-toriei deja are o imagine a energeticii tatălui şi este capabil să-l recunoască pe tată. Dacă între tată şi mamă nu există nici o legătură în afară de o ştampilă în paşaport (şi uneori nici aceasta) atunci părintele trebuie să depună eforturi pentru ca urmaşul să-i simtă existenţa şi să înceapă construirea unei legături energetice. Cea mai bună perioadă pentru asta sînt primele patru luni de sarcină.

În orice caz reamintesc, că este tîrziu să daţi fuga la biserică după „pirostrii" după conceperea fătului, agitaţia legată de reconstrucţia energeticii mamei nu face decît să întîrzie dezvoltarea copilului.

Încă un moment important în perioada de început a sarcinii se deosebeşte a fi alegerea locuinţei.

Mai întîi, în această perioadă nu este voie să se schimbe vatra strămoşească oricît de paradisiac ar fi noul sălaş.

O cunoştinţă, geofizician, a fost o dată într-o deplasare în Africa, se pare în Kenya. S-a întors fără un dinte în gură. La întrebarea ce s-a întîmplat a recunoscut: „Am mîncat ananas în nesimţire. Întîi n-am dat atenţie dinţilor înegriţi, apoi a fost prea tîrziu".

Ananasul măcar poate fi văzut şi refuzat, dar cum să eviţi răbufnirile şi căderile magnetice sau anomaliile radiante? Dezvoltîndu-se, copilul se conformează particularităţilor cîmpurilor locale energetice, magnetice, radioactive, duratei zilei şi intensităţii luminii solare, compoziţiei apei şi aerului, gradului de saturaţie informaţională. El trebuie neapărat să se nască în acele locuri în care se duce sarcina! Dacă în timpul acestei perioade vă e dat prin minte să vă refaceţi sănătatea în staţiunile de pe malul Mării Negre şi apoi v-aţi întors acasă în Vologda, fiţi gata că nu o

Scanned with OKEN Scanner

singură lună copilul va plînge, va dormi prost şi va refuza mîncarea nefiind capabil să înţeleagă unde a nimerit. Şi se prea poate ca pînă la sfîrşitul vieţii să nu se adapteze condiţiilor locului natal.

Locul ideal pentru purtarea sarcinii este desigur viitoarea lui casă. Dacă trăiţi totuşi înt-un oraş aglomerat sau lîngă o fabrică mai bine să ieşiţi în natură la aer curat, în cîmpuri nepoluate energetic şi informaţional. În acest caz nu este recomandabil să vă îndepărtaţi de casă mai mult de două sute cincizeci – trei sute de kilometri. Trebuie să rămîneţi în limitele sectorului climatic şi informaţional propriu. Amatorilor de odihnă pe malul mării din Sanct-Petersburg le sugerez de obicei să prefere lacul Ladoga cu orizonturile lui nu mai puţin nesfîrşite, dar aflat la două ore de oraş sau, şi mai bine istmul Karelia cu lacul şi pădurile lui de conifere. Moscoviţilor le recomand staţiunile din raionul Barvihi – locuri de lîngă încă curatul rîu Moscova, cu lacuri frumoase şi codri de răşinoase înmiresmaţi. Cred că locuitorii altor oraşe pot şi ei să găsească nu departe de ei răşinoase şi lacuri.

Insist în mod special asupra pădurilor de conifere pentru că aceşti arbori sînt realmente o pompă de energie cosmică şi de aceea alături de ei tînăra mamă, al cărei organism trebuie să lucreze pentru doi, se va simţi uşurată.

Al doilea fapt important este prezenţa în apropi-ere a unui rezervor de apă viu. Apa în care s-a născut viaţa este mama noastră comună din vechime şi contribuie eficient la normalizarea energeticii cîmpurilor. Nu trebuie să mergem departe pentru con-firmări: aruncaţi o privire celei mai apropiate plaje, acoperite de trupuri dezgolite şi întrebaţi-i pe oamenii aceştia ce îi cheamă pe malul rîului sau al mării? Cu greu veţi putea primi un răspuns cîtuşi de puţin logic, căldura este un motiv să te ascunzi la umbră şi să mănînci îngheţată, nu să te trambalezi prin tot oraşul la cine ştie ce plajă comună sau chiar şi prin jumătate de ţară spre mare din sud. Toată treaba stă în tendinţa instinctivă către o racordare energetică – o necesitate inconştientă de a petrece cîteva ceasuri pe săptămînă lîngă un mare volum de apă.

Energia puternică a rezervoarelor acvatice duce la aceea că într-un fel, ele multiplică înăuntrul lor starea ambiantului înconjurător. Pînă şi un lac nimerit într-o zonă geopatogenă devine „neînsufleţit": apa din el aminteşte de un lichid vîscos, miroase urît, algele se înnegresc, iar dintre vietăţi nu mai rămîn decît larvele de ţînţari şi vibrionii holerici. Alături de ele pînă şi un om sănătos se simte nu în cea mai bună formă – astfel de „mortăciuni" înghit energia ca nişte pitoni – iar femeia gravidă este mai

Scanned with OKEN Scanner

bine să-l ocolească de la multe leghe. În acelaşi timp un simplu rezervor de apă pentru incendii, săpat într-o zonă activă energetic nu se înnămoleşte cu deceniile, nu se acoperă de mătasea broaştei, în el se desfac nuferii şi creşte urzica de baltă, înoată mici caraşi, se bălăcesc bobocii de raţă. O asemenea oglindă de apă te ademeneşte ca un far micuţ: „Vino aici, aici este bine!", şi chiar spre astfel de „ferestre" curate trebuie să te orientezi cînd îţi alegi locul de odihnă.

Să restrîngem puţin tema. Ce locuri dintr-o incintă sînt mai potrivite pentru o gravidă?

În sectoarele largi şi regiunile întinse, zonele nocive şi benefice depind de structura ambientului, de faliile adînci, de zăcămintele diverselor minerale. Asemenea regiuni se măsoară în kilometri, sau chiar în zeci de kilometri. Totuşi şi în limitele camerei există zone geopatologice şi zone active biologic chiar dacă au variaţii energetice mai mici. Cînd vă amplasaţi patul, fotoliul, scaunul preferat pe care aveţi de petrecut mai multă vreme încercaţi să ţineţi seama de asemenea detalii şi să alegeţi locurile sănătoase.

Există multe mijloace de a evalua ambientul dintr-o casă. Propun la alegere trei:

1. Luaţi un fir de aţă de vreo patruzeci de centimetri lungime, legaţi de el o verighetă şi faceţi înconjurul camerei. În unele locuri inelul va începe să balanseze, în altele să se răsucească. Sînt zone neprielnice.

2. Luaţi o vergea metalică de vreo jumătate de metru, măsuraţi o treime din lungime şi îndoiţi vergeaua în unghi drept. Se obţine un simplu „crăcănel". Cu ajutorul unor asemenea instrumente prospectorii cautău apa sau minereul, căutătorii de comori – aurul, geologii economisesc timp şi bani pentru forarea sondelor. Cu ajutorul „crăcănelului", spre deosebire de inel, trebuie să vă concentraţi asupra căutării. „Crăcanul" trebuie ţinut cît mai lejer fără a fi strîns şi apucat de partea mai scurtă astfel încît partea lungă a baghetei să stea paralel cu podeaua, şi concentraţi-vă asupra faptului că vreţi să găsiţi zonele benefice şi daţi un ocol camerei. În locurile avute în vedere „crăcanul" se va răsuci. Cu cît este mai activ locul descoperit cu atît este mai mare unghiul de abatere.

3. Dacă aveţi în casă o pisică puteţi să renunţaţi cu totul la căutări complicate. Energetica felinelor este direct opusă celei umane – nu degeaba mîţele erau suspectate de legături cu forţele necurate şi în unele vremuri le ardeau pe rug. Acele locuri în care pisicuţa dumneavoastră preferă să doarmă, să stea sau să se tăvălească din timp în timp sînt geopatogene.

Scanned with OKEN Scanner

Acum - despre alimentație:

Cu ananasul sper că v-ați lămurit, există și alte fructe exotice ce ascund surprize neașteptate. Nu aveți de ce să-i dați organismului dumneavoastră în perioada cea mai plină de răspundere, dureri de cap, aducîndu-i alimente necunoscute care în plus conțin o informație necunoscută înainte, adusă de la un alt capăt al lumii. Precis că fiecare om a avut ocazia să guste fructe tropicale misterioase și exotice, după care firește că a trebuit să alerge la toaletă. Aveți în vedere că după fiecare confuzie în energetica dumneavoastră rămîne o lipsă considerabilă.

Ceea ce-și poate permite un adult format, îi va cauza o daună vizibilă sănătății copilului în dezvoltare. Folosiți numai alimente obținute în banda dumneavoastră climatică! În caz ideal, de pe propria parcelă. În grădinile noastre se umplu de energie solară merele și vișinele, morcovii și ridichile de lună, căpșunii și zmeura, cartoful și usturoiul, reventul și pătrunjelul cu mărarul. Orice gurmand își poate alege ceva pe gustul său! Se poate trăi un an și fără banane.

O discuție separată despre carne. În zilele noastre a devenit o modă să ne îndeletnicim cu vegetarianismul. Aveți în vedere, copilul nu este vinovat pentru prezența principiilor morale sau convingerilor religioase în cazul dumneavoastră. Hrana pe bază de carne este esențială pentru om de cînd lumea, este un concentrat de energie cu acuitate necesar și mamei, și copilului. Pînă și biserica în timpul sarcinii o absolvă pe femeie de respectarea postului.

Ce fel de carne să preferați? Fără discuție pe cea de la țară, crescută în curte.

Au fost timpuri cînd a trebuit să trăiesc la țară și am avut deosebita cinste să fac acolo cunoștință cu Sașka, alcoolicul fără de nădejde al locului. Și vin o dată la Sașka și el era treaz! A reieșit că-și luase doi purcei și nu mai bea, nu fuma, își îngrijea favoriții, îi hrănea, îi alăpta, le făcea culcuș de fîn și țarc pentru plimbări. Cel care a fost în fermele industriale de porci unde împărțiți în cuști, hrăniți pe bandă, spălați cu dușul automat, se îngrașă niște componente vii ale unei producții mecanice, acela va simți imediat diferența. Crescute într-o curte țărănească, păstrînd în memorie grija omenească, obișnuite cu lumina și fie și cu o libertate relativă, animalele de țară aduc în planul energo-informațional considerabil mai multe foloase decît un produs al unei civilizații mecanice.

În plus animalul de casă nu trece prin fluxul morții în timp ce același porc este alungat din adă-postul cald cu hrană și dus la combinatul de carne unde nu înțelege nimic și, înțepenit de groază, scos din micul lui univers,

Scanned with OKEN Scanner

în stare de şoc, este dus la tăiere. Mi se poate replica, pe bună dreptate, că în natură orice fiinţă vie căzută în labele prădătorului este nevoită să treacă prin agonie, iar înaintea sfîrşitului să trăiască deplin şi spaima, şi durerea, să-şi încordeze ultimele puteri, să sufere şi să-şi piardă ultima speranţă...Da, n-o să vă contrazic. Din punctul de vedere al naturii lipsite de patimi carnea din combinat este la fel de valoroasă ca şi cea dobîndită la vînătoare de strămoşii noştri îndepărtaţi. Cu toate acestea, fiinţa vie care nu se aşteaptă să moară, obişnuită să primească de la oameni numai hrană şi mîngîieri, incapabilă să înţeleagă ce se întîmplă cu ea dint-o dată, din punct de vedere energetic este mult mai curată decît aceea care a trecut prin toate pragurile torturii. Nu degeaba, chiar nu degeaba populaţiile primitive executau ritualuri „de purificare" a vînatului răpus, de împăcare a jertfei cu vînătorul, iar multe religii (islamică, hindusă, unele direcţii din buddism) pînă astăzi interzic în alimente carnea, dacă animalul nu a fost ucis corespunzător cu anumite cerinţe.

De la hrana simplă să trecem la hrana spirituală. În toată perioada graviditāţii, dar şi a alăptării este bine să evitaţi vizionarea şi lecturarea unor subiecte cu scene de cruzime, sînge şi violenţă, de asemenea a melodramelor. Nu este o greşeală de tipar: melodramele cu neabătutele lor îmbolnăviri incurabile, cu trădarea prietenilor, cu mişelia seducătorilor şi despărţirile cronice de cel iubit nu stimulează deloc forţele protectoare ale orgánumului. Nu uitaţi: într-o melodramă reuşită îi compătimiţi pe eroi, adică asta înseamnă că pe dumneavoastră vă înşeală, vă violează, vă despart! Aici nu sînt, poate, crime îngrozitoare şi extremităţile sfărîmate, dar încărcătura emoţională negativă o veţi primi din plin. Mai bine comutaţi pe comedii sau scenarii poliţiste uşoare în genul scrierilor lui Agatha Christie sau Conan Doyle. Nu are rost să refuzaţi S.F.-ul din zona viitorului îndepărtat – acolo totul este atît de rupt de viaţă că nu poate fi vorba de nici o compătimire. Temele de documentare ştiinţifice – libertate maximă. Chiar vă puteţi folosi de prilej pentru a vă iniţia în vreo ştiinţă, numai să nu vă obosiţi. Să învăţaţi cu o mare doză de lene, ca să zicem aşa.

Către a cincea lună veţi începe să simţiţi cum viitoarea dumneavoastră odraslă începe încet să împingă cu piciorul şi să se rotească alegîndu-şi un loc mai comod. Asta înseamnă că prima etapă a evoluţiei s-a terminat, fătul îşi constituie o personalitate, cîmpul energetic începe să se delimiteze. A venit perioada cînd nu numai mama îi apără pe amîndoi cu cîmpul energetic ci şi micuţul îşi aduce contribuţia lui. De acum nimeni nu-l va mai putea convinge „să se nască mai tîrziu", de acum are gusturile lui personale, preferinţele şi părerile lui. Se poate considera că este un om în

Scanned with OKEN Scanner

toată regula, a crescut!

La această etapă copilul nu mai este o ființă atît de neajutorată cum a fost la început și mama se poate destinde puțin: de exemplu să-și diversifice meniul nu numai cu produse locale, dar și cu fructe de import, să cumpere nu doar carne de la țărani, ci și una obișnuită de la combinatul de carne. Poate să meargă la teatru sau în vizită, să întîrzie la o prietenă.

În această perioadă, dacă moralul este bun, nu mai este cazul să vă temeți de un deochi spontan sau de un atac intenționat din partea invidioșilor și puteți spune deschis și plină de curaj: „Așteptăm un copil!"

Dacă este să dăm sfaturi generale asupra comportamentului în timpul graviditășii le putem reduce la următoarele: Nu vă supuneți riscului, nu mai sînteți singură și de hotărîrile dumneavoastră depind doi, sau poate și mai multe vieți. Ascultați atentă vocea interioară: dacă nu vă place vreun aliment nu-l mîncați; dacă nu vreți să vă plimbați, nu vă plimbați; dacă vreți să vă încălziți la soare, încălziți-vă și nu vă grăbiți nicăieri. Țineți minte, toate regimurile, sfaturile, recomandările există pentru dumnea-voastră, nu dumneavoastră pentru ele. Îndatorirea dumneavoastră de bază este să vă simțiți fericită, tocmai în aceasta rezidă garanția sănătății dumneavoastră și a bebelușului dumneavoastră.

Scanned with OKEN Scanner

NAŞTEREA COPILULUI

La maternitate sau... ?

Unde trebuie să aibă loc?

Energia, ca şi substanţa materială are însuşirea inerţiei şi posedă o memorie specifică. Însă substanţa din care este constituit corpul conservă viteza sau căldura, în timp ce energia conservă informaţia ce alcătuieşte obiectul. Această însuşire anume ne permite să vorbim despre legăturile dintre obiectele care se găsesc în vecinătatea omului o perioadă îndelungată de timp şi personalitatea lui, starea lui în viitor. Cîmpul energetic este ca un lut moale în care urma lăsată ne vorbeşte despre greutatea animalului trecut pe aici, despre graba sau liniştea lui, despre direcţia deplasării. Cu cît animalul a petrecut mai multă vreme într-un singur loc cu atît mai multe urme a lăsat, cu atît mai multe va putea să ne spună despre el un vînător rutinat.

Cîmpul energetic al unui obiect de îndelungă folosinţă se „pătrunde" complet de biocîmpul posesorului şi este capabil să vă alipească ceva de la stăpînul anterior. Cinci-şase „paraziţi" de la posesorul de dinainte şi obiectul devine pur şi simplu periculos! De la fiecare stăpîn puţină otravă şi giul-giul pentru ultimul stăpîn este gata.

În acest sens cele mai periculoase locuri pentru om se dovedesc a fi spitalele şi policlinicile: fiecare vine aici cu dureri şi boală, iar informaţia se adună transformîndu-se treptat într-un răpitor energetic, uite-aşa o

Scanned with OKEN Scanner

amibă de mare ce-l învăluie pe fiecare musafir preparîndu-l pentru boală. Aura spitalicească de obicei este atît de puternică încît pînă şi oamenii nefamiliarizaţi cu extrasenzorialul, o percep fără nici o pregătire. Cînd încerci să-ţi imaginezi că în măruntaiele unei asemenea „tumori" apare pe lume un individ lipsit de apărare cum este prucul, te cam trec fiorii...

Plecînd de la aceste considerente în zilele noastre foarte mulţi terapeuţi recomandă să-i daţi copilului viaţă nu pe masa de naşteri, pătrunsă de mirosul de medicamente şi dezinfectant, ci în apă, în energia ei vitală şi analgezică, cu hidroimponderabilitatea ei, sau în natură, sau în definitiv acasă, unde după cum se ştie şi pereţii te ajută. Cum să procedezi? Să urmezi astfel de sfaturi sau nu?

Cu numai o sută de ani în urmă o astfel de întrebare nu se punea, dar de atunci multe s-au schimbat. Acum majoritatea femeilor nu trebuie să care de la fîntînă acasă cîte cincisprezece-douăzeci de găleţi de apă pe zi, nu trebuie să bată rufele cu maiul şi să mulgă laptele, nu trebuie să facă focul în sobă şi să frămînte în fiecare dimineaţă aluatul. Nu trebuie să traverseze pe jos tot oraşul cu greutăţi pentru bărbat, sau să tropăie prin centru după cumpărături pe care nu le poţi găsi în prima dugheană. Acum munca se face în cea mai mare parte pe scaun, destinderea pe divan, iar odihna în pat. Iar apoi, la vremea naşterilor se dovedeşte dintr-o dată că muşchii uterini nu au destulă forţă să împingă copilul! şi cine va face în pădure, în cazul acesta, o cezariană? Iar un „travaliu slab la naştere" se găseşte mai peste tot. Şi nu numai asta: la o hemoragie uterină femeia poate să piardă pînă la doi litri de sînge în trei – patru minute şi moare în mod iminent; procidenţa de cordon sau dezlipirea placentei, fără o intervenţie medicală rapidă îi sufocă pe micuţi încă înainte de prima inspirare; o poziţie incorectă a fătului poate deveni cauza decesului şi a mamei şi a copilului. În ultimii ani complicaţiile la naştere se întîmplă aproape în jumătate din cazuri! Ceea ce în sala de naşteri provoacă nişte minute neplăcute, în apa caldă, curată şi transparentă a celui mai frumos lac, sau pe malul mării se poate transforma într-o moarte pentru amîndoi.

Desigur, cel mai simplu ar fi fost să tac asupra acestei teme sau să mă erijez într-un teoretician de înaltă clasă – să-mi încreţesc fruntea a cugetare adîn-că, să desenez grafice de acumulare a potenţialului negativ în funcţie de vechimea spitalului şi să mă eschivez de la a da un răspuns, lăsîndu-i pe părinţi să se frămînte singuri asupra celor auzite şi să rişte după propriul nivel de înţelegere. Voi spune în schimb direct ceea ce contravine legilor securităţii energetice: trebuie să naşteţi la maternitate. După cum în cazul blestemului pe neam trebuie sacrificată trăinicia apărării energetice şi tre-

Scanned with OKEN Scanner

buie mers după ajutor la specialist, aşa şi la naşteri mai bine riscaţi biocîmpul, decît să vă pierdeţi viaţa din cauza unui accident prostesc. În cele mai multe cazuri nu este greu să restabileşti energetismul slăbit al copilului. Să readuci în această lume un răposat este imposibil.

În SUA, Marea Britanie şi multe alte ţări dezvoltate există case de naşteri speciale, în mod esenţial diferite de ale noastre prin aceea că în ele se acordă un ajutor medical de înaltă specializare. La naştere, lîngă mamă se află o moaşă experimentată şi în apropierea casei o salvare, în permanenţă. Dacă apare cea mai mică problemă ce necesită ajutor, femeia este imediat „îmbarcată" în salvare şi în decurs de trei-patru minute ajunge la cel mai apropiat spital. Într-un sistem atît de organizat femeile care trăiesc bucuria maternităţii rămîn în casa de naşteri, iar cele la care apare informaţia negativă a îmbolnăvirii sînt imediat îndepărtate. O tehnologie foarte simplă, care permite menţinerea în astfel de stabilimente a unui înalt nivel de energetică pozitivă, o aură de bucurie şi fericire.

În ţara noastră medicina nu se interesează de problematica bioenergiei şi despre amenajarea unor asemenea case de naşteri, deocamdată din păcate, nu poate fi vorba. Dar sub formă de consolare vă comunic că mortalitatea în stabilimentele mai sus pomenite este cu 70% mai mare şi de aceea multe paciente preferă totuşi casele de tip „spitalicesc". Dar ele măcar au de unde alege! La noi nu există o astfel de alegere şi pentru evitarea unei posibile tragedii femeia trebuie să facă unele sacrificii şi să se lase pe mîinile medicinei oficiale.

Pregătirea pentru venirea pe lume a copilaşului

Să ne îndepărtăm totuşi de gîndurile triste şi să trecem la o temă mult mai plăcută : cum să pregătim camera pentru venirea în ea a noului-născut?

Această grijă se lasă în principal tatălui – el trebuie să curețe locuința de depunerile bioenergetice anterioare, să o facă neutră pentru momentul sosirii bebeluşului. Biocîmpul micuţului este încă prea slab, instabil - nu avem de ce să provocăm energiei formate o luptă cu tabloul informaţional existent. Mai bine să se dezvolte împreună.

În primul rînd stabiliţi dacă în casa dumneavoastră există „locuitori neluaţi în evidenţă": duhuri, formaţiuni energetice stabile, fantome în cele din urmă. În pofida părerii răspîndite, fantomele şi duhurile sînt apariţii

Scanned with OKEN Scanner

destul de comune, doar că în majoritatea lor sînt entităţi foarte slabe energetic, care pînă şi în prezenţa unei intenţii răutăcioase nu sînt capabile să producă cel mai mic neajuns. Indiciile apariţiei în locuinţă a unor asemenea entităţi sînt cîteva: întîi, în apartament apare uneori un disconfort, atmosfera pare să-i apese pe locuitori de parcă cineva invizibil îi urmăreşte; în al doilea, apar sunete inexplicabile, cel mai adesea ciocănituri, cîteodată zgomot de sticlă spartă sau clinchet de clopoţel; al treilea, în mod constant, pînă şi după o curăţenie meticuloasă în încăpere plutesc mirosuri neplăcute – în cele mai multe cazuri izuri de putrefacţie. Pentru alungarea duhurilor trebuie să vă adresaţi unui specialist, cel mai bine unui preot (în acest caz apartenenţa dumneavoastră la creştinism nu este deloc obligatorie).

Dacă fantomele de lîngă dumneavoastră nu s-au instalat atunci pregătirea puteţi să o realizaţi singuri.

Cel mai bine este cînd puteţi să-i repartizaţi copilului o cameră separată. În acest caz se poate cu o săptămînă - două înainte de venirea noului membru al familiei să deschideţi pur şi simplu fereastra larg, pentru cîteva zile. Iarna, pe o vreme însorită şi geroasă ajunge o zi, o zi şi jumătate, vara – două zile şi pe vreme înnorată trei. Principalul rol în purificarea informaţională îl joacă razele de soare şi asupra intensităţii lor trebuie să vă orientaţi.

După ce se termină curăţenia preliminară în cameră trebuie zugrăvit. Nu este neapărat necesar să refaceţi podeaua (dacă aveţi în plan aşa ceva este mai bine să o faceţi chiar acum) să văruiţi însă tavanul, să schimbaţi tapetul şi să vopsiţi lemnăria este extrem de necesar.

Mă voi referi în mod separat la tapet, care trebuie să fie luminos, în tonuri liniştite, fără pete de culoare stridente. Oricît de mult v-ar plăcea desenul cu boboci somptuoşi stacojii sau exotice galben-violet, pînă ce copilul nu va împlini măcar şapte ani este mai bine să vă abţineţi de la aşa ceva. Contrastele puternice de culoare îl vor irita pe micuţ, îi vor provoca în subconştient un permanent simţ al pericolului şi în consecinţă îi vor reorganiza toată energetica pe o dispoziţie agresivă. Nu voi susţine că un tapet în culori stridente îl poate transforma pe drăgălaşul odor într-un criminal maniac, dar poate foarte simplu să formeze un neurastenic.

Nu produceţi experimente inoportune, alegeţi pur şi simplu un colorit în nuanţe azurii sau verde-salat deschis (nu uitaţi, cu asemenea culori în cameră vi se va părea întotdeauna mai răcoare decît în realitate) sau roz. Să fie camera copiilor ca o bucată de cer cu nori albi pufoşi sau ca o insuliţă între valurile oceanului înconjurată de veliere mici, discrete, sau ca

Scanned with OKEN Scanner

o părticică de ţară de basm din visele roz. Se pot face multe, important este să menţineţi interiorul în tonuri pastelate.

Dacă aveţi la dispoziţie doar o cameră înainte de venirea bebeluşului tot trebuie să zugrăviţi proaspăt, doar că aici va trebui să lucraţi foarte repede: din momentul în care viitoarea mămică va pleca să nască şi pînă la întoarcerea ei va trece catastrofal de puţină vreme, iar treburile sînt multe.

Într-o astfel de situaţie nu va fi timp pentru o eliminare naturală a depunerilor informaţionale şi va trebui să recurgeţi la una artificială.

Prima modalitate: luaţi puţin lăstăriş otrăvitor de mlaştină mărunţit (o lingură, două) presăraţi-l pe o foaie de hîrtie şi rulaţi-l în formă de tub. Aprindeţi „ţigara" obţinută la un capăt şi faceţi încet înconjurul camerei. Dacă ruloul se va stinge, aprindeţi-l din nou şi continuaţi turul din locul în care s-a stins. După ce aţi terminat afumarea deschideţi pentru vreo zece minute fereastra.

A doua modalitate este mai simplă, dar de ea pot uza numai adepţii ortodoxiei: aprindeţi o lumînare de la biserică şi înconjuraţi camera. În acele locuri în care lumînarea sfîrîie sau aruncă scîntei va trebui să încetiniţi, să insistaţi puţin. După ce aţi ocolit camera puneţi lumînarea în centrul încăperii şi lăsaţi-o să ardă pînă la sfîrşit.

Adesea se recomandă să şi stropiţi colţurile incintei cu apă sfinţită, dar trebuie avut în vedere că în acest caz pentru mult timp va fi deformată ade-vărata imagine a amplasării zonelor active energetic sau patogene.

După plecarea viitoarei mame la spital, în nici un caz nu începeţi să faceţi curat şi mai ales să zugrăviţi înainte de purificarea energetică a locuinţei!

După încheierea zugrăvirii este necesar să stabiliţi din nou zonele benefice şi geopatogene întrucît în mod sigur s-au modificat amplasamentele. Cîteodată părinţii se întreabă cum să procedeze dacă s-a detectat o zonă benefică în plin curent sau într-un colţ întunecos şi umed; să pună acolo pătuţul fără să ia nimic în considerare sau să-l aşeze într-o zonă geopatogenă? Atrag în mod deosebit atenţia: zona benefică nu poate fi în curent sau în umezeală, ca situare. Aşa ceva apare numai cînd explorarea camerei s-a făcut incorect!

După purificare şi ultima zugrăveală este mai bine să nu se mai treacă prin cameră.

În popor se poartă interdicţia de a aduna lucruri pentru copilaş înainte ca el să vină pe lume şi în aceasta există o înţelepciune adîncă. Aşteptînd un oarecare eveniment fericit, închipuiţi-vă cum va fi, cum va arăta totul, trăiţi acest eveniment în plan mental şi nu o dată, ci iar şi iar, cheltuind fără

Scanned with OKEN Scanner

voie nişa informaţional - temporală şi spaţială alocată acestui fapt, făcîndu-l ca şi cum s-ar fi petrecut cu mult înainte de a se fi întîmplat şi în lume nu mai rămîne loc pentru evenimentul real. Nu trebuie să contrazicem credinţele populare, abţineţi-vă de la agitaţii excesive pînă la momentul naşterii copilului.

În toate însă, trebuie să existe un simţ al măsurii şi cîte ceva, foarte puţin trebuie pregătit din timp.

Ar fi de preferat ca viitoarea mamă să-i croşeteze cu mîna ei viitorii botoşei, să-i coasă prima cămă-şuţă, primul costumaş, scutecele.

Pentru cămăşuţă şi costumaş trebuie folosită o cămaşă de-a tatălui, mai veche, purtată, pentru scutece, aşternuturi mai vechi! Repet încă o dată – nu cumpăraţi pentru ele materiale noi, ci folosiţi cearceafuri şi articole vestimentare vechi! Prima îmbrăcăminte din viaţa nou-născutului, tot ceea ce îi va atinge corpul trebuie să poarte energetica părinţilor, să fie perceput ca familiar, cunoscut, în lumea nouă, încă străină pentru micuţ.

Bioenergetica din camera copilului

El deja există, deja sforăie uşor lîngă mama undeva în spitalul mare şi străin, dar umerii lui sînt încălziţi de cămăşuţa ce păstrează în ea informaţia despre mîinile grijulii ale mamei şi despre puternica dragoste a tatălui, trupuşorul lui este înfăşat într-un scutec pătruns de energetica ambilor părinţi şi el simte că nu este singur, că lumea aceasta nu este chiar atît de străină şi necunoscută şi de aceea doarme liniştit, adunînd forţe şi doar din timp în timp începe să se agite, să-şi strîmbe năsucul şi să-şi răsucească micul cap, încercînd să afle oare unde este el.

În nici un caz nu ghiciţi pe viitorul copilului!

Intruziunea în viitor este un proces cu două tăişuri. Încercînd să stabiliţi ce va să vină, concomitent îl programaţi şi inevitabil în direcţia cea mai proastă căci trăind înainte de vreme momentele plăcute le anulaţi energetica distrugîndu-le parcă, iar de vă încruntaţi la cele rele, refuzînd să le admiteţi, le conservaţi necazurilor întreaga putere. Dar asta încă nu este totul: dorind binele în subconştient, „subordonaţi" viitorul copilului înţelesului pe care îl daţi dumneavoastră conceptului de fericire, în timp ce idealurile lui se pot dovedi chiar opuse. Este de două ori mai periculos să vă folosiţi de ghicitoare plătite. Cu profesionalismul şi experienţa lor, în funcţie de generozitatea clientului, pot trînti ase-menea lucruri încît toată

viaţa se va duce strîmb şi pieziş!

Singurul om care are dreptul să ghicească pe soarta copilului dumneavoastră este el însuşi cînd va creşte. Şi chiar şi atunci nu e recomandabil.

Şi aşa, copilul s-a născut. Mama se află în patul maternităţii ascultînd respiraţia pruncului, în timp ce tatăl este plin de treburi.

Întîi trebuie să mobileze camera copilului. Zonele benefice s-au stabilit, de obicei sînt între două şi patru într-o încăpere. Locul cel mai bun, fireşte, se va aloca pătuţului copilului. Este de dorit ca în zona activă energetic să se amplaseze şi dulăpiorul în care se vor păstra lucrurile copilului. Măsuţa pentru înfăşat se cere şi ea spre sectorul activ, dar nu este obligatoriu. Micuţul nu va petrece chiar atît de mult timp pe ea şi să evite fatal zonele geopatogene, în viaţă nu reuşeşte nimeni. Organismul oricărei fiinţe vii este pregătit pentru astfel de mici necazuri şi staţionarea într-un sector nociv pentru un ceas – două pe zi va fi suportat de micuţul dumneavoastră fără nici cel mai mic rău. La alegerea locului pentru masa de înfăşat mai importantă este nu energetica, ci cel mai banal curent.

Plante în camera copilului nu sînt de dorit. Între reprezentantele florei de apartament sînt şi vampiri care influenţează negativ toate procesele vitale din jur, sînt şi unele de leac cu proprietăţi tonice, totuşi majoritatea plantelor sînt active într-un anume interval din 24 de ore şi nocive în altul, iar proprietăţile acestea se mai schimbă în unele cazuri şi în funcţie de anotimp sau ciclu lunar. Dacă nu sînteţi specialist-biolog este mai bine să renunţaţi la „prietenii verzi" în camera copilului – pe cel ce se păzeşte şi Dumnezeu îl apără.

Al doilea lucru esenţial este amplasarea oglinzii. Ar putea să pară că obiectul este simpluţ – geam şi amalgam - cu o importanţă nu mai mică în istoria dezvoltării umane decît invenţiile la fel de elementare – piatra ascuţită pusă în vîrful bîtei care l-a situat pe firavul om pe aceeaşi treaptă cu cei mai periculoşi prădători sau procesul de fierbere a terciului care i-a permis să asimileze cu uşurinţă sămînţa uscată şi dură dar atît de hrănitoare.

Oglinda este capabilă să reflecte practic toate formele de energie, radiaţiile electromagnetice şi informaţionale. Din păcate o oglindă „absolută" care să reflecte nu doar „practic" totul este posibilă doar teoretic (este un termen fizic nu magic. Sintagma de „oglindă absolută" se foloseşte de exemplu la calcularea motoarelor fotonice, a staţiilor de radio, a televizoarelor şi fotoelementelor).

Din cauza imposibilităţii unei reflectări totale, pe suprafaţa oglinzii –

Scanned with OKEN Scanner

mai exact în interiorul ei se formează un strat a cărui grosime tinde către zero, şi care nu a devenit încă realitate pervertită, dar a încetat să mai fie realitate adevărată. Din punct de vedere fizic este stratul de plasă rece, explozia din continuumul infinit ce există chiar pe seama energiei pierdute prin reflectare. Această explozie în timp şi în volumul informaţional este din vechime utilizată de magi pentru experimentele sale ca şi în popor pentru tot soiul de ghiciri sau ritualuri vrăjitoreşti. Oglinda este unul din obiectele materiale cu o permanentă componentă magică şi de aceea răspunde la orice influenţe vrăjitoreşti chiar şi slabe, nesigure. Amintiţi-vă măcar obiceiul ghicitului din noaptea ajunului de Bobotează sau din sărbătorile Crăciunului: cîte activiste-comso-moliste deloc superstiţioase, cu totul moderne şi sigure pe ele n-au sărit ţipînd din încăperea băii unde hotărîseră să se amuze la vreme de seară cu o oglindă şi o pereche de lumînări?

Chiar simplitatea utilizării îi atrage la oglinzi pe deţinătorii unui alt tip de cunoaştere, chiar uşurinţa cu care se întemeiază procesele magice şi se stabilesc oricare, cele mai incredibile legături, îi ademeneşte pe neofiţi în capcană, făcînd riscante cele mai simple experimente.

Folosind descîntece şi ritualuri complicate din vechime, preparînd compoziţii chimice, calculînd timpul exact şi direcţiile orizontului, desenînd simboluri, puteţi lesne să faceţi o greşeală – dar în cazul acesta mai degrabă vă veţi simţi într-o situaţie stupidă. Precis că oglinda va riposta la comanda incorectă şi va provoca o aventură neplăcută.

Exemplu? În ghicitul acela pentru ursit, după primirea răspunsului trebuie stinse lumînările sau culcată oglinda. Numai fugind de acolo, fata din ignoranţă, dă drumul „umbrei", dublul întunecat al mirelui ghicit. De obicei, acest dublu merge multă vreme după „mireasă". Nevăzut ziua, începe să apară ca o închipuire noaptea, intră în aşternut, atinge corpul din care pricină fetei îi piere somnul, apar senzaţii neplăcute, se intensifică transpiraţia şi toate acestea durează cîteodată şi două luni. Cel mai supărător e că primind „umbra", pe adevăratul logodnic nu-l va mai vedea în viaţă, astfel încît toate chinurile se vor dovedi zadarnice.

Copilul care se reflectă mereu în oglindă şi-şi vede imaginea poate declanşa cu totul întîmplător vreunul din mecanismele necunoscute nouă pînă astăzi. Cel mai adesea pruncul ia drept altă persoană propria oglindire, încearcă să comunice cu el în calitate de persoană separată şi corespunzător, la nivel subconştient, încearcă să construiască această persoană. Oglinda se implică bucuros în acest experiment şi începe să debalanseze energia copilului încercînd să egaleze biopotenţialele omului viu şi

Scanned with OKEN Scanner

al golemului. Rezultatul – un copil firav și bolnăvicios. În literatura spaniolă este un caz cu totul ireal cînd părinții au observat că gesturile și comportamentul oglindirii băiatului lor se deosebesc de gesturile și comportamentul copilului însuși. Catolici autentici, ei l-au dat pe băiat imediat la mînăstire și soarta lui pe mai departe este necunoscută. Risc o presupunere: fiind în starea de conștiință scindată, avînd în dotare un dublu efemer capabil să acționeze autonom, din copil va crește un vrăjitor puternic și nici o mînăstire nu-l va putea ajuta.

Mai des se întîlnesc situații în care prin oglindă pătrund în copil entități străine din alte timpuri sau spații. Așa ceva se observă de îndată după modificarea comportamentului copilului: pare să fi suferit un salt în maturizare și devine mai serios. Astfel de „subchiriași" pot fi alungați cu ajutorul unui preot sau specialist experimentet, dar tot nu este de prea mult bine. Uneori copiii cheamă (sau construiesc?) din oglindă unele entități efemere, în cea mai mare parte străini și cu totul nătînge, dar aceasta este o temă pentru o discuție separată.

Cred că citind acest detaliat pasaj despre viclenia esenței oglinzilor deja resimțiți dorința de a le arunca pe toate cît mai departe și să vă bărbieriți și pieptănați pe pipăite. Nu este cazul. Adultul se conștientizează ca persoană întrutotul completă, iar reflexia ca pe o simplă imagine și de aceea nu este chiar simplu să primească energie de la ea. Dar din camera copilului este mai bine să îndepărtați astfel de „ustensile", cel puțin pînă cînd copilul va împlini zece ani.

Terminînd cu mobilarea camerei deschideți oberlihtul – de dorit ar fi să fixați lîngă el o creangă de ienupăr sau pelin. Se mai poate pune în colțul pătuțului un cățel de usturoi (în ultimii ani această rețetă a migrat cumva încet și pe neobservate din cărțile de magie în cele de medicină).

Pe o vreme caldă și însorită este mai bine să închideți fereastra, neapărat înainte de a-l aduce pe copil în cameră; iarna sau toamna, calculați timpul astfel încît camera să aibă timp să se încălzească. Dacă utilizați radiatoare plasați-le cît se poate de departe de copil! Aveți în vedere că orice aparat tehnic emite un cîmp mult mai puternic decît unul biologic și nu e deloc mai benefic. Cînd aparatele electrice nu sînt în funcțiune scoateți neapărat ștecherele din priză! Chiar și la aparatul care nu funcționează, dar este pus în priză în jurul cordonului de alimentare există în permanență un cîmp electromagnetic.

Scanned with OKEN Scanner

Să-l întîmpinăm pe micuţ!

Aveţi nevoie de:
1. Scufiţă.
2. Căciuliţă.
3. Două cămăşuţe –una subţire, alta călduroasă.
4. Costumaş.
5. Două scutece – unul subţire, altul călduros.
6. Triunghi de pînză (colţar).
7. Pătură (îmbrăcată în husă, plic de pînză).
8. Un buchet de flori.

Pregătind lucrurile pentru întîmpinarea copilului, ţineţi minte: toate obiectele care-i vor atinge trupul trebuie să fie sau noi sau confecţionate de dumneavoastră înşivă din lucrurile dumneavoastră! Cel mai bine ar fi, cămăşuţa, costumaşul şi botoşeii să fie lucrate de mînă (aşa micuţul se va simţi mai confortabil), iar tot restul să fie nou, va fi mai frumos pentru dumneavoastră şi cei din jur. Mă voi pronunţa separat asupra pledului; dacă este al dumneavoastră este foarte bine, dar dacă este nou nu ar fi rău, înainte cu o lună de naştere mama, stînd în fotoliu sau odihnindu-se în pat să-şi acopere burtica cu chiar acest pled pentru a-l „impregna" din timp cu energetica proprie.

Buchetul de flori pentru mamă este inclus pe listă în mod special. Nu este întîmplător – la începutul vieţii, pe energetismul ei se bazează şi sănătatea pruncului şi starea generală a amîndurora, de aceea merită să acordaţi o atenţie aparte menţinerii unei bune dispoziţii şi unui aer de sărbătoare la mamă.

Prima urare de viitor din viaţă copilul dumnea-voastră o va auzi de la asistenta medicală care-l va aduce din uşa maternităţii. Încercaţi să faceţi în aşa fel încît să fie nu numai de bine, dar şi sinceră. Nu vreau să spun că amabilitatea cadrelor sanitare trebuie cumpărată cu bani. Pur şi simplu încercaţi să faceţi astfel încît medicii să simtă recunoştinţa dumneavoastră şi ei, fără-ndoială, vă vor răspunde cu aceeaşi sinceritate.

Luînd bebeluşul în braţe este necesar să-l acoperiţi cu triunghiul şi cu păturica astfel încît cei din jur să nu-i vadă faţa. Nu este deloc dificil, copilul este încă micuţ iar păturica mare. Va fi acoperit acolo ca-ntr-o peşteră. Va trebui să rezistaţi rugăminţilor prietenilor sau rudelor de a le arăta pe noul membru al familiei.

Scanned with OKEN Scanner

Acasă străduiţi-vă ca în primele două-trei zile să vă folosiţi doar de acele obiecte de îmbrăcăminte scutece şi costumaşe pe care le-aţi cusut singură sau în caz extrem străduiţi-vă ca măcar o pereche de asemenea lucruri să vină mereu în atingere cu trupul micuţului. Ulterior se va obişnui puţin cu ambianţa nouă pentu el, cu noile lucruri, noul loc de viaţă, va reţine cîmpurile energo-informaţionale înconjurătoare ca fiind familiare şi inofensive şi asemenea îngră-diri vor putea fi înlăturate.

Alegerea numelui

„Mi s-a dat la botez numele Anna, cel mai dulce pentru omeneştile buze şi auz", spunea cu mîndrie Anna Ahmatova. Numele este una din cele mai importante achiziţii din viaţa omului, el îi determină într-o covîrşitoare măsură destinul, caracterul, relaţia cu ceilalţi oameni, succesele din viaţa personală sau carieră, el devine o componentă pe viaţă a cîmpului informaţional, condiţionînd în mod vizibil schimbul energetic cu destinul înconjurător.

Fără a vedea un om, deoarece i-am auzit numele putem să ne facem imediat o primă impresie despre acea persoană necunoscută: Guram, Prascovia, Isaak, Oskana, Octombrina, Kanat, Rustam...

Recunoaşteţi, aveţi deja o părere şi asupra naţionalităţii acestor oameni şi asupra credinţei lor, presupuneţi ceva şi despre originea socială şi temperamentul lor? Aceste considerente sînt aproape identice la oameni diferiţi, ceea ce înseamnă că şi atitudinea lor faţă de purtătorii numelor este aproximativ aceeaşi. Cînd de mii de ori în cursul vieţii o persoană este „întîmpinată" după nume nu se poate ca acest lucru să nu se răsfrîngă asupra formării unui caracter corespunzător. În felul acesta problema alegerii numelui, din teritoriul pur energoinformaţional trece în cel social şi probabil în cel socio-psihologic.

Pentru creştinii ortodocşi această problemă se rezolvă mult mai simplu decît pentru necredincioşi – ei se iau după sfinţi, fiecare zi a calendarului este o pomenire a unuia sau a altuia dintre sfinţii în mijlocul cărora trebuie căutat numele. După o credinţă larg răspîndită numai copilaşul care are numele ales dintre ale sfinţilor poate primi un înger păzitor şi de aceea este mai bine să nu riscăm şi să nu fantazăm în mod inutil.

Dacă nu aparţineţi Bisericii, la alegerea numelui copilului aveţi dezlegare deplină. Totuşi înainte de a-l numi pe micuţ merită să luaţi în considerare destul de mulţi factori importanţi şi indiscutabili.

Scanned with OKEN Scanner

Foarte adesea nou-născutul este numit în cinstea vreunuia dintre cei vii (ceea ce este complet inofensiv) sau a unuia dintre cei însemnaţi care au părăsit deja această lume. Nu voi interzice, dar vreau să vă amintesc că în felul acesta nu numai că îndepliniţi un ritual magic transferînd copilul sub protecţia spiritului înaintaş, dar îi veţi şi permite duhului să-l plămădească pe cel aflat sub „patronajul său" după chipul şi asemănarea proprie.

Aşa unei femei ce mi s-a adresat pentru ajutor i-a trecut prin minte să-şi numească fiica în cinstea lui Marylin Monroe. Celebritatea patroanei sale, fata încă n-a atins-o (şi precis că n-o va atinge, acest lucru este în prea mare măsură un fapt întîmplător), înfăţişarea este şi ea determinată ereditar. Discurile şi teatralitatea nu-i pot fi luate copilei, desigur, dar la ele se adaugă obiceiul de a se tăvăli zi şi noapte fără întrerupere în pat, într-un total dispreţ faţă de învăţătură şi o neverosimilă înfumurare. Mai mult decît atît, adolescenta Marylin fumează deja, bea pe ascuns şi există suspiciuni asupra deviaţiilor în sfera sexuală.

Mama păcătuieşte din pricina unor farmece, iar pentru fiică singurul drum spre o viaţă normală e să se boteze la biserică şi să se elibereze de spiritul tutelar.

Un caz mai puţin serios s-a petrecut cu o pereche de familişti microbiologi, care şi-au numit fiul în cinstea unui specialist celebru în toată lumea, profesor, membru corespondent aproape în jumătate din academiile lumii, mort de curînd. Spre şapte ani băieţelul i-a obosit în aşa hal cu felul lui plictisitor şi cicălitor încît au alergat le mine să-i ajut iarăşi, bănuind că la mijloc sînt farmece. Ce poţi să spui? Băiatul va deveni un savant desăvîrşit, cu un asemenea caracter, fără-ndoială.

Cu mult mai mic este riscul cînd pe copil îl numesc în cinstea vreunei rude plecate în altă lume. Copiii devin poate nu atît de „ieşiţi din comun", dar mult mai „naturali"

Adaptaţi vieţii. În afară de asta, patronajul spiritului rubedenici garantează de obicei o mult mai bună protecţie împotriva atacurilor energetice. Dar nu trebuie uitat că „cei aflaţi sub patronaj" cu o foarte mare doză de probabilitate repetă soarta protectorului şi, dacă răposatul înintaş a fost serios bolnav, a nimerit în necazuri sau în viaţa personală a avut nereuşite – toate acestea se vor strînge cu siguranţă asupra copilului dumneavoastră.

Doriţi ca urmaşul dumneavoastră să-şi construiască singur propriul destin nou? Atunci mai bine să-i alegeţi un nume care să nu-l lege nici de rude, nici de celebrităţi (o coincidenţă întîmplătoare nu atrage după sine

Scanned with OKEN Scanner

nici un fel urmări magice, pentru invocarea spiritului protector este obligatorie dorința conștientă).

Alegînd un nume nu uitați că omul are trei și nu unul, prenumele, patronimicul, numele și este obligatoriu ca ele să se potrivească (Artemisa Plăcintă precis va deveni ținta ironiilor în timp ce Ioana Plăcintă, puțin probabil); este de dorit ca numele să nu îngreuneze formarea diminutivelor, să permită transmiterea tuturor nuanțelor de adresare față de om (Elena – Lena, Ela, Lenok, Alenușka, Alenka, Alena) să facă dificilă derivarea în forme dure; să nu nască asociații neplăcute. Aveți în vedere că femeile primind nume derivate de la cele bărbătești - Alexandra, Eugenia, Victoria - de regulă capătă un caracter dificil – sînt insistente, încăpățînate, autoritare și drumul vieții lor de obicei nu va fi presărat cu prea mulți trandafiri.

Pe lîngă acestea vă va interesa să aflați că:

— fetele cu nume atrăgătoare avansează cu dificultate în lumea afacerilor, însă au succese în lumea spectacolului (show-businessului) și invers;

— după datele asociației psihiatrilor din SUA, oamenii cu nume stranii și amuzante au de patru ori mai multe complexe psihice de tot felul;

— terapeutul englez Trevor Westone a relevat faptul că oamenii ale căror nume încep cu litere din ultima treime a alfabetului sînt de trei ori mai mult predispuși la îmbolnăviri cardiovasculare.

Scanned with OKEN Scanner

PRIMA LUNĂ DE VIAŢĂ

Nu uitaţi, ziua de naştere a copilului, pentru dumneavoastră şi pentru el e un eveniment ce conţine sensuri direct opuse. Dumneavoastră consideraţi că în această lume a venit o nouă viaţă, iar copilul consideră că a murit.

În realitate clipa naşterii este prima din reîncarnările sortite omului – reîncarnarea corporală.

Nu ştim ce ne aşteaptă după, dar ceea ce a fost pînă este ştiut într-o nouă măsură îndeajuns de amănunţită: am fost în stare de hidroimponderabilitate, la temperatură constantă, în deplină securitate, sătui fără nici un efort din partea noastră, în linişte.

Cînd ceva nu ne plăcea puteam să ne rostogolim, să ne aşezăm mai confortabil, să dăm cu picioruşele în pereţi dacă nu eram sătui sau în plin confort.

Şi dintr-o dată universul se umflă, se năruie din toate părţile, apasă, începe să ne împingă să ne arunce cît colo; se rupe legătura care ne oferea mîncare şi confort, în schimb se îmbulzesc frigul, lumina, greutatea; mîinile, picioarele şi capul devin neascultătoare, de nemişcat; se dovedeşte dintr-o dată că trebuie respirat, mîncat, băut. În comparaţie cu starea fericită anterioară e o adevărată moarte. Lumea de dinainte, un rai în miniatură, s-a pierdut pentru totdeauna.

În Occident există o întreagă şcoală psihologică explicînd nevrozele prenatale şi afecţiunile psihice prin chiar şocul suferit la naştere (sau la prima moarte - cum îi place fiecăruia să spună). Există un sistem întreg ce permite oamenilor adulţi să se elibereze de stresul implantat adînc în me-

Scanned with OKEN Scanner

moric, legat de acel eveniment îndepărtat, atît de fericit pentru părinţi.

Cred că înţelegînd ce a trebuit să suporte micuţul dumneavoastră cu cîteva zile în urmă veţi putea simţi cum îi este acum. În decursul primei luni cîmpul lui energetic lipseşte cu desăvîrşire, fiind distrus; bebeluşul se află în stare de stres, el nu şi-a revenit din şocul psihic legat de propria moarte.

Reţineţi, din viaţa anterioară n-am moştenit decît două aptitudini: sensibilitatea faţă de cîmpurile magnetice şi auzul. Vorbiţi-i sugarului, luaţi-l în braţe, ajutaţi-l să recunoască prezenţa acelor oameni despre care există amintiri din vremea „paradisiacă". Dacă vreţi să vă plimbaţi sau trebuie să mergeţi undeva cu copilul în prima lună – nici un fel de cărucior! Numai în braţe! Copilaşul trebuie să se afle în permanenţă între hotarele cîmpului dumneavoastră energetic sub protecţia dumneavoastră. Acoperiţi-i faţa de cei din jur, străduiţi-vă să mergeţi acolo unde sînt mai puţini oameni, evitaţi locurile în care cresc plante agresive pentru activitatea vitală cum ar fi salcia sau plopul tremurător.

Prima lună este cea mai periculoasă în viaţa omului. Copilul lăsat fără supraveghere poate deveni victima oricărei entităţi rău-intenţionate, plante-vampir şi chiar al unor esenţe slabe energetic, ale căror felurite forme populează locuinţele noastre, dar nu sînt practic perceptibile în condiţii obişnuite. În afară de asta în lumea înconjurătoare prisoseşte gunoiul energetic de orice fel, uşor de luat pe haine şi de dus acasă.

O lună nu este un termen chiar atît de lung. Asiguraţi-vă: abţineţi-vă pe această perioadă de a invita musafiri, rude îndepărtate şi apropiate. Cu deosebire păziţi-vă de orice fel de tămăduitori şi extrasenşi chiar dacă vin să vă viziteze cu cele mai bune intenţii – acele sfere în care se învîrtesc ei sînt pline nu doar în gunoi energetic, ci pur şi simplu în otravă.

Ieşind din casă cu copilul (în braţe!) prindeţi îmbrăcămintea cu un ac de siguranţă. Apropo, nu strică să vă prindeţi un ac şi să plecaţi la treburile dumneavoastră, iar la întoarcere să vă faceţi cruce şi să rostiţi o rugăciune înaintea uşii dacă sînteţi creştin sau măcar să scuipaţi peste umărul stîng – ajută şi asta. În buzunarul de la piept puteţi pune o rămurică de ienupăr, pelin sau un căţel de usturoi. Dacă nu sînteţi prea ruşinos acceptaţi să vi se lipească de pantalon un scai uscat – dar această reţetă este, fireşte, de sezon.

Nou-născutul trebuie alăptat – nu doar cu lapte de la sîn, ci anume cu sînul. În momentul alimentării el se găseşte înăuntrul biocîmpului matern de care încă îşi aminteşte şi de aceea este foarte confortabil pentru situaţia lui.

Scanned with OKEN Scanner

În timpul prezent există tot felul de amestecuri identice cu laptele de mamă, după compoziția chimică – proteică, după conținutul de calorii, dar pînă și producătorii lor recunosc că sugarul crescut cu lapte de la sînul mamei este întotdeauna mai sănătos, mai puternic, se dezvoltă mai bine. Lucrul se explică prin aceea că în laptele matern există o componentă energetic-informațională imposibil de reprodus pe cale artificială. Dacă nu vă ajunge laptele, dați-i în timpul mesei, măcar puțin lapte crud (de la sîn) și după aceea pe cel „sintetic". Rețineți, partea informațională din alimentația regulată este la fel de importantă ca cea proteică, pentru bebelușul dumneavoastră.

Între vizitatorii străini sînt incluși desigur și cadrele medicale. Cum să vă comportați cu ele? Aici nu este cu putință să faci o recomandare generală. Dacă vizita medicilor și a surorilor de circă este suportată calm de către copil, iar dumneavoastră nu vă trezesc efecte de respingere, lăsați-i să vă viziteze, așa va fi mai lipsit de riscuri.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA O LUNĂ PÎNĂ LA UN AN ŞI JUMĂTATE

Apărarea sugarului de atacurile externe

Primul strat din cîmpul energetic al copilului se formează aproximativ spre un an şi jumătate şi pînă la acest termen el are nevoie, dacă putem să ne exprimăm astfel, de acoperire energetică din partea părinţilor. Totuşi, după scurgerea unei lumi de la ziua naşterii, trauma fizică şi emoţională căpătată în urma venirii pe această lume, de obicei trece – copilaşul nu mai este chiar atît de vulnerabil. În primul rînd, aceasta are legătură cu imensa energetică a sugarului. Dacă aruncăm o privire aurei lui, ea străluceşte ca o coroană solară. „Revărsînd" energie din el, copilul pare să împingă tot gunoiul informaţional, ajuns la el din afară. Acum nu mai trebuie să vă temeţi de „gunoiul energetic" adus întîmplător sau de formaţiunile energetice slabe – ele nu pot ajunge la copil „împotriva vîntului".

Se-nţelege, absenţa unui cîmp energetic riguros organizat îl lasă pe copil descoperit în faţa deochiului ocazional, neintenţionat, dar împotriva unui astfel de primejdii există metode specifice de apărare.

Cînd vă plimbaţi cu căruciorul şi întîlniţi cunoscuţi doritori să-l vadă pe copil măcar şi cu coada ochiului nu-i împiedicaţi, dar în gînd aşezaţi

Scanned with OKEN Scanner

între ei şi micuţ un geam. Aici are loc un proces asemănător cu mişcările propulsate de idei – dacă vă gîndiţi: „Vreau să iau o carte", dar nu faceţi nimic, mîna tot se mişcă puţin înainte; gîndiţi-vă „Trebuie să păşesc" – piciorul se va deplasa înainte în pofida dorinţei dumneavoastră. Exact aşa cîmpul energtic răspunzînd la comanda mentală îşi schimbă forma şi îl acoperă pe micuţ.

Dacă îl bănuiţi pe cel ce vrea să-şi arunce o privire asupra copilului de rea intenţie, puteţi să folosiţi imaginea nu a geamului, ci a oglinzii, dar astfel de metode de apărare precis că vor provoca persoanelor deosebit de sensibile supărare.

În casă, ascundeţi pentru prevenţie, lîngă uşă aceleaşi ramuri de pelin sau ienupăr, dar nu uitaţi sînt eficiente pe durata unui an, după care vechile protectoare trebuie arse şi înlocuite cu unele noi. În afară de aceasta cînd vine vorba despre apărarea copiilor cu o promtitudine uimitoare răspund la cererile de ajutor, forţele protectoare ale Bisericii, reacţionînd pînă şi la cei neiniţiaţi în ritualurile simbolice ale credinţei.

Puteţi să agăţaţi deasupra pătuţului un peştişor de jucărie sau să ascundeţi sub saltea o iconiţă simplă, să-l închinaţi, fără prea multă pricepere pe bebeluş peste noapte, efectul va avea loc.

Îmi amintesc una din colegele mele a lipit deasupra pătuţului un pătrat nu prea mare din hîrtie obişnuită de caiet pe care a desenat o mimică zîmbitoare şi a scris sub ea :

„Bucură-te, Iisus te iubeşte!". După spusele ei funcţionează excelent (ea însăşi în mod curios este o buddistă convinsă).

Nu mai este nevoie să vă prindeţi cu ace de siguranţă. Organismul omenesc este bine echilibrat în raport cu mediul înconjurător – dacă se foloseşte în mod constat de măsuri complementare de apărare, biocîmpul se destinde şi-şi coboară barierele proprii de rezistenţă. Păstraţi mai bine atuul suplimentar pentru o zi neagră.

Unii tămăduitori recomandă să curăţaţi zilnic acul ce vă păzeşte de deochi ţinîndu-l într-o soluţie concentrată de sare sau spălîndu-l o oră două în apă rece, curgătoare. După părerea mea, mai bine puneţi-l pe pervaz timp de o săptămînă sub razele soarelui şi nu-l folosiţi fără o nevoie specială.

Dacă bănuiţi că deochiul totuşi s-a produs (copilul plînge mult fără motive vizibile, nu adoarme, refuză sînul) există un mijloc vechi şi de nădejde pentru alungarea deochiului.

Se toarnă cea mai obişnuită apă de trei ori, peste mînerul în formă de măciulie, al uşii. Pentru asta trebuie luate două ceşti, una se pune jos iar

Scanned with OKEN Scanner

din cealaltă se toarnă peste mîner de sus. Apoi, cu dosul tivului se șterge cu această apă fața copilului. Autorul cărții de față n-a avut ocazia vreodată să recurgă la acest mijloc, dar nu o dată a auzit că funcționează fără greș.

Dragi mămici! Protejîndu-vă odoarele nu depășiți simțul măsurii! Am fost rugat o dată să alung deochiul de pe un băiețel căruia îi ieșeau pur și simplu dințișorii de sus.

Erori legate de energetismul copiilor

Unul dintre nepoții mei, după terminarea studiilor de medicină a lucrat pentru multă vreme ca laborant într-un institut de cercetări științifice și o dată a primit premiul de stat pentru obținerea unui nou preparat. Mai exact premiul a fost primit de laborator, dar întrucît colectivul nu era mare rubedeniei mele i-a revenit o sumă considerabilă. Am trecut pe la el să-l felicit iar el stătea tare mîhnit și-mi spuse: „Uite peste două luni banii se vor termina și eu am să fiu din nou un sărăntoc flămînd".

Cînd faci cunoștință cu părerile terapeuților contemporani îți vine ideea că toți, după exemplul nepotului meu, în orice fenomen încearcă să găsească numai părțile proaste. Voi încerca să elimin cîteva erori.

Părinții trebuie să-și cheltuiască forțele cu spirit de sacrificiu pentru apărarea copiilor de atacurile energetice.

Apărarea de bază împotriva atacurilor în perioada de pînă la un an și jumătate este veche de cînd lumea – pe copil trebuie să-l luați mai des în brațe. Să-l luați nu numai cînd plînge, ci și așa dacă nu doarme. Îmbrățișîndu-l să-l purtați prin camere, să-l duceți la geam, să-i vorbiți, să-i zîmbiți și nu din depărtare, ci față în față. Dați-i posibilitatea să-și simtă utilitatea, să se uite la dumneavoastră, să fie în conul dumneavoastră energetic lipsit de pericole. Nu regretați timpul petrecut cu el – pentru bebeluș relația caldă este mai folositoare decît orice vitamine. Aflîndu-se sub protecția biocîmpului dumneavoastră, micuțul se va simți mai liniștit, vă va recunoaște mai devreme propriul înveliș energetic. La un contact atît de strîns are loc în mod evident un schimb de informații la nivelul cîmpului și asta înseamnă nu doar că pruncul vă copiază biocîmpul, dar și faptul că învelișul dumneavoastră se va modifica puțin după modelul lui. În limbaj omenesc – dumneavoastră întineriți. Statistica seacă și imparțială confirmă: cei care se ocupă de copiii mici și-și petrec alături de ei multă vreme,

Scanned with OKEN Scanner

trăiesc, în medie, cu 6-7 ani mai mult decît congenerii fără copii! Scuzați francheţea, dar aici nu mai este vorba de spirit de sacrificiu ci de un cîştig direct.

Lucrurile primite de la alţi copii ascund adesea în ele o informaţie negativă, uneori chiar periculoasă.

Aparţinînd altor copii lucrurile păstrează nu informaţie negativă, ci pur şi simplu informaţie! Mulţi aproape că anticipează răutăcios cum o hăinuţă de blană sau o rochiţă căpătată de la un copil bolnav sau deochcat oprimă energetismul copilului sănătos, dar cu toţii uită bucuros că un costumaş de la un copil sănătos va acţiona benefic asupra unui omuleţ firav sau bolnăvicios! Pericolul nu stă în lucruri, ci în felul nostru neglijent de a fi la primirea lor.

Copii mici cresc repede, nu apuci să-ţi arunci o privire că ceea ce părea ieri mare a devenit în mod neaşteptat mic. Îmbrăcămintea cu totul nouă, dar deja inutilă este păcat s-o arunci, iar să cumperi alta este costisitor. Nu trebuie să ne jenăm să primim „ca moştenire" lucruri de la rude, prieteni, vecini. Dar este obligatoriu să vă interesaţi dacă vă dau lucrurile copilului lor sau al altuia. Cînd omul vă este cunoscut fără-ndoială că ştiţi cum se simte copilului, cum creşte, cît de dezvoltat este. Micile devieri de tipul „scînceşte uneori" sau „a strănutat nu demult" puteţi să le ignoraţi cu curaj, în părculeţul pentru copii informaţii de genul acesta oricum va primi odorul dumneavoastră. Un organism sănătos se descurcă fără probleme cu astfel de fleacuri. Trebuie să refuzaţi cadourile oamenilor necunoscuţi sau obiectele ce aparţin unui copil grav bolnav.

Există reţete de anulare a cîmpului informaţional – cum ar fi înmuierea lucrurilor în saramură sau clătirea într-o mare cantitate de apă, dar eu n-am să le descriu aici. Îmi permit să presupun: cei care citesc această carte şi, neluînd în consideraţie unele cheltuieli, se folosesc de sfaturile puse în ea, nu sînt în cea mai dificilă situaţie materială.

Cred că puteţi să vă permiteţi să refuzaţi lucruri străine. În general. Chiar dacă sînt bune şi foarte ieftine vă veţi spune: „în mod deliberat nu voi cumpăra aceste lucruri frumoase şi ieftine pentru că mulţi trăiesc mai rău decît mine. Fie ca ele să ajungă la cel care este gata să rişte orice pentru ca măcar să-şi îmbrace copiii cu ceva". Luaţi o astfel de hotărîre, spuneţi-o în gînd, măcar. Sînt sigur, veţi simţi cum s-a schimbat ceva în suflet, cum vă simţiţi mai uşor şi mai liber. Sper că această senzaţie va înlocui folosul dubios al unui chilipir.

Este periculos să-i fotografiaţi pe copii şi să arătaţi pozele unor oameni străini.

Scanned with OKEN Scanner

Voi începe cu aceea că fotografiile se arată de obicei sau se dăruiesc numai oamenilor cunoscuţi îndeaproape şi care sînt bine intenţionaţi. Este cel puţin probabil să vă dea prin minte să împărtăşiţi micile bucurii cu colegul care mîine vă va turna sare în cafea, după care se va lăuda în gura mare la fumoar cu o asemenea ispravă. În mîinile persoanelor rău intenionate pozele noastre nimeresc arar şi astfel acuitatea problemei se diminuează considerabil.

Trebuie reţinut – deşi o reproducere de calitate a figurii omului fără-ndoială că are un anume potenţial energetic din cel al prototipului, totuşi legătura este extrem de slabă. Problema constă în aceea că un om viu, pe durata întregii vieţi se schimbă, se schimbă şi cîmpul lui energetic, potenţialul informaţional, iar fotografia conservă parcă starea unui anumit moment. Cam după un an schimbările sînt inevitabile şi nu mai poate fi vorba de nici o legătură.

Sursele spaimei „fotografice" sînt, înainte de toate în relaţie cu faptul că imaginea omului este folosită la modul cel mai larg în ritualurile magice din timpuri străvechi. Cea mai răspîndită metodică – înglobarea portretelor somităţilor în bancnote şi monede, cu energetica lor puternică, cu scopul de a conferi „trăinicie", soliditate finanţelor. Americanii tipăresc bani cu chipul preşedinţilor, englezii cu membrii familiei regale, noi cu profilul lui Ilici. Cum sînt figurile aşa şi banii. Un alt ritual magic cunoscut este tendinţa conştientă sau neconştientizată de a pune portretul celui pe care-l consideri modelul bun de imitat în propriul cabinet de lucru sau în camera de locuit. Energetica personalităţii model este mereu prezentă în încăpere, produce o influenţă stimulatoare, ajută la luarea deciziilor. Imaginea poate acţiona asupra omului, dar este cu totul evident că procesul invers nu-i posibil – ener-getismul portretului este constituit o dată pentru totdeauna. Portretul poate fi doar stricat, dar nu schimbat.

Nu v-aţi gîndit niciodată de ce monarhii antichităţii şi ai evului mediu îşi turnau cu atîta îndrăzneală profilul în monede fără să se teamă de deochi? Dar chiar pentru că asta este practic irealizabil! Persoana „încarcă" imaginea o dată pentru totdeauna şi orice legătură după acest moment încetează!

Întrucît cîmpul energo-informaţional al copilului şi al portretului său fotografic, într-un anume moment din timp sînt totuşi identice, există riscul ca după imagine să fie cunoscut viitorul apropiat al copilaşului şi să poată fi aranjate capcane. Desigur că un astfel de lucru nu se face din întîmplare de aceea există numai atunci cînd împotriva dumneavoastră lucrează direcţionat un vrăjitor puternic. Există foarte multe mijloace de a

Scanned with OKEN Scanner

opri astfel de căutări.

Nu developaţi şi nu realizaţi singuri fotografiile, comandaţile unui laborator foto. Pe film, pe lîngă cîmpul energetic al puştiului se va imprima şi alte informaţii privitoare la copil. Puneţi fotografia care nu vă mai trebuie la geam. Soarele va distruge într-o săptămînă toată informaţia „depăşită".

Şi în sfîrşit, cel mai simplu şi de nădejde mijloc: aveţi răbdare, aruncaţi poza pentru vreun an jumate undeva într-o ladă. În timpul acesta distanţa dintre micuţ şi vechea lui stare informaţională se va mări într-atît încît se va putea arunca sau distruge fotografia curajos fără teamă de urmări.

În încheiere – despre argumentul „de fier" al fotofobilor. Neofiţii în magic îşi amintesc cu plăcere de figurinele de ceară care se fac întru asemănarea cu victima pentru a fi străpunse cu ace, rupte şi supuse la tot felul de răutăţi magice. Prin urmare, aceste figurine pregătite pentru ritualuri sînt descîntate, botezate, cununate, spălate, se fac pentru ele documente – adică cineva se străduie să le identifice cît mai mult cu prototipul, în cîmpul spaţio-informaţional. Toate acestea nu au nici o legătură cu fenomenul fotografiei.

Părul tăiat, ca şi unghiile, trebuie strînse şi arse.

Este greu de crezut, dar singura fundamentare a acestui sfat straniu pe care s-a nimerit să o găsesc era simplă, pînă la naivitatea informatică: „Aşa fac ţiganii!"

Să începem cu faptul că părul şi unghiile sînt o parte despărţită dar vie a organismului nostru, şi conţin în măsură completă cîmpul nostru informaţional, chiar dacă nu atît de puternic, dar îl au. Prin unghiile tăiate sau părul tuns un vrăjitor de nivel nu foarte avansat are acces la organismul şi soarta dumneavoastră. Sîngele vărsat, părul şi unghiile tăiate formează o regretabilă portiţă lăsată de natură duşmanilor noştri pentru un atac energo-informaţio-nal cît de cît eficient, călcîiul lui Ahile al organismului.

Numai că nu trebuie ars nimic, este periculos. Focul, mulţumită acţiunii instantanee asupra obiectului, prin temperatura înaltă şi plasma ionizată, distruge complet orice structuri energetice organi-zate. Nu degeaba în toate timpurile vrăjitoarele şi vrăjitorii erau anume arşi – în felul acesta se distrugeau nu doar corpul, ci şi sufletul jertfei, blestemele trimise de ea şi aura întunecată a răului. Şi chiar vrăjitorii preferau să ardă înscrisurile cu descîntecele folosite şi obiectele trecute prin ritualurile magice. Dînd focului părul şi unghiile, vă distrugeţi o parte din propriul cîmp energetic.

Scanned with OKEN Scanner

săvîrşind o acţiune magică îndreptată spre dumneavoastă înşivă.

Cum să procedăm? Cel mai simplu este să aruncaţi în veceu resturile activităţilor igienice. Este adevărat, persoanelor sensibile asemenea gesturi s-ar putea să le provoace senzaţii neplăcute. Se pot îngropa – dar dacă sînteţi serios îngrijorat de un duşman care se pricepe la magie luaţi în seamă şi faptul că puteţi fi urmărit. O metodă de nădejde este să turnaţi peste păr şi unghii beton, să le lăsaţi în temelia unui imobil construit să dureze decenii, dar puţin probabil ca cineva să aibă chef să se strecoare în taină pe un şantier şi să arunce un pachețel în cofraj.

O soluţie interesantă a găsit un lucrător de la muzeul de etnografie din Sankt-Petersburg. Un vechi cercetător ştiinţific, etnograf, om sociabil ce a parcurs o jumătate din ţară şi a cunoscut, nu după ureche, un număr considerabil de vrăjitori şi şamani. Acest tovarăş îşi strînge toate unghiile şi firele de păr într-o cutie de tablă de la ceai şi o dată la cîţiva ani cînd se umple pînă sus pleacă într-o călătorie cu vaporul pe apă. Alegînd un loc mai adînc, savantul – semişaman al nostru îşi îneacă „comoara" strînsă şi apoi face pomeni fastuoase în restaurantul de pe vapor. Mulţi dintre cunoscuţi din croazieră au luat obiceiul să facă o serbare veselă din această procedură astfel comună.

Voi menţiona separat că nu întîmplător a fost aleasă o cutie de tablă – într-o sticlă părţile corpului vor fi închise faţă de lume pentru mii de ani, într-una de plastic practic pentru eternitate (în timpul nostru duhurile – djini vor fi ascunse chiar în plastic) în timp ce o cutie de tablă rugineşte în cinci-şase ani şi-şi eliberează prizonierii într-un vîrtej de viaţă ireversibil. Şi nici natura nu va fi poluată.

Botezul este o protecţie temeinică împotriva oricăror atacuri energetice.

Deşi botezul în sine este cel mai solid mijloc de apărare din cele existente, totuşi despre realizarea lui trebuie să vorbim în mod special.

Orice religie este o structură energetică organizată supraindividuală şi chiar suprastatală, ce garantează stabilitatea şi securitatea energo-informaţională a adepţilor ei, atît oamenilor luaţi separat cît şi statelor.

Religiile au apărut încă din timpurile primitive cînd înaintaşii noştri îndepărtaţi au chemat în ajutor, în momentele grele, pe defuncţii străbuni. Apoi oamenii au început să se întrunească şi să se roage, nu propriilor strămoşi, ci idolilor sau spiritelor. Într-o credinţă unitară, într-un clan unic s-a format o nouă structură care acumula energetica credincioşilor într-un întreg, capabil de o mult mai mare eficienţă în sprijinirea adepţilor săi decît un spirit sau mag luat izolat. Astăzi, în vremea irigaţiilor, a îngrăşămintelor

Scanned with OKEN Scanner

şi pesticidelor, Biserica conferă protecţie împotriva încercărilor forţelor malefice de a se amesteca în viaţa credinciosului, dăruieşte pace spirituală, permite alungarea stressului. Înainte duhurile şi idolii îndeplineau şi, dacă putem să ne exprimăm aşa, funcţii economico-naţionale. De exemplu, alungau seceta şi invaziile lăcustelor. Greu de crezut? Şi, totuşi, pînă în ziua de azi în Africa vrăjitorul care nu este capabil să aducă ploaia este decapitat. Dacă vrăjitorii n-au dispărut pînă acum înseamnă că ceva tot pot să facă, nu-i aşa?

Întrucît orice biserică este cu atît mai puternică, cu cît numără mai mulţi adepţi, iar cu cît este mai puternică cu atît garantează o mai bună protecţie în decursul mileniilor inevitabil s-a procedat la o comasare a religiilor, o concreştere şi spre secolul douăzeci au rămas cîteva, acoperind mapamondul. Energetica acestor monştri este formidabilă, susţinută de o serie de minuni săvîrşite de fiecare din Biserici, dar esenţa a rămas aceeaşi – puterea structurii de cîmp se realizează prin cantitatea şi sinceritatea credincioşilor.

Cu atît mai vizibilă este interrelaţia dintre credinţa enoriaşilor şi puterea structurii energetice în exemplul patriei noastre mult încercate.

Prin forţa condiţiilor istorice şi geopolitice lucrurile s-au constituit în aşa fel încît limitele răspîndirii credinţei preavoslavnice şi graniţele Rusiei practic au coincis de-a lungul secolelor, pacea în ţară fiind condiţionată de sănătatea Bisericii Pravoslavnice susţinută de populaţia Rusiei.

La începutul secolului douăzeci prin strădaniile Gaponilor şi Rasputinilor credinţa poporului în Sfînta Biserică s-a clătinat şi comuniştilor le-a reuşit o neverosimilă şi unică în istoria omenirii aventură: au construit în mod artificial o imitaţie a religiei, aşa-numitul „comunismul ştiinţific". Tovarăşilor de luptă ai lui Lenin le-a fost dat să „redirecţioneze" vectorul orientării energetice a poporului de pe credinţa pravoslavnică pe comunism, să nască o nouă credinţă, să creeze un nou cîmp-gigant, ce a adunat în el practic energetica întregii populaţii a ţării, aruncînd literalmente Uniunea Sovietică în sus, în dezvoltarea industrială şi ştiinţifică! În speţă, chiar esenţa religioasă a „comunismului ştiinţific" trezeşte ura pătimaşă a conducerii bolşevice faţă de credinţa pravoslavnică şi slujitorii ei.

Grecii antici spuneau: „Cînd nu l-i se mai aduc jertfe, zeii mor". Adevărul acestei afirmaţii îşi menţine actualitatea: pentru orice religie abnegaţia adepţilor este o problemă de supravieţuire.

Apartenenţa la orice biserică presupune susţinerea ei prin energetica manifestată în îndeplinirea unor ritualuri şi reguli stabilite. Aşa de exem-

Scanned with OKEN Scanner

plu, musulmanul este obligat să îndeplinească la ore fixe şi în mod regulat, ritualul rugăciunii, indiferent de condiţii. Măcar o dată în viaţă trebuie să ajungă la Mecca, nu are voie să bea alcool, să mănînce porc şi de asemeni carnea animalelor ucise într-un mod ce a încălcat prescripţiile Coranului, drept-credinciosul nu are voie să omoare cămile însărcinate şi oameni, chiar şi „necredincioşi".

Credinciosul pravoslavnic este obligat să poarte în permanenţă la gît o cruciuliţă. Creştinul trebuie să se spovedească regulat, să se împărtăşească, să ţină posturile şi sărbătorile, să se roage înainte de somn şi mîncare, să-şi facă cruce la vederea bisericilor sau altor sălaşuri sfinte.

Încălcarea acestor reguli este socotită ca ieşire din Biserică.

Orice religie se comportă destul de liniştit faţă de cei cu altă credinţă, este binevoitoare faţă de necredincioşi, îşi apără adepţii şi nu-i suferă pe eretici!

Am ajuns la esenţa problemei: trebuie botezat copilul? Nu există dubii, ritualul botezului formează o apărare solidă împotriva oricăror forme de atac energo-informaţional, împiedică invazia forţelor „întunecate". Dar sînteţi gata să ascultaţi în fiecare săptămînă predicile? Să vă mărturisiţi gîndurile şi gesturile? Să urmaţi postul? Să purtaţi mereu o cruciuliţă? Mai ales aceasta se adresează femeilor – veţi fi dumneavoastră de acord să păstraţi la gît firul subţire cu o cruciuliţă de argint, simplă chiar şi atunci cînd sînteţi îmbrăcată într-o rochie de seară cu umerii goi şi decolteul adînc?

Dacă nu, mai bine nu riscaţi! Cu bune intenţii veţi face din copil un eretic şi în loc de sprijin veţi primi doar neplăceri în plus. Biserica nu iartă trădarea: amintiţi-vă cum cad enoriaşii cîteodată în leşin, în biresică, sau se strîmbă de dureri de cap – toate sînt din aceste motive!

Fiindcă veni vorba, chiar de aceea sfaturile mele sînt pentru oamenii necredincioşi, adesea tranşant diferite faţă de cele pentru pravoslavnici.

Vreau să vă avertizez aici încă o dată relativ la primejdia amestecului din afară în energetica dumneavoastră: dacă tămăduitorul se dovedeşte a fi un eretic, în loc de a-l elibera pe copilul dumneavoastră de necazuri veţi primi un duşman puternic şi periculos.

Reţineţi: credinţa pravoslavnică nu-i recunoaşte pe vraci! Biserica este aptă să realizeze integritatea energeticii enoriaşilor fără nici un amestec din afară. Cînd extrasensul vorbeşte despre credinţa sa, se autointitulează creştin, uitaţi-vă la el mai atent.

Un maestru autentic, cinstit recunoaşte că oscilează la graniţa dintre Bine şi Rău, iar succesele lui sînt în mare măsură dependente de axul inte-

Scanned with OKEN Scanner

rior, de predispoziţia permanentă de a acorda ajutor aproapelui cît şi de influenţa forţelor universale şi în sfera întunecată şi în sfera luminoasă. Cunosc cîţiva oameni care în căutarea adevărului au nimerit întîi în sînul Bisericii, după care au părăsit-o. Trei din patru, ca să nu atragă nenorocirile pentru cei apropiaţi, au preferat să părăsească oraşul şi duc o viaţă de sihastru. Unul din ei, din nefericire, şi-a format o şcoală proprie.

Energetica generală a familiei

Sănătatea bebeluşului depinde în primul rînd de nivelul atît al propriului biocîmp cît şi de energetica generală a familiei. Menţinerea celei din urmă într-o stare optimă întîi de toate depinde de tată.

Din păcate, în primele luni de viaţă ale micuţului asupra mamei cade o sarcină mult prea mare. Sugarul cere atenţie şi ziua şi noaptea, trebuie hrănit, înfăşat, spălat. Şi încă, mama trebuie să facă treabă în casă; gătit, spălat, curăţenie...Uneori oboseala o face să uite cu ce nerăbdare îl aştepta pe copil, cum se mai bucura de venirea apropiată. Grija pentru copil se transformă într-o mare greutate de dus. Între bebeluş şi mamă apare o tensiune periculoasă. Aici şi este necesar ajutorul tatălui.

Am amintit deja că părinţii trebuie din timp în timp să-l ia pe copil în braţe, să-l facă să-şi perceapă propriile simţuri, să-l încredinţeze că este iubit de oamenii cei mai apropiaţi. Dar exact o astfel de atitudine merită şi mama copilaşului. Fie ca soţul s-o îmbrăţişeze, să se străduiască să-şi împartă energia cu ea: să-i atingă cu buzele gîtul sau ceafa şi să încerce să facă o expiraţie, dar nu cu aer ci numai cu căldură, căldură ce vine din regiunea plexului solar al pieptului, lîngă inimă. Un astfel de „tratament" trebuie executat măcar o dată pe zi.

Încă o capcană, cu totul imprevizibilă, le ameninţă pe acele familii unde totul este în ordine – îndestulare, părinţii se iubesc, puştiul începe să crească...

După cum se spune, cu binele te deprinzi repede: mama, care nu trebuie să se gîndească la pîinea cea de toate zilele spre fiinţă, uită uneori că pentru o astfel de bunăstare trebuie să munceşti mult. Ea nu ştie cît de greu îi este soţului la serviciu, în schimb simte cît de greu îi este acasă singură. Mama se învîrte de colo-colo – copilul, scutecele, mîncarea, curăţenia – şi îi lipseşte prezenţa iubitului, soţului, tatălui copilului ei. Şi cînd tatăl vine acasă foarte des în loc de bucurosul: „Ce dor mi-a fost de tine!", aude supăratul: „Pe unde umbli atît vreme?!"

Scanned with OKEN Scanner

Dragi bărbați, nu vă supărați pe soțiile voastre, le este într-adevăr greu și din pricina propriilor dificultăți le este greu să înțeleagă că stați la serviciu tocmai de dragul liniștii și îndestulării lor. Ele vă iubesc, doar că nu știu să-și exprime sentimentele. Fiți mai înțelepți și îngăduitori, nu le răspundeți dur mărind pata întunecată apărută în cîmpul energetic comun. Mai bine spuneți-le simplu: și eu te iubesc mult. Femeile vor să audă exact asta.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA UN AN ȘI JUMĂTATE LA TREI ANI

Atacul nepremeditat

Înspre un an și jumătate copilului îi apare primul strat energetic, primul și destul de firavul înveliș și în conformitate cu asta începe să i se modifice comportamentul. Formarea învelișului energo-informațional duce la prima conștientizare a propriei persoane. Copilul descoperă cu uimire că el nu este o parte a mamei, ci o ființă autonomă, capabilă de aceleași gesturi ca și părinții. Micul omul începe să-i copieze activ pe adulți – vrea să citească ziarul (sau măcar să stea în fotoliul tatălui ținîndu-l deschis în mîini), încearcă să îmbrace hainele părinților și încălțămintea, vrea să o ajute pe mama spălînd vasele sau pe tata, dînd cu ciocanul.

Fărîma de om se deplasează destul de convins prin apartament, apucă orice lucru la care ajunge și nu arareori devine victima celei mai periculoase forme de atac – atentatul energetic din partea părinților.

Un astfel de atac este cu deosebire grav prin aceea că puștiul s-a obișnuit să primească de la părinți sprijin și ajutor, un supliment de energie în clipa grea. Energetica micuțului este mereu deschisă pentru mamă sau tată, împotriva lor este cu totul lipsit de apărare.

În ce fel se petrece cel mai adesea atacul? Să luăm cazul cel mai răspîndit: intrați în bucătărie și vedeți că odorul dumneavoastră este deja aici și întinde mîna spre ceainicul ce dă în clocot pe foc. *„Nu e voie!!!"* țipați dumneavoastră și vă aruncați spre el. Copilul sare înapoi speriat și

Scanned with OKEN Scanner

plînge de groază. Îl luați în brațe, încercați să-l liniștiți dar el se îneacă în plîns, nu este în stare să înțeleagă de ce a sărit la el așa, cel mai iubit dintre oameni.

Să încercăm să analizăm ce s-a întîmplat. Ați încercat să vă apărați copilul, să-l salvați de la nenorocire, v-ați concentrat toată forța existentă pentru acest țel, ați exteriorizat-o în strigăt și gest. Totuși cui i-a revenit această lovitură concentrată? Ascultați-vă propriile simțuri interioare: iată, vă aruncați înainte, vă transmiteți spaima și ura față de posibila nenorocire în urletul „Nu e voie!!!"...Cui îi este destinat acest urlet? Asupra cui a ajuns atacul chemat să-l apere pe copil? Pe el a și căzut totul! Răstălmăciți în memorie acest eveniment. Ce ați aflat, cum i-a fost micuțului alături de dumneavoastră în acel moment?

Fiți atenți la impulsurile voastre energetice! Este o armă foarte puternică mai ales că loviturile sînt întotdeauna mai dureroase pentru cei apropiați decît pentru străini.

Metoda de control este condiționată în primul rînd de aceea că rațiunea umană este doar o parte infimă dintr-un sistem foarte complex numit organismul uman. Rațiunea este prevăzută de natură pentru stabilirea contactelor cu alți oameni, pentru relaționarea cu ei și coordonarea acțiunilor comune – rațiunea însăși este baza și garantul existenței societății omenești, dar sfera dirijării corpului și a energeticii depășește competențele ei. Într-o vorbire mai simplă înăuntrul nostru este încă unul care conduce problemele „interne", dar în caz de nece-sitate este gata să susțină rațiunea „exterioară" în conformitate cu ordinele primite de la ea. Este deajuns să indicați mental sau prin cuvinte (iată de unde se naște credința în puterea mistică a cuvîntului) direcția și sensul acțiunii restul îl va face organismul singur. În situația descrisă trebuia să exclamați „Ai grijă!" sau să-l preveniți: „Fierbinte!" Cu aceasta schimbați în subconștient orientarea atacului de pe copil pe acea primejdie care-l amenință.

Cuvintele „nu" și „nu este voie" poartă în ele o însemnată încărcătură negativă și utilizarea lor în comunicarea cu el nu este de dorit. Cunosc o mamă care pînă la trei ani nu i-a spus niciodată fiului său, cuvîntul „nu"! Sau îi explica de ce sînt riscante unele din gesturile lui, sau îi distrăgea atenția de la acțiunile nefavorabile. Toate obiectele prețioase sau periculoase erau, firește, îndepărtate din zona accesibilității lui.

Îi voi liniști pe adepții disciplinei: din păcate cei mai mulți dintre noi sînt foarte departe de o astfel de mamă și copilașul va auzi pînă la saturație tot felul de „nu..."-uri pînă și în cel mai banal dialog – mușchii se încordează, capul se dă spre spate, tonul se ascute. „Nu" este pentru orga-

Scanned with OKEN Scanner

nismul nostru declanşatorul, ultimul hotar înainte de un atac adevărat, fizic. Aşa s-a format încă din acele timpuri în care se vorbea mai puţin şi se punea mai degrabă mîna pe suliţă. „Nu" înseamnă că nu s-a putut ajunge la o înţelegere reciprocă şi este timpul să se pună în funcţiune pumnii. „A spus-o de parcă a tăiat-o" spune o cunoscută zicală. Ce doriţi să-i „tăiaţi" bebeluşului dumneavoastră? Străduiţi-vă să utilizaţi cît mai rar posibil cuvintele „Nu" şi „Nu-i voie", nu le irosiţi, păstraţi-le numai pentru un caz extrem.

„Copilul mănîncă prea puţin!"

A doua primejdie care-l ameninţă pe omul abia trecut de hotarul unui an şi jumătate este îndoparea. Sugarul în creştere mînca întotdeauna cu plăcere, numai să-i dai; îşi umple stomăcelul cu lapte şi adoarme pînă la gustarea următoare. Acum micuţul stă la masă împreună cu toţi, iar mama în cea mai mare parte a timpului duce muncă de lămurire şi îi pretinde:

„Mănîncă, mestecă, nu te juca, nu lăsa în farfurie". Problema principală, progenitura mănîncă prea puţin! Dar aşa stau lucrurile într-adevăr? Dacă copilul refuză mîncarea rămîne vioi şi vesel, se joacă plin de rîvnă şi face şotii, totul este în ordine, a primit atîtea calorii şi proteine cîteare nevoie!

Un vechi proverb persan spune: „Un singur om poate să ducă la apă un asin, dar o întreagă armată nu-l poate face să bea". Din nefericire cu ameninţări sau cu forţa, dar pe copil îl obligă să mănînce. Puţini se gîndesc la faptul că pentru digerarea - asimilarea hranei suplimentare este necesar să se cheltuiască tot atîtea forţe şi energie cît şi pentru asimilarea hranei indispensabile, dar cea „în plus" în cel mai bun caz nimeri în oliţă. În cel mai rău caz se va termina cu îngrăşare, slăbirea învelişului energo-informaţional şi de aici nu-i departe pînă la banalul dezechilibru metabolic.

Dragi părinţi, dacă vi se pare că puştiul mănîncă prea puţin îndepărtaţi-vă atenţia asupra mesei dumneavoastră s-ar putea ca dumneavoastră să mîncaţi prea mult. Hrana nu trebuie să fie în primul rînd multă, ci gustoasă să facă plăcere prin calitate, nu cantitate. Mai bine să mănînci o bucăţică nu prea mare de carne decît o farfurie de varză, o bucăţică de peşte şi nu un castron de cartofi. În vechime sfinţeau mîncarea sau măcar se rugau înaintea meselor mărind în felul acesta componenta informaţională a alimentelor. În zilele noastre nimeni nu mai emite o astfel de pretenţie dar se poate totuşi mări puterea de asimilare a hranei:

1. Fiecare aport de hrană trebuie să fie o mică sărbătoare (anume mică

şi nu un festin gastronomic). Străduiţi-vă să mîncaţi într-o cameră mare, nu să luaţi o gustare la bucătărie, folosiţi vase frumoase, şerveţele, dacă aveţi posibilitatea aşterneţi o faţă de masă, puneţi flori şi o muzică plăcută.

2. Simţiţi gustul mîncării! Luînd în gură un dumicat nu vă grăbiţi să-l înghiţiţi şi să-l luaţi pe următorul – ţineţi bucăţica pe limbă, mestecaţi-o bine, încercaţi să-i înţelegeţi gustul descriind senzaţiile în cuvinte, imagini, să o ţineţi minte.

3. Nu vă leneviţi să nu urmaţi sfaturile date mai sus! Vă asigur, aşa veţi avea nevoie de mai puţine alimente şi mîncarea va fi mai gustoasă, dar şi stomacul va crea mai puţine probleme.

Erori grave

Al treilea loc în ordinea necazurilor pentru puşti, oricît ar fi de straniu, îl ocupă preocuparea părinţilor pentru sănătatea lor. Cea mai periculoasă credeţi-mă, este călirea.

Dacă aţi şti ce multe aşa-numite „foci" (morse) cu energetica temeinic demolată se adresează terapeuţilor după ajutor! Uneori încă vioi, alteori deja abia mai ţinîndu-se de această parte a existenţei, ei încearcă să susţină cu vehemenţă că felul de „călire" adaugă sănătate oamenilor! Este supărător că mulţi îl mai şi cred, şi-l cred numai pentru că acţiunea fatală asupra organismului prin scăldatul în copcă practic nu poate fi decelată cu ochiul liber. Cel care se sfîrşeşte din cauza narcoticelor slăbeşte, miroase urît, îi tremură mîinile, pielea îşi schimbă culoarea, ochii capătă o strălucire pătimaşă nesănătoasă – omul se descompune sub privirea tuturor, în timp ce demolarea energeticii „focii" se petrece încet şi inobservabil pentru cei din jur.

Atunci ce-i atrage pe oameni la stilul „focă"? Posibilitatea de a cheltui pentru plăceri zilnice, de rutină, rezervele pentru cazuri de excepţie ale organismului! În acel moment cînd „superman-ul" se aruncă în apa glacială, organismul lui se luptă cu o hiperrăcire, se salvează de la o moarte iminentă, scoate „banii albi pentru zilele negre" şi măreşte brusc potenţialul energetic al biocîmpului. Subiectiv, acest lucru se resimte ca un aport de vitalitate, de ridicare a moralului, ca o stare de uşoară euforie, claritate a gîndurilor – forma atenuată a unei injecţii cu morfină. Omul repetă saltul a doua zi, apoi încă şi încă şi nu mai există drum de întoarcere. Lipsit de rezervele pentru cazuri speciale organismul slăbeşte, starea generală se înrăutăţeşte iar metoda de revitali-zare, de recăpătare a dispoziţiei

Scanned with OKEN Scanner

suflctești este una singură, copca (spărtura).

Fără discuție la o scurtcircuitare zilnică de la un puternic impuls energetic biocîmpul se stabilizează, cele mai multe boli se îndepărtează - dar cu ce preț! Sînteți gata să plătiți cu zece ani din viață pentru a vă feri de guturai?

O dată una din „focile" venite la mine după ajutor a început să-mi explice că scăldatul în apă pe orice vreme este deja benefic prin aceea că îl întoarce pe om la natură. Adică străbunul nostru nu putea să stea în nopțile reci sau iarna și toamna în locuințe calde, trebuia să se ducă după hrană și pe ploaie și pe ger, să se arunce după vînat în apa de gheață sau să stea la pîndă între nămeții de zăpadă. N-am stat la discuții, ci pur și simplu am luat o foaie de hîrtie, l-am invitat să se așeze lîngă mine și să calculeze cu cît îi prelungește viața fiecărei ființe acest „mod sănătos de a trăi".

Veverița de pădure trăiește în natură doi-trei ani. În cușcă circa șapte ani. Concluzia: „modul sănătos de a trăi în natură îi scurtează viața de vreo două ori. Porumbelul de oraș trăiește liber tot doi-trei ani. Sub lacăt mai mult de zece ani. Reiese o diferență triplă. Vrabia sălbatică nu supraviețuiește un an (în medie șapte luni). În captivitate atinge șapte ani. Concluzia – de zece ori.

La sfîrșitul calculelor convorbitorul s-a dat bătut. Utilizarea de către animalele sălbatice a propriilor rezerve energetice arar, după împrejurări, le scurtează viața de cîteva ori. Dar ce se va întîmpla dacă „ne vom da pinteni" în fiecare zi?

Credeți că exagerez? Întrebați-l pe oricare din cunoscuții „focă", cum se simt,e dar nu cînd iese din apă, ci într-o seară caldă de vară cînd nu a reușit să scoată apă din fîntînă, iar dușul este de mult scos din uz. Cînd trebuie să se culce „cald", fără scalde și frecări cu zăpadă. Apar aici și durerile articulare și insomnia și amețelile. Și „baia rece" îi trebuie deja nu de dragul sănătății, ci din nevoie ca măcar pentru puțin timp să-l lase în pace toate bubele.

Se-nțelege, copilul dumneavoastră nu-și va petrece toată viața în blănuri și cizme, trebuie să-l obișnuiți cu diferențele de temperatură, dar : băile reci să fie de douăzeci și cinci de grade, minim douăzeci! Băile de aer la temperatura camerei! Expunerea la ger fără îmbrăcăminte două-trei minute nu mai mult! Singura excepție: un salt în apă sau zăpadă după o baie de aburi încinși. În acest caz corpul este în asemenea măsură „pompat" cu energie și căldură încît eliminarea unei mici cantități nu va fi nocivă.

Scanned with OKEN Scanner

Călirea nu este deloc singurul mijloc de a-i face rău copilului cu cele mai bune intenţii. Odată mi s-a adresat mama unei fetiţe de trei ani. Tînăra femeie s-a plîns că fetiţa în ultima vreme a devenit agresivă, neascultătoare, încearcă să se bată cu părinţii, doarme prost, se comportă nervos. Cum se întîmplă des în astfel de cazuri cea care a născut-o a suspectat-o de deochi.

La o primă privire s-a constat diminuarea biocîmpului, aura slabă, azurie. O curioasă combinaţie cu aspectul de copil bine hrănit. Am început să întreb prin ce locuri se duce copila, cu ce se ocupă şi am auzit cu groază ce face: gimnastică ritmică, canto, aritmetică, abecedar, desen şi limba engleză! Pentru nivelul de trei ani al copilului să se bată şi să nu vrea să asculte este o reacţie de apărare cu totul firească. A trebuit să iau partea fetiţei.

Asemenea bătaie de joc faţă de copii este numită, nu se ştie de ce, grija pentru dezvoltarea lor. Care dezvoltare? Ce legătură are aritmetica şi abecedarul cu dezvoltarea copilului? El trebuie să înveţe să-şi stăpînească trupul, energetica, limba, să se orienteze în lumea înconjurătoare în culorile, mirosurile, sunetele ei. Să înţeleagă ce este util şi ce neplăcut; cum să se orienteze pentru a nu se pierde, cum să-şi recunoască mama şi tatăl. Ce folos de pe urma aritmeticii şi ortografiei? Îi va folosi pe urmă la şcoală. Dar ce contează pentru adolescentul (puberul) de paisprezece ani dacă a învăţat literele la trei sau la şapte ani? A învăţat să socotească la patru sau la doisprezece? Avansul în instruire dobîndit cu atît dificultate oricum va fi nul la momentul terminării şcolii.

Ideea instrucţiei timpurii nu este deloc nouă şi coboară pînă la perioada întemeierii civilizaţiei europene – perseverenţa cu care părinţii şi profesorii se grăbesc să-i aducă pe copii la cunoştinţele considerate de ei, adulţii, cele mai necesare este demnă de o utilizare mai bună şi nu rareori le rămîne urmaşilor ca un monument al prostiei omeneşti.

Astfel în Evul Mediu filozofia lui Aristotel era considerată la fel de importantă ca astăzi matematica şi iată că în Anglia secolului al XVI-lea pentru instruire şi educaţie se întrebuinţa o carte foarte utilă: „Secretul secretelor lui Aristotel" al unui oarecare William Capland ce o recomanda micuţilor de trei ani în calitate de „foarte bună". Putem să ne închipuim cu ce dispreţ îi privea acest autor înţelept pe părinţii ce le permiteau copilaşilor să fugă, să se veselească şi să recite sonate mici şi versuri simple! Alt scriitor pentru copii din secolul al XVI-lea Witkin de Word în cartea sa pe care a intitulat-o „înţeleptul de trei ani" îl imploră pe puştiul de trei ani: „Spune, progenitură înţeleaptă, cum sînt alcătuiţi norii?" (se

Scanned with OKEN Scanner

subînţelege un răspuns cu povestirea creaţiei lumii prin Dumnezeu).

De fapt am cîteodată senzaţia că adulţii detestă felul plin de bucurie în care receptează copiii mici şi chiar Chaucer, un narator excelent a fost capabil să scrie special pentru micuţul său un incredibil de plicticos „Tratat despre astrolab".

Puţin mai tîrziu, în timpul puritanismului războinic, fiecare părinte încerca să facă din copil un bigot, o mincopie a cucernicului William Penn. Cărţile cele mai folositoare pentru un prichindel de trei ani erau considerate, în acele timpuri, reflecţiile sepulcrale despre moarte, iar în calitate de ediţie tipică pentru copii putea fi numită „Simboluri pentru copii" de James Janway, „Despre sfîrşitul lipsit de durere şi prealuminat al multor copilaşi plăcuţi lui Dumnezeu".

Versurile pentru copii se tipăreau atunci în tiraj larg. Iată, de exemplu, „Prevenirea pentru o bună fetiţă" (în traducerea lui Kornei Ciukovski):

„În oglindă de privesc,
Că-s frumoasă eu zăresc
Ademenitor îi trupul meu
Dat de bunul Dumnezeu
Dar amar mi-e gîndul,
Că-n iad îi vine rîndul.

Sau iată un dialog dintr-un manual tipărit în SUA, Prima carte pentru citire :

„ — Îţi va fi bine în iad?
Mă vor chinui cumplit.
Dar cu cine va trebui să trăieşti acolo?
Cu legiunile de diavoli şi miriadele de păcătoşi.
— Îţi vor aduce ei consolare?
Nu, dar este de înţeles că-mi vor spori chinu-rile infernale.
Dacă ajungi în iad, multă vreme vei suferi acolo?
Veşnic".

(Blanch şi Whiks, Literatura şi copilul, New York, 1935)

Ei, cum vă place? Exemplele din vechime au fost prezentate aici pe larg pentru ca partizanii contemporani ai educaţiei timpurii a copiilor să se poată privi dintr-o parte. Să-i lipseşti pe copii de copilărie este o deprindere, din nefericire, veche, iar importanţa aritmeticii actuale se deosebeşte de importanţa construcţiei lumii la Aristotel numai prin aceea că noua generaţie de părinţi încă nu a avut timp să evalueze importanţa revoluţionară a fizicii cuantice pentru evoluţia ulterioară a omenirii.

Scanned with OKEN Scanner

Recunoaşteţi simplul adevăr! Copiii noştri suportă chinurile cu instrucţia ultratimpurie dintr-un singur motiv: pentru ca tata şi mama să se poată lăuda în faţa prietenilor: „A mea are numai trei ani, dar deja ştie să citească!"

Mai mare daraua decît ocaua! Aproape nici unul dintre celebrii copii – minune nu a reuşit să facă ceva consistent în viaţă. Toţi înspre douăzeci de ani sînt întrecuţi de „mediocrii" liniştiţi. Energia „arsă" în copilărie, chinurile tocitului, spaima de nemulţumirea părinţilor, aşternutul ud, nervozitatea, biocîmpul slăbit – toate degeaba.

Întorcîndu-mă la fetiţa de trei anişori, voi spune să spre beneficiul ei putea fi doar „engleza". La vîrsta ei anume învăţarea unei limbi intră în partea cu dezvoltarea firească.

Cum se poate înlătura corect energia negativă

O situaţie aparte este aceea în care părinţii ţipă intenţionat la copii, îi ceartă, le fac reproşuri sonore. Puţin probabil ca astfel de oameni, ce se uită la copii ca la un rău necesar, să se intereseze de această carte, dar dacă şi dumneavoastră v-aţi surprins cu astfel de ieşiri încercaţi să înţelegeţi un adevăr simplu: copilul învaţă, cunoaşte lumea şi cînd greşeşte nu trebuie să fie certat ci să i se explice în ce constă necazul. Voi părinţii sînteţi singura lui protecţie şi sprijin în universul nostru complicat şi el are o nevoie acută de dragostea dumneavoastră, mai mult decît de hrană, apă şi căldură. Dragostea dumneavoastră pentru micuţ este singura lui şansă de supravieţuire. Cînd, în loc de blîndeţe, dă peste ţipete şi înstrăinare, lumea copilului se năruie, pentru el are loc o mică moarte.

Să-ţi verşi mînia pe oameni- pe oricare – nu este admisibil! Nu numai că aduce daune celor din jur, dar în primul rînd, vă distruge propria energetică, vă aruncă din noosfera generală a oamenilor, vă restructurează starea interioară pentru agresivitate şi opoziţie faţă de toţi şi toate. Într-o astfel de stare este foarte, foarte greu de trăit. Trîntiţi uşile, spargeţi vasele, aruncaţi cu scaunele – dar în nici un caz nu aruncaţi cu informaţia negativă formată în dumneavoastră în fiinţe vii şi cu atît mai mult în membrii familiei dumneavoastră! Este uşor şi la îndemînă să distrugeţi o familie – s-o reconstitui, e mai greu decît să-l învii pe Lazăr.

Dacă nu vă puteţi abţine deloc plecaţi într-o altă cameră şi strigaţi acolo din toate puterile. Ajută foarte bine: dînd frîu liber sentimentelor

Scanned with OKEN Scanner

dumneavoastră, detensionîndu-le într-un gest simbolic precum strigătul, împuşcaţi cu energia negativă în aer, în gol, acolo unde ea nu poate dăuna nimănui (spargerea vaselor şi trîntitul uşilor sînt tot gesturi-simbol doar că energia se „împuşcă" într-un obiect concret, material).

Concluzia finală: orice gest-simbol aduce o uşurare, problema constă doar în ce distrugeri lasă după sine. Cale mai îngrozitoare şi de nereparat sînt cele din suflet. Tot restul se poate drege.

Condiţia principală a gestului-simbol este sinceritatea actului. Dacă ţipaţi la bucătărie nu pentru dumneavoastră, ci pentru a-i arăta soţului cum vă supăraţi pe el nu veţi avea nici o uşurare. Energia negativă sau va rămîne în dumneavostră distrugînd energetica dinăuntru sau alege un moment şi răbufneşte asupra celor din jur.

La prima vedere omul care se închide undeva şi urlă în gura mare arată nefiresc, stupid. Totuşi, să ne amintim cît de des şi natural erup din noi cuvintele unui vocabular anormal cînd facem o descoperire neplăcută sau pur şi simplu ne strivim un deget. Sensul adînc, sacru, al expresiilor de mamă constă anume în aceea că direcţionează energia negativă spre încălcarea interdicţiilor formale, salvînd prin aceasta adevăratele valori. Se consideră că nu este decent să pronunţaţi cu voce tare astfel de expresii şi cheltuind energia născută din încălcarea normelor decenţei, irosind-o, „împuşcînd" cu ea resimţim o uşurare. Cînd potenţilaul energetic negativ se dovedeşte a fi prea mare, cu o murmurare înceată a expresiilor moderne nu scapi, pentru compensare, fireşte, trebuie o acţiune demonstrativă şi o abatere mult mai însemnată de la normele de comportament.

În cele din urmă spargerea vaselor nu poate nici ea fi numită abatere de la norme, totuşi efectul reglator al unor astfel de gesturi a devenit unanim recunoscut încît în Franţa, de exemplu, se vinde de mult veselă ieftină special pentru a fi spartă în momentele de proastă dispoziţie.

Învăţaţi să-i protejaţi pe oamenii apropiaţi dumneavoastră de erupţiile energiei dumneavoastră negative, este cu mult mai de folos în prevenirea bolilor decît orice vitamine şi medicamente luate la un loc.

Toată perioada, de la un an şi jumătate pînă la trei ani, poate fi numită în existenţa umană cea mai liniştită şi lipsită de primejdii: puişorului are deja propriul cîmp energetic, continuă totuşi să se găsească practic tot timpul sub „acoperirea" părinţilor; începe să se conştientizeze ca persoană, dar gesturile lui în principal sînt imitative şi nu apar conflicte deosebite cu părinţii; ştie deja să meargă, să recunoască pînă şi oamenii abia văzuţi, se cere la oliţă, reţine cîteva din primejdii şi încearcă să le evite – adică nu mai depinde în asemenea măsură de atenţia adultului, este capabil să se

Scanned with OKEN Scanner

ferească singur, dar părinţii sînt oricum aproape şi în felul acesta apărarea este dublă. Singurul, se poate spune, risc, eroare sau atac neintenţionat poate veni din partea părinţilor, fapt tratat cu deosebită atenţie în capitolul pe care tocmai l-aţi citit.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA TREI LA ȘAPTE ANI

Cum se poate stabili nivelul de dezvoltare a copilului

Către vîrsta de trei ani se încheie formarea celui de al doilea strat energetic. Acest lucru este semnificat printr-o nouă schimbare în percepția de sine a copilului: dacă înainte se considera la fel cu tata și mama și-i imita în toate, acum începe să se perceapă autonom, cu dorințe proprii.

Figurativ vorbind, de la un an și jumătate pînă la trei ani copilul a descoperit cu bucurie „pot să fac la fel ca ceilalți!", dar acum se evidențiază o susținere a propriei persoane pe principiul „vreau să fie al meu!" în afară de asta apariția celui de al doilea strat al biocîmpului îi conferă bondocului încredere în propriile forțe în intangibilitatea lui și în capacitatea de a se descurca în toate de pe lume, iar de aici apariția agresivității.

Trebuie semnalat imediat că o anume agresivitate este normală. Capacitatea de a se apăra de o primejdie externă, iar în caz de nevoie, de a ataca există în orice ființă vie. Cu trecerea timpului agresivitatea se trans-

Scanned with OKEN Scanner

formă în tendința de a atinge un țel propus, de a cunoaște invizibilul, de a-și asuma un risc în vederea unui rezultat, de a-și apăra propria demnitate.

Aici apare întrebarea: care agresivitate este „normală" și care în exces? Să stimulăm sau să căutăm un mijloc de a diminua? Dar pe părinți cel mai mult îi interesează în general cît de corect se dezvoltă odorul lor, dacă are devieri psihice, întîrzieri în dezvoltare. Crește neliniștea anume după trei ani, cînd modificarea de caracter este cu deosebire vizibilă. Expun un test foarte simlu, care vizează exact perioada de viață a copilașului în timpul apariției celui de al treilea strat energetic, de la trei la șapte ani :

Este ușor să-l faceți pe copilul dumneavoastră să rîdă?
Plînge mai rar de trei ori pe săptămînă?
Are prieteni, se poartă frumos cu el?
Se joacă bucuros cu prietenii?
Își iese rar „din fire"?
Trebuie să îl supravegheați în permanență?
Face noaptea pipi în pat?
Se duce la culcare fără mofturi?
Îi lipsește deprinderea de a-și suge degetul sau de a se smiorcăi des?
Îl puteți lăsa undeva singur fără teama că se va pune pe plîns?
Este lipsit de spaimele copilărești?

Dacă ați răspuns la toate întrebările cu „da", așa ceva nu poate exista, fiindcă puștiul dumneavoastră este ideal în mod nefiresc pentru viața reală și este mai mult ca sigur că vă amăgiți în unele privințe. Dacă ați răspuns cu „da" la cinci întrebări sau puțin mai multe – copilul dumneavoastră este cu totul normal. Pe măsură ce copilașul crește se pot modifica unele lucruri, la unele întrebări veți începe să răs-pundeți cu „nu", la unele cu „da", însă în cazul unui echilibru bun, în general, nu aveți de ce să vă neliniștiți.

Grădinița: o nouă tranșă de riscuri

Oricît de îngrozitor ar suna pentru părinți, dar dezvoltarea fiziologică și energetică naturală a copilului îl împinge spre o nouă etapă de viață: este timpul să „zboare din cuib!" Asta nu înseamnă că micuțul trebuie alungat de lîngă dumneavoastră! Este suficient pur și simplu să nu-l împiedicați iar el convins de trăinicia învelișului energetic dublu, de puterile și posibilitățile lui, va pleca singur „să cunoască lumea". Această tendință, nu rare

Scanned with OKEN Scanner

ori duce la faptul că bondocelul excesiv de curajos şi încrezător în sine, dar nu suficient de experimentat, se rătăceşte şi trebuie căutat vreme îndelungată, cu disperare. Din fericire societatea a creat deja de mult compromisul capabil să satisfacă tendinţa noii generaţii spre autonomie şi să-i asigure securitatea. Denumirea unei astfel de invenţii este: grădiniţa.

Pe omul sărit de pragul de trei ani este obligatoriu să-l dai la grădiniţă: aici învaţă să facă cunoştinţă, să se împrietenească şi să ia decizii fără să stea cu ochii pe adulţi, învaţă să fie în contact cu cîmpuri energo-informaţionale străine şi să-şi conserve propria stabilitate, să înveţe să reflecte primele atacuri (întrucît ele vin de la congeneri, forţele în general sînt egale şi nu există un pericol serios), învaţă să respecte legile mediului socio-uman şi să-şi înfrîneze dorinţele, fără asta nu se poate în viaţă, nu este vorba de aritmetică şi caligrafie.

Cu toate acestea, plecînd la grădiniţă copilul iese de sub tutela adulţilor şi pentru el începe o nouă tranşă de risc. Merită să vă gîndiţi la toate acestea din timp şi să luaţi măsuri pentru a-i feri pe copii.

Cum să alegeţi grădiniţa? În primul rînd se-nţelege, este cazul să verificaţi care din localurile din raza dumneavoastă sînt în zona patogenă şi care în cea activă energetic.

Îmi asum riscul de a prezenta un exemplu de influenţă a unei anumite „zone" asupra omului: după observaţiile mele sectorul cel mai activ energetic din oraşul de pe Neva vine în partea de sud a fortăreţei Petropavlovsk. Ironia sorţii a făcut să fie în timpurile ţariste plasată acolo închisoarea politică. Şi aşa, dacă vi se iveşte prilejul să vizitaţi ravelinul Alekseevsk fiţi atenţi la datele din biografiile deţinuţilor. Toţi cei care au petrecut în spatele zidurilor mai mult de trei ani au murit nu mai devreme de nouăzeci de ani ca vîrstă. Interesantă coincidenţă, nu-i aşa?

(Din fericire, cea mai geopatogenă zonă a oraşului se găseşte în Parcul Victoriei din Moscova, nimeni nu trăieşte acolo constant şi nu există mărturii demne de încredere despre sănătatea oamenilor din acest loc.)

Puştiul va trebui să-şi petreacă la grădiniţă cam trei ani şi alegerea merită să fie făcută cu responsabilitate. În primul rînd, faceţi un tur al instituţiilor din care va trebui să alegeţi. Locurile nefaste se văd adesea cu ochiul liber - plante schilave, ofilite, mirosuri neplăcute, pur şi simplu o senzaţie de antipatie în suflet, toate sînt semne ale zonelor patogene. Pentru o convingere deplină puteţi să trasaţi harta sectorului pe o foaie de hîrtie mare şi să treceţi pe ea o „crăcană".

După ce aţi ales grădiniţa într-un loc benefic, vizitaţi-l, încercaţi să

Scanned with OKEN Scanner

faceți cunoștință cu viitoarea educatoare a copilașului. Ascultați-vă percepțiile. Dacă nu vă place noua cunoștință mai bine să nu-i încredințați copilul. Cel mai simplu este să-l luați pe micuț cu dumneavoastră și să-i priviți reacția. Sensibilitatea copiilor nu este încă diminuată de logică și de normele culturale. Dacă educatoarea le place înseamnă că totul e în regulă!

Neplăcerile cu grădinița se pot ivi și după ceva vreme de la prima zi de frecventare. Rețineți: omuleții mint mult mai rar decît adulții. Dacă puștiul se plînge, se sclifosește, nu vrea să se ducă cu copii – aveți încredere în el. Mai bine schimbați grădinița sau grupa fără un motiv vizibil decît să mutilați personalitatea propriului copil. În primele luni, pînă ce caracterul relațiilor cu noile cunoștințe nu s-a stabilizat sînt posibile încercările de atac; pînă cînd energetica puștiului nu a învățat încă să reflecte eficient atacurile din afară utilizați un mijloc vechi, de nădejde: acul de siguranță. Este de dorit s-o prindeți astfel încît să nu se arunce în ochi (sub căptușeală) înăuntrul buzunarului. Cumpărați mai bine cinci bucăți dintr-o dată și schimbați-le cu rîndul, expunîndu-le pe cele „obosite" pe pervaz sub razele soarelui. În prima săptămînă este preferabil să schimbați acele zilnic, apoi o dată la două zile, apoi la trei și așa pînă ce termenul de „lucru" al fiecăruia ajunge de o săptămînă. După aceasta puteți să vă dispensați de protecția suplimentară, bazîndu-vă pe experiența acumulată de prichindel într-o măsură suficientă.

Pe lîngă atacurile în linie dreaptă și nu foarte periculoase ale congenerilor copilul poate fi amenințat de impactul cu entități energetice organizate atît din planul întunecat cît și din cel luminos. În plus, pe lîngă locurile de plimbare se pot ivi oameni puri interesați direct în utilizarea energeticii accesibile a copiilor. Ce să opuneți unor asemenea forme de atac?

Mijlocul cel mai simplu și temeinic – să vă adresați pentru susținere structurilor de putere gloală. După cum s-a amintit, orice religie este gata de obicei să sprijine un copil nevinovat împotriva căutărilor forțelor întunecate chiar dacă micuțul nu este adeptul ei. În calitate de protector se poate coase pe hăinuță sau cămășuță o formă de pește sau se poate lipi (în ultima vreme nu se știe de ce se păstrează tăcerea asupra faptului că simbolul străvechi al creștinismului este peștele, nu crucea. Crucea este un simbol al suferințelor primite de Fiul Domnului pentru păcatele noastre).

Imaginea unui peștișor mic și simpatic nu va strica, ci va decoara îmbrăcămintea, nu poate fi pierdută ca o cruciuliță, nimeni nu-l va trage de șnur sau nu-l va cere ca să se joace, jucăria strălucitoare o aplicație nu poate fi înghițită. Chiar dacă sînteți ateu, un om care nu crede din princi-

Scanned with OKEN Scanner

piu în nimic, cu ce vă poate incomoda un asemenea adaos la îmbrăcămintea copilului?

Aducînd copilul de la grădiniţă trebuie să-l dezbrăcaţi imediat şi să-i spălaţi mîinile şi faţa. Este util să vă amintiţi de rămurica de ienupăr sau pelin pe care ar fi bine s-o agăţaţi lîngă uşa de la intrare (nu uitaţi să le schimbaţi în fiecare an, iar pe cele vechi să le ardeţi!). Dacă în casa dumneavoastră există o pisică sau un cîine urmăriţi-le comportamentul. Cînd vor începe să scîncească fără motiv sărind din calea nu se ştie cui, să dea din coadă sau dimpotrivă să urle în loc pustiu sînt avertismente reale că în casă a pătruns o entitate energetică oarecare. Pravoslavnicul în faţa acestui „loc pustiu" trebuie să-şi facă cruce şi să spună o rugăciune, „necredinciosul" va trebui să execute în întregime procedura de purificare a încăperii.

După ce copilul dumneavoastră „a zburat din cuib", în prima jumătate de an este de dorit ca de cîteva ori pe lună să verificaţi amplasarea zonelor patogene şi active. Dacă sînt stabile pe locurile lor puteţi renunţa la verificări.

Deprinderea copilului cu autoapărarea energetică

Am vorbit despre mijloacele de apărare a casei împotriva posibilelor poluări energetice care s-ar putea agăţa de micuţul dumneavoastră în speranţa utilizării biocîmpului său încă pur, bazîndu-se pe slaba opoziţie a copilului. Totuşi, sarcina de bază a părinţilor este să-l înveţe pe copil să se apere singur.

La trei, patru şi chiar şapte ani este foarte greu să îi explici micuţului omuleţ în ce fel se produc atacurile energetice, ce înseamnă „să te acoperi cu un capac de sticlă" sau „să-ţi pui o oglindă drept scut", cum să-ţi mobilizeze propria energetică pentru apărarea de posibilele atacuri. S-ar părea că situaţia s-a blocat, părintele ar trebui să-şi însoţească urmaşul pînă pe la paisprezece ani şi să „etaleze un dispozitiv de apărare", dar din fericire asemenea probleme stau numai în faţa omului contemporan, dar au fost cunoscute şi de strămoşii noştri înde-părtaţi. Şi străbunii au reuşit să elaboreze o metodică neobişnuit de simplă, dar cu totul eficientă.

Să vorbim despre „istorioare". Ozeniştii adoră să-l pomenească pe amiralul turc Piri Reis din anul 1513, care, răpit, după ei, de extratereştrii, a fost dus în Cosmos, a văzut de acolo Pămîntul şi pe urmă la întoarcere a

Scanned with OKEN Scanner

realizat o hartă a globului pămîntesc. Tare aş vrea să cred, dar aruncînd o privire asupra hărţii încep să mă roadă îndoieli tulburi: doar nu putea să vadă amiralul de la înălţimile cosmice insulele Ţara Regina Maud, ele sînt în Antarctida ascunse de multe mii de ani sub un linţoliu de gheaţă. Asta pe de-o parte, pe de alta, continentul antarctic este împărţit de amiral în două de o strîmtoare largă a cărei existenţă n-a fost confirmată de cercetările recente. Înseamnă că extratereştrii n-au putut să-i dea o astfel de hartă: vădit, este o informaţie falsă! Nici măcar nu li se poate atribui „omuleţilor verzi" o intenţie rea; aceste informaţii nu prezintă nici o valoare practică pînă în ziua de azi (numai una ştiinţifică).

Se naşte o concluzie elementară: amiralul n-a zburat nicăieri, toate acestea sînt fantezii. Dar harta alcătuită prin metode mult mai prozeice, cu erori cu totul scuzabile pentru acele vremuri, a fost asezonată cu istorioara despre răpire pentru o mai mare autenticitate.

Povestioare mai tîrzii se pot întîlni deja la Vladimir Dal'.

„Mergea ţăranul cu căruţa şi calul s-a oprit de-o dată fără să se mai mişte din loc! Nu era nimic de făcut! Se uită el, iar în căruţă stătea un om. Ţăranul îl întrebă : „Cine şi de unde eşti?" Acela tăcea. Se uită ţăranul, iar în loc de picioare avea acela copite! „Păi tu eşti dracul! " a exclamat ţăranul. La acestea omul s-a pus pe rîs şi a dispărut. De îndată şi calul s-a pornit trăgînd căruţa de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat."

„Mergea ţăranul şi dintr-o dată văzu că-i vine în întîmpinare o huidumă. Aici calul s-a ridicat în două picioare ca înţepat şi, nici înainte, nici înapoi. Iar huiduma spuse: „Vrei o bomboană?" şi-i întinse mîna. A luat ţăranul bomboana şi a desfăcut hîrtiuţa: înăuntru era căcat (nu poţi exclude cuvintele dintr-un cîntec, în creaţia orală rusească cadourile diavolului s-au dovedit întotdeauna a fi excremente de om)! Huiduma s-a pus pe rîs, ţăranul s-a uitat şi i-a văzut coarnele! Aici huiduma a dispărut şi calul a pornit-o imediat din loc".

„Mergea băieţelul pe stradă şi văzu deodată o sanie (troikă) arătoasă, cu cai şi din ea îi făcea cu mîna un negustor lat în umeri: „Vino cu mine îţi dau o masă gustoasă şi te duc acasă". Se urcă băieţelul în sanie şi iată-l în odaie cu o masă plină de mîncăruri înaintea lui. Mîncă băieţelul, a băut şi se pomeni iar în stradă. Vine acasă şi vede că părinţii lui, în chip de ne-nţeles, deveniseră nişte zdrenţăroşi bătrîni, pe el nu-l recunoşteau şi-i spuneau că fiul lor a dispărut cu douăzeci de ani în urmă şi nimeni nu-l mai văzuse".

Dar iată cîteva mai actuale:

„Doi oameni se întorceau cu „moskviciul" de la casa de vacanţă şi

Scanned with OKEN Scanner

realizat o hartă a globului pămîntesc. Tare aş vrea să cred, dar aruncînd o privire asupra hărţii încep să mă roadă îndoieli tulburi: doar nu putea să vadă amiralul de la înălţimile cosmice insulele ţara Regina Maud, ele sînt în Antarctida ascunse de multe mii de ani sub un linţoliu de gheaţă. Asta pe de-o parte, pe de alta, continentul antarctic este împărţit de amiral în două de o strîmtoare largă a cărei existenţă n-a fost confirmată de cercetările recente. Înseamnă că extratereştrii n-au putut să-i dea o astfel de hartă: vădit, este o informaţie falsă! Nici măcar nu li se poate atribui „omuleţilor verzi" o intenţie rea; aceste informaţii nu prezintă nici o valoare practică pînă în ziua de azi (numai una ştiinţifică).

Se naşte o concluzie elementară: amiralul n-a zburat nicăieri, toate acestea sînt fantezii. Dar harta alcătuită prin metode mult mai prozaice, cu erori cu totul scuzabile pentru acele vremuri, a fost asezonată cu istorioara despre răpire pentru o mai mare autenticitate.

Povestioare mai tîrzii se pot întîlni deja la Vladimir Dal'.

„Mergea ţăranul cu căruţa şi calul s-a oprit de-o dată fără să se mai mişte din loc! Nu era nimic de făcut! Se uită el, iar în căruţă stătea un om. Ţăranul îl întrebă : „Cine şi de unde eşti?" Acela tăcea. Se uită ţăranul, iar în loc de picioare avea acela copite! „Păi tu eşti dracul! " a exclamat ţăranul. La acestea omul s-a pus pe rîs şi a dispărut. De îndată şi calul s-a pornit trăgînd căruţa de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat."

„Mergea ţăranul şi dintr-o dată văzu că-i vine în întîmpinare o huidumă. Aici calul s-a ridicat în două picioare ca înţepat şi, nici înainte, nici înapoi. Iar huiduma spuse: „Vrei o bomboană?" şi-i întinse mîna. A luat ţăranul bomboana şi a desfăcut hîrtiuţa: înăuntru era căcat (nu poţi exclude cuvintele dintr-un cîntec, în creaţia orală rusească cadourile diavolului s-au dovedit întotdeauna a fi excremente de om)! Huiduma s-a pus pe rîs, ţăranul s-a uitat şi i-a văzut coarnele! Aici huiduma a dispărut şi calul a pornit-o imediat din loc".

„Mergea băieţelul pe stradă şi văzu deodată o sanie (troikă) arătoasă, cu cai şi din ea îi făcea cu mîna un negustor lat în umeri: „Vino cu mine îţi dau o masă gustoasă şi te duc acasă". Se urcă băieţelul în sanie şi iată-l în odaie cu o masă plină de mîncăruri înaintea lui. Mîncă băieţelul, a băut şi se pomeni iar în stradă. Vine acasă şi vede că părinţii lui, în chip de ne-nţeles, deveniseră nişte zdrenţăroşi bătrîni, pe el nu-l recunoşteau şi-i spuneau că fiul lor a dispărut cu douăzeci de ani în urmă şi nimeni nu-l mai văzuse".

Dar iată cîteva mai actuale:

„Doi oameni se întorceau cu „moskviciul" de la casa de vacanţă şi

Scanned with OKEN Scanner

deodată mașina s-a oprit și n-a mai putut fi pornită nicicum. Au văzut atunci pe drum un bărbat cu statură uriașă, acoperit de blană, cu un cap deformă ciudată și cu mîinile atîrnînd mai jos de genunchi. „Dar ăsta-i «omul zăpezilor»! a exclamat unul din ei. Auzind glas omenesc bărbatul a cotit-o și s-a afundat în pădure, iar mașina a început să funcționeze și ei au plecat mai departe."

„Soții Serghecv înaintau pe șosea în lungul căii ferate cînd peste mașină a căzut o lumină puternică, mașina s-a oprit brusc și n-a mai dat nici un semn de viață. În același timp pe calea ferată s-a oprit un tren electric. Femeia s-a uitat pe fereastră și a văzut nu mult deasupra în aer un disc întunecat radiind o lumină stinsă. După cîtva timp OZN-ul a zburat, automobilul și-a reluat funcționarea și trenul a plecat liniștit mai departe".

Nu are rost să continuăm: cu astfel de povestioare sînt astăzi pline ziarele.

Istorioarele reunesc patru indici de bază: în ele nu se petrece nimic îngrozitor, nimeni nu moare, nimeni nu este supus torturii, eroii principali rămîn întotdeauna întregi și nevătămați. Povestioarele nu-l sperie pe copil! Totuși, evenimentele ce se petrec în ele sînt neplăcute – nu tragice, nu înfricoșătoare, dar neplăcute. Evenimentele descrise sînt absolut incredibile, ele nu se pot petrece în viață în nici un fel de condiții. Și, în sfîrșit, conținutul istorioarelor este simplu și pe-nțeles, ele sînt elementare și accesibile.

Existența povestioarelor în decursul a cel puțin jumătate de mileniu poate fi considerată ca un argument cu greutate ce demonstrează utilitatea unui astfel de instrument pentru educarea copiilor de vîrstă preșcolară. Principalul constă în comoditatea întrebuințării: ele trebuie povestite pur și simplu. Ascultînd cîteva astfel de istorii copilul primește cea mai necesară informație: el află că în viață se poate întîmpla orice; că nu merită să se sperie de fapte neașteptate, dar trebuie să fie pregătit pentru lucruri neplăcute; că oricum mai devreme sau mai tîrziu se termină totul cu bine. În realitate, un copil prelucrat cu „snoave" nu intră în panică într-o împrejurare necunoscută, ci manifestă o vigilență asumată prin care își comută organismul și cîmpul energetic, dacă nu pe apărare măcar pe predispoziția de respingere a atacului.

Nu are nici un rost ca puștiul să fie inițiat în toate detaliile funcționării biocîmpului sau în particularitățile construirii comunității sociale, îi este de-ajuns să știe principalul: nu fi încrezător în oamenii și obiectele necunoscute!

Nu mă pot abține să nu repovestesc o snoavă auzită într-o grupă

Scanned with OKEN Scanner

pregătitoare de la grădiniță.

„Se juca un băiețel în nisip și deodată se apropie de el un nene mare și-i spune: „Vino cu mine, tatăl tău m-a rugat să te duc acasă cu o mașină mare, frumoasă". Băiețelul s-a bucurat că va fi plimbat cu mașina și s-a dus cu nenea, dar s-a uitat și a văzut că din altă parte se apropie de locul de joacă mama și tata. Atunci băiețelul s-a speriat a început să-l muște pe nene de mîini și să țipe: „Nu te cunosc!" Toți trecătorii au început să se oprească și să întrebe: „încotro îl tîrîți pe băiețelul acesta necunoscut?" Nenea s-a speriat, l-a lăsat pe băiețel, s-a prefăcut într-un șobolan mare și negru și a fugit în subsol".

Trebuie să recunoașteți, este cel mai autentic mod de a-l instrui cum să se comporte în cazul tentativei de răpire.

Locuri de plimbare

Acum puștiul dumneavoastră este ca un om mare, pleacă dimineața de-acasă și se duce la „serviciu" – acumulează cunoștințe și experiență pentru viața viitoare, învață să facă relații, să contacteze și să se împrietenească. Firește are „zile de odihnă" cînd rămîne cu dumneavoastră, părinții lui, și merge cu dumneavoastră la plimbare. Acum nu se mai urcă în cărucior, nu vă ține de mînă, ci are pornirea s-o ia razna la fugă, să aleagă direcția de deplasare, să umble prin tufișuri sau printre copaci. Apare spontan întrebarea – care locuri sînt nocive pentru a te găsi în ele și care benefice?

Între locurile purtătoare de energie negativă se numără gropile de gunoi, cimitirul; albiile uscate ale rîurilor și pîrîurilor, plopiștea – ele absorb energia. Alegerea rutei plimbărilor ar fi bine să ocolească astfel de sectoare... dacă n-ar fi cîțiva „dar".

Prichindelul în creștere cunoaște lumea și aflarea locurilor ce poartă o energie „rea" este tot atît de necesară ca și informația despre existența „oamenilor răi". Este mai bine să-l țineți departe de gropile de gunoi – întîi din considerente de securitate fizică (mai simplu vorbind ca să nu cadă, să nu se lovească), dar o vizită la cimitir nu strică. Nu este de dorit să intrați imediat pe teritoriul lui – mai bine să fiți prin apropiere fără să vă concentrați atenția în mod special asupra mormintelor din vecinătate, dar urmărind comportamentul micuțului. Dacă bondocul amuțește, întoarce capul încercînd să înțeleagă de unde vine spre el o senzație stranie, trebuie să-i explicați pe scurt că alături este un loc unde odihnesc oamenii ce și-au

Scanned with OKEN Scanner

trăit toată viaţa pînă la sfîrşit şi să-l duceţi undeva mai departe. Dacă influ-
enţa cimitirului nu este resimţită de copil îl puteţi atunci plimba pe la mar-
gine, numai să nu vă adînciţi! ţineţi-vă la hotarul locului înfrînînd porni-
rile de veselie ale copilului.

Reţineţi, în zona cimitirului energetica este crescută şi micul om
poate să nu înţeleagă că ea este destinată pentru fiinţele ce trăiesc în lumea
noastră fiind chiar dăunătoare (apropo, energetica mărită a cimitirelor îi
atrage foarte des pe adepţii „tărîmului întunecat", acolo rămîn să locuiască
mulţi dintre oamenii fără casă ca şi animalele fără stăpîn). Daţi un exem-
plu personal de bună comportare terminînd brusc cu glumele la intrarea în
cimitir, calmaţi pornirile copilului dumneavoastră. Copilaşul va înţelege
destul de repede că cimitirul nu este locul cel mai potrivit şi va începe să
respingă energia specifică unor astfel de locuri.

Nu-i duceţi pe copii la cimitir pînă nu v-aţi convins că au început să
reacţioneze adecvat la aura proprie unor astfel de locuri! Dacă în viaţa
dumneavoastră s-a întîmplat o nenorocire nu-i implicaţi pe copii pînă nu
vor fi pregătiţi s-o primească. Din păcate mormintele celor apropiaţi sînt o
parte de neînlăturat a vieţii noastre şi trebuie să le formaţi o atitudine
corectă faţă de situaţie.

Plopiştea şi văile uscate sînt locuri binecunoscute ca fiind vampiri.
Dar o asemenea celebritate proastă încă nu înseamnă că trebuie să fugiţi de
ele ca dracul de tămîie.

Copilul dumneavoastră are deja două straturi energetice în întregime
şi temeinic formate, se constituie şi al treilea, şi este îndeajuns de bine pro-
tejat de atacurile energoinformaţionale mărunte care se produc în viaţă.
Dar cercul de cunoscuţi şi locurile prin care se găseşte au crescut ca număr,
energetica suportă influenţe exterioare se murdă-reşte, aura nu mai
străluceşte cu albeaţa iniţială despre care se spune: „Curată ca un prunc
nou-născut".

Natura cu diversitatea ei are o dragoste egală şi faţă de fiinţele
„întunecate" şi faţă de cele „luminoase" şi a prevăzut un antidot pentru
fiecare nenorocire: aflîndu-vă alături de plantele-vampir sau nimerind
într-un loc ce soarbe energia vă pierdeţi întîi stratul superficial, cel mai
poluat al biocîmpului! Stratul de suprafaţă al învelişului energetic este în
acelaşi timp şi „de lucru", o parte aflată în permanentă regenerare a
„coconului" energetic. O pierdere parţială de energie este prevăzută în
ciclu vital, este absolut inofensivă, dar permite totodată însănătoşirea aurei
îndepărtarea părţii nocive. Exemplul cel mai viu şi la îndemînă poate fi
simbioza dintre noi şi cele mai banale lipitori de baltă numită pompos

Scanned with OKEN Scanner

„medicinală". Sugînd o parte din sîngele şi murdăria (stricăciunea) adunate în locurile tumorilor sau infecţiilor prin aceasta contribuie la însănătoşirea generală a organismului.

Dacă pe copil îl tentează să se plimbe pe sub plopi sau în albia unui rîuleţ secat nu trebuie să-l împiedicaţi – se prea poate să fie atras instinctiv ca să-şi curețe murdăria. Este necesar să urmăriţi numai ca prichindelul dumneavoastră să nu se joace prea des prin aceste locuri, depăşind timpul şi măsura.

Sportul şi yoga

Foarte des, la vîrsta preşcolară, copilaşii nime-resc în mrejele antrenorilor de sport. Nu, autorul nu are nimic împotriva educaţiei fizice, dar orice lucru este util organismului numai pînă cînd produce neplăcere. De îndată ce în loc de bucurie apar graficele antrenamentelor, dietele, lucrul pentru rezultat, puteţi să vă luaţi gîndul de la utilitatea sportului. Pînă şi celor mai norocoşi reprezentanţi marele sport le lasă moştenire nu atît medalii cît fracturi, luxaţii, întinderi, sterilitate şi alte asemenea „satisfacţii", nemaivorbind de rezervele de energie cheltuite în zadar.

Pînă şi sarcinile fizice medii sînt departe de a fi inofensive – statistica lipsită de părtinire ne arată că oamenii care fac sport trăiesc cu patru-cinci ani mai puţin decît cei care se ocupă de munca intelectuală. Aşa încît dacă la bătrîneţe veţi începe să căutaţi cu ce să vă ocupaţi timpul – scrierea memoriilor pentru urmaşi sau alergatul pentru păstrarea sănătăţii, aveţi în vedere că longevitatea va fi asigurată tocmai de prima variantă şi nu de a doua. La urma urmelor Homo sapiens sapiens înseamnă „omul raţional", nu „muscular".

Pentru a nu enumera fiecare pervertire în mod separat voi semnala un simptom general, ce caracterizează obiceiurile nefaste pentru sănătate: sînt obiect de reclamă zgomotoasă şi frecventă, asimilate cu panaceul tuturor bolilor, bătrîneţii, singurătăţii şi mai au puţin şi devin drumul către nemurire, deşi în cea mai mare parte se dovedesc a fi întocmai invers.

Să luăm drept exemplu yoga, de care nu mai sugarii nu au auzit. Acest sistem de autotortură este adesea pomenit în calitate de cale dură dar temeinică pentru însănătoşirea organismului. Doar că se uită a se aminti că urmînd-o omul de obicei nu mai atinge nici vîrsta mijlocie: să zicem Vivekananda al cărui nume a fost auzit de oricine, măcar în treacăt, a murit la treizeci şi nouă de ani, Shankara la treizeci şi doi de ani şi numai marele

Scanned with OKEN Scanner

Rama-Krishna a reuşit să o ducă pînă la cincizeci. Iar avînd în vedere patima sinceră a orientalilor de a exagera s-ar putea ca cifrele de mai sus să fie puţin cam exagerate.

După cum mărturisea un cunoscut yoghin rus, laureat al cărţii recordurilor Guinness, Aleksandr Potapov: „Ei (yoghinii) pot totul sau aproape totul, dar uite că nu trăiesc mult".

Simplificînd mult situaţia, voi spune că omului îi este atribuită pentru toată viaţa o rezervă strict determinată de energie şi de îndată ce ea a fost consumată – prezenţa pe această parte a existenţei se termină. Longevitatea poate fi conferită numai de o soartă liniştită fără acte eroice şi eforturi excesive, refuzul dietelor şi acţiuni criminale pentru eli-minarea zgurei, dar totodată abţinerea de la excesul alimentar şi medicaţia nejustificată. Doar că nu trebuie să cădeţi în extrema cealaltă şi să vă transformaţi viaţa într-o continuă odihnă, pe divan, în faţa televizorului: încetarea schimbului energetic cu lumea înconjurătoare duce la acumularea în biocîmp a informaţiei negative şi omoară organismul.

Prevăd reacţii de protest ce converg spre citatul bine cunoscut: „...Mai bine să te saturi o dată cu sînge cald, decît să mănînci toată viaţa mortăciuni".

Poftim, vă rog! Mutilaţi-vă şi congelaţi-vă pe înălţimi de neatins, ucideţi-vă cu metoda Hata sau înecaţi-vă în copcă numai nu susţineţi că acesta este drumul către sănătate! Dacă pentru dumneavoastră este mai important să trăiţi un an, dar plin de emoţii tari decît zece ani în linişte este alegerea dumneavoastră, nu este cazul să-i trageţi după dumneavoastră şi pe alţii cu atît mai puţin prin intermediul înşelătoriei. Cineva vrea să moară spectaculos, însă altcineva vrea să-şi vadă strănepoţii şi străstrănepoţii. Fiecare cu destinul lui.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA ŞAPTE LA PAISPREZECE ANI

Şcoala: măsuri de apărare pasive şi active

După apariţia celui de-al treilea strat energetic în fapt copilul se compară cu adulţii după aptitudinile intelectuale da, chiar se compară. Dacă ne pare ca şi înainte copil fără minte se explică prin insuficienţa cunoştinţelor, experienţei dar nicidecum prin insuficienţa dezvoltate a cîmpului energoinformaţional sau a minţii. După cum spunea Confucius: „Multa cunoaştere nu adaugă înţelepciunii”.

Acum copilul nu va mai pieri în condiţii dificile. Mai mult decît atît, foarte mulţi copii după apariţia celui de al treilea strat energetic se simt în asemenea măsură încît părăsesc casele sau familiile proaste şi se îndreaptă către o viaţă independentă. Şi supravieţuiesc, deşi nu este de dorit pentru nimeni o astfel de soartă.

În fond nu ararcori copiii pleacă în căutarea aventurilor după ce au văzut destule filme sau sub impresia unei cărţi captivante. Apoi sînt prinşi la celălalt capăt al ţării şi returnaţi părinţilor neconsolaţi.

Scanned with OKEN Scanner

Prea multă încredere în sine şi independenţă au nu rare ori urmări nefaste şi copilul, crezîndu-se un om deştept şi experimentat îşi pierde vigilenţa proprie unui copil corect educat şi devine jertfa „magului întunecat". „înţeleptul" de nouă-zece ani la întîlnirea cu un om necunoscut nu-şi mai declanşează „poziţia de apărare", nu-şi mai încarcă biocîmpul pentru respingerea atacului extern. De ce să te temi de un bătrîn cerşetor inofensiv sau de o bătrînică obosită? şi chiar o astfel de „inofensivă" bătrînă poate să aibă nevoie de energie vitală sau chiar şi cîmpul informaţional (o slăbiciune neaşteptată, pierderea cunoştinţei, coma – şi ghiceşte după aceea de unde a apărut, să zicem, diabetul dacă nimeni din familie nu a fost vreodată bolnav de aşa ceva).

Apărarea împortiva unor astfel de atacuri spontane trebuie prevăzută pe două direcţii: pasivă şi activă. Aplicarea măsurilor pasive de apărare se complică în mod considerabil de intelectul deja format al copilului. De acum nu-şi va mai pune ascultător hăinuţa cu peştişorul cusut cu dragoste sau nu va mai permite să i se prindă de căptuşeală un ac de siguranţă, de acum va începe să declare că desenul ăsta este „pentru fete" sau că „aşa ceva nu se mai poartă astăzi".

Explicaţia directă, ce şi pentu ce este, nu duce la nimic; imediat vor începe experimentele „aşa va fi de ajutor, aşa nu", „cu asta nu mi-e frică să merg la cimitir, cu asta mi-e cam urît". Să acţionaţi trebuie sub acoperire (să-i coaseţi o iconiţă sfinţită sub căptuşeala hainei să-i picuraţi pe poala cămăşii sau pe tivul pantalonilor o picătură de ceară dintr-o lumînare de biserică), ca şi deschis, găsind actelor dumneavoastră o explicaţie sănătoasă: piatra zodiacală, protectoare, s-o montaţi într-un breloc pentru chei de exemplu; cumpărîndu-i o scurtă modernă să o alegeţi în aşa fel încît imprimeul să cadă în cruce. Dîndu-i copilului un ac de siguranţă spuneţi-i că îi va fi de folos dacă îşi va rupe ceva. Acul, după o săptămînă-două, se va „murdări", efectul lui va înceta într-un schimb energetic normal, dar dacă într-una din zile copilul va trebui să iasă din casă obosit sau slăbit după boală – acul va fi uşor de înlocuit repede şi inobservabil cu unul „proaspăt". Aplicarea altor măsuri de securitate pasivă după şapte ani este prea puţin eficientă, întrucît din punct de vedere magic omul s-a maturizat şi Biserica nu mai activează pentru apărarea „unuia din afară", totuşi prin atributele credinţei, obiectele sfinţite acţionează în mai mare măsură opresiv asupra structurilor energetice străine şi acelea preferă oricum să se ferească de astfel de elemente.

Elementul activ al apărării se reduce la dispoziţia copilului pentru o apărare fermă (hotărîtă). O minte dezvoltată ca a unui copil refuză

Scanned with OKEN Scanner

enunțurile directe și timpul snoavelor pleacă în trecut, în schimbul lor vin poveștile. Probabil că fiecare a auzit la școală despre domeniul creației populare, dar despre instrucția de tip comun pe care o au ca funcție poveștile, nu se vorbește, de ce oare? Tocmai din ele își lua omul în proces de maturizare deprinderile comportamentului de bun-simț (civilizat): „întîi încălzește baia, așează masa și abia pe urmă pune întrebările", afla că nimic nu se obține simplu și pe degeaba: „șapte perechi de cizme de fier a tocit, șapte pîini de fier a mestecat"; primea încredințarea că orice dușman, chiar și cel nemuritor poate fi învins: „în rățușcă e un ou, în ou - un ac, iar în vîrful acelui ac – moartea Scheletului Nemuritor".

Basmele te învață fără insistențe că și celei mai urîte Mume a Pădurii trebuie să i te adresezi cu „bunicuțo" și atunci în loc de închisoarea Scheletului Nemuritor poți conta pe o plapumă caldă și mai primești dimineața și ghemul călăuzitor (dar dacă te păcălește, atunci poți să o pui pe șmechera babă pe lopată și-în cuptor cu ea); că forța întunecată se poate preface în orice, poate înșela, vicleni, poate să se dea drept bună și folositoare; că în întîmpinarea Răului trebuie să ieși întotdeauna cu sabie și suliță și atunci vei învinge.

Basmele nu sînt doar considerabil mai comlexe și mai rafinate, dar trezesc empatia, puștiul se imaginează Ilia Murameț ieșind la luptă cu Spurcatul, probează în minte platoșa și retează capetele cu un paloș greu. Dacă vă amintiți în ce mod se realizează tehnica apărării „geam" veți înțelege imediat toată eficiența unui asemenea exercițiu de imaginație.

Acum dacă bătrînelul ieșit în cale i se va părea copilului straniu memoria îi va sufla fără întîrziere despre Scheletul Nemuritor, iar imaginația îi va îmbrăca platoșa și-i va pune în mînă arma: cîmpul energetic se va restructura în forma corespunzătoare și orice mag întunecat, îmi permit să vă asigur îl va lăsa în pace și va pleca să caute o pradă mai ușoară.

Repet încă o dată: să-i provoci un rău cu adevărat unui om normal, sănătos poate numai un mag puternic cu o înaltă calificare și numai în cazul unei acțiuni dirijate. În practica mea așa ceva nu s-a întîmplat încă. Cîteodată numai, fac pozne niște neofiți ce-și închipuie că sînt Suveranii Răului, dar și aceia își fac mai mult rău lor înșiși.

Un caz aproape anecdotic s-a petrecut cu un băiat de șaisprezece ani care a reușit să realizeze o formulă destul de inofensivă (putea să fie și mai rău) pentru îndeplinirea dorințelor. În principiu, magul proaspăt făcut știa că în calitate de poruncă se va percepe fiecare gînd, dar i s-a părut plictisitor să înceapă activitatea vrăjitorească cu disciplina gîn-dirii. Dimineața după un experiment reușit băiatul s-a speriat în drum spre școală că va

Scanned with OKEN Scanner

alunecа pe scară şi în consecinţă a numărat cu şezutul toate treptele. În cursul zilei la întîlnirea cu o fată a început să se teamă că va face un pîrţ şi a petrecut cîteva ore în mijlocul unui nor de miasme. Pînă acasă l-au muşcat de şase(!) ori cîinii, iar mai tîrziu spre seară, în propria cameră i s-a părut că vede ceva cu totul straniu într-un colţ întunecos şi de acolo brusc s-a ivit aşa ceva încît băiatul şi-a petrecut noaptea pe treptele catedralei Nikalski, iar în dimineaţa următoare s-a botezat în ritul pravoslavnic. Anume din astfel de tineri convinşi de existenţa reală a forţelor întunecate se nasc creştinii autentici fervenţi – ei nu scapă nici o slujbă şi nu uită niciodată să se spovedească.

Să ne întoarcem la poveşti. Cunoaşterea lor tre-buie să înceapă obligatoriu cu cele populare, nu cu cele culte! Poveştile populare sînt făcute anume pentru copilul ce creşte prin părţile noastre între cîmpiile şi pădurile noastre, lîngă rîurile şi lacurile noastre. Duhurile pădurilor şi ale apelor, Muma Pădurii în bordeiul pe ghiară de găină – sînt simboluri ale lumii înconjurătoare, sufletele naturii personalizate (reînsufleţite). Principiile exacte ale influenţei subiectelor din poveşti asupra conştiinţei încă nu sînt foarte clare, dar nimeni nu mai contestă că anume în ele se păstrează chintesenţa conştiinţei fiecărui popor! Pericolele şi succesul, înfrîngerile şi victoriile – totul este în ele echilibrat astfel încît să se obţină efectul maxim. Nici unul dintre autori nu a reuşit vreodată aşa ceva şi nici nu va reuşi.

Vi se poate părea că în atitudinea mea faţă de creaţiile folclorice simple există o exagerare, dar gîndiţi-vă singuri – strămoşii noştri au trăit în această lume cu toate zonele ei energetic active şi patogene mii de ani, iar sute de ani s-au împotrivit adepţilor ştiinţei întunecate – care în vechime erau de departe mai mulţi, deoarece acum majoritatea covîrşitoare a potenţialilor vrăjitori se realizează în ştiinţă sau medicină – şi cu toate acestea au crescut şi s-au dezvoltat nu mai puţin reuşit! Un rol foarte mare în victoria asupra forţelor întunecate îi aparţine ştiinţei de a le instrui pe generaţiile în creştere repede şi calitativ, furnizînd cunoştinţele în parte voalat, în parte simplificat, în parte sub formă de joacă. Cînd la şcoală în locul tocitului prostesc va fi înlocuit cu ortografia sau istoriile vesele despre geometria neeuclidiană (şi chiar aşa va fi!), programa gimnazială va putea fi comasată în cam trei ani, iar nivelul de cunoştinţe se va ridica de cîteva ori.

Basmele culte fiind destul de inofensive trebuie citite copilului după cele populare, cînd puştiul a asimilat vreo douăzeci-treizeci de istorii „de-ale sale", ulterior ele pot fi citite alternativ.

Creaţiile realizate de genii ca Astrid Lindgren sau Alan Aleksander

Scanned with OKEN Scanner

Milne sînt o pregătire pentru viitorul comun al omenirii, ele sînt pătrunse de bunătate şi iubire pentru orice de pe lume. Majoritatea producţiilor literaturii contemporane promovează o deschidere sinceră spre o lume lipsită de primejdii, luminoasă, iar basmele ruseşti – abilitatea de a te apăra. Reunindu-le îl pregătiţi pe copil pentru o viaţă complexă, dar departe de a fi mereu mortal de primejdioasă sau perfectă. Poveştile populare ale altor comunităţi umane sînt prevăzute pentru cu totul alte condiţii de existenţă! Este alt univers! În nici un caz nu trebuie date copiilor noştri pînă la vîrsta de doisprezece-paisprezece ani! Alcătuite de populaţii pentru alte regiuni ale Pămîntului ele pot deforma regulile obligatorii pentru o supravieţuire firească, normele de comportament. Exemplu: noi îl avem pe Ionică cel prost, al treilea fiu, în Asia de Mijloc eroul principal este al nouălea fiu (surorile nu se numără). Aşa, încetul cu încetul se formează părerea despre numărul optim de copii într-o familie! Pentru noi eroul principal al poveştilor este un fiu de ţărani, în Europa – cizmar sau croitoraş, în răsărit – negustor sau vagabond, în Japonia – pescar. Iar aceasta este o ordine a priorităţii ca importanţă a unei meserii sau alteia! Despre poveştile celor „O mie şi una de nopţi" este în genere mai bine să păstrăm tăcerea – citindu-le şi adulţii roşesc uneori. Pînă şi atitudinea faţă de natură se poate modifica fix pe dos şi „fricosul suriu" (cenuşiu) al nostru în percepţia africană despre lume este cel mai viclean (cutezător) dintre animale!

Fiecare popor îşi aşează în copii propriile valori şi norme: amestecînd metode diferite de educaţie în perioada formării personalităţii riscaţi să obţineţi un rezultat în întregime negativ.

În decursul ultimilor şapte ani de copilărie copilul acumulează repede informaţia, o repartizează în creierul său pe sertare, asimilează, pune în funcţiune – şi aminteşte tot mai mult prin gîndire de un om adult, raţional. Trei-patru ani şi poveştile ca mijloc de formare rămîn în urmă. Acum ele sînt nimic altceva decît producţiile artistice care pot fi interesante sau nu prea, cît despre pericolele cîmpului energetic i se poate vorbi copilului direct şi fără echivoc. În această perioadă important este nu doar să-l înveţi pe copil să-şi păstreze propria energetică, dar şi să-l previi asupra autostăpînirii în situaţiile complicate, să-l înveţi să se abţină de la atacuri în relaţiile cu cei din jur, indiferent de atitudinea faţă de interlocutori.

Schimbările ce se petrec în corp şi conştiinţă la apariţia ultimului, celui de-al patrulea strat al cîmpului energetic sînt legate nu de modificările intelectului, ci de adăugarea la el a unor interese naturale de neocolit odată cu începutul maturizării sexuale. Pe la paisprezece ani cu copilul dumneavoastră se poate vorbi de la egal la egal, să-i expuneţi

Scanned with OKEN Scanner

temerile dumneavoastră sau pretenţiile comportamentale. Cînd copilul înţelege că este considerat un om întreg, normal nu mai are de ce să se autoconfirme în proprii ochi şi nu mai face o cantitate enormă de prostii şi greşeli care îi sperie într-atît sau îi şochează pe mulţi taţi şi mame.

De s-ar fi născut copilaşul dumneavoastră în antichitate sau în Evul Mediu, fiul dumneavoastră ar fi fost considerat deja un ostaş, iar fiica numai bună de măritat (dacă n-ar fi fost deja nevasta cuiva). În Grecia Antică copii de paisprezece ani stăteau umăr la umăr cu taţii şi bunicii în aceeaşi falangă, în Rusia aşteptau vrăjmaşii pe cîmpul de luptă, iar congenerele lor conduceau gospodăria şi aşteptau să devină mame. Kneazul Aleksandr la şaisprezece ani a devenit cneaz de Novgorod, iar patru ani mai tîrziu şi-a cîştigat numele de Nevski şi renumele de apărător al credinţei pravoslavnice.

A trecut multă vreme de atunci şi treptat volumul de cunoştinţe indispensabil omului pentru viaţa cea de toate zilele a crescut în aşa măsură încît asimilarea lor se face nu numai pînă la maturizarea deplină dar şi mult după asta. Paradoxul civilizaţiei industriale este că omul poate avea deja propriii copii, dar el este considerat tot copil. O asemenea ruptură între starea cîmpului energo-informaţional şi comportamentul impus din afară nu a putut să nu ducă la îmbolnăviri periculoase ale mediului social şi aceste afecţiuni au apărut...

Spre profundul meu regret, magii, fermecătorii şi vrăjitorii, atacurile conştiente (premeditate) şi neintenţionate nu sînt pe departe singurele pericole ce-l ameninţă pe copil în faţa porţilor lumii adulte. Găsindu-şi o portiţă în apărarea trainică a societăţii, forţele întunecate au învăţat să se unească şi să atace. Armele contemporane create de ele sînt capabile să sfărîme cea mai trainică apărare energetică şi să distrugă complet o personalitate umană. Arma se numeşte: sectarismul.

Sectele – structuri energetice cu energetică negativă

Pentru a înţelege esenţa unor astfel de formaţiuni trebuie să ne întoarcem la înţelesul de „Biserică".

Orice religie, după cum am amintit, este o entitate energetică puternică născută din unirea deliberată a biocîmpurilor umane pentru apărarea împotriva influenţelor energetice şi naturale nefaste. Biserica îşi îndeplineşte cu onestitate datoria de secole: ce cataclisme naturale au

reuşit să evite strădaniile ei n-o să aflăm niciodată, dar în lupta cu ceea ce astăzi se obişnuieşte a fi numit stress, succesele se văd cu ochiul liber. Biserica le dăruieşte oamenilor liniştea în faţa eternităţii prin promisiunea vieţii veşnice; ea îndepărtează chinurile conştiinţei izbăvind de păcate; ea conferă încredere în propriile forţe primind spovedania sau criticînd faptele credincioşilor. Trăinicia Bisericii este o garanţie specifică a existenţei sociale şi împreună cu ea a viitorului copiilor şi nepoţilor noştri, ea este ca o ancoră în felul ei, ca un trunchi de stejar ale cărui ramuri pot să se legene oricît în vînt, dar baza rămîne oricum neclătinată de mii de ani.

Societatea se-ntîmplă să fie supusă modei, ea este aruncată dintr-o parte în cealaltă, de la inactivitatea generală în anticamera sfîrşitului lumii (pe care Patriarhul a trebuit să-l dezmintă personal) la munca în continuu, de la revoluţia sexuală la apatia totală. Astăzi Papa de la Roma trebuie să protesteze împotriva predării deprinderilor (orelor) sexuale în şcoli şi a largii utilizări a mijloacelor anticoncepţionale, în vreme ce cu cinci sute de ani în urmă Papa Pius a fost nevoit să dea o celebră bulă despre necesitatea ca femeia să se mişte la aşternut! Ce-s pentru Biserică cinci sute de ani? O clipă. Pe ea n-o tulbură interesele imediate, ea este neschimbată, ea stă mereu de strajă intereselor oamenilor, nu ale statului, nu ale societăţii, ci ale oamenilor.

Arhiviştii spanioli au dat peste protocoalele celebrei şi înfricoşătoarei Inchiziţii din acele locuri. După mărturiile lor într-o sută de ani de activitate inchizitorii au urmărit cîteva zeci de mii de învinuiri de vrăjitorie. Concluzia: aproape o mie de oameni sînt declaraţi vinovaţi, peste trei sute torturaţi. Cazne în timpul anchetei au suferit mai mult de... două sute din suspecţi! Asta pentru cazul celor mai „cumplite" treburi ale creştinismului din acele timpuri cînd fără ezitare se mergea la spînzurătoare pentru furtul unei găini.

Biserica se comportă ca o entitate autonomă, raţională conştientă de nemurirea, veşnicia ei. Strămoşii şi moşii enoriaşilor actuali au venit la ea şi tot aşa vor veni nepoţii şi strănepoţii, alimentîndu-i existenţa şi puterea. Religia se ocupă de oameni şi binele lor pentru că ei sînt baza ei însăşi.

Esenţa sectelor este contrară: ele sînt formaţiuni locale, în majoritate concentrate asupra „liderului întunecat" cel mai adesea un om şi departe de a fi întotdeauna un vrăjitor. Importanţă au numai e-nergetica proprie a „liderului", puterea lui şi apartenenţa la forţele Răului. Cu dispariţia (de obicei – moartea) „liderului" această entitate energetică se năruie. O asemenea formaţiune cu puterea de a stăpîni conştiinţa umană, ea este conştientă de vremelnicia existenţei ei şi de aceea tinde să „înfulece" fără

să-i pese de urmări. Soarta oamenilor ce au nimerit în sfera ei de influenţă este una sigură şi de neinvidiat: scutul energetic se rupe, componenta enego-informaţională este „suptă", după care rămîne o „coajă uscată" cu psihicul frînt şi sufletul distrus, care adesea nu se aruncă, ci se utilizează mai departe ca nutriment permanent – nouă energetică ce se naşte în ea fiind înghiţită constant de formaţiune.

Din păcate pînă şi după moartea unei asemenea entităţi monstruoase victimele ei nu reuşesc să-şi revină, sînt iremediabil pierdute pentru ele însele şi societate.

Trebuie să amintesc despre încă un fel de sectă, secta fără nucleu. Asemenea formaţiuni noi nu numai că apar, dar şi atrag în sfera lor de influenţă un anumit număr de oameni. Totuşi prin absenţa „liderului întunecat" asemenea structuri se descompun în decurs de cîţiva ani fără să aducă daune vizibile prin efectele lor. Astfel de lucruri dovedesc că sectele nu apar conform voinţei unor personalităţi izolate. Mai degrabă chiar structurile energetice negative îi folosesc în calitate de „purtători" pe oamenii apropiaţi ca stare bio-informaţională.

Nu există structuri energetice locale cu energetică pozitivă!

O completare cu totul firească la distrugerea spirituală este şi jaful material: „liderul întunecat", doar un om fiind şi împătimit după bogăţie, pentru ea este oricînd gata să-şi lase adepţii „la sapă de lemn".

Aproape întotdeauna părinţii copiilor ajunşi într-o sectă sînt consternaţi: cum a fost posibil să se întîmple aşa ceva? De ce odorul mult iubit îşi părăseşte confortabila casă şi pleacă undeva într-un subsol friguros şi plin de sărăcie, începe să-şi numească mama şi tatăl „demoni", refuză să se vadă cu ei, iar dacă vine acasă o face numai pentru a înşfăca ceva?

Tehnica racolării este simplă şi dusă la perfecţiune. Tăişul vînătorii este îndreptat în mod concret asupra copiilor de treisprezece-paisprezece ani şi se bazează anume pe contradicţiile dintre energetica „adultă" şi poziţia „copilului" în familie şi societate, ca şi pe banalitatea şi plictisul relaţiilor dintr-o familie obişnuită.

Întîi de toate în sectă omul este întîmpinat de iubire. De fiecare dată cînd intraţi în încăperea în care au loc şedinţele sectei sînteţi întîmpinat cu o bucurie sinceră, sînteţi luat pe după gît, îmbrăţişat, sărutat. Senzaţia interioară la o asemenea întîlnire este asemenea unei uşoare beţii. Dacă adolescentul s-a obişnuit cu faptul că venind acasă primul lucru pe care îl aude este: „Pe unde umbli atîta vreme?"; al doilea: „Scoate-ţi ghetele!", iar al treilea: „Iar ţi-ai murdărit pantalonii!" atunci prin simplul contrast dintre „uscăciunea" de acasă şi iubirea de la sectă aceasta îl poate face pe copil

adeptul ei convins.

După aceea greutatea acțiunii se deplasează pe susținerea infantilismului format de școală și părinți. Cum s-a mai spus după treisprezece – paisprezece ani adolescentul este gata în interiorul lui să înceapă o viață independentă, dar este în mod artificial menținut în copilărie de dragul de a primi o educație la gabarit total. La cincisprezece ani totul se inversează: adolescentul a învățat să trăiască de-a-gata, s-a obișnuit cu faptul că se hotărăște pentru el, că i se indică unde să meargă, ce să facă, ce să învețe iar el doar îndeplinește mai mult sau mai puțin direc-tivele și trăiește spre plăcerea lui fără să se gîndească la ziua de mîine.

Deodată școala se încheie, calea bătută a existenței se întrerupe și trebuie să se agite cumva într-o lume necunoscută, să-și aleagă drumul, să meargă la studii sau la servici, unde să se ducă, cum să-și dovedească necesitatea și aptitudinea pentru locul ales? Iar în sectă i se spune: „Liniștește-te, nu trebuie făcut nimic! Învățătura, munca, toate sînt deșertăciune. Trebuie să te ocupi de desăvîrșirea interioară (sau să te rogi) și atunci te vei înălța spiritual deasupra oamenilor ce transpiră muncind!" Secta propune în locul drumului întrerupt un altul pe care se poate aluneca, fără un gînd, mai departe; ea îi propune să nu facă nimic și conferă acestui lucru o argumentație exterioară filozofic fundamentată. Mai mult decît atît, adolescentului i se incubă ideea că statul degeaba îl apropie de un stil de viață mai fără de prihană decît al celorlalți! Cum să te abții să nu crezi în așa ceva?

În ultima etapă, cînd copilul se află deja de o vreme în sectă (trebuie minimum două zile și două nopți) se produce sfărîmarea propriu-zisă a protecției energetice: adolescentul este lipsit sub un pretext plauzibil (rugăciune, meditație, cîntare, dansuri rituale, serbare religioasă) de hrană și somn, i se concentrează atenția asupra unei anumite directive (de exemplu, să se robească cît mai repede posibil), este ținut într-o stare de tensiune permanentă, este adus pînă la stress, care i se explică nu prin supraîncărcarea energeticii, cum se întîmplă într-adevăr, ci prin îngăduința harului (nirvana, deschiderea ceakrei superioare). Supraîncărcarea continuă și într-o prea frumoasă (din păcate așa este percepția subiectivă) clipă, omului i se ard dispozitivele de siguranță.

Omul care s-a „defectat" ca și ceasul stricat se află mereu într-una și aceeași stare – practic nu doarme, nu mănîncă, tinde către realizarea acelei sarcini pentru îndeplinirea căreia a fost „defectat", îndeplinește supus cele mai simple comenzi ale conducătorilor sectei. Din acest moment el poate fi dirijat ca un duh chemat și luat în robie.

Omul „defectat" nu mai poate fi întors în starea iniţială. Magii, extrasenşii sau psihiatri în cel mai bun caz sînt apţi să resuscite în sectant omul capabil să existe şi să relaţioneze într-o societate normală (în împrejurări nu prea complicate), dar personalitatea iniţială, componenta ei informaţională este absorbită de monstru şi se pierde pentru totdeauna.

Apartenenţa la o sectă fără „nulceu" poate părea inofensivă, dar există mereu un risc foarte mare, transformarea ei în „prădător". Cu proprii mei ochi am urmărit viaţa unui asemenea comunităţi: tinerii veneau aici, plecau, uneori rămîneau să înnopteze, cîţiva oameni locuiau permanent. O dată de două ori pe zi organizau o meditaţie, cîteodată se întîlneau cu reprezentanţii altor comunităţi, le permiteau să-şi ţină cursurile în incintă diverşilor predicatori între ei şi reprezentanţi ai unor curente diferite de orientarea „zen" care se profesa aici. Interesele mercantile ale comunităţii se limitau la strîngerea mijloacelor pentru a plăti hrana şi chiria locului.

Într-una din zile – tot în prezenţa mea – în încă-pere s-a adăpostit de ploaie o tînără femeie brunetă de vreo douăzeci de ani ca vîrstă. S-a dovedit atît de fermecată de atmosfera care dăinuia aici, plină de iubire şi har că nu se mai putea hotărî să plece. După trei zile la ea a venit soţul (după cum a reieşit femeia a părăsit de dragul comunităţii doi copii mici), dar neluînd în seamă implorările a refuzat să se întoarcă.

În curînd am observat că în comunitate începuse încet să se înăsprească disciplina: pe timpul meditaţiilor se încuia uşa încăperii, de la „vizitatorii ocazionali", întîi cu tact (au atîrnat un anunţ cu taxa de intrare la cursuri şi au pus o lădiţă), apoi tot mai apăsat au început să pretindă bani. Adolescenţii s-au găsit în faţa unei alegeri: sau să plătească pentru posibilitatea de a frecventa locul unde era bine şi plăcut sau să nu mai plece de aici cu totul, să devină din „ocazionali" – „ai locului", părăsindu-şi practic casa şi şcoala pentru noviciat.

Încotro aluneca acea comunitate era clar şi eu, spre ruşinea mea, n-am rezistat şi m-am implicat – am făcut un gest urît care a dus la destrămarea societăţii. Pînă astăzi mă întreb cîtă dreptate am avut să mă comport aşa, dar cei mai mulţi dintre cunos-cuţii de la acea comunitate astăzi trăiesc în sănătate şi bunăstare.

Femeia ajunsă atunci întîmplător spre deosebire de toţi ceilalţi nu s-a întors acasă. După destrămare a plecat în India, a primit iniţierea, s-a întors şi a format o sectă într-una din localităţile balneare din jurul Sankt-Petersburgului. De două ori s-au asmuţit împotriva ei localnicii obligînd-o să migreze împre-ună cu adepţii şi astăzi locuieşte în Olanda, unde a fon-

Scanned with OKEN Scanner

dat o biserică proprie.

Acest caz îmi permite să susțin că apariția „liderului" întunecat are puterea să transforme într-o clipă, o inofensivă confrerie într-o sectă și de asemeni faptul acela că, la un contact strîns al unei structuri energetice de mari dimensiuni cu viitorul „lider", personalitatea ultimului se schimbă tot atît de ireversibil ca și a altor victime ale sectei.

Cum să-l ferim pe copil de sectă

Energetica sectei este atît de puternică, încît să te ferești de ea ca de structurile mărunte, obișnuite, cu ajutorul talismanelor și amuletelor nu este posibil. Să i te opui prin metodele uzuale de apărare, iar nu este posibil – în primul rînd pentru că secta nu atacă direct, întîi îți cîștigă încrederea, devine de-a ta, o nouă „familie", iar de la ai tăi nu te aștepți la urzeli. Adolescentul nu se împotrivește nici măcar atunci cînd are loc o rupere vădită a scutului energetic. Să-i opună acestei forțe una similară este în măsură doar Biserica Pravoslavnică, dar ea își apără numai proprii adepți. O garanție maximă sînt pasibile să ofere numai botezul și îndeplinirea fără cîrtire a tuturor ritualurilor.

În cazul în care nu sînteți pregătit să deveniți pravoslavnic (și să îndepliniți preceptele Bisericii!) va trebui să vă împotriviți acestor monștri de unul singur.

Sectele de acest gen sînt un fenomen al secolului douăzeci. Hrana din belșug le-a furnizat-o oricît ar fi de straniu nivelul crescut al vieții, securității și instrucției. Numai în ultimele decenii ne-am putut permite să ne cocoloșim copiii pînă aproape de douăzeci de ani, ținîndu-i cît mai mult sub tutelă și trezind în ei, ca răspuns, predispoziția de întreținuți. Numai cu o sută de ani înainte principala forță de tracțiune, în sensul propriu al cuvîntului erau oamenii, țăranul sau muncitorul nu-și putea permite să hrănească un copil de zece ani lăsîndu-l să stea în fața televizorului sau chiar și să tocească la masă manualele. La paisprezece ani deja munceau – arau sau se angajau ca ucenici la uzină, ajutau la tejghea, lucrau în gospodărie acasă. Electricitatea nu știa încă să spele încă în locul femeii, iar tractorul nu suplinea încă zeci de oameni, totul se făcea cu mîinile, iar mîinile mereu nu erau destule.

De i s-ar fi propus un „învățător" copilului cu bătături în palme ca să se „purifice spiritual" în loc de muncă, să se „înalțe" deasupra zădărniciei

lumii el ar fi tras o scuipătură şi nici n-ar fi stat de vorbă. La doisprezece ani copilul ştia deja bine de unde se obţine o bucată de pîine şi ştia să ia o decizie de care depindea dacă familia lui primea la iarnă această bucată, sau avea să flămînzească.

Autorul nu pretinde să se taie cablurile electrice şi să se interzică transportul auto, dar după nouă zece ani trebuie să vă gîndiţi la viitorul copilului dumneavoastră. Numai să nu luaţi în nici un caz decizia respectivă în locul lui! Lăsaţi-l să facă alegerea singur. Sarcina dumneavoastră este să-i evaluaţi înclinaţiile, să-l stimulaţi să aleagă în conformitate cu aptitudinile lui, să încercaţi să puneţi interesul abstract pe o cale practică – şi să nu incomodaţi. Lăsaţi-l să asambleze singur sau să lipească machete de avioane, să-şi bată capul cu schema aparatului de radio dacă îl atrage, iar dumneavoastră din vreme în vreme rugaţi-l să vă ajute. Cereţi-i să facă un răftuleţ frumos pentru telefon dacă se ocupă de modelaj în lemn şi o dată cu asta oferiţi-i texte îndrumătoare – dacă din el se va naşte nu un tîmplar – sculptor în lemn, ci un istoric sau tehnolog?

Important, la cei paisprezece ani copilul nu trebuie să se piardă în confuzii, la răscruce. El trebuie să aibă încredere în propriile forţe, să ştie că poate să facă în mod concret ceva nu mai rău decît alţii şi că dacă se întîmplă ceva va putea supravieţui; îi trebuie un ţel spre care să tindă şi încercările de a-l muta de pe cărare vor fi întîmpinate de el nu ca fiind o înaltă revelaţie, ci ca un impediment supărător.

Formaţi-i copilului gustul pentru luarea deci-ziilor, sfătuiţi-vă cu el şi în al treilea sau măcar în al patrulea caz ascultaţi-i părerea. Gîndiţi-vă, există un număr imens de situaţii cînd nu este sfîrşitul lumii dacă se greşeşte. Unde să plecaţi la odihnă? Cum să vă petreceţi seara? Să vă duceţi sau nu în vizită? Să cumpăraţi ceainicul alb sau roz? Dacă ceva nu mer-ge cum trebuie nu-i faceţi reproşuri (a greşit, se mai întîmplă. Pentru greşeli trebuie să răspunzi, ceea ce faceţi oricum împreună). În schimb n-o să uitaţi să-l lăudaţi dacă ideea vi se părea reuşită – să fie şi el mîndru.

Libertatea de a alege în deplină cunoştinţă de cauză, dreptul de a lua decizii – este ceva de care nu te poţi dezice, libertatea nu se cedează pur şi simplu nici măcar lui Dumnezeu.

Bucuraţi-vă de copilul dumneavoastră, vorbiţi-i de iubirea dumneavoastră. Adesea, obligaţia de a-l hrăni, îmbrăca, trimite la timp la culcare şi trezi la oră exactă, de a-i cumpăra încălţăminte sau manuale şi încă multe, multe mărunţişuri necesare, în agitaţia cotidiană îl scot din raza atenţiei chiar pe cel de dragul căruia de fapt se şi fac toate acestea. Ştiu, vă iubiţi copilul, dar ce crede el dacă în fiecare zi, de dimineaţă pînă seara

aude numai reproşuri, reproşuri, reproşuri... încercaţi pentru început ca la fiecare a cincea „înţepătură" să încheiaţi cu vorbele: „...dar eu tot te iubesc". Efectul poate fi neaşteptat.

Lupta împotriva unei secte actuale este eficientă numai în cazul în care vă pregătiţi copilul pentru astfel de primejdie pe parcursul a cel puţin doi-trei ani înainte de procesul maturizării!

Dar şi mai bine – din ziua naşterii. Cea mai potrivită pentru o lovitură mortală dată oricărui adversar energetic este dragostea dumneavoastră sinceră faţă de copiii dumneavoastră.

Omul încrezător în forţele sale, obişnuit să hotărască singur ce are de făcut şi ştiind că acasă este iubit şi aşteptat, nu poate fi uşor ademenit de o sectă, convins să rămînă pentru cîteva zile, uitînd de toate cele. Totuşi el poate să se ducă acolo din curiozitate, de dragul anturajului, sperînd pur şi simplu să facă cunoştinţă cu vreunul din „fraţii" simpatici sau „surori" (ce să-i faci, asta-i vîrsta). Ce şanse are de a rezista presiunii?

Dacă va putea recunoaşte atacul este cu totul mare. Undeva după doisprezece ani copiilor trebuie să li se explice răspicat, simplu şi pe-nţeles în ce fel se produce o „frîngere". Nu trebuie oprit în mod special şi început cu pledoarii – informaţia „căzută" în felul acesta pe capul lui va trece pe lîngă urechi. Mult mai eficient va fi ca după vizionarea vreunui „film" cu temă asemănătoare să fluturaţi din mînă şi să spuneţi cu dispreţ: „Ce arată ei nu-i adevărat! Zombi se obţin din oameni cu totul altfel..." Puţin probabil să se găsească un copil care să rabde şi să nu întrebe imediat: „Dar cum?"

Cum să deosebeşti încercarea de a face un zombi:

Pentru a slăbi reacţia de împotrivire a victimei se încearcă a i se da minimum posibil de hrană, din care se exclude total carnea.

Victimei i se ia obligatoriu somnul.

Semnalaţi-i copilului indicele de cel mai rău augur: dacă într-un loc necunoscut, sub un pretext oarecare, va fi împiedicat să doarmă, trebuie să fugă de acolo cît mai repede posibil. Există situaţii în care stînd de vorbă cu noii prieteni uiţi de timp, cînd nu vrei să întrerupi festinul, cînd se petrece ceva interesant. Dar dacă după o asemenea noapte eşti oprit să aţipeşti undeva într-un colţ şi se găsesc misiuni foarte urgente, este deja periculos. Cînd nu eşti lăsat să dormi a doua noapte consecutiv trebuie să dai cu tifla principiilor, oricăror prietenii, la orice fel de insistenţe şi să pleci.

Dacă victima reuşeşte să-şi apere dreptul la somn şansele de a i se

sparge stratul de protecţie scad de aproximativ patru ori.

Se încearcă atragerea victimei într-o activitate monotonă pe termen cît mai lung.

Tehnicile sufite, de exemplu propun o lungă (de cîteva ore) mişcare de rotaţie în jurul propriei axe în ritmurile tot mai rapide ale unei muzici. În scopul acompanierii cu muzică, sufiţii poartă de obicei tobe sau tamburine. După o oră - două de rotire, lumea din jur începe să-şi piardă conturul cunoscut, apare o oarecare deformare şi instabilitate, în conştiinţă o relaxare plăcută. Propovăduitorii susţin că acesta este tabloul adevărat al lumii pe care poţi să-l vezi doar alungînd din corp duhurile. Pentru a te apăra de forţele rele trebuie să te învîrteşti, să te învîrteşti, să te învîrteşti...

Krishnaiţii „pentru alungarea duhurilor" propun să cînţi „Hari Krishna, Hari Krishna..." iarăşi cîteva ore în sunet de tamburine sau muzică pe ritm constant după care toate gândurile se evaporă treptat iar trupul se umple de o bucurie fără motiv.

În sectele care imită creştinismul poţi fi pus să te rogi la o icoană „cu deosebire sfîntă" sau pur şi simplu să o priveşti (contemplezi) necontenit.

Multe din sectele de orientare budistă utilizează în pregătirea pentru fringerea voinţei metode larg cunoscute ale meditaţiei de fortificarea sănătăţii (gibrish, Kundalini), după care victima este introdusă într-un adevărat experiment psihofiziologic avînd la bază prelucrări străvechi ale yoghinilor şi ale micilor idoli fără de număr. Uneori pînă şi profesorii de la medicină nu pot explica pe înţeles principiul acţiunii unor astfel de sisteme.

În calitate de exemplu voi aminti tehnica respiraţiei profunde (rebreathing). Victima este aşezată pe podea şi i se propune să respire des şi adînc. După circa o jumătate de oră omul începe să aibă halucinaţii (jumătate dintre oamenii obişnuiţi şi practic fiecare dintre cei ce au efectuat „o pregătire preliminară" au suferit astfele de halucinaţii).

Şedinţa durează de la două la trei ceasuri şi-i permite victimei să vadă (dependent de pregătirea preliminară) şuvoaiele de energie erupînd din corp, reîncarnările anterioare, îngerii, extratereştrii, zeii, pe oricine!

Copilul ce l-a atins cu propriile lui mîini pe Budda sau care şi-a amintit de moartea lui din reîncarnările anterioare nu va putea fi niciodată convins că acestea sînt rătăciri. Dar dacă îl veţi preveni din timp că de la respiraţia profundă prelungită pot apărea halucinaţii delirante atunci şi atitudinea faţă de ele nu va mai fi atît de serioasă (în nici un caz nu încercaţi să vă implicaţi în asemenea experimente la dumneavoastră, în ambianţa casnică! Este o tehnică foarte periculoasă, ea poate fi executată numai sub

Scanned with OKEN Scanner

observaţia medicului!)

Victimei i se propune să ia parte la o slujbă colectivă cu cîntări (pentru un om odihnit este practic inofensiv).

Şi în cele din urmă victima, înconjurată de adepţi exaltaţi, este nevoită să asculte ceasuri întregi despre revelaţia harului petrecută după slujbă.

Toate metodele de influenţare se bazează pe teh-nici hipnotice orientale, dar anume în Răsărit s-a inventat şi un mijloc eficient de contraacţiune aşa numitul principiu „Ajki": „Să nu faci niciodată ceea ce se aşteaptă de la tine!"

Îţi propun să te învîrteşti cîteva ore, opriţi-vă! Spuneţi că vi se învîrte capul, că vă ajunge atît. Trebuie să cîntaţi, ieşiţi din ritm, puneţi întrebări în afara problemei, vorbiţi. Nu vă contraziceţi – este una din „reacţiile pe care se contează". Consimţiţi să fiţi supus muncii de lămurire, dar adăugaţi variantele şi comentariile proprii. Nu vă manifestaţi pasivitatea, nu mergeţi ca „tras de aţă", inventaţi „ieşiri" personale. Sectele ca entităţi, în esenţa lor, energo-informaţionale nu sînt calate (programate pentru) pe recurgerea la constrîngerea grosolană. Mai degrabă preferă să excludă un obiect greu digerabil.

Ce să facem dacă secta a învins

Din nefericire împotriva sectelor nu există tablete sau talismane cu ajutorul cărora să îl putem securiza pe copil. Pregătirea pentru întîlnirea cu acest adversar periculos trebuie făcută din timp şi dacă momentul a fost scăpat să mai faci ceva se dovedeşte tardiv. Cum să procedaţi dacă simţiţi că pierdeţi lupta pentru propriul copil?

Citind principiile transformării în zombi aţi observat desigur că, după mulţi parametri, şi mînăstirile pravoslavnice, obişnuite se aseamănă (au atributele) cu sectele: viaţa în ele este riguros organizată şi alunecă pe şinele îndelung folosite, după o cale trasată o dată şi pentru totdeauna; în ele sînt şi veghea vecerniei şi slujbe istovitoare, posturi.

Suspiciunea nu-i departe de adevăr, totuşi meto-dele de acţiune asupra enoriaşilor neluînd în considerare asemănarea exterioară sînt aici conside-rabil mai puţin stăruitoare. Călugărul trebuie să simtă comuniunea cu harul suprem, dar nu este deloc necesar să fie „frînt". Enoriaşii nu sînt priviţi ca o captură: menirea Bisericii este de a-l transfigura pe omul intrat în carnea şi sîngele ei energetic, în chiar sînul ei, dar în nici un caz de a-i

Scanned with OKEN Scanner

distruge personalitatea. Biserica există spre binele oamenilor şi contează pe o slujire conştientă a intereselor sale, iar interesele acestea se distribuie pe secole, dacă nu pe milenii înainte.

Nu este un secret că omul tînăr, încă neformat este o raritate în mînăstiri. Spre deosebire de oame-nii veniţi în religie prea tîrziu adolescenţii au toată viaţa încă înainte şi Biserica spre deosebire de secte este interesată ca această viaţă să nu fie irosită în zadar. În cazul prezenţei unui intelect integral şi a pornirii sincere de a sluji tînărul enoriaş are şanse de a-şi termina stagiul ca arhiereu. Se prea poate ca aceasta să nu fie ceea ce îi doriţi progeniturii dumneavoastră dar puteţi fii în schimb convins că va trăi o viaţă completă, interesantă fără să rămînă o răsuflată dărîmătură.

Sfatul meu – dacă simţiţi că nu vă ajung puterile pentru salvarea copilului nu aşteptaţi să vină ce este mai rău, apelaţi la ajutorul forţelor pravoslavnice, în-credinţaţi-l pe copil Bisericii.

Vampirismul şi metodele de apărare împotriva lui

Ieşind tot mai mult de sub tutela noastră copiii se întîlnesc nu arareori faţă în faţă cu fenomene cotidiene neplăcute de care mai devreme erau scutiţi fie prin grija noastră, fie prin vîrsta infantilă. Unul dintre aceste fenomene este vampirismul energetic.

Pentru a putea „consuma" energie vampirului îi este absolut necesar să intre într-o relaţie emo-ţională, să provoace compasiunea. Parcă pînă la o anumită vîrstă este dificil să stabileşti un asemenea contact de o durată destul de lungă, pe măsură ce se maturizează copilul devine tot mai des obiectul atacului.

În ciuda numeroaselor confirmări nu pot deloc să fiu de acord cu faptul că vampirii energetici sînt reprezentanţii forţelor întunecate din societatea noastră. O apropiată cunoaştere a acestor oameni duce la gîndul că sînt doar persoane cu schimbul energetic deviat. Ei nu sînt în stare nici să-şi menţină un biopotenţial, obligatoriu pentru o existenţă completă, nici să utilizeze fluxurile venite din Cosmos şi de aceea sînt nevoiţi să „fure" energia prelucrată a altor oameni.

Modelul de relaţionare cu ei îl oferă o cunoscută de-a mea, Alexandra în viaţa laică, reprezentanta unei comunităţi buddiste. Urcam odată împreună scările cînd ne-am întîlnit cu vecinul meu, un vampir agresiv, care şi-a început imediat atacul încercînd să intimideze – striga cu tot glasul

despre obiceiurile ţicnite ale tineretului (Saşa era rasă în cap), despre tropăitul prea strident al tocurilor şi aşa mai departe. Cînd şi-a terminat monologul cu vorbele: „S-a înţeles?", Saşa a dat din cap cu duioşie: „Da, s-a înţeles, ficatul dumneavoastră este foarte bolnav".

Comportamentul negativ al vampirilor nu este legat de atitudinea lor faţă de noi, ci de afecţiunile interne. În primul rînd au nevoie de compătimire din partea noastră nu de (re)negare. În majoritatea cazurilor resimţind atenţia unui vampir îndreptată asupra dumneavoastră nu merită să luaţi măsuri imediate de apărare : după cum v-am spus deja stratul superficial al învelişului este în permanenţă supus acţiunilor exterioare, se murdăreşte progresiv ceea ce duce la o stare de disconfort, oboseală. Pentru curăţarea lui se poate să ne bronzăm la soare („bronzăm" nu înseamnă să stăm goi pe plajă, este suficient să alunecăm cu schiurile iarna pe zăpadă strălucitoare – stratul de suprafaţă al biocîmpului se găseşte oricum mai sus de haine), să ne plimbăm într-o pădurice de pini în afara oraşului, să mergem la saună sau să facem o baie caldă mai lungă (nu mai puţin de o jumătate de oră), sau ne putem folosi de prilej pentru a livra toată murdăria vampirului. Oricum primul care se absoarbe este chiar stratul de suprafaţă. Cheltuind două-trei minute pentru curăţarea propriei energetici, întrerupeţi contactul şi plecaţi. Regula politeţii ne-o permite: să stăm de vorbă cîteva minute cu un cunoscut, apoi să ne uităm la ceas, să ne scuzăm şi să spunem că ne grăbim.

Dacă vampirul s-a agăţat de dumneavoastră şi nu aţi reuşit să plecaţi rupeţi contactul cu fermitate : nu vă uitaţi în ochii interlocutorului, mutaţi-vă privirea cu doi centimetri mai sus de urechea stîngă. Conform credinţelor exact acolo aşteaptă un moment potrivit forţele întunecate ce-l urmăresc pe om. Atenţia faţă de acest loc trezeşte o senzaţie de jenă oricărui om, iar pe vampirul care-şi cunoaşte precaritatea situaţiei în lume îl sperie de-a binelea. Amintiţi-vă principiul „Ajki" şi destabilizaţi conversaţia. Întrebaţi cît costă acum cartofii, nu a auzit cumva convorbitorul cine a inventat bucla (efectul) de histerezis, depărtaţi-vă de temele interesante pentru atacator. În afară de asta în conformitate cu tipul de vampir care vă atacă se pot utiliza metode concrete.

Voi prezenta tipurile cele mai răspîndite de vampiri :

Cerşetorul. La contactul cu oamenii echilibraţi încearcă să le vorbească despre necazurile, nefericirile, ghinioanele lui cu amănunte şi expresiv. Ţelul de bază să-i trezească omului compasiunea, empatia, să-şi oblige victima să-şi deschidă apărarea ca apoi să-i ia din energie iar şi iar, pînă cînd donatorul nu va resimţi o slăbiciune şi ameţeala. „Sătul" acest

vampir vă va mulţumi sincer pentru compătimire, pentru ajutor, se va tîngui „Ce m-aş fi făcut fără dumneavoastră ", se va strădui să obţină o nouă întîlnire.

Speranţa de fond a „cerşetorului" - să găsească un donator care să se consacre în întregime treburilor şi problemelor lui - iar vampirului însuşi să-i rămînă doar să sugă, să se hrănească. Speranţa prădătorului - sîcîitor se împlineşte destul de des. Este plăcut să te simţi binefăcător şi mulţi oameni în schimbul laudelor se dau tot mai mult „cerşetorului", neobservînd că prin asta frînează sau îşi opresc complet propria evoluţie.

Se întîlneşte un număr deloc mic de căsnicii vampir-donator, cînd unul din soţi se consacră total grijii pentru celălalt. Varianta tipică - nevasta ce nu stă o clipă agitîndu-se ca o albină, iar soţul - un geniu nerecunoscut, culcat pe divan compune un nou poem de care nimeni nu are nevoie. Dacă vă aflaţi într-o situaţie similară salvarea dumneavoastră cons-tă într-un egoism rezonabil. Încercaţi în primul rînd să vă apăraţi interesele să vă preocupaţi de propria evoluţie. Lăudaţi-vă cu succesele, iar la reproşurile de genul: „ţie ţi-e bine, iar mie rău...." Răspundeţi: „Doar sîntem împreună! Dacă îmi va fi mai bine mie înseamnă că ne va fi mai uşor amîndurora". În genere ca principiu de bază să vă fie : „Dacă am succese în evoluţia personală va fi în folosul întregii familii". În nici un caz nu încercaţi o nouă viaţă cu atacuri la adresa vampirului sau cu încercări de a scăpa de el! „Cerşetorii" îşi primesc energia din atenţia dumneavoastră, independent de faptul că este o atenţie cu tentă negativă sau pozitivă. Puneţi-l pur şi simplu în faţa faptului împlinit şi să hotărască dacă este gata să se conformeze unui nou fel de a pune problema sau preferă să-şi caute alt donator.

Acuzatorul. Cel mai adesea este un despot de familie, din generaţia mai veche. Atitudinea faţă de cei din jur se restrînge la formularea: „Eu am făcut totul pentru voi şi voi..." Pentru a primi energia se străduieşte să-l pună pe fiecare om în postura de vinovat, să-l oblige sub influenţa sentimentului culpabilităţii să-şi întredeschidă apărarea şi să-i dea accesul la energetică. Se întîlnesc asemenea vampiri destul de des, ci tind să-i acuze pe toţi cei din jur pînă şi împotriva bunului simţ. Dacă un trecător întîlnit în cale vă aruncă un reproş cum că nu mergeţi pe partea de drum care trebuie înseamnă că aţi dat peste un vampir-acuzator. În ciuda aparen-ţei de delir a acuzărilor vampirul trezeşte întotdeauna în victimă o oarecare confuzie: „fură" măcar şi puţină energie.

Nu are nici un rost să-i dăruieşti „acuzatorului" cîteva minute, el şi aşa îşi va suge porţia în momentul contrarietăţii dumneavoastră. Cea mai

bună armă împotriva lui este schimbarea vectorului de atac. Modificaţi situaţia în aşa fel încît să nu fie nevoie să încercaţi sentimentul de vinovăţie. La reproşul: „Eu v-am dat tot şi voi...." răspundeţi cu curaj: „Dumneavoastră mi-aţi dat mie, eu dau copiilor mei" ; la „Nu ştii să conduci maşina!" faceţi trimitere la inspectorul de poliţie auto: ei au inventat aceste reguli; la „Nu pe aici trebuie s-o iei" puneţi pariu: „Stîlpul e de vină că nu s-a aşezat unde trebuie" şi aşa mai departe după împrejurări. Lăsaţi-l pe „acuzator" să se ducă şi să-şi ia energia de la stîlpul de iluminat.

.. Despotul, pentru a primi energia, încearcă să-şi intimideze victima, să-i trezească teama, sentimentul neputinţei şi al subordonării. În cele mai multe dintre cazuri o şedinţă de aspirare a energiei arată ca un scandal sonor şi plin de mînie pe motive minore sau chiar fără motiv. Cel mai simplu şi trainic mijloc în cazul unor astfel de ieşiri – să nu combateţi, să nu rămîneţi în bătaia atacului, ci să întoarceţi spatele şi să plecaţi. Dacă nu reuşiţi să plecaţi gîndiţi-vă la ceva plăcut, daţi din cap a aprobare şi zîmbiţi politicos. Dacă vampirul ce atacă încearcă să lămurească motivul acestui comportament, străduiţi-vă să vă spuneţi cît se poate de liniştit şi duios părerea despre inconsistenţa scandalului şi exprimaţi-vă părerea de rău pentru nervozitatea lui. În genere, compătimirea ca răspuns în loc de teamă este cea mai redutabilă armă împotriva „despotului" care spre deosebire de „cerşetor" în acest caz nu este capabil să primească nimic.

Asemenea metode de rezistenţă, din păcate, nu pot fi aplicate dacă „despotul" este şeful dumneavoastră sau angajatorul dumneavoastră. În acest caz încercaţi să slăbiţi puterea atacului, spărgîndu-l în părţile componente şi transformîndu-l de la nivelul energetic la cel faptic: nu vă contraziceţi, nu vă speriaţi, încercaţi să pescuiţi măcar ceva concret în şuvoiul lui verbal, notaţi, puneţi întrebări, exprimaţi disponibilitatea de a reface şi raporta, fixaţi termene-le. Vampirul are nevoie de spaima dumneavoastră! Neobţinînd-o va începe mai degrabă să caute o altă victimă.

La „despoţi" mă surprinde întotdeauna contrastul dintre agresivitatea de la serviciu şi bunăvoinţa din viaţa particulară sau invers. Apare senzaţia că vampirul nu absoarbe energia, ci o transportă dintr-un loc în altul. Se pare că neconştientizînd el însuşi acestea devine instrumentul unor forţe invizibile.

Păstorul. Este un tip cu totul unic de vampir, după toate aparenţele conştient de deviaţiile din energetica proprie şi le utilizează cu dibăcie. Se distinge printr-un aspect înfloritor, disponibilitatea pentru relaţii, o neabătută bună dispoziţie. O dată donatorul ales „păstorul" îşi concentrează toate forţele, îşi foloseşte toată experienţa pentru a trezi în victimă sentimentul

unei fericiri nemăsurate. În majoritatea cazurilor episodul arată ca un roman de dragoste clocotitor.

Întrucît – şi asta se vede cu ochiul liber – dintr-un om fericit energia ţîşneşte ca dintr-un izvor, „păstorul" poate s-o absoarbă într-o cantitate nelimitată, insesizabilă pentru donator şi încă cea mai pură energie şi nu murdăria superficială care adesea revine în paguba altora. La început asta arată ca o uniune reuşită, de completare reciprocă, dar cu timpul donatorul se obişnuieşte cu ordinea lucrurilor, senzaţia lui de fericire se aplatizează, energetica se întoarce la nivelul obişnuit şi „păstorul" îl părăseşte pornind în căutarea altei capturi. Victima rămîne într-o stare de gravă depresie care deseori se soldează cu o sinucidere.

Ce sfat se poate da într-o astfel de situaţie, nici nu ştiu, mulţi oameni sînt gata să intre în contact cu un „păstor" chiar ştiind că povestea se va sfîrşi mai devreme sau mai tîrziu – doar de dragul cîtorva luni sau ani de afundare în sentimentul neţărmuritei fericiri. Unii mizează în mod naiv pe păstrarea pentru totdeauna a „păstorului"...

Nu ştiu. Aici fiecare om trebuie să-şi facă alegerea – doar că este obligat să înţeleagă limpede la ce duce acest lucru sau ce refuză.

Scanned with OKEN Scanner

ÎNCHEIERE

În cartea de faţă s-au acumulat multe recomandări, metode concrete, diverse exemple, dar nu poate fi prevăzut totul, pentru fiecare caz în parte nu poţi să dai o reţetă şi nici nu este necesar. Voi încerca să evidenţiez la sfîrşit cîteva principii de bază pe care urmîndu-le se pot evita multe pericole în nume personal, dar şi pentru a proteja proprii copii.

Nu cădeţi în extreme. În natură nu există nimic absolut dăunător sau exclusiv benefic. Principalul – să se ţină măsura.

Nu permiteţi niciodată nimănui să se amestece în energetica dumneavoastră! Nimeni nu va putea să vă ajute mai bine decît dumneavoastră.

Luaţi-vă în seamă - cel mai bun din toţi sfătuitorii nu se găseşte afară, ci înăuntrul propriului dumneavoastră suflet.

Iubiţi-vă copiii şi pe cei apropiaţi! sentimentul acesta este mai puternic decît orice medicament – minune şi sfînt ocrotitor.

Fiţi fericit!

Nu este o urare, este un principiu al unei vieţi complete. O veche legendă chinezească povesteşte : a fost odată un om care vroia să fie fericit. Se gîndea: „Uite, o să găsesc o monedă de aur şi sigur că atunci o să fiu fericit". Într-un timp, mergînd pe drum a văzut deodată o monedă de aur. A ridicat-o şi şi-a zis: „Ce-i o monedă? Dacă aş găsi un portofel, atunci sigur aş fi fericit!" După o vreme iar fiind pe un drum a zărit un portofel pierdut, plin cu bani de aur. L-a ridicat şi s-a gîndit.

— Murind omul bogat, proprietarul multor castele, corăbii şi tejghele a înţeles doar în faţa morţii că în toată viaţa nu fusese atît de fericit.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea a VI-a

Omul - un minuscul fir de praf în univers...

Un minuscul fir de praf al omului - universul...

Închipuiţi-vă, sub tălpile noastre nu este doar pămînt sau asfalt. Sub paşii noştri este o lume gigantică deplasîndu-se continuu spre undeva în spaţiul negru, infinit al Cosmosului. Acest spaţiu este saturat de o energie tainică, invizibilă ochiului, ca pătrunde în totalitate globul pămîntesc şi pe locuitorii lui. Pămîntul este un mod nu mai puţin misterios de energie, un puternic emiţător de raze. Şi chiar omul, care trăieşte sub influenţa nenumăratelor energii, ce este?

Pentru că cea mai mare taină a Universului este viaţa. Mi s-a părut întotdeauna că cea mai mare minune a lui Dumnezeu este existenţa omului. Iată cum trec pe stradă pe lîngă mine, în intîmpinarea mea – tineri şi bătrîni, frumoşi şi hidoşi, deştepţi şi proşti. Şi fiecare din ei este o minune, o mare taină. Fiecare este creat de energie, se hrăneşte cu ea, o emite. Îşi construieşte o casă pentru a se apăra de vremea urîtă şi răul din lumea înconjurătoare. Dar numai pentru asta? Ce este o casă? Patru pereţi şi un acoperiş? Adăpost? Da, desigur. Dar fiecare piatră, fiecare pom, fiecare bucată de metal care au intrat în construcţia casei sînt de asemenea o investiţie de energie! Le-a dat-o Universul, cînd le-a făurit.

Dar şi omul a cărui energie se deosebeşte şi de energia Pămîntului şi de cea a Cosmosului îi conferă oricărui obiect ceva cînd se atinge de el. Este energia vieţii, bioenergia. Se poate spune că omul transmite o părticică din viaţa lui propriei case, o investeşte cu suflet.

Puţini dintre noi reflectează la asemenea lucruri.

ÎNTRE FORŢELE PĂMÎNTULUI ŞI FORŢELE COSMOSULUI

Am avut noroc cu părinţii. O soartă complicată, tragică nu numai că nu i-a frînt, dar le-a conferit capacitatea de a preţui şi respecta fiecare clipă. Oricine s-ar fi aflat, cu orice greutăţi s-ar fi confruntat nimic nu i-a putut împiedica să se bucure de natură, să venereze arta, să se intereseze de tradiţii. Din prima copilărie am auzit la tatăl meu despre nesfîrşita bogăţie şi impenetrabilitatea lumii ce ne înconjoară. Multe mi-au trecut pe lîngă ureche, multe pur şi simplu nu le înţelegeam. De unde să fi ştiut eu, un băieţandru pe jumătate flămînd, că vorbele părinţilor sînt mult mai importante decît distracţiile obişnuite, pescuitul sau comerţul cu ţigări.

ştiam că Soarele şi Luna sînt grozav de departe de noi, m-au învăţat să scriu şi să socotesc acceptabil; cele mai înalte senzaţii erau pentru mine pasiunea, durerea şi foamea. Percepţia de sine ca parte armonioasă a unui proces cosmic infinit a venit după mulţi, mulţi ani. Un imbold, probabil a fost dorinţa de a mă întîlni cu acea taină din jurul nostru despre care îmi povestea serile bunica mea şi care mă făcea pe mine, un ghemuleţ dîrdîind de frică, să mă ascund cu capul sub plapumă. Încetul cu încetul, legendele, miturile, epopeile, istoriile incredibile au consolidat şi dezvoltat simpla dorinţă într-o nece-sitate vitală. În fiecare an al vieţii, fiecare întîlnire cu necunoscutul şi inexplicabilul mă îndemnau să privesc tot mai atent, să am o atitudine tot mai meditativă faţă de ceea ce se petrece, punînd adesea la îndoială adevărurile indubitabile.

Fiecare om se raportează la lumea înconjurătoare în felul său. Unul se vede o personalitate pregnantă, irepetabilă şi îşi dobîndeşte un loc demn

Scanned with OKEN Scanner

sub soare. Altul - păstor al lui Dumnezeu în pridvorul fericirii veșnice. Unul se bucură de fiecare clipă a vieții și de tot ce-i trimite soarta, iar altul își duce cu trudă și în silă viața de azi pe mîine găsindu-și odihna doar în visări. Unul nu-și face niciodată probleme. Dar poți și să-ți imaginezi că Universul infinit, împletit cu energii, forțe și cîmpuri fără număr, pulsînd în vîrtejul timpului, născîndu-se și murind de nenumărate ori în fiecare secundă, acest Univers este o parte din tine, iar tu o parte din el. Acele fărîme de cunoaștere pe care le-am căutat și adunat toată viața mea, îmi dau dreptul, cred eu, pentru validarea unui astfel de demers.

Știința privește cu circumspecție faptele ce nu se înscriu in teoriile consacrate. Gîndirea de avangardă calcă peste ele și pășește curajos mai departe, totuși fiecare descoperire duce la iscarea unei mulțimi de noi întrebări care cer un răspuns.

Omul este o parte a Cosmosului. Înrîurirea Cosmosului asupra oamenilor este de netăgăduit. Ea poate fi cît se poate de clară, ca alternanța dintre noapte și zi, ciclurile lunare, gravitația. Poate fi mai puțin evidentă, ca furturile magnetice sau solare. Poate fi relativ constantă precum cîmpul geomagnetic al Pămîntului sau spontan precum cîmpul electric. Dar știm oare totul? Cîte forțe, eforturi și energii mai penetrează planeta noastră? Acționează ele instantaneu sau rămîn neschimbate miliarde de ani?

Veacul omenirii este scurt, mijloacele de cunoaștere ale unor procese naturale sau altora sînt deocamdată departe de perfecțiune. Cum să aflăm ce anume ne influențează? Este favorabilă această influență sau opresivă? Să ne apărăm de ea sau să o absorbim? Dacă trebuie să ne apărăm, în ce mod? Dacă trebuie să o absorbim cum ar fi mai bine?

Savanții încearcă să răspundă la aceste întrebări. Perseverent, pas cum pas, înaintează pe drumul cunoașterii universului. Totuși, lista necunoașterii este fără sfîrșit, iar să trăim vrem astăzi, acum. Și mai ales să trăim cît mai bine, fără să avem nevoie de medici, fără probleme materiale și traume morale. Și încă nu se știe ce ne vor aduce descoperirile – foloase sau pierderi.

Urmînd recomandările științifice ne putem apăra de primejdii pe o parte, dar nu rămînem deschiși pe de alta pentru nenorociri mult mai mari? Cum de pildă s-ar fi gîndit la radiații în evul mediu? De unde a apărut cancerul?

Dar nu merită să disperăm. Situația nu este de loc lipsită de speranță. Strămoșii noștri au căutat generație după generație, au strîns și au depozitat cunoștințe despre natură și influența ei asupra oamenilor. Este o descoperire uriașă a întregii omeniri. Nu este neapărat necesar să explicăm

Scanned with OKEN Scanner

semnele, obiceiurile, tradiţiile din punct de vedere ştiinţific. Trebuie doar să le ştim şi să fim capabili să le folosim. O mare parte din viaţă am strîns tot felul de credinţe şi datini, dar nu m-am întrebat, da exemplu, niciodată de ce în casa construită după tradiţia populară oamenii trăiesc mai bine, deşi de fiecare dată m-am convins că lucrurile stau întocmai aşa.

Zonele favorabile şi nefavorabile

Sînt convins că locuinţa omului nu este doar un mijloc de apărare împotriva ploii şi zăpezii. Casa este un ecran specific ce amplifică în mod ideal orice influenţe pozitive asupra oamenilor şi barează drumul energiilor negative. În casă omul îşi petrece partea cea mai mare a vieţii. Aici se naşte, se maturizează, iubeşte, boleşte, moare. Starea lui de spirit, longevitatea, emoţiile, suferinţele şi elanurile creatoare sînt legate prin fire nevăzute, indetectabile şi uneori cu totul inconştiente cu fluxurile şi vîrtejurile forţelor cosmice acumulate în locuinţa umană sau aduse (atrase) în ea. Aceste fluxuri sînt numite cîteodată lumea subtilă, atribuindu-li-se însuşiri din lumea de dincolo. Ele sînt cauza superstiţiilor şi spaimelor, a deranjamentelor fizice şi nervoase. Totuşi, aceleaşi forţe provoacă o înălţare spirituală, o longevitate neumbrită de boli, o anume stare a sufletului şi a corpului ce se numeşte fericire. Însăşi casa, toate obiectele ce-i aparţin, locatarii ei se află scufundaţi într-un ocean unic, liniştit şi frămîntat, un ocean instantaneu şi totodată atemporal al forţelor şi energiilor universului. Ceva în acest proces funcţionează activ, ceva doar acumulează, inundă sau reflectă părţi separate din el, dar aşa sau altfel nimeni şi nimic nu rămîn în afara acestui proces.

Particularităţile amplasării locuinţei în teren, orientarea ei şi arhitectura au o istorie milenară. Oamenii peşterilor îşi alegeau deja un loc de trai ghidîndu-se după reguli stabilite. Pînă astăzi arheo-logii sînt preocupaţi de problema de ce, de exemplu, o anume peşteră se dovedeşte a fi locuibilă şi nu alte zeci de alături.

Acum ştim de existenţa unor locuri pe suprafaţa pămîntului unde omului îi este contraindicat să trăiască. Pînă şi popasurile scurte într-un asemenea loc apariţia dezechilibrelor fizice sau sufleteşti. Aceste locuri au primit denumirea de „ zone geopatogene". Fără-ndoială că despre ele ştiau

Scanned with OKEN Scanner

şi strămoşii noştri de demult. Pînă astăzi populaţiile nomade primitive, de exemplu, din nordul îndepărtat se folosesc doar de anumite intinerarii şi locuri pentru tabere şi alegerea lor pare adesea ilogică, neavînd o motivaţie evidentă. Populaţiile insulare, teribile, africane şi americane, păstrează cu sfinţenie „tabu"-ul în vizitarea unor asemenea locuri. Mai întîi entuziaştii, apoi colective întregi de oameni de ştiinţă, datorită unor metode diverse au descoperit cîteva reţele energetice acoperind întreaga planetă. Reţelele sînt orientate diferit, au dimensiuni şi intensităţi diferite şi cu toată existenţa lor de nefăgăduit, natura apariţiei acestor reţele sau vectori este necunoscută. Fireşte, prin existenţa unor reţele sau a particularităţilor condiţiilor geologice nu se poate explica originea tuturor zonelor geopatogene. Enigma meteoritului din Tungusk, de exemplu, pînă astăzi a rămas nedezlegată ca şi enigma triunghiului Bermudelor.

Nu se ştie, de asemeni, de ce faliile scoarţei terestre sînt emiţători atît de puternici de energie negativă. Se ştie doar că în asemenea locuri obiectele grele îşi pierd greutatea şi plutesc în aer. Avioanele intră în catastrofe iar oamenii sînt atinşi de dezechilibrări psihice şi îmbolnăviri grave...

Faliile scoarţei terestre formează ceva asemă-nător unor reţele ce acoperă întreaga noastră planetă. Ele împart suprafaţa pămîntului în sectoare cu dimensiuni de la cîţiva kilometri pînă la cîteva zeci de mii de kilometri. În afară de aceasta există reţele energetice între care una se numeşte reţeaua Currie şi conţine o anume periculozitate pentru om. Dacă sub un nod al ei – intersecţia dintre două linii de forţă – se află un curs de apă subterană, în acest loc apare o coloană verticală de energie negativă. Nu este mare ca circumferinţă, cam o jumătate de metru, dar aflarea îndelungată în interiorul ei duce la îmbolnăviri fizice şi sufleteşti. În zonele patogene preferă să se aşeze pisicile – ele se alimentează cu energie negativă – dar acolo nu le place să stea cîinilor. O zonă patogenă poate forma linia de înaltă tensiune ce trece pe deasupra casei. Un cablu electric incorect tras pe sub podeaua apartamentului poate deveni şi el o sursă de energie negativă. Orice zonă patogenă este periculoasă pentru om. Şi nu numai prin aceea că aflarea în zona ei destabilizează echilibrul energetic al cîmpului uman. Zona patogenă se prezintă ca un fel de fisură între lumea noastră şi cea subtilă şi se întîmplă aşa ca prin această fisură se infiltrează către noi locuitorii nevăzuţi ai altor lumi. Vom vorbi despre ei mai pe-ndelete în alt capitol.

Înaintaşii noştri n-au încercat să găsească în tot o explicaţie ştiinţifică. Constatînd influenţa negativă a unui loc încercăm pur şi simplu să-l

Scanned with OKEN Scanner

evităm. Nici nu trebuie să aştepţi, stînd în acel loc, să ţi se facă mai rău sau nu. Există cîteva indicii. În locurile ce conţin o intensă energetică pozitivă ce-i conferă omului putere, îţi vine întotdeauna să-ţi accelerezi paşii, să devii activ. Şi invers, există locuri unde omul ar vrea să se aşeze, să se destindă...dar este interzis s-o faci. Toate forţele vor fi absorbite. Aceste locuri, şi cele negative şi cele pozitive, sînt uşor de stabilit tocmai prin schimbarea bruscă a stării de spirit.

Mulţi oameni devin o percepţie acută a fluxurilor energetice şi de forţă. Este suficient ca un astfel de om să înveţe să deosebească particularităţile tabloului energetic al unui loc plin de pericole şi el poate să-i ajute oricărui om să evite zonele geopatogene la construirea unei locuinţe.

Pînă şi cel mai obişnuit om care nu obţine un astfel de dar poate învăţa să determine locurile de forţă şi energie. Cele mai simple dispozitive pot fi de folos în acest caz: nuieluşa, crăcuţa, pendulul. Se poate lua, de exemplu, în mînă crăcana şi încerca să scapi de tensiunea suplimentară, mergînd înot pe o suprafaţă netedă. Deasupra locurilor pe unde trece apa, se află un cablu electric sau s-a format un gol, crăcana se apleacă în mod vizibil. Astăzi fenomenul se numeşte biolocaţie. Oamenii care posedă darul mai sus pomenit pot de la o anumită distanţă să resimtă ceea ce detectează omul cu crăcana pe locul respectiv. Aceasta este biolocaţia la distanţă.

Alături de zonele geopatogene ce exercită o influenţă negativă asupra omului unde energiile, forţele şi cîmpurile împletite sînt favorabile. În astfel de locuri îşi au temeliile templele, bisericile, mănăstirile, diferite lăcaşuri de cult. Apa acestor locuri are calităţi tămăduitoare ca şi plantele şi chiar grămăjoarele de pămînt. Construite de-a lungul mileniilor particularităţile arhitecturale permit acumularea şi amplificarea de cîteva ori a influenţelor pozitive ale forţelor cosmice şi-i dau omului posibilitatea de a intra cu ele în rezonanţă. Aici omul începe să simtă mult mai acut că el este o parte a veşniciei.

Despre forţa învierii locurilor sfinte se poate judeca după cazurile cu totul neverosimile de vindecări ale bolilor şi diformităţilor, după dobîndirea liniştii sufleteşti, după iluminarea spirituală. În zonele de influenţă pozitivă se află majoritatea cimitirelor. Forţa ce părăseşte trupul uman neînsufleţit se revarsă armonios în jetul artezian de energie pozitivă ce vine din pămînt şi din Cosmos. Ce este viaţa şi moartea omului altceva decît fluxul cosmic infinit? Forma movilelor funerare (tumulilor funerari), ale Kurganelor, piramidelor, serveşte, se pare, unei contopiri optime dintre energia omului şi locul sacru.

De zonele energetice cele mai intense sînt legate locurile venerației religioase. Complicatele ritualuri cultice ca de pildă, cele ale aducerii jertfelor, permiteau prin intermediul schimbării fluxului de forță influențarea condițiilor climatice, încărcarea cu energie suplimentară a luptătorilor, ce plecau în expediții militare, intensificarea atributelor spiritelor favorabile.

Omenirea a acumulat de-a lungul mileniilor cunoștințe despre interrelațiile energetice. Magii, vrăjitorii, șamanii, oamenii investiți cu capacități supranaturale au construit pas cu pas sisteme unitare de indicii, grație cărora omul ar putea să se realizeze mai armonios în ciclul cosmic. Unele sisteme de acest gen au dobîndit ulterior aspectul unor filozofii închegate ca de pildă, Phen-Shui în China antică sau Taha Savara în India.

Unde să construiești o casă

Ad literam, *Phen –Shui* înseamnă "vînt și apă". Conform teoriei tocmai aceste forțe primordiale formează relieful locului și influențează tainic destinul omului. Ele acționează în diverse forme în fiecare punct al spațiului. În special se are în vedere fluxul *Ti* (al energiei cosmice veșnice pe care hindușii o numesc prana) și echilibrul dintre *Yin* și *Yang* (principiile feminin și masculin din Univers). Energia *Ti* se află în stare de continuă mișcare, condensare, evaporare, inspirație și expirație.

Ti este numită în general respirația vieții. Sarcina de căpetenie a lui *Ti* constă în a sluji drept cauză a constituirii tuturor lucrurilor. Fluxurile *Ti* creează viața dar și ele sînt supuse stingerii și insuficiența sau lipsa lor dintr-un loc sau dintr-un punct oarecare permit pătrunderea acolo a lui Sha (energia negativă), suflul ce amenință viața. *Sha* poate provoca boala, neajunsurile vieții. *Yin* și *Yang* sînt forțe opuse ce se găsesc într-o permanentă stare de curgere dintr-una în alta și tensiune. Ele reprezintă femininul și mas-culinul, lumina și întunericul, apa și focul; ele există în toate cîte sînt și se supun schimbării.

Phen-Shui este o modalitate de a prevedea com-binația dintre *Yin* și *Yang* în natură, arta și știința descifrării locului pentru ca lucrările de construcții sortite viilor și morților să poată fi făcute acolo unde alternanța dintre *Yin* și *Yang* este pozitivă și unde *Ti*, respirația vieții, poate circula în mod liber. Dacă, de exemplu, orientarea clădirii nu corespunde reliefului suprafeței pămîntului, cursului apei sau direcției drumului, dacă

amplasarea intrării principale sau a pieselor de mobilier stînjesc fluxul și, toate acestea în mod firesc atrag nefericirea. Phen-șhui este forța vitală ce se află în mediul înconjurător și dacă ar fi să-i urmărim fluxul apare ca fluxul Universului prin care pot fi atinse trei mari binefaceri – sănătatea, fericirea și reușita. Din punct de vedere al filozofiei chinezești, Phen-Shui prevede acțiunea forțelor cerești și pămîntești pentru ca omenirea să poată trăi în concordanță cu ele. Cerul, pămîntul și omenirea au o responsabilitate comună în menținerea armoniei în univers. Oamenii își exercită rolul lor prin cunoașterea forțelor cosmologice ale cerației și înțelegerea căilor de unire cu fluxul și transformarea lor. Cînd chinezul construiește o casă el alege cu grijă un asemenea loc pentru ca locuința să fie apărată la spate de un deal sau de o altă clădire. Altfel vîntul va sufla toată energia *Ti*.

Se consideră a fi foarte favorabilă existența lîngă casă a unei ape, cel mai bine curgătoare. Drumul sau cărarea ce duce spre intrarea principală nu trebuie să fie dreaptă, altfel spre casă va veni energia negativă *Sha*. Este obligatoriu să se observe starea vegetației din sectorul ales. Ea trebuie să fie stufoasă și verde, ceea ce atestă prezența unei mari cantități de energie vitală în locul respectiv. Încăperile din interiorul casei se fac largi și luminoase pentru ca energia *Ti* să poată circula liber înăuntru. Intrarea se luminează puternic pentru a atrage această energie. Respectarea ulterioară a tuturor preceptelor *Phen-Shui* duce la rezultate uimitoare. Încercați măcar în gînd să urmați *Phen-Shui*. Această artă se învață din copilărie de-a lungul întregii vieți și nu după cărți ci în școlile speciale ale maeștrilor. Mai mult decît atît, cunoașterea *Phen-Shui* este o parte organică a căii dao. Sînt convins că îndrăznețul care a hotărît să-și configureze viața după *Phen-Shui* va putea să beneficieze de rezultat în timpul vieții.

Date disperate despre o învățătură unică a casei au venit pînă la noi din vechea Indie. Numele acestei învățături este *Tahasavara* sau *Casa celor șapte Elefanți*. În întregul ei filozofia celor șapte Elefanți are în vedere structura generală a Universului și de asemeni rolul și locul omului în el, totuși, o parte importantă a dogmelor este consacrată realizării locuinței. Tot Universul reprezintă o turmă de șapte elefanți, fiecăruia corespunzîndu-i o forță naturală: Apa, Aerul, Focul, Cerul, Arborele (Lemnul), Soarele și Luna. La construirea casei fiecare elefant trebuie să-și primească locul astfel încît focul să nu aprindă lemnul, soarele să nu împiedice aerul și luna să nu se înece în apă. Fiecărui elefant i se conferă o cameră sau un colț din casă. Pentru fiecare elefant se atribuie în mod riguros un număr de ferestre și uși; piese de mobilier și de uz casnic. Toți elefanții au culorile lor preferate. De exemplu, elefantul – soare nu suportă

Scanned with OKEN Scanner

negrul iar elefantul aer – roşul. De toţi elefanţii se leagă anumite obiceiuri şi caracteristici ale traiului. În locul ocupat de elefantul – lună, de pildă, este interzis să mănînci, iar în locurile elefantului – apă şi elefantului – aer să faci curat într-o singură zi. Elefanţii trebuiau îngrijiţi în fiecare zi, dacă elefantul jignit părăsea casa, locuinţa era sortită căderii şi urma paragina.

Mi-a fost dat să descopăr alte sisteme închegate, conservînd învăţături despre casă şi influenţa lui asupra vieţii omeneşti la alte popoare. Multe s-au distrus sub ruinele marilor civilizaţii, multe învăţături cu trecerea timpului s-au schimbat în asemenea măsură încît şi-au pierdut sensul original. Populaţia dintre Rusia trecută nu demult din punct de vedere istoric – de la felul nomad de viaţă la cel sedentar a reuşit să piardă şi să uite prin neîntre-buinţare preceptele neliniştiţilor strămoşi, dar nu a reuşit să constituie şi să pătrundă tîlcul unor obice-iuri noi. Fiecare ţară, fiecare popor, are reprezen-tările sale asupra culturii de habitat şi tradiţiei proprii precum şi propriile reprezentări religioase şi filozofice. Împletirea a tot felul de forţe în diversele zone geografice ale Pămîntului influenţează în mod diferit populaţiile ce locuiesc acolo. De unde au apărut de fapt pe Pămînt atîtea rase cu totul neasemănătoare unele cu altele? În Asia Centrală şi de Est, în Siberia – rasa mongoloidă, în Europa, Asia frontală (de vest), în India de Nord – europeidă, în Africa – negroidă. Influenţa energetică naşte nu doar rase diferite ci şi un mod diferit de a gîndi, o cultură diferită. Fiecare îşi are partea sa. Nu se poate transfera în mod mecanic dintr-o ţară în alta nici o tradiţie, ca pur şi simplu nu se aclimatizează cum nu se aclimatizează un arbore din sud în teritoriile nordice. Trecînd în ţara noastră trebuie să ne folosim de cunoştinţele noastre. Cu toate că, desigur, cîte ceva din tradiţiile altor popoare poate fi util şi la noi, dar nu trebuie să ne folosim orbeşte de sfaturile străine.

Energia cosmică, Ţi sau prana, oricum ai numi-o este una pentru toate ţările, toate popoarele şi principiile ei de funcţionare sînt peste tot aceleaşi. Dar tradiţiile atragerii ei, a direcţionării ei sînt multiple. "Muzica vîntului" chinezească poate pur şi simplu să nu funcţioneze la noi în casă pentru că radiaţia terestră este alta la noi. Noi trebuie să utilizăm alte mijloace.

Ca la reprezentanţii oricărei civilizaţii, la poporul rus există un mare număr de tradiţii şi obiceiuri consacrate căminului. Totuşi, ele sînt nesistematice, fragmentare, specifice fiecărui loc. De exemplu, pentru construcţie se alege un spaţiu locuit unde alţi oameni au o viaţă bună. Temelia se pune după luna plină. Înainte de muncă lucrătorii se roagă la răsăritul soarelui, iar gazda le aduce un pahar de bun augur. Îndată ce s-au pus două rînduri de bîrne în partea de jos vine stăpînul cu păhărelul "de temelie".

Scanned with OKEN Scanner

Sub unghiul din față, sacru, se îngroapă un bănuț de argint "pentru bogăție". Sub alte colțuri se pun un petic de blană, o grămăjoară de semințe și o bucățică de tămîie. Casa deja construită cu o figurină în formă de cal ce va respinge duhurile rele. Pe obloane se cioplește soarele pentru ca în casă să fie cald și luminos. Iar potcoava de deasupra ușii se pune ca să aducă fericire.

La alegerea locului pentru construcția casei alteori se apela la ghicit. Pămîntul de pe locul ales se acoperă din timp cu scoarță de stejar. După trei zile se ridică scoarța în a patra zi se uitau dedesubt. Dacă găseau un păianjen sau o furnică locul era considerat "rău" nepotrivit pentru o locuință. Dacă erau acolo viermi sau gîndac negru înseamnă că se putea construi o casă. Ghiceau de asemeni cu ajutorul a trei pîinișoare. Întîi trebuiau ținute în sîn și apoi ros-togolite pe rînd pe pămînt. Dacă se culcau cu coaja în sus toate trei, se considera că locul era benefic. Dacă rămîneau cu coaja în jos, locul era bun de părăsit.

Semințele înțelepciunii sînt puse în orice credință populară. Dar putem a le face să crească omul trebuie să depună nu puține eforturi.

Omul poate multe

Lumea contemporană s-a modificat în asemenea măsură ca rezultat al progresului științei și tehnicii, încît principiile alegerii și alcătuirii unei locuințe, pe care ni le-au lăsat înaintașii, au puțină importanță în ziua de azi. Pe lîngă energia cosmică și energia Pămîntului asupra biocîmpului omului și locuinței sale acționează și radiațiile electromagnetice de la ustensilele casnice și contaminările radiative și de alte noi tipuri, și construirea irațională, în masă, a megalopolisurilor. Toate acestea practic nu ne per-mit să ne folosim de o singură teorie, închegată, a casei armonioase.

Astăzi sînt insuficiente și mijloacele tradiționale de determinare a influenței casei în viața și destinul omului, nici utilizarea mecanică a cunoștințelor acumulate de strămoși. Chiar omul sprijinindu-se pe propria experiență trebuie să părăsească sau să creeze pentru sine un (mediu) ambiant plin de coeziune cu Cosmosul. Eliberat de surplusuri și reziduri trebuie să învățăm să ne ascultăm pe noi înșine. Trebuie să învățăm să ne încredem în percepțiile noastre difuze și inconștiente.

Fiind o părticică a Universului omul nu doar adună și reflectă tot felul

de curente de forţă dar este el însuşi un puternic izvor de energie. El poate multe. Fenomenele paranormale sînt cea mai vie confirmare a acestui fapt. Capacitatea de a acţiona asupra oamenilor şi obiectelor de la distanţă, legătura cu locuitorii lumii subtile, nu este nici pe departe o enumerare completă a calităţilor proprii fiecărui om în în mai mare sau mai mică măsură. Realizarea unui mare beneficiu a casei este chiar treaba stăpînului ei. Armonia amplasamentului, armonia decorului, a lucrurilor înconjurătoare şi a obiectelor, relaţiile neconflictuale cu cei apropiaţi, cu animalele şi plantele de casă, folosirea inteligentă a particularităţilor istorice ale habitatului generează un sentiment incomparabil de calitate şi bunăstare. Ajungînd să înţelegi limba obiectelor, a întîmplărilor şi faptelor petrecute, se întemeiază părerea că toţi oamenii există dintotdeauna, cu toate punctele spa-ţiului, că viaţa pămîntească este doar o scînteie din flacăra veşnică.

Din lipsa timpului şi a unui evident interes pentru creearea unei armonii casnice se poate face uz de părerea şi sfaturile specialiştilor. De regulă, aceştia sînt oameni ce posedă o însemnată experienţă, oameni cu o percepţie acută a caleidoscopului forţelor şi cîmpurilor. Cîteodată un astfel de om nu are măcar nevoie să vă viziteze casa, el îşi poate formula o părere doar bazîndu-se pe datele oferite de dvs. Şi pe darul său. Este mai interesat ca să-ţi încerci propriile puteri. Întotdeauna este plăcut să descoperi în tine ceva nou şi însemnat.

Pentru început învăţaţi să lucraţi cu crăcana:

Ce este crăcană? Înainte oamenii foloseau o baghetă de lemn bifurcată, o nuia obişnuită, de aceea specialiştii se cheamă şi astăzi umblătorii cu nuiaua. Dar rolul nuielii poate fi înlocuit de o vergea simplă de aluminiu, de pildă, de o andrea obişnuită îndoită în unghi drept. Ea trebuie ţinută în mînă lejer, fără să o strîngem şi în condiţii obişnuite ea rămîne imobilă. Se pot utiliza două cadre cîte unul în fiecare mînă.

Cînd omul porneşte în căutarea a ceva, a unui izvor subteran, a unui zăcămînt de petrol, a unui minereu, a unei zone beneficiu el se concentrează asupra obiectului căutării sale. Cadrul primeşte impulsul lui bioenergetic şi se transformă în instrumentul explorării. La găsirea obiectului căutat el se activează şi începe să se rotească.

În loc de cadru se poate folosi un inel de aur atîrnat de un fir de mătase. El va funcţiona exact la fel – se va mişca cînd veţi intra în zona în care se găseşte ceea ce căutaţi.

Nu fiecare om este dotat în acest domeniu. Dar fiecare poate învăţa. Este necesar să vă antrenaţi zilnic în concentrarea impulsului energetic. Trebuie să vă imaginaţi cum energia curge din mîna dvs. Şi se adună în

cadru. Şi o dată cadrul se va activa...

Cînd succesele în detectarea golurilor şi a cursurilor de apă subterană vor deveni prezente se va putea mări gradul de complexitate al exerciţiilor. De exemplu, ajungînd în locul cunoscut prin natura lui geopatogenă sau descoperind un asemenea loc după semnele caracteristice (după trunchiurile modificate, distorsionate ale copacilor din pădure) trebuie să-l exploraţi de mai multe ori cu cadrul în mîini. Fiind atent la propriile percepţii şi analizînd comportamentul cadrului veţi învăţa mai devreme sau mai tîrziu să detectaţi destul de uşor astfel de zone şi, în general, radiaţiile negative.

Dacă aveţi aptitudini speciale sau aţi acumulat o experienţă de ani îndelungaţi, cadrul nu va mai fi necesar în cele din urmă. Acum puteţi la dvs. acasă să stabiliţi cu exactitate locurile şi obiceiurile care deţin o energetică negativă. Pentru omul ce posedă arta „nuieluşei" e posibil să se simplifice în mod considerabil perceperea fenomenelor legate de aşa numita lume subtilă. Procedeele magice întrebuinţate de el sînt mult mai eficiente, calităţile lui de medium se amplifică de cîteva ori.

Şi aşa se poate învăţa cum să detectezi zonele negative. Dar zonele cu acţiune pozitivă sînt mai greu de stabilit, pentru aceasta sînt necesare mult mai multe cunoştinţe, experienţă, timp. Acţiunea energiei în zonele de influenţă pozitivă nu este întotdeauna unilaterală şi constantă. Vă pot ajuta să le deosebiţi particularităţile caracteristice semnalate de înaintaşi, cunoaşterea predispoziţiei dvs. karmice şi astrologice, urmărirea comportamentului animalelor de casă, a stării plantelor.

Instruiţi-vă! Vă aşteaptă armonia cu lumea, prosperitatea materială şi spirituală.

Scanned with OKEN Scanner

LUCRURILE DIN JURUL NOSTRU

Ne gîndim sau nu la aceasta, vrem sau nu vrem, dar casa fiecărui om este alcătuită după chipul şi asemănarea lui.

Dar ce este aceea casă? În toate credințele și învățăturile este un simbol al sufletului omenesc. În tălmăcirea viselor, casa înseamnă același lucru. Casa este reflectarea caracterului și obiceiurilor omului care trăiește în ea. Totuși, ea nu este o simplă oglindă pentru stăpînul său, nu este un observator indiferent. Ea este un organism viu, legat de noi prin curenți nevăzuți și depinde în marea măsură de noi cum se trăiește în casa noastră.

Dacă omului îi trebuie un refugiu din calea agitației și răutății acestei lumi, casa lui se transformă în ceva asemănător cetății cu zăvoare trainice, cu obloane solide la ferestre. Dacă, din potrivă, omul iubește societatea și ușile casei sale sînt deschise pentru toți, nu veți găsi la el lacăte. În schimb, veți vedea o cameră de oaspeți confortabilă în care totul este astfel aranjat pentru ca musafirilor să le fie bine și plăcut. Dar se întîmplă și ca omul să pară că nu are nevoie de loc de casă. Nu se preocupă de confort și apartamentul lui este doar un loc unde se poate dormi și schimba hainele.

Alteori te duci în vizită și vezi o mobilă frumoa-să, decorațiuni scumpe, dar nu se știe de ce nu te simți bine, vrei să pleci cît mai repede. În alt apartament între piese de mobilier vechi, simple ești dintr-odată ca acasă, sufletul este ușor și liber (senin). Totul depinde de gazdă, veți spune și veți avea dreptate. Omul își decorează casa, o construiește și o menține. De aceea cînd intrați într-un apartament pînă și cea mai fugară privire poate să vă spună foarte multe despre proprietarul lui.

Dar ce poate să povestească despre dvs. propria locuință?

Scanned with OKEN Scanner

Ce ne povestește casa despre stăpînul ei

Închipuiți-vă că v-ați întîlnit cu un vrăjitor. Îl puteți ruga să vă dea o casă care să fie ideală pentru dumneavoastră din toate punctele de vedere. Pentru aceasta trebuie să descrieți viitoarea casă în detaliu – unde se află amplasată, în ce stil arhitectual este construită și, se-nțelege, cum este decorată în interior.

Puteți chiar acum să puneți cartea de-o parte și să fantazați puțin. Cuiva ideală i se va părea o casă singur la curte, dar altuia îi va ajunge un modest apartament de bloc. Cineva visează în secret să trăiască în coliba pădurarului pentru a avea deplină libertate, cineva visează să aibă o vilă pe malul Mării Mediterane. Se poate întîmpla și ca locuința ideală pentru om să fie o cetate medievală cu tunuri și pod rabatabil.

Ce v-ați ales dvs.? O casă în afara orașului, de exemplu, sau una în centrul orașului? Dorința dvs. de a trăi mai departe de oameni sau dimpotrivă în cea mai mare aglomerație vorbește despre cît de so-ciabil este omul. Dacă vă place mai mult arhitectura veche atunci mai de grabă vă veți decora casa cu modă stil (piese de anticariat). Aceasta indică faptul că aveți gusturi întrucîtva de modă veche, în schimb prețuiți soliditatea, trăinicia, frumusețea. Sînteți des-tul de romantic și vă sînt atît de aproape de suflet idealurile trecutului. Modernitatea nu vă prea convine, dar cu ea trebuie să vă împăcați.

Firește că omul mergînd în pas cu vremea, după cum se spune, va prefera în totdeauna stilul modern și în arhitectură și în decorarea casei.

Dar se întîmplă și ca omul să aleagă, de pildă, un aspect exterior modern pentru casa lui, dar înăuntru o decorează ca în vechime sau invers. Aceasta este o mărturie a dualității sufletului, a contradicției dintre ceea ce arătați oamenilor din jur și ce ascundeți adînc în dvs. ...

Luxul, oricît ar fi de straniu, nu este îndrăgit de toți. Fiecăruia îi place să stea pe un divan cu fețe de catifea și să bea ceai din cești de porțelan chinezesc, dar pe departe nu fiecare om va consimți să trăiască într-un ast-fel de décor mereu. Asceticului, de pildă, îi ajung pe deplin un pat și o masă, multitudinea de obiecte chiar îl va enerva. Iar oamenii afundați în lumea lor interioară, de regulă, acordă puțină atenție celor ce-i înconjoară, să aibă numai patru pereți ca să le protejeze solitudinea.

Oamenii cu simț artistic își vor decora casa cu oglinzi și fleculștele

nostime. Precauţii şi bănuitorii nu vor uita să-şi pună o uşă solidă. Oamenii sociabili se vor îngrijii în primul rînd de cum şi unde să-şi primească oaspeţii. Cei ocupaţi cu o muncă intelectuală nu vor putea fără un cabinet de lucru aparte.

Cu cît omul are mai multe interese, cu atît mai multe, cîteodată şi neaşteptate vor fi locrurile din casa lui. Camere de oaspeţi, camere pentru copii, cărţi, locuri pentru cîine şi pisică, pridvoare şi pivniţe, cămări, scăriţe şi întortocheri, surprize şi spaime, tablouri şi flori, magazii şi curţi interioare – ce din toate acestea aţi dori să aveţi în locuinţa dvs. ideală? Fiecare detaliu, fiecare mărunţiş care vă vine în gînd va fi reflectarea unei trăsături din caracterul dvs., reflectarea sufletului dvs.. Şi cu cît lumea dvs. interioară şi fantezia sînt maĭ legate, cu atît mai multe amănunte veţi oferi despre casa dvs. Şi despre dvs. Înşivă.

Dacă ar fi să punem această întrebare rudelor şi prietenilor se pot auzi cîteodată răspunsuri foarte interesante şi imprevizibile. Se poate întîmpla ca cineva să nu aibă nevoie de loc de casă, omul acesta ar putea trăi sub un muşuroi acoperit cu o frunzuliţă. Iar cineva îl va ruga pe vrăjitor să-i dea nici mai mult nici mai puţin decît un ... Ermitaj.

Uitaţi-vă atent la casa dvs. de astăzi. Este departe de cea ideală, şi totuşi... Ce spune despre dvs.? Ce aţi reuşit să puneţi în ea din dvs., din propriul dvs. suflet? Vă este plăcut să staţi în ea? Vă simţiţi acasă? Şi dacă nu ce se poate schimba fără să cheltuiţi pentru aceasta eforturi speciale?

Casa locuibilă şi casa nelocuibilă

Fiecare om a observat, pesemne, că atunci cînd se întoarce acasă după o absenţă îndelungată în apartament domneşte un aer de loc părăsit. Este chiar greu să defineşti această senzaţie. În casă poate fi curat, toate lucrurile sînt la locul lor doar că s-au acoperit de praf, şi cu toate acestea se simte imediat că aici n-a locuit demult nimeni. Ceva dispare cînd omul îşi părăseşte casa.

Omul însuşi este sursa principală de energie din casă. Parcă el anume conferă viaţa obiectelor neînsufleţite. El se află în centrul tuturor fluxurilor şi relaţiilor energetice şi le leagă într-un tot unitar prin persoana lui.

Un om puternic din punct de vedere energetic aduce viaţă casei sale.

Scanned with OKEN Scanner

Este capabil să se opună influenţelor negative şi să le intensifice pe cele pozitive spre deosebire de omul slab energetic. Doar se întîmplă şi aşa încît casa să pară nelocuită chiar în prezenţa stăpînului. Mulţi oameni au cîmpul slăbit din cauza bolilor, la unii slăbiciunea este condiţionată karmic de la naştere. Apărarea naturală bioenergetică se diminuează şi în timpul stresului sufletesc. Oamenii cu biocîmpul slăbit pot fi supuşi unor acţiuni energetice nefaste din partea propriei case. Pentru ei este cu deosebire important să aibă o casă curată energetic şi să fie o protecţie eficientă.

Apărarea este menirea principală a casei. Dar în afară de asta casa este capabilă să-şi susţină proprietarul să-l ajute şi să-i dea putere. Şi pentru ca ea să devină prietena şi ajutătorul dvs. nu trebuie chiar atît de mult. Puteţi să o faceţi altfel dacă doriţi.

Întîi de toate trebuie să vă iubiţi casa. Am auzit o dată povestea unei femei care a fost nevoită să se mute într-un apartament care nu-i plăcea, întrucît împrejurările vieţii au obligat-o să se grăbească cu schimbul de locuinţă. Din primele zile s-a dovedit că noua locuinţă a păstrat foarte mult din aura grea, întunecată a foştilor stăpîni, care după cum se părea erau foarte puternici energetic. Nopţile nu putea să rămînă singură că o cuprindea o teamă fără motiv, avea coşmaruri grozave. În casă i se părea mereu că simte prezenţa cuiva şi chiar pereţii se strîngeau, se mişcau înspre ea de parcă ar fi vrut ca să o expulzeze pe nedorita stăpînă. Neavînd altă alegere a trebuit să se acomodeze cu situaţia de fapt. În decursul unui an întreg a făcut în mod regulat o purificare energetică a apartamentului învingîndu-şi groaza şi starea depresivă pe care i-o provocau acei pereţi. În cele din urmă eforturile ei au fost răsplătite. Tot ce era întunecat şi înspăimîntător a dispărut din apartament pentru totdeauna, în cămin s-a mutat bucătăria. Acea femeie n-a apelat la serviciile cuiva. Ea însăşi avea un caracter vesel, plăcut, iubea foarte mult viaţa şi după cum povestea despre sine resimţea toate obiec-tele din jur ca fiind vii, răspunzînd la bine cu bine, la rău cu rău. Propria ei energetică putea în consecinţă să facă minuni cu obiectele neînsufleţite.

Biocîmpul apartamentului în care locuiesc oa-menii buni, veseli, este de regulă curat şi bine echilibrat. Înţelepciunea indiană spune: "Ocoleşte acele familii care trăiesc în corturi". Enervarea, răutatea, mînia, depresia distrug potenţialul bioenergetic pozitiv al omului şi în cele din urmă influenţează echilibrul energetic al casei în care trăieşte. Fiţi convinşi, dacă aţi luat într-o stare de spirit proastă un obiect, oricare ar fi el, chiar şi un ceainic, ceaiul pregătit de dvs. conţine deja în el o părticică din iritarea sau tristeţea dvs. Mergînd în vizită la nişte oameni care pot ţipa unii la alţii în

prezența dvs., nu numai că vă stricați buna dispoziție, dar mai și luați cu dvs. în propriul biocîmp o sămînță de scandal. Necazurile altora pot fi contagioase ca și o boală. Este mai bine să evitați de a vă întîlni cu oameni care nu vă plac. Este de asemeni interzis să vă împărtășiți planurile celor care ar putea să vă invidieze și să vă dorească nereușita.

Ce face totuși o casă cu adevărat locuibilă?

Există apartamente ce amintesc de muzee – în ele domnește o ordine ideală, mobila arată de parcă numai ce a venit de la magazin, fiecare lucru este la locul lui, totul strălucește, te minunezi. Dar se poate trăi într-un muzeu? E frumos, fără îndoială, dar ți-e teamă să te așezi a doua oară pe pat ca să nu șifonezi cuvertura, sau să iei o carte din raft ca să nu deranjezi alinierea riguroasă a cotoarelor. Și dacă este să-i primești pe stăpînii unui astfel de apartament se poate observa că ei înșiși nu se simt în largul lor. În apartament, ca și la muzeu se percepe o anume atmosferă care nu permite relaxarea și nu te lasă să-ți vezi în pace de treburi. Să te ferească Dumnezeu să faci mizerie!

În apartamentul în care oamenii chiar trăiesc, domnește întotdeauna o oarecare dezordine. Cînd lucrurile sînt folosite și nu doar privite cu încîntare, ele trebuie să se găsească la îndemînă și nu într-un loc distribuit cu strictețe. O împletitură neterminată poate fi abandonată pe speteaza unui divan, cărțile pot fi așezate pe masă într-un vraf neglijent, pe podea pot sta aruncate jucării de copii și camera să nu arate deloc dezordonat. Dimpotrivă, se vede imediat că aici trăiesc oameni activi care lucrează și se odihnesc cu plăcere. De obicei, anume în aceste case îți face plăcere să vii în vizită. Chiar și cînd stăpînii nu vă acordă întreaga lor atenție, spală vasele, de pildă, sau termină vreo treabă neîncheiată, poți să stai liniștit singur să te joci cu pisoiul. Este plăcut să fii într-o astfel de casă, să-i respiri aerul.

Rău e cînd omul nu-și iubește casa. E rău când omul nu are ce să facă acasă. Dacă face doar curat, mănîncă sau gătește și în timpul acesta se plictisește și vrea să plece undeva casa își pierde cu timpul tot confortul și căldura, își pierde legătura cu stăpînul ei, devine nelocuibilă. Dar ce-i de făcut veți întreba? Cum să te forțezi să-ți iubești casa dacă nu te simți bine în ea, nu-ți place patul, te irită mobilierul?

Răspunsul la această întrebare este simplu, dacă aveți destulă răbdare și perseverență.

Ocupați-vă de casa dvs. fără să mai amînați.

Totul este în mîinile dvs. Dacă într-adevăr vreți să aveți o casă unde să vă fie drag să locuiți, faceți cîteva eforturi și veți fi răsplătit însutit.

Scanned with OKEN Scanner

Un biocîmp favorabil

Prima întrebare pentru oricine: cît de benefic este apartamentul prin sine însuşi în plan energetic? Exis-tă în el zone patogene şi nu este cumva amplasat într-un loc nefavorabil?

Nu trebuie să vă neliniştiţi prea mult pe această temă dacă trăiţi într-o casă veche, în secolul al XIX-lea încă se ştia unde se poate şi unde este interzis să construieşti o locuinţă. Totuşi, multele generaţii de oameni trăind în casă înaintea dvs. Şi-au adus contribuţia la cîmpul energetic general. Sarcina dvs. În esenţă va fi aceea de a purifica spaţiul pentru dvs., de a-l amenaja pentru propria dvs. familie.

Nu vreau să spun că fiecare apartament dintr-o casă veche este din capul locului benefică energetic. Dar dacă în ea au trecut deja oameni, chiar ei au putut îmbunătăţi sau înrăutăţi potenţialul ei real.

Zonele geopatogene periculoase nu sînt mari ca suprafaţă şi nu au o influenţă negativă asupra omului dacă nu se află în ele timp îndelungat.

Numai omul însuşi, acţiunea lui, karma lui pot crea condiţii insuportabile sau dimpotrivă favorabile pentru traiul din casă. Dacă pînă la dvs. au locuit oameni prosperi, liniştiţi, prietenoşi, biocîmpul trebuie să rămînă curat şi echilibrat.

Dacă însă aici a suferit cineva intens şi multă vreme el a lăsat o urmă neagră. Dacă şi mai rău, o sinucidere sau o crimă a avut loc în casă ele distrug complet echilibrul energetic construit şi acolo se pot instala orice fel de lucruri, pînă şi fantome. Amprenta tragediei rămîne nu doar în casă, ci şi pe lucrurile ce au aparţinut defunctului.

Astfel stau lucrurile cu casele noi şi cu aparta-mentele în care nu a locuit încă nimeni. Virtutea lor constă tocmai în aceea că sînt curate energetic şi oamenii care se mută în ele pot organiza spaţiul imediat după gustul lor. În schimb, ele se construiesc fără a lua în considerare dacă locul este benefic sau malefic. Din fericire, locurile cu adevărat neprielnice pentru om ca şi zonele cu anomalii nu sînt atît de multe pe Pămînt. De acum, dacă vi se pare că apartamentul dvs. nu este din punct de vedere energetic foarte bun nu merită să vă grăbiţi să-l schimbaţi cu altul. Are sens să încercaţi să o scoateţi la capăt cu nenorocul prin mijloace proprii.

Puteţi să schimbaţi in mod autonom condiţiile constituite în folosul dvs. dacă sînteţi un om puternic energetic, activ. Dacă nu vă simţiţi îndeajuns de puternic vă pot ajuta membrii familiei dvs. prietenii, poate preotul.

Scanned with OKEN Scanner

Totuși, înainte de trece la orice fel de modificări, încercați să înțelegeți mai în detaliu de ce tocmai dvs. vă simțiți prost și neconfortabil în propria casă. Se poate întîmpla că apartamentul nu are nimic de-a face. Dacă vă simțiți singur, dacă suferiți din cauza pierderii celor apropiați sau a omului iubit, sau vă apasă în general nereușita propriei dvs. vieți, lipsa unei munci interesante, a banilor, nici un fel de transformări din casă nu vă vor fi de ajutor. Dimpotrivă, puteți aduce în casă un asemenea lucru încît va strica și mai mult situația.

Mi s-a povestit o istorie foarte interesantă chiar pe această temă. Într-o familie în care fiica era majoră deja, relațiile erau de departe nu cele mai bune. Tatăl bea, adesea lipsea nopțile. Mama a încercat la început să acționeze prin muncă și lămurire, se certa cu el, apoi s-a apucat și ea de băut de necaz. În casă era trist, mohorît, se instalase o atmosferă apăsătoare și fata nu mai vroia să se întoarcă acasă după serviciu. Stătea pînă tîrziu, la o prietenă numai să nu vadă toate astea. Dar o dată a stat de vorbă cu mama de la suflet la suflet și au hotărît să aducă în casă, cumva, (confortul) pacea domestică. Au făcut împreună schimbări de decor, au pus perdele noi și fata a adus acasă un ghiveci cu o floare pe jumătate uscată găsită lîngă containerele de gunoi. Au început să se ocupe de ea, s-o îngrijească. După un timp, planta și-a revenit, a înverzit și chiar a înflorit. Se părea că este un semn bun. Totuși, atmosfera din casă s-a înrăutățit considerabil. Tatăl a început să se îmbete criță, după care a și plecat de tot de acasă. Toate eforturile s-au dus pe copcă, mama a căzut în disperare.

Una dintre prietene i-a dat fetei un sfat, să se adreseze unei băbuțe – ghicitoare. Poate i-au deocheat familia sau cine știe ce alte lucruri necurate. Aceea a asultat povestea fetei și i-a cerut să-i descrie apartamentul. Cînd îi spunea unde se află mobilele, ghicitoarea a văzut locul în care se afla sursa de energie negativă. Era bucătăria. Atunci a rugat-o să-i vorbească detaliat despre toate obiectele care se aflau în bucătărie. „și lucrul dușmănos pentru casă s-a dovedit a fi nu bufetul de bucătărie și nu masa, ci chiar acea floare pe care o îngrijeam cu atîta atenție." Băbuța a sfătuit-o să o distrugă fără întîrziere. Floarea, după spusele ei, adunase și absorbise toată forța malefică strînsă deja în casă și începuse s-o producă, amplificînd de cîteva ori nefericirea familiei.

Ea a sfătuit-o să ardă planta iar cenușa s-o îngroape. Seara tîrziu, jenîndu-se de vecini, mama și fiica au dus planta pe un maidan din spatele casei și au aprins un mic foc din resturile care se aflau pe acolo. Au ars complet toate: și hîrtia, și bucățelele de lemn, și cartonul, dar floarea era neatinsă. Femeile au ințețit focul iar și iar. În cele din urmă le-a apucat

groaza, totul ardea în afară de floare! Nu departe de ele meșterea la mașină șoferul vecinului. Intrigat, s-a apropiat să vadă ce fac ele acolo, a zîmbit sceptic și s-a oferit să le ajute. Au turnat benzină peste floare, i-au dat foc... și iar nici un rezultat! Șoferului i-a pierit zîmbetul. Le-a rugat pe femei să se dea într-o parte și a amenajat cu mijloacele aflate la îndemînă o mică explozie. Numai așa a reușit să distrugă planta aducătoare de ghinion. Femeile, speriate, au săpat pe urmă pe maidan o bucată bună de pămînt, ca să nu rămînă cumva rea urmă de cenușă.

După aceasta, viața lor de familie chiar dacă nu s-a aranjat, a luat în orice caz un curs obișnuit. Tatăl s-a întors acasă și bețiile lui serioase au luat sfîrșit. În casă atmosfera a devenit mai liniștită și mai plăcută.

Floarea aceasta, în fapt, nu a fost cu nimic vinovată. Ea ar fi putut să joace și un rol cu totul opus. Dacă ar fi fost adusă într-o casă armonioasă ar fi putut deveni ajutorul și protectorul acelei case. De vină au fost stăpînii. Nevoia lor bruscă de a face ordine în casă, de a se preocupa de ceva sau de cineva a fost dictată de zădărnicia vieții lor, de dorința de a se separa de propria nereușită. Ca efect, floarea s-a transformat într-un dușman începînd să concentreze și să emită energie negativă.

De aceea, dacă aveți o stare de disconfort nu vă grăbiți să aduceți în casă amulete și talismane, să atîrnați imagini (poze) magice, să schimbați mobilierul sau să vă luați un cîine. Toate acestea se pot dovedi chiar dăunătoare în anumite condiții. Înainte de toate este necesar să vă clarificați motivele discomfortului dvs.

Dar să presupunem că viața personală și viața socială sînt mai mult sau mai puțin în regulă și numai acasă începeți să resimțiți dintr-o dată o oarecare apăsare, o indispoziție. Dormiți prost noap-tea, aveți coșmaruri. În apartament se simte uneori prezența cuiva, în colțurile dinspre tavan parcă se îngroașă umbrele și vă este cam urît să ieșiți din camera luminoasă în coridorul întunecos. Vă enervați din nimicuri, simțiți o presiune. Pereții vă apasă și vă vine așa să plecați undeva sau să vă chemați pe cineva în vizită. Dar și musafirii vin la dvs. fără plăcere și mereu se grăbesc nu se știe de ce să plece. Ieșind din casă respirați în sfîrșit din plin și vă simțiți ceva mai bine.

Toate acestea indică faptul că în apartamentul dvs. s-a instalat o atmosferă nocivă. Dacă starea de discomfort nu este cauzată de atitudinea dvs. față de cineva din casă și dvs. înșivă sînteți liniștit și iubitor de viață înseamnă că de acest disconfort se face vinovat într-adevăr apartamentul.

Este foarte dificil să verificați singur în ce mă-sură locul pe care este construită casa dvs. este favorabil. Pentru aceasta se cere un specialist, un

Scanned with OKEN Scanner

clarvăzător, un om cu darul "nuicluşei". La fel de greu este să detectaţi dacă apartamentul este în zonă patogenă. Nu orice om are aptitudini dezvoltate în direcţia "nuicluşei". În afară de această casă sînt multe interferenţe care deformează "reacţia nuicluşei". Aceste perturbări pot veni pe liniile de înaltă tensiune ce se găsesc lîngă casă şi de la aparatura electrocasnică. De aceea, dacă apar dubii serioase este mai bine să apelaţi la ajutorul unui specialist.

Tuturor le este cunoscut specialistul domestic pe probleme de zonă patogenă, pisica, dar nici ea nu poate întotdeauna indica adevărul. Pisicilor le place să stea în locuri ce radiază energie negativă în aceeaşi serie fiind şi zonele patogene. Este bine dacă pisica dvs. doarme în pat, la picioarele dvs., şi nu la cap. Dar cînd pisica este foarte ataşată de stăpînul ei preferă să doarmă la pieptul lui sau şi mai şi pe capul lui, indiferent de repartiţia zonei patogene. De aceea lăsînd la o parte specialiştii să vorbim despre ce se poate face de unul singur pentru ameliorarea mediului.

Pentru început aşezaţi-vă în locul dvs. preferat în care staţi de obicei şi uitaţi-vă atent, fără grabă, în jur. Toate obiectele care vă cad sub ochi vă sînt plăcute? Simţiţi armonia în aranjamentul casei?

Omul trebuie să se înconjoare de lucruri care provoacă bună dispoziţie îmbunătaţind prin aceasta echilibrul bioenergeticii. Acestea sînt, desigur, în primul rînd, lucrurile preferate. Nu are importanţă dacă fotoliul în care vă simţiţi atît de confortabil s-a învechit de mult şi este gata să se dezmembreze. Nu are sens să vă grăbiţi la magazin după unul nou.

Poate că merită să vă faceţi puţin de lucru, să-i schimbaţi tapiţeria, să-i strîngeţi arcurile şi să păs-traţi un vechi prieten. Acest fotoliu s-a obişnuit cu dvs. tot aşa cum v-aţi obişnuit dvs. cu el. De fiecare dată cînd aşezîndu-vă aţi simţit plăcere şi v-aţi relaxat, el a absorbit impulsul dvs. energetic pozitiv. Şi de fiecare dată vă ajută să vă destindeţi să vă odihniţi şi chiar să căpătaţi mai multă încredere în viaţă. El vă dă puterea pe care niciodată nu veţi primi-o din altă parte, dintr-un loc de şezut neîndrăgit. Şi el vă iubeşte.

Desigur, odată şi-odată fotoliul dvs. totuşi se va desface. Să încercaţi atunci să faceşi rost în locul lui, de unul la fel sau foarte asemănător pentru a vă fi mai uşor să vă acomodaţi cu el.

Fiecare obiect pe care îl vedeţi trebuie să vă bucure, fie el o piesă de mobilier sau o vază, un ta-blou pe perete, veselă sau desenul din tapet. Este foarte important pentru starea energetică generală.

Bucuria îi dă omului putere, iritarea i-o ia. Nu trebuie să ţineţi în casă lucruri care vă indispun sau nu vă plac. În orice caz aceste lucruri să nu vă

cadă mereu sub ochi.

N-aş vrea să vorbesc de rău aparatura electro-casnică, ea ne uşurează considerabil viața, noi ne obişnuim cu ea şi ne vine greu să ne descurcăm fără ea cîtcodată. Practic, nu se poate. Dar din păcate, toate, pînă şi un bec obişnuit, o influență proastă asupra omului. Pe lîngă propria radiație energetică, străină şi nocivă bioenergiei omului, ea urmează un cîmp ce atrage energia negativă.

Omul însă îşi economiseşte timpul, apoi mai este şi leneş... Desigur nu vă provoc să renunțați la aparatura electrică. Nu este posibil. Dar este necesar să-i limitați utilizarea. Influența aparatelor de iluminat se diminuează cu lustre şi abajururi, care barează drumul radiațiilor nefaste. Toate celelalte aparate trebuie puse în funcționare numai în măsura în care acest lucru este inevitabil.

Influența negativă a ustensilelor electrocasnice este atenuată de multe plante de interior, ca de pildă cactusul, şi de animale. Neapărat să fiți atent la aşezarea mobilierului din casa dvs., la colțurile camerelor. Nu stau pe undeva lucruri inutile sau dimpotrivă, nu se întîlneşte un loc gol, pustiu?

Într-unul din apartamentele în care am trăit o-dată, în salon, erau două divane aşezate în unghi drept astfel încît să încapă între ele o masă rotundă. În cameră este foarte spațios, dar am observat că atunci cînd stăteam pe divan cu fața spre uşi îmi ve-nea să fac schimbări în aşezarea mobilei. Cînd mă aşezam pe alt divan şi aveam sub ochi rafturile cu cărți nu-mi trebuia nici o reaşezare.

Căzînd pe gînduri am înțeles că mă deranja colțul gol de lîngă uşa din cameră. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi de cărți, pe al treilea deasupra divanului era atîrnat un tablou, pe al patrulea se afla fereastra cu ghivecele de flori şi numai acest colț de la uşă rămînea pustiu şi deranja privirea. Am agățat acolo o mică acuarelă şi nu mi-a mai trebuit nici o mutare.

Tot ce este în casă trebuie să bucure ochiul, totul trebuie să fie armonios. Aceasta este prima condiție pentru realizarea unui cîmp energetic benefic. În orice colț v-ați uita nu trebuie să vedeți acolo vreo vechitură sau vreun obiect care să stea fără nici un țel. Armonia este constituită nu numai din frumusețea lucrurilor dar şi din funcționalitatea lor. Fiecare lucru din casă trebuie să muncească adică să-şi îndeplinească funcția. Dacă în cameră se află un scaun pe care nu stă nimeni niciodată acest scaun va strica armonia, vă va enerva în subconştient. De aceea, la aşezarea mobilierului şi la alegerea locului pentru decorațiuni este obligatoriu să luați în considerare funcționalitatea fiecărui obiect. Tot ceea ce nu folosiți în mod constant trebuie luat din raza vederii sau pus într-un loc în care prezența aces-

tui obiect va fi îndreptățită. De exemplu, se poate decora bucătăria cu o tavă veche originală de gătit păsări și chiar de n-o veți folosi vreodată, la bucătărie va arăta mult mai rezonabil decît în sufragerie, oricît ar fi ea de frumoasă. Și așa să faceți cu fiecare mărunțiș. Casa dvs. este un organism viu, orice obiect din ea este o parte a acestui organism. Fiecare parte trebuie să muncească. Aceasta este posibil dacă le veți ajuta pe toate să se așeze într-un sistem închegat. Doar centrul acestui organism sînteți chiar dumneavoastră.

Verificați în ce măsură se îmbină între ele obiectele cele mai diferite din apartament. Se potrivește culoarea perdelelor cu cea a tapetului și a tapițeriei mobilierului? Se armonizează vaza grea cu bibelourile simpluțe de sticlă de alături?

S-ar putea să nu conștientizați ce anume din jurul dvs., inobservabil, vă enervează, creînd discomfort. Dar absența armoniei din casă are o acțiune inevitabilă asupra stăpînului.

Abundența de lucruri îl sufocă pe om în subconștient. Străduiți-vă să nu adunați la un loc prea multe obiecte de același tip – tablouri, bibelouri sau vase scumpe în cazul în care nu le colecționați. Chiar dacă iubiți foarte mult, de pildă, cristalul nu are nici un rost să expuneți tot ce aveți. Mai bine așezați într-un loc la vedere o vază și din timp în timp schimbați-o cu alta, iar restul să-l țineți în spatele unor uși închise. Un singur obiect frumos atrage mai multă atenție. Este mai ușor să-i vezi toate detaliile, să-l admiri, să-l încarci cu energia ta pozitivă, energia unei atitudini binevoitoare față de el. Dacă alături sînt alte cinci la fel atenția se disperseazǎ, iar cu ea și energia.

Același lucru se poate spune despre aranjamentul cromatic al casei. Prea multe culorii vii în décor – perdele, tapet, cuverturi, carpete și altele, acționează nefast asupra omului agitîndu-l și obosindu-l. Sînt mult mai bune niște culori potolite, solare și pe fundalul lor o pată – două de culoare vie.

Va trebui să acordați atenție și gradului de confort al traiului dvs. Facem cîteodată o mulțime de mișcări inutile care ne iau din forțe numai pentru că nu ne-am gîndit puțin cum să așezăm mobila în cameră sau vesela pe rafturi la bucătărie. Un mic exemplu – adesea telefonul nostru se află într-un colț, cartea de telefoane în alt colț și pixul în altul. Și de fiecare dată cînd trebuie să notăm ceva îi spunem celui de la telefon: „Așteaptă o secundă!" și apoi căutăm cîte o jumătate de oră o bucată de hîrtie și un creion... Oare este atît de greu să ne organizăm traiul astfel încît toate cele trebuincioase să fie mereu la îndemînă, iar de lucrurile inutile să nu ne

Scanned with OKEN Scanner

împiedicăm mereu? De ce nu facem asta oare? Ne mişcăm încoace şi-ncolo în casă cînd ne trebuie ceva, ne lovim de colţuri, ne cade vesela din mînă, pierdem timpul, ne enervăm, obosim...

Orice cameră din casă se poate împărţi în zone funcţionale şi poate transforma prin aceasta o încăpere în mai multe. Nu mulţi îşi pot permite să aibă un birou sau un dormitor separat. Se poate însă aşeza mobila în aşa fel încît să fie birou într-un colţ iar în celălalt dormitor. Într-o jumătate a bucătăriei se poate găti, în cealaltă se poate mînca. Fiecare asemenea zonă se poate amenaja într-un mod specific adunînd în perimetrul ei piese de mobilier şi ustensile casnice indispensabile ei.

În camerele împărţite pe zone funcţionale este mult mai confortabil să trăieşti şi mult mai uşor să faci curat. Şi dezordinea este mai puţină în ele. Vă primiţi musafirii de pildă în partea de zi a camerei şi veţi avea de curăţat numai aici, iar restul va rămîne curat. După ce aţi lucrat la birou, numai biroul va trebui ordonat. Iar ordinea în casă nu este mai puţin importantă decît armonia şi confortul. Unul din scriitorii ruşi spunea că ordinea de pe masa de scris ordonează şi gîndirea. Este cu totul adevărat. O cameră intimă, vie, curată, acţionează asupra omului în modul cel mai favorabil, îl ajută şi să se odihnească şi să lucreze.

Şi aşa, armonia, confortul şi ordinea, iată cele trei balene pe care se sprijină echilibrul energetic pozitive. Este ceea ce îi stă în puteri fiecărui om să creeze în casa lui folosindu-se de acele lucruri pe care le deţine. Trebuie doar să priviţi în jur, să vă gîndiţi puţin şi să cheltuiţi ceva timp.

Nimeni în afară de propriul stăpîn nu va putea să insufle casei o respiraţie vie, să stabilească o interrelaţie energetică corectă între lucruri şi oameni. Amintiţi-vă, tot ce faceţi în casa dvs. cu dorinţa de a o îmbunătăţi are un ecou sigur, chiar dacă nu imediat observabil. Fiecare atingere iubitoare, grijulie a unui obiect neînsufleţit, chiar şi un gînd bun despre el, îi transmite o parte din energia dvs. pozitivă, din bună-tatea dvs. Acest obiect devine cu timpul chiar al dvs. Şi începe să lucreze pentru dvs. El vă întoarce ceea ce i-aţi dat. Încercaţi şi veţi vedea.

Vă iubesc lucrurile?

„Nu mă iubesc lucrurile. Mobila îmi cere cu insistenţă să o proptesc cu bucăţile de lemn. Un oarecare scaun lăcuit m-a muşcat chiar. Cu plapuma am întotdeauna relaţii complicate. Supa care mi se pune în farfurie nu se răceşte niciodată. Parcă vreo drăcie de monedă sau buton pică de pe

masă, se rostogoleşte de obicei sub o mobilă greu de deplasat. Mă tîrăsc pe podea şi ridicînd capul văd că bufetul rîde..."

Este un citat din romanul lui Iuri Oleşa care se numeşte „Invidia". Mi se pare o ilustrare excelentă pe tema relaţiei dintre oameni şi lucruri. Cuvintele le spune eroul principal în numele căruia este scris romanul şi care este un invidios. Scriitorul a intuit foarte bine – pe un astfel de om nu-l pot iubi lucrurile. El însuşi nu iubeşte pe nimeni şi nimic în această lume. De aceea el nu are noroc niciodată. Nu-i rămîne decît să-i invidieze pe alţii, pe cei care merg prin viaţă uşor şi vesel avînd un comportament binevoitor faţă de lumea înconjurătoare.

Dar pe dvs., vă iubesc lucrurile? Vă ajută ele să trăiţi sau dimpotrivă vă încurcă?

Lucrurile pot fi atît prieteni cît şi duşmani. Totul depinde de relaţia voastră cu ele. Vorbesc mult despre relaţia bună, iubitoare pentru că este foarte importantă. Trebuie să înveţi să ai o astfel de atitudine faţă de lucruri şi oameni. „Aminteşte-ţi că bucuria este o forţă de neînvins - spun hinduşii – tristeţea şi negativismul vor distruge orice lucru de care te apuci. Învinge iubind şi le vei învinge pe toate. Caută cu bucurie şi toate-ţi vor răspunde". Bucuria şi iubirea ne duc înspre unirea cu oamenii şi, în consecinţă, cu Universul întreg.

Dar, deocamdată, nu vorbim despre Univers ci despre ceea ce se află la îndemîna noastră. Această regulă funcţionează şi în viaţa de fiecare zi.

Mulţi dintre cei care au acasă ghivece cu flori ştiu că dacă măcar o dată pe zi le vorbeşte preferatelor tale, le spui măcar o vorbă bună florile vor creşte mai bine. Exact aşa reacţionează la o atitudine binevoitoare obiectele neînsufleţite. Diferitele aparate vor lucra mai cu nădejde şi se vor strica mai rar dacă, utilizîndu-le, le veţi mulţumi pentru bunele servicii. Desigur rîşniţa dvs. nu vă va auzi. Dar sentimentul cu care o apucaţi, energia dvs. o încarcă creînd în jurul ei un cîmp energetic pozitiv. Nu vă sfiiţi să vă iubiţi lucrurile. Nu vă jenaţi să le sorbiţi. Puteţi s-o faceţi şi în gînd, cel mai important lucru este ca gîndul dvs, sentimentul dvs. să fie sincere.

Poate că nu foarte curînd, dar veţi observa cum se modifică relaţiile dvs. pînă şi cu propria mobilă. Şi nu are importanţă că această mobilă este veche şi cam deşelată şi aţi fi vrut de mult s-o schimbaţi cu alta. Dacă nu aveţi această posibilitate străduiţi-vă să îndrăgiţi ceea ce deja aveţi.

Cum să faci asta, veţi întreba, dacă nici nu-ţi vine să te uiţi la afurisitul acesta de dulap, dar să-l mai şi iubeşti? Ocupaţi-vă pur şi simplu de el! Puteţi să-l revopsiţi sau să-l lăcuiţi din nou. Îl puteţi pune într-un loc unde

Scanned with OKEN Scanner

nu vă sare în ochi. Lîngă el puteți amplasa o mobilă care să se potrivească după stil, culoare și în combinație cu ea va arăta considerabil mai bine. În cel mai rău caz puteți lipi pe el un afiș colorat – nu ezitați să experimentați! – și pune deasupra un ghiveci cu o floare luxuriantă. Întotdeauna se poate inventa ceva pentru a schimba aspectul unui obiect care nu vă place.

Există un adevăr simplu. Omul se atașează în final de orice ființă sau obiect de care a trebuit să se preocupe. Să presupunem că ați adus acasă un pui de animal și puiul s-a îmbolnăvit. Vindecîndu-l, îl veți iubi cu mult mai tare decît dacă ar fi crescut sănătos și vesel și totul ar fi fost în ordine cu el. Cu obiectele neînsuflețite lucrurile stau desigur altcumva, dar în esență este la fel. Ocupîndu-vă de un lucru, tratîndu-l cu simpatie constituiți în jurul lui un cîmp propriu, îl încărcați. Și de fiecare dată atingîndu-l, veți primi un impuls pozitiv chiar dacă nu veți observa aceasta. Spre dvs. se va întoarce propria energie.

Mai mult decît atît, ca în cazul cu floarea despre care am povestit deja, în chip asemănător un obiect încărcat va primi și amplifica biocurenții întregului apartament. Și este mai bine ca încărcătura să fie pozitivă și biocurenții pozitivi.

Sînt cunoscute cazurile în care astfel de obiecte ce posedă un potențial intens pozitiv, au influențat viața și soarta oamenilor aducînd reușita. Cel mai des acestea sînt talismanele – pietre prețioase sau niște obiecte mărunte de tipul pietricelei sau al figurinei animaliere. Mulți dintre noi au, sau au avut asemenea obiecte și le-am luat pentru noroc, plecînd la examen sau la o altă treabă dificilă. Și nu este o superstiție, ele într-adevăr aduc succesul. Dacă în apartament se află un astfel de obiect, protectorul casei se poate spune cu siguranță că el va menține mereu echilibrul energetic în deplină regulă.

În familia gazdei mele se păstra o veche rîșniță de cafea fabricată încă în secolul al XIX-lea. Era transmisă din generație în generație și nu era piesă de muzeu, se folosea adesea. Așa a supraviețuit pînă în zilele noastre și reprezentanții succesivi ai familiei erau foarte mîndri de ea. Nici unul dintre ei, desigur, nu bănuia că o rîșniță obișnuită de metal poate avea o însemnătate deosebită pentru viața familiei. Și, la un moment dat, l-i s-a propus s-o vîndă. Cumpărătorul colecționa antichități și suma oferită nu era mică.

Membrii familiei s-au sfătuit și au hotărît să vîndă rîșnița. Desigur, le părea rău să se despartă de obiectul îndrăgit, dar atunci aveau mare nevoie de bani. Dar nimeni nu putea să-și închipuie ce urma să se întîmple.

Întîi s-a îmbolnăvit bunica (în fapt chiar ei îi aparținea rîșnița). Banii primiți pentru rîșniță s-au cheltuit firește cu medicamentele pentru plata infirmierei. Apoi într-un mod neclar în familie au început certurile. Toți au devenit irascibili, fără rabotare, liniștea s-a dus. Efectul s-a prapogat asupra muncii membrilor mai tineri ai familiei. După un an soțul și soția se aflau în pragul divorțului.

Capul familiei, aceeași bunică, suferea mult, a încercat mult să-i împace pe tineri, măcar de dragul copiilor și treptat relațiile dintre ei s-au restabilit, pacea s-a reinstalat. Totuși, din casă a plecat pentru totdeauna un sentiment special de încredere și apropiere, de intimitate a căminului. Bunica amintindu-și de ce au pornit toate a înțeles singură că de vină fusese vînzarea rîșniței. Tinerii, este adevărat, n-au crezut-o, au luat-o în rîs. Și nici rîșnița nu mai putea fi recuperată...

Altcori o jucărie comună poate deveni mascota casei sau a copilului dvs. Puterea dragostei, cu deosebire puterea dragostei de copil - doar pentru copil jucăria este vie! - este într-adevăr capabilă de minuni.

Clarvăzătorul și prezicătorul rus Daniil Andreev, în cartea „Trandafirul Lumii" povestește despre viziunile sale din existența de după moarte a oamenilor. După spusele lui se pare că dreptul de a exista nu este doar al organismelor vii. Într-unul dintre pelerinajele sale spirituale el a văzut un paradis al... jucăriilor. Obișnuitele jucării pentru copii, atît de tandru iubite încît cu ele se doarme îmbrățișat și sînt hrănite cu lingurița, primesc atît de multă energie pură, iubitoare, că după încetarea existenței lor fizice devin undeva, acolo în ceruri, organisme vii! Nu știu, eu însumi nu am văzut așa ceva. Dar cred cu drag că ele continuă să trăiască undeva, aceste întruchipări naive, înduioșătoare, minunate, ale iubirii de copil. Ele sînt concentrate din cea mai pură energie pozitivă.

De aceea nu vă grăbiți să aruncați o jucărie stricată dacă copilul dvs. este legat de ea. Veche și urîtă după trecerea dvs., ea îl apără și îl protejază pe copilul dvs., plătindu-i dragostea cu dragoste, are pentru el rolul talismanului.

Este mai bine dacă viitorul talismanului ajunge în casă, să zicem așa, de pe raftul magazinului fără să aibă un proprietar anterior. Atunci nu trebuie să fie curățat de energetica altcuiva și devine al nostru de la bun început.

Cînd ni se propune să agățăm în apartament o poză magică, facem rost de o amuletă sau, ca în doctrina Phen – Shui, de „muzica vîntului" ni se propune, de fapt, să aducem în casă un obiect care va juca rolul acumulatorului de energie pozitivă. Dar orice amuletă de acest tip este înainte de

Scanned with OKEN Scanner

toate purtătoarea încărcăturii energetice a omului care a realizat-o. De unde putem şti cu ce gînduri şi sentimente a făcut-o? Magia este un lucru cu două tăişuri. Încărcătura pusă în obiect va fi cea care va funcţiona.

Înainte, cînd nu existau linii de producţie şi totul era manufacturat obiectele erau preţuite nu doar pentru măiestria lucrului. „Este făcut cu suflet", „meşterul a pus suflet", aşa se spunea despre obiectele foarte reuşite. Şi era cu totul adevărat. Dar nu trebuie să fi neapărat meşter pentru a şti să „pui suflet" într-un obiect neînsufleţit. De aceea, cea mai bună „amuletă" sînt propriile dvs. mîini, şi cea mai eficientă magie – atitudinea dvs. faţă de lucruri.

Cadouri şi lucruri găsite

Ceea ce se găseşte în casa dvs. este patrimoniul dvs.. El conţine deja pecetea stăpînului sau într-un fel sau altul participă la schimbul energetic general al casei. Sînteţi răspunzători pentru ceea ce aţi realizat cu propriile mîini şi cu atitudinea dvs. faţă de lucruri. În orice caz totul este al dvs. Dar există încă două categorii de lucruri – cadourile şi lucrurile găsite. Ce încărcătură energetică pot avea aceste obiecte şi cum trebuie să ne comportăm cu ele?

Să vorbim întîi despre lucrurile găsite. În tradiţia populară se indică o serie de obiecte pe care este interzis să le luăm de pe stradă şi să le aducem aca-să. Înainte de toate acestea sînt acele şi boldurile. Boldurile şi acele fac parte din categoria obiectelor magice. Ele sînt adesea folosite în vrăji, în magia neagră. Cea mai cunoscută şi complicată vrajă – pentru a-l alunga pe om dintre vii, se face o păpuşă din ceară care ulterior se străpunge cu orice. Dar nici nu trebuie uneori figurina de ceară. Ca orice obiect ascuţit, boldurile şi acele sînt conducători şi emitenţi de energie intens negativă. Ajunge un descîntec simplu pentru ca un ac aruncat în drum să-şi poată juca rolul malefic.

Este interzis să culegi de pe jos obiectele de tipul cruciuliţei de la gît. Acelaşi lucru în privinţa obiectelor de îmbrăcăminte. Tot ceea ce poate fi găsit pe stradă a aparţinut cuiva şi prin urmare păstrează o parte din biocîmpul lui, încărcătura energetică conferită de respectivul om. Îmbrăcămintea se poate spăla, desigur, şi apa va duce răul ca şi binele lăsînd în urmă un fond neutru. Totuşi, asemenea obiecte ca decoraţiunile (bijuteri-

ile) şi cuţitele este mai bine să fie lăsate unde sînt mai departe de nenorocire. Metalul şi piatra sînt capabile să păstreze timp de veacuri potenţialul inclus în ele. În general, orice obiect găsit de dvs. Şi adus în casă poate să se dovedească a fi duşman. Amintiţi-vă istoria cu floarea! Cauzele acţiunii negative pot fi foarte diverse şi noi nu sîntem întotdeauna în stare să descoperim legătura dintre mănuşile găsite aseară, de pildă, şi proasta dispoziţie de astăzi.

Cu grijă trebuie să ne comportăm şi cu lucrurile uitate de cineva la noi în casă. Cel mai bine este desigur să le returnăm stăpînului.

Este bine dacă ne vizitează doar prietenii. Totuşi cunosc un caz în care soacra spera să-şi despartă fiul de nevastă. Ea venea la ei în vizită şi lăsa pe după bufet, sau dulap, mici „cadouri" nefaste. Fie un cearşaf murdar făcut ghem, fie o faţă de pernă. Nu ştiu descîntecele pe care le folosea această femeie, dar de fiecare dată după vizita ei, între soţi începeau certurile şi unul sau altul se îmbolnăvea. În dorinţa ei de a strica familia nu se temea nici măcar să-şi deoache propriul fiu.

Dacă veţi descoperi îm mod neaşteptat aşa ceva la dvs. În casă ardeţi-l imediat. Dacă ştiţi că în vizită vă vine un om care vă doreşte răul, după plecarea lui nu vă leneviţi, verificaţi fără întîrziere să nu fi lăsat astfel de obiecte „uitate".

Cînd vi se fac cadou obiecte noi puteţi să nu vă faceţi griji.

Un obicei străvechi – strîngerea zestrei pentru fete – are un sens adînc. Totul trebuie să fie nou, neîntrebuinţat vreodată – şi lenjerie de pat, şi îmbrăcăminte, şi prosoape. În caz contrar tînăra familie riscă să primească moştenire şi bolile genetice şi nereuşita familială. Sînt tineri care pot rămîne pentru multă vreme sub influenţa părinţilor. Toate lucrurile vechi păstrează în ele un asemenea tip de informaţie.

De aceea şi cu lucrurile pe care le primiţi moştenire trebuie să vă comportaţi atent. Pînă şi un obiect precum icoana poate deveni o sursă de necazuri în casă. Este foarte important ca toţi ai casei să se poarte bine cu obiectul sacru. Dacă lucrurile nu stau aşa este mai bine să ţineţi icoana în camera dvs. decît în cea comună. Ea nu trebuie să trezească nimănui gînduri negative.

Oamenii din timpurile noastre au pierdut sensibilitatea faţă de manifestările energetice. Putem lua o piatră în mîini fără să-i simţim încărcătura negativă, sau să agăţăm pe perete un tablou fără să percepem energia încărcată emanată de el. Apoi pur şi simplu ne doare capul, ne cade totul din mînă, ne certăm cu cei din casă, intrăm în nişte încurcături în afara

Scanned with OKEN Scanner

casei... Luînd în considerare aceste lucruri este mai bine să sfinţim la biserică orice lucru primit moştenire sau cadou dacă nu este nou. Apa sfinţită într-un loc sfînt spăla de pe lucruri orice desen energetic.

O atenţie deosebită trebuie acordată lucrurilor scumpe. Pietrele preţioase sînt intens purtătoare de energie. Sînt cele mai puternice talismane şi protectoare şi în acelaşi timp cei mai aprigi duşmani.

Există o părere conform căreia – piatra talisman este mai bine să fie primită cadou decît cumpărată de unul singur. Cîteodată aşa stau lucrurile.

Piatra cumpărată nu poate fi numită neutră chiar dacă nu a avut nici un stăpîn. Ea poartă încărcătura energetică a locului de unde s-a extras, pe lîngă încărcătura conferită de structura ei cristalină. De la momentul exploatării pînă la vînzare ea trece prin cele mai diferite mîini. Cu toate acestea cînd o cumpăraţi la magazin ea este neutră faţă de dvs. Şi trebuie să treacă un timp, deloc mic, înainte ca ea să vă recunoască de stăpîn.

Şi piatra cumpărată de cineva special pentru dvs., primeşte o încărcătură puternică de la acel om. De aceea, este foarte important ca ea să fie aleasă şi cumpărată cu iubire, cu dorinţă şi cu sinceră de a vă face o bucurie.

Cadourile se fac şi ele cu cele mai diverse sentimente. Cineva alege un obiect mai scump, pentru a arăta că pentru dvs. nu-i pare rău de nimic. Iar cineva cumpără un lucru simpluţ dar cheltuieşte o jumătate de zi pentru a găsi ceea ce vă place, îşi închipuie în acest timp cum vă veţi bucura şi savurează din timp bucuria dvs.. Ce încărcătură va purta cadoul în primul şi în al doilea caz?

Cunosc un caz în care un om a fost foarte multă vreme bolnav primind cadou un inel cu diamant de la nişte oameni puţin cunoscuţi. Să refuze un cadou atît de scump era imposibil şi să nu-l poarte îi părea rău. De însănătoşit noul stăpîn s-a însănătoşit, dar de fiecare dată cînd îşi punea inelul se petrecea un lucru neplăcut: sau îşi luxa un picior sau îşi pierdea banii... pînă cînd nu a fost lăsată piatra în biserică toate acestea au continuat. Iar briliantul este un talisman puternic, el trebuie să aducă noroc în toate, să apere de boli şi răniri. Cine ştie prin ce mîini a trecut acest inel, cu ce gînduri a fost făcut cadou încît i s-au deformat în aşa măsură calităţile magice?

Aceste însuşiri magice se întîlnesc la fiecare piatră. Safirul, de exemplu, aduce noroc în dragoste, fortifică raţiunea şi memoria. Granatul nu este doar piatra dragostei, el vindecă şi inflamaţiile gîtului şi durerile de cap. Smaraldul, talismanul marinarilor, îi protejează pe cei care navighează pe mare, aduce noroc. În afară de aceasta este cel mai puternic

protector al căminului. Ametistul aduce noroc jucătorilor, ferește de beție, alungă insomnia. Este capabil să provoace dragostea față de acel om care-l aduce în dar. Hematitul îl apără pe stăpîn de orice atac, îl ajută să devină înțelept și curajos. Ochiul de tigru și de pisică este tot o piatră – protector împotriva oricărei nenorociri. Malahibitul fortifică forțele spirituale, ajută în căutările cunoașterii și înțelepciunii.

Cele mai bune pietre – talisman sînt cele care nu aparțin unei singure generații, cele pe care le primiți de la părinți și le transmiteți copiilor dvs. Ele sînt deja protectoarele neamului, nu doar ale familiei și casei. Dar asta se întîmplă cu adevărat numai în cazul în care știți sigur că piatra a adus cu siguranță noroc neamului dvs. Există și pietre nenorocoase de care stăpînii nu se despart doar pentru că sînt frumoase și scumpe. Nu este cazul să faceți aceasta. Nu trebuie să vă pară rău după lucruri – veți plăti mai mult.

Și așa cele mai bune cadouri sînt acelea care se fac cu dragoste. Și mai bine dacă sînt și noi. Cu lucrurile vechi este necesar să fiți atenți să le sfințiți și în caz extrem să vă adresați specialiștilor.

Despre lucrurile furate nici nu poate fi vorba, niciodată ele nu aduc noroc. Iar nenorocirea se poate chema ușor. Mi s-a întîmplat odată să ascult povestea unui hoț – recidivist care era pur și simplu zguduit de ce i se întîmplase...

S-a gîndit să-l prade pe un „sfînt" bătrîn vizionar, sfînt era numit acest om în orășelul în care locuia și-i ajuta pe oameni. Tot ce cîștiga bătrînelul prin vindecări trecea în contul caselor de copii, dar hoțul nu știa asta. Furișîndu-se în casă a căutat multă vreme banii și negăsindu-i a luat cu furie ceea ce a găsit – o mică statuetă de bronz care reprezenta o divinitate și stătea pe servantă. Hoțului i s-a părut că este un lucru prețios. Dar în chiar prima noapte la el în casă nu a putut să doarmă. Statueta stătea pe dulapul de vizavi și i se părea că îl străpunge cu privirea. În cele din urmă s-a sculat și a întors statueta cu fața la perete. Totuși, după ce stînd culcat în patul lui s-a uitat la ea după o vreme s-a dovedit că iar stă cu fața la el. Omul acela nu credea în misticism dar a înghețat fără să vrea. După cinci minute s-a uitat – necunoscuta divinitate îl privea fără-ntrerupere...

Restul nopții, ghinionistul hoț l-a petrecut la un prieten. Dimineața a aruncat statueta cît mai departe ca să scape de necaz. Cine a cules-o și care i-a fost soarta pe mai departe desigur nu știa. Dar de atunci a jurat să nu mai calce casele oamenilor sfinți. Mă tot întreba ce putea fi asta, cum a reușit statueta să se învîrtă?

Scanned with OKEN Scanner

Eu nu cred că ea s-a rotit cu adevărat. Totuşi, un lucru care stătuse mulţi ani în casa unui, astfel de om cum era, judecînd după povestiri, acest bătrîn vizionar nu putea să aibă o încărcătură deosebită. Este foarte posibil ca această încărcătură să fi avut şi însuşiri tămăduitoare. (Bronzul ca toate metalele galbene – aurul, arama, – absoarbe energia negativă, distructivă şi radiază energie pozitivă. Puterea acestei încărcături era de aşa manieră încît putea manifesta o acţiune extrasenzorială asupra psihicului hoţului. În concluzie, el a văzut cum statueta se rotea deşi în mod real nimic de tipul acesta nu s-a întîmplat.

Şi dacă ar fi găsit în el forţa de a nu o arunca ci de a o returna stăpînului toată viaţa lui ar fi putut să se schimbe în sensul cel bun.

Scanned with OKEN Scanner

MAGIA CURENTĂ

Magia şi vrăjitoria sînt mai aproape de viaţa noastră cotidiană decît ni se pare. În fiecare zi şi-n fiecare ceas, fără să ştim, ne găsim sub acţiunea unor forţe nevăzute cînd prietenoase, cînd şi duşmănoase. Mai mult, chiar noi influenţăm lumea înconjurătoare. Fiecare gest, gînd, sentiment posedă o forţă la care nici măcar nu ne gîndim. Dar această forţă acţionează în lume independent de conştiinţa noas-tră. Astfel creăm în jurul nostru un ambient în care trebuie să trăim.

Este magia curentă, inconştientă. Ea nu-i cere omului nici o pregătire, nici un fel de antrenamente şi cunoştiinţe speciale. O avem chiar de la naştere şi ne folosim de ea uneori spre paguba noastră şi nu în beneficiul nostru. Transmisia energetică pe care o trimitem de la noi în spaţiu pe aceea o şi primim ca răspuns.

Vechea înţelepciune spune: „Cele ce se aseamă-nă se atrag". În lumea magiei se atrag nu plus cu minus ci, împotriva legilor fizicii, plus cu plus şi minus cu minus. Aşa încît fiecare om, într-un anume sens, este creatorul propriului destin.

împrejurările vieţii noastre se constituie sub influenţa personalităţii noastre. Nu o dată am observat, de pildă, că oamenii suspicioşi, neîncrezători nimeresc tot timpul în tipul de situaţii în care sînt înşelaţi sau se încearcă înşelarea lor. Cînd omul aşteaptă neplăceri ele, ca regulă, se şi întîmplă. Ce să mai vorbim – cînd tu însuţi nu-i iubeşti pe oameni, nici ei nu te vor iubi. Dacă păstrezi în tine gînduri şi sentimente negative, rele, ele vor genera în aură o energetică negativă care va începe să atragă din spaţiu acelaşi fel de acţiuni negative.

Această magie primitivă nu poate să lucreze şi în locuinţa voastră, în traiul nostru.

Scanned with OKEN Scanner

Uitaţi-vă în jur încă o dată şi încă o dată. Iată casa dvs., cetatea dvs. Aici sînteţi stăpîn mag şi vrăjitor. Dar cu ce începe magia de fiecare zi, capabilă să transforme spaţiul din jurul dvs., să-l facă viu, cald şi bun?

Cum să ne purificăm casa

Cea mai obişnuită curăţenie în casă este un act magic, un act de purificare ce poate fi făcut în fiecare zi. Curăţenia generală sau renovarea sînt practic înnoiri ale întregului cîmp energetic al apartamentului.

Rezultatele magice ale curăţeniei nu sînt întotdeauna vizibile mai ales dacă este făcută mecanic, fără suflet. De aceea ni se pare că nu reprezintă nimic deosebit. Totuşi fiecare gospodină cunoaşte acel sentiment plăcut cu care se priveşte prospeţimea de după curăţenie. Creşte buna dispoziţie de parcă împreună cu praful şi murdăria se spală toate grijile şi neplăcerile. În suflet coboară pacea şi bunăvoinţa.

Acesta este deja un rezultat. Şi nu degeaba curăţenia generală de obicei coincide cu o mare sărbătoare de primăvară. Primăvara este timpul înnoirii al naturii însăşi, inclusiv a omului. În Rusia, din vechi timpuri, vremea curăţeniei generale este înainte de Paşte, luminata înviere a lui Hristos.

Rezultatele curăţeniei depind de dispoziţia în care ne ocupăm de ea. Este necesar să vă sugestionaţi din timp asupra faptului că acum veţi efectua chiar un act de purificare a propriei case şi nu o simplă ordonare a lucrurilor. Atunci fiecare mişcare a dvs. va căpăta un sens tainic şi veţi simţi imediat aceasta. Trebuie să vă închipuiţi în gînd fiecare vînturare a măturii, fiecare mişcare a periei alungă şi spală din casa dvs. tot cea cea a apucat să strîngă, întunecat, rău şi necurat. Gîndiţi-vă luminos, cu bucurie, fiecare atingere a obiectelor din apartament trebuie să fie tandră şi binevoitoare.

Nu trebuie să lăsaţi prin colţuri tot felul de vechituri de care nu vă folosiţi. Chiar acolo, împreună cu praful şi murdăria se va aduna şi va adăsta energia negativă. Verificaţi tot şi dacă nu v-aţi folosit de un lucru mai mult de un om, luaţi-vă îndrăzneala să-l aruncaţi. Puţin probabil să vă mai trebuiască vreodată. Dacă vi se pare că totuşi s-ar putea să vă mai fie de folos găsiţi-i un asemenea loc în apartament de unde să nu se mai zărească.

Nu lăsaţi timp îndelungat vasele murdare. Întotdeauna este mai bine să le spălaţi imediat după utilizare, mai ales după vizita unor musafiri. Orice murdărie atrage din spaţiu necurăţia energetică. Iar pe vase oamenii îşi lasă urma energetică şi ea poate să se dovedească de orice fel.

Vasele plesnite trebuie aruncate imediat, fără regrete. Orice plesnitură sau ciob emană energie intens negativă. Circulă chiar părerea că prin vasele plesnite se duce bunăstarea casei.

După curăţenie sau în timpul ei apartamentul trebuie bine aerisit. Este foarte important să se ţină în ordine şi curăţenie dormitorul care trebuie aerisit în mod regulat. Omul care doarme este cu deosebire lipsit de apărare în faţa oricărui fel de acţiune energetică.

Aşa trebuie să fie curăţenia obişnuită de fiecare zi. Dar dacă faceţi o curăţenie cu scopul vădit de a purifica apartamentul, deoarece simţiţi că în el s-a acumulat într-adevăr ceva întunecat, ce acţionează în mod neplăcut asupra dvs., este neapărat necesar să adăugaţi încă o serie de măsuri.

După ce aţi spălat podeaua şi aţi aerisit, vă spă-laţi. Apoi stropiţi întregul apartament cu apă sfinţită. Udaţi-vă cu ea pe faţă şi mîinile şi lăsaţi-o să se usuce pe piele.

Ulterior aprindeţi o lumînare obişnuită şi treceţi cu ea prin fiecare cameră ţinînd-o cît mai aproape de pereţi şi mobilă şi nu scăpaţi nici un colţ. Pe ferestre şi uşi pot fi făcute cruci cu lumînarea aprinsă ca la închinare.

Peste noapte trebuie aprinsă în fiecare cameră o lumînare de biserică, repetînd gestul trei nopţi consecutiv. Un sentiment neobişnuit de plăcut apare adormind după o astfel de curăţenie.

Se mai poate afuma camera cu o rămurică de sunătoare, cuilin şi ienupăr.

Cel mai important este ca în fiecare minut al curăţeniei să vă amintiţi de ce faceţi toate acestea şi să vă înlăturaţi mintal „murdăria" din spaţiul ce vă înconjoară. Adesea un astfel de ritual este suficient pentru a curăţa complet biocîmpul apartamentului. Dacă acestea nu v-au ajutat imediat, puteţi repeta procedeele de două trei ori în decursul unei luni. Multă vreme după aceea apartamentul va fi absolut curat dacă dvs. înşivă nu veţi aduce „murdărie" în urma certurilor cu cei din casă sau în virtutea unei stări depresive.

Musafirii indezirabili sau oamenii care nu vă iubesc în taină pot de asemenea lăsa, şi, de regulă, lasă, după ei o urmă negativă. De aceea, după plecarea oricăror musafiri este mai bine să spălaţi imediat podelele şi să aerisiţi apartamentul. După cearta cu ai casei este dorit să faceţi acelaşi lucru.

Scanned with OKEN Scanner

În general musafirii nu trebuie lăsaţi să intre în camerele copiilor şi în propriul dormitor. Dacă nu aveţi o cameră separată pentru primirea musafirilor, atunci, după plecarea lor pe lîngă spălatul podelelor, trebuie să le faceţi baie copiilor şi să faceţi un duş dvs. înşivă.

Ţineţi minte, curăţenia şi ordinea în casă este zălogul curăţeniei şi armoniei din spaţiul energetic ce vă înconjoară. După felul în care vă influenţaţi apartamentul curăţîndu-l aşa vă va influenţa el ajutîndu-vă să vă concentraţi şi să vă faceţi ordine în gîndurile şi sentimentele proprii.

Magia culorii şi a desenului

În alegerea gamei cromatice pentru decorarea apartamentului este necesar să vă conduceţi, în primul rînd, după propriile pasiuni şi gînduri.

Uneori oamenii urmează indicaţiile modei şi în consecinţă trăiesc sub acţiunea iritantă a decorului care, în secret, nu le place. În afară de aceasta fiecare culoare are o anume încărcătură energetică. Decorarea coloristică a casei influenţează dispoziţia şi ne creează starea de spirit.

Ce este aceea culoare? Din programul şcolar ştim că este reflectarea şi absorbţia luminii. Obiectele nu au ele însele o culoare. Ele doar posedă capacitatea de a reflecta o parte a spectrului luminii şi de a absorbi altă parte a lui. Nu degeaba se spunea că noaptea toate pisicile sînt negre (cenuşii). În întuneric toate obiectele sînt egal de negre. Nu există lumină, nu există culori.

Culoarea este determinantă prin structura chimică şi fizică ă obiectului. Şi ea ne povesteşte ce tip de energetică deţine obiectul respectiv.

În diferitele perioade ale vieţii omul este atras fie de culori vii, fie de culori pale. Acesta depinde de starea de spirit în care se găseşte el însuşi. Şi dacă se aleg corect culorile pentru decorarea apartamentului, ele îl ajută pe om să capete echilibrul psihic şi prin urmare să-şi consolideze echilibrul bioenergetic.

Copiilor le plac culorile vii, pure. Copilul este o personalitate unitară, el nu cunoaşte încă problema contradicţiilor interioare şi trăieşte în acord cu el însuşi. De aceea propria lui energetică este curată şi el primeşte nemijlocit energia culorii pure. Omul armonios cu un biocîmp bine echilibrat este apărat de influenţele exterioare şi de obicei nu caută energia lor. De

aceea, astfel de oameni preferă tonurile pastelice, discrete. Dar se întîmplă și așa că omului toată viața i s-a impus și i s-a inoculat ideea că discreția și sobrietatea sînt mai bune decît caracterul viu al culorilor. În adîncul sufletului un astfel de om ar vrea să se îmbrace mai colorat și să-și decoreze casa în tonuri aprinse, dar nu se hotărăște pentru că el consideră aceasta o manifestare de prost gust. În realitate el are nevoie de un supliment energetic, pe care i-l poate da o culoare vie, pură. Nu trebuie să ne jucăm cu astfel de dorințe. Schimbarea decorului din apartament vă poate ajuta foarte mult. Nu este desigur, obligatoriu să faceți dintr-o dată transformări revoluționare și în loc de tapetul roz pal să lipiți unul roșu. Este suficient să introduceți cîteva pete de culoare aprinsă – să schimbați perdelele, de pildă, să atîrnați un tablou, să cumpărați un abajur nou. Odată, ca musafir, am văzut cercevele vopsite în roșu. Neobișnuit și foarte frumos. Ramele roșii se potriveau de minune cu florile de pe pervaz. Nu erau prea stridente și confereau camerei un aer sărbătoresc, deși tot restul decorului era modest. Stăpîna casei a recunoscut că de cîte ori se apropia de ferestre întotdeauna i se ridica moralul. Și chiar dacă nu se obișnuiește să se vopsească ramele în roșu pe ea o bucură și asta este principalul...

Avea întru totul dreptate. Nu este cazul să vă rușinați de propriile pasiuni. Poate că v-am învățat întreaga viață că „deșteptului îi place în clar, prostului în roșu" (deșteptului cilibiu – prostului purpuriu), dar cîteodată este mai bine să fi prost și să trăiești în armonie cu tine decît să fi deșteptul care mereu este nemulțumit de ceva.

Culoarea roșu – aprins este în mod simbolic legată de sînge. Influența ei este aptă să accelereze pulsul omului. Energia ei impulsionează, stimulează mișcarea, crește apetitul, excită sexualitatea. Ea determină inițiativa chiar la un om cu inițiativă redusă.

Totuși în proporții mari, culoarea roșie poate obosi și irita. Doar nu întotdeauna în fiecare clipă a vieții ne este necesar un stimulent atît de intens. Culoarea roșie acționează ca un semnal de alarmă care îl pune pe om să fie mereu vigilent. Dar dacă aveți nevoie să fiți mereu impulsionat, măriți numărul de obiecte colorate în roșu, din casă. Utilizați și elemente roșii în vestimentație. Culoarea roșie pe lîngă cele de mai sus îl apără pe om de deochi.

În țările orientale, de exemplu, copilașilor li se leagă la încheietura mîinii mărgeluțe roșii pe o ațișoară pentru a-i feri de căutătura rea. Dacă veți purta întotdeauna pe dumneavoastră sau la dumneavoastră ceva roșu, măcar un petic de țesătură roșie, veți fi apărat de răutatea omenească, și vă veți enerva mai puțin.

Această culoare nu trebuie utilizată în mod excesiv. Dacă aveţi un copil moale, încetinit, (retardat) de exemplu nu are rost să decoraţi camera copilului complet în tonuri roşii. Mai bine cumpăraţi-i mai multe jucării de culoare roşie şi galbenă.

Culoarea roşie atrage atenţia ca nici o alta. Energia ei îl determină pe om să se adune, să se concentreze. Stimulează activitatea cerebrală şi ajută la soluţionarea problemelor dificile. Galbenul este culoarea cea mai caldă, „solară", energia lui este înrudită cu însăşi energia soarelui. El contribuie la realizarea unei atmosfere intime, casnice şi în acelaşi timp ca şi culoarea roşie nu-l demobilizează pe om ci, dimpotrivă, îl activează.

Cu cît nuanţele culorilor roşu şi galben sînt mai pale şi mai discrete cu atît mai lină, mai caldă şi „intimă" este energia ce izvorăşte din ele.

Portocaliul face şi el parte din culorile care-l activează pe om. Energia lui bucură sufletul, creează o atmosferă sărbătorească. Este cel mai aproape de energia veselă, jucăuşă a copilului. Denumirea lui vine de la portocală, varianta oranj desemnînd în franceză acelaşi lucru. Iar acest fruct seamănă în acelaşi timp şi cu un mic soare şi cu o minge de copil, are deasemenea un minunat gust dulce şi un puternic, chiar pătrunzător, miros proaspăt. Culoarea portocalie este suculentă şi veselă cum este şi portocala.

Filozofia chineză recomandă utilizarea acestor culori, în special a celei roşii, pentru atragerea energiei *Ţi*. Este însăşi energia vieţii, activă şi constructivă, ea iubeşte culorile vii.

Liniştea şi odihna vă vor fi dăruite de culorile reci (albastru şi verde) şi nuanţele lor.

Culoarea verde este simbolic legată de plante – iarbă, arbori, iar albastrul – de cer. Energeticii unuia şi celuilalt îi sînt specifice liniştea şi seninătatea doar că sînt puţin diferite.

Ca şi cerul albastru şi azuriu (bleu) creează senzaţia de infinit, de spaţiu nelimitat, îndepărtat de om. Este liniştea filosofică, contemplativă. Energia culorii albastre este plină de prietenie, de forţă ea inspiră încredere dar este mai rece decît energia verdelui.

Vegetaţia este investită cu viaţă ca şi noi toţi. Ea este mai apropiată de om decît cerul şi de aceea energia culorii verzi este cea mai neutră din toate în raport cu omul. Ea înlesneşte odihna în mai mare măsură, relaxează, insuflă speranţă. Culoarea verde în opoziţie cu roşul este capabilă chiar să încetinească pulsul. Medicul recomandă să priviţi ceva verde pentru a vă odihni ochii obosiţi de o lectură îndelungată sau pur şi simplu dacă aveţi vederea slăbită cel mai bine este să contemplaţi vegetaţia.

Scanned with OKEN Scanner

Energia culorii violete poartă în sine o pace adîncă, aproape cosmică. Ea este ușor melancolică, iar în proporții mari culoarea violet pură este capabilă să provoace depresie. Dar dacă aveți un temperament prea furtunos, influența ei răcoritoare poate să vă mai reteze din elanuri și să armonizeze atmosfera casei.

Nici un om sănătos la cap nu se va apuca să se înconjoare de multe obiecte de culoare neagră deși energia culorii negre are două sensuri. Obiectele de culoare neagră absorb tot spectrul luminos. Practic, ele le conțin pe toate cele șapte culori ale curcubeului, dar acest amestec generează haosul, întunericul, murdăria. Culoarea neagră trezește adesea gînduri sumbre, îl apasă pe om. Totuși, ea se folosește și în momente festive, fiind o culoare a eleganței și nobleței. Deosebit de fastuoasă este combinația negru-alb.

Albul este opusul direct al negrului. Un obiect alb reflectă tot spectrul luminii și energetica lui este cea mai curată din toate. Deși această puritate îl poate și ea apăsa pe om, care adesea nu este capabil nici să o perceapă (admită) nici să-i corespundă.

În povestioara unui scriitor de peste hotare am citit despre un om care dorea cu patimă să atingă desăvîrșirea spirituală și a „inventat" o teorie prin care s-a înconjurat numai cu obiecte de culoare albă sau în nuanțe pastelate extrem de delicate. El a presupus pe bună dreptate că tonurile deschise îl influențează în chip nobil pe om. Dar noaptea eroul acestei povestiri organiza în taină orgii scabroase. Influența înălțătoare a decorului s-a dovedit a nu fi pe măsura puterilor lui...

În unele țări asiatice culoarea albă este culoarea doliului, cum este la noi negrul, și acest lucru nu este lipsit de sens.

Decorarea cromatică a apartamentului va fi o modalitate corespunzătoare de a-i crea biocîmpul de a-i influența biocîmpul stăpînului. Pentru fiecare cameră, în funcție de menirea ei, trebuie aleasă o gamă proprie. Pentru dormitor, de pildă, sînt potrivite culorile liniștitoare, pentru bucătărie, cele stimulatoare.

Totuși, la alegerea culorilor este neapărat necesar să fie luate în considerare gusturile și preferințele tuturor membrilor familiei. Este mai bine, desigur, cînd fiecare are camera lui pe care s-o poată decora în mod propriu. Dar dacă nu este posibil, înseamnă că orice detaliu al interiorului trebuie deliberat împreună.

În cele din urmă uniunea familială și pacea din casă sînt mai importante decît orice pentru realizarea unui biocîmp favorabil. Și nu este deloc

Scanned with OKEN Scanner

necesar să se amenajeze sufrageria, de pildă, cu totul în roşu sau albastru; este de-ajuns să amplasaţi în ea cîteva obiecte colorate în nuanţa dorită de dumneavoastră pentru ca spaţiul energetic comun să aibă un efect pozitiv şi asupra dumneavoastră.

Vreau să adaug aici, pentru că este momentul, cum pentru oamenii singuri fotografiile rudelor şi ale celor apropiaţi atîrnate pe perete au o influenţă foarte bună asupra energeticii apartamentului. Cîndva, în multe case pereţii erau decoraţi cu galerii întregi de astfel de portrete. Nu merită să ne gîndim dacă este modern sau nu acum. Pur şi simplu faceţi aşa dacă vă simţiţi singur. După cum am spus deja totul în jur, ce se află în raza vederii, trebuie să vă fie plăcut şi drag. Şi este mai bine să prviţi chipurile zîmbitoare ale rudelor decît pereţii goi.

Acordaţi de asemenea atenţie desenului de pe tapetul dumneavoastră, perdele, covoare etc. Nu este bine dacă el conţine triunghiuri şi alte figuri cu forme ascuţite. Unghiurile ascuţite din desen sînt de asemeni surse de energie intensă şi influenţează negativ biocîmpul. Ele îi provoacă omului o stare de alarmă chiar dacă el nu are o sensibilitate energetică deosebită, îi strică buna dispoziţie, diminuează tonusul. Cercurile şi ovalele, dimpotrivă, prin forma lor închisă acţionează liniştitor.

Înaintaşii noştri obişnuiau să decoreze tavanele cu stucatură, pe tapet imprimau complicate motive în arabesc. Ei aveau cu mult mai multă sensibilitate şi receptivitate în ce priveşte conţinutul energetic al spaţiului deşi era posibil să nu fi ştiut cum se numea aceasta. Arhitecţii şi pictorii descopereau intuitiv acele decoraţiuni care îi conferă omului cea mai mare doză de energie pozitivă. Iar acestea sînt întotdeauna curba lină, cercul, spirala şi în nici un caz unghiul ascuţit.

Dacă doriţi să vă decoraţi pereţii cu tablouri nu trebuie, de asemenea, să alergaţi după modă. Este obligatoriu să reţineţi că operele de artă, prin forţa naturii lor, au asupra omului o influenţă energetică cu totul considerabilă. Pictorul pune în creaţia sa o încărcătură de lucru puternică, care ulterior este alimentată în mod constant, de sentimentele, gîndurile şi emoţiile privitorilor. De aceea, nu atîrnaţi nici-odată în casa dumnneavoastră un tablou al cărui conţinut nu-l înţelegeţi, abstract, de pildă. El poate fi foarte frumos, poate crea o anumită stare de spirit, dar dumneavoastră trebuie să fiţi convins că acea dispoziţie pe care v-o conferă este favorabilă pentru dumneavoastră.

De asemenea, nu-şi are locul în casă o pictură cu conţinut sumbru, trist. Ea poate fi genială, dar o astfel de pictură este bine să fie privită o

dată, în muzeu. Nu este deloc nevoie ca ea să formeze în casa dumneavoastră o aură sumbră.

Și este absolut contraindicat să țineți în casă picturi cu conținut demonic, redări ale unor monștrii, demoni și malformați. Ei înșiși au asupra omului o influență extrem de negativă și în plus atrag în casă tot felul de murdărie. Nu uitați, ce se aseamănă se adună. Fiecare obiect din apartament contribuie în mod permanent la schimbul energetic interior. Această contribuție trebuie să fie pozitivă. De aceea, țineți sub privirea dumneavoastră numai producții artistice care provoacă gînduri și sentimente luminoase, vesele sau neutre, liniștitoare.

Amplasarea mobilierului

Înainte de a stabili cum să amplasați mobilierul în apartament ar fi bine să-i testați biocîmpul și să încercați să determinați zonele favorabile și nefavorabile.

În vechime se aducea întîi în casă o pisică și se urmărea comportamentul ei. Totuși, pisicile de astăzi, mai ales cele trăitoare în condiții urbane, se pot manifesta felurit. Obișnuite cu o incintă închisă ele se tem de locurile necunoscute. De aceea, nu te poți neapărat baza pe o pisică. Mai bine încredințați-vă propriului fler și încercați să faceți o verificare prin mijloace proprii.

Dacă vă pregătiți să vă mutați într-un apartament nou, este mai bine să-l controlați după asfințitul soarelui în perioada crepusculară a zilei. La timpul respectiv omului i se acutizează sensibilitatea iar spațiul energetic din jurul nostru începe să trăiască o viață cu deosebire tensionată. Iar dacă în apartament nu este tocmai bine veți observa neapărat aceasta.

Nu vă grăbiți în timpul testării. În primul rînd, nu vă concentrați asupra virtuților sau neajunsurilor apartamentului ci asupra senzațiilor pe care le resimțiți, literalmente de la trecerea peste prag. Aspirați ușor aici? Nu aveți impresia că tavanele și pereții vă apasă?

Această senzație poate să nu aibă nici o legătură cu înălțimea tavanelor și mărimea camerelor. Există apartamente în care se respiră uimitor de ușor și camerele par luminoase, indiferent dacă dincolo de ferestre strălucește soarele sau nu. Am trăit și eu odată într-un asemenea loc.

Locatara de dinainte mi-a făcut cîteva vizite cerîndu-mi permisiunea de a sta puţin pentru a se odihni – îi era tare dor de fosta ei cameră. Am locuit acolo nu mai mult de un an, dar cînd m-am mutat mi s-a făcut şi mie dor. Camera era neobişnuit de confortabilă prin ea însăşi fără nici o contribuţie umană.

Acestea sînt apartamentele bune. Se pot întîlni în orice clădire, amplasată oriunde. Este posibil ca aura să fi fost curată şi luminoasă graţie foştilor proprietari şi atunci, desigur, ea se poate strica cu timpul. Dar se-ntîmplă că însuşi amplasamentul tuturor încăperilor din apartament realizează o circulaţie a energiei uimitor de bună. Această amplasare poate fi dintre cele mai diferite – nu există nici un fel de reguli speciale, dar lucrul cel mai important e că omul care intră în apartament are imediat sentimentul că este un spaţiu deschis, luminos şi plăcut. De parcă pereţii emit lumină...

Un apartament „rău" creează impresia opusă. Este mai bine să renunţaţi la a vă muta dacă locuinţa vi se pare întunecoasă şi apăsătoare, dacă nu vă simţiţi aici în apele dumneavoastră şi apare dorinţa de a o părăsi cît mai repede. Apartamentul poate să vi se potrivească după dimensiuni şi împărţirea camerelor dar veţi fi nevoit multă vreme să curăţaţi aura şi se poate întîmpla să nu vă fie de-ajuns propriile forţe.

Zonele favorabile şi nefavorabile din interiorul apartamentului pot fi de asemenea intuite, acest lucru stă în putinţa omului. Una din cele mai importante alegeri este cea a poziţionării patului, alegerea locului în care veţi dormi. Dacă aveţi o asemenea posibilitate ar fi bine să dormiţi o noapte două pe podeaua noului apartament pentru ca instinctiv, în vis, să găsiţi locul cel mai potrivit pentru dumneavoastră şi să vă aşezaţi cu capul pe direcţia corectă.

Cînd copilaşul dumneavoastră se foieşte în somn, îşi aruncă păturica şi se aşează de-a curmezişul pătuţului ba chiar şi cu picioarele pe pernă el face exact aceasta, îşi caută poziţia bună şi o găseşte. Puteţi avea încredere în copil. Dacă se întoarce mereu în pătuţ este mai bine să-l reaşezaţi în poziţia necesară.

Aveţi grijă ca pe deasupra patului să nu treacă o grindă a tavanului. Muchiile ei ascuţite pot deveni o cauză a unui somn neliniştit sau chiar a unei îmbolnăviri.

Zonele patogene se detectează cel mai bine prin metode experimentale. Dacă dormiţi prost şi nu prea vă simţiţi bine dimineţile nu întîrziaţi să vă mutaţi cu capul şi picioarele sau chiar să reaşezaţi patul de cîteva ori, pînă nu veţi găsi locul în care vă simţiţi bine. Dacă şi fără acestea dormiţi

Scanned with OKEN Scanner

minunat atunci puteți să nu vă mai preocupați de zonele patogene.

Alte cîteva sfaturi – este interzis să dormiți cu capul în colț. Patul ar fi bine să fie astfel amplasat încît cel ce intră în cameră să nu vă zărească imediat. Conferă un sentiment de apărare.

Nu este voie să puneți la picioare o oglindă. Despre oglinzi vom vorbi separat.

În general, în ce privește somnul, desigur că un adult își schimbă greu obiceiurile, dar pe copii trebuie să-i învățăm de la cele mai mici vîrste să adoarmă pe partea dreaptă, cu mîinile înpreunate sub obraz. Această veche tradiție are rațiunea ei – inima și plămînii nu trebuie presați, respirația să fie liberă iar palmele împreunate egalizează energetica și au un efect liniștitor asupra copilului.

Nu există apartamente fără colțuri, numai în unele case foarte vechi, rar, se găsesc camere rotunde sau ovale. Dar pentru a neutraliza influența colțurilor se poate pune, de exemplu, în colțul camerei o plantă de mari dimensiuni, aproape un pom, într-un giveci mare, în genul trandafirului chinezesc, care va opri excelent drumul radiației intense. Se poate așeza și o mobilă astfel încît să taie unghiurile – pentru un asemenea scop sînt foarte potrivite dulapurile nu prea mari, toaletele, mașinile de cusut cu picior. Se poate pur și simplu pune în colț o oglindă. Înainte nu se atîrnau niciodată icoane pe o suprafață netedă, se amenaja un colț sacru.

O veche superstiție spune să nu te așezi la colțul mesei, șapte ani nu vei avea noroc. După cum vedeți și ea are o bază. Sînt mult mai favorabile pentru biocîmpul apartamentului mesele rotunde (pe lîngă absența colțurilor ascuțite, ele creează un sentiment de mai bună comuniune) și în general mobilele cu unghiuri rotunjite.

La așezarea mobilei este obligatoriu să vă amintiți că nu există o atmosferă plăcută fără confort. Iar confortul nu există cînd mobilele sînt îngrămădite și casa plină de lucruri inutile. Pentru a crea în cameră senzația de spațiu și a-i permite energiei să circule liber, trebuie să rămînă în ea locuri degajate de mobilă și lucruri. Este mai bine ca ele să se găsească în centrul camerei unde arată mai plăcut și este mai ușor să te deplasezi. Eu spun mereu că omul trebuie să aibă loc să danseze. Chiar dacă nu o face niciodată...

Lăsați-vă loc în mijlocul camerei să dansați!

Împărțindu-vă camera pe zone funcționale: su-fragerie, de lucru, pentru odihnă, veți reuși foarte bine să așezați mobilierul în lungul pereților sau să concentrați majoritatea obiectelor într-o singură parte a camerei. Nu amplasați față în față (pe pereții opuși) mobilă voluminoasă, de pildă,

Scanned with OKEN Scanner

şifonier şi servantă, divan şi birou. Crează impresia de înghesuială şi face să pară camera îngustă.

Pentru împărţirea camerei în zone se pot folosi divanele, birourile, stelajele nu prea înalte, plasîndu-le transversal, perpendicular pe pereţi. Piesele mari de mobilier este mai bine să nu fie utilizate în acest scop întrucît opresc lumina. Iar luminozitatea este foarte importantă pentru realizarea unui biocîmp benefic. Cu cît aveţi mai multă lumină în apartament cu atît este mai bine. În mod ideal nici un colţ nu trebuie să rămînă întunecat. Întotdeauna se poate pune o lampă în plus, agăţa o nouă aplică sau atîrna de tavan un bec sub un mic abajur, deasupra mesei. Lumina atrage energia pură, luminoasă, în colţurile întunecoase se strînge energia negativă.

Cu toată complexitatea *Phen-Shui*, există în această învăţătură mijloace îndeajuns de simple pentru constituirea unei amenajări armonioase a casei. Unul din ele este schema Ba gua. Ea vine din „*I Ţing*", cartea chinezească a schimbărilor şi poate fi aplicată în planul casei dumneavoastră. Multă vreme am fost destul de sceptic în privinţa *Ba gua*, dar mereu am nimerit sub fermecătoarea ei simplitate. Te cucereşte desigur cînd orice casă sau încăpere poate fi împărţită sau conturată cu octogonul *Ba gua* în nouă zone, care-ţi vor spune cum să-ţi faci o soartă fericită. Cea mai importantă este zona a noua sau centrul octogunlui. Centrul încăperii fără mobilier este ca un trup fără inimă, ne învaţă *Phen-Shui*. Prin urmare, se înţelege nu punctul geometric ci locul care se vede în primul rînd cînd intri. După cum inima alimentează întregul corp aşa şi aici trebuie să clocotească mereu viaţa. Aici se întîmpină oaspeţii şi aici îşi petrece marea parte a timpului familia chineză. Dar centrul nu are voie să fie îngrămădit, de aici se răspîndeşte în toate părţile energia ţi.

Să intrăm în cameră sau în casă, dacă ea există, desigur, - uşa este întotdeuna în zona carierei. Dacă doriţi o avansare la servici lăsaţi spaţiul de la intrare liber şi permiteţi uşii să se deschidă în totalitate fără să se împiedice de obiecte. Acum să privim întreaga încăpere circular de la stînga la dreapta. Imediat după carieră se află zona cunoaşterii. Dacă doriţi să deveniţi sau să rămîneţi deştept amplasaţi aici biblioteca şi biroul. Toate controversele şi problemele este mai bine să le rezolvaţi în zone următoare a cercului – zona familiei. Nu vă ajung banii? Atunci ocupaţi-vă puţin de zona averii. Colţul stîng îndepărtat al camerei este tocmai această zonă. Plasaţi aici ceva metalic, puneţi un acvariu sau o lampă cu picior – ele vor atrage energia ţi. Vizavi de zona intrării este zona onorurilor. Locul ce poate fi consacrat fotografiilor, diplomelor, premiilor, actelor oficiale. În

colțul drept îndepărtat se află cel mai bun loc pentru întîlniri, este zona căsniciei. Ca urmare, după zona căsătoriei se află zona copiilor. Nutresc speranța că nici unui hoț nu-i va trece prin minte să ia în mîini această carte întrucît exact în zona copiilor se recomandă păstrarea lucrurilor prețioase ale familiei. A mai rămas doar colțul drept apropiat – zona învățătorilor. Dacă vreți să vă ajute în mod concret un om oarecare puneți-i în această zonă fotografia sau horoscopul. În toate casele în care am trăit mi-am pus neapărat mărunțișul în colțul bogăției. N-a avut pînă acum rezultat, dar eu tot îl pun și continui să sper...

În fiecare zonă, în funcție de ceea ce nu vă ajunge în viață – reușita în căsnicie sau banii – se pot pune sau atîrna anumite obiecte care vor atrage acolo energia *Ti* și vor intensifica acțiunea ei în domeniul respectiv. Poate fi o floare cu frunze mari rotunde, o farfurioară cu mărunțiș, fotografia unei perechi de îndrăgostiți sau a unui copil frumos. Zona în chestiune trebuie să fie neapărat bine luminată. Energia *Ti* iubește lumina și culorile vii.

În fiecare apartament se-nțelege există o toaletă și poate o baie. În oricare din zonele mai sus enumerate s-ar afla trebuie neapărat urmărit ca ușa lor să fie mereu închisă – doar apa curgătoare îndepărtează energia *Ti*. Și mai bine este să atîrnați pe aceste uși oglinzi pentru ca *Ti* reflectîndu-se să treacă spre alt loc al apartamentului.

Orice om are în apartament locul lui preferat. Ne alegem asemenea locuri intuitiv și aceasta este foarte important. Locul preferat poate fi considerat zona benefică personală. El vă conferă energie, vă ajută să vă relaxați și, dimpotrivă, să vă adunați și să vă concentrați. Chiar vizavi de locul preferat puteți să atîrnați un mic tablou plăcut ochiului, să puneți vaza îndrăgită, un buchet cu flori sau un ghiveci cu plante, în funcție de peretele spre care stați cu fața. Aceasta va amplifica buna lui influență pe care o are asupra dumneavoastră.

Este mai rău dacă stînd în locul preferat vă aflați cu spatele la intrare. Dar de obicei nu se întîmplă așa. Corpul nostru ne sugerează singur poziția în care ne simțim mai apărați, mai în siguranță.

Uneori are importanță și ceea ce se găsește dincolo de perimetrul apartamentului și spre ce stați cu fața. Una din cunoștințele mele a schimbat în viața ei nu puține apartamente. În fiecare dintre ele avea un asemenea loc îndrăgit. Odată a observat din întîmplare că în direcția spre care era orientată cu fața se afla nu departe de casă o biserică. Femeia chiar se afla într-o asemenea perioadă a vieții în care i se adresa des lui Dumnezeu și i

s-a părut important că stă cu fața la biserică. Trezindu-i-se interesul ea a verificat pe harta orașului amplasamentul tuturor locurilor preferate anterioare din apartamentele în care stătuse pînă atunci. S-a dovedit că întotdeauna se așeza cu fața spre cea mai apropiată biserică, fără să bănuiască măcar! Așa încît nimic nu este lipsit de motivație în viața noastră și însăși alegerea locului preferat din casă este condiționată de pricini neînțelese pentru noi dar de o mare însemnătate.

Nu știm întotdeauna de ce ne comportăm așa sau altfel, de ce alegem asta și nu alta. Dar alegerea noastră nu trebuie mai puțin respectată. Intuiția, înțelegerea instinctivă, adesea este mai puternică și mai inteligentă decît rațiunea noastră.

Ce reflectă oglinzile?

Despre oglinzi vom vorbi separat întrucît oglinda este un obiect deloc, dar deloc simplu, iar uneori chiar periculos...

După legendele slave oglinda i-a fost dăruită omului de duhurile întunericului pentru ca el să nu rămînă niciodată singur. Singurătatea oferă posibilitatea de a medita, iar gîndirea duce la iluminarea conștiinței. Pentru forțele răului este o situație cu totul indezirabilă.

În Rusia, de aceea, multă vreme oglinzile au fost considerate obiect necurat. Cînd erau folosite pentru ghicit – iar ghicitul este și el o ocupație necurată – din cameră erau luate icoanele, cruciulița de la gît era dată jos și pusă sub călcîi.

Pe de altă parte vechii înțelepți considerau oglinda simbol al autocunoașterii adevărului. În Japonia, oglinda este simbolul cunoașterii, ea este capabilă să reflecte adevărata esență a omului și a lucrurilor. Dacă stai adesea și îndelung în fața ei poți să cazi în starea de transă și să-ți vezi propria față într-un chip de nerecunoscut. Iar o dată va veni momentul cînd în oglindă nu se va mai reflecta nimeni... E drept că nu sfătuiesc pe nimeni să se ocupe de așa ceva din simplă curiozitate. Căzînd în transă în felul acesta, un om nepregătit își anulează apărarea cu care l-a investit Natura și poate nimeri sub atacul magiei negre. De obicei, treaba se termină printr-un șoc puternic și chiar cu deranjamente psihice. Doar și ghicitul în oglindă se consideră foarte periculos.

Ghicitul se făcea în felul următor: se așezau două oglinzi față-n față, una mai mare alta mai mică. De-o parte și de alta se aprindeau două luminări. Oglinzile se așezau sub un astfel de unghi încît dubla reflectare

crea un coridor lung cu douăsprezece trepte luminat de două rînduri de luminări. În adîncul coridorului trebuia să priveşti îndelung şi concentrat pînă nu se ivea reflectarea a ceva sau cuiva care nu exista în cameră. Înainte de a începe ghicitul trebuiau îndepărtate din cameră pisicile, cîinii, păsările, toți ceilalți oameni şi trasat în jurul tău un cerc cu o surcea aprinsă. Într-un anume moment oglinda trebuia să se întunece, lumînările de asemeni şi după aceasta apărea un spectru...

Fetele încercau de obicei să-şi vadă în felul acesta viitorul mire, deşi acest tip de ghicit poate da răspuns la orice întrebare. Şi de văzut acolo se poate vedea orice. Se povesteşte chiar că uneori acest ceva poate să iasă din oglindă. Pentru a nu se întîmpla asta trebuie să spuneți la timp, de trei ori „departe de mine !" şi să scuipați peste umărul stîng.

Însuşirile magice ale oglinzii sînt de asemenea natură încît ea poate reflecta atît lumea vizibilă cît şi pe cea invizibilă. Este un conductor şi amplificator pentru orice formă de energie, inclusiv energiile lumii subtile.

Toți oamenii într-o măsură sau alta au legătură cu lumea subtilă. Fiecare dintre noi este apt să primească informații de acolo – din oceanul nelimitat al energiei doar că aceasta se întîmplă la nivel intuitiv. Cufundați în problemele, gîndurile şi sentimentele noastre cotidiene, nu auzim şi nu percepem această legătură. Sensibilitatea noastră se amplifică numai în somn şi atunci putem să vedem vise prevestitoare. Şi încă: în timpul transei hipnotice omul este capabil să prindă uneori cele mai incredibile lucruri chiar pînă şi amintirea încarnărilor anterioare. Dar există şi oameni cu sensibilitate crescută, sînt clarvăzătorii. Ei pot să se lipsească de mijloacele ajutătoare pentru a intra în legătură cu lumea subtilă. Pentru ei oglinda funcționează ca un ecran pe care pot să-şi proiecteze radiația propriei energii, propriile imagini mentale. Atunci în oglindă apare un tablou pe care îl văd nu numai ei, ci şi orice om prezent.

Sursa acestei radiații sînt ochii noştri. Radiația bioenergetică a ochilor noştri este capabilă să armonizeze spațiul şi să vindece bolile. Dar ea poate în egală măsură şi să destabilizeze, căci ce este deochiul? Este o deteriorare indusă numai cu o privire rea.

Cunosc o istorie cu un vînător care pierzîndu-şi arma şi strîns puțin de un urs a reuşit să omoare fiara numai cu o privire ptrunzătoare. În pragul morții în ochii acelui om nu era pic de teamă, numai mînie şi ură. Puterea acestei radiații a fost atît de mare încît uriaşul animal a căzut mort pe loc.

Este o istorie autentică. Deşi aşa ceva, desigur, se întîmplă extrem de rar. O asemenea forță a radiației energetice a ochilor posedă numai

oamenii cu indici energetici foarte mari: vrăjitorii, şamanii. Omul obişnuit trebuie să nimerească într-o situaţie de excepţie, să treacă printr-un stress puternic pentru a putea să iasă din limitele posibilităţilor sale. Cîteodată, în faţa morţii, se activează toate rezervele organismului nostru. Alteori mama care-şi apără copilul este în stare să dea dovadă de o forţă neomenească. Dar nu se întîmplă des.

Vrăjitorii se abţin să se uite în oglindă. Ei ştiu că radiaţia ochilor se reflectă pe suprafaţa ei şi se întoarce la om.

Reflectîndu-se în oglindă energia noastră se întoarce la noi şi ne distruge cîmpul protector. De aceea nu trebuie să vă uitaţi mult în oglindă în proprii ochi, se pierde foarte multă energie. Oamenii care-şi petrec mult timp în faţa oglinzii înbătrînesc mai repede şi se simt mai rău. (În povestirea lui Valeri Briusov, care chiar aşa se numeşte - „în oglindă" – este descris un caz petrecut cu o femeie tînără căreia din copilărie îi plăcea peste măsură să privească în oglindă. În cele din urmă îşi schimbă locul cu cea din oglindă, nemaiînţelegînd cine ce este îşi petrece restul zilelor într-o casă de nebuni).

Nu este admisibil să atîrnaţi oglinda astfel încît să reteze creştetul celui mai înalt membru al familiei, va avea dureri de cap. În general, este mai bine să aveţi în casă o oglindă care să reflecte întreaga statură a omului. În felul acesta atenţia şi radiaţia energetică a ochilor noştri se dispersează nemaiconcentrîndu-se în regiunea feţei şi a capului.

Oglinda nu reflectă toată energia direcţionată spre ea. Ca orice material, ea absoarbe şi conservă o parte din ea – primeşte o încărcătură energetică. De obicei, stînd în faţa oglinzii o încărcăm negativ, căci întodeauna ceva nu ne place la noi. Şi cînd această încărcătură se întoarce la noi putem cu uşurinţă să ne deochem singuri provocîndu-ne o vătămare. La oglindă trebuie mers numai cu zîmbetul pe buze. Niciodată nu vă admonestaţi în faţa ei! Este mai bine ca în caz de boală, slăbiciune sau pur şi simplu fiind într-o proastă dispoziţie, să nu vă uitaţi în ea. Altfel veţi primi mereu de la ea o încărcătură negativă.

Experienţa populară recomandă ca după vizita unor oaspeţi să splălaţi oglinzile sau măcar să le ştergeţi cu o cîrpă umedă. Pentru a îndepărta încărcătura negativă este foarte util să aprindeţi o lumînare în faţa oglinzii.

Am spus deja că nu este voie să atîrnaţi o oglindă la picioarele patului. La trezirea din somn omul se găseşte încă între două lumi şi poate zări în oglindă fără să vrea ceva ce-l va speria tare, fără a mai vorbi că se poate speria de propria reflecţie. Bătrînii recomandă să se ia toate oginzile din dor-mitor astfel nu scapi de bube.

Totuşi, dacă puneţi o oglindă sub pat cu suprafaţa reflectorizantă în jos ca va diminua sau chiar elimina cu totul radiaţiile negative ale zonelor patogene. Cu acelaşi scop se pot lipi în partea de jos a mobilelor cruci din staniol. Nu se recomandă să se aşeze oglinzile de buzunar cu suprafaţa reflectorizantă în sus pentru a nu stinge în acelaşi fel energia venită din cosmos.

Odată, cele mai bune din lume erau considerate oglinzile veneţiene. Ele se obţineau din metale cu nuanţe calde – aramă, bronz, alamă – sau se adăuga în amalgam un praf metalic. Iar aceste metale (şi aurul de asemeni) absorb energia rece, distrugătoare şi o reflectă pe cea caldă, solară.

Nu degeaba există obiceiul de a acoperi oglinzile cînd în casă se află un mort, sau de a le întoarce cu faţa la perete. Pînă cînd sufletul nu şi-a luat zborul, pînă cînd corpul astral al defunctului se află în casă porţile dintre lumea noastră şi lumea energiilor subtile rămîn deschise. Din spaţiul invizibil pentru noi poate poposi în casă orice şi reflectîndu-se în oglindă să rămînă pentru mult timp cu noi, dacă nu pentru totdeauna.

Unele oglinzi, martore ale certurilor, ale scenelor de agresiune sau omor au o energetică negativă foarte puternică. Dacă atîrnaţi în casă o astfel de oglindă ea poate influenţa psihicul, modifica şi caracterul omului şi chiar să-i aducă moartea. Deosebit de periculoasă este influenţa asupra copiilor. De aceea fiţi atenţi cînd luaţi în casă o oglindă de la un răposat sau orice oglindă veche a cărei poveste nu o cunoaşteţi. Pentru orice eventualitate aprindeţi în faţa ei cîteva lumînări. Şi dacă lumînările se sting brusc, oglinda trebuie dusă fără întîrziere cît mai departe de casă şi spartă.

Este interzis să ţineţi în casă o oglindă plesnită. Orice crăpătură este o sursă de radiaţie negativă intensă, iar cioburile de oglindă şi plesniturile sînt foarte periculoase. (Din acelaşi motiv grăbiţi-vă să schimbaţi imediat geamurile plesnite de la ferestre). Dacă oglinzii i s-a spart un colţ şi vă pare rău să o aruncaţi, trebuie retezată în linie dreaptă. De fapt este mai bine pentru biocîmpul apartamentului să aveţi oglinzi cu perimetru rotund sau oval sau să le puneţi în rame cu colţuri rotunjite. Dacă oglinda s-a spart trebuie stropite cioburile cu apă din mătură după care se adună şi se îndepărtează din casă. Despre oglinda spartă este mai bine să nu povestiţi nimănui.

Apa spală totul

Despre calităţile neobişnuite ale apei ştiau îndepărtaţii noştri strămoşi. Dar omul contemporan are memoria scurtă. Se pare că numai cînd clătim copilul după baie cu apă curată ne amintim şi descîntăm: „Cum nu

se lipeşte apa de gîscă aşa nici boala să nu se lipească de Ivanuşka (Taneccika)..." şi-ntr-adevăr, este un descîntec cu o semnificaţie profundă. Este o acţiune magică pe care o exercităm asupra copilului spălîndu-l de orice rău, „boală", care înseamnă şi îmbolnăvirea, şi deochiul.

Proprietăţile energetice ale apei, ca fiind una din cele patru forţe naturale, se pot numi fără greş magice. Nu degeaba în poveştile populare ruseşti se vorbeşte despre apa moartă şi apa vie. Apa are o capacitate îndelungată, dacă nu permanentă, de a conserva informaţia energetică, înregistrînd-o oarecum în memorie. De aceea izvorul care ţîşneşte din pămînt într-o zonă geopatologică, de exemplu, poate întru-totul să fie purificatorul apei „moarte". Despre izvoarele sfinte şi însuşirile lor tămăduitoare ştiu toţi – ele sînt apa „vie".

Apa este capabilă nu numai să memoreze, dar şi să spele informaţia energetică. În magia curentă ea ocupă un loc important.

Am vorbit deja despre curăţarea umedă ca despre un act purificator magic, despre ştergerea oglinzilor cu o cîrpă umedă. Am vorbit şi despre cît de impor-tant este să faceţi un duş şi să vă îmbăiaţi copiii după plecarea musafirilor. Apa îşi face treaba – spală informaţia străină indiferent dacă ne gîndim la această proprietate sau nu.

Totuşi, puterea imaginativă a omului ocupă în treburile magiei un loc, departe de a fi ultimul. Dacă în timpul duşului vă veţi închipui cum spală apa împreună cu transpiraţia şi murdăria supărărilor dumneavoastră, iritările dumneavoastră şi oboseala, gîndurile şi sentimentele străine rele, care v-ar fi putut atinge biocîmpul în decursul zilei, această închipuire va concentra şi amplifica influenţa energetică a şuvoiului de apă curgătoare.

Acelaşi lucru trebuie să vi-l imaginaţi şi cînd vă spălaţi doar pe mîini. În general, mîinile trebuie spălate mai des în decursul zilei, pentru ca în felul acesta să vă eliberaţi de oboseală şi diferitele încărcături negative. În unele învăţături spirituale nu se recomandă ca la trezirea din somn dimineaţa să se atingă faţa înainte de spălarea mîinilor. Întrucît după cum s-a spus, în somn, omul este cu deosebire vulnerabil la orice influenţă energetică. Şi cine ştie ce ar fi putut să vă cutreiere casa în timpul nopţii şi să vă atingă? Nu degeaba se obişnuieşte pe la noi să te speli dimineaţa deşi s-a uitat pentru ce o facem.

Mai există şi o astfel de tradiţie, venită de la credincioşii de rit vechi, de a pune peste noapte la capul patului un pahar cu apă. Se face aceasta pentru ca sufletul omului, care s-a preumblat nu se ştie pe unde cît timp acesta a dormit, să poată să se spele în apă înainte de a reintra în corp. El poate să aducă cu sine orice încîrcătură energetică din lumea subtilă. Şi

într-adevăr, se pare că fiecărui om i s-a întîmplat să se trezească dimineața într-o proastă dispoziție fără motiv sau cu senzația că toată noaptea a cărat lemne. Apa poate „să preia asupra ei" lovitura, să înlăture influența negativă. Dimineața această apă trebuie aruncată fără întîrziere.

Una din cunoștințele mele, după ce a încercat pentru prima dată să pună în felul acesta un pahar cu apă la capul patului, a descoperit dimineața că în el plutea un gîndac. A fost foarte mirată fiindcă nu avusese niciodată gîndaci în apartament...

Informația este conservată, de obicei, de apa stătătoare. De aceea nu se recomandă să se țină în casă apă stătută care a început să se strice cum se întîmplă adesea cu apa din vazele cu flori. Apa putrezită mai și atrage energia negativă. Dacă aveți o cană pentru băut trebuie să împrospătați apa în fiecare zi de asemenea.

Apa curgătoare memorează și duce cu sine tot – murdăria, oboseala, energia negativă acumulată, și pe a dumneavoastră și pe cea străină. Ea reglează fluxul energiei în canalele corpului, ajută la echilibrarea biocîmpului. În același mod ea curăță îmbrăcămintea la spălare și casa în timpul curățeniei.

Dacă ați visat urît și vă este teamă că ar putea fi o prevestire este suficient să dați drumul la orice robinet și să povestiți acel vis apei care curge. Este de dorit să nu vă audă nimeni în timpul acesta. Iar apa va înlătura atît conținutul rău al visului cît și influența lui asupra dumneavoastră.

Apa mai este capabilă și să ducă cu ea bunăs-tarea din casa dumneavoastră. Este obligatoriu să urmăriți ca nici un robinet să nu curgă după închidere și să nu-l lăsați multă vreme deschis fără să fie neapărat nevoie. La spălatul rufelor sau al vaselor este nevoie desigur dar în actul de purificare nu este periculos. Doar orice curățenie prin ea însăși este un act magic, în timpul ei apa care curge nu impietează asupra bunăstării dumneavoastră.

Puterea imaginației

La final încheind capitolul despre magia curentă vreau să vă spun în plus cîteva cuvinte despre puterea gîndului, despre forța imaginației omenești. Nu în mod inutil toți marii mentori spirituali ne îndeamnă la strădania de a gîndi numai luminos, și numai la bine. Despre faptul că ce se aseamănă se atrage am vorbit deja. Dar omul cu o imaginație bine dezvoltată care este capabil să-și închipuie fără efort diverse scene și acte,

posedă oarecum o forță magică suplimentară.

Nu trebuie niciodată să vă gîndiți la posibilele necazuri sau nereușite și mai ales să vi le figurați în amănunt. Această ocupație are întru-totul capacitatea de a aduce pe capul dumneavoastră și pe capul apropiaților dumneavoastră nenorocirea, dacă sînteți peste măsură de alarmat în ce-i privește. Măcar micile neplăceri, cotidiene, ca să spunem așa pot fi îndepărtate adesea prin acest mijloc. Probabil că fiecare om știe din proprie experiență cum se întîmplă așa ceva deși nu s-a gîndit niciodată la magie. I s-a întîmplat oricui, mai ales în anii adolescenței să se întoarcă acasă foarte tîrziu și să se aștepte din cauza asta la un scandal de la părinți sau de la cei apropiați. Mergeai uneori zgribulit, încruntat, găsindu-ți tot felul de argumente. Și de-o dată – minune! – nici o imputație. Nimeni nu te ceartă, dimpotrivă, toți sînt bucuroși că ai apărut acasă în sfîrșit, viu și nevătămat.

Din păcate, exact la fel trec pe lîngă noi cîteodată și evenimentele fericite pe care le savurăm anticipat cu prea multe detalii. De parcă ceea ce am trăit în imaginație înlocuiește realitatea vieții...

De aceea, se pare, cu imaginația nu trebuie să te joci. Dacă este să vă închipuiți ceva rezumați-vă la prezent iar viitorul lăsați-l în seama destinului și a lui Dumnezeu.

Cu atît mai mult astăzi, în viața cotidiană, imaginația este aptă să ne acorde bune servicii. Nu în zadar am repetat de atîtea ori că ocupîndu-ne de acțiuni magice mărunte ca dereticatul, sau redecoratul, sau numai alegerea tapetului trebuie să vă imaginați în amănunt pentru ce o faceți, să vedeți rezultatul mintal. Cînd omul se gîndește cu intensi-tate la ceva el își concentrează energia și o direcționează în partea necesară. În acest timp el primește o completare din Cosmos și acțiunea necesară se petrece uneori ca de la sine. Este suficient numai să te gîndești și totul îți vine în întîmpinare.

Încercați, de pildă, să vă imaginați că vă înconjoară un nor transparent, luminos, care nu lasă să treacă în corpul, mintea și sufletul dumneavoastră nimic rău și întunecat. De același nor este înconjurată casa dumneavoastră, apropiații dumneavoastră. De fiecare dată cînd ieșiți din casă nu uitați să vă învăluiți în această apărare imaginară. Protecția firească dată de natură va fi cu adevărat întărită de această imagine. Și dacă o veți face în mod constant, în fiecare zi, veți observa foarte curînd că lumea din jurul dumneavoastră se schimbă. Oamenii vor deveni mai buni cu dumneavoastră, se vor certa mai rar. Vă va fi mai ușor să vă înțelegeți cu cei de acasă și de la serviciu. În prezența dumneavoastră scenele neplăcute se vor petrece mai rar. În casă se va instala treptat o atmosferă cordială, liniștită. Încercați și vă veți convinge singuri !

Scanned with OKEN Scanner

PLANTELE ŞI ANIMALELE DE CASĂ

Linişte, împăcare şi comuniune cu tot ceea ce există... Cu ce cuvinte se poate descrie sentimentul omului aflat faţă în faţă cu împărăţia plantelor?

Plantele sînt primele care au apărut pe Pămînt şi de atunci absorb fără răgaz energia Soarelui, împărţind-o generos cu tot ce este viu. Diversitatea lor nesfîrşită de forme şi culori a dus la naşterea artei, la dezvoltarea simţului estetic, la creşterea cuvîntului (inspiraţiei). Mulţumită plantelor aura planetei a devenit verde.

Plantele îi dau omului hrană, acoperămînt, o-xigen, asigurîndu-i existenţa în viaţa pămînteană. Forţa energiei, învelişului verde al planetei, este atît de mare încît este capabilă să usuce mările, să mărească munţii, să întoarcă rîurile. Cîte mari civilizaţii n-au răsărit din rădăcinile furiei vegetale şi au dispărut din cauza atitudinii neglijente faţă de ele! De ce astăzi sînt acoperite de nisip şi date uitării strălucitoarele cîndva oraşe ale Asiei, Africii, Americii? Prin cîte catastrofe ecologice mai trebuie să treacă omenirea pînă să înveţe cum să reacţioneze în parteneriat autentic cu lumea verde? Cînd va înţelege omul că el este un frate, nu un stăpîn? Va înţelege că în lumea galaxiilor, a eternului şi a succesiunii timpurilor toţi sînt egali? Pe deplin, probabil că niciodată...

Cine ştie dacă este adevărată această poveste, legendă sau năzuinţă, dar în vremurile de demult a existat marele popor al elfilor. Armonia cu lumea, înţelepciunea, voioşia şi longevitatea îi deosebea pe elfi de simplii muritori. Se deosebeau elfii de oame-nii obişnuiţi şi prin atitudinea lor faţă

de arbori, flori și ierburi. Elfii știau că orice plantă este o ființă vie care simte, se bucură, se mînie. Și că moartea este la fel de îngrozitoare și pentru un uriaș al pădurii și pentru un fir minuscul, tremurător de iarbă. Elfii înțelegeau limbajul a tot ce este viu și nu pricinuiau nici un rău plantelor. Vegetația le răspundea elfilor la iubire cu iubire.

Să fie elfii doar o legendă, totuși, cultura vechilor celți a fost o realitate. Viața în armonie cu natura, venerarea copacilor, chiar divinizarea lor, umplea existența oamenilor de sens și fericire. Pentru preoții celților – druizii – copacul nu era un idol sau un fetiș. Arborele, această ființă vie mult mai înțeleaptă, avînd obiceiurile și chiar capriciile ei, era zeu, tată, frate...

Druizii primeau energia astrală a copacului și o utilizau. Copacilor li se adresau cerînd și sfat – doar copacii se reîncarnau în oameni, iar oamenii deveneau copaci. În căutarea armoniei, desăvîrșirii, seninătății, druizii plecau în pădure, găseau o poiană ascunsă și se duceau în mijlocul ei și desfăceau brațele întinse. Dacă te vei strădui într-un asemenea moment să renunți la toate gîndurile, după un timp te vei putea simți un copac cu o pasăre cîntînd între ramuri... Omul contemporan își caută tot mai des liniștea sau scăparea în vin, jocuri de noroc, uitînd de energia curată venită de sus pe care o păstrează și stejarul secular și mușcata de cameră. Apropiați-vă de arbore, atingeți-l cu palma, încercați să vă relaxați și să respirați liber și veți simți cum forțe neștiute dar binefăcătoare trecînd prin dumneavoastră duc în infinitul veșnic nefericirile, îndoielile și mîniile devenite atît de mărunte.

Strămoșii noștri au fost în multe privințe mai respectabili decît noi. În povești și mituri încercau să le spună urmașilor cum trebuie să se poarte față de Natură pentru a nu se pierde pe sine. Însuflețind și învestind lumea înconjurătoare cu însușiri caracteristice omului determinau singura cale posibilă, calea armoniei.

Purtați-vă omenește cu un om și el vă va ajuta în clipa grea. Faceți un bine codrului de nepătruns și în loc de spaima istovitoare îți va dărui îndeplinirea dorințelor. Dar trădează-ți frații și vei deveni un plop tremurător...

Și-a găsit o reflectare în legende și uriașa forță energetică a plantelor. Este și iarba explozivă și tainica iarbă a vrăjitoarelor ale căror însușiri magice depind de ierburile fermecate. Însușirile vindecătoare ale plantelor sînt conferite nu numai de vitamine și fitoncide. Plantele posedă o energie capabilă să alimenteze și să regleze bioenergia omului. Pentru o mai bună asimilare a bioenergiei plantelor de leac omul a creat diverse ritualuri și

descîntece.

Între plante și savanți s-au statornicit relații speciale. În Evul Mediu învățații – alchimiști alcătuiau tratate întregi despre acțiunea magică a plantelor. De exemplu, despre rădăcina mătrăgunei. Și cu toate că uneori acestea pluteau sub amenințarea rugului atracția față de necunoscut îi împingea înainte. Mai tîrziu, odată cu dezvoltarea științelor naturale - fizică, chimie, botanică – cercetătorii au început să acorde mai multă atenție particularităților materiale, fizice ale plantelor. Și treptat au uitat despre proprietățile lor magice.

Știința a mers înainte. A apărut electricitatea. A apărut posibilitatea de a înregistra radiațiile electromagnetice și cîmpurile electrice. Sperînd să obțină un oarecare rezultat oamenii de știință au supus plantele acțiunii curentului electric, le-au radiat, le-au forțat să se modifice genetic, să devină într-un fel sau altul un bun în folosul omului. Față de plante au început să se comporte ca față de o masă nutritivă de albumine (proteine), hidrați și vitamine. Numai de curînd mințile iscoditoare au început să-și amintească de cele irosite. În timpurile noastre cu ajutorul mijloacelor complexe specifice savanții au căpătat posibilitatea de a înțelege plantele așa cum le înțelegeau strămoșii noștri. La început aceasta s-a petrecut în Occident.

Începutul l-a constituit minunata invenție – detectorul de minciuni. Mult timp nu s-a știut cum ar mai putea fi folosit, dar deodată a apărut revelația. S-a dovedit că indicii acelorași potențiale electrice ce permit determinarea momentului în care omul spune adevărul și în care minte pot fi culeși și de la plante. Desigur, că nu are sens să punem plantelor întrebări savante – ele nu ne pot răspunde. Dar pe savanți nu-i intimidează asta, ei au metodele lor științifice. De pildă, au atașat plantelor electrozi după care au rupt o frunzuliță. Pe linia dreaptă trasată de osciloscopul care înregistrează reacția florii a apărut brusc o oscilație. Au rupt o a doua frunzuliță și iar o oscilație. Aha, s-au gîndit oamenii de știință, se vede treaba că planta simte ceva!

S-au apucat atunci de experimentele lor cu un nou elan. Și iată că o dată trecînd pe lîngă o plantă mutilată unul din experimentatori s-a uitat din întîm-plare pe cadran și a observat o foarte slabă, dar totuși o oscilație. S-a îndepărtat, s-a apropiat din nou și iar a zărit o slabă oscilație. L-a rugat pe un coleg să se apropie – nici o oscilație. Au căzut pe gînduri savanții, s-au foit multă vreme pe lîngă aparate și în sfîrșit au înțeles. Aceste slabe oscilații s-a dovedit că apar numai cînd de plantă se apropie omul care a

rupt frunzuliţa. Ce să fie asta? Adică plantele pot nu numai să simtă, dar pot să ţină minte şi să recunoască. Dar cum? Nu au nici ochi, nici urechi nici macar o celulă nervoasă...

Nu ne putem opri la jumătatea drumului, au hotărît oamenii de ştiinţă, trebuie scoase toate secretele de la mama - Natură. Şi au început. Au aşezat în ghivece diferite două plante. Uneia i-au ataşat electrozi, iar celeilalte au început să-i rupă frunzuliţele. Cum rupeau o frunzuliţă cealaltă plantă provoca o oscilaţie. S-au îngîndurat de tot sărmanii oameni de ştiinţă. Ce se întîmplă? Plantele au şi emoţii şi pot şi comunica între ele. Exact ca noi, chiar dacă stau pe loc toată viaţa. Multă vreme îşi vor mai munci capetele lor luminate corifeii ştiinţei asupra celor ce le erau cunoscute strămoşilor noştri cu mii de ani în urmă...

Este oare necesar pentru a înţelege întregul să-l descompui în mici cărămizi? Diversele religii şi filozofii orientale nu consideră aşa. Plantele, con-form acestor filosofii, sînt tot o parte a armoniei universale ca şi omul.

Influenţa frumuseţii

Misterioasă ţară - Japonia...

Dragostea japonezilor faţă de plante este una din manifestările sensibilităţii lor neirosite, a iubirii acute faţă de natură. Japonezii venerează florile în chip de fiinţe vii. Cu florile au conversaţii confidenţiale ca şi cu prietenii apropiaţi. Le divinizează. Cînd florile preferate mor li se pun monumente. Ierburilor şi arborilor li se adresează cu rugăminţi şi rugăciuni. Roagă vîntul şi ploile să nu rupă pomii, iar în cîntece nu cer recolte îmbelşugate, ci să dureze clipa înfloririi.

Dragostea faţă de flori a generat chiar sărbători naţionale, ritual de închinare în faţa naturii. Primăvara, de pildă, contempletează sacura, iar toamna e sărbătoarea crizantemei. Crizantema este şi emble-ma casei imperiale.

Floarea este percepută în Japonia ca fiinţă în acelaşi rînd cu omul, aptă să trăiască aceleaşi sentimente ca şi omul. Floarea este singura fiinţă din lume, pe cît de frumoasă pe atît de lipsită de apărare, care îi aduce omului bucurie şi ia asupra ei durerea. În Japonia există credinţa că frumuseţea mută a pomului şi a florii este calea spre Izbăvire. Nu are importanţă dacă durează o clipă sau o mie de ani. Floarea de volbură trăieşte o singură dimineaţă, dar o viaţă la fel de plină ca şi pinul.

Scanned with OKEN Scanner

În Japonia nu este admirată doar frumuseţea florilor: prin contemplarea ritualică se manifestă pietatea. În realizarea ikebanei – un fel deosebit de buchet – se exprimă urarea de fericire, viaţă lungă sau victorie asupra duşmanilor.

Tăind o floare în Japonia se alege cu acurateţe fiecare tulpină pentru a nu dăuna plantei. Floarea se aşează în mijlocul camerei unde i se face prima plecăciune. Uneori se iau tablourile de pe pereţi pentru a nu abate atenţia de la floare. Cînd floarea moare nu este aruncată la gunoi, ci se lasă cu grijă în apele cristaline ale unui rîu sau se îngroapă în pămînt.

Omul atinge floarea cu dragoste, cu încredere. Fiecare gest trădează o acţiune sacră. Confundat în frumuseţe el uită de sine. Uitînd de sine, aude respiraţia florii, dialogul inimilor. Să vezi ceva cu adevărat înseamnă să readuci la viaţă acel ceva înlăturînd valul de pe ochi. Dăruind viaţă altuia o priveşti tu însuţi fiindcă viaţa aparţine tuturor, dar nu în toţi s-a trezit. Uitînd de sine devii una cu forţa creatoare a Universului. Reunindu-te cu ea sufletul se purifică, apare Iluminarea care îl apără pe om de stres, de tensiunile nervoase, de psihozele în masă. Sufletul creşte în pace, piere în agitaţie. Astfel flacăra devine unul din fundamentele filosofiei şi religiei.

La imaginea florii apelează Buddha. Cînd a fost rugat să ţină o predică pe munte, el le-a arătat simplu celor adunaţi o floare pe care o răsucea fără grabă între degete. Tăcînd Buddha a transmis Adevărata Lege. Calea spre Iluminare drept de la inimă. Florile sînt o parte a Naturii şi desemnează legea Naturii şi a lui Buddha.

În mănăstirile buddiste se adunau florile rupte de vînt, se puneau în apă se îngrijeau cu iubire şi vindecîndu-le rănile erau readuse la viaţă. Aşa s-a format datina alcătuirii compoziţiilor florale care a constituit începutul ikebanei. Creatorul ikebanei, comunicînd cu florile, poate intra într-o asemenea stare cînd patimile lumeşti nu-l mai ating. El poate, spre încîntarea lui, să aşeze florile în vază, să prefere florilor delicate ramuri dintr-un bătrîn copac, iar unei vaze scumpe un ulcior ciobit. Totul depinde de starea sufletească. Şi frumuseţea ofilirii poate deveni un ideal.

La aranjarea ikebanei fiecare detaliu al compo-ziţiei nu trebuie să-l umbrească pe celălalt şi de aceea spiritul înalt pluteşte între frunze, ace de pin, vază, boboci. Totul se găseşte într-un echilibru mobil. Fluxurile vieţii pulsează reunind floarea, vasul, anotimpul, starea de spirit a omului. Important este să nu ridici piedici pe Cale, să nu tai dinamica energiei, cum o taie orice unilateralitate, gonire, simetria premeditată. Să nu atentezi la libertate este principiul fundamental al ikebanei.

Aşezaţi florile astfel încît să se înviorez, redaţi-le viaţa. Nu trebuie

să vă străduiţi să daţi florilor o formă elegantă, dar încercaţi să conferiţi buchetului forţa proprie viului. Armonizînd florile puteţi percepe binecuvîntarea divină care se răspîndeşte în tot Universul şi îi dă fiecăruia posibilitatea să vadă cu ochii lui propria cale a Vieţii.

Frumuseţea compoziţiei depinde în mai mare măsură de sufletul celui care o realizează decît de materialul pe care îl utilizează, sau de regulile pe care le urmează. Scopul primordial al ikebanei este să ofere o viziune asupra Naturii în sensul ei profund. Tinzînd către aşa ceva pictorul îşi disciplinează mintea, îşi desăvîrşeşte personalitatea se contopeşte cu Universul. Frumuseţea naşte energia vitală *Ţi* -spun chinezii.

Influenţa energetică a plantelor

Phen-Shui este o filosofie complexă ce include mai multe planuri. În demersul cel mai simplu faţă de ea se pot delimita două şcoli fundamentale: şcoala formelor şi şcoala busolei. Şcoala formelor atrage atenţia înainte de toate asupra relaţiei reciproce dintre principiile masculin şi fe/minin Yang şi Ynn în locul respectiv. Rolul plantelor, al arborilor, al arbuştilor în formarea reliefului local nu este atît de semnificativ ca rolul rîurilor sau dealurilor. Dar toate plantele vii sînt surse ale energiei benefice *Ţi* şi importanţa lor este privită în special dinspre această parte, indiferent care este aspectul, dimensiunea sau forma frunzelor. În rol însemnat, de dimensiuni, joacă plantele ca barieră în calea energiei dure *Sha* pentru că pot acoperi colţurile ascuţite şi se pot împotrivi răspîndirii ei pe linie dreaptă.

Şcoala busolei atribuie plantelor o semnificaţie mult mai complexă. Busola chinezească este specială şi se foloseşte pentru determinarea direcţiei personale favorabile a omului.

Realizarea ei implică trasarea horoscopului şi cunoaşterea elementului specific omului unul din ce-le cinci elemente tradiţionale ale astrologiei chineze: Focul, Pămîntul, Metalul, Apa şi Lemnul.

Totul în lume este constituit din aceste elemente. Relaţia reciprocă a elementelor fundamentale se poate figura în forma ciclurilor. Primul - ciclul creaţiei; lemnul arde şi alimentează focul, focul lasă în urma sa pămînt, din pămînt se obţine metalul, metalul topit curge ca apa, apa hrăneşte lemnul. Al doilea - ciclul dezintegrării: focul topeşte şi distruge metalul, metalul distruge lemnul, lemnul învinge rezistenţa pămîntului absoarbe apa, iar apa stinge focul.

Scanned with OKEN Scanner

Fiecărui om îi corespunde unul sau altul dintre elementele fundamentale sub semnul căruia s-a născut. Luînd în considerare ciclurile și determinînd cele mai apropiate elemente se aleg obiectele și plantele care vor fi în armonie cu omul. Astfel omului născut sub semnul Focului i se potrivește mai bine să țină în casă obiecte de lemn și să evite excesul de apă.

În plante este prezent cu preponderență elementul lemn, totuși, într-o măsură sau alta există și celelalte. Plantele cu frunze ascuțite și flori roșii pot fi considerate simbol al Focului. Plantele agățătoare, florile cu petale delicate sînt simbolul apei. Cele cu frunze lucioase și flori albe ca dominantă – simbolul Metalului. Plantele masive, tîrîtoare cu flori galbene – simbolul Pămîntului. Florile asemănătoare ca for-mă cu arborii intensifică elementul Lemn.

Florile Focului sînt considerate: begonia, fucsia, puanțetia, ibiscus, billergio. Florile Apei – ciperus, floarea de piatră, columneia, iedera, pasiflora, tradescanția. Iasomia, ficusul, gardenia, monstera, filodendronul – plantele Metalului. Plantele Pămîntului – hemantus, strelizia, cactusul. Florile corespunzătoare elementului Lemn – palmierul, adenium, citricele, iucca.

Nu trebuie uitat că sursa pentru *Ti* sînt numai plantele vii. Cele care se ofilesc încep să acumuleze *Sha* de aceea florile ofilite să fie îndepărtate cît mai curînd din casă.

Unor plante Phen-Shui le acordă o semnificație deosebită. Astfel bambusul întreține longevitatea, fisa cea mereu verde oferă protecție, mușcata conferă încredere în depășirea obstacolelor. Flori cu deosebire benefice se consideră: bujorul – simbolul iubirii și al bogăției, crizantema – floarea fericirii, magnoliile și orhideele albe, simbolizînd pacea și feminitatea, și lotusul – simbolul purității.

Fiecărui element fundamental îi este propriu o direcție. Direcția Lemnului – estul, direcția Apei – nordul, de aceea cel mai bun loc pentru plante se află în părțile de est, nord-est și nord ale casei.

Plantele din casă nu sînt doar izvorul energiei pozitive, ele, în plus, atrag în casă energia *Ti* din afară.

Plantele fermecate

Legătura dintre destinele astrale ale-omului și plantelor se reflectă și în înțelepciunea poporului nostru. Despre ea nu se povestește în vreo

Scanned with OKEN Scanner

învăţătură religioasă sau filosofică. Mai degrabă este o împletire stranie de năzuinţă, moravuri, speranţă, miraculos reflectată în poveşti, tradiţii superstiţii şi obiceiuri.

De plante era legată speranţa de bogăţie, năzuin-ţă de a deveni atotputernic şi de a poseda deprinderi neobişnuite. Cu ajutorul lor se credea că se poate orîndui şi viaţa personală. Omul născocea flori inexistente, iar celor care existau le atribuia calităţi tainice. De exemplu, se poate căpăta darul de a citi gîndurile altora. Pentru aceasta trebuie doar o floare de mazăre fermecată. Din păcate ea cere să fie cultivată personal. Primăvara trebuie opărit un şarpe în burta căruia se cos trei boabe de mazăre şi se îngroapă în pămînt. Floarea o dată crescută trebuie ruptă la miezul nopţii sau la miezul zilei şi mîncată... Celor care vor să devină deştepţi şi bogaţi le va fi utilă floarea de ferigă. Flăcăruia ei strălucitoare trebuie căutată exact la miezul nopţii. Trebuie s-o smulgi şi s-o iei la fugă din toate puterile neluînd în seamă urletul dracilor de pe urme. Dacă te întorci, te aşteaptă moartea sau rătăcirea minţilor.

Respect şi teamă induce iarba plînsului (răchitan) care posedă, judecînd după toate, o energetică foarte puternică... Ea trebuie culeasă în zorii zilei de Sfîntul Ion. Este interzisă folosirea metalului la culesul ei. Iarba plînsului are o putere uimitoare – bagă spaima în forţa necurată şi o face smerită şi supusă. Puterea o deţin doar rădăcina şi florile răchitanului. Cu ajutorul ei sînt alungaţi duşmanii casei, zgripţuroaicele şi forţa necurată ce păzeşte comorile. Numele planta şi l-a luat de la aceea că le făcea să plîngă pe duhurile necurate.

Este bine să ţineţi în casă rădăcina de iarba biruinţei. Cine o are poate depăşi toate obstacolele şi cuceri inima unei fete tinere.

Iarba somnului adunată în mai are însuşiri prevestitoare. La lună plină iarba somnului se pune sub pernă şi în timp ce dormi se văd în vis proorocii binelui şi răului.

Cu adevărat însuşiri miraculoase are iarba puştii (iarba fiarelor). Cu ea nici un fel de lacăte şi încuietori nu te mai opresc: sau alungi duhul necurat al comorii sau te duci la închisoare. Din păcate această plantă se întîlneşte atît de rar încît numai oamenii iniţiaţi în tainele vrăjitoriei pot s-o găsească.

Urzica, după tradiţia populară, este dăruită cu însuşirea de a vedea dacă blestemul va trăi sau va muri. Pentru aceasta în urina abia slobozită a bolnavului se aruncă nişte frunzuliţe de urzică proaspătă. Dacă după o zi şi o noapte urzica se usucă, se strînge şi-şi pierde culoarea atunci bolnavul va muri. Dacă rămîne verde şi cu un aspect proaspăt, atunci se va vindeca.

Scanned with OKEN Scanner

Ce poate naşte o asemenea credinţă? Legătura constatată odată între energia vitală a omului şi energia vitală a plantei?

Despre proprietăţile medicinale ale florilor şi ierburilor se pot spune foarte multe, dar aceasta constituie tema altei cărţi. Important este că însuşirile respective îi sînt cunoscute omului tare demult şi pînă astăzi pe departe nu toate medicamentele chimice se pot compara prin forţa efectului lor cu ierburile obişnuite culese de mîna talentată a unui cunoscător.

Florile din casă

Plantele de interior îi sînt indispensabile omului de la oraş lipsit de comunicare zilnică cu natura. Ele dăruiesc frumuseţe, ajută la echilibrarea biocîmpului apartamentului şi a biocîmpului omului însuşi, ele chiar îl alimentează pe om cu bioenergia lor. Dar numai în schimbul unei atitudini binevoitoare şi tandre faţă de ele. Ca orice fiinţă vie floarea ce trăieşte alături de om are nevoie de dragoste şi îngrijire.

Plantele sînt ca şi copiii. Dacă vi s-a întîmplat să creşteţi o floare dintr-o sămînţă sau mlădiţă cunoaşteţi acel sentiment de ataşament pe care-l resimţi faţă de ea. Te bucuri de fiecare frunzuliţă nouă, te îngrijorezi dacă dintr-o dată s-a îmbolnăvit, te bucuri nespus cînd se iveşte primul boboc!... Niciodată nu vei îndrăgi într-atît o floare deja mare, ajunsă la maturitate, cumpărată de la magazin.

Şi precum copiii, florile reacţionează la atmosfera din casă. Nu ştiu ce organe de simţ au. Dar ele se strîng înăuntrul lor cînd aud voci dure, tresar la mişcările bruşte ale omului. Dacă în casă au loc mereu scandaluri florile încetează să mai crească. La fel reacţionează dacă în casă este cineva grav bolnav, receptînd în mod direct aura bolii. Ele pot muri în cele din urmă nu pentru că ne-am comporta rău cu ele, ci fiindcă nu sînt în stare să facă faţă fluxului de energie negativă, propriu bolii.

Floarea înţelege foarte bine diferenţa între felul în care vă apropiaţi de ea cu o foarfecă pentru a-i tăia o frunză bolnavă, îngălbenită şi cel în care pur şi simplu neavînd ce face rupeţi o frunză pentru a o freca între degete şi a o mirosi. Este cu totul inadmisibil să stingeţi mucurile de ţigară în ghiveciul cu flori dacă desigur nu vreţi să omorîţi degeaba planta.

Plantelor le place cînd li se vorbeşte cu o voce calmă, tandră - de la aceasta cresc mai bine. În general ele preferă atmosfera casnică liniştită, împăcată.

Cîteodată între stăpîn şi plantă se stabileşte o legătură inexplicabilă la

Scanned with OKEN Scanner

prima vedere. Inexplicabilă dacă uităm că ea îl aude şi îl vede pe om, îi percepe starea de spirit.

Eu însumi am fost martorul vieţii şi morţii unei plante. Era un croton, un copăcel tropical, şi el a fost dăruit de un bărbat unei femei cînd între ei avea loc o legătură amoroasă. L-a dăruit cu vorbele: „Vreau ca în casa ta să crească ceva de la mine "...Cît timp a durat această legătură copăcelul creştea cum trebuie, dădea frunze noi, înflorea minunat. Cînd relaţiile dintre iubiţi au început să se înrăutăţească, crotonul a început să se îmbolnăvească. Ce nu i-a făcut stăpîna, l-a tuns, l-a mutat în alt vas, i-a pus îngrăşămînt, l-a tratat dar nimic nu i-a ajutat. El a murit imediat ce bărbatul şi femeia s-au despărţit definitiv. S-uscat şi gata...

Unele plante chiar servesc de simboluri ca tuis-tul, de pildă, care desemnează prosperitatea căminului, fericirea familiei.

Plantele de interior avînd o legătură subtilă cu stăpînii lor sînt capabile uneori să prezică evenimente viitoare. Într-o casă, de exemplu, în care stăpînii cultivau violete ei puteau să ghicească ce schimbări îi aşteaptă în viaţă după culoarea violetelor care înfloreau. Dacă violetele erau albe – le venea o cunoştinţă nouă, utilă. Violetele roz preziceau îmbunătăţirea relaţiilor din familie şi între prieteni. Culoarea violet le promitea o muncă interesantă, aducătoare de bani. Dacă una din violete începea, cu toate îngrijirile, să se îmbolnăvească se apropie o înrăutăţire a situaţiei. Nu toţi oamenii, desigur, iubesc în asemenea măsură plantele pentru a acorda plantelor din casă atît de multe forţe sufleteşti şi timp. Se poate, se-nţelege, să te descurci şi fără astfel de legături subtile, mistice. Este cu totul de ajuns că plantele pe care le îngrijiţi, cum se cade, să îşi aducă obolul la bioenergetica apartamentului.

Ele purifică aerul, produc energie vitală. Există soiuri de plante care sînt apte să sperie orice murdărie astrală. Ele sînt muşcata, menta, crizantema. Există, ce-i drept, şi plante cu energetică negativă ce nu se recomandă a fi ţinute în casă. Astfel nu este bine să aduceţi în casă plante de baltă – trestia de pildă. Prea multă murdărie se dezvoltă în baltă, căci lacul însuşi este o zonă patogenă şi un buchet de trestii va extrage energia vitală din om. Azaleea de asemenea nu este un musafir de dorit în casă. Ea posedă o energie negativă. Feriga este o plantă cu totul magică a cărei floare a fost nu degeaba inves-tită cu însuşiri vrăjitoreşti în găsirea comorilor. O energetică negativă are şi viţa sălbatică şi în credinţa populară are puterea de a alunga pretendenţii. Pal-mierii cu frunzele lor subţiri şi ascuţite sînt o sursă de radiaţii dure.

Din fericire, astfel de plante sînt puţine. Practic acestea sînt toate.

Scanned with OKEN Scanner

Restul plantelor pot fi ţinute în casă fără nici un risc, dimpotrivă chiar.

Cactuşii, de pildă, au proprietatea de a absoarbe energia negativă produsă de aparatura electrică. Plantele agăţătoare ca tradescanţia barează eficient drumul radiaţiilor dure. Aloea şi calanhoea sînt nu numai plante de leac, prezenţa lor în casă îi ajută pe oamenii perseverenţi să-şi îndeplinească dorinţele. Mirtul, după cum am spus deja, este simbolul reuşitei familiale, aduce fericirea în căsnicie. Trandafirii şi violetele contribuie la naşterea şi intensificarea iubirii şi patimei. Chiparosul - simbolul veşniciei - îi ajută stăpînului său să dobîndească stabilitatea şi autostăpînirea.

Ciclamele aşezate în dormitor stimulează procre-area copiilor. Toate soiurile de citrice - lămîii, portocalii - îi calmează pe oamenii nervoşi, ajută la eliminarea stresului. Balsamina - o floare încîntătoare, înveseleşte sufletul şi creează în casă o atmosferă uimitor de luminoasă. Ficuşii contribuie la ameliorarea ambiantului bioenergetic al casei, menţinînd echilibrul energetic. Ardeiul capia şi vişinul chinezesc sînt foarte atractive pentru energia pozitivă, energia *ţi*. Asparagusul, la fel ca şi tradescanţia şi alte plante agătătoare barează drumul radiaţiilor dure şi le dispersează. Camelia în proprietăţile ei energetice se aseamănă cu trandafirul, dar ea atrage în casă sentimente de dragoste mult mai curate şi mai elevate. Difenbahia, hemantusul, maranta, primula cu frunzele lor mari, rotunde, atrag bunăstarea ma-terială.

Cîteva plante, de exemplu, trandafirul şi ardeiul capia nu se simt bine în vecinătatea altor plante pe pămînt. Este greu de spus de ce-i aşa, dar ele cresc mai greu, probabil pentru că intră într-o contradicţie energetică cu vecinii lor. Despre energetica florii am vorbit deja mai devreme. Pentru a adăuga aici că nuanţa florilor de pe plantele dumneavoastră de interior are şi ea însemnătate pentru energetica dumneavoastră şi energetica din casa dumneavoastră. Florile roşii, galbene şi portocalii activează, conferă putere. Cele azurii, albastre şi violete calmează, vă ajută să vă relaxaţi.

Plantele de interior sînt foarte multe şi pentru a le enumera toate însuşirile lor benefice ar fi necesară o carte separată. Dar aceasta în principiu nu este chiar atît de important. Esenţial este că toate că toate sînt în mod practic ajutoare şi protectori într-o sferă energetică sau alta şi este foarte folositor să le avem în casă.

Numai să nu uitaţi de o calitate naturală impor-tantă a lor - ziua produc oxigen, iar noaptea, la întuneric, dimpotrivă, îl absoarbe degajînd bioxid de carbon.

De aceea florile este mai bine să nu fie ţinute în dormitor, iar dacă le ţineţi este obligatoriu să ţineţi peste noapte oberlihtul întredeschis.

Preferații casei și paraziții din casa noastră

Care dintre noi nu cunoaște sentimentul de singurătate? Neliniștea, un frig glacial în suflet și uneori chiar spaima îl chinuie pe om într-o casă pustie. Nu arar îți vine în ajutor o carte interesantă sau televizorul, totuși ele nu sînt un panaceu. Cu televizorul nu poți discuta și nu-l poți mîngîia, cartea dimpotrivă trezește fantezii suspecte. Din fiecare colț întunecat se aud foșnete de neînțeles, suspine. Luciri stranii de lumină în perdele se transformă în creaturi misterioase. Și nici un suflet viu, nici susținere, nici compasiune. Dar de ce să te chinui? Ușile caselor noastre sînt de mii de ani deschise pentru ființe domestice. Cu ele în locuință apare confortul și apărarea de primejdii. Preferat poate orice animal, oricare dintre făpturile lui Dumnezeu. Greierii, peștișorii de aur, broaștele țestoase, papagalii, vidrele, veverițele, leii, dacă vă sînt pe plac. Unora le place să-și satisfacă în contul fratelui domestic mai mic sentimentele veșnic umane ca vanitatea, iubirea de sine, orgoliul, dar este mai plăcut să le oferim iubire, îngrijire, compasiune. De ce să ne lăsăm pradă tristeții cînd după o zi grea acasă vă întîmpină o ființă plină de iubire, fără rezerve? Într-un fel inobservabil lumea animalelor s-a contopit cu lumea oamenilor. Animalele sînt investite cu înțelepciune și perfidie omenească, ele sînt capabile să capete un chip uman și chipul altor animale. Rezultatul contopirii înfățișărilor omenești și animale sînt sfincșii, centaurii, pasărea sinistră. Animalele sînt și cele mai devotate prietene și cei mai neîmpăcați dușmani, și prinți fermecați și împielițații iadului. Într-o asemenea înrudire apropiată se pierde cumva individualitatea proprie oricărei ființe vii. Orice comportament se interpretează din punctul de vedere al actelor umane. Fiind o creatură cu o voință și o bioenergetică mai puternice, omul atribuie animalelor propria linie comportamentală nebăgînd în seamă sau pur și simplu uitînd că pur și simplu tot ce este viu în această lume are propria predestinare. Orice fiară, pasăre, buburuză sau șarpe posedă trăsături individuale, caracter propriu, aură și karmă personale. După cum nu există doi oameni identici așa nu există două pisici identice sau pești de acvariu identici. Dorința de a reformula totul după chipul său uneori îl duce pe om într-o fundătură, în ciuda celor mai nobile intenții. Este foarte interesant și prestigios să ai un cîine cuvîntător, dar poate că este mai interesant să acorzi atenție însușirilor lui naturale? Indubitabil pentru o viață în armonie cu orice ființă

se cere iubire, tandrețe, emoții pozitive, luminoase. Un cuvînt bun o bucură pînă și pe pisică, totuși n-ar fi rău să ne amintim că între diferite animale există grade diferite de înrudire. Oamenilor de tip nevrotic în calitate de ființe domestice li se potrivesc mai bine peștișorii de acvariu decît jucăușa, neastîmpărata ve-verița și invers melancolicului i se poate părea plicticos lentul piton. Cunoscîndu-se pe sine și lumea înconjurătoare omul trebuie să-și contureze singur înclinațiile și animalul care i se potrivește. Ignorarea unui asemenea lucru poate aduce numai necazuri.

Orice casă are numai de cîștigat prin prezența animalelor. Senti-mentul unui contact emoțional permanent îi ajută pe oameni să evite stressul, insatisfacția, vulnerabilitatea. Energetica animalelor nu este atît de puternică, totuși, ca le permite vindecarea rănilor umane și dezvoltarea la om a posibilităților magice și telepatice, perceperea propriului cîmp karmic. Armonie în casă, armonie în suflet, armonie în lume - peste tot de un ajutor nepreţuit vă vor fi prietenii dumneavoastră domestici. Bioenergetica este o calitate a tot ce este viu, totuși despre puterea ei și posibilităților legate de ea la diversele animale putem doar să facem presupuneri. Prea de neînțeles ni se vor părea capacitățile peștișorilor de acvariu în prevestirea cutremurului, legătura dintre destinele cîinelui și a stăpînului său, știința porumbeilor călători de a găsi mereu drumul spre casă... Cele mai diferite animale de casă pot determina zonele patogene din apartament, pot păzi sănătatea stăpînului iubit. Apăsîndu-se peste locurile bolnave și împărțind din energia lor ele vindecă rinichii, ficatul, plămînii. Simt aura casei și faptările nocive în plan existențial. Casa pe care o așteaptă în curînd un incendiu este părăsită de șoareci și gîndaci, șobolanii părăsesc corabia în preajma naufragiului. Probabil calitățile cele mai vădite, mai neobișnuite dintre toți localnicii domestici le are pisica. Mistica, magia, misterul le însoțește pe pisici toată viața. Comportamentul lor nu poate fi explicat uneori și aceasta trezește în om sentimentul respectului, dar cîteodată și spaima. Posedînd capacitatea de a vedea și simți mai bine procesele ce se petrec în așa numita lume subtilă, pisicile devin un mijlocitor inedit între acea lume și lumea noastră. Putem doar să presupunem existența unei zone aflate dincolo de limitele percepției noastre cotidiene. Pisicile se orientează în ea excelent și ne oferă subiecte de reflecție, eliberarea de suspiciuni, cunoștințe uimitoare. Povestirile despre pisici nu au număr. În fiecare sat, în fiecare casă, dar ce spun, în fiecare familie veți auzi despre ele istorisiri uluitoare care vă vor pune pe gînduri. Voi încerca să mi le amintesc numai pe acelea care au fost cîndva publicate. Chiar în anul 1883 Ministrul Apărării al SUA i-a ordonat locotenentului major Danwoody să

se ocupe de strîngerea semnelor referitoare la timpul probabil. Între multe altele, paisprezece erau legate de pisici. De asemenea, cînd pisicile sforăie va fi timp urît, pisica toarce şi se spală înainte de ploaie, dacă pisica doarme pe cap - va fi un necaz. Pisica în rol de prevestitor al timpului probabil poate să nu intereseze prea mult casa contemporană de la oraş, dar într-o locuinţă de la ţară ea contribuie la înlăturarea multor necazuri. În timpul celui de al doilea război mondial, în Anglia, a fost instituită medalia specială cu următoarele cuvinte gravate pe ea: „şi noi slujim patria". Medalia se decerna pisicilor a căror acţiune ajuta la salvarea vieţilor omeneşti. Englezii au descoperit că pisicile posedă o capacitate suprafirească de a presimţii apropierea atacului aerian inamic. Şi nu numai că începeau să dea semne de nelinişte cu mult înainte de urletul sirenelor, dar se părea că ştiu peste ce casă vor cădea bombele. Blana pisicilor se zbîrlea, ele începeau să urle şi să scuipe, iar alteori se duceau imediat în adăpostul cel mai apropiat atrăgîndu-şi stăpînii după ele. Multe istorii militare confirmă că pisicile posedă capacitatea de a prevesti viitorul şi de a presimţii primejdia. Adesea, ele prevăd evenimentul cu mult înainte de venirea lui. Învăţaţi să recunoaşteţi darul prorocitor al preferatului dumneavoastră şi este posibil să evitaţi neplăcerile şi pericolele care vă aşteaptă în viitor.

Deja după război, unul dintre eroii cu darul prorocirii a fost motanul Ricky. Femeia cu numele Lola Del Costa şi soţul ei Ernesto îşi petreceau luna de miere în Spania. Avionul personal cu care s-au ridicat în cer a suferit o avarie nereuşind să mai facă cele treizeci de minute de pînă la malul Mării Mediterane. Au trebuit să sară amîndoi în apă, dar soţul era rănit şi-şi pierdea forţele cu repeziciune, iar în curînd între valuri a rămas numai Lola. În căutarea accidentaţilor au ieşit cîteva ambarcaţiuni între ele şi „Lattuga ".După trei ore de căutări zadarnice cînd căpitanul de pe „Lattuga" îşi pierduse orice nădejde, iar peste mare s-a lăsat întunecoasa noapte mediterană pe toţi i-a intrigat comportamentul motanului de pe corabie, Ricky. S-a suit repede în vîrful provei şi a început să miorlăie tare, fugind agitat înainte şi înapoi. Acţionînd după intuiţie a îndreptat spre apă un proiector şi a descoperit trupul întins al unei femei. Astfel a fost salvată Lola şi istoria cu salvarea miraculoasă şi numele motanului a nimerit în toate ziarele. Comportamentul pisicilor este atît de specific încît îţi vine în minte capacităţile lor de a vedea lumea umbrelor. La malul mării trăiau Martin, în vîrstă de treizeci şi şase de ani, şi motanul lui de şase ani, Phijet. Destinul lui Martin a fost tragic. Cu vătămări grave după un accident de automobil a fost dus la spital, unde a şi murit. Ultimele gînguri ale lui

Martin au fost de îngrijorare pentru motanul rămas acasă . L-au înmormîntat pe Martin într-un cimitir mare, sumbru. Cînd prietenul lui Martin a venit la ceremonie a presupus că va fi singurul participant dar s-a înşelat. Ajunsese acolo după motanul Phijet care, după spusele îngrijitorului cimitirului, stătea de dimineață lîngă mormîntul pregătit aşteptîndu-şi stăpînul. Cotoiul stătea nemişcat ca o statuie. După ce sicriul a fost coborît în mormînt el s-a ridicat şi cu un mers nesigur a plecat de acolo. Cum altfel se poate explica gestul lui Phijet dacă nu prin aceea că îşi aştepta spiritul stăpînului? Cu măsurile obişnuite nu poate fi apreciat nici comportamentul altui cotoi-Punu. Punu era cel mai frumos dintre cele trei pisici ce-i aparțineau văduvei Peggy Pizz. Odată Peggy împreună cu servitorii a dispărut de acasă. Polițiştii veniți acasă la Peggy la insistențele prietenilor au descoperit numai trei motani pe jumătate morți, încuiați în bufet. Căutările pentru găsirea stăpînei casei n-au fost încununate de succes. Comisarul care conducea investigațiile a băgat de seamă comportamentul suneobişnuit al lui Punu. Motanul s-a aşezat alene pe labele din spate şi scuturîndu-şi vîrfurile urechilor îşi plimba cu nervozitate coada dintr-o parte în cealaltă a trupului; s-a furişat spre malul pîrăului din colțul îndepărtat al grădinii. Oprindu-se acolo un minut Punu s-a apropiat de lăstărişul crescut în voie şi s-a aşezat lîngă el. În lăstăriş polițiştii au descoperit un ciocan de lemn murdar de sînge cu păr încleiat. Mirarea detectivilor a fost fără margini, iar Punu s-a îndreptat spre stratul de flori de lîngă casă şi a început să zgîrie cu ghiarele pămîntul. Au săpat sub stratul de flori şi la o adîncime de peste doi metri au descoperit mormîntul stăpînei şi, bucătarului ei. Cadavrul slujnicei, polițiştii l-au pescuit de pe fundul pîrîului în locul lîngă care se oprise motanul. Dar cu aceasta actele de bravură ale lui Punu nu se terminaseră. Omul suspectat de bestiala crimă îşi nega cu desăvîrşire vinovăția. Dovezi care să-l demaşte poliția nu avea, dar comisarul iar şi-a dovedit prezența de spirit. Punu a fost adus în camera interogatoriilor şi el s-a aruncat imediat pe pieptul ucigaşului zgîriindu-i fața cu un şuierat şi un mieunat mînios. Nervii criminalului au cedat şi el a mărturisit cele făcute. Mai tîrziu ucigaşul a recunos-cut că a luat comportamentul lui Punu drept fapte vrăjitoreşti.

Oamenii s-au temut întotdeauna de ceea ce nu înțeleg. Această ursită nu le-a ocolit nici pe pisici. Există demult părerea că pisica este prietena vrăjitoarelor, arma răului, adepta magiei negre, întruchiparea a ceea ce este mai rău şi mai înspăimîntător. Nu degeaba Hecata, zeița infernului în vrăjitorie şi magie a făcut din pisică preoteasă supremă a împărăției sale, împărăția morților şi a blestemaților. Legătura dintre magia neagră şi pisi-

ci era considerată neîndoielnică la catarşi – o sectă religioasă ce a înflorit începînd cu secolul al XII-lea în multe părţi ale Europei. Murind sub torturi, în mîinile călăilor Inchiziţiei, membrii sectei recunoşteau că zburaseră pe mături, omorîseră copii răpiţi şi se închinaseră lui Satan sub înfăţişarea pisicii. Sataniştii considerau pisica simbolul stăpînului lor, prinţul întunericului. Un motan mare, negru participa deligatoriu la toate orgiile sectei lor. Cultul pisicii negre cu aducerea de jertfe este răspîndit la cei ce se închină diavolului.

De vrăjitorie erau legate în decursul miilor de ani şi broaştele rîioase, şerpii, şobolanii, cîinii, ţapii dar pisicile fără-ndoială, au ocupat întotdeauna primul loc pe această listă. Ce-i asta? Tributul caracterului hotărît şi al spiritului lor de independenţă sau totuşi recunoaşterea aptitudinilor excepţionale? Sau poate este ecoul încă unui eveniment uimitor? De obicei, lumea umbrelor scapă percepţiei umane, totuşi pisicilor îi amintesc omului despre acea lume de mult mai mică, dar decît alte animale.

Celebra pisică de Cheshire din cartea lui Lewis Carroll „Peripeţiile Alisei în ţara minunilor" a fost descrisă pe baza unei istorii reale despre vedenia pisicii din Congleton. Fantoma motanului a apărut multă vreme în acelaşi loc, în vechea abaţie a oraşului Congleton, în apropiere de Cheshire. Toţi locuitorii oraşului o cunoşteau foarte bine iar vizitatorilor li se sugera cînd e cel mai bun timp pentru a se întîlni cu fantoma. În general, istoriile cu fantome de pisici sînt nenumărate.

Interesantă este atitudinea oamenilor faţă de ele. Oamenii religioşi consideră că preferaţii lor vin să-şi liniştească stăpînii şi să le reamintească că vor fi aceiaşi însoţitori credincioşi şi în lumea de dincolo de mormînt. Oamenii care şi-au supărat cu ceva animalele de companie, dîndu-şi seama de asta cred că fantoma încearcă să se răzbune. Oamenii mai ra-ţionali presupun că fantomele vin să-şi ia bun rămas de la prieteni. Şi dacă vreţi ca fantoma pisicii dvs. să vă apară, nu ca să se răzbune, ci doar să vă spună că vă aşteaptă fidelă în lumea astrală, nu vă supăraţi animalul de companie...

Despre cîini în Orient se spune – că dacă un dulău salvează viaţa stăpînului său, în viaţa următoare se va naşte om. Poate că de aceea nu are omul prieten mai devotat? Nu există nici o altă fiinţă capabilă să-l înţeleagă la fel fără cuvinte, să-i simtă starea de spirit, să-i ghicească momentul întoarcerii acasă, să tînjească la despărţire şi uneori chiar să moară pe mormîntul stăpînului, cum se întîmplă cu cîinii. Se spune că stăpînii şi căţeii lor foarte adesea seamănă unii cu alţii. Şi este purul adevăr. Oamenii care au cîini ştiu foarte bine, ce legătură uimitoare se naşte între om şi

Scanned with OKEN Scanner

această vietate necuvîntătoare, fără raţiune umană.

Stăpînul abia începe să urce scările, iar căţelul a şi zvîcnit, fuge înspre uşă, îşi vîntură coada... Staţi pe divan şi numai ce v-aţi gîndit că ar fi timpul să ieşiţi cu căţelul la plimbare şi să-l hrăniţi că el a şi sărit din culcuşul lui, s-a întins şi se uită rugător la dvs.. El îi iubeşte pe oamenii pe care îi iubiţi dvs. Şi îi muşcă de pantofi pe cei pe care nu prea îi agreaţi... Cîinele vă dăruieşte dragostea şi devotamentul lui şi cînd nu aveţi chef de el, şi vă rămîne prieten chiar dacă îl părăsiţi.

Odată am cules de pe stradă un dulău – un cîine lup adult. Nu ştiu cum de a rămas fără stăpîn. Era îngrozitor de slab cu colţii puternic tociţi – se hrănea, se vede, de mult numai cu oase. I-am spus Mişca şi am hotărît să-l păstrez. Mişca a stat la mine două luni. Era neprietenos şi ursuz la început, dar treptat văzînd grija şi buna prietenie s-a înmuiat şi a încercat chiar să se joace cu mine, îmi aducea mingia... Totuşi, după două luni sătul şi refăcut a plecat de la mine. Am ieşit cu el la plimbare, ne-am plimbat în linişte cam o jumătate de oră după care a dat colţul şi a dispărut. Pînă am ajuns la acel colţ, din Mişca nu mai rămăsese nici urma. Am umblat încă mult timp, l-am strigat l-am căutat, dar el nu s-a întors. Uite-aşa a plecat pur şi simplu. Poate că s-a dus să-l caute pe omul considerat drept unicul lui stăpîn, indiferent dacă şi la mine a avut viaţă deloc rea...

Un cîine de talie mare, puternic, poate desigur să-şi apere stăpînul şi să-i salveze viaţa. Dar şi căţeluşii sînt în stare de aşa ceva!

Un cunoscut de-al meu avea doi basseţi. O dată noaptea a luat foc un fir electric. Focul era în antreu. Stăpînul dormea în cameră şi uşa de la cameră era închisă bine. Căţeii dormeau şi ei la piciorul patului. Izbucnise incendiul, dar inteligentele animale au simţit primejdia. S-au trezit, au început să scheaune şi să urle, l-au sculat pe stăpîn. Acela neînţelegînd nimic de adormit ce era s-a răstit la ei încercînd să-i facă să tacă. Dar basseţii nu s-au liniştit. Lătrau, scheunau şi săreau în spre uşă, pînă ce stăpînul nu s-a dat jos din pat şi s-a dus să vadă despre ce-i vorba. Şi a văzut un snop de scîntei albastre şi focul căţărîndu-se pe tapet... Telefon nu era în casă, pompierii nu avea cum să-i cheme. A trebuit să se salveze fugind din casă împreună cu devotaţii lui prieteni, dar a rămas întreg şi nevătămat.

Însuşirile mistice ale cîinilor nu sînt cu nimic inferioare celor ale pisicilor. Eu însumi am fost o dată martorul unei întîmplări tragice şi de neînţeles, cu un căţel, şi pînă astăzi nu ştiu ce s-a petrecut.

Seara tîrziu mergeam pe stradă cu un prieten şi am auzit în faţă urletul de durere al unui căţel. După un timp, am văzut un căţel care stătea lipit de

Scanned with OKEN Scanner

gard şi urla cu botul ridicat în sus. I-am vorbit, am încercat să-l chemăm, dar el a fugit de la noi şi chiar s-a aşezat la gard. Plecînd mai departe departe am auzit din nou urletul. N-am apucat să facem cîţiva metri ca a trecut o maşină pe lîngă noi şi am auzit imediat în spatele nostru zgomotul unei lovituri, scrîşnetul şi schelălatul de căţel... Am luat-o repede înapoi şi am văzut că sub roţile maşinii nimerise exact căţelul care stătuse pe marginea drumului urlînd. Şi pînă azi mă gîndesc – oare chiar şi-a presimţit moartea? Dar nu putea să se arunce deliberat în faţa maşinii, urlînd apoi în semn de adio pentru viaţa lui de cîine...

Situaţiile sînt felurite şi este bine cînd nu se întîmplă nimic îngrozitor. Mai bine să nu aibă de ce, preferaţii noştri, să presimtă necazurile şi să ne salveze de la necazuri. Este îndeajuns că locuinţa noastră se însufleţeşte cînd apare o nouă fiinţă vie capabilă să iubească şi să apere această casă şi pe stăpînul ei. Capabilă să consoleze şi să vindece. Cîinii ca şi pisicile se lipesc de locul bolnav şi scot boala.

Dacă dintr-o dată căţelul începe să vă lingă mîinile sau picioarele desculţe – nu vă împotriviţi, suportaţi gîdilătura. În timpul acesta ea vă tratează, vă înlătură energia negativă şi oboseala. Dacă pisica extrage energia negativă pentru că organismul ei o cere, cîinele o face numai din iubire, preia lovitura asupra lui pentru a-şi ajuta stăpînul.

Cînd animalul este crescut de dragul prestigiului ca, de exemplu, cîinii şi pisicile de rase scumpe, şi este ţinut în casă exclusiv ca decoraţie sau pentru beneficii materiale, vînzîndu-i căţeluşii sau pisoii, el rămîne străin şi nu poate fi o sursă nici de emoţii pozitive, nici de energie pozitivă. Chiar dimpotrivă animalul lipsit de iubire poate deveni duşman şi aduce în casă răul şi nefericirea. Este deosebit de periculos pentru locuitorii de la oraş care-şi ţin animalele direct în apartamentul lor.

La ţară cîinii şi pisicile trăiesc în mod practic liberi, îndeplinindu-şi funcţiile lor simple – păzesc casa, prind şoareci, primind pentru asta hrană. Ele nu depind de om în aşa măsură ca la oraş şi nu se ataşează într-atît de el. Amintiţi-vă de acest lucru, luîndu-vă în casă un animal. Trăind lîngă dvs., în apartament, el devine, vreţi nu vreţi, o parte a comuniunii biologice aducîndu-şi şi contribuţia la cîmpul bioenergetic comun. Şi dacă pînă şi obiectele neînsufleţite au nevoie de o atitudine binevoitoare, iubitoare din partea omului pentru a deveni o sursă de energie pozitivă, ce să mai spunem de fiinţa vie!

Iată, de pildă, despre pisicile siameze se spune că sînt rele. Eu, cinstit vorbind, nu am văzut nici o siameză agresivă. Cele care trăiau în familiile

Scanned with OKEN Scanner

întîlnite de mine erau tratate cu tandrețe și grijă, nu erau necăjite sau provocate inutil și erau niște animale dintre cele mai blînde și iubitoare. Pe una din ele, sub ochii mei o smotocea și-o strîngea un copil de un an, iar „reaua siameză" abia mieuna jalnic și nu l-a zgîriat măcar o data pe prostuțul copil... Ceea ce pui în animalele domestice aceea și primești de la ele. La dragoste răspund cu dragoste.

Cîteodată, pe om, în casa lui, în afară de îndrăgitele animale îl înconjoară și locatarii nedoriți. O mulțime de insecte de casă cum ar fi – gîndaci, muște, purici, ploșnițe, a căror simplă vedere îți poate da fiori, categoric strică armonia casei. Dacă li se adaugă și șoarecii – șobolanii poți să-ți iei adio. Pot fi îmblînzite și domesticite cîteva rozătoare, dar nu mai mult de atît. Pentru ce să construiești o casă și să te îngrijești de ea dacă va trebui să trăiești cu teamă și scîrbă? Despre ce energetică armonioasă poate fi vorba în asemenea condiții?

Desigur, toate acestea sînt creața lui Dumnezeu, dar asemenea creaturi ca șobolanii, gîndacii prea îi strică viața omului. Trăind practic pe seama oamenilor, ele s-au adaptat cum nu se poate mai bine unei astfel de vieți și din punct de vedere bioenergetic. Încercați să striviți cu mîna goală un gîndac ce fuge. Precis că vă va împiedica senzațiile de repulsie și desgust. Aici nu este vorba de experiență, de amintirea unor neplăceri sau dureri din trecut ca de pildă de arsură (gîndacul, după cît se cunoaște, nu a mușcat vreodată pe cineva) – aceasta este o acțiune dirijată, bioenergetică asupra psihicului omului. Pînă și oamenii curajoși adesea strivind gîndacii cu degetele n-o fac cu plăcere.

La fel de repulsivă este și acțiunea șobolanilor. Groaza pe care o insuflă omului este mult mai mare decît cea insuflată de pericole mai serioase. Ce este acela un șobolan? Un mic animal sprinten. Deschiderea botului nu-i ajunge pentru a-l apuca pe om de deget, dar să-i mai producă și alt necaz. Oare cîți oameni pot merge cu mîinile goale în întîmpinarea unui urs și fug panicați la vederea unui șoarece? Experiența arată că omul, de unul singur nu este în stare să se descurce cu biocîmpul insectelor și rozătoarelor de casă, iar ele din păcate nu sînt capabile să trăiască în absența omului. De aceea pentru a se apăra omul trebuie să le distrugă.

Modalitățile de nimicire sînt multiple. Eficiența lor diferă. Astăzi, în această direcție omului îi sînt de ajutor ultimele cuceriri din domeniul chimiei. Totuși mijloacele chimice nu sînt lipsite de nocivitate pentru om însuși. Asupra pisicilor biocîmpul șobolanilor și șoarecilor nu produce impresie, el este menit numai să îi sperie pe oameni, de aceea pisica este

Scanned with OKEN Scanner

cel mai bun apărător împotriva pacostei cenuşii.

Mai complicat stau lucrurile cu gîndacii şi alte astfel de mizerii. De ei trebuie să scăpăm cu ajutorul substanţelor şi sprayurilor insecticide. Totuşi, sînt cunoscute şi cîteva metode populare. Se pot prinde de pildă şapte gîndaci, se pun într-o cutiuţă şi se aşează la intersecţia a trei drumuri şi se lasă acolo. După aceasta gîndacii trebuie să dispară din casă...

Eu personal consider că metoda cea mai bună, ca profilaxie, este să ţinem casa curată şi să nu lăsăm neacoperite produsele alimentare şi vasele murdare peste noapte. Gîndacii apar de obicei în casele în care trăiesc oameni cu o puternică energetică, pe care nu o consumă. Fiecare murdărie se hrăneşte de la om şi cînd îşi găseşte de mîncare fie în sens propriu, fie bioenergic pozitivă, ea devine însoţitorul de neînlocuit.

Scanned with OKEN Scanner

TAINELE CASEI NOASTRE

A venit vremea să vorbim despre vecinii noştri nevăzuţi, locuitorii lumii subtile, despre care într-un fel sau altul pot să intre în contact cu noi.

Ce este acea lume subtilă? Una singură, sau sînt mai multe? Ce vor de la noi fiinţele care se află acolo? Ce sînt? Cum ajung pînă la noi?

Întrebările sînt numeroase şi puţin probabil că voi reuşi să răspund la toate. Voi putea doar să împărtăşesc din cunoştinţele adunate – cele populare şi cele pe care le-am dobîndit singur meditînd asupra acestei teme. Mi s-a întîmplat să stabilesc şi contacte, destul de rare este adevărat, şi cu precauţie. N-am vrut să intru eu însumi în profunzime – omului nu-i foloseşte aceasta la nimic, el trebuie să trăiască în lumea lui, reală şi vizibilă. Şi fiinţele acestea se pare că n-au vrut să mă tulbure – eu m-am străduit să nu supăr pe nimeni şi în acelaşi timp să nu le creez posibilitatea de a se alimenta de la mine. Între ele există şi asemenea indivizi doar să-i laşi în voie şi te înghit cu pene cu tot... Trebuie neapărat să ştii cum să te aperi de ei şi mai bine cum să nu-i laşi să aibă acces la tine.

Am amintit deja despre cîteva entităţi din altă lume care pot pătrunde la noi prin fisurile dintre lumi – zonele geopatogene. Am vorbit şi despre cele care pot ieşi din oglindă. Lumea este plină şi de asemenea fiinţe invizibile care trăiesc de-o veşnicie alături de om. Cel mai adesea nu le băgăm în seamă. În veacul nostru omul şi-a pierdut sensibilitatea naturală sau mai exact spus a devenit sensibil la cu totul alte lucruri. Cîndva strămoşii noştri trăiau în mijlocul naturii şi se temeau de apariţiile ei. Această teamă i-a învăţat să citească semnele aflate peste tot în lume – de aici a plecat mulţimea de credinţe şi superstiţii populare. Trebuie să te porţi atent în pădure, în munţi, pe rîu – omul era pîndit din toate părţile de primejdii. Pentru a nu chema nenorocirea pe capul lor oamenii au învăţat să vadă să

simtă şi să înţeleagă tot ce se întîmplă în lumea din jurul lor.

La fel fac oamenii şi astăzi. Numai că lumea ce ne înconjoară s-a schimbat. Civilizaţia l-a protejat pe om de multe din ameninţările trecutului în schimb a adus altele noi. Murim astăzi nu din cauza trăsnetului sau a ghearelor animalului de pradă – murim sub roţile maşinilor, în accidentele auto. Astăzi ne temem nu de mînia cerului, ci de bomba atomică.

De aceea astăzi aproape nici o dată nu scuipăm peste umărul stîng la vederea unei pisici negre şi nu credem în spiritele casei. Ne vedem legătura dintre piciorul cu care ne împiedicăm în timpul zilei şi necazul care se întîmplă cu noi seara. Noi apreciem timpul probabil al zilei de mîine, nu după culoarea apusului, ci după datele sinoptice. Păcat!

Lumea s-a schimbat numai la suprafaţă. Sufletul lumii ca şi al omului a rămas cel de dinainte. Ea este la fel de plină de taină şi probleme, din care multe conţin pe mai departe pericole cu totul reale pentru oameni. Dar pînă la rezolvări este un drum foarte lung, iar mijloacele unei protecţii reale ne sînt necesare astăzi, acum. Azi – mîine, oricare din noi s-ar putea să audă nişte lovituri de neînţeles în propriul apartament şi să se războiască cu lucrurile zburătoare din casă. Este bine dacă nu se va întîmpla aşa ceva cu dvs., cititorule. Dar lumea invizibilă, cu toate acestea, nu va dispărea. Constataţi acestea sau nu dar ea interacţionează cu dvs., vă influenţează. Şi este mai bine să încercaţi să ştiţi mai multe despre ea – doar este de dorit să cunoaştem chipul vecinilor, fie ei prieteni sau duşmani.

Cine sînt ei, aceşti vecini şi de unde au apărut pe la noi? Cum putem să ne apărăm de ei sau să învăţăm să trăim cu ei în pace?

Lumea invizibilă

Fără-ndoială există un număr nesfîrşit de lumi nevăzute pentru noi, nu numai invizibile, ci şi, pînă acum, cu totul intangibile. Pînă în zilele noastre nimerim de regulă numai în acele lumi care într-un fel sau altul sînt legate de om şi de omenire.

Cuvîntul „lumi" îl folosesc din comoditate, pentru că de fapt vorbim despre alte niveluri energetice de existenţă. Dacă la aceste niveluri există viaţă, energetica acestei vieţi este cu totul alta, uneori potrivnică omului. Ea naşte entităţi care nu seamănă mai deloc şi care există după alte reguli şi legi decît voi.

Putem enumera lumile cele mai apropiate de noi – lumea fizică subtilă, lumea esenţelor astrale şi lumea esenţelor mentale sau a gîndurilor –

Scanned with OKEN Scanner

simtă şi să înţeleagă tot ce se întîmplă în lumea din jurul lor.

La fel fac oamenii şi astăzi. Numai că lumea ce ne înconjoară s-a schimbat. Civilizaţia l-a protejat pe om de multe din ameninţările trecutului în schimb a adus altele noi. Murim astăzi nu din cauza trăsnetului sau a ghearelor animalului de pradă – murim sub roţile maşinilor, în accidentele auto. Astăzi ne temem nu de mînia cerului, ci de bomba atomică.

De aceea astăzi aproape nici o dată nu scuipăm peste umărul stîng la vederea unei pisici negre şi nu credem în spiritele casei. Ne vedem legătura dintre piciorul cu care ne împiedicăm în timpul zilei şi necazul care se întîmplă cu noi seara. Noi apreciem timpul probabil al zilei de mîine, nu după culoarea apusului, ci după datele sinoptice. Păcat!

Lumea s-a schimbat numai la suprafaţă. Sufletul lumii ca şi al omului a rămas cel de dinainte. Ea este la fel de plină de taină şi probleme, din care multe conţin pe mai departe pericole cu totul reale pentru oameni. Dar pînă la rezolvări este un drum foarte lung, iar mijloacele unei protecţii reale ne sînt necesare astăzi, acum. Azi – mîine, oricare din noi s-ar putea să audă nişte lovituri de neînţeles în propriul apartament şi să se războiască cu lucrurile zburătoare din casă. Este bine dacă nu se va întîmpla aşa ceva cu dvs., cititorule. Dar lumea invizibilă, cu toate acestea, nu va dispărea. Constataţi acestea sau nu dar ea interacţionează cu dvs., vă influenţează. Şi este mai bine să încercaţi să ştiţi mai multe despre ea – doar este de dorit să cunoaştem chipul vecinilor, fie ei prieteni sau duşmani.

Cine sînt ei, aceşti vecini şi de unde au apărut pe la noi? Cum putem să ne apărăm de ei sau să învăţăm să trăim cu ei în pace?

Lumea invizibilă

Fără-ndoială există un număr nesfîrşit de lumi nevăzute pentru noi, nu numai invizibile, ci şi, pînă acum, cu totul intangibile. Pînă în zilele noastre nimerim de regulă numai în acele lumi care într-un fel sau altul sînt legate de om şi de omenire.

Cuvîntul „lumi" îl folosesc din comoditate, pentru că de fapt vorbim despre alte niveluri energetice de existenţă. Dacă la aceste niveluri există viaţă, energetica acestei vieţi este cu totul alta, uneori potrivnică omului. Ea naşte entităţi care nu seamănă mai deloc şi care există după alte reguli şi legi decît voi.

Putem enumera lumile cele mai apropiate de noi – lumea fizică subtilă, lumea esenţelor astrale şi lumea esenţelor mentale sau a gîndurilor –

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

imagini.

Lumea fizică subtilă se învecinează practic cu lumea fizică. Este constituită din energiile subtile care înconjoară orice ființă și orice obiect ce există în mod fizic. Propria noastră aură sau biocîmp este o parte din această lume subtilă. Ea poate fi văzută de oameni ce posedă darul clarviziunii. Dacă toți oamenii ar avea acest dar, lumea înconjurătoare ne-ar apărea aproape la fel de cum este doar că ar fi pătrunsă de un flux neîntrerupt de energie vizibilă. Uneori sînt în atingerea cu lumea subtilă în vis și evenimentele care se petrec în astfel de vise de obicei se întîmplă foarte curînd aievea. Aceste vise pot fi caracterizate printr-o extraordinară asemănare cu realitatea – sîntem în stare să simțim în ele și frigul și foamea, durerea, mirosul și gustul. Frecvent sînt colorate doar, dar tonurile sînt pale, șterse.

Lumea esențelor astrale este, în alcătuirea ei, lumea dorințelor și sentimentelor noastre, acel nivel energetic în care pleacă după moarte corpul astral. În cîmpul astral general doleanțele, emoțiile și pasiunile noastre se dizolvă și se pot întoarce către oameni în cu totul alte ipostaze.

Cu alte cuvinte, se poate spune că este lumea fantomelor, a sufletelor ce nu și-au găsit odihna. Nu este greu să judecăm cum este viața acestor ființe, dar ele trăiesc cu adevărat și-i pot tulbura pe oameni așa cum o fac, de pildă, fantomele din vechile case.

Problema este că toate aceste tărîmuri, toate aceste niveluri energetice nu se află undeva acolo, dincolo de nori sau sub pămînt. Lumea de apoi se găsește tot aici, pretutindeni, alături de noi, ea se suprapune peste realitatea noastră fizică și o impregnează cu energetica ei.

Oare ce este aceea o fantomă?

Acolo, unde omul a suferit mult înainte de moar-te, sau acolo unde a suferit o moarte violentă el literalmente îmbibă pereții cu emanația suferinței și groazei sale. Pînă într-atît că pe suprafața unor obiecte parcă s-ar pune amprenta imaginii corpului său astral. Tot ce este vopsit, lăcuit captează și conservă această tradiție. Ea este conservată și de sîngele vărsat (fantomele apar adesea la locul crimei pînă cînd sîngele nu este bine spălat).

Corpul astral al omului este purtătorul dorințelor și emoțiilor. Încărcătura energetică în asemenea cazuri se poate menține în obiectele din jur foarte mult timp. Și în anumite condiții – la o slabă iluminare, de obicei, a lumînării, sub un unghi de vedere determinat – se poate vedea această amprentă cu ochiul liber și fără nici un dar al clarviziunii. De obicei, fantoma are un aspect albicios imprecis de ceață unduitoare, cîteodată are

trăsăturile siluetei umane şi pot fi desemnate chiar detalii de vestimentaţie.

La Tallin, în Turnul Fecioarei pînă în zilele noastre apare fantoma unui om în beretă şi pelerină fîlfîitoare. În palatul din Satcinsk (de lîngă Sankt Petersburg) noaptea se aud rîsete şi paşii cuiva. Într-o casă moşierească aflată în ruină, din Bielorusia, în galeria de tablouri poate fi văzută noaptea o fantomă desprinzîndu-se dintr-un portret, sub forma unei pete albe neconturate.

O dată eu însumi am văzut o nălucă într-un bordei părăsit dintr-un sat siberian. Casa avea o fai-mă proastă după cum la începutul secolului tîlharii tăiaseră în ea o întreagă familie. Pentru a vedea fantoma trebuia să te duci acolo pe lună plină, fără foc şi să aştepţi pînă la miezul nopţii. Am aşteptat pînă la ora două de noapte şi am crezut că va trebui să rămîn fără nici un rezultat pînă dimineaţă, cînd am auzit un geamăt lung, tărăgănat. El venea din acel colţ în care prin fereastra neastupată cădea lumina lunii. În urma ei, în colţ, s-a mişcat o siluetă în care după trăsături se putea recunoaşte o femeie. Ea a făcut cîţiva paşi şi a început, plîngînd, să se topească în aer.

Continuarea n-am mai aşteptat-o, am ţîşnit de acolo ca opărit.

Inexplicabilul, irealul îl sperie pe om de moarte. Toţi cei cărora l-i s-a întîmplat să vadă ceva asemănător alimentează cu spaima lor încărcătura de energie negativă şi prin aceasta contribuie la menţinerea ei.

Cu toate acestea există un mijloc destul de simplu de a scăpa de o vedenie. O asemenea încărcătură poate fi distrusă cu ajutorul focului. Uneori este deajuns să încălzeşti obiectul care păstrează amprenta astrală, dar mai bine este să-l treci prin foc dacă nu este de dimensiuni mari sau să afumi cu foc pereţii şi podeaua. Ajută şi apa sfinţită şi rugăciunea, dar acţiunea focului este totuşi cea mai bună.

Există încă o lume, mentală, în care pleacă ener-gia gîndurilor noastre, formînd aşa numitele întrupări ale gîndurilor. Şi ele cu greu pot fi percepute ca fiinţe vii, dar şi ele sînt în stare să se întoarcă între oameni şi să interacţioneze cu ei. Circulă o astfel de expresie: „ideile plutesc în aer". Nu întîmplător acelaşi gînd le vine în minte cîtorva oameni diferiţi, uneori chiar simultan.

Din această lume le vin ideile savanţilor, imaginile pictorilor, versurile poeţilor. Nu întotdeauna ei au succes sau sînt talentaţi. Oamenii aleg singuri după sufletul lor. Careva poate fi inspirat de o imagine luminoasă, altul invers de chipul unui monstru şi creează în lumea noastră ceva material care va acţiona în mod diferit asupra oamenilor.

Din aceeaşi lume ne pot veni coşmarurile. Din această lume atragem

energia negativă cînd ne gîndim la ceva urît şi rău. Energia mintală negativă se poate şi ea transforma cîteodată într-o entitate vizibilă în genul fantomei, doar că are altă natură.

Zonele patogene au calitatea de a atrage asupra lor energia negativă de toate genurile. Dar acea energie pe care o conţin ele este alta. Ea nu are legătură cu bioenergia şi acele entităţi pe care le generează sînt cu totul străine omului şi viului. Dar despre locuitorii zonelor patogene vom vorbi separat.

Vreau să vă povestesc despre încă o categorie de fiinţe invizibile a căror existenţă este negată de omul contemporan cu desăvîrşire, considerate fiind numai personaje de poveşti copilăreşti. Sînt stihialii (elementalii), reprezentanţii energiei curate a propriei noastre planete, duhurile naturii.

Fiecare obiect de pe pămînt, fiecare piatră, apă sau arbore are energetica lui diferită de a celorlalte. Astfel pădurea ca o acumulare de numeroşi copaci reprezintă un cîmp energetic puternic, care se deosebeşte de cîmpurile energetice ale masivelor muntoase, ale rezervoarelor de apă, luncilor pustiurilor. Şi-n pădure şi-n munţi există astfel de locuri în care concentraţia energiei este mai mare decît oriunde. Aceste locuri în mod obişnuit se caracterizează printr-o frumuseţe deosebită sau prin măreţie. Aici energia copacilor, apei, pietrei, sau nisipului poate lua un chip vizibil.

Nu ştim cum percep asta animalele sălbatice şi păsările. Dar omul nimerind într-un astfel de loc poate cîteodată să vadă această condensare de energie. De obicei, o vede sub forma unui chip omenesc sau a siluetei unui animal. Aceste fiinţe tainice sînt de astfel duhurile naturii. Oamenii le cunosc ca duhuri ale pădurii, apei, diadre, salamandre, sirene. Cu ele poţi stabili contacte – despre aceasta există o mulţime de legende şi tradiţii.

Ele chiar există, aceste creaturi uimitoare egal de atrăgătoare şi periculoase pentru om. Este posibil să întîlneşti şi la oraş astfel de duhuri numai că trebuie să fi gata şi să ştii să le vezi, lucru ce nu-i mai stă în putinţă demult omului contemporan. Şi acum vreau să vă povestesc despre duhurile care au cea mai directă relaţie cu locuinţa noastră. Oricît ar fi de straniu, la apariţia lor pe lume contribuie chiar omul...

Protectorii casei

Din vechime oamenii ştiau de existenţa lor. Poate din acele vremuri în care s-au aşezat în peşteri. Zeii focului din vatră stăteau în acelaşi rînd cu zeii ce creaseră lumea, cu zeii vînătorii şi fertilităţii, cu zeii solari şi sub-

Scanned with OKEN Scanner

pămînteni, cu zeii luminoşi şi cei întunecați. Puțin probabil să existe pe lume măcar un popor în mitologia căruia să nu existe o ființă supremă cu rol de protecție a casei. În Roma antică era zeița Vasta, la chinezi şao-Van domnul căminului, la sciți – zeița Tabiti. Kirghizii o numeau pe protectoarea vetrei cosmice zeița Umag, locuitorii Tiberiului – divinitatea Dalhă. Pînă şi la astzecii zeul focului Shiutecutli păzea prin cumulare bunăstarea casei. La japonezi era divinitatea Kamadogami, iar la slavi zeița Lada.

La un loc cu aceste entități supreme oamenii mai cunoşteau şi altele de un rang inferior. Zeii locuiau în cer iar duhurile mărunte trăiau în casă, alături de om. Cu ele se poate vorbi, puteau fi văzute. Solicitau o atitudine respectuasă şi îngrijire şi puteau să se supere şi să-l pedepsească pe stăpînul casei dacă nu li se acordă atenția cuvenită.

Este pur şi simplu uimitor cîte detalii ştiau oamenii despre aceşti vecini ai lor, nevăzuți. De exemplu, duhul casei la englezi pe care îl numesc „brawnie", este o ființă mică, cu o fețişoară zbîrcită care drept mulțumire pentru ospitalitate şi relații binevoitoare ajută la mulsul vacilor, la curățenia în casă, la îngrijirea stupilor. Îi place berea. Dacă îl superi îți sparge vasele, îți dezleagă şi îți lasă libere vitele. Se ştie chiar şi cum poate fi alungat din casă dacă doreşti – trebuie să ai un mic costumaş, să meştereşti o pălărie şi două ghetuțe şi să laşi toate acestea peste noapte lîngă vatră. Cei care l-au urmă-rit pe brawnie au văzut cum se bucură de îmbrăcăminte, țopăie, face o plecăciune şi pleacă.

Duhul casei la osetini, dacă se arată oamenilor atunci ia înfățişarea unei bătrîne fioroase cu colți. Preferă să trăiască în cămară. Supărîndu-se pe unul dintre ai casei poate să-i trimită o boală. Duhul casei la iacuți este un bătrînel mic cu barba albă, el apără nu numai casa ci şi tot neamul. În fiecare zi trebuie să i se dea prima bucată de carne şi prima lingură de supă. Altfel se supără şi aduce ciuma sau dă foc iurtei...

Duhul casei la spanioli, numit „ trasgo", preferă hainele roşii, iar la italieni lui „lauru" îi place mai mult ca orice catifeaua. Acest om micuț este un mare iubitor de femei, le face curte şi le trimite vise urîte dacă strădaniile lui nu sînt apreciate. În schimb, alt italian „Dincentto", care nu trăieşte în casă, ci în curte, în anexele gospodăriei, seamănă cu duhul casei de la noi.

Duhul casei la ruşi are de obicei chipul unui mic bătrînel cu fața acoperită de o blană albă sau sură, dar uneori poate lua înfățişarea stăpînului casei sau a unuia dintre locuitorii casei. Se poate de asemenea preface într-unul dintre animalele domestice – cîine, pisică, ba chiar să sară prin curte ca broască sau să se tîrască în formă de şarpe. În izbele țărăneşti el

îşi alege pentru a trăi un locşor cald, în colţul de după cuptor. Îi place laptele, pîinea şi cvasul. Duhurile casei la toate popoarelor sînt foarte apropiate omului. Ele nu pot şi nu vor să trăiască fără atenţia noastră şi uneori se răzbună destul de rău pentru lipsa de grijă faţă de ei sau casă. De unde au apărut aceste ajutoare năstruşnice, furăcioşi şi în acelaşi timp protector ai vetrei căminului?

Sînt generaţi de om însuşi.

Am spus deja, că fără om, fără dragostea stăpî-nului pentru propria locuinţă casa se face foarte repede nelocuibilă, îşi pierde confortul şi căldura. Dar cînd omul îşi construieşte o casă pentru el şi familia lui, pentru a trăi cu adevărat în ea şi nu pentru a se ascunde de timpul urît şi ochiul străin, el investeşte această casă cu propriul lui suflet. Cîmpul energetic comun al locuinţei se îmbibă cu bioenergia omului. Şi cînd concentraţia acestei energii, energia unei case îndrăgite, locuibile, devine destul de mare, apare aceeaşi condensare ca şi în cazul duhurilor mature. Aşa apare pe lume duhul casei.

El seamănă cu omul prin înfăţişarea lui şi prin comportamentul lui pentru că el este generat de om.

Unde trăieşte duhul casei

Dacă dvs., dragă cititorule, trăiţi în apartamentul propriu nu primul an, atunci probabil că ştiţi, aveţi sau nu un duh al casei. Acest vecin nevăzut întotdeauna îşi face semnalată prezenţa. Este altceva dacă aţi încercat în mod obişnuit să explicaţi evenimentele neobişnuite printr-o cauzalitate firească. De exemplu, a dispărut laptele din oală? L-a băut careva din casă şi nu vrea să recunoască? Se aud nişte suspine în colţul camerei? Trebuie să se usuce tapetul de pe ziduri. Dintr-o dată, din nimic, vine un fîşîit de la vechile ziare de pe dulap? Curentul, ce altceva?... Dacă aţi găsit, după o căutare de mai multe zile, obiectul pierdut în sertarul de la masă în care v-aţi uitat pînă atunci de vreo douăzeci de ori, v-aţi mirat desigur, dar aţi explicat aceasta mai degrabă prin zăpăceala dvs. Poate că dvs. aţi spus în glumă că astea sînt fiţele duhului casei, dar numai în glumă...

Ia amintiţi-vă! Precis veţi găsi cîteva astfel de istorii personale. Despre lucrul dispărut, pe care era imposibil să-l pierdeţi şi pe care n-avea cine să-l ia din casa dvs., nici nu mai spunem. Dar nu vi s-a întîmplat să descoperiţi pe masă sau pe canapea fire de blană asemănătoare cu cele de

pisică? N-a fost să vedeţi în praful de pe suprafaţa mobilei urme de labe ce indică urmele unei pisici de talie mare? N-aţi observat, intrînd dimineaţa în bucătărie, că pe cratiţă capacul a fost mişcat de cineva, iar în casă a apărut nu se ştie de unde un gîndac uscat?

Toate vin de la bunicuţul duh al casei; năzbîtiile lui. Aşa e firea lui – lipsită de răutate, dar ştrengărească. Oamenilor li se arată rar, dar îi place să-şi facă simţită prezenţa. Totuşi, nu întotdeauna farsele lui sînt inofensive. Duhul casei are un comportament blînd cît se poartă bine cu noi. Dar dacă se supără pe unul dintre ai casei, atunci să vezi...

La sfîrşitul secolului al XIX-lea în casa unui ţăran avut care-şi strînsese capitalul din bani împrumutaţi cu dobîndă moşierilor din împrejurimi, au început să se petreacă fapte foarte curioase. Dimineaţa se găseau toate scaunele din sufragerie scoase în mijlocul camerei, masa era răsturnată cu picioarele în sus, iar ghivecele cu flori erau mutate cu grijă de pe pervaz pe podea. Nopţile se auzeau paşii cuiva, lovituri, scîrţîit de mobilă. În mijlocul zilei tablourile săreau de pe pereţi, vasele cădeau singure şi se spărgeau.

Am bănuit o forţă necurată şi stăpînul s-a grăbit desigur să se ducă la preot. Dar nici slujbele, nici citaniile n-au ajutat. Ţăranul s-a adresat vrăjitorilor – tot degeaba. După multa cazne a nimerit în sfîrşit un om cunoscător. El a întrebat în amănunt despre traiul familiei şi a înţeles că le adresa stăpînului casei s-au trimis nu puţine afurisiri – ţăranul acela nu numai că se îngrăşa din nenorocirea altora, dar mai era şi al dracului de zgîrcit şi mereu avea obiceiul să nu-şi plătească lucrătorii. Cunoscătorul i-a explicat că ravagiile le făcea duhul casei, vrea să-l gonească din casă pe stăpînul nedorit, iar pentru că singur nu se descurca le-a mai chemat şi pe duhurile altor case in ajutor. Şi nu se vor linişti nu numai să-l dea afară din casă pe ţăran, dar şi din satul natal să-l alunge. Aşa că sfatul era unul singur, să plece undeva cît mai departe.

Tare nu-i venea ţăranului să-şi părăsească locurile natale, dar a trebuit. Pe lîngă alte fărădelegi petrecute în casă, aproape în fiecare noapte simţea cum se „dărîma" peste el „peretele", nu-l lăsa să respire şi duhul casei şuiera: „E rău, e rău!"

„Perete" în popor se numeşte o faptă din şirul manifestărilor duhului casei. În somn omul înţelege deodată ce s-a trezit, e culcat în dormitorul lui, în patul lui. Se simte o greutate care a căzut peste el şi-l apasă de aşternut. Greutatea este nevăzută, nu are nici o formă şi parcă pătrunde cu totul în corp. Omul nu poate mişca nici mîna, nici piciorul, deşi face eforturi disperate. Încearcă să strige dar nu poate respira. Este greu de spus cîtă

vreme durează această stare destul de neplăcută, dar îndată ce încearcă să țipe sau să se mişte greutatea dispare instantaneu şi omul se trezeşte. „Se trezeşte" nu este chiar bine spus pentru că „peretele" cade într-un anume mo-ment între somn şi veghe; ceea ce se întîmplă este perceput ca îngrozitor de real.

O femeie mi-a povestit o istorie exemplară despre felul în care a avut ea însăşi de-a face cu peretele. „Am fost atît de speriată, spunea ea, încît atunci cînd am reuşit să mă mişc şi vrăjitoria a pierit am sărit din pat am aprins lumina în cameră şi am început să fac închinări (cruci) în colțurile camerei. N-am fost niciodată o creştină fervență, dar atunci... M-am liniştit puțin, trebuie să mă culc din nou, dar mi-era frică să sting lumina şi nu ştiam ce să fac. Şi parcă mi-a suflat cineva, am hotărît să aprind o lumînare şi să dorm la lumina ei. Am găsit un muc de vreo şase centimetri lungime l-am aprins, m-am închinat încă o dată şi m-am culcat. Şi am adormit închipuiți-vă neaşteptat de liniştit. Dar asta încă nu este toată povestea. Imaginați-vă, ce înseamnă acela şase centimetri? Ar fi trebuit să ardă tot, fără rest în timpul unei nopți. Iar eu m-am trezit dimineață şi văd – arde! Mai mult decît atît, au ars numai vreo doi centimetri, nu mai mult..."

„Peretele" ce cade peste om este o atenționare. Altă dată duhul casei vă va anunța la ce să vă aşteptați – rău sau bine. Dar de obicei trebuie să-l întrebați în legătură cu aceasta, dacă aveți puterea, şi vă va răspunde. Femeia aceea, de spaimă desigur că n-a putut să întrebe dar nici nu ştia atunci ce s-a întîmplat cu ea. Totuşi duhul casei i-a lăsat un semn bun – lumînarea în decursul unei nopți n-a ars decît doi centimetri şi flăcăruia i-a mai liniştit, calmat şi protejat somnul omului înspăimîntat...

Iar acel țăran de care am început să povestesc a trebuit în cele din urmă să-şi închidă casa şi să se mute la oraş. Numai acolo şi-a găsit liniştea.

În felul acesta duhul casei poate să-l scoată din casă pe omul pa care nu-l iubeşte. El ocroteşte locuința de influența rea şi nocivă după cum i se cuvine.

De ce i se cuvine aşa, cine hotărăşte acest lucru?

Tradiția populară povesteşte – cînd Dumnezeu i-a pedepsit pe constructorii turnului Babel prin amestecarea limbilor, pentru inițiatorii acestei construcții el a hotărît o pedeapsă aparte. I-a lipsit de înfățişarea omenească şi le-a poruncit să apere de atunci pădurile, munții, rîurile şi celelalte, şi locuința în rînd cu ele. Cine se găsea în momentul pedepsei în pădure a devenit duhul pădurii, iar cine în casă – duhul casei... Totuşi, nu sînt pedepsiți pentru vecie şi cîndva pot deveni iar oameni. De aceea tre-

buie să ne adresăm lor cu respect. În popor, de pildă, niciodată nu i se spune pe nume. Adresîndu-i-se îi spun bunicule, vecinule, om bun, stăpîne gospodarule...

Este obligatoriu să i se lase duhului casei o strachină cu lapte și o bucățică de pîine. Puțin probabil că poate să o mănînce și să o bea. Ofrandă are mai degrabă un caracter simbolic. Ea poate să susțină existența duhului casei pur energetic întrucît omul în timp ce o face urează duhului și casei sale bunăstare, fericire și înflorire. Și după cum știm fiecare gînd bun, iubitor sau gest duce la consolidarea echilibrului pozitiv al cîmpului energetic.

În cazul strămutării, moșii noștri îl invitau pe duhul casei să vină cu ei la locul cel nou de trai, îi ofereau pîine cu sare și-i spuneau: „Domn al gospodăriei, vino cu mine să viețuim în palate noi". Se povestea chiar, că de nu-l invitau pe duhul casei cu ei, la plecare, aceasta plîngea după stăpîn.

Desigur nu este posibil să iei după tine o condensare de energie ce aparține cîmpului energetic concret. Dar oamenii îndeplinind acest ritual expri-mă prin el atitudinea față de viitoarea lor locuință. Și putem fi convinși că în fața unei asemenea atitudini la noul loc va apărea cu siguranță un duh al casei. Nu imediat, dar se va naște în casă un mic duh ștrengar care va ajuta, la fel ca în vechiul loc, să se țină gospodăria în ordine, îi va preveni pe stăpîni asupra necazurilor și-i va pedepsi pentru neglijență.

În felul acesta duhul casei poate să și „moară", să se destrame în biocîmpuri pe cale de a se stinge dintr-o casă părăsită sau casă de care nu se ocupă noii stăpîni. În popor se consideră că el pleacă pur și simplu. Dar înainte de a pleca de la stăpînii indezirabili, duhul casei le trîntește o grămadă de neplăceri. Se poate întîmpla chiar să ia foc casa.

Așa încît începînd să vă îngrijiți de casa dumneavoastră puteți chiar singuri să „vă luați" un duh al casei dacă pînă acum nu l-ați avut.

Nu este greu să trăiți cu el în pace. Iar folosul de pe urma lui este indubitabil. Biocîmpul apartamentului acționează asupra stăpînului ca și biocîmpul stăpînului asupra apartamentului. Cu ce vă poate ajuta duhul casei? Desigur el nu va putea să închidă gazul sub oala cu supă pentru ca să nu se ardă. Dar el, figurat vorbind, vă va da un cot și vă veți aminti sigur de ea la timp. El nu poate să mături camera. Dar ea într-un fel tainic, se va murdării mai puțin... Duhul casei vă va preveni asupra unui om dubios făcîndu-i diverse farse așa încît omul acesta va simți în casa dumneavoastră un disconfort. Vă poate preveni și asupra unor neplăceri ce se apropie – se va așeza ca perete și vă va spune că este semn rău, sau vă va trimite o presimțire.

Scanned with OKEN Scanner

Animalele de casă – pisicile şi cîinii – se acomodează cu el de minune. De obicei nu reacţionează de loc la prezenţa lui de parcă n-ar fi nimeni în cameră. Iar el în schimb îi ajută să facă năzbîtii în absenţa stăpînilor.

Mi-a povestit cîndva stăpîna unui basset că micuţa ei preferată are abilitatea de a linge tot zahărul din zaharniţă cînd nu-i nimeni acasă şi de a pune la loc căpăcelul, cu grijă. Este greu să crezi în astfel de aptitudini la cîine cînd nimeni nu l-a învăţat asemenea trucuri...

Despre căţei şi pisici se povestesc adesea istorii incredibile. Cum se furişează ele în cămară şi mănîncă alimentele, cum beau ele vinul scoţînd sticla din dulăpior şi destupînd-o cu dinţii, cum trag ele cuvertura de pe pat şi o împăturesc în două, în trei... Propriul meu căţel a avut o dată perspicacitatea de a roade cu grijă o gaură în oul fiert pe care am uitat să-l strîng de pe masă înainte de plecare. Găurica asta arăta de parcă ar fi fost retezată cu cuţitul, dar cel mai interesant, oul a rămas culcat pe farfurioară de parcă nimeni nu-l atinsese şi nu era nici o cojiţă alături...

Ştrengăriile duhului casei pot fi uşor anihilate. Dacă auziţi noaptea nişte oftaturi în colţul camerei sau un fîşîit care vă sperie şi vă împiedică să dormiţi, este suficient să-l rugaţi politicos: „Nu mă speria bunicuţule, te rog" şi el va înceta imediat. Dacă în casă încep să se piardă mici obiecte faceţi ceva plă-cut pentru duhul casei – de pildă aduceţi-i ceva gustos şi rugaţi-l să vă redea lucrul pierdut şi să se poarte frumos. Întotdeauna trebuie rugat – este inutil să-l certaţi – şi de vorbit trebuie s-o faceţi cu tandreţe.

În general duhul casei începe să se poarte urît, să facă şotii cînd vrea să-şi arate nemulţumirea faţă de comportamentul stăpînului sau al cuiva din casă. Toate aceste ieşiri sînt atenţionări. Şi dacă dintr-o dată din nimic începe să vă cadă totul din mîini, se sparg vasele, dispar lucrurile, cel mai bine este să vă aşezaţi imediat şi să vă gîndiţi dacă cu dumneavoastră este totul în regulă. Ce aţi fi putut face pentru a-l supăra pe duhul casei? Nu cumva puneţi la cale un gest deloc frumos la vedere? Nu cumva i-aţi certat degeaba pe copii aseară? Toţi musafirii care vin în casa dumneavoastră vă doresc binele? Poate că seful familiei a început să bea cam des sau stăpîna se gîndeşte nu atît la gospodărie cît la cum să mai scape de ea? Poate că nu se poartă cum trebuie copiii?

Odată doi studenţi mi-au povestit o istorie plină de învăţăminte. Au făcut cunoştinţă cumva cu o tînără şi plăcută femeie şi şi-au petrecut seara în vizită la ea. Între altele a venit vorba despre duhurile casei şi stăpîna s-a lăudat cu cîteva cazuri în care propriul ei duh i-a dat cîteva semne ale

Scanned with OKEN Scanner

prezenţei sale. Fie că la toaletă din gura de aerisire ieşea o mînă verde şi arunca bucăţele de ziar în cap, fie că noaptea se auzeau paşi la bucătărie... Tinerii au făcut în glumă presupunerea că în apartament se află undeva o comoară veche. Atunci stăpîna casei s-a înveselit şi a mărturisit că îi este teamă să se uite în cămară. Acolo rămăseseră lucrurile ce aparţinuseră unei bătrîne, cîndva locatară a casei, şi că se părea că sînt acolo dinainte de revoluţie. Dar cînd încerci să vezi ce-i cu ele, în cămară se aud suspine şi ofta-turi... Dacă acolo se află cu adevărat ceva preţios?

Studenţii, desigur, şi-au oferit imediat ajutorul. Stăpîna a acceptat cu plăcere şi a adăugat că de vor găsi comoara pot s-o ia cu ei. Pentru ea era suficient că îi vor elibera cămara şi o va putea folosi.

În seara următoare tineri au trecut la fapte. Cămara este ticsită pînă aproape de tavan cu tot felul de vechituri şi le-a curs nu puţină transpiraţie ducînd afară din casă saci întregi de gunoi. Cîte ceva printre vechituri chiar s-a găsit – un sac de voiaj de demult, cusături cu mărgele de sticlă, dar toate acestea erau pe jumătate putrezite şi mucegăite astfel încît nu aveau nici o valoare. Cînd studenţii au reuşit să ajungă aproape de podea au găsit cu totul neaşteptat un teanc de ziare vechi de numai doi ani. Cînd au înţeles că stăpîna casei pur şi simplu i-a păcălit şi contul credibilităţi lor şi-a dereticat spaţiul auxiliar ei desigur s-au supărat, dar n-au arătat-o în nici un fel. Au terminat lucrul, au băut un ceai şi au plecat. Stăpîna casei se făcea că nu ştie de unde au apărut acolo ziarele, s-a mirat şi a dat vina pe duhul casei. Adică astea sînt farsele lui.

Duhul casei ia parte activă la viaţa de familie. Numai cînd în casă este totul în ordine, totul merge cum trebuie şi este bine pentru toţi, iar el nu are de ce să-şi facă griji, duhul casei se poartă mai liniştit decît apa şi mai umil decît iarba.

Dar se-ntîmplă des aşa? Reuşim adesea să men-ţinem într-un echilibru perfect biocîmpul din propria casă? În afară de duhul casei, la nivelul energetic al lumii subtile în apartament se pot aciua şi alţi chi-riaşi invizibili. Şi apar ei, nu pentru a vă ajuta şi a vă proteja.

Cine răspunde la întrebări?

Cele mai multe dintre aceste fiinţe invizibile pot fi numite, cu hotărîre, forţe necurate. Iar de atras le atrage în casă, de regulă, omul... Toate nivelurile energetice, toate lumile coexistă simultan în fiecare punct al spaţiului. Ele sînt ca aerul din jurul nostru, în care ne mişcăm, pe care-l

Scanned with OKEN Scanner

respirăm. În orice moment gîndul nostru sau emoția poate intra în contact cu lumea corespunzătoare. Şi începe procesul de atragere a energiei lor al cărui semn – plus sau minus – nu ne gîndim de obicei.

Nu mulți oameni sînt cu adevărat lipsiţi de frică. Întotdeauna ne este teamă de ceva într-o măsură·mai mare sau mai mică - de părinți sau şefi, de furtună sau păianjeni, de neînţelegere sau dimpotrivă de pătrunderea în gîndurile noastre tainice, de boală sau accidente. Omul este urmărit toată viaţa de spaime mărunte. Sînt şi temeri mari cunoscute practic fiecăruia – frica de singurătate şi frica de moarte.

Nu există defect mai mare decît laşitatea – a spus M. A. Bulgakov în romanul „Maestrul şi Margareta" prin gura lui Yoshua. Adaug de la mine – şi nu este neajuns mai mare pentru om decît propria-i frică.

Sentimentul fricii îi împinge pe oameni uneori la acte ireversibile. El îi lipseşte de iniţiativă, îi leagă de mîini şi de picioare. Dar el este şi un magnet puternic ce atrage în viaţa noastră tot felul de nenorociri.

Pasiunea omului pentru ghicitul în toate chipurile vine tot din frică – frica în faţa viitorului. Cum să faci să ştii unde te vei împiedica pentru a avea timp să-ţi aştemi nişte paie? Ce va fi dacă mă apuc de planul propus sau nu mă apuc? Va fi fericită asocierea în acest om sau va aduce numai necazuri?

O, cît de mult am vrea să ne cunoaştem viitorul... Totuşi în toate timpurile ghicitul a fost considerat un lucru periculos şi li se atribuia numai cunoscătorilor – experţilor. Iar în creştinism chiar a fost declarat necurat şi interzis.

Dar de ce? Ce este în ghicit rău? Oare nu este una din dorinţele cele mai fireşti ale omului să ştie ce se va întîmpla cu el mîine să prevadă rezultatul actelor sale?

Răspunsul la această întrebare este destul de simplu. Omul vrea să cunoască viitorul pentru a hotărî cum să se poarte astăzi. Cu alte cuvinte omul vrea să aibă posibilitatea de a-şi schimba viitorul dacă nu-i convine. Dar aceasta înseamnă, în primul rînd, un amestec direct în destin, în ceea ce este trasat dinainte pentru fiecare om concret. Iar aceasta este interzis. Luînd altă decizie decît cea hotărîtă iniţial omul poate influenţa nu numai soarta lui. Doar soarta lui este întotdeauna legată de soarta altor oameni şi în mare vorbind cu soarta ţării sale şi a întregii noastre planete.

În al doilea rînd, omul este obligat să ia decizii şi să facă o alegere nu din nimic, ci cu totul conştient. El trebuie să ia în considerare toate variantele şi toate posibilele urmări ale actului său şi să încerce să găsească acea decizie unică pe care niciodată nu o va regreta. Dar dacă omul în

alegere se ia după partea pe care a căzut moneda – cap sau pajură – atunci în mai toate cazurile valoarea hotărîrilor sale va fi de doi bani.

Aceasta este o parte negativă a ghicitului care priveşte drumul spiritual al omului. Dar există şi o altă latură negativă.

Cui i se adresează omul care aşează cărţile sau pune întrebări la o şedinţă de spiritism? Cine răspunde la aceste întrebări? Doar nu Domnul Dumnezeu şi ajutoarele lui de lumină. Ghicind omul săvîrşeşte un act interzis şi de obicei ştie asta. El, cu bună ştiinţă, se deschide forţelor întunecate şi încearcă să se încreadă neştiind singur în sine. În acest caz omul pune în funcţiune în interiorul său un magnet şi energia negativă de toate felurile care se vîntură prin preajma lui şi, care pînă acum îşi menţinea mentalitatea, se trezeşte şi acţionează ca un peşte care a văzut momeala. Esenţele astrale, esenţele mentale şi toate creaturile energetice de origine străină din zonele patogene se îndreaptă spre breşa, deschisă pentru ele, în scutul bioenergetic al omului. Şi intră în lupta pentru prada lor, pentru hrana lor.

...Stau la masă cîţiva oameni cu vîrfurile degetelor pe o farfurioară de porţelan cu o săgeată pe ea. Forţa nevăzută mişcă farfurioara pe arcul alcătuit din literele alfabetului inducînd-o pe una sau alta. „Îl invocăm pe spiritul lui Petru cel Mare – spune spiritul. Răspundeţi-ne, Petr Alekseevici, sînteţi aici?

Aici, răspunde farfurioara. Şi imediat începe să toarne o nerozie care nu se potriveşte cu nimic. Dar ce altceva se poate primi de la o entitate astrală lipsită de suflet şi raţiune?

Esenţa astrală este numai un mulaj al sentimentelor cuiva, al unui om mort demult. Această entitate nu are personalitate şi conştiinţă. Păcatele sau pasiunile exagerate ce au aparţinut cîndva stăpînului său neştiut nu-i permit nefericitei fantome să se destrame, să se dizolve în cîmpul energetic. Ea bîntuie în jurul oamenilor vii după obiceiul său şi vrea un singur lucru – să capete din nou o formă de viaţă. Pentru asta are nevoie de bioenergia noastră, energia spaimelor şi speranţelor, dorinţelor şi sentimentelor omeneşti...

Dar iată că s-a terminat şedinţa de spiritism. Farfurioara a fost pusă la loc, lumina s-a aprins, musafirii satisfăcuţi se despart. Iar stăpînul rămîne în casa în care a reuşit se între ceva pe care el nu-l vede şi nici nu-l simte. Acest ceva s-a alimentat, s-a fortificat, se poate spune într-un fel s-a materializat. El rămîne chiriaş al casei şi vrea ca mai înainte să mănînce, vrea să continuie să trăiască. La dispoziţia lui – biocîmpul dvs. Şi biocîmpul apartamentului dvs.

Cunosc un caz în care la o astfel de ședință de spiritism duhurile i-au comunicat unei oarecare fete numele sortitului ei.Să-i spunem Ivan Kolovrasov (duhurile adesea dau nume deloc ușor de pronunțat...). Fata a fost atît de impresionată și credulă încît a luat această „revelație" în serios. A început să aștepte și să-l aștepte pe Ivan Kolovrasov mulți ani pînă a ieșit din vîrsta tînără. În acest răstimp a luat-o puțin razna. A început să meargă la gară să întîmpine trenurile și îl întreba pe fiecare bărbat cum se numește...

Istoria s-a terminat tragic. Nefericita trăia într-un orășel, unde toți știu tot unul despre celălalt. Mai trăncăneau și pe seama devierii sale. Care o com-pătimea, care făcea haz. Și dacă s-a găsit un glumeț care s-a hotărît să-i facă o farsă sărmanei. I-a apărut în casă sub numele de Ivan Kolovrasov. Bucuria nefericitei femei a fost fără margini. Iar glumețul profitînd de starea ei s-a mai jucat puțin și a doua zi a fugit. Nefericita s-a sinucis. Și cine știe dacă a reușit înainte de moarte să înțeleagă cine a fost ade-vărat vinovat de nenorocirea ei – neseriosul menit sau perfidele duhuri prezicătoare...

Sigur că acesta este un caz rar. Fata aceasta se pare că avea din capul locului o minte nu prea solidă și o apărare slăbită. Cu oamenii sănătoși ast-fel de excese nu întîmplă.

Totuși, micul vampir care s-a mutat în casă după ghicit aduce cu tim-pul un neajuns vizibil. Cum să-l numești altfel decît vampir dacă se hrănește cu bioenergie, devorînd protecția stăpînului și a casei lui. În plus el atrage în casă rubedeniile. Aceleași entități vampire pot rămîne în casă după ghicit, în oglinzi. Oglinzile sînt capabile să aducă la viață și ceva mai urît despre care vei povesti în continuare.

Există o singură modalitate de a ghici, aceea care-i permite să-și înțe-leagă mai bine propria stare, să-și determine dorințele, să-și evalueze forțele. După aceasta poate să ia o decizie rațională, conștientizînd că nu poate acționa astfel în condițiile respective. Așa se poate ghici după cartea chinezească a schimbărilor – Y-țzin. Hexagoanele ieșite caracterizează perioada în curs de desfășurare a omului ca fiind favorabilă sau nefavora-bilă pentru acțiune și-i permit să mediteze asupra stării sufletești perso-nale. Același lucru se poate spune și despre ghicitul în rune scandinave.

Nici o învățătură nu recomandă oamenilor să privească mai departe de atît.

Dar în pofida tuturor interdicțiilor și clarificărilor omul nu se poate abține de la tentația de a privi în viitor ba chiar și de a-l influența. Lucrul cel mai rău pe care-l poate face în acest scop este să apeleze la vrăjitor.

Scanned with OKEN Scanner

Toate încercările, supranaturale, de a-l fermeca pe iubit, de a-l întoarce pe soţ, de a-l distruge pe duşman sînt foarte periculoase pentru cel care le face. Ele pot fi încununate de succes. Dar agresiunea asupra liberei voinţe a altcuiva sau, şi mai rău, atacul asupra vieţii unui străin niciodată nu rămîn fără urmări. Omul îi aduce o gravă lovitură propriului suflet, distruge armonia din interiorul său şi se deschide atacului forţelor întunecate cărora nu li se poate împotrivi.

Pot să vă dau un singur sfat – dacă nu puteţi să vă abţineţi de la astfel de acţiuni pentru că ispita sau curiozitatea sînt prea mari, nu uitaţi de necesitatea purificării proprii şi a casei.

După orice ghicit spălaţi-vă şi spălaţi apartamentul. Înconjuraţi încăperile cu o lumînare aprinsă, ţineţi-o deasupra capului iar apoi punînd-o pe podea păşiţi pe ea. Focul şi apa ca întotdeauna vă vor ajuta să vă purificaţi.

Dacă v-aţi adresat vrăjitorului şi aţi adus de la el nişte obiecte magice – amulete, talismane – după utilizare sau după încheierea termenului valabilităţii lor îndepărtaţi-le fără întîrziere din apartament. Cel mai bine este să ardeţi aceste obiecte vrăjitoreşti. Şi la fel, executaţi un act de purificare personală şi a propriei case.

Locuitorii zonelor periculoase

Există lumi sau niveluri formate din energie cu totul străină de om. Ne este greu deocamdată şi să presupunem ce fel de locuitori le pot popula. Omenirea nu va ajunge prea curînd la un asemenea nivel de cunoaştere. Totuşi, cîteodată avem de-a face şi cu reprezentanţii acestor lumi.

De regulă, ei singuri caută să ne contacteze. Energia vieţii – bioenergia – este unică prin natura ei şi prin ceva anume neobişnuit de interesantă pentru aceste entităţi. În unele învăţături magice se susţine că ele se hrănesc cu ea. Dar ce le oferă o asemenea hrană nu ne-a explicat nimeni deocamdată.

Magii negri şi vrăjitorii, prin proprie voinţă, intră în contact cu reprezentanţii lumilor diferite de a noastră. Ei o fac în căutarea cunoaşterii, în căutarea puterii magice deosebite. Şi găsindu-şi un asemenea ajutor, ei îi oferă în schimbul cunoaşterii posibilitatea de a se alimenta de la ei.

Una din modalităţile magice de a chema o asemenea entitate în lumea noastră este utilizarea oglinzii. Modalitatea este foarte complicată şi pe-

riculoasă. Totuşi nu o amintesc în mod inutil, fiindcă am vorbit deja despre oglinzile din care poate veni spre noi ceva neaşteptat şi înfricoşător. Se poate întîmpla de la sine, dacă omul, întîmplător aflîndu-se în transă în fața oglinzii se deschide prea mult pentru influența întunecată (amintiți-vă povestirea lui Valeri Briusov „În oglindă" despre care am povestit în capitolul despre oglinzi!)

Aceste entități odată ce au intrat în contact cu noi sînt apte să manipuleze conştiința umană. Contactul cu energia de origine străină îi provoacă omului o stare de fierbințeală sau frig, îl înțepeneşte. Ele pot să se ivească în fața noastră sub diferite înfățişări.

Cine sînt ele? Daniil Andreev în cartea „Trandafirul lumii" povesteşte despre faptul că în sistemul nivelurilor energetice constituit în jurul planetei noastre există niveluri în care locuiesc ființe domestice şi antiumane prin natura lor. În forma lor adevărată ele n-ar putea niciodată să apară în lumea noastră. Dar ele posedă o tehnică superioară şi ştiu să direcționeze energia, de aceea într-un fel sau altul, au eliberat-o să intre, din timp în timp, în contact cu oamenii. Ele vor un singur lucru, ca toate ființele dinamice – stăpînirea omenirii.

Ele ajung la noi prin fisurile dintre lumi. În-cearcă să comunice cu noi. Dar diferența dintre constituțiile energetice, diferența psihologică fac din această relaționare ceva nu prea deslușit, uneori chiar absurd.

Iată, de exemplu, o variantă a contactului ome-nirii – „ duhul zgomotos". Adesea seamănă foarte mult prin manifestarea lui cu ieşirile duhului casei cînd acela îşi exprimă nemulțumirea față de comportamentul stăpînilor casei. Dar duhul casei nu este interesat de nimic în afară de bunăstarea căminului. El intră rar în dialog cu omul, iar dacă o face este numai pentru a-l preveni în legătură cu ceva sau a-i da un sfat ce priveşte gospodăria. Şi el niciodată nu amenință viața vreunuia dintre locuitorii casei.

Duhul zgomotos poate fi periculos pentru viața oamenilor. Se ştiu cazuri în care încearcă să sufoce un copil şi în care oamenii piereau în incendiul provocat de el. Acesta încearcă să intre în dialog cu omul cu ajutorul prin intermediul ciocăniturilor (poltergeist). Uneori lasă bilețele. Şi fie că spune lucruri complet lipsite de sens de genul: „Eu sînt bun, dar pe cățelul vostru o să-l omor", fie o coteşte spre relațiile universale. Iată un model: „Dragi prieteni, sînteți datori să spuneți lumii adevărul. Vine începutul unei ere noi. Nu trebuie să mai încercați să ascundeți asta. Cînd vă veți îndeplini datoria, Dumnezeu şi spiritele bune vă vor proteja".

Acest anunț a fost făcut de un „duh zgomotos" în secolul al XIX-lea

în casa unui fermier american, John Fox. Fiicele lui Fox au intrat în contact cu el şi prin asta au pus bazele mişcării spiritiste care s-a răspîndit apoi în întreaga lume.

Fenomenul nu aparţine doar neamului nostru. Forţa necurată se deghizează cu succes în duhul vremii. Dacă în urmă cu cîteva secole oamenii erau urmăriţi de draci cu coarne şi coadă, acum ea încearcă să vorbească cu noi în limbajul conceptelor noastre. Dar nimănui niciodată nu i-a comunicat vreo informaţie utilă şi nu a făcut nimic bun. Tot ţelul ei este să-l sperie şi să-l confuzioneze, să capete o anumită putere asupra omului să se hrănească cu energia lui vitală.

Cu alte cuvinte, oamenii, care intră în contact cu aceste entităţi, şi o fac nu o dată, îşi vînd sufletul diavolului. Dar spre deosebire de strămoşii noştri care ştiau ce făceau şi măcar puteau să-şi negocieze vreun beneficiu, omul contemporan hrăneşte diavolul gratuit. O asemenea fiinţă demonică poate să apară în casă fără ştiinţa şi participarea noastră. Este de-ajuns să găsească o trecătoare şi să simtă slăbiciunea judecăţii umane sau a psihicului şi va încerca neapărat să intre în vorbă cu omul de îndată ce va avea putere pentru aceasta. Dar animalele domestice pot să vă ajute în acest caz. Ele reacţionează cu violenţă la apariţia unor asemenea fiinţe în casă. Şi căţeii şi pisicile se pun în gardă, se uită într-un punct fix la ceva pe care îl văd numai ei. Încearcă să adulmece acest loc pustiu. După care cîinii încep să schelălăie şi să latre la creatura invizibilă, iar pisicile îşi arcuiesc spatele şi scuipă. În cele din urmă aleargă spre stăpîn, căutîndu-şi scăparea la om.

Şi copii sînt capabili să simtă mai repede decît adulţii prezenţa vrăjmaşă a cuiva în casă. Dacă puştiul dvs. doarme prost, îl chinuie coşmarurile, iar la trezire susţine plîngînd că în dormitor este cineva şi nu vrea să rămînă singur în cameră trebuie neapărat să luaţi în seamă asta. Spaimele copiilor pe departe nu sînt întotdeauna fantezii sau capricii. Încercaţi să-l culcaţi pe copil în altă cameră. Dacă acolo va adormi liniştit, înseamnă că în dormitorul lui este într-adevăr ceva necurat.

Eu consider că astfel de entităţi se furişează în casa omului foarte rar. Dar dacă suspectaţi că s-ar fi putut întîmpla aşa ceva trebuie să luaţi măsuri urgente.

Înainte de toate asiguraţi-vă că duhul casei dvs. nu are nici un amestec aici. Rugaţi-l cu amabilitate pe „bunicuţ" sau „ stăpîn" să nu vă sperie degeaba, ci mai bine să aibă grijă de ordinea din casă. Îmbunaţi-l oferindu-i pîine şi lapte, scuzaţi-vă pentru orice eventualitate şi promiteţi că în casă totul va fi bine. Pronunţaţi mai des în casă numele lui Dumnezeu. Faceţi o curăţenie de purificare. Puneţi Biblia într-un loc la vedere.

Scanned with OKEN Scanner

Puteţi afuma apartamentul cu tămîie, puneţi peste tot căţei de usturoi. Nu uitaţi că focul arde orice energie neagră, aprindeţi în casă lumînări de la biserică.

Dacă tot prost va dormi copilul dvs. Şi în apartament vor continua evenimentele neplăcute şi de neînţeles, atunci duceţi-vă la biserică, cel mai bine, şi poftiţi-l pe preot să vă purifice şi sfinţească locuinţa în felul cuvenit.

Ce înseamnă cînd visezi casă?

Întrucît casa este simbolul sufletului omenesc orice vis legat de casă ne arată în primul rînd starea noastră sufletească şi energetică.

În vis omul este capabil să capteze informaţia din lumea subtilă fizică, din lumile astrală şi mentală şi se întîmplă uneori mai bine decît aievea. Totuşi, această informaţie nu este în stare să o înţeleagă fiecare. În plus ea nu are întotdeauna un interes practic şi este foarte greu să alimentezi o picătură de informaţie utilă din haosul pestriţ al secvenţelor de vis.

Dar există cîteva simboluri clar determinate care mereu şi pentru fiecare îşi păstrează semnificaţia. Iar dacă în vis apare propria casă puteţi fi absolut siguri că este vorba despre sufletul dvs.

Apelînd la experienţa populară şi la a mea personală, am descifrat cîteva situaţii visate şi vreau să propun atenţiei dvs., dragă cititorule aceste înţelesuri. Poate vă vor ajuta să învăţaţi să vă înţelegeţi visurile şi să vă folosiţi de prezicerile care se întîlnesc adesea în ele.

Înainte de toate trebuie să fiţi atent la starea casei care vi se iveşte în vis.

Dacă vă vedeţi apartamentul curat, festiv cu ferestre strălucitoare este o mărturie a deplinei bunăstări a biocîmpului casei cu propriul dvs. suflet. Dacă dimpotrivă, vedeţi murdărie şi gunoi, geamuri sparte, mobilă stricată asta vorbeşte de starea dvs. extrem de nefavorabilă. Este cazul să vă ocupaţi fără întîrziere de redresarea biocîmpului, de purificarea lui, să căutaţi modalităţi de a-i petici scutul.

Dacă în vis parcă aţi fi ocupat cu făcutul ordinii în casă, înseamnă că acest proces deja se petrece cu dvs. aievea.

Dacă măturaţi sau vă spălaţi apartamentul, cîteodată asta spune despre dorinţa de a uita ceva sau pe cineva, de a scoate ceva din viaţa dvs. Dorinţa dvs. probabil că se va îndeplini dar ar fi bine să încercaţi aievea să înţelegeţi despre ce sau cine este vorba. Căci uneori preferăm să uităm o

Scanned with OKEN Scanner

problemă oarecare decît s-o rezolvăm. Iar acesta nu este întotdeauna cea mai bună ieşire din situaţie. Este foarte rău dacă vă visaţi casa incendiată sau demolată. Poate fi o avertizare sau prevestire a unei nenorociri pentru dvs. sau unul din locuitorii casei.

Uneori în vis se poate descoperi în propriul apartament o cameră despre existenţa căreia nu bănuiaţi pînă acum nimic. Sînt vise bune. Ele ne spun că o parte a sufletului dvs. pe care n-o cunoaşteţi se va deschide. Se vor activa potenţialul dvs. lipsit pînă atunci, se vor putea deschide noi posibilităţi sau aptitudini. (Despre asta vorbesc şi copii necunoscuţi, ce fug prin casa dvs.) Este important să observaţi starea acestei noi camere. Dacă este luminoasă, spaţioasă şi frumoasă, asta poate să însemne că în viaţa dvs. începe o perioadă nouă plină de lumină, legată de noile aptitudini. Şi mai bine dacă în această cameră sînt deschise ferestrele şi dincolo de ele se văd copaci mari şi soarele. Dacă încăperea este mică, murdară şi incomodă e mai bine să nu acceptaţi noile propuneri şi să nu doriţi schimbări.

Starea plantelor dvs. de interior din vis poate de asemeni să spună multe. Dacă le vedeţi pe cale de a se ofili sau deja ofilite este un semn rău. Ceva nu este în regulă cu dvs, din viaţa dvs pleacă ceva important şi vă poate ameninţa o pierdere a forţelor. Dacă, dimpotrivă, vedeţi că plantele au frunze proaspete şi boboci noi vi se va prezice o ameliorare a vieţii emoţionale personale şi a relaţiilor cu cei apropiaţi. Este foarte bine dacă visaţi că vi se dăruiesc flori viu colorate, proaspete, frumoase sau plante în ghiveci şi vă decoraţi casa cu ele. Relaţiile dvs. cu cineva apropiat şi drag se vor ameliora considerabil dacă, desigur, nu aveţi ceva împotrivă. Florile primite de la o persoană de sex opus simbolizează dragostea pe care o are acest om pentru dvs.. Primindu-i florile, îi primeşti iubirea, iar dacă la puneţi în vază, acasă, poate însemna căsătorie. Florile uscate şi ofilite sînt simbolul iubirii pierdute.

Este bine dacă vă visaţi animalele de casă, vioaie, sănătoase şi vesele. Sînt indiciul protecţiei casei, simbolul ajutorului pe care îl puteţi primi de la prieteni şi apropiaţi. Dacă în vis căţelul dvs. Şi pisica îşi fac murdăriile în casă, veţi primi în curînd bani.

Animalele bolnave sau muribunde înseamnă pierderea unor prieteni. Prietenii pot să nu fie prieteni. Aceasta vorbeşte despre faptul că în cîmpul protector al apartamentului dvs. s-a format o breşă şi trebuie să întreprindeţi un act de purificare a casei şi să vă revizuiţi atitudinea faţă de anumiţi oameni.

Musafirii care vă vin în casă în vis simbolizează întîmplări mărunte, evenimente lipsite de anvergură. În asemenea vise este important să fiţi

Scanned with OKEN Scanner

atent la tipul de emoții pe care vi le provoacă acești oameni. Cu cît visele sînt mai liniștite în plan emoțional cu atît mai nesemnificative sînt evenimentele viitoare, se poate chiar să nu le luați în seamă și să nu faceți legătura cu cele visate. Dar aceiași musafiri vă provoacă sentimente furtunoase, așteptați-vă să se petreacă lucruri la fel de tranșante. Uneori acestea sînt legate chiar de persoanele apărute în vis – puteți primi o scrisoare plăcută de la un prieten care v-a spus în vis că nu mai dorește să vă vadă. Sau dimpotrivă, ați fost, în vis, fericit să întîmpinați pe cineva, dar aievea constatați că a făcut un gest urît în ce vă privește. Visele în care trăim emoții puternice, de regulă se dovedesc a fi inversate. Visați lacrimi – așteptați-vă la bucurie și viceversa.

Este foarte rău dacă în vis, în casa dvs. a apărut deodată un monstru. Este semn că sufletul dvs. se află într-o stare de indispoziție, de tulburare. Apărarea dvs. este distrusă, sînteți capabil să comiteți niște prostii și să vă complicați și mai mult situația. Coșmarurile, în general, ilustrează o situație extrem de nefavorabilă. Le puteți avea că dormiți într-o zonă patogenă – sau pot să indice faptul că în casă s-a aciuat într-adevăr o forță necurată. În oricare dintre cazuri trebuie să vă ocupați urgent de dvs. Și de casa dvs. poate că va trebui chiar să vă adresați duhovnicului sau psihoterapeutului – omului care vă va ajuta să restabiliți pacea și armonia în propriul suflet și în casă.

Este drept, nu toate coșmarurile exprimă dezechilibre serioase în sfera energetică sau sufletească. Uneori sînt trimise de duhul casei cînd vrea să vă prevină asupra unui lucru. Aceste vise întotdeauna se remarcă printr-o neobișnuită veridicitate și forța de convingere. De obicei, visați că v-ați trezit și apartamentul arată la fel ca în realitate. Puteți să atingeți lucrurile să percepeți răcoarea făcută de curent. Numai că...ghivecele cu flori de la pervaz încep brusc să tremure, să salte, se mișcă perdeaua... Sau dintr-o dată se deschide ușa încuiată – iar dvs. Știți sigur că ați încuiat-o – și intră un om oarecare ... asta vă sperie rău pentru că seamănă foarte mult cu realitatea și sînteți absolut convins că nu dormiți.

Avînd un asemenea vis trebuie să stați să vă gîndiți ce-l poate nemulțumi pe protectorul casei dvs.? Cu ce vrea să vă prevină? De obicei, nu este greu să găsiți cauza, aceste vise conțin și dezlegarea. Ghivecele de flori se mișcă pentru că uitați în mod constant să le udați și-n general, ați cam neglijat gospodăria. Iar prin ușa încuiată poate veni omul cu care v-ați comportat nedrept sau omul de la care trebuie să vă așteptați la neplăceri, în curînd.

Visele trimise de duhul casei sînt din lumea fizică subtilă, aflată la

Scanned with OKEN Scanner

hotarul lumii noastre. Ele sînt întotdeauna ca aievea. Și evenimentele care se petrec în ele se îndeplinesc foarte curînd, poate chiar la trezire. De exemplu, în vis, vă pregătiți să vizitați pe cineva, vă îmbrăcați, vă aranjați bagajul. Aici cineva dintre ai casei vă spune: „Las-o baltă, rămîi acasă!". imediat după aceasta vă poate trezi soneria de la intrare și-l veți zări în prag pe omul pe care doreați să-l vizitați în vis.

Dacă visați apartamentele cunoștințelor dumneavoastră, veți primi informații de la respectivii. La fel, starea altei case vă va spune ce se întîmplă cu prietenii și apropiați dumneavoastră, mai ales dacă aceste vise din lumea subtilă seamănă foarte mult cu realitatea.

Cîteodată în vis omul poate fi urmărit de imaginea casei în care a trăit înainte, cu deosebire, casa copilăriei lui.

Casa copilăriei dumneavoastră comportă o discuție aparte. Ea nu vă aparține, avea alt stăpîn mai degrabă cineva dintre apropiați, bunicul sau bunica, tatăl sau mama. Este important să știți cine anume este stăpînul. Dacă omul respectiv este mort deja, visele ce se repetă în legătură cu această casă reprezintă protecția puternică pe care o aveți în lumea morților. Sufletul omului apropiat, care vă iubește, nu s-a reîncarnat și vă acordă o protecție nevăzută, vă apără.

Dacă stăpînul casei trăiește încă, este important să vă amintiți cum vă simțeați cînd locuiați în această casă. Dacă erați fericit, mai fericit decît acum, imaginea ei vă sugerează să vă schimbați mo-dul de viață, să faceți din casa de acum ceva similar cu cea în care a fost atît de bine. Dacă era o casă nefericită aveți parte de un avertisment. Nu este în ordine felul în care procedați, nu trăiți cum trebuie și vă amenință pericolul ca și casa dumneavoastră să devină una nefericită. Casele din trecutul nostru nu apar în vis numai cînd au legătură cu amintirile puternice – sau au avut acolo o viață foarte bună sau foarte rea. Și într-un caz și în celălalt este un indiciu că trebuie să facem ceva cu casa noastră prezentă, s-o facem mai confortabilă, mai bună, s-o consolidăm și s-o curățăm.

Se mai întîmplă să avem și asemenea vise interesante în care omul nimerește într-o casă necunoscută cu oameni necunoscuți. Ele pot să ne vină dintr-o viață anterioară din care nu ne amintim nimic și atunci se disting prin decorul de tip vechi sau pot reprezenta simboluri foarte complexe, ale trăirilor și încercărilor prin care va trebui să treacă sufletul nostru în viitor.

În asemenea vise sînt importante dezvoltarea temei și fiecare detaliu, iar o explicație simplă, fără a lua în considerare visul în totalitatea lui, nu este posibilă. Dar probabil că nici nu este obligatoriu s-o facem. Tot nu sîn-

tem capabili să descifrăm pînă la capăt mesajul și dacă visul ne promite, de pildă, susținerea în greutățile care ne așteaptă nu vom reuși niciodată să aflăm numele și adresa omului care ne va ajuta...Principalul este să cunoaștem simbolurile simple și prin ele să decriptăm sensul visului în întregul său. Așa, de exemplu, urcatul scărilor prevestește o înălțare spirituală și ameliorarea situației prezente iar coborîtul – exact invers. Și dacă în vis fugiți în jos pe scări de frica unui monstru nu este greu să înțelegeți că puteți să vă încurcați în asemenea hal viața încît situația va fi în cădere liberă.

Nu lăsați niciodată neluate în seamă visele legate de casa dvs.. conținutul lor este cel mai bun indicator al stării dvs. sufletești, al biocîmpului și al stării generale a biocîmpului dvs..

Scanned with OKEN Scanner

POSTFAȚĂ

Sper că dvs., dragă cititorule, ați înțeles acel lucru important despre care am vrut să vă povestesc în această carte.

Nu sînt necesare procedee speciale și subterfugii ca biocîmpul casei dvs. să devină curat și bine echilibrat, pentru ca locuința să vă ajute să trăiți și să munciți. Totul este în mîinile dvs.!

Prin iubire și compasiune omul purifică spațiul din jurul său, cu răbdare și perseverență învinge orice greutăți. Pentru a instala liniștea și ordinea în casa dvs., în primul rînd, va fi utilă atitudinea bine-voitoare față de tot ce vă înconjoară. Și numai în al doilea rînd vă vor fi de folos sfaturile din domeniul bioenergeticii. Dacă omul conține în sine simbolurile dezintegrării, nutrește gînduri rele, rătăcește prin viață neînțelegînd ce-i trebuie, îi va fi foarte greu să realizeze modificări benefice în propriul apartament. Cu toate că merită măcar să încerce. Însuși efortul de a vă pune casa la punct poate să vă ajute să vă reclădiți pe dvs. înșivă.

Dacă în casa dvs. nu există o zonă patogenă activă, nu vă va cere un efect deosebit să realizați și să mențineți un bun echilibru bioenergetic. Și de există, acum știți ce înseamnă aceasta și cum poate fi neutralizată influența ei pentru a nu vă afecta.

Prin urmare, treceți la treabă! Este o acțiune interesantă și benefică – să construiești pentru tine și familia ta o casă confortabilă, luminoasă, plină de bucurie.

Vă doresc succes, pace și armonie!

Scanned with OKEN Scanner

CUPRINS

În loc de prefață — 5

Partea I-a
Atlasul bioenergetic al omului — 9

Partea a II-a
Vampirii energetici — 117

Partea a III-a
Anatomia schimbului bioenergetic — 201

Partea a IV-a
Apărarea familiei de atacurile bioenergetice — 275

Partea a V-a
Atacurile energetice — 359

Partea a VI-a
Bioenergetica locuinței — 449

Scanned with OKEN Scanner

Cartea propusă atenției cititorului este consacrată unei teme extrem de actuale: esența bioenergetică a lumii.
Omul a înțeles că în corpul lui se mișcă nu doar sângele și limfa, dar si o anume substanță subtilă ce constituie esența si sursa forței vitale. Această substanță umple cu viață copacii, animalele și chiar obiectele cu totul neînsuflețite – apartamentele și ustensilele casnice, tehnica și mașinile. Ea este omniprezen diversă și schimbătoare, ea există.
Informația din această carte îi poate aju pe cititori să-și dezvolte capacitatea de a înțelege un atât de armonios fenomen a Cosmosului, care este OMUL.
Volumul de față include toate cele șase cărți apărute anterior la aceeași editură

ISBN 973 85433-2-8
9789738546547

Scanned with OKEN Scanner